Univ. of Ill. Library
52
558

Digitized by the Internet Archive
in 2016

https://archive.org/details/euripidouherakli00euri

Thomas H. Pease.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ

ΚΑΙ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

HERACLIDÆ

ET

MEDEA.

EX RECENSIONE

PETRI ELMSLEY, M.A.

QUI

ANNOTATIONES SUAS

ET

ALIORUM SELECTAS.

ADJECIT.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCCXXVIII.

MONITUM.

INTER schedulas quas post mortem viri desideratissimi P. Elmsleii ab hæredibus ejus coëmerunt preli Clarendoniani delegati, pauci exstant fasciculi, in quibus curæ ejus secundæ in Heraclidas manu nitidissima conscriptæ sunt. In margine quoque exemplaris quo ipse utebatur, charta pura distincti, et in foliis interpositis, nonnulla sunt quæ pro addendis vel mutandis annotaverat. Hinc novam hujus fabulæ editionem eum in animo habuisse satis certo colligere possumus. Et usque ad v. 200 notas suas, quas anno 1813 publici juris fecerat, vel auctiores et emendatiores exscripsit, vel nova penitus forma donavit; ita ut in hac parte vix quidquam nobis agendum restaret, nisi quod ipse superstes præstitisset, prelo submittere. Post v. 200 plurima collegerat, pauca vero in ordinem redegerat: unde nobis non exiguus suppeditatus est labor, ne quidquam quod Elmsleius additum vellet omitteremus, ne quidquam tanto viro indignum admitteremus. Nihil in textu mutare, quod ipse non mutaverit, nihil in notis pro Elmsleiano adjicere, quod ipse non adjecerit, hoc nobis religio fuit. Anno 1821 Heraclidæ Elmsleiani Lipsiæ prodierunt, editoris munere fungente et notulas quasdam interserente G. Dindorfio. Has notulas vel inter Elmsleianas, vel ima pagina, literis G. D. appositis, introduximus.

Hactenus de Heraclidis. Quod ad Medeam attinet, longe parciorem supellectilem ad novam hujus fabulæ editionem procurandam reliquit vir diligentissimus. Quodcunque vero in exemplari suo annotavisset, sedulo servavimus; et lectiones Codicis Par. B. ab ipso Elmsleio accuratissime collati, suis quasque locis adjecimus. Anno 1822 Medea Elmsleiana Lipsiæ rursus excusa est, ad calcem cujus editionis Hermanni Annotationes additæ sunt, quæ in Diario Classico (*Classical Journal*) Num. XXXVIII. XLII. XLIV. jam antea prodierant, quarta etiam et ultima adjecta parte, quæ nondum lucem viderat. Has annotationes tantum non integras ad finem hujusce voluminis adjecimus, nisi ubi unam aut alteram inter notas Elmsleianas suo quamque loco disposuerimus.

Ad utramque fabulam adornandam ex Matthiæ animadversionibus, post Elmsleianam demum recensionem divulgatis, nonnulla exscripsimus, lectoribus, uti speramus, profutura: idem dictum esto de excerptis ex Censuris nostris trimestribus, quas diligenter excussimus. Quantulumcunque nostrum addiderimus, nisi ubi res ipsa indicio sit, uncinis inclusimus.

Ad finem voluminis tres indices adjecimus, 1. Scriptorum citatorum, 2. Latinitatis, 3. Græcitatis. Heraclidas suos sine ullo hujusmodi appendice ipse concinnavit Elmsleius: editor postea Lipsiensis tres indices congessit. Ad calcem Medeæ indicem Græcum aliumque Latinum apposuit Elmsleius: quos ita parum copiosos prodiisse in præfatione sua conquestus est. His indicibus editor Lipsiensis addidit tertium, Scriptorum. Hos omnes inter se collatos et dispositos ipsi currente prelo subinde locupletavimus.

Oxon. d. Maii 2do 1828.

PRÆFATIO

P. ELMSLEII.

QUÆ me caussæ impulerint ad operam meam Euripidis Heraclidis impendendam, nec satis scio, nec, si sciam, quidquam lectoris interest ut dicam. Magis operæ pretium videtur, pauca de instituto meo operisque ratione præfari.

Ipsis poëtæ verbis, textum vulgo vocant, Aldinæ editionis collationem subjeci, eo scilicet consilio, ut primo aspectu cernere posset lector, quid his trecentis et amplius annis in emendatione nostræ fabulæ tot eruditorum virorum ingenio atque industria profectum esset. Quid autem eorum cuique deberetur, quæ etiam editiones singulorum locorum veram scripturam primæ exhibuissent, in annotationibus commemorandum reservavi. Non solum singularum vocum et singularum literarum varietates diligenter enotavi, saltem enotare volui, verum etiam accentus et spiritus Aldinæ editionis nunquam celato lectore mutavi. Quod etiam de ἰῶτα subscripto dictum velim, præterquam in κἀγῷ et similibus, in quibus diphthongum pro simplici vocali satis constanter exhibet Aldina. At vero distinctionum notas, præter interrogationis signum, tacite plerumque mutavi. Toties enim in hac re peccavit Aldus, ut si errores ejus diligenter exhibuissem, magnam lectori molestiam sine ulla utilitate attulissem.

Non est hujus loci de singulis Euripidis editionibus copiose dicere. Cum vero passim in annotationibus *Edd. Recentiorum* mentionem fecerim, non ignorare debet lector, sex omnino esse editiones, quæ quidem hanc fabulam exhibeant, quas *Veteres* appellem: Aldinam scilicet, tres Hervagianas, Brubachianam et Stiblinianam. Reliquas omnes, quarum prima est Canteriana, anno MDLXXI. in lucem emissa, *Recentiores* appello. Eundem autem fere locum inter Euripidis editores obtinet Gul. Canterus, quem inter Sophoclis editores Turnebus. Cantero proxime successit Æmilius Portus, qui opera sua Hieronymo Commelino typographo Heidelbergensi locata, anno MDXCVII. recensionem edidit a Canteriana paullo diversam, addita etiam versione Latina a se confecta. Insigni sane fraude Porti versionem, obscuri scilicet hominis, et cujus nomen libro præfixum parum gratiæ conciliaturum esset, sub illustriori Canteri nomine venditavit Paulus Stephanus, qui additis Scholiis Græcis ex ed. Hervagiana, necnon Brodæi Stiblinique annotationibus ex ed. Stibliniana, editionem Commelinianam sive Portinam quinquennio post Genevæ expressit.

Quod ad annotationes attinet, gratiam aliquam cum studiosa juventute forsan initurus sim, quod quicquid apud Brodæum, Barnesium, Heathium et Musgravium repereram, quod fabulam nostram illustrare videbatur, in unum corpus collegi et in annotationum mearum seriem inserui. Neque graviter laturos arbitror virorum doctorum manes, quorum scripta compilavi, quod non solum falsas eorum interpretationes et infelices conjecturas quamplurimas sub silentio præterii, verum etiam optimas annotationes, si quando paullo verbosiores videbantur quam nostra fert ætas, nonnullis recisis quasi in compendium redegi. Loca etiam veterum scriptorum ab iis allegata, interdum paullo aliter quam ipsi fecerant allegavi, et plerumque ad paginas et versus editionum quibus ipse utebar citavi.

Litera S. designat varias lectiones, quas in duobus codicibus Italicis repertas, in libello Annotationum in Sophoclem et Euripidem, anno MDLXVIII. edito, publici juris fecit Henricus Stephanus. Literæ E. G. duos codices Regios Parisienses designant, a Musgravio collatos. In Catalogo Librorum Manuscriptorum Bibliothecæ Regiæ numerantur 2887. et 2817. Insignem vulgatæ scripturæ emendationem ex his codicibus petitam vide ad v. 627. Lectiones codd. Parisiensium a Musgravio indicatas ad unam omnes in annotationibus meis memoravi, etiam ubi nihil monuerat Musgravius, nisi codices cum vulgatis libris consentire.

[Præter lectiones codd. MSS. jam memoratas, alias e Rom. C. (vid. ad Med. p. 172.) ab ipso Elmsleio postea enotatas, alias quoque e Matthiæ editione in hanc nostram transtulimus: scilicet

Flor. 2, 10, 15. Vid. Matthiæ præf. ad Vol. I. p. vi.

Vict. ib. p. viii.

Haun. ib. Vol. II. p. iii. cujus verba Elmsleius in præfatione sua ad Medeam exscripsit: v. h. ed. p. 174. not. c.]

MONITUM

EDITORIS LIPSIENSIS.

IN hac iteratione Heraclidarum præter indices accesserunt annotationes quædam, quibus complexi sumus quæ nuperrime ab viris doctis ad hanc fabulam vel emendandam vel explicandam sunt allata. In quo genere si nos nonnulla fugerint quæ commemorari oportebat, non mirabimur. Alia consulto prætermisimus, quod non satis digna judicaremus quæ Elmsleii annotationibus admiscerentur. Quæ in Addendis dederat editor eruditissimus, suis quæque locis inserta sunt. Judicium de Elmsleii opera tulit aliquis in Diario Classico Vol. XIV. p. 302—307. et Vol. XVI. p. 391—403.

Relicuum est ut lectores moneamus, brevi prodituram esse eruditam opellam Godofredi Stallbaumii, qui multa et præclara in Heraclidas est meditatus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ.

ἸΟΛΑΟΣ υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους. ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος, ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὔνους παρέστη. τῶν γὰρ παίδων ἐξ ἁπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως, ἔχων αὐτοὺς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ προσφυγὼν τοῖς θεοῖς, ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν, Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἱκέτας, ἐκώλυσεν αὐτόν. ὁ δὲ ἀπῆλθε, πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχεσθαι. Δημοφῶν δὲ, τούτου μὲν ὠλιγώρου. χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν. οὔτε γὰρ ἰδίαν, οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα χάριν τῶν ἱκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἡγεῖται. τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων Μακαρία, τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησεν. αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγνόντες παρόντας, εἰς τὴν μάχην ὥρμησαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΛΑΟΣ.
ΚΟΠΡΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΔΗΜΟΦΩΝ.
ΜΑΚΑΡΙΑ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΛΚΜΗΝΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἰόλαος.

---

5. Μακαρία, παρθένος. 6. Θεράπαινα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

Πάλαι ποτ’ ἐστὶ τοῦτ’ ἐμοὶ δεδογμένον,
ὁ μὲν δίκαιος, τοῖς πέλας πέφυκ’, ἀνὴρ,
ὁ δ’ εἰς τὸ κέρδος λῆμ’ ἔχων ἀνειμένον,
πόλει τ’ ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς,
αὑτῷ δ’ ἄριστος. οἶδα δ’ οὐ λόγῳ μαθών.
ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ, καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
ἐξὸν κατ’ Ἄργος ἥσυχον ναίειν, πόνων
πλεῖστον μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει,
ὅτ’ ἦν μεθ’ ἡμῶν. νῦν δ’ ἐπεὶ κατ’ οὐρανὸν
ναίει, τὰ κείνου τέκν’ ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
σώζω τάδ’, αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατὴρ,
πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ’ Εὐρυσθεὺς κτανεῖν.
ἀλλ’ ἐξέδραμεν. καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
ψυχὴ δ’ ἐσώθη. φεύγομεν δ’ ἀλώμενοι,
ἄλλην ἀπ’ ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.
πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ’ Εὐρυσθεὺς κακοῖς
ὕβρισμ’ ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι,
πέμπων ὅπου γῆς πυνθάνοιθ’ ἱδρυμένους,

1. πΑλάι ποτ’
4. συναλλάσσειν
7. ἡσύχως
8. πλείστων—Ηρακλέϊ,
10. τἀκείνου
14. ἐξέδραμον.
18. ὑμᾶς
19. ὅπῃ

κήρυκας, ἐξαιτεῖ τε, κἀξείργει χθονὸς,
πόλιν προτείνων Ἄργος † οὐ σμικρὰν φίλων,
ἔχθραν γε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
οἱ δ', ἀσθενῆ μὲν τἀπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε, καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες, ἐξείργουσι γῆς.
ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ ξὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν,
Ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατὴρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε, συγγενὴς γεγώς.—
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι,
Μαραθῶνα, καὶ ξύγκληρον ἐλθόντες χθόνα,
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν,
προσωφελῆσαι. πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος,
κλήρῳ λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. ὧν ἕκατι, τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.
δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγὴ,
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις,
ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη
σώζει. νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ὕλλος δ', ἀδελφοί θ', οἷσι πρεσβεύει γένος,

---

21. προτιμῶν
22. ἔχθραν γενέσθαι, χ' ᾁυτὸν
27. σὺν
29. οὐκ ἔστι
32. σύγκληρον
33. καθεζώμεσθα
38. τόνδ' ἀφικόμεσθ' ὅρον.
40. χαλκαίνω
41. ἥδ' αὖ
42. ἀπηγκαλισμένη,

ζητοῦσ' ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἣν τῆσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν
πέπλων. ὁρῶ κήρυκα τόνδ' Εὐρυσθέως
στείχοντ' ἐφ' ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ' ὕπο,
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνὴρ,
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταυτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.
ΚΟ. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς,
πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.
οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.
χώρει. τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.
ΙΟ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν.
ΚΟ. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;
ΙΟ. Οὔτοι βίᾳ γέ μ', οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.
ΚΟ. Γνώσει σύ. μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε.
ΙΟ. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.
ΚΟ. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλης,
ἄξω, κομίζων οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως.
ΙΟ. Ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,
ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς,
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.

46. ζητοῦσιν ὅπῃ
52. χ' ᾧ
53. ὡς πολλὰ
54. ταὐτοῦ
56. σύμμαχον, καλῶς φρονῶν;
58. ἀχρεῖαν
65. γνώσῃ σύ. μάντις δ' οἶσθ'
68. νομίζων
69. Ἀθηναίας

ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἕστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;=
ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ᾽ ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ
χύμενον, ὦ τάλας.
ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ᾽ ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;
ΙΟ. Ὅδ᾽, ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεούς,
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.
ΧΟ. Ὅδ᾽ ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἀλίῳ πλάτᾳ
κατέσχετ᾽ ἐκλιπόντες Εὐβῷδ᾽ ἀκτάν;
ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ᾽ ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.
ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;
ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ᾽ ἀκήρυκτον τόδε.
ΧΟ. Οἶδ᾽, εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλὰ τοῦ ποτ᾽ ἐν
χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.
ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ᾽ εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.=
ΧΟ. Τί χρέος; ἦ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,
μελόμενοι τυχεῖν;
ΙΟ. Μήτ᾽ ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.

---

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοΐδ᾽
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ
90. Ιόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ
96. πόλεως ἔννεπέ
97. μελομένῳ τυχεῖν.

ΚΟ. Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκεσει,
οἳ σοῦ κρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.
ΧΟ. Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἕδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται.
ΚΟ. Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίῳ τῇδε χρήσομαι χερί.
ΧΟ. Ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πέλει
ξένων προστροπάν.
ΚΟ. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.==
ΧΟ. Οὐκ οὖν τυράννῳ τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν,) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;
ΚΟ. Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ;
ΧΟ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
ΚΟ. Πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἆλλα δ' εἴρηται μάτην.
ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.
ΔΗ. Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,
λέξον τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη.
ΧΟ. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾷς, ἄναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.

---

106. ἔκπεμπε νῦν γῆς τούσδε
108. πόλει
109. πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ' ἔστι
117. ἄρα
123. ἀθροίζεται

ΔΗ. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά;
ΧΟ. Βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν, βοὴν ἔστησε, κἄσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ.
ΔΗ. Καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει. τὰ δ' ἄλλα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστὶ, μὴ μέλλειν τ', ἐμοὶ,
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.
ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι. τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν.
ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ,
ἄξοντα τούσδε. πολλὰ δ' ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι' ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς, Ἀργείους ἄγω,
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν. δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἕσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ' ἤ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι
δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται.
οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος,

---

130. ὥστε μοι βαλεῖν
131. στολήν γ' ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν
136. καίπερ οὐ λέγειν θέλων,
139. ὁμαρτῇ
141. τούτους δραπέτας F. δραπέτας τούτους
146. ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν
148. ἀλλ' εἴ
149. ἦλθον ἐς κίνδυνον,
150. ῥιπτοῦντες,

τὰς τῶνδ᾽ ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.
φέρ᾽ ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ᾽ εἰς γαῖαν παρεὶς,
ἡμᾶς τ᾽ ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς;
τὰ μὲν παρ᾽ ἡμῶν, τοιάδ᾽ ἔστι σοι λαβεῖν,
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα, τήν τ᾽ Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ᾽ εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ᾽ οἰκτίσματα
βλέψας πεπανθῇς, εἰς πάλην καθίσταται
δορὸς τὸ πρᾶγμα. μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξῃς ἀγῶνα τόνδ᾽ ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδί᾽ ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίας γῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ᾽ ἀμύνων ξυμμάχοις; τίνος δ᾽ ὕπερ
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἦ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ᾽, εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ᾽ εὑρήσειν μόνον.
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ᾽ ὡπλισμένοι
μάχοιντ᾽ ἂν ἡβήσαντες, (εἴτι τοῦτό σε
ψυχὴν ἐπαίρει) χοὐν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ᾽ ἄν. ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ.
δὸς μηδέν. ἀλλὰ τἄμ᾽ ἐῶν ἄγειν ἐμὲ,
κτῆσαι Μυκήνας. μὴ δ᾽ ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν

---

153. κατοικτίσεις.
154. τούσδέ γ᾽
162. δόξης—χαλυβικοῦ.
164. Τιρυνθίοις θῆς
165. συμμάχοις;
166. ἦ κακὸν
167. κτήσῃ
169. ἐμβήσῃ
173. ἀνηβήσαντες, εἰ τοῦτό σε
174. χ᾽ ᾠυν μέσω
177. μήδ᾽ ὅπερ φιλεῖ τε δρᾶν,

φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.
ΔΗ. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον,
πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
ΙΟ. Ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ' ἐν τῇ σῇ χθονὶ,
εἰπεῖν, ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ' ἀπώσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ.
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ' ἡμῖν ἔτι,
ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι
ὅδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γάρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον
φεύγειν δικαιοῦτ', ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ;
οὐκ οὖν Ἀθήνας γ'. οὐ γὰρ Ἀργείων φόβῳ
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν, οὐδ' Ἀχαϊκὸν
πόλισμ', ὅθεν σὺ τούσδε, τῇ δίκῃ μὲν οὔ,
τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷάπερ καὶ νῦν λέγεις,
ἤλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ' ἔσται, καὶ λόγους κρινοῦσι σοὺς,
οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι.
ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν.
θνήσκειν θελήσουσ'. ἡ γὰρ αἰσχύνη πάρος
τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ. καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθονον
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι. πολλάκις δὲ δὴ

---

180. κρίνοιεν,
185. ἐν μέρει.
189. ὧδ' ὄντας—ἀπήλασε
190. ἢ τῶν
191. τἄργος φύγοι.
192. οὔκουν Ἀθήνας γ', οὐκ ἄρ'
198. κρίνουσι
201. βάρος
202. ἀνδράσι
204. λίαν γ'

καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ', ἄγαν αἰνούμενος.
σοὶ δ' ὡς ἀνάγκη τούσδε, βούλομαι φράσαι,
σώζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός.
Πιτθεὺς μέν ἐστι Πέλοπος. ἐκ δὲ Πιτθέως,
Αἴθρα. πατὴρ δ' ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν
Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος.
Ἡρακλέης ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.
κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός. αὐτανεψίω
πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγώς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν.
ἃ δ' ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ
τῖσαι λέγω σοι παισί. φημὶ γάρ ποτε
ξύμπλους γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρὶ,
ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα.
Αἴδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
πατέρα σόν. Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.
ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἵδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός.
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν † χωρὶς, ἔν τε πόλει κακὸν,
ἱκέτας, ἀλήτας, ξυγγενεῖς, (οἴμοι κακῶν,
βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον,) ἕλκεσθαι βίᾳ.
ἀλλ' ἄντομαί σε, καὶ καταστέφω χεροῖν,
καὶ πρὸς γενείου, μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας εἰς χέρας λαβεῖν.
γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενὴς, γενοῦ φίλος,
πατὴρ, ἀδελφὸς, δεσπότης. ἅπαντα γὰρ

205. ἄγαν γ'
209. F. πατὴρ δὲ τῆσδε
212. αὐτανεψίῳ
216. τίσαι
217. σύμπλους
219. ἐρυμνῶν
221. ἀπαιτοῦσι
225. συγγενεῖς.
229. λαβών.

ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω, πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν.
ΧΟ. Ὤικτειρ' ἀκούσας τῶνδε συμφορὰς, ἄναξ.
τὴν δ' εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ' εἰσεῖδον. οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ γεγῶτες, δυστυχοῦσ' ἀναξίως.
ΔΗ. Τρισσαί μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοὶ,
Ἰόλαε, τούσδε μὴ παρώσασθαι ξένους.
τὸ μὲν μέγιστον, Ζεὺς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος
θακεῖς, νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν.
τὸ συγγενές τε, καὶ τὸ προυφείλειν καλῶς
πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε, πατρῴαν χάριν.
τό τ' αἰσχρὸν, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι.
εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμὸν, οὐκ ἐλευθέραν
οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν. Ἀργείοις δ' ὀκνῶ
ἱκέτας προδοῦναι. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας.
ἀλλ' ὤφελες μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν.
ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς ὅπως σέ τις
ξὺν παισὶ βωμοῦ τοῦδ' ἀποσπάσει βίᾳ.
σὺ δ' Ἄργος ἐλθὼν, ταῦτά τ' Εὐρυσθεῖ φράσον,
πρὸς τοῖσδέ τ', εἴ τι τοισίδ' ἐγκαλεῖ ξένοις,
δίκης κυρήσει. τούσδε δ' οὐκ ἄξεις ποτέ.
ΚΟ. Οὐκ ἦν δίκαιον ᾗ τε, καὶ νικῶ λόγῳ;
ΔΗ. Καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίᾳ;
ΚΟ. Οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος;

---

232. ταῦτ' ἐστι
233. τάσδε
235. ἐσεῖδον.
238. τοὺς σοὺς pro τούσδε
239. βωμίους
241. προὐφείλειν,
244. συλλᾶσθαι
245. ἐλεύθερον
250. σὺν—ἀποσπάσῃ
251. σύδ' Sic etiam vv. 258. 341. 373.
252. πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἴ τι τοῖσίγ'
254. ᾗ τι καὶ
255. βία;
256. οὔκουν—ἀλλὰ σὺ βλάβος.

ΔΗ. Ἔμοιγ᾽, ἐάν σοι τούσδ᾽ ἐφέλκεσθαι μεθῶ.
ΚΟ. Σὺ δ᾽ ἐξόριζε, κᾆτ᾽ ἐκεῖθεν ἄξομεν.
ΔΗ. Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.
ΚΟ. Δεῦρ᾽, ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον.
ΔΗ. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.
ΚΟ. Ταῦτ᾽ οὐ δοκήσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.
ΔΗ. Οὐκ οὖν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ᾽ εἰμὶ κύριος;
ΚΟ. Βλάπτων γ᾽ ἐκείνους μηδὲν, ἢν σὺ σωφρονῇς.
ΔΗ. Βλάπτεσθ᾽, ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς.
ΚΟ. Οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.
ΔΗ. Κἀγὼ τοιοῦτος. τῶνδε δ᾽ οὐ μεθήσομαι.
ΚΟ. Ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών.
ΔΗ. Οὐ τἄρ᾽ ἐς Ἄργος ῥᾳδίως ἄπει πάλιν.
ΚΟ. Πειρώμενος δὴ τοῦτό γ᾽ αὐτίκ᾽ εἴσομαι.
ΔΗ. Κλάων ἄρ᾽ ἅψει τῶνδε, κοὐκ ἐς ἀμβολάς.
ΧΟ. Μὴ, πρὸς θεῶν, κήρυκα τολμήσῃς θενεῖν.
ΔΗ. Εἰ μή γ᾽ ὁ κήρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. Ἄπελθε. καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγῃς, ἄναξ.
ΚΟ. Στείχω. μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη.
ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες, Εὐρυσθεύς τ᾽ ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν. Ἀλκάθου δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάτοις,
καραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ᾽, ἀκούσας σὴν ὕβριν, φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις, γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς.

259. πλεῖον
263. οὐκοῦν ἐγὼ τῶνδ᾽ ἐνθάδ᾽ εἰμὶ κύριος.
264. βλάπτων ἐκείνους μηδὲν, ἂν
265. θεούς;
269. οὐκ ἆρ᾽—πάλιν;
271. κλαίων ἄρ᾽ ἅψῃ
272. τολμήσεις θένειν.
273. κῆρυξ. Sic etiam vv. 648. 655.
280. μένειν.

μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτήμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.
ΔΗ. Φθείρου. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ.
ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμὲ,
ἄξειν βίᾳ τούσδ'. οὐ γὰρ Ἀργείων πόλιν
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω.=
ΧΟ. Ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅροις πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων. μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης
ὁ Μυκηναίων.
ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
πόσα νιν λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς;
ὡς δείν' ἔπαθεν, καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.=
ΙΟ. Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ,
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεχ' ἡδονῆς λιπεῖν.
τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει' ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον. ἡμεῖς γὰρ κακῶν
εἰς τοὔσχατον πεσόντες, ηὕρομεν φίλους
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἳ, τοσῆσδ' οἰκουμένης
Ἑλληνίδος γῆς, τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιὰν, δότε,

---

283. κεκτώμεθα
287. πόλει
294. γινομένων.
295. δοκεῖς,
297. ἦλθε
303. ἠΰγένει'
305. εὕρομεν
307. προὔστησαν Ita semper in similibus.

(ὑμεῖς τε παισὶ,) καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων.
ἢν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν νόστος εἰς πάτραν φανῇ,
καὶ δώματ' οἰκήσητε, καὶ τιμὰς πατρὸς,
σωτῆρας ἀεὶ καὶ φίλους νομίζετε.
καὶ μή ποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ,
μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν
πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν,
οἳ γῆν τοσήνδε, καὶ Πελασγικὸν λεὼν,
ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες. ἀλλ' ὅμως
οὐκ ἐξέδωκαν, οὐδ' ἀπήλασαν χθονός.
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν, καὶ θανὼν, ὅτ' ἂν θάνω,
πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας,
ὑψηλὸν ἀρῶ, καὶ λέγων τάδ', εὐφρανῶ,
ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς,
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς,
παύρων μετ' ἄλλων. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φιλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.
ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.

310. ἔλθωμεν
311. ἡμῖν
313. αἰεὶ
316. ἄξιον γ' (sic)
321. ὅταν θάνῃς,
322. ὦ τὰν
323. αἴρω.
329. ὅστίς ἐστι
331. σὺν
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.

καγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρὶ, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος,)
μάντεις θ' ἀθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.
IO. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἑζώμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.=
XO. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ξεῖν' Ἀργόθεν ἐπελθών.
μεγαληγορίαισι δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις
εἴη. σὺ δ' ἄφρων, ὅ τ' Ἄργει

---

336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. εἴργει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας,
342. σὺν
343. ᾧ,
345. ἑζόμεσθα
346. πράξαι
347. ὅταν δ'
351. Ἀθηνᾶ.
361. ὅτ' Ἀργει

Σθενέλου τύραννος.=
῝Ος πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον' ῎Αργους,
θεῶν ἵκτορας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὢν βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴξας,
οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη
παρά γ' εὖ φρονοῦσιν ;=
Εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.
σὺ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις.
οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ' ἰ-
τέα κατάχαλκός ἐστιν.
ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστὰς,
μή μοι δορὶ συνταράξῃς
τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν
πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.=

IO. ᾿Ω παῖ, τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων
ἥκεις ; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι ;
μέλλουσιν, ἢ πάρεισιν, ἢ τί πυνθάνει ;
οὐ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σε κήρυκος λόγος.
ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν,
εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν
εἰς τὰς 'Αθήνας. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων

---

365. ἰκτῆρας
371. πάραγ' εὐφρονοῦσιν.
379. συναράξῃς
380. τὰν εὐχαρίστων
382. σύννοιαν ὄμμασι
383. ἥκεις,
384. πυνθάνῃ ;
385. ψεύσῃ γε κήρυκος λόγους.
387. ἐστιν σάφ' οἶδα.

ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
ΔΗ. Ἥκει στράτευμ' Ἀργεῖον, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ.
ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεὼν,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατὸν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος,
σκοπεῖ (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι)
ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.
καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.
πόλις τ' ἐν ὅπλοις, σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα
ἕστηκεν, οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν.
θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο,
τροπαῖά τ' ἐχθρῶν, καὶ πόλει σωτήρια.
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας,
ἤλεγξα, καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα,
λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια.
καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'. ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.
ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὁρᾷς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς. παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ,
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω

391. ἄνδρα δὲ χρεὼν
394. εἰς τόδ'
395. Λεπάραν δ'
396. τόδ'
397. ποία προσάξει στρατόπεδον τανῦν δορὸς,
398. τῆδ' ἱδρύσετε
399. ἄρηρ'
403. τρόπαιά τ'——σωτηρία.
408. ταὐτὸν
409. κόρην
410. Δήμητρίγ', ἥτίς ἐστι
412. κτανῶ,

ἄκοντ᾽. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ᾽ ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
καὶ νῦν πικρὰς ἂν ξυστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται.
ταῦτ᾽ οὖν ὅρα σὺ, καὶ ξυνεξεύρισχ᾽ ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ᾽ ὥστε βαρβάρων ἔχω,
ἀλλ᾽ ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.
ΧΟ. Ἀλλ᾽ ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν πόλιν;
ΙΟ. Ὦ τέκν᾽, ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
εἰς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἠμεῖς τῆσδ᾽ ἀπωθούμεσθα γῆς,
ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες, ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι, τί δῆτ᾽ ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ᾽, οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ᾽, εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσαι δ᾽ ἔχω
καὶ τἀνθάδ᾽. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε

---

414. ἑκὼν δέ τις
415. τέκνα.
416. πικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ἦ
418. ἐμὴν
421. συνεξεύρισχ᾽,
427. πόλιν.
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. χ᾽ ἡμεῖς τῆσδ᾽ ἀπωθούμεθα
436. συγγνωστὰ——θέλοι
437. αἰνέσας δ᾽

πράσσειν ἔμ᾽, οὔτοι σοί γ᾽ ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ᾽ οὐκ ἔχω τί χρήσομαι.
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ᾽, ὦ τέκν᾽. ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν, εἴ με χρὴ θανεῖν, μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών.
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ᾽ Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ, πολλὰ μοχθήσας μάτην,
χρῆν, χρῆν ἄρ᾽ ἡμᾶς, ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας
πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὅ μοι ξύμπραξον; (οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας)
ἔμ᾽ ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ᾽, ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι
τέκν᾽. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.
μάλιστα δ᾽ Εὐρυσθεύς με βούλοιτ᾽ ἂν λαβὼν,
τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον, καθυβρίσαι.
σκαιὸς γὰρ ἀνήρ. τοῖς σοφοῖς δ᾽ εὐκτὸν, σοφῷ
ἔχθραν ξυνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι.
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀτυχής τις ἂν τύχοι.

ΧΟ. Ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ᾽ ἐπαιτιῶ πόλιν.
τάχ᾽ ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος, ἀλλ᾽ ὅμως κακὸν
γένοιτ᾽ ὄνειδος, ὡς ξένους προυδώκαμεν.

---

439. F. οὔτοι σή γ᾽
442. ἕρκος
446. κλαίω,
452. σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γὰρ
458. σύμμαχον,
459. ἀνήρ.
460. συνάπτειν, μὴ ᾽μαθεῖ
461. πολλῆς γὰρ αἰδοῦς, καὶ τύχης, τίς ἂν τύχῃ;
462. μῆ νῦν

ΔΗ. Γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα.
οὐ σοῦ χατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ,
(τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος;) ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε, καὶ πατρὸς μεμνημένοι
λύμης. ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλὴν, ἑτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ, καὶ φόβου πλέως.
ΜΑ. Ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς
προσθῆτε. (πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι)
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω θ' ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων,
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους,
ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μελει δέ μοι
μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς πέρι
θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.
ΙΟ. Ὦ παῖ, μάλιστά σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων
τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος,
πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς τἀμήχανον.
χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
εἰ χρῆν μὲν ἡμᾶς, χρῆν δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.

---

471. λύμας.
475. F. θράσος μὲν μηδὲν
476. πρόσθητε.
478. εἴσω δ'
479. ἀκούσας
488. εἰς ἀμήχανον.
491. κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενὴς,

ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν. οὔτε γὰρ τέκνα
σφάξειν ὅδ' αὐτοῦ φησιν, οὔτ' ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως,
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.
ΜΑ. Ἐν τῷδε † κεὐχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ;
ΙΟ. Ἐν τῷδε, τἆλλά γ' εὐτυχῶς πεπραγότες.
ΜΑ. Μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γὰρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἴρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας, οὗ πεφύκαμεν,
κακοὺς ὁρᾶσθαι. ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πόλεως ἁλούσης, χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ, πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς,
παθοῦσαν, Ἅιδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ,
Τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις,

---

494. σφάζειν
495. κἀμοὶ δὲ λέγει
499. F. κἀχόμεσθα
Ib. λόγῳ.
500. τἄλλα δ'
501. μὴ νῦν—ἀργεῖον
503. ἑτοίμα,
505. οὕνεχ' αἱρεῖσθαι
510. φύντες,
514. κἄπειτα δέ τινα
516. ἀλητεύω χθονὸς,
518. κλάδοις;

αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός.
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν.—
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω.
(πολλοὶ γὰρ ἤδη τῇδε προύδοσαν φίλους)
τίς γὰρ κόρην ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν,
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὐκ οὖν θανεῖν ἄμεινον, ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλλῃ δὲ καὶ πρέπει τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος, ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στεμματοῦτε, †καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.
νικᾶτε δ' ἐχθρούς. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἑκοῦσα, κοὐκ ἄκουσα. κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον
κλύων, ἀδελφῶν ἣ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν, ἀνθρώπων ἔτι;
ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα,
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, σπέρμα τῆς θείας φρενὸς,
πέφυκας Ἡράκλειος. οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ᾗ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως, φράσω.
πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
κᾆθ' ἡ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὕπερ.

519. φιλοψυχοῦντες,
526. οὐκοῦν
527. ἀναξίαν.
534. γάρτοι
535. εὕρηκ',
539. μᾶλλον;
540. οὐκ ἔτ'
542. Ηρακλῆος.

σὲ δ᾽ οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.
ΜΑ. Οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ᾽ ἐγώ.
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι. μὴ λέξῃς, γέρον.
ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐνδέχεσθε, καὶ βούλεσθέ μοι
χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
δίδωμ᾽ ἑκοῦσα τοῖσδ᾽, ἀναγκασθεῖσα δ᾽ οὔ.
ΙΟ. Φεῦ.
ὅδ᾽ αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος.
κἀκεῖνος ἦν ἄριστος. ἀλλ᾽ ὑπερφέρεις
τόλμῃ τε τόλμαν, καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον.
οὐ μὴν κελεύω γ᾽, οὐδ᾽ ἀπεννέπω, τέκνον,
θνήσκειν σ᾽. ἀδελφοὺς δ᾽ ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.
ΜΑ. Σοφῶς κελεύεις. μὴ τρέσῃς μιάσματος
τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ᾽ ἐλευθέρως θάνω.
ἕπου δὲ, πρέσβυ. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ
θελω. πέπλοις δὲ σῶμ᾽ ἐμὸν κρύψον παρών.
ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ᾽ ἐγὼ,
εἴπερ πέφυκα πατρὸς, οὗπερ εὔχομαι.
ΙΟ. Οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παρεστάναι μόρῳ.
ΜΑ. Σὺ δ᾽ ἀλλὰ τοῦδε χρῄζε, μή μ᾽ ἐν ἀρσένων,
ἀλλ᾽ ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.
ΔΗ. Ἔσται τάδ᾽, ὦ τάλαινα παρθένων, (ἐπεὶ
κἀμοὶ τόδ᾽ αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς)
πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας,
καὶ τοῦ δικαίου. τλημονεστάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ᾽ εἴτι βούλει τούσδε τὸν γέροντά τε,
χώρει, προσειποῦσ᾽ ὕστατον πρόσφθεγμα δή.

551. προθύμως,
553. ὅδ᾽ αὖ
557. θνήσκειν γ᾽. ἀδελφοὺς ὠφελεῖς
567. Iolai personam præfigit Aldus.
573. πρόσφθεγμά μοι.

ΜΑ. Ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε, καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς,
ὥσπερ σὺ, μηδὲν μᾶλλον. ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι, μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν.
σοὶ παῖδές ἐσμεν. σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
ὁρᾷς δὲ κἀμὲ, τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην.
ὑμεῖς τ᾽ ἀδελφῶν ἡ παροῦσ᾽ ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ᾽ ὑμῖν, ὅσων
ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται.
καὶ τὸν γέροντα, τήν τ᾽ ἔσω γραῖαν δόμων,
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ᾽ Ἀλκμήνην ἐμοῦ,
ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων,
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ᾽ ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών.
κάλλιστά τοι δίκαιον. οὐ γὰρ ἐνδεὴς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προὔθανον γένους.
τάδ᾽ ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια,
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός.
εἴη γε μέντοι μηδέν. εἰ γὰρ ἕξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ᾽ ὅποι τις τρέψεται. τὸ γὰρ θανεῖν
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.
ΙΟ. Ἀλλ᾽ ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ᾽ εὐψυχίᾳ,
πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη,
καὶ ζῶσ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν καὶ θανοῦσ᾽ ἔσει πολύ.
καὶ χαῖρε. δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεὰν,

---

576. ἀρέσκουσι
578. σοὶ παῖδες ἐσμέν.
583. ἡ ᾽μὴ πάροιθεν
585. τιμῶ τε
592. χθονὸς
597. εὐψυχίας,
599. ἔσῃ
600. ἅζομαι

ᾗ σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρῃ.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα. λύεται μέλη
λύπῃ. λάβεσθε, κεἰς ἕδραν μ᾽ ἐρείσατε,
αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις,
χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον.
μείζων γὰρ ἄτη. ξυμφορὰ δὲ καὶ τάδε.=
ΧΟ. Οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον,
οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον
εὐτυχίᾳ. παρὰ δ᾽ ἄλλον ἄλλα
μοῖρα διώκει.
τὸν μὲν ἀφ᾽ ὑψηλῶν, βραχὺν ᾤκισε,
τὸν δ᾽ ἀλάταν, εὐδαίμονα τεύχει.
μόρσιμα δ᾽ οὔτε φυγεῖν θέμις,
οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται.
ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει.=
Ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε,
μὴ δ᾽ ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ.
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ᾽ ἀδελφῶν καὶ γᾶς.
οὐδ᾽ ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται.
ἁ δ᾽ ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων.
ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ᾽
εὐγενίας τάδε γίγνεται.

601. κόρην.
602. δύεται μέλη.
603. λύπῃ λάβεσθε,
607. συμφορὰ
611. ἄλλον γ᾽ ἄλλα
613. ᾤκισεν.
614. ἀλήταν,
615. οὔτι φυγεῖν
616. σοφία
617. ἕξει γ᾽.
618. μὴ προσπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ,
620. μήδ᾽ Sic etiam v. 984.
622. πρὸς ἀδελφῶν,
627. ἀδελφῶν τάδε γίνεται.

εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.=
ΘΕ. Ὦ τέκνα, χαίρετ᾽. Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων,
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ᾽ ἕδρας ἀποστατεῖ;
ΙΟ. Πάρεσμεν, οἵα δή γ᾽ ἐμοῦ παρουσία.
ΘΕ. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ᾽ ἔχεις;
ΙΟ. Φροντίς τις ἦλθ᾽ οἰκεῖος, ᾗ ξυνισχόμην.
ΘΕ. Ἔπαιρέ νυν σεαυτόν. ὄρθωσον κάρα.
ΙΟ. Γέροντές ἐσμεν, κοὐδαμῶς ἐῤῥώμεθα.
ΘΕ. Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοι φέρων μέγα.
ΙΟ. Τίς δ᾽ εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ;
ΘΕ. Ὕλλου πενέστης. οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;
ΙΟ. Ὦ φίλταθ᾽, ἥκεις; ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης;
ΘΕ. Μάλιστα. καὶ πρός γ᾽ εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ᾽, ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων,
ψυχὴν ἐτήκου, νόστος εἰ γενήσεται.
ΑΛ. Τί χρῆμ᾽ ἀϋτῆς πᾶν τόδ᾽ ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ᾽ αὖ βιάζεται παρὼν
κῆρυξ ἀπ᾽ Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ᾽ ἐμὴ
ῥώμη. τοσόνδε δ᾽ εἰδέναι σε χρὴν, ξένε.
οὐκ ἔστ᾽ ἄγειν σε τούσδ᾽, ἐμοῦ ζώσης ποτέ.
ἦ τἄρ᾽ ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ᾽. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερὶ,

628. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θανάτους,
630. γέρον;
631. μητὴρ δὲ—ἀποστατεῖ.
634. ἦλθεν——συνεσχόμην.
635. ἔπαιρε νῦν
638. συντυχὼν
639. γινώσκεις
640. σωτήρ νῳν βλάβης;
641. τανῦν
643. τούσδε
646. ἀϋτεῖς;——στέγος.
647. μῶν τις σ᾽
649. τὸ σὸν δ᾽ εἰδέναι σ᾽ ἐχρῆν
651. ἦτ᾽ ἄρ᾽ ἐκείνου
652. προσθίξεις

δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. Θάρσει, γεραιά, μὴ τρέσῃς. οὐκ Ἀργόθεν
κῆρυξ ἀφῖκται, πολεμίους λόγους ἔχων.
ΑΛ. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας, ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. Σὲ πρόσθε ναοῦ τοῦδ᾽ ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. τίς γάρ ἐσθ᾽ ὅδε;
ΙΟ. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα,
† ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ᾽ ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. Στρατὸν καθίζει, τάσσεταί θ᾽ ὃν ἦλθ᾽ ἔχων.
ΑΛ. Τοῦδ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή.
ΙΟ. Μέτεστιν. ἡμῶν δ᾽ ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
ΘΕ. Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
ΙΟ. Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ᾽ ἔχων;
ΘΕ. Πολλούς. ἀριθμὸν δ᾽ ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΟ. Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ᾽ Ἀθηναίων πρόμοι.
ΘΕ. Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἔστηκεν κέρας.
ΙΟ. Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
ΘΕ. Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς.
ΙΟ. Πόσον τί δ᾽ ἔστ᾽ ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
ΘΕ. Ὥστ᾽ ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
ΙΟ. Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
ΘΕ. Ηἰκάζομεν ταῦτ᾽. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.

653. ἀγωνιῇ.
654. μητρέσῃς.
656. ἕστησας
661. πόδα;
662. F. παῖς νῦν ἄπεστι;
663. σὺν——τέρψας
665. δή;
668. συμμάχων πάρεστ᾽ ἔχων.
669. F. ἀριθμὸν δ᾽ αὐτὸν
672. ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
673. τὰ σφάγια τάξων
674. πόσον, τί δ᾽ ἐστ᾽
677. εἰκάζομεν

ἀλλ᾽ εἶμ᾽. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
ΙΟ. *Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν,*
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν.
ΘΕ. *Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.*
ΙΟ. *Καὶ μὴ μετασχεῖν γ᾽ ἀλκίμου μάχης φίλοις.*
ΘΕ. *Οὐκ ἔστ᾽ ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.*
ΙΟ. *Τί δ᾽; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι᾽ ἀσπίδος;*
ΘΕ. *Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.*
ΙΟ. *Οὐδεὶς ἔμ᾽ ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.*
ΘΕ. *Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ᾽ ἦν ῥώμη σέθεν.*
ΙΟ. *Ἀλλ᾽ οὖν μαχοῦμαί γ᾽ ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.*
ΘΕ. *Σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.*
ΙΟ. *Μή τοι μ᾽ ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.*
ΘΕ. *Δρᾶν μὲν σύ γ᾽ οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ᾽ ἴσως.*
ΙΟ. *Ὡς μὴ μενοῦντα, τἆλλά σοι λέγειν πάρα.*
ΘΕ. *Πῶς οὖν ὁπλίτης, τευχέων ἄτερ, φανεῖ;*
ΙΟ. *Ἔστ᾽ ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ᾽ ὅπλα*
τοῖσδ᾽, οἷσι χρησόμεσθα, κἀποδώσομεν
ζῶντες. θανόντας δ᾽ οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽ εἴσω, κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν,
ἔνεγχ᾽ ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν.=
ΧΟ. *Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος*

678. Iolai personam præfigit Aldus.
679. Famuli personam præfigit Aldus.
680. *ταῦτα*
683. *φίλοις;*
685. *τί δ᾽ οὐ σθένοιμι*
686. *σθένοις ἂν.*
689. *μαχοῦμ᾽ ἀριθμὸν*
690. *σκήνωμα προστίθεις*
691. *μή τι μ᾽*
694. *ὁπλίταις—φανῇ;*
700. *γίνεται*

τὸ σὸν, ἀλλ' ἥβᾳ. σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πονεῖς ἄλλως, ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν;
χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσει πάλιν αὖθις.=
ΑΛ. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν,
λείπειν μ' ἔρημον ξὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς;
ΙΟ. Ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή. σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. Τί δ'; ἢν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. Ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;
ΙΟ. Οἶδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι.
ΑΛ. Τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ', ἔχω.
ΙΟ. Καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἶδ' ἐγὼ, μέλει πόνων.
ΑΛ. Φεῦ.
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς.
εἰ δ' ἔστιν ὅσιος, αὐτὸς οἶδεν, εἰς ἐμέ.
ΘΕ. Ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾷς παντευχίαν.
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.
ὡς ἐγγὺς ἀγὼν, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας. εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνὸς, ἐν δὲ τάξεσι
κόσμῳ πυκάζου τῷδ'. ἐγὼ δ' οἴσω τέως.
ΙΟ. Καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων
τεύχη, κόμιζε. χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην,

704. ἄλλως;
705. ὑμετέραν.
706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν,
708. κτήσῃ
710. λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν
711. μέλλειν.
712. τίδ' ἢν
713. πᾶσι
722. ἀγών.
723. μέλλοντος.—φοβῇ
724. γυμνός. ἐν δὲ τάξεσιν,
727. ἔνθεν

λαιόν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.
ΘΕ. Ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
ΙΟ. Ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον.
ΘΕ. Εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
ΙΟ. Ἔπειγε. λειφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.
ΘΕ. Σύ τοι βραδύνεις, κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν.
ΙΟ. Οὐκ οὖν ὁρᾷς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
ΘΕ. Ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.
ΙΟ. Οὐ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ.
ΘΕ. Τί δρῶντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά γε.
ΙΟ. Δι' ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
ΘΕ. Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. τοῦτο γὰρ φόβος.
ΙΟ. Φεῦ.
εἴθ', ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε
μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, ξύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις. οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα, πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.=
ΧΟ. Γᾶ, καὶ παννύχιος σελάνα,
καὶ λαμπρόταται θεοῦ
φαεσιμβρότου αὐγαὶ,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατ',
ἰαχήσατε δ' οὐρανῷ,
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν,

---

732. ληφθεὶς,
733. ἐγὼ δοκῶ
734. οὐκοῦν
736. σὺ ταῦτα
738. θένοντα
739. ἤδη πόθ'
742. σύμμαχος
745. ἔστι δ'
750. φαεσίμβροτοι

γλαυκᾷ τ᾽ ἐν Ἀθάνᾳ.
μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
μέλλω περὶ τῶν δόμων,
ἱκέτας ὑποδεχθεὶς,
κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.=
Δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκήνας
εὐδαίμονα, καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾷ,
μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν.
κακὸν δ᾽, ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἴκτορας παραδώσομεν,
† καὶ λεύσιμον ἄλγος.
Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι.
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει. οὔ ποτε θνατῶν
† ἥσσονές ποτ᾽ ἂν, εἴτ᾽ ἐμοῦ φανοῦνται.=
Ἀλλ᾽ ὦ πότνια, (τὸ γὰρ οὖδας
γᾶς σὸν, καὶ πόλις, ἃς σὺ μάτηρ,
δέσποινά τε καὶ φύλαξ,)
πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὐ δικαίως
τᾶδ᾽ ἐπάγοντα δορύσοντα
στρατὸν Ἀργόθεν. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ᾽ ἀρετᾷ
δίκαιός εἰμ᾽ ἐκπεσεῖν μελάθρων.=
Ἀλλ᾽ ἐπὶ σοὶ πολύθυτος ἀεὶ
τιμὰ κραίνεται, (οὐδὲ κεύθει
μηνῶν φθινὰς ἁμέρα,)
νέων τ᾽ ἀοιδαὶ, χορῶν τε μολπαί.

761. πολυαινέτου
762. ἐμὲ
764. ἰκτῆρας
765. Αργος.
770. σὸν γὰρ
771. μήτηρ,
773. ἀλλὰ——δικαίως.
774. τὰ δ᾽ ἐπάγοντα
777. ἀλλ᾽ ἐπεὶ σοὶ πολύθυτος αἰεὶ
780. ναῶν τ᾽

ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ,
ὀλολύγματα παννυχίοις ὕπο παρ-
θένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισι.=
ΘΕ. Δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν, ἐμοί τε τούσδε καλλίστους φέρω,
νικῶμεν ἐχθροὺς, καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται,
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.
ΑΛ. Ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν
ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι.
μιᾶς δέ μ' οὔπω ξυμφορᾶς ἐλευθεροῖς.
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.
ΘΕ. Ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
ΑΛ. † Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε;
ΘΕ. Μάλιστα, πράξας γ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
ΑΛ. Τί δ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο;
ΘΕ. Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
ΑΛ. Θαυμάστ' ἔλεξας. ἀλλά σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
ΘΕ. Εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε.
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ' ἐκτείνοντας ἀντετάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα,
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορὸς,
κἄπειτ' ἔλεξεν, Ὦ στρατήγ', ὃς Ἀργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν

---

783. κρότοισιν.
785. τῷδε
786. τρόπαι'
788. ἥδέ σ'
790. συμφορᾶς
793. F. ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;
794. πράξας δ'
795. τίδ' ἐστι;
799. σημαίνει
801. ἐκτείνοντες
803. ἕστη
805. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν οὐκ εἶα σὰ μὲν
Ib. Lacunam post hunc versum non indicat Aldus.

* * * * * * * * * * * *

καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν,
ἀνδρὸς στερήσας. ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην ξυνάψας, ἢ κτανὼν, ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν, ἐμοὶ
τιμὰς πατρῴους, καὶ δόμους ἔχειν ἄφες.—
στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', εἴς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον, εἴς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων,
οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν, στρατηγὸς ὢν,
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορὸς,
ἀλλ' ἦν κάκιστος. εἶτα τοιοῦτος γεγὼς,
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπῴχετ' εἰς τάξιν πάλιν.
μάντεις δ' ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας,
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ' ἅρματ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
πλευροῖς ἔκρυπτον πλεύρ'. Ἀθηναίων δ' ἄναξ
στρατῷ παρήγγειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ,
Ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ,
καὶ τῇ τεκούσῃ, νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών.—
ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλειν,
καὶ τὰς Μυκήνας, ξυμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι, καὶ ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,

---

806. ἐργάσῃ
808. μάχῃ συνάψας,
813. ὅδ'—λόγῳ,
823. οἵδ' bis
824. πλευραῖς
828. ὅδ' αὐτὸ τἄργος μὴ καταισχύναι θέλων,
829. συμμάχους
830. ἐσήμην'
831. συνῆψαν

πόσον τίν’ αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ’ ὁμοῦ;
τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος ’Αργείου δορὸς
ἐῤῥήξαθ’ ἡμᾶς, εἶτ’ ἐχώρησαν πάλιν.
τὸ δεύτερον δὲ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ,
ἀνὴρ δ’ ἐπ’ ἀνδρὶ στὰς, ἐκαρτέρει μάχη.
πολλοὶ δ’ ἔπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος,
Ὦ τὰς ’Αθήνας, ὦ τὸν ’Αργείων γύην
σπείροντες, οὐκ ἀρήξετ’ αἰσχύνην πόλει;—
μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄτερ πόνων,
ἐτρεψάμεσθ’ ’Αργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ’ ὁ πρέσβυς Ὕλλον ἐξορμώμενον
ἰδὼν, ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν
’Ιόλαος, ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπεῖχε. τἀπὸ τοῦδ’ ἤδη κλύων
λέγοιμ’ ἂν ἄλλων, δεῦρο δ’ αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
δίας ’Αθάνας, ἅρμ’ ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ’ Ἥβῃ Ζηνί θ’, ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς. κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ’ ἱππικοῖς ὑπὸ ζυγοῖς
σταθέντ’, ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει.
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ’ οἱ σοφώτεροι,
Ἥβην θ’. ὁ δ’ ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον.

833. τιναγμὸν,
834. μὲν νῦν
837. μάχῃ.
842. Αργείων——δόρυ;
848. λέγοι μὲν ἄλλος,
854. F. ἐπὶ ζυγοῖς
856. παῖδά γ’
857. ἐκδὺς αἰθρίου,

αἱρεῖ δ᾽ ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσι,
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας, ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων,
τὸν ὄλβιον πάροιθε. τῇ δὲ νῦν τύχῃ,
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ᾽ ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι.
ΧΟ. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου
ἐλεύθερον πάρεστιν ἦμαρ εἰσιδεῖν.
ΑΛ. Ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ᾽ ἐπεσκέψω κακὰ,
χάριν δ᾽ ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω.
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ᾽ ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν, νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δὴ, νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε, καὶ πόλιν πατρὸς
ὄψεσθε, κλήρους δ᾽ ἐμβατεύσετε χθονὸς,
καὶ θεοῖς πατρῴοις θύσεθ᾽. ὧν ἀπειργμένοι,
ξένοι πλανήτην εἴχετ᾽ ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε,
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ᾽, ὥστε μὴ κτανεῖν;
λέξον. παρ᾽ ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα, μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.
ΘΕ. Τὸ σὸν προτιμῶν, ὥς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
† κρατοῦντα, καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ᾽ αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς βίαν,
ἔζευξ᾽ ἀνάγκῃ. καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο

859. πόλεως
860. σκειρωνίσιν.
863. πάροιθεν.
876. ἐμβατεύσεσθε
879. ἀτὰρ τὶ
880. κτανεῖν,
884. χερὶ,
886. ἀνάγκη.

ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, καὶ δοῦναι δίκην.
ἀλλ᾽ ὦ γεραιὰ, χαῖρε, καὶ μέμνησ᾽ ὁμοῦ,
ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ᾽ ἠρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ᾽. ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.=
ΧΟ. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδὺς, εἰ
λίγεια λωτοῦ χάρις ἐνὶ δαιτὶ,
εἴη τ᾽ εὔχαρις Ἀφροδίτα.
τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ᾽
εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
μοῖρα τελεσσιδώτειρ᾽,
αἰών τε Κρόνου παῖς.=
Ἔχεις ὁδόν τιν᾽, ὦ πόλις,
δίκαιον, (οὐ χρή ποτε τόδ᾽ ἀφελέσθαι)
τιμᾶν θεούς. ὁ δὲ μὴ φάσκων,
ἐγγὺς μανιᾶν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ᾽. ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος ἀεί.=
Ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
τεὸς γόνος, ὦ γεραιὰ,
(φεύγω λόγον, ὡς τὸν Ἀΐδα
δόμον κατέβα, πυρὸς

888. μέμνησό μου,
890. ἐλευθέρωσόν μ.
893. ἐνὶ δαὶ,
895. δέτι,
894. εἴη δ᾽
901. ὁδόν τινα
904. μανιῶν
909. αἰεί.
911. θεὸς γόνος.
912. φεύγει—ἀΐδα

δεινᾷ φλογὶ σῶμα δαισθεὶς)
Ἥβας τ᾽ ἐρατὸν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ᾽ αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς
παῖδας Διὸς ἀξίωσας.=
Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς.
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ᾽ Ἀθάναν
λέγουσ᾽ ἐπίκουρον εἶναι.
καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσ᾽ ἐκείνας.
ἔσχεν δ᾽ ὕβρις ἀνδρὸς, ᾧ θυ-
μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μή ποτ᾽ ἐμοὶ φρόνημα,
ψυχά τ᾽ ἀκόρεστος εἴη.=
ΑΓ. Δέσποιν᾽, (ὁρᾷς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως εἰρήσεται,)
Εὐρυσθέα σοι τόνδ᾽ ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ᾽ οὐχ ἧσσον τυχεῖν.
οὐ γάρ ποτ᾽ ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν,
ὅτ᾽ ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνοις ξὺν ἀσπίσιν
ἔστειχε, μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολὺ,
πέρσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην.
Ὕλλος μὲν οὖν, ὅ τ᾽ ἐσθλὸς Ἰόλεως, βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵστασαν.
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ᾽ ἐπιστέλλουσ᾽ ἄγειν,
τέρψαι θελοντες σὴν φρέν᾽. ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ᾽ ὁρᾶν.

914. δαϊσθεὶς,
918. ἠξίωσας.
919. συμφέρεται
924. ἔσχε δ᾽ ὕβρεις
925. βιαίως,
930. τῶνδέ τ᾽
932. πολυπόνων σὺν
935. μετέστησε τύχας.
937. ἔστασαν.

ΑΛ. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ;
πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα,
καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς. κρατεῖ γὰρ νῦν γε, κοὐ κρατεῖς ἔτι.
ἐκεῖνος εἶ σὺ (βούλομαι γὰρ εἰδέναι)
ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν ἐμὸν
παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι;
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
ὕδρας λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες. ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ,
σιγῶ. μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάσης κἀμὲ καὶ τέκν' Ἑλλάδος
ἤλαυνες, ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ' ηὗρες ἄνδρας, καὶ πόλισμ' ελεύθερον,
οἵ σ' οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς.
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα. χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.
ΑΓ. Οὐκ ἔστιν ὅσιον τόνδε σοι κατακτανεῖν.
ΑΛ. Ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.
εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;
ΑΓ. Τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.

---

943. ἐναντίους
944. κρατῇ
945. σύ;
947. ἐφυβρίσαι.
948. ἐφυβρίσαι,
951. ἔπεμπες;
957. εὗρες
959. χρὴ
961. Chori personam præfigit Aldus. Sic etiam vv. 964. 966. 968. 970. 972. 974.
Ib. οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν,
962. Nuntii personam præfigit Aldus. Sic etiam vv. 965. 967. 969. 971.
Ib. εἵλομεν;

ΑΛ. Τί δὴ τόδ᾽; ἐχθροὺς τοισίδ᾽ οὐ καλὸν κτανεῖν;
ΑΓ. Οὐχ ὅντιν᾽ ἄν γε ζῶνθ᾽ ἕλωσιν ἐν μάχῃ.
ΑΛ. Καὶ ταῦτα δόξανθ᾽ Ὕλλος ἐξηνέσχετο;
ΑΓ. Χρῆν δ᾽ αὐτὸν, οἶμαι, τῇδ᾽ ἀπιστῆσαι χθονί.
ΑΛ. Χρῆν τόνδε μὴ ζῆν, μὴ δ᾽ ὁρᾶν φάος τόδε.
ΑΓ. Τότ᾽ ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.
ΑΛ. Οὐκ οὖν ἔτ᾽ ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;
ΑΓ. Οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.
ΑΛ. Ἔγωγε. καίτοι φημὶ κἄμ᾽ εἶναί τινα.
ΑΓ. Πολλὴν ἄρ᾽ ἕξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
ΑΛ. Φιλῶ πόλιν τήνδ᾽, (οὐδὲν ἀντιλεκτέον,)
τοῦτον δ᾽, ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ,
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ,
λέξει. τὸ δ᾽ ἔργον τοῦτ᾽ ἐμοὶ πεπράξεται.
ΧΟ. Δεινόν τι, καὶ ξυγγνωστὸν, ὦ γύναι, σ᾽ ἔχειν
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε γιγνώσκω καλῶς.
ΕΥ. Γύναι, σάφ᾽ ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε,
μὴ δ᾽ ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξονθ᾽, ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα.
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ᾽ ἠράμην,
οὐ δῆτα, σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγὼς,
τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ᾽ εἴτ᾽ ἔχρῃζον, εἴτε μὴ, (θεὸς γὰρ ἦν,)

---

965. τί δὴ τόδ᾽, ἐχθροὺς τοῖσι δ᾽
967. δόξαν θ᾽
969. μήδ᾽ ὁρᾶν φάος ἔτι.
971. οὐκοῦν ἔτ᾽ ἐστιν—δίκην.
973. ἔγωγε καὶ τίφημι κἂν μεῖναί τινα;
978. θέλοι,
981. συγγνωστὸν
982. γινώσκω
983. θωπεύσαντά σε,
985. ὄφλειν τινά.
987. ἤδη γε σοὶ μὲν
988. Ηρακλέϊ.

Ἥρα με κάμνειν τήνδ᾽ ἔθηκε τὴν νόσον.
ἐπεὶ δ᾽ ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην,
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ᾽ ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην,
καὶ πόλλ᾽ ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεὶ,
ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς
ἐχθροὺς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ,
εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ᾽ ἐτητύμως
ἄνδρ᾽ ὄντα τὸν σὸν παῖδα. καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν,
ἀκούσεται τά γ᾽ ἐσθλὰ, χρηστὸς ὢν ἀνήρ.
κείνου δ᾽ ἀπαλλαχθέντος, οὐκ ἐχρῆν μ᾽ ἄρα
μισούμενον πρὸς τῶνδε, καὶ ξυνειδότα
ἔχθραν πατρῴαν, πάντα κινῆσαι πέτρον,
κτείνοντα, κἀκβάλλοντα, καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι, τἄμ᾽ ἐγίγνετ᾽ ἀσφαλῆ.
οὐκ οὖν σύ γ᾽ ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας,
ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα
ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος. οὔ τιν᾽ ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ᾽ οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανεῖν,
πόλις τ᾽ ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
προσεῖπας, ἀντήκουσας. ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον, τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέν τοι τἄμ᾽ ἔχει. θανεῖν μὲν οὐ

993. ἐγινόμην,
994. συνθαϰὼν
996. τολοιπὸν μὴ συνοιϰοίην
999. ἀϰούσεταί γ᾽ ἐσθλὰ,
1003. τεχνώμενον.
1004. τἀμὰ γίγνετ᾽
1005. οὐϰοῦν σύγ᾽ ἀναλαβοῦσα
1006. δυσγενῆ
1011. ϰατθανών.
1014. πϱὸς ἅγ᾽ εἶπας,

χρῄζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.
ΧΟ. Παραινέσαι σοι σμικρὸν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφεῖναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει δοκεῖ.
ΑΛ. Τί δ' ἢν θάνῃ τε, καὶ πόλει πιθώμεθα;
ΧΟ. Τὰ λῷστ' ἂν εἴη. πῶς τάδ' οὖν γενήσεται;
ΑΛ. Ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως. κτανοῦσα γὰρ
τόνδ', εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων
δώσω. τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί.
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί.
ΕΥ. Κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε. τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ' ἀφῆκε, καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν,
χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μεῖζον ἢ δοκεῖν, χρόνῳ.
θανόντα γάρ με θάψετ', οὗ τὸ μόρσιμον,
Δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
καὶ σοὶ μὲν εὔνους, καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονὸς,
τοῖς τῶνδε δ' ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερὶ,
χάριν προδόντες τήνδε. τοιούτων ξένων
προὔστητε. πῶς οὖν ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ' ἦλθον, ἀλλ' οὐ χρησμὸν ᾐδούμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων μείζω πολὺ,
κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς,
μήθ' αἷμ' ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ

1017. ἀχθοίην
1018. μικρὸν
1020. τίδ' ἂν θάνητε, καὶ πόλει πειθώμεθα;
1026. τήνδε δὴ πόλιν
1029. μείζον'
1031. δίκας πάροιθε
1035. ὅταν
1038. ᾐρόμην θεοῦ.
1039. νομίζω
1040. μήτέ μοι
1041. στάξαι τόπον.

δώσω. διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ' ἐξ ἐμοῦ.
ὑμᾶς τ' ὀνήσω, τούσδε τε βλάψω θανών.
ΑΛ. Τί δῆτα μέλλετ' (εἰ πόλει σωτηρίαν
κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν)
κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;
δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην.
ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.
κομίζετ' αὐτὸν, δμῶες. εἶτα χρὴ † κυσὶν
δοῦναι κτανόντας. μὴ γὰρ ἐλπίσῃς, ὅπως
αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός.=
ΧΟ. Ταῦτα δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί.
τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν,
καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσι.=

1044. τούσδέ τε
1046. ἐξ ἡμῶν
1047. τάδε.
1049. ἀνὴρ,
1050. F. εἶτα χρὴ πυρὶ
1055. βασιλεῦσιν.

ANNOTATIONES

IN EURIPIDIS HERACLIDAS.

CONJICIO actam Heraclidas tragœdiam Ol. XC. 3. quum rupto fœdere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. V. 76. seq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis injuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. V. 82. coll. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.) unde calculus noster fit etiam firmior. Boeckh. de Tragicis Græcis p. 190. *G. D.*

1. Quatuor primi versus leguntur apud Stobæum X. p. 126. ed. Gesn. [vol. I. p. 286. ed. Gaisf.] Quinti initium addidit Grotius. Primus versus in ed. Trincavelli ita exhibetur: Παλαί ποτ' ἐστὶ τοῦτό μοι δεδεγμένον. Pro τοῦτό μοι, quod vulgo apud Stobæum legitur, τοῦτ' ἐμοὶ, ut apud Euripidem, reposuit Schowius[a]. ΠΑλαί (i. e. πάλαί) ποτ' cum inclinatione accentus exhibent non solum edd. antiquæ Euripidis et Stobæi, verum etiam scripti codices Euripidis, saltem E. et Rom. C. in quibus Πάλαί ποτ' reperi. Similiter apud Sophoclem Œd. T. 385. in Aldina legitur λάθρά μ' ὑπελθὼν κ. τ. λ. Hæc longe insolentiora sunt quam ἴστέ που infra v. 89. et similia. Sententia enim nonnullorum grammaticorum fuit, paroxytona quorum ultima syllaba brevis esset, penultima autem longa, accentum encliticæ accipere, haud secus ac properispomena.

2. Vertit Portus, *Alius quidem erga proximos justus est vir.* Qua significatione εἰς τοὺς πέλας potius quam τοῖς πέλας poetam dicturum fuisse existimo. Rectius Melanchthon, *Justus vir natus est proximis.* Quam interpretationem agnoscere videtur Aldina, distinctione post δίκαιος posita. Consentiunt Gesnerus, Grotius, Brodæus, et omnes fere interpretes tam Euripidis quam Stobæi, nisi quod verba τοῖς πέλας alii aliter accipiunt, ut infra dicetur. Structuram exemplis nonnullis illustrabo. Alc. 688. σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς, εἴτ' εὐτυχὴς, Ἔφυς· ἃ δ' ἥμων χρῆν σε τυγχάνειν, Ἔχεις. Iph. A. 1385. Καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών. Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὴν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ. (Ita scribendum esse

---

[a] Τοῦτό μοι potius quam τοῦτ' ἐμοὶ probant Matthiæ in Notis ad l. et Blomfield. in Censura Elmsleii. (Quarterly Review, vol. IX. p. 351.)

priorem versum satis constat ex El. 1105.) Ion. 646. ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις Μεγάλοισι χαίρειν, σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν. Demosth. de Halon. p. 80, 26. (ed. Reisk.) οἱ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες, καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Iolai igitur secta fuit, ut Catonis, *Non sibi sed toti genitum se credere mundo*, saltem patriæ et amicis. Plato Epist. IX. p. 358. A. ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν [b].

Ibid. Verba τοῖς πέλας *cognatos affinesque* vertit Brodæus. Consentire videtur Stephanus, cujus verba sunt, "Neque enim "τῶν πέλας appellationem tam late extendebant olim scriptores "ethnici quam late postea Christiani extenderunt." De Christiana significatione consulendus in primis Schleusnerus Lexico N. T. v. Πλησίον. Falli Stephanum ostendunt exempla a Gatakero Opp. Crit. p. 527. collecta; quo auctore, τοὺς πέλας *quosvis alios* esse docet Brunckius ad Soph. Antig. 479. Exempla quæ apud Tragicos occurrunt omnia, ni fallor, indicavi ad Eurip. Med. 85. Mus. Crit. II. p. 7.

Ibid. Post hunc versum unum deesse putat Reiskius, ita fortasse supplendum: ὁ μὲν δίκαιος, τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνὴρ Πρόθυμος (vel εὔχρηστος), εὐέντευκτος, οὐ κέρδη βλέπων· Ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος κ. τ. λ.

3. Ἀνειμένον. "*Omnia sibi permittens, effusum*. Sic ἀνειμένον "τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος Androm. 728. ubi Scholiastes, Ἀνειμένον, "προπετές. De hoc usu v. ἀνιέναι vid. ad Medeam 1190. [1150]" Musgravius. Εἰς τὸ κέρδος ἀνειμένον *propensum in lucrum* plerique interpretes. Malim, *lucro deditum*. Milites Ægyptios τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀνειμένους appellat Herodotus II. 167. Paulo ante c. 165. verba ἀνέονται (malim ἀνέαται) ἐς τὸ μάχιμον eodem sensu usurpantur. Apud eundem VII. 103. qui libertate fruuntur ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον (in aliis libris ἐλευθέριον) dicuntur. Adde verba ἀνιέναι ἑωυτὸν ἐς παιγνίην, *dare se ludo*, II. 173. Quæ loca assero propter præpositionem εἰς verbo ἀνιέναι subjectam: cujus constructionis alterum exemplum apud Atticos poëtas haud reperi.

4. Φίλοις τ' ἄχρηστος Stobæus. Omnino retinenda vulgata scriptura. Solent enim plerumque Tragici in hujusmodi sententiis publica et privata officia distinguere. Ita noster Antiopa fr. 11. Ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος, Πόλει τ' ἄριστος. Ibid. fr. 10. Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ. Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενές τε καὶ πόλει. Dubito de scriptura primi versus. Tertius nostro versui simillimus est. Ibid. fr. 29. Ἀργὸς μὲν οἴκοις (f. ἀστοῖς) καὶ πόλει γενήσεται, Φίλοισι δ' οὐδείς. Ixion. fr. 2. ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ, Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται, Φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει. Adde Platonis verba a Stephano allegata, Ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μέν τι

---

[b] Addas Schol. in Soph. Œd. Col. 309. ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὑτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἐστίν.

ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες· τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι. Quæ verba vertens Cicero tantummodo *patriam et amicos* expressit. Nam verba *partem parentes* absunt a melioribus libris.

Ibid. Καὶ ξυναλλάσσειν βαρύς. Συναλλάξαι Stobæus. Quæ varietas vulgata scriptura nihilo deterior est. Ἀναγκάζειν pro ἀναγκάσαι in fine senarii habet Aldus in Hippol. 922. Verba καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς de privatæ vitæ officiis accipienda sunt. Συναλλάσσειν enim *commercium cum aliquo habere* significat. Recte Portus, *et in vitæ commercio gravis.* Ita v. εὐσυνάλλακτοι apud Plutarch. de Aud. Rat. p. 42. F. Wyttenbach interpretatur *Sociabiles, tractabiles, quibuscum agi vulgo et commercium haberi potest:* et citat Plutarch. Dion. p. 961. C. πολλοὶ τῶν πάνυ χρωμένων αὐτῷ, καὶ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ γενναῖον ἀγαπώντων, τοῦ τρόπου κατεμέμφοντο τῆς ὁμιλίας, ὡς ἀγροικότερον καὶ βαρύτερον πολιτικῶν χρειῶν τοῖς δεομένοις συναλλάσσοντα. Demosth. adv. Timocrat. p. 760, 10. (ed. Reisk.) ἔστι δύο εἴδη, περὶ ὧν εἰσιν οἱ νόμοι κατὰ πάσας τὰς πόλεις· ὧν τὸ μέν ἐστι, δι' ὧν χρώμεθα ἀλλήλοις καὶ συναλλάττομεν, καὶ περὶ τῶν ἰδίων, ἃ χρὴ ποιεῖν, διωρίσμεθα, καὶ ζῶμεν ὅλως τὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς· τὸ δὲ, ὃν τρόπον δεῖ τῷ κοινῷ κ. τ. λ.

5. Οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών. Supplendum, monente Brodæo, *sed experientia edoctus.* Herod. V. 24. τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι ἀλλ' ἔργοισι οἶδα μαθών. Æsch. Prom. 335. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.

6. Αἰδοῖ. *Præ pudore* omnes interpretes. Meliorem interpretationem suppeditabit ipse poëta Suppl. 909. Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων, Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν. Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει. Αἰσχύνεται δὲ τἀγαθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, Κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις. Timotheus apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 32. D. σέβεσθ' αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου[c].

7. Aut ἡσύχῳ aut ἥσυχον legendum videtur. Theognis. 331. ἥσυχος, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν. Ἥσυχος θακεῖ dixit Soph. Aj. 325. ἥσυχοι θάσσουσι Eurip. Hec. 35. ἥσυκος λέλακε ib. 1109. ἥσυχος θάσσων Bacch. 622. ἥσυχος ἥκω ib. 636.[d] ἥσυχοι καθώμεθα Hel. 1090. ἥσυχον εὕδειν incertus Rhes. 123. ἐκαθήμην ἥσυχος Aristoph. Eccl. 152. His adde duas locutiones usitatissimas ἥσυχον μένειν et ἥσυχον ἔχειν. Priorem usurpant Eurip. Hec. 901. μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. (Vereor ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue, μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Præcedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον.) Iph. T. 1434. Tro. 985. (ubi legendum οὓς ἂν μένουσ' ἂν ἥσυχός γ' ἐν οὐρανῷ.) Heracl. 478. Aristoph. Av. 1199. Herod. VII. 141. Alteram habent Eurip. Med. 537, (ubi membranæ ἔχ' ἡσύχως.) Suppl. 305. (ubi vulgo εἶχον ἡσύχως.) Hippol. 1313. Ari-

---

[c] "Αἰδὼς est *pudor, quo a rebus turpibus prohibemur*, non *pudor ob res turpes patratas.*" Matthiæ. Vid. infra 461. Herc. 301. Alc. 986.

[d] Pro emendatione hujus loci v. Elmsl. in sua editione.

stoph. Plut. 127. Herod. VIII. 65. Præter nostrum locum adverbium ἡσύχως ter apud Atticos poetas occurrit. Æsch. Suppl. 732. ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως Πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας, τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν. (ubi eo libentius reposuerim ἡσύχους, quod vulgata scriptura e vicino σεσωφρονισμένως orta videtur.) Eurip. Suppl. 305. Or. 697. εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος. (Porsoni scripturam exhibeo, cujus annotatio ita se habet. "Τις αὐτῷ Ald. et pars MSS. Alii τις αὐτός. Stobæus "τις αὐτόν. Transponendo sanavit Brunckius." Equidem vix dubito legendum esse, εἰ δ' ἥσυχός τις αὐτὸν ἐντείνοντα μὲν Χαλῶν ὑπείκοι. Ita v. 800. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, Εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; supplendum ὁρῶν, εἰδὼς, aut aliquid ejusmodi. Plura de hac structura ad v. 693.) Adverbium ἡσύχως pro adjectivo etiam apud prosæ orationis scriptores reperi. Hesychius Παύεται. ἡσύχως γίνεται. (pro παύεται in hoc sensu v. Med. 59. et Æsch. Suppl. 586.) recte Jensius ἥσυχος. Xen. Anab. VI. 5, 7. ἐκ τούτου οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον (Cod. Eton. ἥσυχοι. quam scripturam confirmare videtur alter ejusdem scriptoris locus Pæd. V. 3. 55. αὐτὸς παρελαύνων τὸν ἵππον ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. "Stephanus suspicatur," inquit Zeunius, "ab auctore esse ἡσύχως. "Sed recte hanc conjecturam, ut inutilem, rejiciunt interpretes. "Nam quem fugit sæpe adjectiva habere vim adverbiorum?") Adverbium vulgo exhibetur etiam Pæd. V. 3. 53. πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως. et Ages. VI. 7.[e] Adverbia et adjectiva sæpe commutari monuit Porsonus ad Hec. 979, ubi κρύφιος pro κρυφίως edidit. Vide etiam nostræ fabulæ vv. 181. 544. 551. 925. Ad Hel. 405. legendum ἀσμένους πεφευγότας. cf. Herc. 621. ῥᾳδίως pro ῥᾴδιον exhibent membranæ ad Andr. 976. Adverbium nostro loco male legi extra dubitationem est. Qui autem adjectivi casus ejus loco reponendus sit, nonnihil ambigo. Pro nominativo facit senarius comicus ab Eustathio servatus p. 236, 31. ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. Sed hoc exemplum singulare est. Dativum libenter admitterem, si præcederet ἐξόν μοι. Nec desunt loca, quæ dativum post ἐξὸν exhibeant, nullo dativo præcedente. Alc. 888. παίδων δὲ νόσους, καὶ νυμφιδίους Εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας Οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. (Hic tamen scripturam incertam reddit Scholiastes, apud quem legitur ἀτέκνους καὶ ἀγάμους) Aristoph. Pac. 1080. ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας, Ἢ (malim καὶ) διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μείζω, Ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν; (Accusativum σπεισαμένους se invito in textu suo legi monet Brunckius.) Eubulus apud Athen. p. 568. F. ἐξὸν θεωρήσαντι πρὸς τὸν ἥλιον Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Exempla accusativi in hac structura plura sunt et magis indubitata. Soph. El. 365. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ Τῆς μητρός. Eurip. Tro. 48. Ἔξεστι τὸν γένει μὲν ἄγχιστον πατρὸς, Μέγαν δὲ (vulgo τε) δαίμον', ἐν θεοῖς τε τίμιον, Λύσασαν ἔχθραν τὴν πάρος, προσεννέπειν; Antiopa fr. 13. Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν, Μωρὸς, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα. Aristoph. Lys. 402. ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θοἰματίδια Πάρεστι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας. Eccl. 994. τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἂν, Ἐξὸν καθέντα γράδιον τοιουτονὶ, Ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν; Bato apud Athen. p. 279. C. ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλὴν, Καὶ Λεσβίου χυτρίδια λαμβάνειν δύο. Philemo apud Athen. p. 664. D. ἐξὸν ἀποσάττεσθαι δ' ὅλην τὴν ἡμέραν Ποιοῦντα καὶ διδόντα ματτύας ἐκεῖ. Accusativum igitur nostro loco reposui, licet dativus propius ad vulgatam scripturam accedat[f].

---

[e] Duo loca notavit Elmsleius, Demosth. παραπρεσβ. p. 402, 21. et Aristoph. Plut. 735. ubi adverbium ἡσυχῇ legitur.

8. Scripsi πλεῖστον[g], μέρος scilicet. Isocrates Archidamo, p. 14. ed. Auger. οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Xen. Pæd. VII. 5. 54. ὅπως οἱ πλείστου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομεν. Idem Hierone II. 7. αὐτίκα γὰρ, εἰ μὲν εἰρήνη δοκεῖ μέγα ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ταύτης ἐλάχιστον τοῖς τυράννοις μέτεστιν· εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακὸν, τούτου πλεῖστον μέρος οἱ τύραννοι μετέχουσιν. (Sic vulgo apud Xen. Nescio an melius apud Stobæum XLIX. p. 348. [vol. II. p. 355. ed. Gaisf.] αὐτίκα γὰρ εἰρήνη δοκεῖ μέγα ἀγαθὸν ἀνθρώποις εἶναι, ταύτης ἐλάχιστον μέρος μέτεστι τοῖς τυράννοις· εἰ δὲ (οὐ δὲ, omisso εἰ, Trinc.) πόλεμος μέγα κακὸν, τούτου πλεῖστον μετέχομεν οἱ τύραννοι.) Omisso μέρος Thuc. I. 84. αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία. Aristoph. Eccl. 578. ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς. (ubi male, judice etiam Brunckio, πλείστων scribendum censet Toup. ad Suid. II. p. 276. In Luciani verbis a Toupio allatis, πλείστων ἀψάμενος χαρίτων, πλεῖστον repositum velim: video enim apud Eur. Alc. 967. ubi recte, mea quidem sententia, πλεῖστον ἀψάμενος λόγων dedit Aldus, Lascarin et omnes codices scriptos πλείστων exhibere.)

Ibid. Εἷς ἀνὴρ pro πάντων ἀνδρῶν. Æsch. Pers. 326. Συέννεσις— εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον Ἐχθροῖς παρασχὼν εὐκλεῶς ἀπώλετο. Œd. T. 1380. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Trach. 460. οὐχὶ χἀτέρας Πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; Incertus Rhes. 945. Μουσαῖόν τε σὸν Σεμνὸν πολίτην, κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα Ἐλθόντα, Φοῖβος ξύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν. Thuc. III. 39. ἀποφαίνω Μιτυληναίους μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ἠδικηκότας ὑμᾶς. Plura dabunt Valcken. ad Herod. VI. 127. Matthiæ Gram. Gr. §. 461. p. 638. Blomf. ad Pers. 333. Omnes Latina verba *unus omnium maxime* comparant. Tragici haud raro εἷς omittunt. Œd. C. 563. χὤτι πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης Ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ. Eurip. Hec. 310. θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ. Rhes. 500. καὶ πλεῖστα χώραν τήνδ' ἀνὴρ καθυβρίσας.

---

[f] Matthiæ Dativum præfert, cui consentit Blomfield.

[g] "Satis leviter." Matthiæ. Blomfieldius quoque vulgatam πλείστων defendit citatis Æsch. Pers. 327. et Soph. Trach. 460.

Ibid. Ἡρακλέει hic et infra v. 988. dedi ex monitu Porsoni ad Med. 675.

10. Τὰ κείνου divisim primus edidit Barnesius. In Oreste 849. τὰ 'κεῖθεν primus reposuit Kingius. Τὰ κεῖθεν recte Musgravius. Quæ scriptura nunquam adhibenda est, nisi altera metro adversetur. Recte igitur Æsch. Theb. 40. ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. Trach. 632. πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. Med. 1117. καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται. (Neminem autem movere debet, quod τὰ κεῖθεν pro τἀκεῖθεν legendo, iambum pro spondeo in tertia sede habemus. Nam ne minimum quidem refert primus aut tertius pes iambus an spondeus sit.) Tragici enim ἐκεῖνος, ἐκεῖθεν, ἐκεῖσε, libentius usurpant quam κεῖνος, κεῖθεν, κεῖσε, nisi hæc forma metro convenientior sit. Exempli causa, in Aj. 94. recte dedit Aldus ἀλλ' ἐκεῖνό. 690. εἶμ' ἐκεῖσ'. 755. ζῶντ' ἐκεῖνον. 798. πάρεστ' ἐκεῖνος. 1032. οὗτος δ' ἐκείνου. 1039. κεῖνός τ' ἐκεῖνα. male 1108. κόλαζε κείνους, et 1303. δώρημα κείνῳ. In nostro loco τὰ 'κείνου recte legit Rom. C.

11. Αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. Ridet hæc Aristophanes Eccl. 412. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας Τετραστατήρου καὐτόν. ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, Ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. Idem Eq. 214. Τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. Schol. Παρῳδίας τρόπον. παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Nihil in nostra fabula reperio, quod in comici senario παρῳδημένον videatur. Nescio cujus Pamphili Heraclidas memorat Aristophanes Plut. 385. Picturane an tragœdia fuerint Pamphili Heraclidæ incertum est. Grammaticorum conjecturas recenset Scholiastes.

12. Ἀπαλλάχθη in Hervagiana prima operarum incuria legitur. Quod vitium non solum in sequentes omnes ante Barnesium manavit, sed etiam in Musgraviana exhibetur: cujus ἔκδοσις longe emendatior fuisset, si editionis Barnesianæ exemplar sua manu correctum typographo imitandum dedisset. Innumera enim superiorum editionum vitia tacite sustulerat Barnesius, quorum magna pars in Musgraviana editore invito permansit. Qualia sunt in hac fabula 106. ἔκπεμπε νῦν. 345. ἐζόμεσθα. 382. ὄμμασιν. 557. ἀδελφοὺς ὠφελεῖς. 600. ἄζομαι. 632. οἶα. 680. ταῦτα. 684. τρώσῃς. 838. κελεύματος. 856. παῖδά σ'. 893. ἐνὶ δαί.

14. Ἀλλ' ἐξέδραν μιν Barnesius ex conjectura Scaligeri. Duportus ἀλλ' ἐξέδρα μιν. Ἀλλ' ἐξέδραμεν Musgravius ex emendatione Reiskii. Et ita legit Rom. C. "Ἐξέδραμεν," inquit Reiskius, "non "est ab ἐκτρέχειν, sed ab ἐκδιδράναι." Imo, ab ἐκδιδράσκειν. Tria sunt verba ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, ἐκδιδράσκω, quorum futura sunt ἀποδράσομαι, διαδράσομαι, ἐκδράσομαι, aoristi ἀπέδραν, διέδραν, ἐξέδραν. Præter nostrum locum, et Soph. Aj. 167. ubi legitur tertia pluralis ἀπέδραν pro ἀπέδρασαν, nusquam, quod sciam, hæc verba apud tragicos occurrunt. Ἐξέδρασ', quod vulgo legitur apud nostrum Iph. T. 194., in ἐξ ἕδρας mutandum est, auctore

Frid. Jacobs, Animadv. in Eurip. p. 81. Ἐξεδίδρασκε, *effugiebat, effugere conabatur*, habet Aristoph. Vesp. 126. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. VI. 7. ἐκδιδρήσκει Ionice Herodotus III. 4. VI. 24. 90. IX. 88. ἐκδρᾶσα Aristoph. Eccl. 55. ἐκδράντες Herod. IV. 148. διαδρήσεται III. 135. (ubi male olim διαδρήσηται.)

Ibid. Πόλις μὲν οἴχεται. *Patriam amisimus.* Brodæus. Pulcherrime hunc versum reddit Stiblinus, *Sed effugi, dejectis mœnibus.*

16. Ἄλλην ἀπ' ἄλλης κ. τ. λ. Plato Apol. Socr. p. 37. καλὸς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελθόντι τηλικῷδε ἀνθρώπῳ, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν.

Ibid. Pro ἐξορίζοντες suspicatur Barnesius legendum esse ἐξορισθέντες. Quam conjecturam celato Barnesii nomine adoptavit Toupius ad Longinum p. 323. Sed neuter horum vidit poetam ἐξοριζόμενοι dicturum fuisse, si passivam formam usurpasset. Nec si secus esset, sollicitari debet vulgata, quæ plus uno exemplo defendi potest. Æsch. Sup. 555. πόρον κυματίαν ὁρίζει. Eurip. Med. 433. διδύμους ὁρίσασα πόντου Πέτρας[h]. Hic περάσασα, apud Æsch. περᾷ, nostro loco ἐκπερῶντες usitatius fuisset dicere. Ἐξορίζειν, ut observavit Musgravius, valet ἐξορίζειν ἑαυτόν. Sic ῥίψαι Cycl. 165. ἔπαλλε El. 435. κρύπτοντα Phœn. 1124.

18. Ἐς ἡμᾶς edd. recentiores ex emendatione Brodæi. Consentiunt E. G. et Rom. C. *Nos* vel *nobis* omnes interpretes. Hic, ut alibi passim, emendationem jam a Brodæo occupatam pro sua venditat Stephanus. Vide vv. 22. 40. 153. 256. 280. 385. 630. 657. 663. 673.

19. Ὅπου γῆς P. E. Πῇ γῆς et ὅπῃ γῆς e veterum scriptorum libris prorsus ejicienda esse censeo. Alterum exemplum præbet noster, 46: tertium Æsch. Prom. 566. σήμηνον ὅπη Γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι. Recte ὅποι cod. Mediceus. Herod. V. 73. ἐπείρωτα τίνες ἐόντες ἄνθρωποι, καὶ πῆ γῆς οἰκημένοι, δεοίατο Περσέων σύμμαχοι γενέσθαι. Ita ed. Reizii et Schæferi, [et Schweigh.] Superiores omnes ποῖ γῆς. Nostro loco ὅποι dedi in ed. superiore, "accipiendum quasi esset ἐκεῖσε ὁποῦ," ut verbis utar Porsoni ad Hec. 1062, qui exempla allegat Iph. T. 113. 119. et Soph. Phil. 481. ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν, ὅποι Ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν. Ita vulgo legitur, nec quidquam mutat Porsonus, nisi quod ter εἰς pro ἐς exhibet. Hoc quidem recte, modo consulto. Malim etiam ὅποι θέλεις. Apud Aristophanem Ach. 197. recte, mea quidem sententia, e duobus codd. dedit Brunckius, κἂν τῷ στόματι λέγουσι, Βαῖν' ὅποι θέλεις. Apud Sophoclem Œd. T. 1458. recte, ni fallor, ipse dedi, ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅποιπερ εἶσ' ἴτω. Noster Telepho fr. 3. Ἴθ' ὅποι χρῄζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι Τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα. Vulgo

---

[h] "Extat ὁρίζομαι media voce apud Æsch. Sup. 264. in sensu *mihi terminos* "*pono.*" Class. Journ. VII. p. 305.

deest σῆς. Verba sunt Agamemnonis ad Menelaum. Conferatur omnino Fr. 20. Deinde scribendum εἰς πρύμνην. Veteres πρύμνη dixerunt ut λίμνη, recentiores πρύμνα ut μέριμνα. Aristophanes Vesp. 398. ἤν πως πρύμνην ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. Hic etiam vulgo πρύμναν contra metrum. Nomina, quorum genitivus desinit in ης, corripiunt α in nominativo et accusativo. Postremo suspicor pro ὅποι scribendum esse ὅπου. Facilius permutantur ὅποι et ὅπῃ quam ὅπου et ὅπῃ, propterea quod diphthongus οι et vocalis η eodem sono a recentioribus Græcis efferuntur. Cum vero nostro loco cod. G. et infra 46. uterque cod. Par. ὅπου γῆς exhibeat, (quibus consentiunt Rom. C. et Flor. 1, 2. Vict.) eam scripturam hodie utrobique reposui. Comparat Blomf. v. 529. h. f. ἡγεισθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε. ubi supplendum ἐκεῖσε. Sic etiam Soph. Œd. T. 1436. ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος. Noster Iph. T. 1296. στεῖχε, καὶ δίωκέ νιν, Ὅπου κυρήσας τούσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους. Bacch. 1381. ἔλθοιμι δ', ὅπου Μήτε Κιθαιρὼν μιαρὸς, κ. τ. λ. Simili structura ἔνθα habemus apud Soph. Œd. T. 796. ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα. Eurip. Ion. 1125. Ξοῦθος μὲν ᾤχετ', ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ.

21. Προτείνων Musgravius ex emendatione Canteri, ut et Barnesius in margine, ubi male προτίνων. Sic καθεῖμαι pro καθεῖναι Aldus Iph. T. 52. γάμος pro γάνος Bacch. 261. et alia nonnulla ejusdem generis vitia. Προτείνων autem, monente Musgravio, *minaciter ostentans* significat. Nos, *holding out*. Citat Musgravius Andr. 429. προύτεινα παιδὸς θάνατον. Adde Prom. 776. μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει. Hel. 27. τοὐμὸν δὲ κάλλος (εἰ καλὸν τὸ δυστυχὲς) Κύπρις προτείνασ', ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ, Νικᾷ. Isocrates Plataico. p. 52. αὐτονομίαν προτείνοντες. Demosth. περὶ Συμμορ. p. 179, 16. φιλίαν προτενεῖται. De v. προτείνειν cf. Wyttenbach. Animadv. in Plut. vol. I. p. 142. 372. Ordo est, προτείνων φίλων, ἡμετέρων scilicet, Ἄργος οὐ σμικρὰν πόλιν. Conjecturam meam, προτείνων—φίλοις, hodie supervacaneam esse suspicor. Genitivum enim in simili locutione adhibet Herodotus IX. 4. Ταῦτα δὲ τὸ δεύτερον ἀπέστελλε, προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δέ σφεας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, ὡς δοριαλώτου ἐούσης πάσης τῆς Ἀττικῆς χώρης. Ubi conjicio προέχων eodem fere sensu usurpari, quo apud nostrum προτείνων. Longe aliter tamen Herodoti locum accipiunt ejus interpretes[i]. Ut verum fatear, de utroque loco ampliandum censeo. Sed audiendus Musgravius.

21, 22. "Emendabam olim φιλεῖν, quod et nunc verum censeo, "non tamen loco persanando sufficere. Legendum, ni fallor, "Πόλιν προτείνων Ἄργος, οὐ σμικρὰν φιλεῖν Ἔχθραν τε θέσθαι[k]. *Os-*

---

[i] Προέχων per πρότερον ἔχων interpretatur Wess. et in hoc sensu τὸν προέχοντα habemus apud Aristot. Eth. Nic. IX. 1.

[k] Musgravii conjectura, φιλεῖν ἔχθραν τε θέσθαι, Hermanno et Matthiæ placet.

“ *tendens civitatem Argivam, potentem et amicitiam et odia exer-* “ *cere.* Favent MSS. E. G. [et Rom. C.] γε θέσθαι pro γενέσθαι ex- “ hibentes.” Musgravius. Ἔχθραν γε θέσθαι recepi. Sic πόλεμον θέσθαι Or. 13. Sup. 387. φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών. 371. γᾶν δὲ φίλαν Ἰνάχου θεῖτ' ὀνήσας. Hec. 848. φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους. Tro. 287. ἄφιλα τὰ πϱότερα φίλα Τιθέμενος πάντων. Eodem sensu dicitur ἔχθραν ξυνάπτειν infra v. 460. συμβαλὼν ἔχθραν Med. 44. Quomodo autem hæc verba cum superioribus cohæreant, haud ita facile dixerim. Brodæo, Stephano, Reiskio et Heathio placet ἐχθράν. An recte dicitur in tragico sermone, οὐ σμικρὸς ἔχθραν θέσθαι, *potens odia exercere?* Vellem interpretationem suam exemplis confirmasset Musgravius. Vide an verborum ἔχθραν γε θέσθαι sententia sit, ὥστε ἔχθραν ἡμῖν θέσθαι τοὺς ἡμετέρους φίλους, *ita ut ex amicis fiant nobis inimici.*

23. τἀπ' ἐμοῦ. cf. Herc. 189. κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ, σοφὸς γενοῦ.

29. Οὐκ ἔστιν πατὴρ Barnesius, et ante eum Grotius in Excerptis. Facile veniam ab eruditis me impetraturum spero, si parcior fuero in his minutiis indicandis. Meminerit lector, me nihil mihi vindicare, quod diserte pro meo non proponam.

32. Ξύγκληρον—χθόνα. Eodem sensu dicitur ξύνοικον λαὸν infra v. 82. Vide ad v. 81. Scenam fabulæ non temere Marathone collocavit poeta, sed in eo veterem civium suorum opinionem secutus est. Vide Sophoclis interpretem, cujus verba ad v. 81. allaturus sum. Duo autem fuerunt Atticæ pagi, in quibus maxime vigeret Herculis cultus, Marathon scilicet, et ὁ Διομείων δῆμος, in quo situm erat nobile gymnasium Cynosarges. Herod. VI. 116. καὶ ἔφθησάν τε ἀπικόμενοι πρὶν ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο ἀπιγμένοι ἐξ Ἡρακληΐου τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἐν ἄλλῳ Ἡϱακληΐῳ τῷ ἐν Κυνοσάϱγεϊ. Paulo ante c. 108. Herculis fanum Marathonium memorat. Heraclea Marathonia inter celeberrimas Græciæ πανηγύρεις recenset Pindarus Olymp. IX. 134. XIII. 157. Pyth. VIII. 113.

33. Tacitam Barnesii emendationem καθεζόμεσθα confirmant G. et Rom. C. *Sedemus* omnes interpretes. Rectius Melancthon, *consedimus;* ἑζόμην enim apud Atticos aoristus est. Præsens ἵζεσθε legimus Æsch. Sup. 232.

34. Προσωφελῆσαι. *Ut ab eis juvemur.* Brodæus. *Ut juvent nos.* Melancthon. Dicitur ἱκέται προσωφελῆσαι, monente Musgravio, ut infra v. 346. ἱκέται εὖ πϱᾶξαι πόλιν.

36. Κλήρῳ λαχόντας. “ Videntur de integro Atticæ regno sortes “ duxisse, non, partitione facta, de partibus. Quærenti enim Co- “ preo, quis terræ rex esset, v. 115. Chorus in responsione Aca- “ mante omisso Demophontem unum nominat.” Musgravius. Cf. Pers. 186. πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα Κλήϱῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαϱον.

37. Τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. “ Ἐγγὺς *propinquos genere.* Phrasin

" habet Aratus [181.] ἐπεὶ Διὸς ἔγγυθεν ἦσαν. Sic tragicus incer-" tus apud Lucian. in Demosth. Encomio, [111. p. 501.] Ζηνὸς " ἐγγὺς καὶ θεῶν ἀγχίσποροι." Musgravius. " Quæ fuerit inter Her-" culis et Thesei liberos affinitas [imo, consanguinitas] infra osten-" dit Euripides. [v. 208.] Plutarchus in Theseo [p. 4. A.] de eo " et Hercule loquens, ἐτύγχανον, inquit, δὲ καὶ γένους κοινωνοῦντες, ἐξ " ἀνεψιῶν ὄντες. Ἄιθρα μὲν γὰρ ἦν Πιτθέως θυγάτηρ, Ἀλκμήνη δὲ καὶ " Λυσιδίκης. Λυσιδίκη δὲ καὶ Πιτθεὺς ἀδελφοὶ, γεγονότες ἐξ Ἱπποδαμείας " καὶ Πέλοπος. Probat et hoc altero modo in Helenes encomio " Isocrates, ἐξ ἀδελφῶν δὲ γεγονότες, ὁ μὲν (Hercules) ἐκ Διὸς, " ὁ δὲ (Neptunus) ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον." Brodæus.

37, 38. Reiskius τέρμονα pro τέρμονας, cum hac interpretatione, *Pervenimus ad hunc terminum, qui est limes clararum Athenarum.* Sed recte edd. recentiores ex codd. Steph. τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν. Optime vertit Portus, *Ad fines inclytarum Athenarum hoc iter confecimus.* Ita Alc. 613. ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν. et Soph. Œd. C. 96. Ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Ut nostro loco ὅρον et ὁδὸν, ita permutantur προσουρίσας et προσουδίσας in Iph. A. 1151. Ζῳδίων pro ζωρίων restituendum Scholiastæ ad Apollonium Rhod. I. 1265. Vide ad v. 1038.

39. Δυοῖν γερόντοιν. Infra etiam v. 653. Iolaus et Alcmena duo senes appellantur. Quod enim monet argumenti scriptor, Iolaum Herculis fratris filium fuisse, ideoque Alcmenæ nepotem, aut nescivit poeta, aut non recordatus est, aut prudens dissimulavit. Non enim pulchre inducitur decrepitus senex, cujus avia non modo adhuc vivat, verum etiam in eadem tragœdia mox in scenam preditura sit. Verum multa hujusmodi apud Euripidem.

Ibid. Φυγὴ pro φυγάδες. cf. Æsch. Sup. 334. ἐπεὶ τίς ἤυχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν Κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρὶν, Ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων;

40. Καλχαίνω edd. recentiores ex emendatione Brodæi, qui citat Soph. Ant. 20. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ubi Schol. καλχαίνουσα, ἀντὶ τοῦ, πορφύρουσα, καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα· κάλχη γάρ ἐστιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν. Cum Aldo consentiunt E. G. Hesychius: Καλκαίνεται (ita cod. Ven.) φροντίζει, ταράττεται. Idem: Καλχαίνει. ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται. Photius: Καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται. Optima est codicis E. scriptura χαλκαίνων, modo duabus literis transpositis legatur καλχαίνων. Ita quoque Rom. C. et Flor. 12. Nominativus est absolutus, qui in hujusmodi partitionibus frequentissime usurpatur. Prom. 199—203. (ubi Stanleius θέλοντες ad ἤρξαντο referendum putat. Ego non item.) Œd. T. 1133-5. Phœn. 1469-71. Iph. T. 961-5. Tro. 827-32. ἀϊόνες δ'

ἄλλαι Ἴαχον (sub. βοῶσιν) οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ, Αἱ μὲν εὐνάτορας (sub. κλάουσαι,) αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ Ματέρας γεραίας. Bacch. 1129. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοὴ, Ὁ μὲν στενάζων ὅσον ἐτύγχανεν πνέων, Αἱ δ' ἠλάλαζον. (Idem hic obtinet quod nostro loco, ubi in priore membro est participium καλχαίνων, in altero indicativus σώζει.) Thuc. II. 53. θεῶν δὲ φόβος, ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε· τὸ μὲν, κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους· τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι. (Utitur hoc exemplo Matthiæ Gram. Gr. §. 562. Structuram ita explicat: "Hermannus ad Vigerum p. 348. *Nominativi* "*hic propterea positi sunt, quia scriptor sic loquitur, ac si* "*dixisset*, θεῶν δὲ φόβῳ ἢ ἀνθρώπων νόμῳ οὐδενὶ εἴργοντο." Vereor ne nimis subtiliter.) Idem IV. 23. καὶ τὰ περὶ Πύλον ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ κράτος ἐπολεμεῖτο. Ἀθηναῖοι μὲν δυοῖν νεοῖν ἐναντίαιν ἀεὶ τὴν νῆσον περιπλέοντες τῆς ἡμέρας—Πελοποννήσιοι δὲ ἐν τῇ ἠπείρῳ στρατοπεδευόμενοι κ. τ. λ.

41. Τὸ θῆλυ γένος. Γένος in hoc sensu usurpat Soph. Aj. 356. Ἰὼ γένος ναΐας Ἀρωγὸν τέχνας.

42. Ὑπηγκαλισμένη. Zimmermannus ὑπηγκαλισμένη ex emendatione Reiskii, quam confirmant G. Rom. C. Flor. 1,2. Vict. Sic etiam Musgravius in Annotatione, qui citat ex Suida ὑπαγκάλιος παῖς. Vertit Portus, *in ulnis fovens*. Activum participium ὑπαγκαλίζων eodem sensu legitur apud nostrum Cycl. 496. Si cui mirum videtur activam mediamque formam promiscue usurpari, is facile reponere poterit ὑπηγκαλισμένον aut ὑπηγκαλισμένας passivo sensu. Sed præstat quod dedi. Soph. El. 54. τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν ubi falluntur qui ἠρμένοι passivum pro activo appellant. Nam si aoristi participium usurpasset poeta, non ἄραντες sed ἀράμενοι dixisset. Videndus de hac re Matthiæ Gram. Gr. §. 493. Recentiores ἐναγκαλίζεσθαι dixerunt, de quo Schleusnerus Lexico N. T. Verbale ὑπαγκάλισμα legitur apud Soph. Trach. 540. Eurip. Tro. 752. Hel. 247. Ion. 1337. Postremus locus ita scribendus est, Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς.

44. Κἀπιβωμιοστατεῖν. Zimmermannus ex conjectura Musgravii κἀπιβώμιον στένειν[1], *et circa aras lamentari*. Musgravius πελάζειν vertit *accedere*, non *adducere*, ut Portus. Utraque significatio usitatior quam ut exemplis illustrari debeat. Si nostro loco significat *accedere*, structura non diversa est ab ea quæ exhibetur in Phœn. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρήζει. Verbi πελάζειν significatio manifesto pendet a significatione alterius verbi ἐπιβωμιοστατεῖν. De sensu cf. Or. 108. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν. Ceterum nullo sensu sæpius usurpantur αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι, quam de feminis viro-

---

[1] "Erfurdt. ap. Herm. κἀπιβωμίους ἄγειν." Matthiæ.

rum oculos fugientibus, ut nostro loco. Quo magis miror Marklandum et Musgravium αἰτεῖσθαι reponere in Iph. A. 997. Quem locum emendatiorem quam vulgo legitur hic apponam. Verba sunt Clytæmnestræ ad Achillem de Iphigenia. Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ᾽· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ, Ἔξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ᾽ ἔχουσ᾽ ἐλεύθερον. Εἰ δ᾽ ἡ παροῦσα ταυτὰ τεύξομαι σέθεν, Μενέτω κατ᾽ οἴκους. σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται. Ὁμοῦ θ᾽, ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

45. Οἷσι πρεσβεύει γένος. Melanchthon et Portus, *quibus sexus est præstantior*. Barnesius aliique plerique, *quibus provectior est ætas*, aut eundem sensum diversis verbis. Etsi locum in promptu non habeo, ubi γένος *ætatem* significet, nisi forsan. in Fragm. Soph. (apud Athen. p. 679. A.) οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς Φοροῦντα, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν, Γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρὸν, non dubito quin Brodæi interpretationem, repudiata Porti versione, recte revocaverit Barnesius. (Vide infra v. 480.) Imo hanc veram esse res ipsa declarat. Nam patet e superioribus Iolai verbis reliquos Herculis liberos ætate admodum tenellos fuisse, ut quæ sub Alcmenæ alis foverentur. Vide infra 93. 174. 240.

46. Ζητοῦσ᾽, ὅπη γῆς tacite Barnesius. Ὅπου, quod e Cod. G. reposuit Musgravius, etiam in E. legitur, ut et in Rom. C. et Flor. 1, 2. Vict. De hac varietate jam dixi ad v. 19. Hic etiam ὅποι dedi in ed. superiore. Ita Aristophanes Av. 44. πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα, Ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ᾽ ἄν. (Sic omnes ante Brunckium, qui ὅπου dedit e conjectura Dawesii. Invernizius e Ravennate ὅποι revocavit.) Soph. Œd. C. 23. ἔχεις διδάξαι δή μ᾽ ὅποι καθέσταμεν; hic etiam ὅπου dedit Br. qui tamen monet ὅποι non prorsus damnandum esse, propterea quod in verbo καθέσταμεν lateat motus significatio. Ib. 335. οἱ δ᾽ αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; substituit ποῦ. Sed non mutavit v. 383. τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ Πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν. neque 476. τὸ δ᾽ ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; neque 1734. ποῖ δῆτ᾽ Αὖθις ὧδ᾽ ἔρημος, ἄπορος, Αἰῶνα τλάμον᾽ ἕξω; neque El. 958. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; Similiter Eurip. Hec. 419. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον; Med. 1271. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; Bacch. 184. Ποῦ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα; (Hoc attulit Brunckius ad Œd. C. 23.) Herc. 74. Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Adjicere licet aliam adverbii formam. Med. 1306. οὐκ οἶσθ᾽ οἷ κακῶν ἐλήλυθας. Hel. 744. οἷ τ᾽ ἐσμὲν τύχης.

47. “Πρὸς βίαν. μετὰ βίας.” Brodæus, qui citat Soph. El. 1462. μηδὲ πρὸς βίαν, Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας. Addas Eurip. Pirith. fr. 5. ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως. Fragm. Soph. 43. τὸ πρὸς βίαν πιεῖν Ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ. Agam. 133 κτήνη—μοῖρ᾽ ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.

48. Hinc fortasse legendum in Med. 894. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο

λείπετε στέγας. Quod vulgo ibi legitur, δεῦτε, vereor ut sit Atticum. Cf. Iph. A. 1377. δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω.

49. Κήρυκα—Εὐρυσθέως. Præconis nomen in ipsa fabula nusquam legitur. Copreum eum appellat præter alios Homerus Il. O. 638. ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. Schol. Οὗτος ὁ Κοπρεὺς ἦν κήρυξ Εὐρυσθέως τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως, ὃς τὰς παρ' ἐκείνου ἐντολὰς ἔλεγε τῷ Ἡρακλεῖ, τῶν ἄθλων ἕνεκα ἔξωθεν τῆς πόλεως μένοντι. δεδοικὼς γὰρ αὐτὸν ὁ Εὐρυσθεὺς οὐκ εἴα ἔνδον εἰσελθεῖν.

52. ὦ μῖσος Noster infra v. 941. Med. 1323. Iph. T. 525.

Ibid. Tacitam Barnesii emendationem χ' ᾧ πέμψας σ' ἀνὴρ, a Musgravio prætermissam, revocavit Zimmermannus. Σῖγμα vocem claudens sæpe σ' elisit, monente Schæfero, Meletem. Crit. p. 132. Exempla passim occurrunt. Æsch. Sup. 519. οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. Soph. Œd. T. 434. σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμούς σ' ἐστειλάμην. (Ita Porsonus Adversar. p. 164.) El. 1127. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων Οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην. Eurip. Or. 101. αἰδὼς δὲ δή τίς σ' εἰς Μυκηναίους ἔχει; Phœn. 1084. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου. Ib. 1434. φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. Tro. 998. Schæferus legendum esse contendit εἶεν· βίᾳ γὰρ παῖδα φῄς σ' ἄγειν ἐμόν. quam scripturam Seidlerum et Matthiam adoptavisse valde miror. Hel. 823. εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον, (ubi pronomen recte inseruit Schæferus.) In his omnibus pronomen omisit Aldus, præterquam in Œd. T. 434. ubi dedit σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Nonnunquam etiam σ' excidit sine ς præcedenti, ut Prom. 770. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός; Non igitur audaciæ insimulandi sunt, qui nostro loco πέμψας σ' legunt, nisi audaces habendi sunt, qui sine idonea causa vulgatam scripturam quantulumcunque sollicitant. Mihi quidem elegantius omitti quam addi videtur pronomen. Simili modo μ' a librariis omissum est in Soph. Aj. 496, ubi Brunckius primus dedit καὶ τελευτήσας μ' ἀφῇς. Animadvertat lector hæc verba χ' ᾧ πέμψας ἀνὴρ esse διὰ μέσου, ut verba ὅ τ' Ἄργει Σθενέλου τύραννος infra v. 361.

53. Male Reiskius ὡς πολλά μοι. Hoc est istud *Ego et Rex meus.* Non ita magnifice de se sentiebat Iolaus, ut sibi æque ac Herculi Eurysthei mandata a Copreo allata putaret. Πολλὰ δὴ Æsch. Cho. 897. Eum. 144. Pers. 236. Soph. Œd. C. 658. Trach. 1046. 1192. El. 603. 1377. Eurip. Med. 349. Herc. 1250. Aristoph. Av. 861. Plut. 253, aliique passim. Dedi ὃς πολλὰ δή. Rom. C. legit ὡς.

55-6. Tyrwhittus κακῶς φρονῶν, probante Musgravio, (et ita leg. Rom. C. Flor. 1, 2. Vict.) quo auctore notam interrogationis delevi. Noster Med. 248. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί· Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα

Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Eodem sensu Æsch. Pers. 454. κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Isocrat. Panath. κακῶς εἰδότες. Ἦπου Anglice verte, *I suppose.* Vide nostrum Hec. 775. Or. 435. 842. Phœn. 381. 1079. Alc. 197. Suppl. 153. 762. Iph. A. 670. Iph. T. 930. Bacch. 937. Hel. 581. 606. 797. 1481. Herc. 1173. El. 235. 630. Soph. Aj. 176. 382. 622. 850. 1008. 1229. Æsch. Agam. 529. Aristoph. Lys. 28. 1091. Plut. 700. 833. 971. Vesp. 724. Plura ad Med. 1275.

57. Ὃς πάροιθ' αἱρήσεται. *Qui fractas res tuas Eurysthei potentiæ anteponat.* Brodæus.

59, 60. Ita distinguendum, ut vulgo. Male in ed. superiore χώρει (τὶ μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ) Εἰς Ἄργος. Χώρει absolute dicitur, ut in Med. 623. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης Αἱρεῖ. Sic etiam noster Andr. 759. Bacch. 509. Incertus Rhes. 665. Ἀνίστασθαι εἰς Ἄργος est ἀναστάντα ἰέναι εἰς Ἄργος. Plato Phæd. p. 116. A. ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος. Protag. p. 311. A. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. et paulo post, μετὰ ταῦτα ἀναστάντες εἰς τὴν αὐλὴν περιῇμεν.

60. Λεύσιμος μένει δίκη. Male cod. E. μενεῖ. Legitur quoque μενεῖ Tro. 245. Hel. 809. et μενῶ Rhes. 687. dubium an recte. Λεύσιμος δίκη. *Lapidatio.* Noster Or. 612. ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, λεύσιμον δοῦναι δίκην. Bacch. 355. κἄνπερ λάβητε, δέσμιον πορεύσατε Δεῦρ' αὐτὸν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν Θάνῃ. Levi mendo laborare videtur locus ex Oreste, quem ad hunc versum allegat Barnesius. v. 944. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν Τλήμων Ὀρέστης. Quæ scriptura, ni fallor, significat reum difficulter judicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Lege, πετρούμενος.

61. Οὐ δῆτ', ἐπεί. Easdem tres particulas in initio senarii habent Æsch. Prom. 347. Soph. Œd. T. 942. Œd. C. 433. 597. Eurip. Phœn. 1655. Med. 1378. Hip. 334. 1449. Alc. 558. Cycl. 197. 700. h. f. infra 508. Aristoph. Eq. 1226. Ran. 1261.

64. Vim particularum οὔτοι—γε in hoc versu melius Anglice quam Latine explicare possum. *Surely you will not take us away by force*[1]. Cf. Soph. Œd. C. 650. El. 137. 773. Trach. 491. Aristoph. Eccl. 522. [Matthiæ addit Eurip. El. 363.]

65. Aut ᾖσθα pro οἶσθα, aut ἴσθι et τάδ' ὢν, legendum censuit Reiskius. Priorem conjecturam ab utroque cod. Par. (et Rom. C. Flor. 1. 2.) confirmatam in textum admisit Musgravius. Οἶσθα pro ᾖσθα dedit Aldus etiam in Iph. A. 344. ᾖσθα pro οἶσθα ibid. 325. Iph. T. 592. Alteram Reiskii conjecturam pro sua proponit Jacobsius, p. 125. Sed unice verum est ᾖσθ' ἄρ'. Noster Or. 719. ἄφιλος ᾖσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς. Ib. 1666. ὦ Λοξία

---

[1] Blomf. *Assuredly you shall not take us away by force.* v. Alc. 721. Phœn. 455. Theb. 242. Œd. C. 176. Plut. 64.

μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Alc. 639. οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. Iph. T. 1309. ἀλλ' ἔλεγον αἵδε, καί μ' ἀπήλαυνον δόμων, Ὡς ἔκτος εἴης, σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα. sic enim legendum opinor. Hel. 622. ὦ χαῖρε, Λήδας θύγατερ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα. Herc. 341. σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἥσσων ἢ δοκεῖς εἶναι, φίλος.

66. ἐμοῦ ζῶντος. Cf. Herc. 261. ἐμοῦ γὰρ ζῶντος, οὐ κτενεῖς ποτε Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας.

67. Ἄπαιρ'. Hoc dicens, Iolaum violenter ab ara avellit et humi prosternit Copreus.

68. Κομίζων P. E. Sensus est, κομίζων [αὐτοὺς] Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι [δοῦλοι]. Ita fere noster El. 855. ἔρχεται δέ σοι Κάρα 'πίδειξιν, οὐχὶ Γοργόνος, φέρων, Ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον. Interpretare, ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς. Quoties autem permutentur κομίζειν et νομίζειν, nihil attinet dicere. In versu ex Æschyli Choëphoris 695, quem ad v. 110. citat Brodæus, νομίζων male scripsit Brodæus, cum recte apud tragicum legatur κομίζων. Nostrum locum Musgravius quoque vertit *Abducam Eurystheo traditurus, cujus sunt*[m].

69. Ὦ τὰς Ἀθήνας E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. edd. recentiores. Simili vitio olim legebatur apud Aristoph. Eq. 159. ὦ τῶν Ἀθηναίων τάγε τῶν εὐδαιμόνων. Nub. 400. ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων.

70. Hesychius: Ἀγοραίου Διός. βωμὸς Ἀθήνησι. Cf. Æsch. Eum. 976. ἀλλ' ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος. Aristoph. Eq. 497. καί σε φυλάττοι Ζεὺς ἀγοραῖος. "Verum, nisi alius fuit Marathone Jupiter Ἀγοραῖος, necesse est ut sui oblitus sit poëta, qui scenam ibi constituit v. 81." MUSGRAVIUS. Si ἀγορὰ Marathone fuit, veri simile est Jovis Ἀγοραίου aram ibi fuisse. Tales aras extra Athenas fuisse discimus ex Herod. V. 46. οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν. Ad Ἐλέου aram Athenis supplices consedisse Herculis liberos auctor est Apollodorus, quem vide ad v. 860.

71. Στέφη μιαίνεται. Vide ad v. 125.

73, 74. Τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας Ἕστηκε; Cf. Iph. T. 1307. τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵστησιν βοήν; Æsch. Cho. 885. τίνα βοὴν ἵστης δόμοις; Soph. Phil. 1263. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;

73-111. Hæc vide apud Aug. Seidler. de versibus Dochmiacis p. 331-334. Vid. etiam Reisig. Conj. in Aristophan. I. p. 70. 71.

75. Scaligeri conjectura, τὸν γέροντα μέλεον, quam in margine exhibet Barnesius, metrum corrumpit. Recte τὸν γέροντ' ἀμαλὸν Musgravius ex Hesychio, cujus verba sunt: Ἀμαλόν. ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις δηλοῖ. Glossam ad nostrum locum

---

[m] "Præter necessitatem Elmsl. κομίζων Νομίζων αὐτοὺς Εὐρυσθέως εἶναι, οὗπέρ εἰσι, non magis tautologum est, quam illud, *quamvis ille felix sit, sicut est.*" Matthiæ. Rom. C. etiam legit νομίζων.

spectare primus, quod sciam, monuit Wesselingius, Probabil. p. 38. ab Heathio laudatus. Vidit etiam Reiskius, et ante Reiskium, ipso fatente, Alb. Schultensius, qui Euripidem ex Hesychio correxerat in exemplari suo ed. Barnesianæ.

76. Χύμενον. Participium veteris aoristi, qui aliquoties apud Homerum legitur. Male ἐχύμην, ἐλύμην, ἐβλήμην, ἐλέγμην, et similia, ex præterito plusquam perfecto per ἀφαίρεσιν nata esse statuunt grammatici. Tantum inter χύμενος et κεχυμένος interest, quantum inter θέμενος et τεθειμένος. Usurpat hoc participium etiam Æsch. Choëph. 399. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας Χυμένας εἰς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν Αἷμα. Eum. 263. τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται. An hæc forma nostro Herc. 1052. pro κεχυμένος restituenda sit, non nisi metro penitus investigato sciri potest.

77. Πίτνεις P. E. Πιτνῶ verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset ἔπιτνον. Hinc passim apud Euripidem reperias πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνὼν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντες, πιτνόντες, et similia; nunquam πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες. Diversæ sunt ejusdem verbi formæ πίπτω et πίτνω, ut μένω et μίμνω. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine, adoptavit Brunckius apud Soph. Œd. C. 1754. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι. Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, ἔπιτνε, præteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. πιτνόντων participium esse præsentis temporis ostendunt alia duo participia in eadem sententia, ἐκκυβιστώντων et λειπόντων. Plura dedimus ad Medeam 54. v. etiam Matthiæ ad Med. l. c.

[Videntur hæc movisse nonnullos, ut plane assentirentur. Nobis non satisfaciunt. Primo grammaticos vellemus citasset, qui de hoc verbo præciperent. Magnum de eo verbo apud plerosque silentium est: nec mirum, quum non modo poeticum sit, sed ne ipsorum quidem poetarum alii quam lyrici et tragici eo utantur. Habet Hesychius πιτνεῖ, Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 86. πιτνῶ. Eustathius autem p. 1173, 52. memorat ἔχω, ἴσχω· ὀρέγω, ὀριγνῶ· μένω, μίμνω· γένω, γίγνω· πέτω, πίτνω καὶ πίπτω· ῥέπω, ῥίπτω. Favorinus in v. πίπτω: πιτνῶ, τὸ πίπτω· Εὐριπίδης, αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ. Scholiastes MS. Æschyli ad Sept. c. Th. 765. ἐκ τοῦ πίπτω γίνεται ἄχρηστον ὄνομα πιπτόν. ἀφαιρέσει δὲ τοῦ δευτέρου π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, πιτνὸν, ἤτοι προσπῖπτον καὶ διαῤῥηγνύμενον. Qui nisi vehementer corruptus est, πιτνὸν pro adjectivo habuerit necesse est. Sed ex his omnibus nihil lucri. Deinde quæ dicit vir doctissimus, pro auctoritate magis dicta sunt, quam argumentis fulta. Esto, quemadmodum μίμνω ad μένω, sic πίτνω se habere ad πέτω. Hoc enim, non πίπτω, commemorandum erat. Quid inde sequitur? nihil aliud, quam non repugnare analogiam. Itaque certe hoc afferendum erat, quum plurima ad hanc analogiam formata sint verba, paucissima exstare, quæ formam contractam habeant, ut ῥιπτῶ, ἱκνοῦμαι. Ita saltem dubitationem de isto πιτνῶ auxisset. Porro quod affert, προσπίτνομεν ab Heathio et Brunckio apud Sophoclem repositum, id nihil probat. Controversum est enim, an debuerit reponi. Plane vero pro arbitrio dicit, in eadem Sophoclis fabula v. 1732. ἔπιτνε imperfectum esse. Nam requiritur ibi aoristus. Eodem aoristo usus est Pindarus, cui nuper eum in novissima editione Heyniana restituimus, Ol. II. 42. ubi miramur, Boeckhium imperfectum ἐπίτνει posuisse, quod alienum ab eo loco est. Quod porro ait Elmsleius, in Supplicibus Euripidis v. 691. πιτνόντων præsentis participium esse, ex eo cognosci, quod alia duo in ea sententia sint participia præsentis, hoc argumentum nec per se ullam vim habet, quia non quod cætera verba tempus habeant, sed singula quod habere debeant, spectandum est: quis enim contendat, πίπτων καὶ κείμενος, ac non πεσὼν καὶ κείμενος dicendum esse? multo minus autem in isto loco illa præsentis participia quidquam probant. Verba hæc sunt:

> τί πρῶτον εἴπω; πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
> κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν,
> ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
> ἱμᾶσιν, αἵματός τε φοινίου ῥοὰς,
> τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων,
> εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
> πρὸς ἁρμάτων τ᾽ ἀγαῖσι λειπόντων βίον.

Intelligunt πιτνόντων de aurigis. At ita vix differunt, qui ἐκκυβιστῶντες βίᾳ dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangebantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigæ, quam confractis. Omninoque illud πιτνόντων de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. Ex his intelligitur, ita esse interpungendum, τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων. Sic omnia recte apteque dicta sunt: *quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent, hi curruum ruina laniarentur.* Itaque hic locus aperte aoristum, non præsens tuetur. Apparere ex his putamus, alio modo demonstrari debuisse, quod volebat, unice verum esse πίτνω: miramurque profecto tam imbecillis argumentis permotum esse virum præstantissimum, ut formam contractam ubique expellere conaretur. Periniqua vero fortuna accidit, ut plerique omnes loci nihil, quo dirimi res possit, præbeant. Afferamus potiores ex his. Apud Æschylum in Persis v. 461. ed. Rob. τοξικῆς τ᾽ ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Hoc loco uti Elmsleium conveniebat. Necessarium enim hic præsentis participium est, nec recte nos ad Herc. Fur. 1371. aoristum tueri conati sumus. At nihil tamen hoc exemplo efficitur. Cæteri enim libri veteres προσπίπτοντες. Robortelli autem editio, quæ Triclinii recensionem exhibere videtur, quid aliud, quam ut Triclinii illam esse correctionem credamus, faciet? Itaque nisi aliunde confirmabitur hæc forma, potius προσπιτνοῦντες scribendum censebimus. In eadem fabula v. 590. οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται nonnulli ediderunt. Libri veteres προσπίτνοντες, προσπίπτοντες, Vitebergensis προσπιτνῶντες. Est hic quoque præsentis participio opus: sed nihilo certiores nos reddunt libri. Dirimeret litem Sophocles Œd. Col. 1754. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι, si id libri haberent, et quidem aut multi, aut boni. At omnes προσπίπτομέν σοι, ut in perpetua horum verborum commutatione eodem jure, quo illud posuit Brunckius, etiam προπιτνοῦμέν σοι, scribere possimus. Etiam Æschylus rem conficeret Sept. ad Theb. 764. κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει· τὸ μὲν πιτνὸν, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, nisi hic, prouti interpungas et verba interpreteris, et præsentis participio et aoristi locus esset; præsentis, si ἄγει, commate apposito, cum participio conjungitur; aoristi, si, ut vulgo, colo distinguitur post ἄγει, ut sensus sit, ἄλλου πιτνόντος ἄλλο ἀείρεται, simili orationis forma, ut apud Sophoclem Œd. Col. 1454. ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω. Libri quidem constanter πιτνόν: in scholiis MSS. et hoc, et quod Brunckius dedit πίτνον legitur. Plane denique ad liquidum perducta res esset, si certa esset scriptura in Eurip. Heracl. 619. ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτνει τὰ θεῶν ὕπερ. Verum hoc edd. recentiores ab H. Stephano videntur accepisse, qui in Adnotatt. ad Soph. et Eurip. p. 168. ita in veteribus codd. scriptum ait. Aldina vero et aliæ antiquæ edd. προσπιτνῶν habent. Elmsleius audaci conjectura edidit, ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε, *erecto corpore atque animo* interpretatus. Non facile repertum iri putamus, quibus id persuadeat. Nec profecto opus erat, novam atque insolentem verbi significationem comminisci. Scribendum: ἄλλα σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, Μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ: *at tu, oro, ne aut deorum decretis, aut cura tua nimis dole.* Respondent enim sibi μὴ τὰ θεῶν ὕπο, et μηδὲ φροντίδα. Utrumque indicaverat Iolaus v. 605. sqq. dolere et se propter oraculum, quod virginem immolari jussisset, et quod Macaria se immolandam offerret. Quod si præter ἔπιτνον apud Pindarum et Sophoclem, et πιτνὸν apud Æschylum, (nam quod in Persis v. 506. ex conjectura quidam pro πῖπτον posuerunt ἔπιτνον, factum est imperitissime,) non exstant exempla alteram utram hujus verbi formam aperte tuentia, solum reliquum erat participium, cujus exempla Elmsleius afferre debebat omnia, ac videre an ubique præsenti locus esset. Atque quum aliquot loci sint, qui non dubie præsens habeant, plures autem, in quibus utrovis tempore uti licebat, tamen sunt etiam, qui flagitare aoristum videantur, ut Pindari Nem. V. 42. (76.) Isthm. II. 26. (39.) Æschyli Choeph. 34. Sophoclis El. 453. Euripidis Hec. 274. Alcest. 181. Iphig. T. 48. Herc. Fur. 853. Hi igitur loci non prætereundi, sed vindicanda iis præsentis significatio erat, si vincere vellet vir doctissimus. Præterea vero etiam illud ostendere debebat, unde huic verbo perpetua illa fluctuatio inter πιτνοῦντα, πιτνῶντα, πιτνόντα, πίτνοντα venisset, quum nihil simile librariis in μίμνω et cæteris hujusmodi verbis acciderit. Quæ si omnia reputasset, non dixisset, opinamur, unice verum esse πίτνω. Sponte enim cadunt istæ dubitationes omnes, si πιτνῶν præsentis, πιτνὼν aoristi participium esse statuimus. Et hoc quidem ut credamus, alteram aoristi, alteram præsentis formam propriam esse, ἔπιτνον illud vincit, quod ubi invenitur, apertissime aoristi significationem habet. Ex hoc ipso autem aoristo, qui quidem sane, ut multi aoristi secundi, origine nihil est nisi imperfectum verbi cujuspiam aut obsoleti, aut nunquam usurpati, recte colligitur, præsens esse πιτνῶ, πίτνω autem in verbis αὐθυποτάκτοις numerandum esse. Nec profecto magis hoc verbum πιτνῶ in dubitationem vocare debebimus, quam ἱκνοῦμαι, quod ipsum ad eamdem comparationem formatum, neque aoristum nec futurum habet. HERMANN. in *the Classical Journal*, Num. XXXVIII. p. 284-287. *G. D.*]

77. Post hæc verba versum excidisse putat Seidler.

81. Notam interrogationis post ὅδ' habent omnes edd. præter Aldinam et Hervagianam primam. *Hiccine* omnes interpretes. Σὺ δ' ἐκ τίνος γῆς Tyrwhittus M. B. Nihil opus. Ὅδ' nostro loco δεῦρο significare monui ad Marklandi Suppl. 21. (*Quarterly Review*, VII. p. 446.) Vide nostræ fabulæ v. 119. τόνδε vv. 49. 929. αἵδε Œd. C. 1107. Plura dabit Blomfieldius ad Æsch. Prom. 977. (940. Stanl.) p. 182. ed. secundæ. Matthiæ Gram. Gr. §. 470. Schæferus Meletem. Crit. p. 77. Idem dicendum est de constructione et significatione vocis οὗτος. Soph. El. 1431. Eur. Or. 748. Cycl. 676. αὕτη Soph. El. 1474[o].

Ibid. Atticæ pars erat Tetrapolis, ex quatuor oppidis [δήμοις] constans, quorum unum erat Marathon. Steph. Byz. Τετράπολις [χώρα] τῆς Ἀττικῆς, ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέτταρας, Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ Τετραπόλιδός φησι διὰ τοῦ δ. αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς καὶ Τετραπολῖται, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς. Strabo VIII. p. 383. a Brodæo allegatus: Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον. Aristophanes Lys. 285. ad pugnam Marathoniam respiciens: Μή νυν ἔτ' ἐν Τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη. Commemorat quoque Diodorus Siculus IV. 57. XII. 45. ut et Scholiastes Sophoclis ad Œd. C. 701. a Brodæo citatus: Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δῃοῦντες, τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς.

---

[o] [Ὅδε et οὗτος per omnes casus et genera pro ὧδε et δεῦρο usurpantur. ἥδε Alc. 134. τόδε Andr. 495. τοῦδε Pers. 247. τόνδε v. supra et Orest. 1549. τήνδε Choeph. 729. τῶδε ib. 205. οἵδε Iph. T. 268. αἵδε v. supra. τούσδε Herc. 442. αὕτη v. supra et Hec. 486. Interdum ὅδε una cum δεῦρο reperitur, Œd. C. 1253. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε. Aj. 1224. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον. In nostro loco ὅδε pro *heus tu* accipit Matthiæ.]

82. 83. Ἠ πέραθεν minus recte Barnesius. Superiora verba de regionibus accipienda sunt, ex quibus terrestri itinere in Atticam veniendum erat. Sensus igitur est, *Terra marine huc advenistis?*

84. Κατέσχετ'. *Huc appulistis.* Brodæus. Soph. Phil. 220. τίνες ποτ' εἰς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ Κατέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην; ib. 269. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ. Eurip.Cycl.222. λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα; Hel.1222. ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνὴρ, καὶ πόθεν κατέσχε γῆν; Archelao fr. 1. ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχών. Nostro loco κατέχετ' metri causa reponunt Hermannus et Seidlerus. Sed κατέχειν hac significatione usurpatum nusquam reperi[p]. Νῆα κατισχέμεναι Homerus Od. Λ. 455. Κατίσχει τὰς νῆας Herodotus VIII. 40. Κατίσχουσιν Thucydides VII. 33. Κατίσχοιεν ib. 70. Futurum fuit κατασχήσω, non καθέξω. Κατασχήσουσιν Thuc. IV. 42.

Ibid. Eubœam reliquisse eos conjicit, utpote Marathoni vicinam. Musgravius. Herodotus VI. 102. Ἠν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, καὶ ἀγχοτάτω τῆς Ἐρετρίης. Pausan. I. 32. p. 79. δῆμός ἐστι Μαραθὼν, ἴσον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ἀπέχων, καὶ Καρύστου τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Ceterum Εὐβῷδ' pro Εὐβοΐδ' scripsi. Εὐβωῒς per Ω dixisse veteres Atticos plus uno argumento demonstrari potest. Primum, feminina in ΙΣ desinentia nunquam brevem vocalem ante terminationem adsciscunt. Verbi caussa, non Νηρεῒς, sed Νηρηῒς dicimus. Deinde Εὐβωῒς aliquoties metro necessarium est. Soph. Trach. 237. Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβωῒς, ἔνθ' ὁρίζεται. Ibid. 401. Εὐβωΐς. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν. Vulgo quidem utrobique legitur Εὐβοΐς. Sed diphthongum, cujus subjunctiva vocalis sit ἰῶτα, ante alterum ἰῶτα in eadem voce, aut in longam vocalem, (ut Ἀχαϊκὸς pro Ἀχαιικὸς,) aut in brevem, (ut ὄϊ pro οἶϊ, *ovi*,) semper mutant Attici. Accusativum Εὐβοΐδα usurpat Æschylus apud Strabonem X. p. 447. Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Soph. Trach. 74. Εὐβοῖδα (sic edd.) χώραν φασὶν Εὐρύτου πόλιν Ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι. Eur. Ion. 59. ἣν ταῖς Ἀθήναις, τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων. Rhadam. fr. 1. οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πρόσχωρον πόλιν. Ion Chius apud Strab. I. p. 60. Εὐβοΐδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν Προβλῆτα πορθμόν. Crasis in his adhibeatur, necne, metri non interest. Necessaria est apud Eur. El. 442. Νηρῆδες δ', Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι, qui versus respondet versui 432. κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν. Seidlerus et Hermannus hic Εὐβοῖδας legendum putant, nostro loco Ευβοῖδ'. [Conf. Elmslei. ad Acharn. 883. Lobeck. ad Phrynich. p. 40. *G. D.*] Plura hujus vocis exempla apud Atticos poëtas non reperi. Εὐβοϊκὸς per ο habet noster Hel. 773. Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα. Hoc ab Εὐβοεὺς fit. Nam ab Εὐβοιεὺς fieret Εὐβωϊκὸς, ut a στοιὰ στωϊκὸς, et a Τροία, Τρωϊκός. Photius: Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς. Opinor veteres utrumque dixisse.

---

[p] “Supple κατέχετε τετράπτολιν λαὸν, “vel potius, cujus significatio in illis inest, τόνδε τὸν τόπον. Κατέχειν τόπον est “*in loco aliquo esse* sive *versari.*” Matthiæ.

85. Incertus Rhes. 701. Ἢ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον.

87, 88. Ὠνόμαζεν λεὼς P. E. Noster Iph. A. 281. Οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.

89. Ἴστε που. Recte Brodæus, *nostis fortasse:* (Anglice, *I suppose:*) ex cujus sententia notam interrogationis post Ἰόλαον delevi, præeunte Schæferiana. Noster Andr. 564. ἔριν δὲ τήν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων. Bacch. 462. τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων. Soph. Œd. T. 1128. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών. (ubi Brunckius interrogationis notam retinuit.) Œd. Col. 1587. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρὼν Ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος. El. 55. τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν, Ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον. Alibi ἴσως habemus pro που. Iph. T. 517. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος. vel οἶσθα solum sine adverbio. Eur. Sup. 116. οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθριάν, ubi v. Markland. qui interrogationis notam sustulit.

90. Οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε. Infra v. 529. ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε. Alc. 639. οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. Soph. Œd. T. 643. δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς Εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

91. Edd. recentiores τοῦ pro που ex emendatione Brodæi, quam confirmant E. Rom. C. Vertit Brodæus, *cujusnam rei gratia?* Recte Stephanus, *cujus viri,* κόρους scilicet.

92. 93. Hæc verba tacite in senarium redegit Barnesius, Χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσον. Quem secuti sunt Musgravius, Hermannus et Seidlerus. Ad Anapæstum χερὶ σᾷ defendendum allegat Seidlerus Or. 1336. Herc. 940. quorum diversa est ratio. Vide omnino ad v. 1014. Ipse proponit σᾷ χερὶ, Blomfieldius χερσίν[q]. In hac editione Aldinam scripturam ποτ' ἐν in fine versus 91 revocavi. Deinde v. 92. dochmiacus est cretico præmisso. Creticos dochmiis et præponere et interserere tragici amant, ipso monente Seidlero, p. 122.

96. Ab hoc versu antistrophum incipere censet Hermannus de Metris p. 245. Sic etiam Tyrwhittus. M. B. Si hæc antistrophica sunt, nihil est in stropha quod versui 99. nihil in antistropho quod versibus 91—95. respondeat. Non male post versum 77. collocaretur versus 72. Sed hæ sunt meræ conjecturæ.

Ibid. Τί χρέος; *Quid rei est?* Æsch. Ag. 83. σὺ δὲ, Τυνδάρεω Θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα, Τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη, Τίνος ἀγγελίας Πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς; Nos, *What is the matter?* Quo sensu usitatius est, Τί χρῆμα; Vide ad v. 646. Sequentia verba vertunt interpretes, tamquam si pro ἢ legatur ἦ. Sed recte se habet ἤ. Πόλεος de meo dedi, ἔνεπε ex emendatione Hermanni.

---

[q] Hermannum conjecisse ἀλλὰ τοῦ ποτε | ἐν χερὶ σᾷ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς, φράσον, sive χειρὶ σᾷ | κομίζεις κ. ν. φ. narrat Matthiæ: ipse dedit χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους | νεοτρεφεῖς, φράσον.

97. Μελόμενοι pro μελομένῳ recepit Musgravius post Canterum et Scaligerum. Recte Seidlerus p. 333. τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι, μελόμενοι τυχεῖν; Sensus est, *An nobis quid rei sit narrabitis, an potius causam adventus vestri civitatis magistratibus aperietis?*

98, 99. Vide ad v. 222.

100. Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει. Cod. E. ταῦτ' ἀρκέσει, quod longe deterius est. In hac enim versus sede τόδ' et τάδ' semper usurpasse videntur tragici. Ita Æschylus Theb. 1058. Ag. 944. 1097. 1221. 1415. Cho. 190. 566. 702. 707. Eum. 3. 472. Pers. 779. 787. Sophocles Œd. T. 343. 732. 912. 945. 1172. Œd. C. 67. 109. 788. 953. 1138. 1178. 1379. Aj. 1136. Phil. 1001. 1019. El. 405. 450. 799. 1470. 1489. 1493. Euripides Hec. 1122. Or. 731. 1023. Phœn. 428. 898. 1338. Hipp. 500. 906. Alc. 9. 284. 529. (ubi legendum τότ') 1036. Iph. A. 1563. Iph. T. 43. 1060. Tro. 607. 1019. Bacch. 210. 482. 965. 1279. Heracl. 100. 323. 986. Hel. 60. 800. 1426. Ion. 841. Herc. 303. 1381. El. 500. 503. 1096. Tria exempla his contraria in vulgatis tragicorum exemplaribus conspiciuntur. Æschylus Suppl. 761. Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα. Sophocles El. 409. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; Euripides Hel. 288. ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν. Quartum exemplum in quibusdam edd. præbet Euripides El. 543. πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη; Ita Musgravius et Seidlerus. Barnesius, νῦν ἔχῃ ταὔτ' ἂν φάρη; Zimmermannus, νῦν ἔχοι ταὔτ' ἂν φάρη; Licet ταὔτ' sive ταύτ' ita collocatum nusquam apud tragicos repererim, non tam aperte vitiosum mihi videtur quam ταῦτ'. Sed in omnibus edd. ante Barnesium legitur, νῦν ταῦτ' ἂν ἔχῃ φάρη; Consentiunt codices a Musgravio collati, nisi quod unus de tribus recte ἔχοι exhibet. Quidni legatur, πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, ταῦτα νῦν ἔχοι φάρη; In Censura Edinburgensi XIX. p. 79. τάδ' apud Æschylum scribendum monui, idque propter pausam quæ in medio pede quinto occurrit. Hodie non solum apud Æschylum, verum etiam apud Sophoclem et Euripidem, quorum senarii nullam in ea sede pausam habent, iambum pro spondeo repræsentandum censeo. In primo tertioque pede vix quidquam referre videtur τόδ' scribatur an τοῦτ', τάδ' an ταῦτ'. Dixit Sophocles v. c. Œd. T. 527. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'. οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι. Ibid. 731. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. Utrobique recte se habere videtur vulgata scriptura. Vide Œd. T. 553*. 574. 739*. 1438*. Œd. C. 62*. 263*. 507. 771*. 788*. 883. 1176*. 1637. &c. Astericus longam syllabam designat. Ant. 925. Trach. 685*.

1107. Aj. 942*. 1038. 1250. Phil. 626*. 663. 788. 820. 1326. El. 605*. 761*. 1191*. 1251*.

103. Χειρὶ edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam.

104. Ἀπολείπειν. Codd. G. Rom. C. ἀπολείπειν γ' ἔδη, suprascripto tamen σ. Hæc verba nullam difficultatem haberent, si ἀπολείπειν significaret *despicere*, *contemnere*, quæ quidem Brodæi est interpretatio. Barnesius versu 102. Copreum compellari putat, duobus sequentibus Iolaum. Heathius totam ῥῆσιν ad Iolaum dirigi censet. Reiskius conjicit ἀπολέπειν *decorticare*, hoc est, ut ipse explicat, ἀποσυλᾶν, *vi denudare suis supplicibus insessoribus*. Haud paullo melius est Musgravii conjectura ἀπολείπειν σφ' ἕδη. Manifestum est, metro convenientius esse ἀπολιπεῖν, quam ἀπολείπειν, quod reponunt Seidlerus et Matthiæ. Sed cum censeam poëtam neque ἀπολείπειν neque ἀπολιπεῖν scripsisse, vulgatam scripturam non muto.

105. Futurum πείσεται Brodæo *feret* aut *patietur* significat, Porto *patietur*, Musgravio *tolerabit*. Omnes, ni fallor, πείσεται a πάσχω derivant, quod nunquam *patior* significat eo sensu quo dixerit Cicero, *non feram*, *non patiar*, *non sinam*, ut recte monet Burgesius. Atqui tale quiddam requirit ipsa loci sententia. Ἐάσει in simili sententia dixit Sophocles Ant. 538. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ Οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην. Neque meliorem sensum præbet alterum futurum πείσεται a πείθομαι derivatum.

106. Νυν pro νῦν scripsit Stephanus, et post hunc Barnesius, cujus editio νυν encliticum in hoc uno loco hujus tragœdiæ exhibet. Mea etiam vv. 462. 501. 834. Τῆσδε P. E. Quæ mutatio, ni fallor, vim aliquam sententiæ addit, quasi dicat Copreus, Ἔκπεμπε γῆς τῆσδε τοὺς αὐτῇ μὴ προσήκοντας[r]. Nullæ fere voces toties in vulgatis libris permutantur, quam pronominis ὅδε casus. Exempla haud pauca in hac ipsa fabula reperiet lector. Soph. Œd. C. 785. πόλις δέ σοι (malim πόλις δὲ σὴ) Κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Τῶνδ' libri omnes ante Brunckium. Eurip. Hippol. 1153. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν. Τόνδε cod. Flor. apud Valckenarium. Ibid. 1293. πήματος ἔξω πόδα τόνδ' (τοῦδ') ἀνέχεις. Alc. 23. λείπω μελάθρων τήνδε (τῶνδε) φιλτάτην στέγην. Sup. 1170. πᾶσίν (παισίν) θ' ὑπεῖπον τούσδε (τοῖσδε) τοὺς αὐτοὺς λόγους. Iph. A. 639. μάλιστα παίδων τῶνδ' (τοῦδ') ὅσους ἐγὼ 'τεκον. Ib. 1367. ΑΧ. ἀντέχου θυγατρός. ΚΛ. ὡς τοῦδ' (τῆσδ') οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται.

108. "Ἱκεσίαν, quod Barnesius non intellexisse videtur, ab ἱκέσιος adjectivo est, cujus exemplum vide infra v. 518." MUSGRAVIUS. Major difficultas in verbis μεθεῖναι πόλει. Vertit Portus, *Impium* est *civitatem negligere supplicem hostium supplicationem*. Atqui μεθεῖναι non *negligere* significat, sed *dedere*, *tradere*, ut in

---

[r] "Sed idem sensus inest in verbis τοὺς Εὐρυσθέως, etsi non addito τῆσδε γῆς." Matthiæ.

Med. 727. *αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους, Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτε* (al. *τινι.*) Nec bene separari possunt verba *μεθεῖναι πόλει*, *dedere civitati*, Argivæ scilicet sive Mycenææ. Qua significatione non *πόλει* nude, sed *τῇ σῇ πόλει*, aut aliquid ejusmodi proculdubio dixisset poeta. In ed. superiore aut *μεθεῖναι πάλιν* aut *μεθεῖναί τινι* legendum conjeci. Nunc vero scribo *μεθεῖναι πέλει. Ἄθεον πέλει*, *impium est:* (ut monui ad Med. 719, ubi plura habeo de v. *μεθεῖναι.*) Noster Phaethonte fr. 4. *ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ, Ὡς τρεῖς ἀφέντι. προστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει Σφαλερός. ὑπὼν δὲ κἄλλος οὐ κακὸν πόλει.* Barnesius *οὐ κακὸν πέλει.*

109. E duabus Canteri conjecturis, *προστρόπων* et *προστροπὰν*, posteriorem jure prætulerunt Portus in interpretatione, Barnesius in margine, Musgravius in textu. Æsch. Choëph. 18. *Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς Μάθω, γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.*

110, 111. Hæc leguntur apud Stobæum LVIII. p. 374. [Vol. II. p. 421. ed. Gaisf.] ubi ante Grotium vulgo legebatur, *Καλὸν δ' ἔξω.* Particula *γε*, quæ metro necessaria est, etiam sententiæ vim addit, quippe quæ significet Copreum superioribus Chori verbis assentiri. Particulæ *δέ γε* Anglice reddantur *yes but*—

110. " Huic simile adagium a Zenobio profertur III. 62. *Ἐκτὸς* " *πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.* Æschylus " Choëph. 695. *Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.* Idem Prom. " 263. *Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε* " *τοὺς κακῶς Πράσσοντας.*" BRODÆUS. Noster Hippol. 1293. *πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις.* Soph. Phil. 1259. *ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.* Pind. Pyth. IV. 511. *φαντὶ δ' ἔμμεν Τοῦτ' ἀνιαρότατον, Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ Ἐκτὸς ἔχειν ποδα.*

111. *Εὐβουλίας—τῆς ἀμείνονος.* Exspectasses, *γνώμης τῆς ἀμείνονος*, vel *τῆς ἀμείνονος* sine substantivo. Herodotus VII. 16. *Ἐπειδὴ τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω.* Quo sensu *πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης* dixit Soph. Aj. 743.

114. *Θεῶν ἀφέλκειν.* Interpretare, *βωμῶν ἀφέλκειν.* Sic infra v. 441. dicitur, *τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν*, pro *τίνος θεοῦ βωμὸς ἄστεπτος*; Nostro loco non male legeretur, mutato duorum vocabulorum ordine, *ἀλλὰ μὴ βίᾳ θεῶν Ξένους ἀφέλκειν.* Quicquid enim impie et spreta deorum religione fit, *βίᾳ θεῶν* fieri dicunt tragici. Exempla passim occurrunt.

Ibid. *Γῆν σέβοντ'* (*σέβειν τ'* S.) *ἐλευθέραν* edd. recentiores. Et ita Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

117. " In MS. G. deest Coprei persona." MUSGRAVIUS.

119. Noster Hec. 216. *Καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός.* Hac significatione sæpissime usurpantur particulæ *καὶ μήν.* Ita Hec. 665. *Καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο.* Alc. 510. *Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς, Ἄδμητος, ἔξω δωμάτων πορεύεται.* Soph. Aj. 1223. *καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον.* Æsch. VII. c. Theb. 378. *καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰ-*

δίπου τόκος Εἶσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Aristoph. Eccl. 41. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην Προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην. Or. 348. Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ. Ibid. 456. Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως. Ita passim ante adventum novæ personæ. Observatione dignum est, post particulas καὶ μὴν hac significatione adhibitas nunquam una alterave voce interposita induci γε, quod in diversa significatione plerumque post eas collocatur, ut mox v. 131. De his particulis consulatur Hoogevenius cap. 24. sect. 12. §. 6. qui nostrum locum allegavit.

123. Mediam formam ἀθροίζεται alibi non reperi. Compositum ἐξαθϱοίζεται habet noster Phœn. 1176. De spiritu dixi ad Aristoph. Ach. 26.

125. Βωμὸν καταστέψαντες. Prosæ orationis scriptor dixisset, ἱκετηρίας θέντες, *ramis supplicibus in aram depositis.* Andocides de Mysteriis p. 54. ed. Reisk. Κατηγόρησαν δέ μου καὶ περὶ τῆς ἱκετηρίας, ὡς καταθείην ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ ἦν πάτριος, ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι. Et paullo post: Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει, ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Audiendus Brunckius ad Soph. Œd. T. 3. Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos.* Brunckii interpretationem non ex omni parte veram esse ostendit ejusdem fabulæ v. 143. ubi consurgere de sedibus jubentur supplices, ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους, *tollentes supplices ramos*, quos super aram, cui assedebant, deposuerant. Ita accipio Æschyli locum Suppl. 249. Κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. Confer etiam v. 490. Κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν, Βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων Θές.

130. Ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ Reiskius[s]. Vide Hec. 298. Iph. A. 451. 477. Hel. 1563. Ion. 924. Æoli fr. 21.

131, 2. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν πέπλων Ἔχει. Mallem στολήν γ' Ἑλλάδα, si per metrum liceret. Sophocles Phil. 223. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος Στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί. Ἕλλην femininum agnoscit grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 97. Ἕλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίῳ. Ἑλλὰς ὁ ἀνήϱ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκϱῷ. Glossa posterior, quam in indicem Sophocleum retulit Brunckius, vulgatam nostri loci scripturam non defendit. Multum enim interest inter masculinum Ἑλλὰς et femininum Ἕλλην. Altera magis ad rem esset, si pro Philemone infimæ ætatis comico, tragici alicujus, vel etiam comici veteris et probati, testimonium attulisset grammaticus. Nescio an ipsa Philemonis verba servarit Eustathius p. 1077, 31. ἔστι γὰρ κοινὸν καὶ τὸ Ἕλλην, ὡς δηλοῖ τὸ, Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα, ὅπεϱ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται περὶ τῆς τύχης. Locum Athenæi, ad quem respexerit Eustathius, indicare nequeo. Neque abest suspicio, Athenæum memoriæ vitio pro alio quopiam grammatico, qui verba Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα e lexico comico protulisset, ab eo nominatum esse. In Philemonis fragmentis a Clerico collectis tam multa fortunæ mentio est, ut nemini comicorum ea verba probabiliori conjectura tribui possint. In tragicorum scriptis hodie manentibus quater legitur Ἕλλην femininum. Primum exemplum præbet Æschylus Ag. 1263. Καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι (ἐπίστασαι Porsonus ex emendatione Marklandi) φάτιν[t]. Verba sunt Cassandræ, quibus respondet Chorus, Καὶ γὰρ τὰ Πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως. Malim ἐμὴν—φάτιν, *meum vaticinium.* Judicet de hac conjectura lector, ipso tragici loco inspecto. Vitium, modo vitium sit, ortum est ex similitudine literarum λλ et μ. Alterum exemplum feminini Ἕλλην est apud nostrum Iph. T. 340. Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτὲ Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον. Tertium ibid. 495. Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς; Priore loco legendum Ἑλληνίδος γῆς, quod fere vidit Barnesius. Altero reponendum Ἑλλήνων. Ita noster Bacch. 20. εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν. Ion. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις. Quartum exemplum nostro loco legitur, ubi scribendum, Καὶ μὴν στολήν γ', Ἕλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων ἔχει. Vix unquam apud Atticos poëtas ῥ duplicis consonæ potestatem habet, quin mendam suspicati sint librarii, sanumque locum corrigendi studio corruperint. Apud nostrum Suppl. 94. e. g. vulgo legebatur, ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐ ῥυθμόν γ' ἕνα Κακῶν ἐχούσας, donec tandem οὐκ ἕνα ῥυθμὸν e cod. G. reposuit Marklandus. Idem in annotatione alia loca indicat, ubi hæc eadem vox ῥυθμὸς librarios in errorem induxerit. Si corrupta est nostri loci vulgata scriptura, corruptela eidem caussæ proculdubio assignanda est. Pro exemplis vocalis ante ῥ productæ cf. Soph. Œd. T. 847. Œd. C. 900. Antig. 712. Eurip. Hel. 1096. Iph. T. 253. Aristoph. Plut. 51. 1066. Nub. 343. 415. 647. Vesp. 976. Pac. 699. Conjecturæ meæ objici potest, quod cum Ἕλληνα tam ad στολὴν quam ad ῥυθμὸν pertineat, rectius diceretur ῥυθμόν τε Ἕλληνα quam Ἕλληνά τε ῥυθμόν. Sed ut omittam Latina *Ore pedes tetigitque crura*, *Ludo fatigatumque somno*, et similia, tragici Græci haud raro verba eo ordine collocant, ut quod ad utrumque duorum pertinet, ad posterius tantum pertinere videatur. Æschylus Ag. 9. αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν, Ἁλώσιμόν τε βάξιν. Ibid. 597. ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς, Φράζων ἅλωσιν, Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Theb. 74. ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν Ζυγοῖσι δουλείοισι μήποτε σχεθεῖν. Euripides Or. 406. Πύλαδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. Phœn. 291. μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Med. 1366. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. (Ubi scripturam a Brunckio propositam, Ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι, minime necessariam recte censet Porsonus. Vide Sophoclem Œd. T. 417. Œd. C. 1399.) Suppl. 1092. ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τεκὼν Ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι. Tro. 1209. Ὦ τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε, Οὐδ' ἥλικας τόξοισιν, &c. Ion. 1275. ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος, Σώσει σ'. Danaë VI. 3. οὐ γὰρ ἡδονὴ, Γυναικὶ δ' (vulgo γυναικί τ') ἐχθρὸν χρῆμα, πρεσβύτης ἀνήρ[u]. Incertus Rhes. 302. ἑστῶτ' ἐν ἵπποις, Θρῃκίοις τ' ὀχήμασι. Huc etiam referenda sunt loca de quibus dixit Porsonus ad Hec. 28. (ubi adde Soph. El. 752.) 370. necnon ea, quorum maximus est numerus, in quibus præpositio in secundo sententiæ membro collocatur. Ita noster Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων. Soph. Œd. T. 637. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας; 734. σχιστὴ δ' ὁδὸς Ἐς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει. 761. ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς. Sed magis observatione digna sunt loca, in quibus supplendum sit vocabulum contrariæ significationis. Eurip. Or. 740. Οὐκ ἐκεῖνος [ἐκείνην], ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν. Suppl. 528. Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο, Τεθνᾶσιν. ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς [μὲν ὑμῖν], Αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις. El. 930. Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε, Ὁ τῆς γυναικὸς [ἀνὴρ], οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Sed nostro loco nihil sententiæ deesset, etiamsi Ἕλληνα prorsus abesset, quippe quod e contrario βαρβάρου suppleri posset. Ita noster Iph. A. 23. Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Γλυκὺ μὲν ἀπὸν scilicet. Hec. 60. Ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον [νῦν], Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν. Ubi νῦν ejiciunt viri docti. Hippol. 1042. Εἰ γὰρ σὺ μὲν [ἐμὸς] παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατὴρ, ubi frustra conjicit Marklandus μοῦ pro μέν.

---

[s] Quod probant Lobeck de Apostroph. p. 33. Erfurdt. et Herman. Notandum est quod Rom. C. legit μὴ suprascripto μοι.

---

[t] Hunc locum et nostrum sine mendæ suspicione citant Marklandus ad Euripidis Iph. T. 341. Lobeckius ad Sophoclis Aj. p. 272. Quod addit Lobeckius, Ἕλληνα φωνὴν apud Xenophontem Cyneg. 2, 4. occurrere, verum quidem est, sed ab hoc argumento prorsus alienum, ut cuivis ipsa Xenophontis verba inspicienti patebit: χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀρκυωρὸν ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου εἶναι τὴν φωνὴν Ἕλληνα, τὴν δὲ ἡλικίαν περὶ ἔτη εἴκοσι, &c. P. E.

132. Uterque Cod. Par. Rom. C. et Flor. 1. 2. Vict. τὰ δ' ἔργα. Varietas sane insignis, quam silentio præteriit Musgravius.

Ibid. Χερός. Hodie malim χειρὸς, et χεῖρας v. 219.

133. Φάζειν ex Hervagiana prima edd. nonnullæ. Sed nihili vocabulum est, et in Hervagianam operarum vitio irrepsit. Φράζειν ex Aldina tacite revocavit Barnesius[x].

135. Æsch. Cho. 173. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν. Soph. Phil. 233. Ἕλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν. Eurip. Iph. T. 256. ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε· πῶς νιν εἵλετε, Τρόπῳ θ' ὁποίῳ· τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω. 492. πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.

136. Καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω. Interpretatur Brodæus, καίπερ οὐ θέλεις μαθεῖν, λέγειν θέλω. Unde hoc saltem discimus, eum θέλω

---

[u] Locum integrum apponam: Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις, Μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους Σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας. οὐ γὰρ ἡδονὴ, Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ. Postrema verba vertit Musgravius, *non enim par voluptas, et mulieri odiosum quid maritus senescens.* Scribendum γυναικὶ δ' ἐχθρὸν χρῆμα, interpretandumque quasi sit ἐχθρὸν δὲ χρῆμα γυναικί. P. E.

[x] Pro μὴ μέλλειν τ' conjicit Matthiæ μὴ μέλλοντ'.

legendum vidisse. Hervagiana et Brubachiana cum Aldina consentiunt, nisi quod Hervagiana secunda et tertia minimam distinctionem, Brubachiana notam interrogationis post οὐ habent. Recte Stibliniana cum omnibus recentioribus, καὶ παρ' οὗ λέγειν θέλω. Digna quæ apponatur est Musgravii annotatio: “ Ita primum Canterus. [Imo, Stiblinus.] Confirmat tamen “ MS. E. in margine simul aliam lectionem præbens, nempe, “ κἄνπερ οὐ λέγεις θέλω. Unde facias non absurde, κἄνπερ οὐ θέλῃς, “ λέγω. Ed. Ald. καίπερ οὐ λέγειν θέλων.” Hæc ille. Cod. E. in textu Aldinam scripturam exhibere mihi visus est, (et ita Flor. 1. 2. Vict.) in margine eam quam non absurdam esse ait Musgravius. Vix opus est ut moneam Græce non dici κἄνπερ οὐ θέλῃς, sed κἄνπερ μὴ θέλῃς.

138. “ Ὦ ξένε. Arroganter pro ὦ ἄναξ.” Musgravius.

139. Hesychius: Ὁμαρτῆ. ὁμοῦ. Vide Hec. 839. Hippol. 1195. Utrobique ὁμαρτῇ Aldus, rectius quam nostro loco ὁμαρτῆ.

141. Supplendum γῆς, monente Brodæo. Hanc ellipsin copiose illustratam vide in recentioribus libri Bosiani editionibus vv. Γῆ, Πατρίς. Utuntur ea prosæ orationis scriptores sæpissime, tragici tamen longe rarius. Xen. Hist. Gr. I. 1, 11. ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῆς Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. (Reponebat Stephanus, ἐκ τῶν Κλαζομενῶν. Ita in principio libri, ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν Θυμοχάρης, ναῦς ἔχων ὀλίγας. Malim tamen ἐκ τῆς Κλαζομενίων.) Alterum exemplum suppeditat noster Ion. 1297. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος; (Nisi legendum τῶν Παλλάδος. ut in Eurip. Sup. 711. ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στεῤῥὸν δόρυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος.)

Ibid. Τούσδε δραπέτας. Pro Spondeo qui in quarta sede vulgo exhibetur, creticum exhibent G. et Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. addito γε post τούτους. Scaligeri emendationem τούσδε δραπέτας tacite adoptavit Barnesius. Musgravius præeunte Reiskio δραπέτας τούτους dedit. Utraque emendatio satis bona est, nec facile dixeris utra sit melior. Nam sæpissime et per omnes casus permutantur pronomina ὅδε et οὗτος, sæpissime etiam mutatur vocabulorum ordo. Utriusque vitii in eodem versiculo exemplum præbet Stobæus, quem infra ad v. 298. allegabo. Reiskii emendationi nonnihil auctoritatis accedit ex Hippol. 723. Θανεῖν. ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι. Ita edd. omnes ante Barnesium, qui δὲ τοῦτ' ἐγὼ edidit ex emendatione Canteri, consentientibus codd. Malim θανεῖν γ' in initio versus. Lectionem vero Scaligeri et Barnesii in textu admittendam putavi.

142. Ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ. Ita Æsch. Suppl. 395. Δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν.

143. Δίκαιοι δ' ἐσμέν. Vide ad vv. 775, 776.

144. Αὐτοὶ καθ' αὑτῶν. Male in ed. superiore dedi αὐτοὶ κατ' αὐτῶν. Bene enim dicitur αὑτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν. Æsch. Theb. 200. αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Eur. Bacch. 720. εὖ δ'

ἡμῖν λέγειν Ἔδοξε· θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις, Κρύψαντες αὐτούς. (Conjecturæ meæ, κρύψαντες αὐτὰς, hodie non multum tribuo.) Aristoph. Lys. 1069. ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς, Ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν (*tanquam in domos vestras*) Γεννικῶς, ὡς Ἡ θύρα κεκλείσεται. Alexis apud Athen. p. 417. E. νῦν δ' ἵνα μὴ παντελῶς Βοιώτιοι Φαίνησθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις, Γύμνουθ' αὑτοὺς θᾶττον ἅπαντες, Herodot. V. 20. καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν. Exempla quæ collegit Matthiæ Gram. Gr. §. 489. II. non omnia eadem fide digna sunt. Quamquam enim ἑαυτοὺς pro ἡμᾶς αὐτοὺς libenter admitto, ægre concesserim pro ἐμαυτὸν dici posse ἑαυτὸν aut αὑτόν, in prosa saltem oratione. Citat inter alia Platonem, Protag. p. 312. A. σὺ δὲ οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὑτὸν σοφιστὴν παρέχων; Addo eundem, Amator. p. 136. D. ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις αὑτὸν τε καὶ τὰ σεαυτοῦ; Quis non videt utrobique σαυτὸν scribendum esse, restituta litera?

Ibid. Scaliger, improbante Barnesio, αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς κυρίας κραίνειν δίκας. Non male quidem αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, *soli*, *seorsim*, *sine aliorum interventu*, ut Demosth. Olynth. II. p. 22, 10. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστὶ μεστή. 154, 19: 347, 18. Θήβας μὲν πολιορκουμένας αὐτὰς καθ' αὑτὰς, χωρὶς τῆς ἄλλης Βοιωτίας. 458, 17. Sed nihil opus est ut ita in h. l. legamus. Neque sane κυρίας corrigere velim, quamvis femininum κύριος alibi non repererim. Sup. 94. legimus ξένους γυναῖκας. V. Schæf. M. C. 93[y].

145. Πολλῶν δὲ κἄλλων. Adjectivum præcedenti πολὺς per καὶ jungi monuerunt tum alii, tum Hermannus ad Vigerum n. 323. Nullum adjectivum sæpius ita collocatur quam ἄλλος. Exempla præbent Herod. I. 138. 184. 192. II. 43. 45. 79. III. 38. VII. 142. Thuc. I. 6. 20. 144. II. 51. III. 56. Xen. Anab. I. 2. 18. Hist. Gr. V. 4. 17. Plato Euthyd. p. 273. A. p. 303. C. Protag. p. 352. E. Gorg. p. 463. B. Polit. IX. p. 584. B. X. p. 595. A. Parmen. p. 133. Æsch. in Timarch. p. 68, 3. p. 127, 6. Longe plura congessit Wetstenius ad Luc. III. 18. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν. Omisit tamen aptius exemplum quam ullum eorum quæ attulit, Aristoph. Ran. 1135. εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἅτεραι σοφισμάτων. Utrumque ἑτέρους et ἄλλους conjungit noster Sup. 573. πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.

146. Magna varietas in scriptura hujus versiculi. Ἐν τοῖσιν δ' αὐτοῖς τοῖσιν contra metrum Hervagius ed. prima, et sequentes ante Canterum. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιν Canterus et sequentes ante Barnesium. Ἐν τοῖσίδ' αὐτοῖς τοῖσιν Barnesius et Musgravius, ex emendatione Duporti; quæ scriptura ab Aldina non discrepat, nisi quod in Ald. divisim legitur, τοῖσι δ' ut inf. 965. Hel. 320. Omnes male. Pessima est Scaligeri conjectura, ἐν τοῖσι τοιούτοισιν ἕσταμεν λόγοις. Optima Canteri, quam recepi, ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἕσταμεν λόγοις. Ita Soph. Ant. 1076. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε

---

[y] Supra ad v. 58. ἀχρεῖον ex Flor. 1. 2. legendum esse monet Matthiæ.

ληφθῆναι κακοῖς. Vocabulum *Canterus* in hac annotatione ed. Canterianam significat. Sic etiam ad v. 244. 316. 678. 679. Alibi ubique annotationes et conjecturas ejus.

147. Sensus est, si Musgravium audis, οὐδεὶς ἐτόλμησε προσθέσθαι αὐτοὺς ἴδια κακά. Cui non assentior. Supplendum est, ni fallor, ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀγαθῶν, vel simile quid. Demosthenes περὶ παραπρ. p. 366, 16. καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν ἐθελήσειεν ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφορῶν ἰδίαν ἔχθραν ἀνελέσθαι. Thuc. I. 78. καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε. (ubi notandum πρόσθησθε pro λάβητε, ut nostro loco.) Idem III. 13. νομίσῃ δὲ μηδεὶς ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν. Nostro loco rectius diceretur οἰκεῖα, cui contrarium est ἀλλότρια, quam ἴδια, cui contrarium est κοινά. Sed hoc discrimen interdum negligitur. Hesych. Ἴδιον, οἰκεῖον. Idem : Οἰκεία. ἴδια.

148-50. Reiskius, ἀλλ' ἦ, *at, sane*, aut potuis ἀμέλει. Heathius ἀλλ' οἳ, *hi vero*. Tyrwhittus ἀλλ' ἦ, *sed profecto*. Hanc Reiskii Tyrwhittique conjecturam a Musgravio probatam in textum admisit Zimmermannus. Versu sequente, post ἦλθον interpunxit Musgr. non, ut vulgo, post κίνδυνον. Atqui non Græce dicitur εἰς κίνδυνον ῥίπτειν, sed κίνδυνον ῥίπτειν, ut infra ostendam. Optime igitur, tum ob hanc causam, tum propter loci sententiam, Jacobsius Exercitatt. Crit. I. p. 164. ἀλλ' ἤ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι Δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον κ. τ. λ. Jacobsii verba sunt, "Bina eaque "inter se diversa posuisse mihi videtur Euripides, quæ effecerunt, "ut Heraclidæ Athenas confugerent; vel liberalis Demophoontis "animus, vel summa consiliorum inopia, cum, quo se verterent, "non haberent."

Ibid. Εἰς σὲ pro ἐν σοί. MUSGRAVIUS. Sed fallitur. Ordo est ἀλλὰ δεῦρ' ἦλθον εἰς σὲ, ἢ μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι, ἢ κίνδυνον ῥίπτοντες ἐξ ἀμηχάνων[z]. Obiter moneo, Atticos nunquam dicere σκέπτομαι, sed semper σκοπῶ aut σκοποῦμαι. Contra nunquam dicunt σκοπήσω aut σκοπήσομαι, sed semper σκέψομαι. Sic etiam ἐσκεψάμην et ἔσκεμμαι. Hoc legimus etiam apud Plat. Protag. p. 317. B. 339. C. Προύσκεπτο pro προυσκέπτετο restituendum Thucydidi VIII. 66.

149, 150. Cum verbis κίνδυνον ῥίπτοντες loca comparat Musgravius, in quibus ῥίπτειν significationem habeat intransitivam, ut ῥίψαι ἐς ἅλμην Cycl. 165. et Hel. 1341. Ῥίπτει δ' ἐν πένθει Πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα. Adde Iph. A. 757. Τὰν Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν, ξανθοὺς πλοκάμους Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας Κοσμηθεῖσαν. (Ita interpungendum.) et Alc. 899. τί μ' ἐκώλυσας Ῥίψαι τύμβου τάφρον εἰς κοίλην; Quæ loca si Stiblino cognita fuissent, nunquam ῥιφθέντες legendum conjecisset. Sed exempla a Musgravio allata nihil ad rem sunt. Non enim dicitur ῥίπτειν εἰς κίνδυνον, sed ῥίπτειν (vel ἀναῤῥίπτειν) κίνδυνον. Photius: Κίνδυνον ἀναῤῥίψαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων. Nos, *to run a risk*. Noster Inone fr. 7. Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν Ῥίπτοντες. Incertus Rhes. 154. a Brodæo citatus: Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν. Herodotus VII. 50. Νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες, ἐς τοῦτό σφεα προηγάγοντο. Thucydides IV. 85. Κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν. Ibid. 95. Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Ita passim. Nostro igitur loco pro ἐς κίνδυνον dedi ἢ κίνδυνον. Versus 148—150. ita interpretare, *Sed vel aliqua tua stultitia observata huc ad te venerunt, vel periculum in rebus desperatis facientes, an auxilium sibi laturus esses, necne.* Verba ἐξ ἀμηχάνων leguntur etiam in El. 624.

---

[z] Matthiæ verba εἰς σὲ cum τινὰ μωρίαν ἐσκεμμένοι conjungit, et vertit, *quia stultum ac temerarium aliquod facinus excogitarunt, ad quod adjuvandum te excitarent.* Hermannus, *Profecto quandam stultitiam, quam tu in te admitteres, commenti huc venerunt, periculum facturi, utrum, quod volunt, fieret, annon.*

150. Dedi ῥίπτοντες pro ῥιπτοῦντες[a], quod non magis tragicum mihi videtur quam πιτνοῦντες, de quo dixi ad v. 77. In Herc. 941. edidit Aldus, Ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥιπτεῖτ' ἐκ χερῶν κανᾶ.

152. In ed. superiori dedi ἧς pro ἣν, citatis Med. 296. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας. et Soph. El. 763. Μέγιστα πάντων, ὧν ὄπωπ' ἐγὼ, κακῶν. sed ἣν hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

153. Ἀβούλους ξυμφοράς. Ξυμφορὰς ἀμηχάνους eodem sensu dixit poëta Med. 552. Ἄπορα πράγματα dicunt comici. *Inconsultas calamitates* minus recte Portus.

Ibid. Κατοικτίσειν edd. recentiores ex emendatione Brodæi. Sic etiam Stiblinus in margine, et pro varia lectione E. G. Κατοικτιεῖν P. E.

154. Recte Reiskius, τούσδε τ'. Verba εἰς γαῖαν παρεὶς vertit Melanchthon, *dimittens in* tuam *terram;* Portus, *dimittens in* nostram *terram;* Musgravius, *admittens in terram*, tuam scilicet. Hæc vera est interpretatio. Παρίημι sæpe ἐῶ εἰσελθεῖν, nunquam ἐῶ ἐξελθεῖν significat. Confert Blomfieldius Sup. 467. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς, Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι. Sic etiam Herod. II. 75. τὰς δὲ ἴβις τὰς ὄρνιθας ἀπαντώσας ἐς τὴν ἐσβολὴν ταύτης τῆς χώρης οὐ παριέναι τοὺς ὄφις, ἀλλὰ κατακτείνειν. In II. 64. legimus καὶ τοὺς προπόλους τῆς μητρὸς, οἷα οὐκ ὀπωπότας αὐτὸν πρότερον, οὐ περιορᾷν παριέναι, ubi forsan περιορᾷν glossema sapit. Ib. VII. 175. ταύτην ὦν ἐβουλεύσαντο φυλάσσοντες τὴν ἐσβολὴν, μὴ παριέναι ἐς τὴν Ἑλλάδα τὸν βάρβαρον. Plura suppeditabunt lexicographi, præcipue Thiemius Sturziusque in lexico Xen. Mediam formam eodem, ut videtur, sensu usurpat Demosth. de Rhod. Lib. p. 194, 26. βαρβάροις καὶ δούλοις, οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, δουλεύουσιν.

158. προσθέσθαι. Cf. Herod. I. 69. χρήσαντος τοῦ θεοῦ τὸν Ἕλληνα φίλον προσθέσθαι. III. 74. τοῖσι μάγοισι ἔδοξε βουλευομένοισι Πρηξάσπεα φίλον προσθέσθαι.

---

[a] "Recte, puto: nam quod discrimen Hermann. ad Soph. Aj. 235. interesse statuit, id locis iis, ubi ῥιπτεῖν legitur, non comprobatur." Matthiæ.

159. Non male legeretur, τὰ τοῦδ' οἰκτίσματα, Iolai scilicet, cui soli convenit sermonum mentio. Sed nihil obstat quo minus plurale τῶνδ' ad unum referatur. Sic infra v. 995. verba ἐμοὺς ἐχθροὺς de solo Hercule accipienda sunt.

161, 162. Brodæus verba μὴ γὰρ interpretatur *cave enim putes*, quasi supplendum sit νομίσῃς aut tale quid. Portus vertit, *non enim sic dimittemus gloriæ contentionem istam sine ferro.* Quem sensum ut exprimeret, particulam ὡς accentu notavit Scaliger. Sed recte monet Barnesius, non μὴ sed οὐ huic interpretationi convenire; præterea ineptum esse δόξης ἀγῶνα, *gloriæ certamen.* Ipse igitur reposuit δόξῃς, *putes.* Ordo est, μὴ γὰρ δόξῃς ὡς μεθήσομεν.

162. Ἄτερ χαλυβικοῦ. *Sine prælio.* BRODÆUS. Σιδήρου subaudiri monet Musgravius, qui comparat locutionem apud veteres comicos nostrates usitatissimam, *a Toledo.* Addere potuit, apud nostrum El. 819. Doricum cultrum Δωρίδα omisso μάχαιραν appellari. Χάλυβος subaudito ξίφους Soph. Trach. 1260. Nostro loco χαλυβδικοῦ primus edidit Barnesius. Reiskius quidem dicit, χαλυβδικοῦ an χαλυβικοῦ legatur, quoad metrum, nihil referre. Barnesio tamen obtemperarunt nuperi editores. v. Steph. Byz. v. Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων [v. 1109.] Χαλυβδικῷ κνώδοντι. καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται. Tzetzes ad Lyc. l. c. Χαλυβδικῷ εἶπεν Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ὄχον ὄγχον φασὶ, καὶ τὸ χαλυβικὸν χαλυβδικόν. Hesychius: Χαλυβδική. [χώρα] τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα. Ipsa gens promiscue Χάλυβες et Χάλυβοι a tragicis dicitur. Illam formam usurpat Æsch. Prom. 714. Alteram Æsch. Theb. 734. Eurip. Alc. 983. Cretensibus fr. 2. In Alcestide Χαλύβεσσι pro Χαλύβοισι tacite dedit Barnesius. In altero Euripidis loco Χαλύβων πελέκει pro Χαλύβῳ πελέκει Bentleius Epist. ad Millium p. 25. Siquid mutandum est, malim in Promethei v. 714. Οἰκοῦσι Χάλυβοι, τοὺς φυλάξασθαί σε χρή[b].

---

[b] [“ *Ferrum* non magis Χαλυβικὸς
“ dici potuit quam Σκυθικὸς, nisi voce
“ σίδηρος, vel ξένος, aut adjecta, vel e vici-
“ nia facile supplenda; neque *ferrum*
“ aut ab aliis, aut ab Æschylo, Χάλυβος
“ fuit dictum: non intellectum, obver-
“ sabatur Spanhemio (ad Callim. hymn.
“ in Dian. v. 60.) quod legerat in Æ-
“ schyli Sept. c. Th. v. 734.

“ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

“ quem illic *balbutire* scribit Pauwius,
“ mihi, vir in suo genere maximus et
“ Græce perdoctus, Henr. Stephanus op-
“ time videtur emendasse atque ad lin-
“ guæ regulam,

“ Χάλυψ ὁ Σκυθῶν ἄποικος.

“ illic Scholiasta scripserat, (non, quod
“ vulgatur, Χαλυβαϊκὸν,) τὸν Χαλυβδικὸν
“ καὶ Σκυθικὸν σίδηρον. et hæc vox ex ora-
“ tionis complexu forte subintelligi pos-
“ set in Euripidis Heraclid. v. 162,

“ μὴ γὰρ, ὡς μεθήσομεν
“ δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

“ Δόξῃς cum Barnesio scripsit Musgra-
“ vius, qui in Χαλυβδικοῦ supplendum
“ censet σιδήρου, atque in hac ellipsi sibi
“ videbatur, quod nollem, aliquid *Co-*
“ *micæ* deprehendisse *dicacitatis;* hanc,
“ ut indignam gravitate Tragœdiæ, sce-
“ nicique Philosophi, nusquam in Euri-
“ pideis admitterem nisi in ejus Cyclope.
“ Ad formulam ellipticam μὴ γὰρ sup-
“ plendam forte quis adscripserat δόξῃς·
“ et in hujus verbi sede nomen olim lec-
“ tum fuit, quo pertineret Χαλυβδικοῦ·
“ hoc fortasse:

164. Τιρυνθίας γῆς P. E. ad Marklandi Suppl. 469. Quæ scriptura cum extra dubitationem posita videatur, infelices doctorum virorum conjecturas memorare supersedeo. Nam neque θῆς cum plerisque editionibus, neque θῇς cum nonnullis, quarum prima est Barnesiana, neque λῇς cum Scaligero, neque φὴς cum Reiskio, neque θεὶς aut θὴς cum Musgravio, sed γῆς cum Tyrwhitto legendum est[c]. Scripsi etiam Τιρυνθίας pro Τιρυνθίοις. De permutatione vocalis *A* et diphthongi *OI* instar omnium consulendus Porsonus ad Med. 44. Exemplis ab eo citatis adde Rhes. 363. ubi edd. veteres ψάλμασι pro ψαλμοῖσι habent. Phœn. 379, ubi Ald. δώμασι pro δόμοισι. Iph. T. 439, ubi Markland. reposuit δεσποσύνοις pro δεσποσύνας. Cycl. 207. πλευράς. ubi malim πλευροῖς. (v. quæ diximus ad v. 824. infra.) Soph. Aj. 1022. παῦρα δ' ὠφελήσιμα. ubi Ald. παῦροι δ' ὠφελήσιμοι, contra metrum: cæteri παῦρα δ' ὠφελήσιμοι sine sensu. Locus autem ita constituendus est: τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς Τιρυνθίας γῆς, πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν; πεδία γῆς infra leguntur v. 394. πεδία χθονὸς supra v. 34. Ad agri Tirynthii mentionem illustrandam satis erit monere, Herculem et Eurystheum promiscue Tirynthios et Argivos a tragicis appellari. Vide nostrum Alc. 484. 494. 841. Telepho fr. 1. Hercules Ephippi comici apud Athen. p. 442. E. Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας Πάσας μάχονται; Respondet alter, τοιγὰρ οὖν φεύγουσ' ἀεί. Quem locum indicavit Musgravius, qui plura de Tirynthe suppeditabit.

166. Ἦ κακὸν λόγον tacite Barnesius. *Certe* Portus.

167, 168. Γέροντος τύμβου. Hæc verba conjuncta leguntur etiam in Med. 1209. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησι; Musgravius addit Lysist. 372. τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

168. Τὸ μηδὲν ὄντος. Noster Dictye fr. 14. Τούς τ' ἐκ μέγιστον (vulgo μεγίστης) ὀλβίας τυραννίδος, Τὸ μηδὲν ὄντας, ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών. Adde Soph. Aj. 767. 1275. Eurip. Iph. A. 945. (ubi vide an legendum v. 946. Ἐγὼ οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς.) El. 370. incertum Rhes. 819. Restituenda hæc locutio nostro Tro. 608. Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω Τὸ (vulgo τὰ) μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν. Locus longe depravatior occurrit in Ion. 593. Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν, Μηδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθάδ' ὢν κεκλήσομαι. Vide omnino Herodotum VIII. 106. Ceterum interdum in hac locutione omittitur εἶναι, ut apud nostrum Tro. 411. Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. Ubi supplendum ὄντων. Aristoph. Av. 578. ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδέν. Similis locutio est apud

---

" μὴ γὰρ, ὡς μεθήσομεν
" ἔγχους ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
" posset etiam ὧς scribi et pro οὕτως ac-
" cipi. Certe *ferrum* simpliciter dici
" non potuit Χαλυβικὸς vel Χαλυβδικός."
VALCKENAR. ad Elegiam Catulli Callimacheam p. 155, 156. *G. D.*]

[c] Matthiæ legit Τιρυνθίοις θείς.

Soph. Œd. C. 918. *κἀμοὶ πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ* Ἔδοξας *εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.*

169. "*Molestum negotium aggredieris.* Translatum a nautis, "qui sæviente tempestate sentinam difficulter exhauriunt. Hinc "Latinis exantlare, *perpeti* significat. Theognis v. 673. *ἀντλεῖν* "*δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα* Ἀμφοτέρων *τοίχων.*" Brodæus. *Εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.* Ἄντλος apud vetustissimos scriptores Græcos eam navis partem significare videtur, quæ postea *κοιλὴ ναῦς* sive *κοιλία* appellata est. Ita præter Homerum Od. M. 411. O. 478. Alcæus apud Heraclidem Ponticum p. 413. *ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει.* Sequitur apud eundem fragmentum ex alio Alcæi carmine desumptum, cujus septem prima verba emendare nequeo: Τόδ' *εὖ γε κῦμα τῶ προτέρω νεομω* Στείχει, *παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν* Ἀντλῆν. Vulgo, *πόνων πολλὴν ἄντλην.* Ἀντλῆν videtur Æolicum esse pro *ἀντλεῖν* [d]. Apud Atticos *ἄντλος* potius de aqua marina et sordibus quæ in imam navem confluunt, quam de ipso loco dicitur. Apud nostrum Tro. 685. exhibentur nautæ in tempestate, Ὁ *μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαιφεσὶν βεβὼς,* Ὁ *δ' ἄντλον εἴργων ναός.* *Sentinam hauriens* Portus, cujus versionem confirmat Cicero Catone Maj. c. 6. *Similesque sunt, ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, cum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant.* Minus recte, meo quidem judicio, *undam insultantem a navi arcens* Hemsterhusius ad Lucianum I. p. 108. Apud Æsch. Theb. 802. *ἄντλον δέχεσθαι* dicitur, ubi Latini *sentinam trahere* dicerent, nos *to leak* diceremus. Ἄντλον pro *πέλαγος καταχρηστικῶς* dixit noster Hec. 1025. Nostro loco intellige *turbidam et fœtidam aquam.* Comparat Musgravius Æsch. Choëph. 695. Ἔξω *κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.*

170. Ἐρεῖς. *Dices*, civibus tuis scilicet. Suspecta habeo verba *ἐλπίδ' εὑρήσειν*, minime vero verba *τὸ λῷστον*, *at best*, pro quibus *τὸ λοῖσθον* scribendum putat Musgravius. "Videtur poeta voluisse "dicere, optimum quod ab Heraclidis prœmium expectare pot"erant Athenienses, non nisi in spe sola et unica collocari." Heathius.

171. Ἐνδεές. *Deterius.* Noster Phœn. 708. Πολλῷ *γὰρ ηὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς.* Andromeda fr. 24. Τῶν *γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς,* Νόμῳ *νοσοῦσιν.*

172. "Hermann. conj. *καλῶς*, ut ironice verbis uti videatur, "quæ Demophon dicat, *pulcre illi adulti cum Argivis pugna*"*bunt.*" Matthiæ. Vide Med. 504. 588.

173. Musgravius celato lectore *μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες*, ex emendatione Piersoni, Verisim. p. 176. quam sibi quoque in mentem venisse ait Reiskius. Piersoni verba sunt, "Cum verbum *ἀνηβᾶν* "semper significet *repubescere*, literis sejunctis emendandum, Μά"*χοιντ' ἂν ἡβήσαντες.*" (Contrarium mendum sustulit Tyrwhittus

---

[d] Cf. Herman. Elementa Doctrinæ metricæ, p. 688.

apud Æsch. Suppl. 614.) Ἀνηβᾶν interdum pro simplici ἡβᾶν usurpari ostendunt exempla a Blomfieldio indicata. Hesiod. Opp. 116. ἀλλ' ὅτ' ἀνηβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο. Callim. Hymn. in Jov. 56. ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.

Ibid. Barnesius εἴπερ τοῦτό σε celato lectore. Etiam εἰ δὴ τοῦτό σε legi posse monet Musgravius. Utraque scriptura metro adversàtur. Piersonus, suo an typographi errore, tacite citat εἰ δὲ τοῦτό σε. Dedi εἴ τι τοῦτό σε. Vide Censuram Edinburgensem XIX. p. 79. Reiskius εἴπερ τοῦτό σοι. *Duplex Accusativus neminem offendet, nisi qui in Atticis poetis hospes sit.* Verba sunt Porsoni ad Hec. 800. ubi ποῖ μ' ἐξάγεις ποδὶ scribendum censuerat Wakefieldius, Diatrib. Extemporar. Antiquissimum quod hodie supersit hujus structuræ exemplum legitur apud Homerum Il. α'. 362. τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος ; Quod inter alia attulit Matthiæ Gram. Gr. §. 413. p. 567.

174. " Scribe χ' ᾧ 'ν μέσῳ, nunquam enim ex ὁ ἐν contracto efficies ὦ ὖν." Heathius. Ex ὁ ἐν contracto fit οὑν. Noster Phœn. 591. μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος Οὑν μέσω μάτην. Sic Aldus. Rectius alii, μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος Οὑν μέσῳ μάτην. Ex καὶ et οὑν fit χοὐν. Hoc malim, quam ex καὶ et ὁ efficere χὠ, deinde χὤν ex χὠ et ἐν. Monendus est autem lector, passim in Aldina occurrere ἐν μέσω sine ἰῶτα subscripto. Vide Phœn. 592. Med. 819. Hel. 636. 950. Ion. 1138. 1393.

176. Δὸς μηδέν. *Nihil de tuo des, sed nostra nobis redde.* Inepte Brodæus, *Eis nullo pacto opituleris*[e].

177. Φιλεῖτε. *Soletis.* Brodæus. Φιλεῖτε conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus[f].

180. Chori Distichon legitur apud Stobæum XLVI. p. 306. [vol. II. p. 257. ed. Gaisf.] Vulgo Demophonti tribuitur. Iolao tribuit Tyrwhittus. M. B. Etiam apud Stobæum mendose legitur κρίνοιεν. E tribus Porti conjecturis, κρίνειεν, κρίνοι ἂν et κρίνοι κεν secunda Heathio placuit, primam in textum admisit Musgravius. Contrarium vitium, θέλειεν scilicet pro θέλοιεν, habet Aldus in Hel. 441.

Ibid. Ἦ δοίη λόγον Stobæus, sed melior est vulgata. Λόγος nostro loco, ut alibi passim, significat *rem de qua deliberatur.*

181. Ἐκμάθῃ σαφῶς Musgravius ex utroque cod. Par. et Stobæo. Barnesius operarum vitio εὐμάθῃ pro ἐκμάθῃ. Quem errorem correxerunt Reiskius et Heathius, vitavit Musgravius. Fluctuant libri inter σαφῆ et σαφῶς etiam apud Soph. Œd. T. 702. apud Eurip. Suppl. 211. et alibi passim. Meo quidem judicio, σαφῶς

---

[e] Δοὺς μηδὲν Matthiæ, quod conjectura assecutus est Dobræus ad Aristoph. Plut. 913. Ita quoque legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

[f] Ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν. Xenoph. de Rep. Athen. III. 10. Δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτό μοι οὐκ ὀρθῶς βουλεύεσθαι, ὅτι τοὺς χείρους αἱροῦνται ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς στασιαζούσαις. Οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσιν· κ. τ. λ. ubi Euripidea comparavit Schneiderus p. 131. *G. D.*

magis glossema sapere videtur quam σαφῆ, quamquam fatendum est librarios interdum in alteram partem peccasse, ut Or. 100. ubi pro φίλως Brunckii codex legit φίλα. Exquisitius est adjectivum adverbii loco adhibitum quam ipsum adverbium. Σαφῆ igitur retineo [g].

184. Malim, ὥσπερ ἄλλοθι. Sed vulgatam non improbo.

185. "Legendum, ni fallor, οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. *Nihil mihi* "*cum isto negotii est.* Ita etiam Valckenarius ad Hippol. 224. "conferens Ion. 1284. Τί δ' ἔστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;" Musgravius. Ἐν μέρει natum videtur e v. 183.

186. Quidni potius dixit οὐ μέτεσθ'? Soph. Œd. T. 630. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Eur. Ion. 1297. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος; Aristoph. Ran. 1194. ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν ἐσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας. Thucyd. I. 28. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου.

187. Noster Suppl. 129. ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει; ubi Marklandus, "δοκῆσαν idem est quod δοκοῦν, et ponitur absolute "pro genitivo δοκήσαντος." Plura dabit Matthiæ Gram. Gr. §. 564.

188. Ὡς Μυκηναίους. Cum modo dixerit, ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ' ἡμῖν ἔτι, sequi debuit ὡς Ἀργείους. Sed Ἄργος et Μυκῆναι non magis inter sese differunt apud Tragicos quam Τροία et Ἴλιον. Schol. ad Soph. El. 4. a Brodæo allegatus, Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Strabo VIII. p. 377. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο. Hoc factum est Olympiadis LXXVIII. anno primo, teste Diodoro Siculo XI. 65. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα, τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσι. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Eur. Iph. T. 508. Ὀρ. τὸ κλεινὸν Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι. Ιφ. πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς; Ὀρ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἳ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι. Or. 1246. Μυκηνίδες ὦ φίλαι Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Schol. Μυκηνίδας δὲ αὐτὰς καλεῖ καὶ Ἀργείας, ἐπεὶ ὀλίγον ἀλλήλων ἀφεστήκασιν αἱ πόλεις. Non est quod miremur Euripidem Argos et Mycenas confudisse, quo puerulo Mycenæ funditus sublatæ sunt, cum idem fecerit Æschylus, cujus tres fabulæ ad Agamemnonis historiam pertinentes novem tantum annis post eversas Mycenas actæ sunt. Is enim non solum Argos pro Mycenis passim nominat, verum etiam ne semel quidem in fabulis hodie superstitibus Mycenarum mentionem facit [h]. Quæ fuerit Mycenarum conditio tempore belli Persici, ex Herodoto IX. 28. satis novimus, qui ex duabus civitatibus simul conjunctis, iisque olim florentissimis, Mycenis et Tirynthe, non plures quam quadringentos milites Platæensi prælio interfuisse ait, ubi ter mille Sicyonii totidemque Megarenses pug-

---

[g] Matthiæ legit σαφῶς. Ita quoque Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

[h] Vid. Hermann. ad Soph. El. p. 6. *G. D.*

narunt. Ceterum longe sæpius Argos pro Mycenis nominant tragici quam Mycenas pro Argis. Ubicunque in nostra fabula Argos memorat poëta, quod circiter quadragies facit, intelligendæ sunt Mycenæ. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Contra in Supplicibus, ubi de Argivorum rebus agitur, semel tantum Mycenarum mentionem facit, v. 1130. Utriusque fabulæ argumentum breviter et eleganter narrat Herodotus IX. 27. accurate servato duarum civitatum discrimine: Ἡρακλείδας, τῶν φασὶ οὗτοι [οἱ Τεγεᾶται] ἀποκτεῖναι τὸν ἡγεμόνα [Ὕλλον] ἐν Ἰσθμῷ, τοῦτο μὲν τούτους πρότερον ἐξελαυνομένους ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐς τοὺς ἀπικοίατο φεύγοντες δουλοσύνην πρὸς ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ, μοῦνοι ὑποδεξάμενοι, τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν, σὺν κείνοισι μάχῃ νικήσαντες τοὺς τότε ἔχοντας Πελοπόννησον. τοῦτο δὲ, ΑΡΓΕΙΟΥΣ τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κειμένους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκρούς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσῖνι. Hoc discrimen præter alios neglexit Plato Menexeno, p. 239. B. καὶ ὡς ἤμυναν Ἀργείοις πρὸς Καδμείους, καὶ Ἡρακλείδαις πρὸς Ἀργείους.

189. Ὧδ' ὄντας pro ἐνταῦθα ὄντας accipiunt plerique interpretes. Musgravius in annotatione vertit *in hoc rerum statu positos*; sed in versione Tyrwhitti emendationem ὅδ' pro ὧδ' recte adoptavit. Eadem varietas est in Or. 348. et alibi. Admisso ὅδε, necessario legendum ἀπήλασαν ex utroque Cod. Par. Rom. C. Flor. 1. 2. nam ὅδε in initio versus non est Eurystheus sed Copreus.

190. Ἦ (ἢ Barnesius) τὸν Ἑλλήνων edd. recentiores.

191. Ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ P. E. Vide v. 978[i]. Ὅστις omittunt omnes edd. ante Barnesium præter Aldinam.

192. "Οὔκουν. MSS. Steph. οὐ γάρ. MS. E. οὐκ ἄρ'." MUSGRAVIUS. Stephani annotationem male accepit Musgravius. Non enim οὐ γὰρ Ἀθήνας γ', sed οὐ γὰρ Ἀργείων in libris suis reperisse videtur Stephanus. Musgravium fefellit vox οὔκουν in initio annotationis ad versum indicandum posita. Notas enim numerales ad Euripidem primus adhibuit Portus. Οὐ γὰρ Ἀργείων edd. recentiores.

193. Ἡρακλείους. Ita præter Aldinam Hervagiana prima et secunda. Reliquæ omnes Ἡρακλέους habent ex Hervagiana tertia derivatum. Noster Herc. 156. τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών. Hic etiam Ἡρακλέους edd. multæ ex Hervagiana tertia.

194. Stiblinus Τραχὶν legendum putat, merito eapropter a Stephano reprehensus. Nominativos Τραχὶν, Ἐλευσὶν, Σαλαμὶν, necnon ἀκτὶν, δελφὶν, ῥὶν, ὠδὶν, et si qua alia ejusdem formæ occurrunt, Atticis ignotos fuisse quis hodie nescit? Trachinis mentionem satis illustrant Pausaniæ et Apollodori loca, quæ ad vv. 475. 860. allaturus sum. Barnesius tacite Ἀχαϊκὸν, quam formam neque recepit Musgravius, neque recipere debuit, quamvis eam quinquies

---

[i] Vid. Reisig. Comment. de ἂν part. p. 110. G. D.

in una fabula exhibeat ed. Aldina. Vide Tro. 236. 652. 702. 863. 1017. Dipthongum, cujus subjunctiva vocalis sit ἰῶτα ante alterum ἰῶτα, in eodem vocabulo stare non posse supra monui ad v. 84. Achaiam autem hic intellige Thessalicam, aliter Φθιῶτιν appellatam, in qua Trachinem collocat Sophocles apud Strabonem IX. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν (f. Τραχῖνα) Φθιῶτιν εἴρηκεν. Fortasse in fabula Φθιώτισιν, (de qua consulendus Bastius Comment. Palæogr. p. 840.) unde desumtum est fragmentum Brunckianum incertum CI. Sed plerique Trachinem extra Achaiæ fines in agro Maliaco sitam fuisse narrant. Vide omnino Herodotum VII. 198. seqq. Achaiæ mentio est etiam apud Æsch. Pers. 488. Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον, Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἐδέξαντ'. Agitur de Xerxis in Asiam reditu post pugnam Salaminiam. Græciæ regiones ab eo peragratas hoc ordine recenset poëta: Bœotiam, Phocidem, Doridem, agrum Maliacum, Achaiam, Thessaliam, Magnesiam, Macedoniam.

198. Barnesius in margine κραίνουσι. Æsch. Suppl. 615. Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις Ἔφριξεν αἰθὴρ, τόνδε κραινόντων λόγον, Ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους. Ibid. 629. τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργεῖος λεὼς Ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε. Hinc in ed. superiore κρανοῦσι scripsi[k]. In hac vero vulgatam revocavi, nisi quod auctore Heathio futurum pro præsenti reposui. Noster Tro. 927. Ἥρα θ' ὑπέσχετ' Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους Τυραννίδ' ἕξειν, εἴ σφε κρίνειεν Πάρις. Incertus Rhes. 654. μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον, Κρίνας σε, φημὶ τῇδε προσθέσθαι πόλει. Verba sunt Paridis ad Venerem. Prius exemplum attulit Heathius, alterum Musgravius. Eodem fere sensu κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον dixit Æschylus Agam. 479. ubi interpres, *eligo divitias non invidendas*. Sed aptissimum est quod præbet Xen. Hist. Gr. I. 7. 38. τούτων δὲ διαχειροτονουμένων, τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου (Anglice, *the motion of Euryptolemus was carried on the first shew of hands*:) ὑπομοσαμένου δὲ Μενεκλέους, καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης, ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς.

201. "Emendat Tyrwhittus [cum Reiskio] πάρος, conferens Ion. " 485. Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ', εἶεν Τροφαὶ " κήδειοι κεδνῶν τέκνων." [Ib. 448. τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος Σπεύδοντες ἀδικεῖτ'. Soph. Œd. C. 418. κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος Τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα.] "Neque obstat " quod sic malum bono comparetur. Idem enim et infra videas " v. 1012." MUSGRAVIUS. Adde quod αἰσχύνη in bonam partem accipi potest, pro dedecoris vitandi studio. Quo sensu dicitur αἰδὼς supra v. 6. Thucydides I. 84. Αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία. Blomfieldius citat Juvenal. VIII. 83. *Summum crede nefas, animam præferre pudori.*

202. Recte, quod ad accentum attinet, ἀνδράσι Aldina. Hervagiana prima ανδρασι sine accentu. Reliquæ omnes ante Barnesium ἀνδρᾶσι. Barnesius ἀνδράσιν dedit.

---

[k] Quod probat Matthiæ.

203. Πόλιν μὲν ἀρκεῖ. *Quod ad civitatem attinet, satis dictum est.* Accusativum simili modo pendentem habemus Soph. Antig. 212. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον, Τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

204, 205. Particulam γε solenni vitio a librariis additam bis delevi. In MS. Rom. C. particula addita est a prima manu. Ἄγαν et λίαν ultimas producunt, ut Blomfieldius observavit, et particulam γε ex Rhes. 668. pari jure expulit. Eandem sententiam habet noster Or. 1162. Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν. Iph. A. 979. Αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν.

209. Malim, πατὴρ δὲ τῆσδε, omissa præpositione, quam in hujusmodi locutionibus etiam metro repugnante plerumque addiderunt librarii. Vide Soph. Œd. T. 1062. Neque obstat, quod nostro loco, si deleretur præpositio, ambiguum esset utrum τῆσδε cum πατὴρ an cum γεννᾶται conjungendum esset. Ita enim loqui amant tragici. Noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Med. 1309. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴα σέθεν. *Quod præfert Musgravius*, inquit Porsonus, Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴα χερὶ, *non est varia lectio, sed ordo verborum e Scholiaste explicatus.*

210. Ἄνυμι S. Quæ non est varia lectio, sed merus librarii error. *Redeo* aut *repeto* omnes interpretes. Imo, *repetam.* Εἶμι enim semper futurum est. Mœris p. 16. Ἄπεισιν Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς. Ubi vide Piersonum scriptoresque ab eo laudatos. Futurum ἐλεύσομαι, quod usurpant Æsch. Prom. 853. Suppl. 531. Soph. Œd. C. 1206. Trach. 595. comicis et prosæ orationis scriptoribus fere inusitatum est. Corruptus videtur locus Lysiæ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν, p. 719. ed. Reisk. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οἴομαι αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐλεύσεσθαι. Nec multo magis usitata sunt ἠρχόμην[1], ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, pro quibus plerumque dixerunt Attici ᾔα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών. Ἐπερχόμενον habet Æsch. Prom. 98. ἐρχομένα Soph. Trach. 849. ἐπερχομένῳ Aristoph. Nub. 310. ἐπήρχοντο Thucydides IV. 120. προσήρχοντο ibid. 121. ὑπερχόμενος Plato Critone p. 53. E. Xenophon de Rep. Athen. 2. 14. ἐξέρχοιτο Xenophon Pæd. IV. 1. 1. ἐπεξερχόμενοι Antipho p. 623. ed. Reisk. ἔρχεσθαι Æsch. Agam. 926. ὑπέρχεσθαι Andocides in Alcib. p. 122. Demosthenes in Aristocratem p. 623. Altera totidem exempla apud Atticos scriptores hodie superstites reperiri posse vix crediderim. Legitur quidem apud Aristoph. Thesm. 511. Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poëtam scripsisse περιῄεν, vel potius περιῆῤῥεν. Ita Pherecrates apud Photium v. Περιέῤῥων: Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθίνου. De sensu v. ἄνειμι (*repetam*) confert Musgravius Moschio. apud Stobæum, Eclog. Phys. c. 11.

---

[1] "Ἠρχόμην rarissimum apud Atticos." VALCKENAR. Schol. in N. T. vol. I. p. 452. *G. D.*

πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ Ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου.

212. Πέλοπος θυγατρός. Quam Lysidicen appellat Plutarchus Theseo p. 4. A. cujus verba vide ad v. 37. Anaxo Apollodorus IΓ. 4, 5. monente Musgravio. Vide Heynium ad Apollodorum p. 129. ed. 1803. Cum præcedat παῖς, malim κείνη δὲ Πέλοπος παιδός. In Iph. T. 5. ubi vulgo legitur, τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς, legendum παιδὸς ex Or. 374. τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον. Hic enim θυγατρὸς exhibet Aldina, παιδὸς plerique codices.

Ibid. Αὐτανεψίω ex Stiblini versione et Brodæi annotationibus primus edidit Portus: edd. omnes ante eum dativum habent [m].

213. Γεγὼς pro γεγῶτε.

214. Ἥκεις pro προσήκεις, monente Porsono ad Phœn. 372 [n].

216. Suspicor Euripidem scripsisse, Τῖσαι λέγω σοι τοῖσδε, et infra vv. 250. 342. Ξὺν τοῖσδε. Vide vv. 24. 37. 53. 64. 67. 138. 141. 153. 154. 159. 172. 195. 206. 210. 213. 214. 217. 221. 230. Noster Phœn. 970. Ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς, Ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει. Τόνδε *pro* παῖδα *J. et Paraphrastes, non male*, inquit Porsonus.

217. “Castiga ὑπασπίζειν, et Θησῆ, non Θησεῖ.” Brodæus. Quem recte reprehendit Barnesius, quod non viderit ordinem horum verborum esse, φημὶ γάρ ποτε σύμπλους Θησεῖ γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. Tzetzes in Lycoph. Ἀδμήτη ἡ Εὐρυσθεὼς θυγάτηρ ἐπεθύμησε τὸν Ἱππολύτης κτήσασθαι ζωστῆρα, καὶ ἐνὶ πλοίῳ Ἡρακλῆς μετά τε Θησέως καὶ ἑτέρων εἰς Θεμισκύρας λιμένα ἦλθον, καὶ Ἱππολύτης τὸν ζωστῆρα τούτῳ ὑπέσχετο δοῦναι &c. De hac fabula insignem nostri locum ex Herc. 408. hic apponam. Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον Ἔβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν, (Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων;) Κόρας Ἀρείας πέπλων (vox corrupta) Χρυσεόστολον φάρος, Ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε Βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ Σώζετ' ἐν Μυκήναις. Vide etiam Apollodorum II. 5. 9. ejusque interpretem Heynium. Quare autem hanc expeditionem inter Herculis erga Theseum merita memoret Iolaus, docebit Hyginus Fab. 30. cujus verba ita dubitanter corrigo: *Hippolyten Amazonum reginam, Martis et Otreræ filiam, interfecit: cui mortuæ aureum balteum detraxit, filiam Antiopam captivam Theseo donavit.*

219. “Ἐρεμνῶν. Ita ego audacter repono pro ἐρυμνῶν.” Barnesius. Ἐρεμνὸς, *tenebricosus, niger*, alibi apud Euripidem non

---

[m] “Reisigius monet Comm. crit. in Œd. C. p. 332. non Herculem et Theseum fuisse ἀνεψίους, sed Æthram et Alcmenam, illam Pelopis filio Pittheo, hanc Pelopis filia, (Lysidice,) sorore Pitthei, natam. Hinc Reisig. αὐτανεψίων. Sed v. 982. [987.] Eurystheus seipsum Alcmenæ αὐτανέψιον vocat: itaque ad Herculem et Theseum relatum, quod proprie ad matres eorum pertinebat.” Matthiæ.

[n] Soph. Œd. C. 738. οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει Τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως. Matthiæ.

legitur. Bis apud Sophoclem, Ant. 700. Aj. 376. et apud Æsch. Agam. 1399.

222. "Versus 222. et 223. a sciolo profecti sunt, qui putabat "aliquid ad sententiam desiderari post versum 221. Sed delendi "omnino sunt; nec damnum inde patietur Euripides, apud quem "supra vv. 99. 100. iidem versus cum levi discrimine rectissime "leguntur." PIERSONUS Verisim. p. 177. Utrobique verba θεῶν τῶν σῶν cum ἀποσπασθέντες conjungunt omnes interpretes, vertentes, *a diis tuis avulsi*. Nec male. Quamquam aliter accipi possunt hi versus, verbis scilicet θεῶν τῶν σῶν ad πρὸς βίαν relatis, eo sensu quo supra v. 79. dicitur, σοὺς ἀτιμάζων θεούς. Vide omnino ad v. 114.

224. "Σύ. Castiga, σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν." BRODÆUS. Σοὶ edd. omnes. Anapæstum in quinta sede, ab omnibus editoribus silentio prætermissum, primus, quod sciam, tollere conatus est Erfurdtius ad Soph. Œd. T. 1494. legendo, σοὶ γὰϱ τόδ' αἰσχϱὸν χωρὶς, ἕν τε τῇ πόλει. "Exciderat," inquit, "puto, articulus [v. c. "ut apud Soph. Aj. 1028.] defectumque sciolus aliquis ita sup- "plevit, ut anapæsto locus vitiaretur." Hæc ipsa vox πόλις, quæ plus minus quadragies in hac tragœdia legitur, semel tantum articulum habet, v. 380. τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν πόλιν. Quod si animadvertisset Erfurdtius, σῇ procul dubio inseruisset. Hoc mihi in mentem venerat, deleto tamen χωϱὶς, potius quam κακόν [o].

226. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. Eadem verba in Alc. 391.

227. Καταστέφω χεϱοῖν. Optime hæc verba illustrat noster Androm. 895. στεμμάτων δ' οὐχ ἧσσονας Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς. Iph. A. 1216. Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν Τὸ σῶμα τοὐμόν. Hinc h. f. 125. ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους, Βωμὸν καταστέψαντες. et infra 441. τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν; Æsch. Sup. 349. αἰδοῦ σὺ πρύμνην πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην. Hinc Orestes, quod εἰρεσιώνην in promptu non haberet, λιτὰς ἐξάπτειν dicitur, Orest. 383 [p]. Nostro loco male post καταστέφω interpungit Musgravius, χεροῖν pro πρὸς χεροῖν accepto. Sensus est, ἀλλ' ἄντομαί σε (πρὸς γονάτων) καὶ πρὸς γενείου. Verba πρὸς γονάτων in verbis καὶ καταστέφω χέροιν, quorum sensus est, *et genua tua manibus amplector*, quodammodo continentur.

229. Εἰς χέρας λαβεῖν P. E. Noster Herc. 608. οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Vertit Portus, *Non dedignabor primum deos domesticos salutare*. Æsch. Philoct. apud Stob. CXXI. p. 602. [vol. III. p. 460. ed. Gaisf.] ὦ θάνατε

---

[o] In minore Sophocleæ fabulæ editione p. 191. Erfurdtius corrigit: σοὶ γὰϱ τόδ' αἰσχϱὸν χωϱὶς ἐν πόλει κακὸν, Ἱκέτας ἀλήτας, συγγενεῖς, (οἴ μοι κακῶν· Βλέψον πϱὸς αὐτοὺς, βλέψον,) ἕλκεσθαι βίᾳ. *Nam tibi privatim turpis fuerit hæc publica injuria—. G. D.* Hanc posteriorem Erfurdtii conjecturam sequuntur Reisig. et Hermann. Blomfieldius (Quarterly Review, 18. p. 357.) proponit σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν καὶ πϱὸς ἐν πόλει κακὸν, vel χἄμα pro καὶ πϱός.

[p] Matthiæ citat Schol. in Œd. C. 467. qui variam lectionem κατεστέψας ita explicat juxta Elmsleii apographum: καθικετεύσας, μετὰ ἱκετηϱίων ἀφίκου.

παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Hinc nostri loci scripturam mutavi. Sensus est, *Ne dedigneris Herculis liberorum patrocinium suscipere.*

232. Noster Temenidis fr. 7. Οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

233. Τῶνδε συμφορὰς P. E. Vide v. 153. et ad v. 106. Noster Med. 1233. Ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, Κόρη Κρέοντος [q].

234—236. Hæc leguntur apud Stobæum CVII. p. 566. [Vol. III. p. 371. ed. Gaisf.]

237. “ Ὁδοί. *Argumenta ac rationes.* Vide Soph. Œd. T. 67. “ [311.] Eurip. Hec. 744. Phœn. 918.” Brodæus. Cf. Thuc. I. 122. ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου ἡμῖν. De ὁδὸς plura vide apud Kusterum ad Aristoph. Eq. 1012. Συμφορᾶς nostro loco τῆσδε τῆς συντυχίας significare videtur [r].

238. Τούσδε pro τοὺς σοὺς P. E. Vide v. 252. Vulgo ante Barnesium legebatur in Rhes. 277. Στείχει φίλος σοι, σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ. Quod ille ex ingenio reposuerat, σύμμαχός τε τῇδε γῇ, postea in omnibus codd. reperit Musgravius. In Suppl. 1183. recte, ni fallor, Musgravius, ὠφελεῖν τὰ σὰ, pro ὠφελεῖν τάδε. Permutantur enim τὰ σὰ et τάδε etiam in Phœn. 1282. et τὸ σὸν et τόδε in Alc. 337.

239. Βώμιος S. edd. recentiores. Similis varietas infra v. 385.

240. Νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν. “ Numero ultra septuaginta “ fuisse docet Barnesius ex Apollodoro. lib. XI. c. 7.” Musgravius.

241, 242. “ Συγγενές τε, *Cognatio.* Secundum argumentum. “ Καὶ τὸ tertium.” Brodæus. Ita quatuor erunt συμφορᾶς ὁδοί. Rectius Portus aliique. Secundum argumentum est, quod Herculis liberi sunt. Rectius autem, mea sententia, fecisset Demopho, si hoc argumento bipartito quatuor causas reddidisset, quibus inductus Herculis liberorum defensionem suscepturus esset. Sanguinis enim conjunctionem a beneficiis ab Hercule in Theseum collatis diserte separavit Iolaus v. 215. Simile vitium, modo vitium sit, apud tragicum nostratem observavi, qui Macbethum ita de Duncano loquentem inducit, Act. I. sc. 7.

> He's here in double trust :
> First, as I am his kinsman and his subject,
> Strong both against the deed ; then, as his host,
> Who should against his murderer shut the door,
> Not bear the knife myself.

Ibid. “ Distinguendum, καλῶς Πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε, πατρῴαν

---

[q] “ Elmsl. ad Med. 1202. tres codices “ habere dicit ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς ἄναξ, “ quorum is quem Musgrav. G. appel- “ lat, a correctore habet τάσδε συμφοράς. “ Victor. certe τούσδε, (sic) συμφορᾶς. “ Hæc lectio, si in pluribus est, præfe- “ renda videtur.” Matthiæ.

[r] “ Τρισσαὶ συμφορᾶς ὁδοὶ dictum accipio pro τρισσαὶ συμφοραί.” Matthiæ.

“ χάριν, ut χάριν sit accusativus pendens, de quo vid. ad Helen. “ 76. [ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.]” Musgravius.

241. Verbum προυφείλω usurpant noster Iph. T. 523. Aristoph. Vesp. 3. (ubi legendum προυφείλεις) Lys. 649. Eandem significationem habere videtur cum simplici verbo ὀφείλω.

244. 247. His quatuor versibus explicatur tertia συμφορᾶς ὁδὸς, scilicet τὸ αἰσχρόν. Duplicem autem turpitudinem hic memorat Demopho: unam, ut deorum altaria impune ab homine peregrino violentur: alteram, ut Herculis liberis opem implorantibus perfugii locus denegetur, ubi adversus hostium injurias in tuto sint. Illud quidem libera civitate indignum censet Demopho, hoc autem vix ipsa morte tolerabilius. Nulla igitur erat caussa quare hunc locum ita partim refingeret Musgravius: οὐκ ἐλεύθερον Οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνῳ Ἱκέτας προδοῦναι. Omnino plenius distinguendum post γαῖαν, et legendum ὀκνῶ, ut in vulgatis libris. Noster supra v. 28. ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν. Alc. 178. προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα καὶ πόσιν, Θνήσκω. Soph. Phil. 93. πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ Προδότης καλεῖσθαι.

244. Συλλᾶσθαι habet Aldus etiam in Iph. A. 1275. σκύλλοις Tro. 573. et alia fortasse ejusmodi. Nostro loco συλᾶσθαι primus edidit Portus. Συλᾷσθαι mendose Canteriana ex Hervagiana tertia, in qua legitur συλλᾷσθαι.

245. Οὐκ ἐλευθέραν P. E. Satis scio innumera esse adjectiva feminini generis, quæ nunc propriam terminationem exhibeant, nunc formam masculinam induant. Cujusmodi sunt in hac fabula ἀλίῳ v. 83. βιαίῳ vv. 103. 107. κυρίους v. 144. Ἡράκλειος v. 542. πατρῴους v. 810. δίκαιον v. 902. Pro quibus dicere potuit poëta, ἀλίᾳ, βιαίᾳ, κυρίας, Ἡρακλεία, πατρῴας, δικαίαν. Sed de horum numero non videtur esse ἐλεύθερος [s]. Ἐλεύθερον nostro loco ex incuria scribæ natum est, ut ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. et alia permulta. Ἐλευθέρα femininum cum γῆ, γαῖα aut πόλις conjunctum supra legitur vv. 62. 114. infra v. 288.

247. Καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. *Et hoc periculo non caret.* Brodæus. *Idque prope laqueum* mortemque jam constitutos. Portus. Verte fere cum Musgravio, *Et hoc*, scilicet τὸ Ἀργείοις ἱκέτας προδοῦναι, *parum admodum a suspendio distat.* Aristoph. Ach. 125. a Brodæo citatus: ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; Noster Alc. 228. Αἶ, αἶ, ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην Οὐρανίῳ πελάσαι. Nostro loco nescio an melius esset, καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας [t].

250. Ἀποσπάσει P. E. Μὴ δείσῃς ὡς (vel ὅπως), μὴ ἐλπίσῃς ὡς, et similia, futurum postulant. Ita noster infra v. 1052. Sic etiam Soph. El. 963. καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως Τεύξει ποτ'. 1309. Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις, ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Ibid. 1426. μηκέτ' ἐκφοβοῦ Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

---

[s] Lycurg. c. Leocrat. p. 165. γυναῖκας ἐλευθέρους. *G. D.* In nostro loco MSS. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. legunt ἐλευθέραν.

[t] “ Firmari videtur illa conjectura Flor. 1. qui τόνδ' ἀγχ.” Matthiæ.

Xenophon. Pæd. VI. 2. 30. *Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε.* Adde nostræ fabulæ v. 161.

252. Vera hujus versus scriptura Musgravio debetur.

254. " Malim [cum Heathio] ᾗ τε." Musgravius.

256. Ἀλλὰ σοὶ βλάβος edd. recentiores ex emendatione Brodæi. Sensus est, ἐμοὶ αἰσχρὸν τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος. Adhibita interrogatione, quam primus adhibui, particula negativa locum mutare debet [u]. Nam οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν interrogative dictum idem valet atque ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν sine interrogatione. Sic etiam idem significant ἀλλὰ σοὶ βλάβος cum interrogatione, et ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος sine interrogatione. Minus necessaria est igitur scriptura a Musgravio proposita, Οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Discrimen quod inter οὐκοῦν et οὔκουν statuunt grammatici, verissimum est, si Plutarchi aut Luciani scripta pro veræ Græcitatis norma accipiantur. Apud veteres Atticos utraque particula semper propriam suam significationem servat. Ego ubique οὐκ οὖν scribo, adhibita, prout opus est, vel omissa interrogatione.

257. Ἔμοιγ'. Supplendum, βλάβος ἐστί. Deinde μεθῶ *sinam* aut *patiar* vertunt omnes interpretes. Μεθιέναι *dimittere, tradere, dedere* significat. Sensus est, ἐάν σοι μεθῶ τούσδε, ἵνα ἐφέλκῃ αὐτούς. *Ut tecum Argos abducas eos.*

259. Πλείω φρονῶν E. G. Rom. C. Flor. 1. 2.

263. Τῶν ἐνθάδ'. Reiskius, et Porsonus Advers. p. 268. Simile mendum tacite correxit Brunckius apud Soph. Œd. C. 78. ubi vulgo legebatur, Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις. Reiskii emendationem primus recepi, Schæferiana τῶν γ' ἐνθάδ' habet.

264. Βλάπτων γ' P. E. Particulam abesse vix patitur sententia. Vide ad Marklandi Iph. T. 806.

265. Notam interrogationis delevi. Βλάπτεσθ' enim imperativus est, secus atque ab omnibus interpretibus acceptum est. Vertit Portus, *Lædimini* ergo, *quod ego non polluam deos?* Imo, *Lædiminor, modo ego non polluam deos.*

269. Οὐ τἆρ' ἐς Ἄργος P. E. Notam interrogationis primus sustulit Portus. Οὐ τἆρα, id est, οὔτοι ἄρα, majorem habet vim quam οὐκ ἄρα. Οὐ τἆρα in initio senarii legitur apud Soph. Trach. 322. Phil. 1253. Eurip. Suppl. 496. Ion. 337. Telepho fr. 19. Οὐ τἆρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος. Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν. In sequentibus οὐ τἆρα pro οὐκ ἆρα legendum arbitror. Soph. Œd. C. 408. Οὐ τἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε. Phil. 106. Οὐ τἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ. Ubi θρασὺ pro ἀσφαλὲς usurpari monet Scholiastes. Ibid. 114. Οὐ τἆρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ' εἴμ' ἐγώ. Ita sine interrogatione legendum.

271. " Κοὐκ ἐς ἀμβολάς. *Idque statim.* Eadem locutio est

---

[u] " Recte Hermann. signum interrogandi deleri jubet. *Non mihi turpe est meos abducere, sed tibi malum, si vi uti cogor, et Argivos tibi hostes reddis.*" Matthiæ.

“ Hel. 1313. οὐκ ἐς ἀμβολὰς Εὐεργετήσω σ'. Confer etiam v. 910.” Musgravius. Adde Herodot. VIII. 21. οἱ δὲ, ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν. Similia audit præco apud Æsch. Supplic. 932. Κλάοις ἂν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Si vera sunt quæ de ἐς dixi in præfatione ad Soph. Œd. T. p. ix. nostro loco scribendum εἰς ἀμβολάς. Sed hodie suspicor tragicos in quinta senarii sede iambum spondeo prætulisse, saltem ubi diversam ejusdem vocis scripturam adhibendo brevem syllabam pro longa exhibere possent. De qua re alias plura dicam.

272. Τολμήσῃς θενεῖν P. E. Quare τολμήσῃς reposuerim, nemo in Græcis literis mediocriter versatus requiret. Ita legunt Rom. C. et Flor. 1. 2. Θενεῖν scripsi ex monitu doctissimi Blomfieldii ad Æsch. Theb. 378. qui primus omnium vidit ἔθενον aoristum esse verbi θείνω. Sententiam ejus confirmat incertus Rhes. 687. φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς. Ubi solœcum esset θένῃς a præsenti θένω natum. Quod ipse olim monui, ἔσχεθον aoristum esse, eodem argumento demonstrare possum. Noster Alcmæone fr. 12, 13. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ita legendum esse nullus dubito. Si verbum esset σχέθω, σχέθῃ in σχεθέτω mutandum esset.

276. Ἄρεως ex Hervagiana tertia edd. nonnullæ.

279, 280. “ Ἀλκάθου—τέρμασιν. Intellige, *Megarensium finibus*, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante “ regnavit.” Musgravius. Citat Brodæus Megarensem poëtam Theognidem v. 771. ed. Blackwall. 751. ed. Brunck. Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος. Ad quem locum inscriptionem veterem Megaris repertam allegat Brunckius, ubi Megarenses Ἀλκαθόου ναετῆρες appellantur. Multa de Alcathoo habet Pausanias libro primo in Megarorum descriptione. Filiam habuit Eribœam seu Peribœam, Telamonis uxorem, Ajacis matrem, de qua P. Leopardus Emendat. III. 10. Heynius ad Apollodorum p. 309. Fuit et alius Alcathous hoc paullo antiquior, Porthaonis filius, Œnei frater, Hippodamiæ procus, quem præter alios memorat Pausanias VI. 21. p. 505. 508. Alcathoi personam in Euripidis Protesilao fuisse ex Photio et Suida v. πενθερὰ collegit Musgravius ad fr. VIII. quem in ed. priore temere secutus sum. Nunc autem video pro Ἀλκάθῳ scribendum esse Ἀκάστῳ. Acastus enim, non Alcathous, Protesilai socer fuit.

280. Μένει edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam. Pro Aldino τέρμασιν μένειν, τέρμασι μένειν exhibet Hervagiana prima, unde τέρμασι in edd. sequentes ante Barnesianam manavit: μένει Brodæi interpretatio est, confirmatà a G. Rom. C. Flor. 1. 2.

281. Λαμπρός. *Vehemens, rapidus, potens*. Aristoph. Eq. 428. Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιείς. Ibid. 757. Πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα. Musgravius. Noster Plisthene fr. I. 5. μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ.

282. " Καὶ φυτοῖς. *Arboribus*, quas præcisurus erat, regionem " depopulans." Brodæus. " Δενδροτομεῖν vocant Thucydides lib. I. " Diodorus Siculus XIII. 108." Musgravius. Res spectatoribus tempore belli Peloponnesii satis superque nota.

283. Herodotus VII. 161. μάτην γὰρ ἂν ὧδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν πλεῖστον εἴημεν (malim εἶμεν) ἐκτημένοι, εἰ Συρακοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης. Κεκτῴμεθα nostro loco exhibet Schæferiana[x]. Ego κεκτῄμεθα scripsi auctore Brunckio ad Soph. Phil. 119. Hinc optativus nostro restituendus est etiam Iph. A. 404. αἶ, αἶ, φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας. Repone, φίλους ἂν οὐχὶ κεκτῄμην. Plato Legg. V. p. 731. C. τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν κέκτητο ἄν ποτε. Legendum κεκτῇτο potius quam ἐκέκτητο. Optativus κεκλῄμην legitur apud Soph. Phil. 119. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα. Idem Φθιώτισιν apud Bastium Commentat. Palæograph. p. 840. ἡ πατροκτόνος δίκη Κεκλῇτ' ἂν αὐτῷ. Optativum μεμνῄμην usurpat Aristoph. Plut. 992. ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου. Μεμνῇτο etiam nonnulli libri apud Xen. Pæd. I. 6. 3. ubi edd. veteres μιμνῷτο mendose pro μεμνῷτο. Vid. Fischerum ad Welleri Gramm. Gr. II. p. 419, 420.

285. " Φθείρου. Μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου. Id est, *In malam " rem, abi in malam crucem*. Aristoph. Plut. 598. 610. [Ach. " 459.]" Brodæus. Rectius, *Get you gone*. Vide omnino nostrum Androm. 709. 716.

Ibid. Τὸ σὸν—Ἄργος. *Argos illos quos tantopere prædicas*. Noster Hippol. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Rhes. 866. οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὓς λέγεις, Ὀδυσσέας[y].

286. οὐκ ἔμελλες. Noster Med. 1354. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη, Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί. *You were mistaken, when you expected to* ———

287. Ἀργείων πόλιν P. E. Ordo est, οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων. Veteres libentius dixerunt ὑπήκοός σου quam ὑπήκοός σοι. Æsch. Pers. 234. Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. Herodotus VII. 111. Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο. Similia sunt ὑπήκοοι τῶν Ἀσσυρίων apud Xenoph. Pæd. IV. 2, 1. ὑπήκοοι τῶν Μοσυνοίκων Anab. V. 5, 1. et alia apud veteres passim. Dativus, quem sæpe adhibent recentiores, vulgo legitur apud Aristoph. Plut. 146. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sed hæc scriptura fortasse librariis debetur ad sui sæculi normam omnia refingentibus.

292. Μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν. *Se præstabit acrem* supplet Portus. Potes etiam, ὥρα προνοεῖν. Quod si placet, verba μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων parentheseos notis includantur.

293. Μισοκήρυκα fuisse Euripidem monuerunt tum alii, tum

---

[x] Ita quoque Matthiæ, monente Hermanno in Mus. Antiq. Stud. p. 231.

[y] Matthiæ citat Soph. Antig. 573. ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος, *nuptiæ quas crepas*, interpretante Brunckio, qui citat et nostrum l. et Soph. El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'.

Marklandus ad Suppl. 399. Sed ovum ovo non est similius, quam hic noster Copreus, qui modo discessit, præconi Ægyptio apud Æschylum Supplicibus, nec facile dixeris uter eorum insolentius atque arrogantius se gerat.

294. Πυργοῦν. *Augere, amplificare.* Brodæus. Præter propriam significationem, *turribus ac mœnibus instruere, ædificare,* πυργοῦν apud tragicos sæpe μεγαλύνειν significat. Ita dicunt Latini, *in altum extollere.* Nostro loco *exaggerare* significare videtur. Verbum *exstruere* sensu non dissimili usurpat A. Gellius XIII. 24. monente Forcellino: *Crimen unum vocibus multis atque sævis exstruere.* Nisi vertere mavis, *fingere, fabricari.* Aristoph. Ran. 1036. Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.

296. παρὰ μικρὸν ἦλθεν. Cf. Iph. T. 871. παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες Ὄλεθρον ἀνόσιον ἐξ ἐμᾶν Δαϊχθεὶς χειρῶν. Sed de phrasibus παρ' οὐδὲν, παρ' ἐλάχιστον, παρὰ μικρὸν, παρὰ τοσοῦτον ἔρχεσθαι in hoc sensu v. Wyttenbach. in Plut. vol. I. p. 461.

297. Διακναῖσαι. Interpretare, διολέσαι. v. Æsch. Prom. 94. Aristoph. Ran. 1259. Eccl. 952.

298—305. Hi octo versus leguntur apud Stobæum LXXXVIII. p. 498. [vol. III. p. 208. ed. Gaisf.] Primus et secundus apud eundem LXXIX. p. 454. [vol. III. p. 107.] ubi additus legitur, Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν. Quem versum in sua ed. a superioribus separavit Grotius, καὶ in χρὴ mutato. Rectius δεῖ Valckenarius Diatrib. p. 228. Eodem titulo lemma *Euripides in Heraclidis* de sede sua motum est, et fragmento proxime superiori affixum.

298. Vulgatam exhibet Stobæus LXXXVIII. Idem LXXIX. οὐκ ἔστι παισὶ τούτου (τοῦδε Grotius) κάλλιον γέρας.

300. Γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. Γάμων τ' legendum malebat Musgravius, probantibus Tyrwhitto et Burgesio. Sed procul dubio recte vulgo legitur γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν, ἀνδρῶν scilicet. Noster Androm. 975. ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Ibid. 1280. Κᾆτ' οὖν γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν, Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται. Incertus Rhes. 168. Οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω. Antiopa. fr. 18. πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς, Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα. Nostro loco γαμεῖ Hervagianæ primæ mendum typographicum primus in margine correxit Stiblinus, in textu Portus.

Ibid. Κινηθεὶς Stobæi edd. nonnullæ, sed non Trincavellus.

301, 302. Ordo est, κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥστε λιπεῖν κ. τ. ἑ. Cf. Plutarch. de Educat. p. 1. B.[z]

305. Εἰς τοὔσχατον πλέοντες Stobæus.

Ibid. Ηὕρομεν P. E. Sic etiam ηὕρηκ' v. 535. ηὗρες v. 957. Ηὐτύχει habet Aldus Hec. 18. ηὐτύχουν v. 301. ἐπηύξατο v. 542.

---

[z] "Rectius, puto, jungas οὐκ ἐπαινέσω τὸ αὐτὸν λιπεῖν. Sed adhuc placet λιπὼν, "quod e conjectura scripsi." Matthiæ.

ηὔφρανας Or. 217. ηὔφρανε v. 287. ηὔχου v. 355. ηὐτύχησεν v. 541. ηὐλαβεῖτο v. 1059. ηὔχετο Phœn. 1382. ἐξηύχουν (mendose pro ἐξηύχου) Med. 930. κατηύξατο Alc. 160. προσηύξατο v. 169. ηὐτρεπισμέναι Iph. A. 1111. ηὔξω Iph. T. 629. προσηυξάμην Tro. 887. ηὔχετ' Hel. 1600. ηὐνάσθη Ion. 17. ηὐνάσθην v. 1484. His exceptis, diphthongum nunquam mutat Aldus. Cum Aldo plerumque consentiunt ceteræ editiones. Εὕρομεν, ut vulgo, nostro loco Stobæus.

308, 309. " Dextras et a paciscentibus et a salutantibus mutuo " datas quis nescit ? Vid. [monente Brodæo] Virg. Æn. I. 412.: " nostrum Med. 21." Musgravius. Citat præterea Brodæus Aristoph. Ran. [766. 801.] Eustath. p. 234, 39. (ad Homeri verba καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν. Il. β'. 341.) Æschinem κατὰ Κτησ. p. 85, 39. [616.] Addo Soph. Œd. C. 1632. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις, Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε.

310. Sensus videtur ἤλθομεν postulare. PORTUS. Ἤλθομεν E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. ut primus edidit Musgravius. *Venimus* omnes interpretes.

311. Ὑμῖν tacite Beckius. *Vobis* omnes interpretes.

312. Fieri potest ut post verba καὶ τιμὰς πατρὸς exciderit hujusmodi versiculus, Πάλιν λάβητε, τῆσδε κοιράνους χθονός. Quamquam verbum λάβητε suppleri potest ex altero verbo οἰκήσητε. De qua constructione consulendus omnino Brunckius ad Soph. Œd. T. 271. El. 435. et Dorvillius ad Charit. p. 394. a Brunckio allegatus. Exemplis adde nostræ fabulæ vv. 785. 833. 839. 1040.

314. Αἵρεσθε edd. omnes ante Barnesianam, præter Aldinam, Hervagianam primam et Brubachianam.

315. Μεμνημένοι τῶνδ'. *Memores horum* beneficiorum. PORTUS.

316. Legendum, ni fallor, ἄξιοί γ'. MSS. E. G. omittunt γ'. MUSGRAVIUS. Non de nihilo est, quod Aldus ἄξιον γ' dedit, omisso posteriore accentu, quem primus addidit Canterus. Scripsi ἄξιοι δ'[a]. Noster Alc. 434. οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν Τοῦδ', οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη. Ibid. 1063. καὶ τῆς θανούσης (ἀξία δέ μοι σέβειν) Πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν. Suppl. 1231. στείχωμεν Ἄδρασθ'. ὅρκια δῶμεν Τῷδ' ἀνδρὶ πόλει τ'· ἄξια δ' ἡμῖν Προμεμοχθήκασι σέβεσθαι.

318. " Ego nullus dubito Euripidem scripsisse ἀντηλλάξαντο. " Nam id sensus flagitat." REISKIUS. " Superscribitur in meo " Aldinæ exemplari ἀντηλλάξαντο. Lego, ἐνηλλάξαντο, *nobis mutabant*, i. e. *præ nobis malebant*. Idem compositi usus Soph. " Aj. 208. 1060." MUSGRAVIUS. Monuit alicubi Kusterus ad Aristophanem, præpositionis ἀντὶ syllabam priorem semper produci. Quod vel nescivit Reiskius, vel, quod verius puto, Græcos

---

[a] " Par. E. G. Flor. 1. 2. [et Rom. C.] " ἄξιον ὑμῖν omisso γ'. Hinc scripsi ἄξιόν " γ' ὑμῖν σέβειν, ut Phryx. fr. VIII. ἀνέρος " οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι. Hec. 405. οὐ " γὰρ ἄξιον sc. σὲ σπασθῆναι. Cur δὲ sen" tentiæ convenientius videatur Elmsleio " quam γε, non intelligo." Matthiæ.

Euripidis senarios spondeorum in paribus locis non minus patientes esse arbitratus est, quam Latinos Terentii aut Phædri. Ἀντηλλάξαντο prima brevi, quod ne Jo. quidem Clericum, hodie si viveret, defensurum esse existimo, olim vix quisquam improbasset. Notum est Solonis distichon apud Diog. Laërt. I. 47. Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο, Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Cujus scripturæ contra Isaacum Vossium τῶν Σαλαμιναφετῶν reponentem defensionem suscepit Tan. Faber, monente Menagio. *Et certe*, inquit Menagius, *quin secunda in ἀφέντων, propter liquidam mutæ junctam, corripi queat, nulla dubitatio est.* Nihil refert, verbi caussa, utrum in fine senarii collocetur ἔτνος an ἐντὸς, *patres* an *partes*. Sensus nostri loci satis perspicuus est, scriptura incertior.

321. θάνω edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam. Sic etiam emendat Brodæus, qui pro vulgata scriptura exhibet ὅταν θάνοις. Noster Alc. 728. Θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς[b].

322. Θησέως—πέλας. *Thesei gnate*. BRODÆUS. *Æqualem Theseo*. PORTUS. *Accedens Theseo*, i. e. apud inferos. BARNESIUS.

323. Αἴρω. Præsens pro futuro. MUSGRAVIUS. Αἰρῶ Porsonus ad Med. 848. Dedi ἀρῶ, Porsono, ut opinor, non invito. Ex ἀείρω formatur futurum ἀερῶ, cujus duæ syllabæ priores in *A* longum coalescunt, eadem ratione qua ex τιμάετε fit τιμᾶτε, ex τὰ ἐμὰ τἀμά. Præter exempla hujus futuri a Porsono memorata, ἀπαροῦμεν legendum apud nostrum Med. 938. ἐπαρεῖ Iph. A. 125. ἀροῦμεν Iph. T. 117. Tro. 1148. ἀρεῖται Hel. 1613. ἐξεπαρεῖ apud Plutarchum Consolat. p. 102. F. Quorum nonnulla suis locis jam emendarunt viri docti. In Iphigenia priore in veram scripturam θυμὸ νἐπαρεῖ imprudens incidit Reiskius, qui si rei metricæ paullo peritior fuisset, nunquam talem dipodiam anapæsticam exhibuisset, qualem conficiunt duæ longæ syllabæ tribus brevibus interpositis. Neque enim eum unquam suspicaturum fuisse arbitror, aliud esse futurum ἀρῶ ab αἴρω derivatum, aliud ab ἀείρω. Porsonum ἐπαρεῖ θυμὸν legisse monent Adversariorum ejus editores p. 249. Adhuc juvenis scilicet ita legendum censuit, antequam veram hujus futuri rationem indagavit.

325. Optime Musgravius, cum olim plene distingueretur post verba τοῖς Ἡρακλείοις, ita locum interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo etiam verba εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Quo nuntio nihil umbræ Thesei gratius ad aures pervenire potuit.

328. Πολλῶν μετ' ἄλλων imprudens dedit Grotius Excerptis p. 317. *Commune paucis* recte in interpretatione.

---

[b] “ Ὡς ἂν σθένω, Lennep. ad Phal. p. “ 114. ὅσον σθένω Valcken. præf. ad Phal. “ p. xv. Non videtur sollicitandum esse “ ὅταν θάνῃς, *mortuus mortuum laudabo* “ *Theseo adstans*, Θησέως πέλας.” Matthiæ.

335. Μνημονεύσεται χάρις P. E.[c] Corruptam esse vulgatam scripturam patet ex elisione diphthongi. Articulus quidem sine ullo incommodo deleri potest, sed vereor ne graviori mendo locus laboret. An legendum, μνημονευτὸς ἡ χάρις, *dignum est hoc beneficium quod memoriæ commendetur?* Qua significatione dicitur ἀξιομνημόνευτος apud prosæ orationis scriptores.

337. Τάξω θ' P. E. Verbis κἀγὼ μὲν v. 336. respondent σὺ δ' v. 341.

340. Ταχὺς γὰρ Ἄργει. "Ita MSS. E. G. et sic etiam Scali- "ger, omissum tamen a Barnesio. Confer v. 290. ed. Ald. εἴργει." Musgravius. Ἄργει legunt etiam Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

341. Μάντεις τ' ἀθρήσας etiam E. G. Μάντεις τ' ἀθροίσας primus edidit Barnesius ex emendatione H. Stephani et Canteri Nov. Lect. V. 29. Contra ἄθροισον pro ἄθρησον habet Aldus in Iph. A. 1416: et in Cycl. 378. ubi ἀθροίσας pro ἀθρήσας legendum esse censuerunt Stephanus et Canterus, vulgatam scripturam bene defendit Barnesius. Recte se habere ἀθρήσας viderunt Portus, Barnesius, alii. Ego in nostro loco spiritum mutavi: de quo vide ad v. 123. Ἀθροίσας legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

345. Ἑζώμεσθα δὴ P. E. Contrarium vitium supra v. 33. emendavit Barnesius. Noster El. 107. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ, Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα κ. τ. ἑ. Ubi ἑζώμεσθα *consistamus* sive *subsistamus* significat. Nostro loco verba ἑζώμεσθα—μένοντες per μείνωμεν—ἥμενοι explicanda videntur. De qua verbi et participii mutatione cf. Wyttenbach. ad Plut. vol. I. p. 141.

346. Vertit Portus, *Supplices exspectantes hic, donec civitas rem feliciter gesserit.* Quæ interpretatio defendi potest ex Androm. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Sed magis placet Musgravii versio, *Supplices, ut civitas bene rem gerat, hic manentes.* De qua vide ad v. 34.

351. Ἀθάνα P. E. ex monitu Porsoni ad Or. 26.

[354. Canticum, quod inde a v. 354. usque ad 381. pertinet, nostra quidem sententia sic debet constitui:

Στροφή. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ὦ ξεῖν' Ἀργόθεν ἐλθών.
μεγαληγορίαισι[d] δέ γ' ἐμὰς
5. φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕ-
τω καὶ καλλιχόροις Ἀθά-
ναις εἴη· σὺ δ' ἄφρων, ὅ τ' Ἄρ-
γει Σθενέλου τύραννος·

---

[c] "Quod Elmsl. e conjectura reposuit "μνημονεύσεται χάρις, legitur in Flor. 1. "2. Vict. [et Rom. C.]" Matthiæ.

[d] Vereor ne hic μεγαληγορίαισιν et in antistropha ἀντισχομένους scribendum sit. *G. D.*

'Αντιστρ. 10. ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους,
θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὢν, βιαίως
15. ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴ-
ξας, οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰ-
πών· ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴ-
η παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;
'Επῳδός. Εἰρήνα μὲν ἐμοί γ' ἀρέ-
20. σκει· σοὶ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς, κυρή-
σεις· οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ'
ἰτέα κατάχαλκός ἐ-
25. στιν. 'Αλλ', ὦ πολέμων ἐρα-
στὰς, μή μοι δορὶ συνταρά-
ξῃς τὰν εὖ χαρίτων ἔχου-
σαν πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.

V. 3. vulgo legitur ξεῖν' 'Αργόθεν ἐπελθὼν, ruente metro. Quare aut id, quod dedimus, reponendum est, aut scribendum, ξεῖν' ἀπ' 'Αργόθεν ἐλθὼν, abundante præpositione, ut in Homericis illis ἐξ Αἰσύμηθεν, ἐξ οὐρανόθεν, quæ Brunckius ad Sophocl. Antig. 106. comparat. Sed ejus quum nullum apud tragicos exemplum occurrat (nam quod Eurip. Troad. 260. legitur ἀπ' ἐμέθεν, id nihil probare quivis intelligit), priori conjecturæ non immerito plus tribuisse nobis videmur. V. 18. παρά γ' εὖ φρονοῦσιν significat, *eorum, qui sapiunt, judicio.* Sic παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, *Dario judice*, Herodot. III. extr. V. 20. σοὶ δ' pro σὺ δ' recte conjecit Canterus. Eidem v. 25. ὦ debetur pro οὐ. Sequente versu Barnesii emendationem, συνταράξῃς pro συναράξῃς, metri ratio confirmat. Denique, quod Aldus exhibet, εὐχαρίστων, Brodæus, si versum esse Glyconeum intellexisset, non mutasset in εὐχαρίστως. Dubitari nequit, ab Euripidis manu profectum esse εὖ χαρίτων ἔχουσαν. Sic Hippol. 462. χάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν ERFURDT. in præf. catalogi lectt. hibern. acad. Regiomont. a. 1812—13. *G. D.*]

355. Οὐ μέλομαί σου pro οὔ μοι μέλει σου, οὐ φροντίζω σου. Vide Valckenarium ad Phœn. 764.

362. Σθενέλου. Eurystheus Stheneli filius. BRODÆUS. Homerus Il. τ'. 123. Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.

365. “ Metrum postulare videtur ἵκτορας. Vide Æsch. Suppl. “ 661.” MUSGRAVIUS. Ubi verba Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ verbis Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο respondent. Confer nostræ fabulæ v. 764.

371. Παρά γ' εὖ φρονοῦσιν Barnesius. Et ita legit Rom. C. Notam interrogationis primus addidit Stiblinus, secundus Portus Cum hoc loco conferenda verba ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει infra v. 511. Utrobique particula interrogativa ποῦ non sine indignatione negat,

ut sæpe apud tragicos. Soph. Œd. T. 390. Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Aj. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἤγετ' οἴκοθεν; Noster Phœn. 551. κᾆτα ποὖστιν ἡ δίκη; Vide omnino Porsonum ad Or. 792.

373. "Videtur scribendum σοί." Canterus. Imo, σὺ—κυρήσεις.

374. Εἰ πόλιν ἥξεις. *Hostiliter* scilicet. De hac locutione consulendus Marklandus ad Suppl. 523. Soph. Trach. 259. Στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν.

375. Οὐχ οὕτως. Exquisita locutio, quæ omnes interpretes fugit. Sensus videtur esse, *non impune*, *non illæsus*. Noster Alc. 682. Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους Ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. Herodotus I. 16. Ἀπὸ μὲν νῦν τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως.

377. Ἰτέα κατάχαλκος *clypei ære obducti*. Brodæus. Noster Tro. 1193. χαλκόνωτον ἰτέαν.

378. Ἀλλ' ὦ πολέμων ἐραστὰς, *Sed, O belli avide*, Canteri emendationem in versione Latina adoptarunt Barnesius et Musgravius. Mihi magis placet Porti interpretatio, *Sed* [quia] *non* sum *amans bellorum*. Supplendum enim γὰρ vel ἐπεί. Ita noster Phœn. 99. ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.

379. Συνταράξῃς Barnesius in margine, probante Heathio, improbante vero Musgravio[d].

380. Τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν edd. recentiores ex emendatione Brodæi[e]. Τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν P. E. ad Marklandi Supplic. 732[f]. Noster Hippol. 462. Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Ad quem locum citat Valckenarius similes nonnullas locutiones. Τὴν εὖ χαρίτων ἥκουσαν dixisset Herodotus.

382. Qui Græcas tragœdias in quinos actus ad instar Latinarum distribuunt, rectius in nostra fabula procedunt quam in aliis plerisque. Sunt enim in ea quatuor Chori μέλη, eaque satis commodis intervallis posita. Actus igitur secundi hunc versum initium fecit Stiblinus, tertii v. 630. quarti v. 784. quinti v. 928.

383. Ἥκεις cum nota interrogationis primus edidit Stiblinus.

385. Λόγος primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodæus[g] Ego σε pro γε dedi. Ita noster Hec. 1032. Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς. Æsch. Pers. 472. Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. Soph. Œd. C. 628. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με. Aj. 1382. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ. Ita passim.

---

[d] "Barnesii conjecturam συνταράξῃς "confirmant Flor. 1. qui συντάξεις, Flor. "2. Vict. [et Rom. C.] qui συνταράξεις." Matthiæ.

[e] "Et sic Flor. 1. 2. Vict." Matthiæ. Et Rom. C.

[f] "Εὖ χαρίτων Erfurdtium etiam con"jecisse commemorat Hermann." Matthiæ.

[g] "Et ita legunt Flor. 1. 2." Matthiæ, qui deinde scribit ψεύσει γε. Blomfield. ψεύσῃ σ' ὁ.

386-388. " Legendum, ni fallor, Ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ " πρόσθεν ὢν, Αἴσσει, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν, Εἰς τὰς " Ἀθήνας. Tyrwhittus, qui jam olim τὰ πρόσθεν ὢν reposuerat, " retinebat tamen ἔστιν, cum φρονῶν connectens, ἔστιν οὐ σμικρὸν " φρονῶν." MUSGRAVIUS. Retinendum esse τὰ πρὸς θεῶν patet ex Iph. T. 560. Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν. Contra vitiosum esse ἐστὶν ex eo apparet, quod rarissime ἐστὶ in initio versus legitur, nisi in initio sententiæ, vel saltem post aliquam pausam sive distinctionem. Dedi igitur εἶσιν, *veniet*, quod miror Musgravio in mentem non venisse. Utrum vero verba εἰς τὰς Ἀθήνας cum εἶσιν conjungenda sint, an cum verbis οὐ σμικρὸν φρονῶν, non usquequaque certum est. Ego Portum et Barnesium sequor, propter illud nostri Hippol. 6. Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα[h].

387. Quatuor sola tragicorum loca reperi, quæ ad ἐστὶν hoc loco defendendum allegari possent. I. Æsch. Agam. 1240. Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς. ἄρσενος φονεὺς Ἔστιν. Malim, Τοιαῦτα τολμᾶ. θῆλυς ἄρσενος φονεὺς Ἔσται. Sed magis Æschyleum videtur, Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; Sæpe occurrit εἶεν hoc modo ante interrogationem adhibitum. Ita noster Phœn. 856. Εἶεν, πάρεσμεν. τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον; Ibid. 1609. Εἶεν. τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ; Hippol. 297. Εἶεν. τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον. Suppl. 1094. Εἶεν. τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν; Iph. A. 454. Εἶεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Ion. 756. Εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι; Adde Hec. 313. Med. 386. Iph. A. 1185. Tro. 945. 998. Ion. 275. Herc. 451. El. 907. Soph. Œd. C. 1308. Aj. 101. II. Choëph. 91. Ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς Ἔστ', ἀντιδοῦναι κ. τ. ἑ. Lego, Ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς, Ἔσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε Στέφη, δόσιν τε τῶν καλῶν (vulgo κακῶν) ἐπαξίαν; (cf. Pers. 222.) Legi etiam posset, Εὖ τ' ἀντιδοῦναι. (cf. Alc. 1007. Andr. 751.) Obiter moneo apud Aristoph. Eq. 1203. pro barbaro vocabulo ὑπεραναιδεσθήσομαι legendum esse ὑπεραναιδευθήσομαι. III. Eurip. Herc. 1291. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτε Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶν (συγγενῶς edd. recentiores) δύστηνος ὤν. Nihilo deterius esset, ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἦν. Sed quid sibi vult illud συγγενῶν vel συγγενῶς? IV. Theseo fr. 5. Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία, Λοξαὶ δ' ἐπ' (f. ἀπ') αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰσίν. Agitur de litera E, quæ in nomine ΘΗΣΕΥΣ quartum locum obtinet. Hic etiam non male legeretur præteritum ἦσαν. Vide tamen an etiam minori mutatione res expediri possit, legendo, τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν. Quamquam hoc libentius admitterem, si Euripidis ætate litera E talem formam [K] habuisset. Nostro loco si retinetur

---

[h] " Mihi cum εἶσιν jungenda videntur, " sed ita ut simul ad verba οὐ σμικρὸν " φρονῶν referantur. Ita vim habet illud " καὶ μάλα. *Athenas veniet, et quidem* " *non mediocri spiritu.*" Matthiæ.

εἰσὶν, legendum videtur σάφ' ἴσθι. De qua varietate consulendus Blomfieldius ad Æsch. Prom. 513. (503. Stanl.)

387. Καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν. In his verbis nonnihil hæreo. Sententia postulare videtur ut particula καὶ propriam suam vim servet. Εὐτυχὴς τὰ πϱὸς θεῶν, καὶ οὐ σμικρὸν φρονῶν. Sed in καὶ μάλα, καὶ λίαν, et similibus, omnino παρελκεῖν videtur καί. Incertus Rhes. 85. Καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς Στείχει. Æsch. Prom. 727. αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. Choeph. 879. πύλας Μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Soph. El. 1455. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. Aristoph. Vesp. 118. εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιϱε, καὶ μάλα Μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'. Herodot. II. 115. παρὰ τοῦ σεωυτοῦ ξείνου τὴν γυναῖκα ἦλθες· καὶ μάλα ταῦτά τοι οὐκ ἤρκεσε, ἀλλὰ κ. τ. λ. Xen. H. G. V. 4. 16. ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἀπῆγεν ἐπ' οἴκου τὴν διὰ Κρεύσιος τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ στρατιώτας, καὶ μάλα ἀποροῦντας, πότερα κ. τ. λ. In nostro loco Blomfieldius legit κοὐ μάλα, provocans ad Æsch. Pers. 325. 384. Suppl. 479. 932. Quidquid de hoc statuatur, hinc emendandus Soph. Aj. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Æsch. Pers. 784. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέον φρονεῖ. Vulgo σμικρὰ et νέα.

389. Legitur hic versus apud Stobæum XXII. p. 188. [Vol. I. p. 418.] Imitatur noster Æschylum Pers. 829. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.

391. Ἄνδρα γὰρ χϱεὼν P. E.[i] Δὲ *et* γὰρ *sæpissime permutantur*, inquit Porsonus ad Med. 34. *quamquam facilius* δὲ *in* γὰρ *quam* γὰρ *in* δὲ *migrat*. Vide v. 404. In Herc. 718. Aldinam scripturam οὐ δὲ μὴ in οὐ γὰϱ μὴ mutavit Hervagius ed. prima.

394. Εἰς τάδ' primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodæus. Consentit S. et, ut opinior, E. Alterum enim cod. cum Aldo consentire ait Musgravius.

395. "Μεπάραν. Legendum λεπάραν. *In aspero jugo castrametatus.*" Brodæus. Qui scripsisse videtur, Λεπάραν—λεπαίαν. Λεπαίαν δ' ὀφρύην primus edidit Stiblinus, secundus Barnesius, qui hanc emendationem a Porto quoque memoratam pro sua venditare videtur. Vertit Stiblinus, *Montosis insidens jugis*. Λεπαῖος legitur etiam in Hippol. 1248. Iph. T. 324. Canterum Λεπάραν in textu retinuisse non miror, Portum miror. Canterus enim ed. Stiblinianam vix unquam inspexisse videtur, Portus eam satis diligenter usurpavit. Vertit Portus, *In Lepara colle considens*. Si rogas ubinam gentium sit Lepara collis, respondeo, *Lepara nomen proprium montis in finibus Atticæ et Megarensium*. Quæ verba in suo ed. Brubachianæ exemplari calamo annotata reperit Reiskius[k]. Scilicet viros doctos fefellit Λεπάραν in Aldina per Λ majusculum scriptum. Quod ad ὀφρύην attinet, huc respexit Pho-

---

[i] "Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 629. ἄνδϱα "γὰϱ, et sic Flor. 1. 2. Vict." Matthiæ. Ita et Rom. C.

[k] In Rom. C. Flor. 2. habemus ὄνομα τόπου pro glossa.

tius, monente Musgravio: Ὀφρύην. τὸ μετέωρον. Εὐριπίδης. Monet idem hanc vocem sæpius usurpari ab Herodoto IV. 181. seqq.

396. *Δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι* S. Hæc verba διὰ μέσου esse primus monuit Brodæus, qui recte vertit, *uti et suspicor.* Confert Tyrwhittus Bacch. 629. Κᾆθ' ὁ Βρόμιος (ὥς ἔμοιγε φαίνεται, δόξαν λέγω) Φῶς ἐποίησεν κατ' αὐλήν. Omnes edd. superiores τόδ' exhibent. Recepi τάδ', de quo Stephanus ad v. 394[1].

397. Ποίᾳ primus edidit Portus. *Qua via* Brodæus et Stiblinus.

Ibid. " Ex voce ἀσφαλεῖ apparet quomodo Demophoon Eury-" sthei consilium interpretatus sit: credidisse enim non pugnæ " occasionem quæri, sed tutam exercitui stationem. Hinc pro " τανῦν δορὸς repono τ' ἄνευ δορός. Ἄνευ δορὸς, *sine Marte.* Æsch. " Eum. 289. κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς Αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον " λεὼν Πιστὸν δικαίως εἰς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. Tyrwhittus τὰ νῦν " ὁδῷ." Musgravius. Musgravii emendationem adoptavi. Idem significat ἄτερ Χαλυβδικοῦ supra v. 162.

398. Τῇδ' ἱδρύσεται S. edd. recentiores. Τῆσδ' recte Tyrwhittus, consentiente E. Rom. C. Vict. ἱδρύσεται Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

399. Ἄραρ' P. E. et ita Rom. C. De hoc verbo vide Valckenarium ad Hippol. 1090. et Brunckium ad Med. 323. et Pors. ad Orest. 1323.

401. Οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν. Æesch. Pers. 202. σὺν θυηπόλῳ χερὶ Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι Θῦσαι θέλουσα πέλανον, ὧν τέλη τάδε. Herodotus I. 118. Σῶστρα γὰρ τοῦ παιδὸς μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται.

402, 403. " Horum versuum sedes immutanda est, ut vidit " etiam Tyrwhittus." Musgravius. Mihi quidem nihilo deterior videtur vulgatus ordo. Σφάγια v. 400. memorata tum demum sacrificanda erant, cum ad manus cum Eurysthei exercitu veniendum erat. Sed interea victimas ad omnes urbis aras immolabant haruspices, quas τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια recte appellari quis dubitet?

402. Θυηπολεῖται δ' ἄστυ. Id est, μάντεις κατ' ἄστυ θυηπολοῦσι. Hoc adde exemplis ad Soph. Œd. T. 1094. allatis.

403. " Τροπαῖά τ' ἐχθρῶν. Subauditur θυηπολήματα [vel θύματα], " quod verbum *virtualiter* continetur in θυηπολεῖται." Barnesius. Τρόπαιά τ' (sic) Hervagiana prima. Τροπαῖά τ' Hervagiana secunda et sequentes omnes. Recte, modo recte legatur infra v. 867. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε. Notum est grammaticorum monitum, Atticos non τρόπαιον sed τροπαῖον dixisse. v. Gregorius p. 20. Quod si de τροπαῖον verum est, verum etiam esse puto de τροπαῖος. Non

---

[1] J. C. Orellio in appendice ad Isocratis de Antidosi orationem p. 389. scribendum videtur:

σκοπεῖ, (δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι,)
ποίᾳ προσάξει στρατόπεδον τὰ νῦν χθονὶ,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται δορός.

Dativum enim χθονὶ requirere προσάξει: δόρυ τῆσδε autem (sc. χθονὸς) dictum esse ut alibi δόρυ τὸ Καδμείων, Ἀργείων, Ἑλλάνων δόρυ. *G. D.*

me fugit operam eos perdere, qui de singularum vocum accentibus nimis curiose disputent, quippe quorum notitiam solis grammaticis Alexandrinis debeamus, natis quidem illis potius ad obscurandam quam ad illustrandam veterem linguam Græcam. Ubi vero in *προσῳδίᾳ* cujuslibet vocis fluctuant hodierna librorum exemplaria, operæ pretium est eam scripturam, quæ melior videatur, ubique repræsentare. *Τροπαῖον προπερισπωμένως* habet Aldus in Androm. 764. *τροπαῖα* ibid. 695. *Τροπαῖ'* igitur dedi infra v. 786.

Ibid. *Σωτήρια*, quod habet Brodæus in annotationibus, primus in textum admisit Barnesius[n].

404. *Χρησμῶν γὰρ ἀοιδοὺς* Hervagiana secunda et tertia cum sequentibus ante Barnesium. Cum Aldina consentiunt Hervagiana prima et Brubachiana. *Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς* e v. 489. emendarat Duportus.

Ibid. *Συναλίσας*. "Ita scribo Scaligeri auctoritate, et quia *ἀλίσας*, priorem cum habeat brevem, versui sufficere non potuit, et quoniam *συναλίσας* frequentius in hac significatione occurrat." Barnesius. "Sed *ἁλίσας*, contra quam creditum est, priorem producit. Noster Herc. Fur. v. 411. [412.] *ἄγορον ἁλίσας φίλων*, cui respondet in antistropha [v. 429.] *βίοτον, οὐδ' ἔβα πάλιν*. Callimachus fragm. LXXXVI. *εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἅλεες δεῦτε*. Macrobius Saturnal. lib. I. c. 17. *ἢ ὅτι συναλισθέντος πολλοῦ πυρὸς περιπολεῖ*, ut ait Empedocles: *οὕνεκ ἂν ἁλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπόλευοι*." Musgravius. Deinde apud veteres non minus usitatum est *ἁλίζω* quam *συναλίζω*. Participium *ἁλίσας* ter minimum in libro primo usurpat Herodotus, capp. 77. 80. 119. Significat *ἀθροίσας*, quod in simili locutione adhibet noster supra v. 341. Utrumque *ἁλίζω* et *συναλίζω* usurpat Xenophon, obsoletorum et poëticorum vocabulorum sectator omnium Atticorum studiosissimus. Illud habet Anab. II. 4, 2. VI. 3, 1. hoc Pæd. I. 2, 15. 4, 14. Anab. VII. 3, 28. Hellen. I. 1, 30. Hesychius v. *'Αλίσας* duo diversa verba *ἁλίζω* et *ἀλίνδω* confundit, nisi glossa ejus ita scribenda est: *'Αλίσας. κονίσας, κυλίσας, καταβαλών. ῾Αλίσας. συναθροίσας, συναγαγών.* *'Αλίσας* tenui spiritu primam corripit, secundam producit. Aristoph. Nub. 32. *Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.*

405. *Κεκρυμμένα*. "Oraculorum occultorum meminit Herodotus V. 90." Musgravius.

408. *Γνῶμα* habet etiam Soph. Trach. 593. *γνώματος* Æsch. Agam. 1361.

409, 410. *Κόρῃ Δήμητρος* Barnesius ad v. 600. Vulgatam scripturam, quam agnoscere videtur argumenti scriptor, corruptam esse ostendit particula *γε* ad hiatum evitandum inserta. Vitio non valde diverso vulgo legitur in Tro. 765. *Οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνά γ' ἐκφῦναι σ' ἐγὼ*, modo scripserit poëta *Ζηνὸς ἐκφῦναί σ'*, ut conjecit Reiskius. Sed præstare videtur altera Reiskii emendatio *Ζῆνά γ'* ἐκφῦσαί σ'. Nam particula γε, quæ nostro loco plane supervacanea est, in Troasi vim sententiæ addit. Deinde nostro loco displicet παρθένον κόρην, quas voces conjunctas alibi nusquam reperi. Κόρῃ Δήμητρί τ' mavult Piersonus Verisim. 179. Sed solam Proserpinam nominat poëta v. 601. nec facile dixeris quare Cereri immolanda sit virgo, quam deam peculiari religione Marathone coli nemo unquam dixit. Præterea κόρη absolute pro Proserpina dictum a tragico sermone alienum videtur. Namque in Suppl. 34. unde verba Κόρης τε καὶ Δήμητρος citat Piersonus, præcedunt verba δυοῖν θεαῖν[o].

---

[n] Ita legunt Rom. C. et Vict.

412. Κτενῶ P. E. Κτανῶ Atticis abjudicat Porsonus ad Or. 929.

414. Ἑκὼν δὲ τίς primus edidit Portus, consentiente Rom. C. ante quem notam interrogationis post τέκνα v. seq. adhibuerat Stiblinus.

416. Etsi virorum doctorum, qui ante me huic fabulæ emendandæ operam dederunt, infelices conjecturas plerumque memorare supersedeo, operæ pretium est attendere quomodo verba πικρὸν ὂν eorum ingenium exercuerint. *Videtur scribendum* πικρόνων, *aut potius* πικρονόων, inquit Canterus. Πονηρῶν Scaligeri emendatione posthabita, πολιτῶν conjicit Barnesius. Πικρόν γ' ὂν, *quæ res sane peracerba est*, mavult Reiskius, διχοφρόνων Heathius, διχονόων vel διχοφρόνων Musgravius. Παρὼν ἂν Lobeck. ad Aj. 58. Recte πικρὰς ἂν E. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. et ita dedit Schæferiana. Alter cod. Parisiensis πικρὰν ἂν habet.

Ibid. Ξυστάσεις sunt κύκλοι, ὁμιλίαι, *cœtus*, *conventus*. Noster Androm. 1089. εἰς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.

417. Δίκαιον ἦν P. E. et ita Schæfer. M. C. 110. Ἦν nostro loco, ut alibi passim, ἐστὶ significat. Subjunctivus ᾖ solœcus est.

418. Μωρίαν ἐμοῦ P. E. ad Marklandi Iph. T. 918. Verba accusandi genitivum personæ, ut loquuntur grammatici, accusativum autem rei postulant. Noster Or. 28. Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; Hippol. 1057. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Ion. 931. Τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; Unde malim in Syleo fr. 4. Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ Σιγῶντος. Syleus satyricum drama fuisse videtur, in quo fortasse stare posset hujusmodi senarius, Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ. Conjecit Musgravius, Τό τ' ἦθος αὐτόθεν τι σοῦ κατηγορεῖ Σιγῶντος. Malim, αὔθαδές τι. Sed verum videtur, * * τό γ' εἶδος αὐτό σου κατηγορεῖ. Deest primus pes. His confer Thuc. I. 95. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀφικνουμένων —κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα μηδισμός. Vertendum igitur nostro loco, *stultitiæ me accusantium*, non cum Porto aliisque, *stultitiam meam accusantium*.

---

[o] Sed in margine sui libri Elmsleius notavit Alc. 855. εἶμι τὴν κάτω, Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους.

419. Ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε. “ *Nisi rem ita composuero, ut utri*“ *que parti satisfaciam.* Vel, *Nisi cavero ne cui ut filiam suam* “ *immolet auctor sim.*” Brodæus. Conjecit Heathius, ἢν δὲ μὴν δράσω τόδε. Musgravius, ἢν δὲ μὴ σχάσω τόδε, *nisi hoc inhibuero.* Optima est Brodæi interpretatio, *nisi rem ita composuero, ut utrique parti satisfaciam.* Nam, monente nostro Antigona fr. IV. οἰκεῖος ἀνθρώτοισι γίγνεσθαι φιλεῖ Πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἢν διχοστατῇ πόλις[p].

424, 425. Atossa apud Æsch. Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

426. 'Αλλ' ἦ. *Sane* aut *profecto* plerique interpretes. *An ergo* cum interrogatione recte Musgravius[q]. Vide Æsch. Agam. 284. Choëph. 218. 772. Suppl. 520. 920. Soph. El. 879. Eurip. Phœn. 1698. Hippol. 858. 932. (ubi consulendi Valckenarius et Monkius) Alc. 59. 819. Iph. A. 847. Iph. T. 1170. Bacch. 920. Hel. 497. Ion. 755. Herc. 1128. incertum Rhes. 36.

428. Atticos ἔοιγμεν et εἴξασι pro ἐοίκαμεν et ἐοίκασι dixisse nemini ignotum est. Præter nostrum locum, ἔοιγμεν occurrit infra v. 681. Cycl. 99. et apud Soph. Aj. 1239. Quid pro ἐοίκατε dixerint ego quidem nescio. De εἴξασι consulendi Ruhnkenius ad Timæum p. 98. et Piersonus ad Mœrin p. 148. V. etiam Brunck. ad Aristoph. Nub. 185.

430. 'Ως χεῖρα γῇ συνῆψαν, *Simul ac manu terram tetigerant,* Valckenarius ad Phœn. 1409. cui Blomfield. consentit. Nota est locutio εἰς χεῖρας ἰέναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire.* Nostro loco de terra loquitur poëta tanquam de persona. Dicitur εἰς λόγους συνάπτειν in Phœn. 709. 'Ως εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. Nihil igitur muto.

431. Πνοαῖσιν edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam. Πνοιαὶ edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera scriptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιὰ, ῥοιὰ, στοιὰ, χροιὰ, et alia fortasse nonnulla, apud veteres saltem Atticos rectius per diphthongum quam per simplicem vocalem scribantur, diversam fuisse horum rationem ostendit rectus casus singularis, qui in his semper in A desinit, in illo semper in H, nisi in Doricis Chori canticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos aut comicos metro repugnat πνοὴ priore correpta. Contra ποιὰ priorem producit apud Eurip. Cycl. 332. Aristoph. Eq. 603. ῥοιὰ, *malum Punicum,* apud Aristoph. Pac. 1001. στοιὰ Eccl. 672. 680. 682. χροιὰ apud Eurip. Bacch. 457. Cycl. 515. Aristoph. Nub. 716. 1012. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus in Or. 145. pro Aldina scriptura ἃ ἃ σύριγγος ὅπως πνοὰ, ἃ ἃ σύριγγος ὡς

---

[p] “ Commodius est, quod in Flor. 1. “ 2. Vict. [et Rom. C.] legitur, εἰ δὲ δὴ “ δράσω τόδε, *si bellum pro supplicibus* “ *suscipiam:* quo fieri necesse est, ut “ virgo nobilis immoletur: quem sensum esse loci e vv. 421, 422. appa“ ret.” Matthiæ. Elmsleius in margine sui libri adscripserat ἤν γε δη. (sic.)

[q] Aliter sentit Matthiæ, qui ἄλλως pro ἀλλ' ἦ proponit.

πνοιὰ dedit. Versus antitheticus est, Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Metrum est syzygia dochmiaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent syzygiæ dochmiacæ ῥιγγὸς ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις. Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Æsch. Suppl. 142.

432. Ἀπωθούμεσθα edd. recentiores. Et sic Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

434. Τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με Ἐλπίς. Nota pronomen μὲ inter τάλαινὰ et ἐλπίς. Cf. noster El. 1152. ὦ σχετλία τί με γύναι φονεύεις; Plato Euthyphr. 10. ἀλλ' εἴ γε ταυτὸν ὦ φίλε ἦν Εὐθύφρον.

436. Ξυγγνωτὰ scribendum, si vera sunt quæ ad Soph. Œd. T. 361. dixi. Sed apud Euripidem alteram scripturam tantum non ubique exhibent hodierni libri. Quid si statuamus utramque formam apud veteres in usu fuisse? Eodem modo fortasse dirimenda grammaticorum lis de κλαυτὸς et κλαυστός.

Ibid. Εἰ μὴ θέλει P. E. In vulgata scriptura, supplendum ξυγγνωστὰ ἂν εἴη, in nostra, ξυγγνωστά ἐστι. Cum de re certa loquatur Iolaus, melius sententiæ convenit ἐστὶ quam ἂν εἴη.

437. Αἰνέσαι δ' ἔχω Valckenarius ad Phœn. 712. qui monet αἰνεῖν ἔχω infra occurrere v. 486. adde Soph. Aj. 1381. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι[r]. Vulgatam sanam judicat Hermannus ad Vigerum n. 162.

438, 439. Verba εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἔμ' ad sequentia referenda esse primus monuit Heathius.

439. An legendum, οὔτοι σή γ' ἀπόλλυται χάρις? Quamquam parum refert.

442. Ἕρκος edd. recentiores.

444. Κἀμοὶ S. edd. recentiores. Ego vero genitivum revocavi. Opponitur enim hic versus versui 446. ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα, quod miror Stephanum non animadvertisse. Confer omnino Med. 346. τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φρόντις, εἰ φευξούμεθα, Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους. Nostro loco subauditur μοι, ut in Herc. 595. μέλει μὲν οὐδὲν, εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις.

448. Noster Hec. 661. Τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς. Med. 1028. Ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.

450. Hec. 629. ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν, Ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι, Ἰδαίαν ὅτε κ. τ. λ. Herodotus I. 8. Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς.

452. Ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; Vide ad Œd. T. 543.

Ibid. Οὐχ ἅπασι γάρ. *Non prorsus, non omnibus modis.* BRODÆUS. Πᾶσι pro παντάπασι habet Soph. Œd. T. 40. Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα. Œd. C. 1446. Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. Nostro loco ἅπασα S. et edd. recentiores ante Musgravium, qui ex Aldina ἅπασι revocavit. Ἅπασα mavult Porsonus Advers. p. 268.

---

[r] “At non minus sæpe ἔχω cum particip. ut Hec. 1013. Iph. A. 659. Tro. 318. συμπαραινέσας ἔχω Aristoph. Av. 853.” Matthiæ.

455. J. C. Orellius in Append. ad Isocr. Antid. p. 389. suspicatur σωθήτω τέ σοι τέκνα, collato v. 493, sq. *G. D.*

459. Ἀνήρ P. E.

460. Quæ hic μὴ 'μαθεῖ habent edd. omnes, infra v. 882. μὴ ἀποτίσασθαι plene scriptum exhibent. Pronuntiandum puto, μάμαθεῖ, μἀποτίσασθαι. Signum elisionis in his locum habere non debet. Nullam enim vocalem in initio vocis elidunt Attici nisi E, eamque tantum in certis quibusdam vocibus. Μὴ ἀδικεῖν plene scriptum habet Aldus in Hec. 1249. μὴ ἀντὶ Androm. 809. μὴ ἀδίκει Cycl. 271. μὴ ἀποδέξηται Hel. 838. μὴ ἀποδώσω ibid. 1017. Talia in codd. plerumque plene scripta exhiberi auctor est Valkenarius ad Hippol. 996.

461. " Καὶ τύχης. MS. G. [Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.] καὶ δίκης. " Legendum, ut monet etiam Tyrwhittus, κἀτυχής τις ἂν τύχοι." Musgravius. Κἀτυχής τις ἂν τύχῃ minus recte Grotius Excerpt. p. 954. probante Heathio. Vertit Grotius, *Reverenda res est sobriæ menti miser.* Αἰδὼς hic *clementiam* significat, ut ἀναίδεια *crudelitatem* in Herc. 165. (ubi ἀνανδρίαν frustra reponit Piersonus Verisim. p. 219. ἀναίδειαν, quasi *impudentiam* significet, male defendit Toupius in Suidam I. 71.) Θρασὺς, *crudelis*, infra v. 978. Ceterum permutantur δίκη et τύχη etiam apud Soph. Ant. 387. Τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Apud nostrum Iph. A. 1437. non male conjicit Canterus ἀτυχήσεις pro ἀδικήσῃ. Est autem solennis locutio αἰδοῦς τυγχάνειν, *to find mercy.* Noster Herc. 301. ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις[t]. Antipho p. 618. Πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν, ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου του; Et paullo post p. 619. Καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας.

463. Ψεῦδος pro κέρδος A. B. monente Tyrwhit. M. B. [Ita legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.]

466. Miror Eurystheum absolute ἄνακτα a Demophonte appellari. Ita quidem de Lyco loquitur Amphitryo Herc. 588. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει. Sed Lycum vere dominum appellare poterat Amphitryo, minime Eurystheum Demophon.

471. Doricum λύμας in senario manere passi sunt omnes editores[u]. Sic etiam ἑτοίμα infra v. 503. In Hel. 595. ubi male vulgo legitur, λύπας ἅλις ἔχων, λύπας non est genitivus Doricus sed accusativus pluralis ab imperitis librariis invectus, ut τὰς συμφορὰς pro τῆς ξυμφορᾶς Suppl. 732.

475. Quod supra ad v. 49. de Copreo monui, idem hic de Ma-

---

[t] Ita versum citat Elmsleius, nescio an casu ὑποβαλὼν pro vulg. ὑπολαβὼν reposito.

[u] " Λύμας est accus. plur. Nam accu- " sativum quoque asciscit μεμνῆσθαι. Vide " Gram. Gr. §. 325. not." Matthiæ.

caria monendum est, cujus nomen in ipsa fabula nusquam obvium e scriptoribus mythologicis in indicem personaram intulerunt grammatici. Ejus historiam præter alios narrat Pausanias I. c. 32. p. 79. a Barnesio ad v. 35. allegatus: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι πηγὴ καλουμένη Μακαρία, καὶ τοιάδε ἐς αὐτὴν λέγουσιν. Ἡρακλῆς ὡς ἐκ Τίρυνθος (vide v. 164.) ἔφευγεν Εὐρυσθέα, παρὰ Κήϋκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσυεὺς, ἐς Ἀθήνας πέμπει σφᾶς ὁ Τραχίνιος, ἀσθένειάν τε λέγων τὴν αὑτοῦ (vide v. 194.), καὶ Θησέα οὐκ ἀδύνατον εἶναι τιμωρεῖν. Ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. λέγουσι δὲ Ἀθηναίοις γενέσθαι χρησμὸν, τῶν παίδων ἀποθανεῖν χρῆναι τῶν Ἡρακλέους τινὰ ἐθελοντὴν, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ εἶναι νίκην σφίσιν. ἐνταῦθα ἡ Μακαρία Δηϊανείρας καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ ἀποσφάξασα ἑαυτὴν, ἔδωκεν Ἀθηναίοις τε κρατῆσαι τῷ πολέμῳ, καὶ τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα ἀφ' ἑαυτῆς. Vide etiam Schol. ad Aristoph. Eq. 1148.

Ibid. Ἐξόδοις ἐμαῖς. "Διὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον. ὅτι ἐγὼ ἐξῆλθον." PORTUS. Sic τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι. infra v. 789.

476. Προσθῆτε P. E. Quod de τρόπαιον et τροπαῖον supra dixi ad v. 403. hic de πρόσθητε et προσθῆτε dictum velim. Cum enim fluctuent libri inter hanc et illam scripturam, officium est editoris operam dare ut saltem eadem προσῳδία ubique adhibeatur. Veteres προσθῆτε et similia προπερισπωμένως dixisse ex analogia fere certum est. Antiqua enim forma fuit προσθέητε[x]. Omnes Euripidis editiones προσθῶ habent Iph. A. 540. προσθῇς Alc. 1051. προσθῶμεν Suppl. 948. Quod ad significationem attinet, conferendus noster Hippol. 950. Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. Androm. 217. εἶτ' ἀπληστίαν λέχους Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης. Προσβάλλειν eodem sensu usurpat Soph. El. 973. Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί;

Ibid. Πρῶτον μὲν τόδ' mavult Porsonus ad Med. 139, 140. propter particulam γὰρ parvo intervallo bis adhibitam. Exemplis a Porsono allatis adde hujus fabulæ vv. 385, 386. 523, 524. Si μὲν nostro loco necessarium esset propter δὲ v. 479. mallem superiore versu θράσος μὲν μηδέν. Μοὶ pro μὲν vulgo ponitur Phœn. 524. Nec minus recte diceretur θράσος μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε, quam θράσος μοὶ μηδὲν προσθῆτε ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Hoc enim valet dativus ἐξόδοις ἐμαῖς.

477. In animo habuit noster Æsch. Theb. 238.

478. Εἴσω θ' P. E.

481. Minus recte interpungeretur, ἀλλ', εἰμὶ γάρ κ. τ. ἑ. Dicere enim potuisset poëta, si per metrum licuisset, ἀλλὰ γάρ εἰμι. Ante γὰρ autem nemo unquam interpunxit. Noster Phœn. 1318.

---

[x] "Πρόσθητε non abhorret ab analogia, "quum etiam κατάθωμαι, μετάθηται, πρόθηται, ἐπίθωνται in Atticorum libris "scripta legantur." Matthiæ.

'Αλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πϱὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. 'Αλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. In his locutionibus, particulæ ἀλλὰ γὰρ significant ἀλλ' ἐπεί. Apud Herodotum vulgo plenius distinguitur post ἐγγένηται, quod vitium sæpe apud eum reperio. Idem I. 14. 'Αλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. Quæ verba vulgo in duas periodos divisa sunt, plena distinctione post ἔτεα adhibita. Idem IX. 27. 'Αλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκέει ἐπιτηδεώτατον ἡμέας εἶναι ἑστάναι, καὶ κατ' οὕστινας. Hic etiam post πρέπει plene distinguitur in vulgatis libris. Idem IX. 109. 'Αλλὰ πόλις τε ἐδίδου καὶ χρυσὸν ἄπλετον, καὶ στρατὸν τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη. Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον. ἀλλ' οὐ γὰϱ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φᾶρος. ἡ δὲ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ δώρῳ, ἐφόρεέ τε καὶ ἀγάλλετο. Vide omnino Herod. VI. 11. ubi verba ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται sententiam inchoant. Interdum reticetur γὰρ, ut supra v. 378. Ita noster Phœn. 99. 'Αλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, Κέρδου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.

Ibid. " Πρόσφορος. *Apta, idonea.* Subaudiendum autem πϱεσβεύειν. Sic Pindarus Olymp. IX. 121. πϱόσφορος ἀναγεῖσθαι. Hesychius: Πρόσφορον. ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον." Musgravius. Malim, πρόσφορος πυθέσθαι. Propior scilicet ostio templi, quam avia aut sorores.

482. Κἀμαυτῆς πέρι. Sensus est, οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμαυτῆς. Ita paullo post v. 568. κἀμοὶ significat οὐ μόνον σοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐμοί.

483. Μὴ pro εἰ, *num, an, utrum.* Noster Phœn. 92. ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος, Σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ. Tro. 176. Οἴμοι, τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον Τάσδ' 'Αγαμέμνονος, ἐπακουσομένη, Βασίλεια, σέθεν, Μή με κτείνειν Δόξ' 'Αργείων κεῖται μελέαν. Soph. Ant. 1253. 'Αλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ. Interrogative pro μῶν. Noster Hippol. 799. οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βιός; Æsch. Prom. 247. μή που τὶ προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; ib. 958. μή τι τοὶ δοκῶ Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; Sup. 302. μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ; Soph. Œd. C. 1502. Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; Ibid. 359. Ἥκεις γὰρ οὐ κένη γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς Ἔξοιδα. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι; Plutarch. de Educ. p. 5. F. καὶ τὸν Στίλπωνα ἤρετο μή τι ἀπολωλεκὼς εἴη.

485. Οὐ νεωστὶ δή. Interpretare, πάλαι δή.

487. Εὖ προχωρῆσαι. Id est, ni fallor, εὐτυχῆσαι. Sic εὖ βεβηκόσιν pro εὐτυχοῦσι Soph. El. 979. Verbum προχωρεῖν diverso sensu usurpat noster Phœn. 1271. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι, Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.

488. Εἰς τἀμήχανον. In ed. superiore dedi ex conjectura εἰς ἀμήχανα, rectius quam vulgo εἰς ἀμήχανον, ubi observavi, si ἀμήχανον adhibuisset poëta, articulo addito dicturum fuisse εἰς τἀμήχανον, quod jam in Rom. C. [et Flor. 1. 2.] repertum in textum admisi. Autolyci fr. 3. legimus σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.

491. " Supra dixerat v. 410. ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. Paullo " inferius sic quoque loquitur v. 514. πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς. " [Adde Alc. 333. Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς.] Quare hic " mihi non displicuisset, Σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς." Brodæus. Brodæi emendationem post Barnesium adoptavi. Violentam esse hanc mutationem contendit Piersonus Verisim. p. 178. nec solere librarios illa πατρὸς et μητρὸς confundere; præterea non parvam superesse difficultatem in verbis σημαίνειν et κελεύειν, quorum alterutrum frigeat et abundet. Legendum igitur censet, Σφάξαι κόρη Δήμητρος, ἥτις εὐγενής. Quasi vero facilius fuerit librariis ΚΟΡΗΙΔΗ in ΚΕΛΕΥΕΙΝ mutare, quam ΠΡΟΣ in ΜΡΟΣ. Quod ad σημαίνειν et κελεύειν attinet, primum conferendus locus e Rheso a Reiskio indicatus. v. 879. Ὑμᾶς δ' ἰόντας τοῖσιν ἐν τείχει χρεὼν Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημῆναι, νεκροὺς Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. Quem locum si recte cum nostro comparavit Reiskius, verbum σημαίνειν ad oraculorum interpretes referendum est, κελεύειν ad ipsum Demophontem. Deinde σημαίνειν non *jubere* sed *indicare* interpretari potes, hoc scilicet modo, *Oraculorum enim interpretes ait hicce non taurum aut vitulum significare, sed puellam nobilem mactare jubere.* Ita fere Portus. Sed esto ut σημαίνειν et κελεύειν ita explicanda sint, ut alterutrum eorum prorsus abundet. An vero tam raro in tragico sermone occurrunt pleonasmi, ut vulgatam nostri loci scripturam eo nomine sollicitare necesse sit? Ceterum verba μητρὸς ἥτις εὐγενὴς copiose defendit Musgravius, hac scilicet significatione, *Quæ nobilis sit a parte materna.* Quin et ματρὸς mavult supra v. 410. Cujus rationes, meo quidem judicio omni pondere destitutas, apud ipsum petant quibus ea interpretatio arrideat.

494. Σφάξειν P. E. *Mactaturum* recte Portus[y].

495. " Κἀμοὶ λέγει. Ita lego, rejecto, quod inter κἀμοὶ et λέγει " per errorem irrepserat, δέ." Barnesius. " Δὲ non nisi super- " scriptum habet MS. G." Musgravius. Noster Phœn. 164. ΠΑΙ. Ὁρᾷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως.

496. Ἐξαμηχανήσομεν. Verbum nusquam alibi, quod sciam, obvium. Significare videtur, *Se ex angustiis et difficultate prudentia liberare.* Tι enim παϱελκεῖν existimo[z].

---

[y] " Sed recte Reisig. com. crit. in Œd. " C. p. 190. monet, in verbis eis, quæ " futurum aliquid sua vi ostendant, " nihil offensionis habere præsentis infi- " nitivum, quia futuri temporis notio " verbo illi, ex quo hic pendet, insit. " Possit etiam de more accipi, *Dicit non* " *sui ingenii esse immolare.*" Matthiæ.

[z] Pro ἐξαμηχανήσομεν conjicit Matthiæ μηχανὴν (vel μηχανὰς) εὑρήσομεν.

498. Βούλεσθαι mavult Reiskius, [et Herman.] Non male; sed recte se habere videtur vulgata.

499. Frustra in hoc loco explicando laborant viri docti. Vertit Musgravius, *An igitur hac conditione nos salvos fore speramus?* et proponit ἐν τῷδ' ἐρυκόμεσθα σωθῆναι λόγῳ; coll. Herc. 317. An legendum κἀχόμεσθα? A in ΕΥ passim mutari, alibi, si bene memini, monui. Εὐθύνας pro Ἀθήνας habet Aldus in Tro. 974. Sed quid significat ἐχόμεσθα? Opinor, *hæremus*, vel aliquid ejusmodi. Thucydides I. 25. Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Nostro loco verba ἐν τῷδε τῷ λόγῳ non male ἐν τῇδε τῇ ἀποϱίᾳ interpretari potes.

500. Τἄλλά γ' G. Musgravius [et ita Rom. C. Flor. 1. 2.]

501. Ἀργείων P. E.

503. Ἑτοίμη P. E. et ita G. monente Tyrwhitto: ut et Rom. C. Flor. 1. 2. Noster Phœn. 975. Αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰϱ ἵσταμαι βίῳ, Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.

505. Scripsi αἵρεσθαι. ut Porsono olim placuit. Thuc. II. 71. Παυσανίας γὰρ ὁ Κλεομβρότου Λακεδαιμόνιος ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης κ. τ. λ. IV. 10. Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου κ. τ. λ. Demosthenes de Coron. p. 297, 10. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. Hoc exemplo prætermisso alteram ex spuria oratione dedit Steph. Thes. L. G. v. κίνδυνος. Πόλεμον ἄρασθαι vel ἀράμενος legimus quoque apud Demosth. p. 58. 6. p. 178. 25. p. 207. 25. Eodem quo noster vitio laborat Andocides περὶ τῶν μυστηρίων p. 2. 31. [p. 6.] ὑμεῖς μὲν στρατιὰν ἐκπέμπετε, καὶ παρασκευὴν τοσαύτην, καὶ κίνδυνον αἱϱεῖσθαι μέλλετε. Legendum ἀρεῖσθαι. Similes sunt phrases νεῖκος ἠράμην infra v. 986. δυσμένειαν ἠράμην v. 991. κοινοὺς αἱρόμενος πόνους Ion. 199. aliæque quamplurimæ. Quoties permutentur αἵρεσθαι et αἱρεῖσθαι, vix quisquam harum literarum ita expers est ut nesciat. Quo magis miror apud Æsch. Pers. 481. in omnibus edd. reperiri αἱροῦνται φυγὴν, cum veram scripturam αἵρονται e Rhes. 54. 126. reponere potuerint editores. Noster Alex. fr. 9. Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος, Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν. Hic etiam legendum αἵϱονται ex Æsch. Suppl. 346. 448. Fœde depravatus est ejusdem fabulæ v. 957. qui in codd. ita scriptus exhibetur: ΙΣΘΙΜΕΝΤΑΔΗΔΗΠΟΛΕΜΟΝΕΡΕΙΣΘΕΝΕΟΝ. Ubi neque αἱρήσῃ cum Aldo, neque αἱρεῖσθαι cum Robortello, sed αἵρεσθαι legendum videtur ut apud nostrum Fr. incert. XLIII. ἀλλ' οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ, Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἵρεσθαι κακοῖς. Vide Thucydidem I. 80. 82. 118. 125. Bene Græcum esse πόλεμον ἀναιρεῖσθαι docuit Marklandus ad Suppl. 492. Sed non ideo evincitur veteres πόλεμον αἱρεῖσθαι dixisse.

508. De locutione ἐπεί τοι καὶ consulendus Porsonus ad Med. 675. qui e nostra fabula citat etiam v. 744.

510. Φύντας S. et ita Beckeriana et Schæferiana. Reliquæ re-

centiores φῦντας habent, accentu ex Hervagiana tertia derivato, in qua vitio typographico legitur φῦντες. Flor. 1. 2. φῦντας. Rom. C. φύντας.

512. "Κάλλιον, οἶμαι. Ironia." BRODÆUS. Eadem significatione legitur οἶμαι infra v. 968. *Credo* dicunt Latini. Obiter emendandus noster Alc. 349. Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Ωἶ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας, Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν. Ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. Imo, Ψυχρὰν μὲν, οἶδα, τέρψιν.

Ibid. Ἃ μὴ τύχοι ποτέ. Paullo aliter ὃ μὴ τύχοι ποτὲ noster Phœn. 574. Meleagro fr. 9. Contra pro ὃ μὴ γένοιτο, quod habent noster infra v. 714. Æsch. Theb. 5. Aristoph. Lys. 147. ἃ μὴ γένοιτο legitur apud nostrum Ion. 731. In nostro loco τύχῃ legit G. monente Tyrwhitto M. B.

514. " Legendum cum Tyrwhitto, Κἄπειτα δεινά." MUSGRAVIUS. Certissimam hanc emendationem primus recepi, quam quodammodo confirmat Rom. C. in quo δὲ additum est.

516. Ἀλητεύσω S. Barnesius in margine, Musgravius. Sive pro futuro accipiatur, sive pro subjunctivo, melius est ἀλητεύσω quam ἀλητεύω. Quamquam ne hoc quidem malum, modo pro subjunctivo accipiatur. Noster Phœn. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; Sed in his locutionibus libentius alterum subjunctivum adhibent tragici.

517. Ἐὰν δή τις λέγῃ. Suspicor particulam δὴ hic locum habere non debere.

527. " Malim cum Scaligero πρέποι." MUSGRAVIUS. Quæ scriptura postulat etiam κἂν pro καί[a].

530. Consulto, necne, hunc versum prætermiserit Porsonus in præclara illa de quinto pede tragici senarii disputatione equidem nescio. Noster Phœn. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξεις θυμάτων, ἑλὼν πάτραν; Ita codd. fere omnes. Quæ scriptura si recte se haberet, facile de numero versuum canoni Porsoniano adversantium eximi posset noster versus, legendo, καὶ κατάρχετ', εἰ δοκεῖ. Sed mediam formam, quam in Phœnissis habent edd. omnes, hac significatione unice veram esse docuit Valckenarius.

534. Τὸ omittunt edd. recentiores.

535. Cum hac Macariæ oratione comparanda Polyxenæ oratio in Hec. 342. Iphigeniæ in Iph. A. 1368. Praxitheæ in Erechtheo. Omnes locis communibus refertæ sunt, quarum multo patientiores fuerunt Athenienses quam nostri homines.

536. Φεῦ, φεῦ. Admirantium exclamatio. Vide infra v. 553. Noster Hip. 431. Soph. Œd. T. 964. Ita Aristoph. Av. 1720.

537. " Πάρος ἀδελφῶν, et v. 583. πάροιθεν poetice pro πρὸ ἀδελφῶν, " ὑπὲρ ἀδελφῶν, *pro fratribus*." PORTUS.

540. Οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν P. E. Et ita legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

---

[a] Vid. Reisig. de ἂν particula p. 130. 131. *G. D.*

542. Ἡράκλειος P. E. Noster Or. 1512. Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο[b]. Vide ad v. 245.

544. Vereor ut recte nostro loco ἐνδικώτερον pro ἐνδικωτέρως in ed. superiori reposuerim. Plura enim quam putaram hujus formæ adverbia apud Atticos scriptores reperi. Sequentia indicat Atticista Anonymus: Ἀληθεστέρως. Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. | Ἀμεινόνως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. | Ἐχθροτέρως ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον. Θουκυδίδης. | Ἐπιτηδειοτέρως. | Καταδεεστέρως. Ἰσοκράτης περὶ Ἀντιδόσεως. | Λεπτοτέρως. Ἀναξανδρίδης Ὁπλομάχῳ. | Μειζόνως ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ [capp. 19. 98.] Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Μειζόνως etiam Thucydides VI. 27. Xenophon Cyneg. 13, 3. Isocrates περὶ Ἀντιδόσεως p. 392. ed. 1749. In qua oratione καταδεεστέρως non reperi, ἐνδεέστερον reperi p. 381. His adde ἐνδεεστέρως apud Thucydidem II. 35. IV. 39. ἀσφαλεστέρως ibid. 71. χαλεπωτέρως VIII. 40. μαλακωτέρως ibid. 50. ὑποδεεστέρως ibid. 87. ἀπορωτέρως apud Thucydidis magistrum Antiphontem p. 660. σαφεστέρως p. 662. ἐλασσόνως et κρεισσόνως p. 699. Εὐλαβεστέρως in Iph. T. 1375. edd. omnes. εὐρυτέρως Aristoph. Lys. 420. δυστηνοτάτως pro δυστηνότατος in nostri Sup. 967. legendum conjiciunt Reiskius et Marklandus. Lego γηράσκω δυστηνοτάταν, Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις, Οὔτ' ἐν ζῶσιν κρινομέναν, (κρινομένη Musgravius pro vulg. ἀριθμουμένη,) Χωρὶς δή τινα τάνδ' ἴσχουσα μοῖραν. Σωφρονεστέρως in Iph. A. 379. ex Stobæo reposuit Marklandus. Apud Æschylum, si bene memini, nusquam occurrit adverbium in ως, nisi in Prom. 630. ex mea emendatione, quam non magni facio, μή μου προκήδου μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ.

551. “Omnino legendum cum Barnesio [in margine] προθύμῳ.” Musgravius.

552. “Τοῖσδ' *his conditionibus*.” Brodæus.

554, 555. Ἀλλ' ὑπερφέρεις κ. τ. ἑ. Hunc locum minime expedio. De verbo ὑπερφέρειν, *excellere*, nonnihil dixi ad Soph. Œd. T. 381. Dicitur mulier, verbi caussa, πασῶν γυναικῶν ὑπερφέρειν τῷ κάλλει (vel τὸ κάλλος), *omnes feminas forma antecellere*. Herodotus VIII. 138. Οἱ δὲ ἀπικόμενοι ἐς ἄλλην γῆν τῆς Μακεδονίης, οἴκησαν πέλας τῶν κήπων τῶν λεγομένων εἶναι Μίδεω τοῦ Γορδίεω, ἐν τοῖσιν φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμῇ τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Thucydides I. 81. Τάχ' ἄν τις θαρσοίη ὅτι τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν. Nostro loco vereor ne ad emendationem confugiendum sit. An legendum, ἀλλ' ὑπερφέρει Τόλμης τε τόλμα, καὶ λόγου χρηστοῦ λόγος? Æsch. Prom. 921. Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα, Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα (eodem sensu ὑπερφέροντα dicere potuit poëta) καρτερὸν κτύπον[c].

---

[b] “Sed ut recte dicatur ἡ Τυνδάρειος παῖς Orest. 1505. Ἡράκλειος tamen, non adjecto παῖς vel θυγάτηρ, dubito an usquam reperiatur.” Matthiæ.

[c] “Ὑπερφέρειν videtur h. l. esse non *antecellere*, sed *supra ferre, exaggerare*.” Matthiæ.

557. “Γε delendum, aut σε pro eo scribendum.” Reiskius. Hoc melius.

Ibid. Ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς tacite Barnesius. Utramque emendationem male neglexit Musgravius.

558. Σοφῶς κελεύεις. “*Prudenter, caute, jubes.* Causa cavendi erat, ne, si aperte jussisset, ipse in societatem piaculi veniret.” Musgravius.

559. “Θάνω futurum est modi indicativi, quod alibi non inveni.” Musgravius. Θάνω subjunctivus est, ut alibi passim. Si puella dixisset, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνωμεν, nemo de significatione dubitasset. Subjunctivi primam personam pluralem eo sensu quo Anglice dicitur *let us die* passim occurrere nemo nescit. Rarius, nec tamen valde raro, adhibetur prima persona singularis ea significatione qua dicunt nostrates *let me die.* Pluraliter Soph. Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. Singulariter noster Hippol. 567. Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Ibid. 1354. Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. In Med. 1275. verba παρέλθω δόμους sine interrogatione recte exhibent edd. pleræque. In Androm. 844. metri caussa legendum, Ἀπόδος, ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν. Nos, *Let me give myself a mortal wound.* Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε πρὸς οὖς βάλω. Ita quoque Hom. Il. α'. 26. μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω. Plerumque præmittitur φέρε aut ἄγε, ut apud Soph. Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Ubi subjunctivum καλέσω pro futuro, quod Atticis est καλῶ, accipiunt omnes interpretes. Dicitur etiam μὴ θάνω, *ne sinas me mori.* Exempla dant Soph. Œd. C. 174. Trach. 802. Eurip. Tro. 172. Herc. 1399[c]. Ceterum solennis est locutio ἐλευθέρως θανεῖν, *mori ut liberum decet.* Noster Or. 1169. ὃν οὐ καταισχυνῶ, Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως Ψυχὴν ἀφήσω. Archelao fr. 4. Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείας ποτὲ Ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως. Quæ loca affero, ut eorum auctoritate utar in emendanda vulgata scriptura in Hec. 550. Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα (l. ἐλευθέρως) θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'. Permutantur ἐλεύθεροι et ἐλευθέρως in Hippol. 421.

562. Noster Med. 394. Κτενῶ σφε. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

564. Οὐκ ἂν δυναίμην. Nos, *I cannot bear.* Noster Hec. 972. κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις. Or. 105. οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον. Bacch. 834. Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.

565. Σὺ δ' ἀλλά. Vim particulæ ἀλλὰ in hac locutione non debent negligere tirones. Significat, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶν θέλεις. Anglice verte, *then.* Vide nostrum Hec. 391. Phœn. 1661. Med. 942. incertum Rhes. 167. Aristoph. Ach. 190. 1032. Nub. 1367.

---

[c] “De vi conjunctivi vid. etiam Elmsl. ad Med. 1242. ad Bacch. 341. Porson. et Dobræum ad Arist. Plut. 965.” Matthiæ.

1372. Pac. 659. Lys. 903. Antiphanes Athen. p. 446. C. A. Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. B. τοῦτο μέν σοι πείσομαι.

Ibid. Τοῦδε χρῇζε. "*Ab hoc*, Demophoonte scilicet, *pete*." Heath.

567. "Optime hanc ῥῆσιν Demophonti tribuit Tyrwhittus." Musgravius. Sic etiam Heathius[d].

Ibid. Ὦ τάλαινα παρθένων. Soph. Trach. 307. Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ, νεανίδων; Ita interpungendum videtur.

569. Noster Hec. 852. Καὶ βούλομαι, θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον, Καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην.

570. Τλημονεστάτην. *Miserrimam* plerique interpretes. *Fortissimam* recte Musgravius. Sic etiam Polyxena Hec. 562. Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. Hunc scilicet: Ἰδού. τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία, Παίειν προθυμεῖ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

573. "Abundare potest μοι, [monente Heathio,] ut sæpe apud "Euripidem. Vide ad Herc. Fur. 95. Non inepte tamen Tyr"whittus προσφθέγμα σόν." Musgravius. Pro μοι, quod e v. sequente natum videtur, dedi δή. Noster Hec. 413. Τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. Soph. Aj. 856. Σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω, Πανύστατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον[e].

575. Τούσδε in Hervagiana prima operarum incuria omissum primus ex Aldina revocavit Barnesius. Certatim emendarant viri docti, Scaliger, Portus, Duportus, Τοιούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν εἶναι σοφούς. Scaliger etiam μεῖναι vel φῦναι. De locutione δίδασκε σοφούς, *redde sapientes*, consulendi in primis Bentleius Epist. ad Millium p. 18. et Valckenarius Diatrib. p. 205. Citat Musgravius Ammian. Anthol. p. 170. (II. p. 385. Brunck.) εἰ βούλει τὸν παῖδα διδάξαι ῥήτορα, Παῦλε. et Med. 294. χρῆν δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σόφους. Adde Aristonymum apud Stobæum p. 58. [Vol. I. p. 139. ed. Gaisf.] πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρων τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσιν. Crocodilum δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα memorat Herodotus II. 69. Vide an εἶναι librariorum additamentum sit. Nostro loco ordo verborum paullo intricatior est, et ita fortasse explicandus: καὶ δίδασκέ μοι τούσδε παῖδας, τοιούτους σοφοὺς εἰς τὸ πᾶν ὥσπερ σύ. Vel post παῖδας cum Musgravio interpungendum, quasi τοιούτους *tales quales dicam* significet.

576. Ἀρκέσουσι γὰρ edd. recentiores ut e MSS. suis emendarat

---

[d] "At Demophon post v. 474. sce"nam reliquisse videtur. Itaque hanc "ῥῆσιν præeunte Herm. Choro dedi." Matthiæ. Minime vero Demophon scenam reliquerat: ὅδε enim in 489 neminem nisi Demophontem indicat, (v. 409. 410.) eundemque præsentem.

[e] "Verum videtur, quod Herm. con"jecit ὕστατον προσφθεγμάτων. Sed post "curas secundas addit, Nescio tamen an "præstet, quod Elmsleius dedit." Matthiæ. Blomf. proponit ὑστάτοις προσφθέγμασι, et dubitat utrum πρόσφθεγμα in singulari numero ab Euripide alibi adhibeatur. Adhibetur vero ab Æschylo, Prom. 590. et Soph. Aj. 500. Phil. 235.

Stephanus. Et ita legunt Flor. 1. 2. Distinctionem post μᾶλλον plenam habet Aldina, sed vix conspicuam. Nullam cæteræ omnes ante Musgravianam. Hinc nata absurda Porti et Barnesii interpretatio. *Nulla enim* alia ratione *magis durabunt.* Portus. *Nulla enim* alia ratione *magis sufficient* sibi. Barnesius. Primus locum recte interpretatus est Heathius, *Nihil amplius:* (ut eos scilicet doceas opus erit:) *satis enim erunt instructi.*

583. Πάροιθε P. E. Quam formam in eadem versus sede habet Aldus infra v. 1031. Phœn. 1009. Hippol. 1443. Rhes. 705. Bacch. 912. Ion. 1558. Πάροιθεν metro repugnante vulgo legitur infra v. 863. Iph. A. 862. Herc. 582.

585. "Τιμῶτε. Ita ed. Ald. Vulgo τιμᾶτε." Musgravius. Voluit, opinor, τιμῷτε et τιμᾶτε. Quamquam nec τιμῶτε nec τιμῷτε habet Aldus, sed τιμῶ τε. Sic etiam tres Hervagianæ et Brubachiana. Τιμᾶ τε Stiblinus. Τιμᾷ τε Canterus. Τιμᾶτε recte Portus et sequentes.

591. Ita fere Iphigenia A. 1398. Θύετ'. ἐκπορθεῖτε Τροίαν. ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου Διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.

592. Εἴ τι δὴ κάτω χθονὸς Stobæus CXX. p. 602. [Vol. III. p. 602.] ubi leguntur hæc verba cum quatuor versibus sequentibus. Κατὰ χθονὸς tacite Grotius.

593. Εἴη γε μέντοι μηδέν. "Verte cum Grotio, *Quod utinam* "*nihil sit.*" Heathius.

595. Οὐκ οἶδα πῆ τις τρέπεται Stobæus. Omnino retinendum ὅποι. et ita Rom. C. [Conf. Valckenar. ad Hippolyt. p. 267. *G. D.*] Ὅποι τράποιντο vulgo legitur apud Æsch. Pers. 459. ποῖ τράπωμαι apud Eurip. Hec. 1099. ποῖ ποτε τρέψῃ Med. 359. ποῖ τράπωμαι ibid. 502. ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι Hippol. 1066. ποῖ τρέψομαι Alc. 946. ποῖ γὰρ τράπωμαι Bacch. 1363. ποῖ τρέψεταί τις Cycl. 308. ποῖ τρεψόμεσθα Heracl. 441. ποῖ δὲ (δὴ) τράπωμαι apud incertum Rhes. 871. ὅποι τέτραπται apud Aristoph. Ach. 206. ποῖ τις τρέψεται Thesm. 610. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην Ran. 298. ποῖ τις ἂν Τράποιτο Plut. 374. Vulgo quidem legitur ὅπῃ τράπωμαι apud nostrum Or. 634. et ὅπῃ τραπόμενος v. 721: sed recte ὅποι utrobique præbent codd. nonnulli. Legendum etiam ὅποι τράπωμαι apud Æsch. Agam. 1541. ποῖ τις τράποιτ' ἂν Choëph. 407. Vulgo ὅπα et πᾶ. Sic *quo me vertam*, non *qua me vertam* dicunt Latini. Quod de ποῖ τρέψομαι dixi, etiam de ποῖ φεύξομαι dictum velim.

597. "Malim cum Scaligero εὐψυχίᾳ." Musgravius. Ita primus scripsi. Cf. noster Alc. 645. Ἦ τἆρ' ἁπάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Suppl. 841. Πόθεν πόθ' οἵδε, διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ Θνητῶν, ἔφυσαν[f]; Rom. C. legit εὐψυχίας.

599. "Στῶσα alii legunt. *Stans pro nobis, te ipsam sistens*

---

[f] Blomf. addit Æsch. Pers. 184. μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ. monet tamen quod in v. 442. ejusdem f. accusativum habemus ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς.

"*ad victimam.*" Stiblinus. Στῶσα mendum typographicum Hervagianæ primæ, quod secutæ sunt cæteræ Hervagianæ et Brubachianæ.

600. Ἅζομαι aspero spiritu recte edidit Barnesius. Οὐ χάζομαι pro οὐχ ἅζομαι habent edd. omnes in Or. 1116. pleræque in Alc. 327. Hesychius: Οὐχάζομαι, οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. Hic etiam οὐχ ἅζομαι recte reposuerunt viri docti. Οὐχ ἅζεται vulgo legitur apud Æsch. Eum. 392.

601. Ἧ σὸν κατῆρκται σῶμα Barnesius, qui verbum κατῆρκται non *initiatum est* cum Porto ceterisque omnibus, sed *initiavit* Latine vertit. Vix quisquam hodie in literis Græcis adeo hospes est, ut nesciat verba media et passiva, paucissimis exceptis, eandem prorsus παρακειμένου formam habere. Εἴργασται e. g. utrumque significat, *fecit* et *factum est.* Activo sensu usurpant Soph. Aj. 22. Eurip. Hec. 264. Hippol. 794. Iph. A. 468. Passivo Æsch. Agam. 362. Eurip. Hec. 1085. Or. 284. 599. In Med. 293. Hel. 109. significatio ambigua est: sed cum Med. 293. cf. Demosth. p. 442, 11: et p. 449, 23. Confer omnino Hel. 1195. 1533. Barnesii emendationi nonnihil ponderis accedit ex Iph. T. 1320. ubi cum olim legeretur, Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο, θεὰ ex codd. reposuit Marklandus. Hanc igitur scripturam admisissem, si certum esset κατῆρκται transitivum cum accusativo σῶμα conjungi posse. Nam verba sacrificandi κατάρχεσθαι et ἀπάρχεσθαι genitivum postulare videntur. Ita noster Phœn. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν; ad quem locum consulendus omnino Valckenarius. Thucyd. I. 25. οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν. Vulgatam igitur scripturam non mutavi. Passivum est ἐνῆρκται in El. 1142. Κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγίς. Quod ad sensum nostri loci attinet, nihil interest utrum ἣ an ᾗ legatur. Nam dativus ᾗ per ὑφ' ἧς explicari potest. Rom. C. ᾗ.

Ibid. Δήμητρος κόρῃ P. E. Κόρην pro κόρῃ omnes libri supra v. 409. Vide etiam vv. 930. 932. Nostro loco parum refert utrum κόρην an κόρῃ legas, quamquam hoc paullo melius videtur. Rom. C. κόρην. Utriusque structuræ exemplum præbet noster Iph. T. 63. Ξὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ, Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας Οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἔμ' (malim πάρεισιν αἵδ') εἴσω δόμων, Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. Ubi Ἑλληνίσιν γυναιξὶν et τοῖσδ' ἀνακτόροις scribere potuit poëta. Defendi potest κόρην etiam ex Tro. 606. Ὦ μῆτερ ἀνδρὸς, ὅς ποτ' Ἀργείων δορὶ Πλείστους διώλεσ', Ἕκτορος, τάδ' εἰσορᾷς; Alterum habet Æsch. Theb. 559. Ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα, Ἀνὴρ ἄκομπος. Eurip. Hec. 771. Πρὸς ἄνδρ' ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός. Ubi Πολυμηστόρα habet Aldus. Hippol. 101. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Tro. 1133. καί σφ' ᾐτήσατο Θάψαι νεκρὸν τόνδ', ὃς πεσὼν ἐκ τειχέων Ψυχὴν ἀφῆκεν, Ἕκτορος τοῦ σοῦ γόνος.

602. " Λύεται μέλη. Ita scribo pro δύεται, Joanne Miltono suf-

"fragante." BARNESIUS. Ita legit Rom. C. prima manu. Noster Hec. 438. Οἱ 'γὼ προλείπω. λύεται δέ μου μέλη. Pulchre nostrum locum interpretatur Portus, *Merguntur membra dolore.* Apud Soph. Œd. C. 1597. ἔδυσε pro ἔλυσε habent Aldus et Suidas v. Δυσπινῆ. Addam locum ex Euripidis Electra, ubi literarum Δ et Λ similitudo scripturam corruperit. v. 652. ΗΛ. Λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκου. ΠΡ. Πότερα πάλαι τεκοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή; ΗΛ. Λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ. Imo, Δέχ' ἡλίους. Ita Electra ad matrem v. 1124. Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων. Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγὼ, Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται.

605. Ἥδομαι πεπραγμένοις. De re futura loquitur tanquam de præterita. Ita Soph. Œd. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; Incertus Rhes. 481. Οὐκ οὖν κτανόντες τούσδε, πάντ' εἰργάσμεθα;

608. Hoc Chori carmen antistrophicum esse primus monuit Burgesius in Appendice annotationum ad Troadas p. 137. quem in versuum distributione secutus sum. [Aliter Boeckh. de Tragicis Gr. p. 262-265. *G. D.*] Nonnulla hinc desumta habet Stobæus Ecl. Phys. IX. p. 11. quæ in ed. Genevensi ita leguntur: Οὔ τινα φημὶ θεῶν ἅ τε τὸν ὄλβιον, οὔτε βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι. μόρσιμα δ' οὔτε φυτεῖν θέμις, οὔτε σοφία τις ἀπώσεται. ἀλλὰ μάταν πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. Vix quidquam mutare videntur Stobæi codices. Grotius Euripidis editiones secutus est.

608, 609. Theognis v. 165. a Brodæo allegatus: Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς, Οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός. Brodæus vertit θεῶν ἄτερ *citra deorum voluntatem*, ut ἄνευ θεῶν in Iph. A. 809. Sed cf. Æsch. Agam. 562. τίς δὲ πλὴν θεῶν Ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;

609. Οὐ βαρύποτμόν γ' metri caussa legendum censet Heathius, οὐ βαρυπότμων Musgravius, qui citat Iph. T. 1208. Hec. 734. Aptius exemplum præbet Aristoph. Nub. 107. τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν. Nos, *Become one of these.* Quo sensu βαρυπότμων γενέσθαι dici potuisse ægre crediderim. Vide omnino Marklandum ad Suppl. 302. Maluit Burgesius οὐ βαρύποτμον ἂν qui in antistrophicum v. 620. Datismum ὑπεράλγεο invexit. Tantum abest ut hic ulla mutatione opus esse censeam, ut non dubitaverim contra omnes libros trochæum pro spondeo exhibere paullo post v. 611. Vel si mutatione opus sit, legendum forsan ἢ βαρύποτμόν γ. Observes quoque, quod rarius est, ἄνδρα pro ἄνθρωπον. An legendum φῶτα?

610, 611. "Βεβάναι εὐτυχίᾳ [pro εὐτυχεῖν]. Sic μοίρᾳ μὲν οὐκ "ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν Soph. El. 1093." MUSGRAVIUS.

611. Παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα P. E. Particula γ' metri gratia manifesto inserta est[g].

---

[g] Matthiæ post Seidlerum et Hermannum legit παρὰ δ' ἄλλαν ἄλλα.

612. “ Διώκει. *Properat.* Vide ad Herc. Fur. 1085. [1083.]” Musgravius. Cum verbis παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα μοῖρα διώκει conferendus noster Alc. 896. Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα Πιέζει φανεῖσα θνατῶν. Or. 974. Ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων Ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδας Μοῖρα βαίνει. Ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ. Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. Hippol. 1108. Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν Πολυπλάνητος ἀεί. Æsch. Prom. 275. Ταῦτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

613. “ Castigo ἐφ' ὑψηλῶν. *Et hunc quidem infimæ sortis virum alto in gradu collocat.*” Brodæus. “ Placet Brodæi “ emendatio, quæ viam aperit ad versus sequentis emendationem. “ Legendum, metro postulante, Τὸν δ' εὐδαίμον', ἀλήταν τεύχει.” Musgravius. Ego nihil muto. Ἀφ' ὑψηλῶν est ὑψόθεν. Noster Troad. 608. ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω, Τὰ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν. Archelai fr. 26. πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τῶν βροτῶν, Ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ, Εἰς ὀρθὸν ἔστη· χ' ᾧ πρὶν εὐτυχῶν πίτνει. Inone fr. 16. καὶ μί' ἡμέρα Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. Pind. Pyth. II. 94. καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Xen. Hist. Gr. VI. 4, 23. καὶ ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἔοικε, πολλάκις χαίρει, τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. D. Lucas Evang. I. 52. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

614. “ Legendum puto ἀλάταν, et vocem hanc Dorice penultimam corripere; aliter non constabit metrum.” Heathius, qui in Hel. 1490. Doricum ἀμέραν primam corripere existimat. Doricum ἀλάτας penultimam producit supra v. 365. et alibi passim. Optime metro nec male sententiæ conveniret τὸν δὲ πένητ', si liceret usitatiorem vocem πένητα pro rariori ἀλήταν reponere. Quod ex mera conjectura facere non audeo. Sæpe miratus sum in Or. 1016. ubi vulgo legitur, Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου, Heathii emendationem ὀρθῶν Porsono placuisse. Malim, Ἐξιθύνων νοσερὸν κῶλον, deleto proprio nomine. Cum hæc pro anapæsticis acceperit Heathius, haud secus atque alii omnes ante Burgesium, miror eum non reposuisse, Τὸν ἀλάταν δ' εὐδαίμονα τεύχει. Sed hoc μέλος totum constat ex dactylis et spondeis, nisi quod pro spondeo bis adhibetur trochæus[h].

615. Οὔτε φυγεῖν Stobæus, qui minus recte οὔτε habet etiam v. sequente. Quod alibi monui, hic iterum moneo, post οὔτε et μήτε sæpe apud tragicos adhiberi οὐ et μή. Ita Æsch. Prom. 449. (ubi οὔτι pro οὔτε dedit Porsonus) 478. Choëph. 289. Soph. Œd. C.

---

[h] “ Herm. in notis MSS. *f.* τόν δ' ἀλίταν εὐδαίμονα τεύχει. Ἀλιτεῖν *proprie* “ *videtur esse supplicari ob aliquod peccatum, ut a flagitando flagitium dictum est, translatum deinde ad peccata. Itaque* ἀλίτης *miser erit et supplex.* Et nominis ἀλίτης auctoritas “ non satis certa est, et ἀλιτεῖν nullo “ alio sensu, nisi peccandi, legitur.” Matthiæ. Notatione forsan dignum est Hermanni conjecturam ἀλίταν in Rom. C. a secunda manu reperiri.

972. (ubi οὔ τι de suo Brunckius) Ant. 249. Eurip. Or. 41. 46. 1086. Med. 1348. Iph. T. 354. Tro. 934. Herc. 645. Vide Censuram Edinburgensem XVII. pp. 233. 234. 492. Locum alterum ex Æschyli Prometheo ita exhibuit Blomfieldius in ed. secunda: Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν. Nunquam vidi οὐ hoc modo inter bina οὔτε collocatum. Quare vulgatam scripturam οὐδὲ πιστὸν revocandam censeo. Eupolis tamen apud Plutarchum II. p. 50. D. οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

616. Οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται P. E. Recte vertit Portus, *Nulla sapientia quis* fatum a se *repellet.*

617. Ὁ πρόθυμος. *Qui vim ipsius fati tollere conabitur.* **Brodæus.** Ὁ βουλόμενος ἀπώσασθαι.

Ibid. Ἕξει sine γ' Burgesius. In vulgatis libris verba ἕξει γ'. ἀλλὰ σὺ anapæsticum monometrum faciunt. Sic etiam verba εἰ δὲ σέβεις σύ γε v. 628.

618. Cum Aldo consentiunt MSS. E. G. monente Tyrwhitto M. B. Μὴ προσπίτνει S. edd. recentiores[i]. Quam imperativi formam nunquam usurparunt Attici, si vera sunt ea quæ ad v. 77. disputavi. Vero proprior est vetus scriptura προσπιτνῶν. Lego, Ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε. Quam facile προπίτνων in προσπιτνῶν degenerare potuerit, ex sequentibus exemplis patebit. Apud nostrum Suppl. 63. ubi vulgo legitur προπίπτουσα, nec primam produci sinit metrum, duo codices προσπίπτουσα exhibent, quod ex conjectura reponebat Scaliger. Tertius προσπίπουσα habet. Apud Æsch. Pers. 590. προπίτνοντες pro προσπίτνοντες metro postulante reposuit Brunckius, et apud Soph. Phil. 156. πελάσας pro προσπεσὼν, ubi προπεσὼν legendum erat. Idem tamen vulgatam non mutavit in Œd. C. 157. ubi verba μὴ προσπέσῃς choriambo respondent. Denique in El. 1380 nonnulli codices exhibent Αἰτῶ, προσπιτνῶ, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων. Redeo ad nostrum versum, in quo particula μὴ non cum imperativo φέρε conjungendum est, sed cum participio προπίτνων, ut in v. 577. πειρῶ δὲ σῶσαι, μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν. Significant verba μὴ προπίτνων, ni fallor, *erecto corpore et animo*, vel aliquid ejusmodi. Iolaum humi jacentem surgere jubet Chorus.

Ibid. Quod ad alteram emendationis nostræ partem attinet, ὑπὲρ nec metro nec sententiæ satisfacit, φέρε utrique. Vix opus est monere τὰ θεῶν esse τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας, ut cum Sophocle loquar Phil. 1316. Ita noster Phœn. 385. Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Τὰ θεῖα dixit Soph. Tereo fr. 11. Ἀλγεινὰ, Πρόκνη, δῆλον, ἀλλ' ὅμως χρεὼν Τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν. Τὰ δαιμόνια Thucyd. II. 64. φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως, τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως. [Conf. Dobree Add. ad Porsoni Aristophan. p. 140. *G. D.*]

---

[i] "Quod Flor. 2. ab alia manu supra "scriptum habet. Flor. 1. 2. προσπεσών. "Vict. πρὸς πεσών." Matthiæ. Πρὸς πεσὼν Rom. C. et πιτνῶν supra scriptum. Pro Hermanni conjecturis in h. l. v. supra p. 62.

622. “ Cum olim πρὸς ἀδελφῶν scriberetur, non sine loci detrimento, Scaliger legendum duxit πρὸ, quam lectionem amplector, sed ne sit hiatus, propter καὶ sequens τε adjicio.” BARNESIUS. “ Πρὸς ἀδελφῶν vetus lectio proba est et servanda.” REISKIUS. Vellem suam horum verborum interpretationem nobiscum communicasset vir eruditus. *Pro patria ac fratribus* Brodæus aliique omnes. Ceterum notandum πρό τ' ἀδελφῶν pro πϱὸ ἀδελφῶν τε. Ita Æsch. Theb. 30. 'Αλλ' εἴς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων 'Ορμᾶσθε πάντες. Ib. 209. Vide an legendum ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε τε Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτϱοχοι, ἱππικῶν τ' ἄϊον πηδαλίων διὰ στόμα Πυριγενετᾶν χαλινῶν. Suppl. 982. Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ Βάξει λαῶν * ἐν χώρῳ Τάσσεσθε. Noster Hippol. 205. Ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις. 1157. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον, Σοὶ καὶ πολίταις, οἵ τ' 'Αθηναίων πόλιν Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας. Herodotus I. 106. Ὑπό τε ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης. Ibid. 154. 'Από τε Ταβάλου καὶ Κύρου. V. 5. Ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Thucydides I. 49. Ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν. Ibid. 54. Ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου. Ibid. 56. Ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων. Ibid. 118. Πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον. Ibid. IV. 8. ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου. Ibid. 10. ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἢν ἐθέλωμέν τε μεῖναι, καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι. Nisi legendum ἢν ἐθέλωμέν γε μεῖναι. Xen. Sympos. 2, 1. ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθϱωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀϱχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν καὶ παῖδα πάνυ γε ὡραῖον καὶ πάνυ καλῶς κιθαρίζοντά τε καὶ ὀϱχούμενον. Plurima exempla supplebit Homerus e. g. Il. α'. 307. 328. 417. δ'. 366. ε'. 878. κ'. 469. Plura exempla indicavi ad Marklandi Iph. A. 508. Quod ibi monui, apud Soph. Œd. T. 541. non fuisse sollicitandum ἄνευ τε, quod etiam de Æsch. Pers. 609. monitum velim, Herodoti auctoritate confirmare possum, apud quem ter minimum legitur ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης, I. 69. VIII. 140. IX. 7. Idem VII. 184. Τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς 'Ασίας στράτευμα ἐξαναχθὲν εἴρηται, ἄνευ τε τῆς θεραπηΐης τῆς ἑπομένης, καὶ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι. Vide an hæc sufficiant ad defendendam vulgatam scripturam apud Æsch. Theb. 1080. ὥσπερ τε πόλις Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.

625. Hesiodus Op. 289. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ πϱοπάροιθεν ἔθηκαν 'Αθάνατοι. BRODÆUS. Similia vide apud Stobæum Tit. XXIX. ubi legitur etiam noster versus p. 198. [Vol. II. p. 2.]

627. Εὐγενίας pro ἀδελφῶν E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vides quantis in tenebris versentur, qui scriptis codicibus destituti veterum scripta emendare conentur. Quid vulgatæ scripturæ occasionem dederit, haud facile dixeris. An cum πατρὸς scripsisset librarius

in priore sententiæ membro, μητρὸς aut ἀδελφῶν sequi debere arbitratus est? Cujus oscitantiæ exempla passim occurrunt. An etiam ἀδελφῶν glossema est pro συγγενίας, συγγενίας autem calami mendum pro εὐγενίας? Ita fere in Hel. 959. εὐψυχίας in εὐτυχίας mutatum est, εὐτυχίας in εὐδαιμονίας, monente Porsono ad Med. 722.

628. Σύ γε recte delevit Burgesius: quæ etiam omittunt Rom. C. Flor. 1. 2. In Rom. C. et Flor. 2. verba σύ γε ab alia manu addita sunt.

630. Nova quæ hic inducitur persona, Θεράπαινα appellatur in indice personarum fabulæ præfixo. Similem errorem in Hippolyto notavit Valckenarius ad v. 88. Contra in Sophoclis Trachiniis Deianiræ ancilla Παιδαγωγὸς appellatur.

630, 631. Hos versus recte constituit Musgravius in annotationibus. Γέρων ex emendatione Brodæi omnes edd. recentiores: et ita legunt Rom. C. Flor. 1. 2.

631. "Scaliger legit hic pro τῆσδ', τῶνδ', oblitus ipsos famulum "filios alloqui, et ἕδρας pro βωμοῦ emphaticum esse." Barnesius.

633. "Legendum κατῆρες, *velatum*, *obnuptum*. Sic Suppl. "110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ. Hesychius: Κατήρη. τὸν "(vulgo κατήρυτον) κεκαλυμμένον." Musgravius. Vulgatam scripturam satis defendit noster Med. 1012. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Κατηφὴς, *tristis*. Flor. 1. 2. legunt κατηφθέν.

634. In ed. superiori dedi ξυνειχόμην pro vulg. συνεσχόμην. Jam vero ξυνισχόμην repono: vid. Plato Gorgias, 176. Aoristum ἐσχόμην nunquam passiva significatione usurpare videntur Attici. Recte κατείχετο pro κατέσχετο apud nostrum Hippol. 27. reposuit Monkius. Passim permutantur εἰχόμην et ἐσχόμην, εἱπόμην et ἑσπόμην. In Hippol. 1307. fluctuant libri inter ἐφείπετο et ἐφέσπετο. Apud Soph. Trach. 1074. solœce omnes edd. 'Αλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς. Recte εἱπόμην Schol. ad Aj. 317. monente Brunckio. Apud eundem Œd. C. 1674. neque ἔχομεν cum Aldo, neque εἴχομεν cum Turnebo et Brunckio, sed ἔσχομεν legendum arbitror. Aoristum passivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi, vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui. V. 6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθείς. V. 27. Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum τεχθὲν tragicis prorsus ignotum.

637. Flor. 1. legit ἥκω γε μὲν χάρμα συμφέρων μέγα·

639. "Πενέστης. *Servus.* Thessalorum proprie mancipia Pe-"nestæ dicti sunt. Consule Athenæum VI. p. 264. A. Poëtæ "vocabulum hoc pro famulo usurpant. Theocritus Idyll. XVI. "35. Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται." Brodæus. De Thessalorum Penestis loquitur Theocritus. "Thessali, secundum "Athenæum p. 264. πένεστας vocabant, τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ "πόλεμον δὲ ἡλωκότας. Aliter Archemachus ibidem citatus. Se-"cundum eum πενέστης is fuerit, qui pacto cum victore inito pro

“agri sui usufructu certum vectigal pendit.” MUSGRAVIUS. Citat Athenæus ex Euripidis Phryxo, Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων[k].

640. *O charissime, venis igitur servator* noster ac depulsor *ærumnæ nostræ?* PORTUS. Ἆρα non *igitur*, sed *an*, *num*, *utrum*, significare mihi videtur. Quo sensu si quis ἆρ᾽ ἥκεις potius quam ἥκεις ἆρα dicendum esse contendat, me sibi omnino consentientem habet: ἆρα enim interrogativum verbo suo subjectum in tragicorum scriptis non reperi. (Apud Aristoph. quidem legimus, Acharn. 237. ἠκούσατ᾽ ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;) Duplicem igitur interrogationis notam exhibui, unam post ἥκεις, alteram ut vulgo in fine versus. Ita fere noster Hec. 515. πῶς καί νιν ἐξεπράξατ᾽; ἆρ᾽ αἰδούμενοι; Hippol. 1153. ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ᾽ ἂν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστε, μοι, Σημήνατ᾽. ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω; Suppl. 286. μῆτερ, τί κλάεις, λέπτ᾽ ἐπ᾽ ὀμμάτων φάρη Βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυστήνους γόους Κλύουσα τῶνδε; Pro nota interrogationis post ἥκεις v. infra 941. ὦ μῖσος, ἥκεις; Soph. Œd. Col. 327. ὦ τέκνον, ἥκεις; Aristoph. Pac. 824. ὦ δέσποθ᾽, ἥκεις;

Ibid. Pro σωτήρ νῴν, quod exhibent Aldina et Hervagiana prima, reliquæ omnes σωτὴρ νῷν habent, cujus loco νῷν σωτὴρ metri causa scribendum censet Porsonus Præf. ad Hec. p. xxxiv. Si recte se haberet Aldina προσῳδία, nulla mutatione opus esset. [Vid. Hermmann. Elem. doctr. metr. p. 116. *G. D.*]

641. Noster Iph. A. 537. Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε. Herc. 245. οὐχ ὁ κατθανὼν Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ τὰ νῦν τάδε. Schæferus ad Gregorium, p. 121. “Dicitur etiam τὰ νῦν τάδε, “item τὰ νῦν ταῦτα. Eurip. Heracl. 641. εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. Interpres, phrasin non intelligens, perperam, *nunc felix es ob* “*hæc*. Herodotus VII. 104. ὡς ἐγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε ἐστοργὼς “ἐκείνους. Alciphron. III. ep. 58. τὰ νῦν δὲ ταῦτα. Ibid. ep. 72. “τὰ νῦν δὴ ταῦτα.”

643. Τοῦδε P. E. noster Iph. T. 239. Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων. Soph. Œd. T. 952. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων, Τὰ σέμν᾽ ἵν᾽ ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα. Τοῦδε quodammodo confirmat Rom. C. legendo τοῦσδε.

644, 645. Ordo est, Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος τῶν ἀφιγμένων γενήσεται. Vel, quod magis placet, Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα [περὶ] τῶν ἀφιγμένων, ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος [αὐτῶν] γενήσεται. Inepte Portus, *Jampridem enim graviter dolens* propter *illos*, *qui* hinc *abierunt*, *animo tabescebas*, dubitans *an reditus* huc ipsis *esset futurus*. Quasi vero in Atticam redire potuerint Hyllus et fratres ejus, qui nunquam antea in eam pedem tulissent. Νόστος *adventum* significat, ut sexcenties apud tragicos; ἀφικνεῖσθαι *advenire*, ut semper apud omnes Græcos scriptores. In eundem fere cum Porto errorem incidit Theocritus nostras, Ambrosius Philips, qui verba αἶψα δ᾽ ἐξίκοντο in Sapphus hymno ad Venerem ita Anglice reddit (*Spectator*, No. 223.), *The birds dismist* (*while you remain*) *Bore back their empty car again.* Quam interpretationem vero verborum sensui prorsus contrariam, ita post Annam Fabri commendat Addisonus; *Madame Dacier observes, There is something very pretty in that circumstance of this ode, wherein Venus is described as sending away her chariot upon her arrival at Sappho's lodgings, to denote that it was not a short transient visit which she intended to make her.*

---

[k] “De Penestis vid. Rhunken. ad Tim. p. 12.” Blomf. et Matthiæ.

646. “ Τί χρῆμ' ἀϋτεῖς ; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος. *Quam ob rem* “ *vociferaris? Totum hoc tectum repletum est clamore.*” Portus. “ Subscribo Piersono [Verisim.] p. 181. emendanti, τί χρῆμ' ἀϋτῆς “ πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος ; *Quamobrem impleta fuit tota domus* “ *clamore?* Potest quoque sic distingui, τί χρῆμ' ; ἀϋτῆς πᾶν τόδ' “ ἐπλήσθη στέγος. *Quid est? quid rei agitur? tota domus plena* “ *est clamore.* Vide Cyclopis v. 99. [τί χρῆμα ; Βρομίου πόλιν “ ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν.]” Reiskius. Idem significat τί χρέος supra v. 96. [Et Æsch. Ag. 85.] “ Τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέ- “ γος ; Ita MSS. E. G. ut eleganter restituit Piersonus. Ed. Ald. “ τί χρῆμ' ἀϋτεῖς ;” Musgravius. Nec dubium quin ita recte scripserit Musgravius, consentientibus quoque Rom. C. Flor. 1. 2. Vulgata tamen nonnihil auctoritatis accipit ex Cycl. 665. τί χρῆμ' ἀϋτεῖς, ὦ Κύκλωψ ; Pro τί χρῆμα, *quare*, v. Hec. 977. τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα ; et Or. 277. τί χρῆμ' ἀλύω ; et supra 633. et infra 709.

648, 649. 'Ασθενὴς ῥωμή. Eadem est locutio in Or. 68. ἐπ' ἀσθενοῦς 'Ρώμης ὀχούμεθ'.

649. Τόσον δ' εἰδέναι edd. recentiores ante Barnesium ex emendatione H. Stephani, quem rei metricæ non valde peritum fuisse inter eruditos satis constat. Τόσον δέ γ' εἰδέναι Barnesius. Τοσόνδε δ' εἰδέναι ex E. G. recte dedit Musgravius, et ita legunt Flor. 1. 2. Τοσόνδ' legit Rom. C. a prima manu ; a secunda τοσόνδε δ'.

Ibid. Χρῆν P. E. Tametsi non desunt versus, in quibus ex necessitate legatur ἐχρῆν, hoc præteritum libentius sine augmento usurpasse Atticos existimo. Aristoph. Plut. 586. Κοτίνου στεφάνῳ ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει. Longe numerosior erit versus, si leges, μᾶλλον χρῆν. In utroque enim metri anapæstici genere plerumque, non autem semper, caverunt comici, ne tertiæ dactyli syllabæ subjiceretur ultima vocabuli syllaba, aut monosyllaba vox quæ in initio versus stare non posset. Præter versum modo emendatum, quater hanc regulam violavit Aristophanes in Pluto secundum ed. Brunckianam. v. 499. Οὔτις. ἐχώ σοι τούτου μάρτυς. μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα. Tacet de scriptura hujus versus Brunckius, in quo codd. plerique, ni fallor, οὐδεὶς pro οὔτις exhibent. Veram scripturam indicavit Hemsterhusius, Οὐδεὶς ἄν. ἐγὼ τούτου μάρτυς. V. 511. Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη. V. 588. Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι.

Malim, Εἰ φειδόμενος καὶ βουλόμενος. V. 613. Νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν. De quo versu plura dicam alias.

651. Unus est hic de septem versibus apud Euripidem, qui a particulis ἦ τἄρα pro ἤτοι ἄρα per crasin adhibitis incipiant. Vide Hippol. 480. 1028. Alc. 645. 735. Iph. A. 1189. Fragm. Incert. 3. Consulendus omnino Valckenarius ad Hipp. 480. Diatrib. p. 188. His adde Æsch. Theb. 676. Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Soph. Ant. 484. Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ, Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. Utrobique scribendum videtur, Ἦ τἄρ'. Thucydides V. 100. Ἦ που ἄρα (l. ἦ τἄρα), εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε μὴ παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη ἀπαλλαγῆναι, τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται, ἡμῖν γε τοῖς ἔτι ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.

652. Μήτηρ ἔτ'. Supplendum, εἰ ἄξεις τούσδε. Male verba εἴ γε τῶνδε προσθίξεις χερὶ, (sic enim legit,) ad superiora refert Valckenarius ad Hippol. 480.

Ibid. Προσθίξει P. E. Noster Hippol. 1086. Κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται.

654. Μὴ τρέσῃς primus edidit Hervagius ed. secunda pro Aldina μητρέσῃς. Rom. C. legit μὴ τρέσης.

656. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας. Vide P. Leopardum Emendat. VII. 22.

657. " Legendum σὺ, nisi καλῶν suppleas." BRODÆUS. Σὺ minus recte edd. recentiores. Noster Hel. 553. Σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην Τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, Μεῖνον, τί φεύγεις; Soph. Ant. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, Φὴς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Idem σὲ pro σοὶ habet Trach. 65. Σὲ, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου, Τὸ μὴ πυθέσθαιποὖστιν, αἰσχύνην φέρει.

Ibid. " Τοῦδ' cum πέλας construendum. Πέλας τοῦδε, *prope* " *hunc virum.*" MUSGRAVIUS. Malim ναοῦ τοῦδ', ut supra v. 42.

658. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. *Nescio quid dicas.*

659. Παῖς παιδὸς apud tragicos *nepotem* significat, et sæpe pro uno vocabulo usurpatur. Noster Androm. 585. οὑμὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας. Bacch. 1326. τὸ σὸν μὲν ἀλγῶ, Κάδμε· σὸς δ' ἔχει δίκην Παῖς παιδὸς, ἀξίαν μὲν, ἀλγεινὴν δὲ σοί. Herod. II. 134. Ἰάδμονος δὲ παιδὸς παῖς, ἄλλος Ἰάδμων, ἀνείλετο. In nostro loco παῖδα παιδὸς de Hyllo Alcmenæ nepote intelligendum est.

661, 662. " Sic distingue, Ἀτὰρ τί; χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα " Ποῦ νῦν ἄπεστι;" REISKIUS. " Verte, *Sed quamobrem regioni* " *huic pedem appulsus alicubi nunc abest?*" HEATHIUS. Quasi που *alicubi* in initio senarii stare possit. Vertit Portus, *At cur huic regioni pedem applicans* venit? *Ubi nunc est?* Musgravius, *At quid huic regioni pedem applicans? Ubi nunc est?* (sed quo sensu hanc interpretationem dederit, non video. Si δρᾷ subaudiri putabat, allegare poterat Soph. Aj. 101. εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου; Ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; ἦ πέφευγέ σε; Ibid. 983. φεῦ τάλας· τί γὰρ τέκνον Τὸ τοῦδε ; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος ;) Musgravius tamen in textu Reiskium sequitur. Optime, modo Græcum sit ἀτὰρ τί ita adhibitum. Cujus locutionis exempla apud tragicos frustra quæsivi. Unum, quod erat in Hec. 671. aliter interpungendo sustulit Porsonus. Ἀτὰρ τί ταῦτα dixit noster Phœn. 385. Suppl. 750. Vide an scribendum, Ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα Παῖς νῦν ἄπεστι ; Noster Iph. A. 1360. AX. ἀλλ’ ὀνήσομεν σέ. ΚΛ. παῖς ἄρ’ οὐκέτι σφαγήσεται. Nusquam, fateor, παῖς et ποῦ confusa reperi. Πᾶς et ποῦ confusa vide apud Mœrin v. ἀνέστησαν πᾶς ὁ δῆμος, p. 2. ubi olim legebatur ἀνέστησάν που ὁ δῆμος. Παῖς et πᾶς quoties permutentur, post ea quæ ad v. 713. attuli, nihil attinet dicere. Itaque audacter nostro loco παῖς reposuissem, ni Alcmenam potius παῖς παιδὸς dicturam fuisse suspicarer [1].

663. Τέρψαι primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodæus. Similis varietas supra v. 437. et in Suppl. 526. Hel. 401. Τέρψαι legunt Flor. 1. 2. Vict.

665. “ Non convenit huic loco particula δή. Lego, μέτεστι “ ’δμή. Hesychius : Ἰδμήν. φρόνησιν.” Musgravius. Nunquam vidi infeliciorem conjecturam. Hæc quasi in ædem reditura ait Alcmena. Verte, *Nihil est amplius in hoc colloquio quod ad me pertineat*. Notam interrogationis primus delevit Musgravius.

668. Æsch. Pers. 334. Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων ;

669. “ Legendum, ἀριθμὸν δ’ αὐτόν. Sed et ἄλλον commodum “ sensum patitur. *Non possum alium numerum indicare, quam* “ *hunc indeterminatum, multos esse*.” Reiskius. Si sententiæ necessarium esset αὐτὸν, ad Reiskii emendationem confirmandam allegari posset Soph. Œd. C. 1266. ubi τοῦτο pro τἆλλα ex ingenio dedit Brunckius, rectius facturus si ταῦτα dedisset. In Medeæ v. 296. quem ad v. 152. hujus fabulæ attuli, αὐτῆς pro ἄλλης legi posse monet Porsonus. Ceterum nostri loci sententiam magnifice ornatam habet incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ’ ἂν ἐν ψήφου λόγῳ Θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.

671. “ Λαιὸν ἕστηκεν κέρας. Nam videntur Athenienses in dex-“ tro fuisse.” Brodæus. Subauditur autem κατὰ, ut in Suppl. 657. Καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους Κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας. Thucydides V. 67. Δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο.

673. Τὰ σφάγια etiam E. G. Articulum omittunt edd. recentiores. Τάξεων primus edidit Hervagius ed. secunda et ita legunt E. G. Flor. 1. 2. In Rom. C. et Flor. 2. τὰ ab alia manu additum est.

674. “ Πόσον τί pro simplici πόσον, ut ὅσον τι *immane quantum* “ Quare Æmil. Porti conjectura τὸ pro τί inanis est.” Barnesius.

---

[1] Blomf. legit σοῦ pro ποῦ. [Forsan τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα ; Ποῦ νῦν Aldina interpunctio optima est, ἀτὰρ, ἄπεστι ;]

677. Ἠικάζομεν E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Mœris p. 182. Ἤικασα, Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Ubi consulendi Piersonus et scriptores ab eo laudati, præcipue Valckenarius ad Phœn. 165. Apud Æsch. Agam. 1253. ἐξῃκασμένα legimus, non ἐξεικασμένα.

678, 679. Hos versus famulo recte continuant S. Barnesius et Musgravius. Quod etiam facere voluit Canterus, qui Iolai personam, quæ ad v. 678. delenda erat, oscitanter ad v. 680. delevit. In MSS. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. versus recte distribuuntur.

680. Ταυτὰ tacitam Barnesii emendationem male neglexit Musgravius. *Eadem* Portus.

681. "Ὡς ἔοιγμεν notat *pro posse nostro, et ut nos decet.*" Reiskius. Ὡς ἔοικε Barnesius in margine, *ut convenit* in interpretatione. Qua significatione ὡς εἰκός ἐστι, ni fallor, vel aliquid ejusmodi, dixisset Euripides. Homericum enim ἔοικε, *decet*, *convenit*, ab Attico sermone alienum est. Rectius igitur interpretatur Portus, *ut videmur*. In Rom. C. adscriptum legimus ἤγουν φαινόμεθα. Similia sunt ὡς ἔοικας Med. 337. Iph. T. 591. Hel. 799. ὡς εἴξασι Iph. A. 848. Hel. 504. Vix dignæ sunt quæ memorentur conjecturæ, Heathii ὡς εἴωθμεν, Musgravii ὡς ἔχοιμεν, *quantum valemus*.

682. Hunc versum alii aliter distinguunt et interpretantur. Post σοῦ plene distinguunt plerique, post ἥκιστα minus plene Barnesius. Sed rectissime Canterus Nov. Lect. VII. 29. ita interpretatur, omni distinctione sublata, *Minime decebat stulta te verba eloqui*. Quam interpretationem adoptat Musgravius in versione Latina. Πρὸς σοῦ ἦν, *te decebat*. Noster Herc. 585. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις τ' εἶναι φίλον Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν.

683. Frustra hæc verba sollicitant viri eruditi. Vulgata scriptura, modo deleatur nota interrogationis, (quam recte omittunt Hervagiana secunda et tertia,) sanissima est. Sensus est, Καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκίμου μάχης φίλοις. Id quod verissime dicere potuit Iolaus. Noster Alc. 41. ΑΠ. Ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί. ΘΑ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν. Supple, ξύνηθές ἐστι σοι. Iph. A. 736. ΚΛ. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. ΑΓ. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας. Καλόν ἐστι scilicet. Nostro loco ὡς μὴ in initio versus habet E. monente Marklando ad Iph. A. 173.

684. Hunc versum et 688. transponendos esse censet Musgravius.

Ibid. Τρώσης omnes ante Portum præter Aldum. Τρώσης Portus et sequentes ante Barnesium, qui ex Aldina δρώσης reposuit, quod ex conjectura assecuti erant Canterus, Scaliger et Duportus. "Solet sic δρᾶν absolute, i. e. nullo accusativo subjecto, adhiberi. "Vide mox v. 692. et 733. Rhes. 105. Helen. 823. [820.] "Fragmentum Bellerophontis apud Stobæum tit. CXV. [Vol. "III. p. 417.]" Musgravius. Τρώσης mendum typographicum est Hervagianæ primæ, ut et τρᾶν mox v. 691. Sed hoc statim in Hervagiana secunda correctum est, illud non solum sequentes editiones invasit, verum etiam in pejus processit. Nam τρώσης in Commeliana dedit Portus, quod in Musgraviana editoris incuria relictum est.

685, 686. “ Vere Piersonus Verisim. p. 191. [et Heathius] θέ-“ νυιμι et θένοις, MSS. tamen σθένοιμι et σθένοις retinentibus.” Musgravius. Vide v. 738. ab utroque indicatum. Eandem locutionem usurpat noster Autolyco fr. 3. Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ Θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;

689. 'Αλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' P. E. Et ita legit Rom. C. a secunda manu. Post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhiberi γε monui ad Æsch. Prom. 1070. (*Edinburgh Review,* XVII. p. 242.) Excidit e vulgatis libris particula etiam in Ion. 1325. 'Αλλ' οὖν λεγόμεθά γ'. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά. Sensus nostri loci, qui tamen minime obscurus est, omnes interpretes fugit. Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minori hostium numero pugnare paratum esse, quam olim in juventute. Eandem locutionem, οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα, usurpat Thucydides I. 143. Erfurdtius tamen ad Soph. Aj. 190. p. 516. “ Fortasse, μαχοῦ-“ μαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι, *at pugnabo tamen cum hostibus nu-“ mero non inferioribus,* sc. quam nos sumus, ita ut auxilium “ meum non temere sit repudiandum.”

690. “ Σήκωμα. *Pondus.* Recte ita MS. G. [Rom. C. Flor. “ 1. 2. Vict.] Polybius XVIII. 7. 5. προσλαβόντες οἱονεὶ σήκωμα. “ [Vide Schweighæuserum in indice.] Citatur et ex Hyperide “ apud Pollucem IV. 172.” Musgravius.

Ibid. Προτίθῃς G. suprascripto προτιθείς. Flor. 1. προστιθῇς. Rom. C. et Flor. 2. προστιθεῖς cum η suprascripto. Προστίθῃς Burgesius ad Tro. 484. ex præcepto Porsoni ad Or. 141. 'Υποτιθεὶς habet Aldus Or. 1186. τιθεῖς Alc. 893. προστιθεῖς Hel. 556. Herc. 710. τιθεὶς Ion. 741. προστιθεὶς, ut nostro loco, Ion. 1525. Recte τίθῃς Alc. 58. Androm. 209. et fortasse alibi.

691. Μήτοι μ' ἔρυκε tacite Barnesius. Consentiunt G. Rom. C. Flor. 1. 2.

693. “ 'Ως μὴ μενοῦντα. *Scito me non mansurum.*” Brodæus. “ Μενοῦντα dependet a superiore μή με ἔρυκε.” Reiskius. Μενοῦντα accusativus absolutus est, pro μενοῦντος, quod suprascriptum habet G. ut et Rom. C. Vict. Ita noster Phœn. 1469. 'Ανῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, 'Ημεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις. Ion. 964. ΠΡ. Σοὶ δ' εἰς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; ΚΡ. 'Ως τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὑτοῦ γόνον. Incertus Rhes. 144. Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει, 'Ως οὐ μενοῦντά μ'. Quibus adde Soph. Œd. T. 101. Œd. C. 380. ubi αἷμα et Ἄργος accusativi sunt. (Priore loco ipse mihi rectius facturus fuisse videor, si cum Brunckio edidissem, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.)

Æsch. Suppl. 769. *ὡς καὶ ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων* Ἔχοντας *ὀργὰς, χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος.* Alexis apud Athen. p. 104. D. Τοῖς *ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον,* Ὥς *φασι, χαλκῆν* Καλλιμέδοντος *εἰκόνα* Στῆσαι Παναθηναίοισιν *ἐν τοῖς ἰχθύσιν,* Ἔχουσαν *ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ.* Ὡς *αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον* Σωτῆρα, *τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν.* Thucydides VIII. 66. Ἀλλήλοις *γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῇσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων.* Demosth. de Halon. p. 82, 10.—*εἰ δέ τι μὴ καλῶς γέγραπται ἐν τῇ εἰρήνῃ, τοῦτ' ἐπανορθώσασθαι, ὡς ἅπαντα* Φίλιππον *ποιήσοντα, ὅσ' ἂν ὑμεῖς ψηφίσησθε.* Cont. Mid. p. 525, 29.—*ὡς ἐὰν πολλοὺς ἑτέρους πολλὰ καὶ δεινὰ πεπονθότας ἐπιδείξῃ, ἧττον ὑμᾶς ἐφ' οἷς ἐγὼ πέπονθα ὀργιουμένους.* Lysias Epitaphio p. 131. ed. Reisk. Καὶ *γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ, καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.* Quem locum cum aliis nonnullis ejusdem oratoris indicat Taylorus in indice regiminum v. *Accusativus.* Hinc fortasse emendandus noster Alc. 1120. HP. Τόλμα *προτείνειν* (malim *προτεῖναι*) *χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης.* ΑΔ. Καὶ *μὴν προτείνω,* Γοργόν' *ὡς καρατόμῳ.* Vide an legendum, Γοργόν' *ὡς καράτομον,* subaudito *οὖσαν.* Inter genitivum et accusativum absolutum hoc fere interesse videtur, quod genitivus ipsam rem, accusativus alicujus de ea sententiam exprimit. Æschines in Timarchum p. 48. ed. Reisk. Ἀπὸ *σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο* [*ὁ νομοθέτης*], *ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην.* Ubi verba *ὡς—οἰκησομένην* significant *ὡς—οἰκήσεσθαι δοκῶν.* Soph. El. 881. Μὰ *τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει* Λέγω *τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.* Supple *εἰδυῖα, ὁρῶσα,* vel tale quiddam. Sic etiam explicanda loca supra allegata, præter locum ex Alcestide, quem nunc ita explico. Ad ea quæ dixerat Hercules, Τόλμα *προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης,* respondere debuit Admetus, Καὶ *μὴν προτείνω* [*χεῖρα*], *ὡς* Γοργόνος *καρατόμου* [*θιξόμενος*]. Qua significatione non male se habet accusativus Γοργόν' *ὡς καράτομον.* Non raro enim fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Ant. 857. Ἔψαυσας *ἀλγεινοτάτας* Ἐμοὶ *μερίμνας,* Πατρὸς *τριπόλιστον οἶτον.* Aj. 870. HM. Ἰδοὺ *ἰδοὺ, δοῦπον αὖ κλύω τινά.* HM. Ἡ*μῶν γε, ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.* Æsch. Agam. 1104. Μαρ*τυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι,* Κλαόμενα *τάδε βρέφη σφαγὰς,* Ὀπτάς *τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.* Ceterum hic locus, ubi vulgo eliditur I dativi singularis, commodam præbet occasionem de ista elisione disserendi. Exempla quæ apud tragicos reperi singillatim examinabo. I. Æsch. Suppl. 7. Οὔτιν' *ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ* Ψήφῳ *πόλεως γνωσθεῖσαι.* Recte Tyrwhittus, *δημηλασίαν.* Οὔτιν' igitur accusativus est. II. Pers. 852. Ὑ*παντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι.* Lego *παιδί μου.* 916. Λέλυται *γὰρ ἐμῶν* (f. *ἐμοὶ*) *γυίων ῥώμη,* Τήνδ' *ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.* Ἐσιδόντ' accusativus est. Transitus ab alio casu ad accusativum sæpissime in participiis locum habet. Consulantur interpretes ad sequentia tragicorum loca, quæ in discipulorum gratiam apponam. Æsch. Agam. 1619. Οὕτω *καλὸν δὴ καὶ* τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ, Ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν. Choëph. 408. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ, Τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Soph. El. 479. Ὕπεστί μοι θράσος Ἁδυπνόων κλύουσὰν Ἀρτίως ὀνειράτων. Eurip. Med. 814. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. El. 1250. Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'. οὐ γάρ ἐστί σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν. III. Soph. Œd. C. 1435. Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ'. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον. Θανόντ' pro accusativo accipi posse satis ostendunt superiora. Deinde legendum, ἐπεὶ οὔ με ζῶντά γ' αὖθις ἕξετον. IV. Trach. 676. Ὧι γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως Ἔχριον, ἀϱγῆτ' οἰὸς εὐείρῳ (εὐείρου Brunckius) πόκῳ, Τοῦτ' ἠφάνισται. Lego, ἀϱγῆτ' οἰὸς εὐέϱου πόκον. V. Aj. 108. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης. Dativum quidem in simili locutione usurpat Æsch. Prom. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πϱὸς δυσχειμέρῳ. Sic etiam Aristoph. Thesm. 946. γυμνὸν ἀποδύσαντά με Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην. Sed δήσαντες πρὸς τὸν κίονα dixit Æschines in Timarchum p. 83. VI. Aj. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι (με Suidas v. Ποῖ, monente Brunckio) δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Sive μοι, quod malim, sive με legas, ἀρήξαντ' accusativus est. VII. Eurip. Hec. 912. Κηλῖδ' οἰκτροτάτᾳ κέχρωσαι. Κηλῖδ' οἰκτροτάταν e membranis Parisiensibus aliisque codd. nonnullis primus edidit Musgravius. VIII. Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ' (Ἑλλάδι γ' Aldus), οὐκ ἄνευ θεῶν. Ἐμπίπτειν accusativum adsciscit apud Soph. Œd. C. 942. Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς (αὐτοῖς Brunckius ex emendatione Heathii) τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ. Ita προσπίπτω σοι et προσπίπτω σε dictum est, ἐπιστρατεύω πόλει et ἐπιστρατεύω πόλιν, λέγω σοι et λέγω σε. Hoc habet Soph. Œd. C. 1402. Τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα Ἕξεσθ' ἑταίρων. Ubi Brunckius: Οὐδὲ φωνῆσαί τινι. *Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo Polynices ipse infra v.* 1429. Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα. *Mendose vulgo* φωνῆσαί τινα. Imo, recte. Confer v. 1760. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος, Μήτε πελάζειν εἰς τούσδε τόπους, Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν, Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει. Vides quam periculosum sit usitatam verborum constructionem pro paullo minus usitata e mera conjectura inducere. Tyrwhittum et Brunckium reprehendo, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. IX. Ion. 433. Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι Μέλει προσήκοντ' οὐδὲν (προσήκει τ' οὖδας Aldus); Vide ad Persarum locum. Plura non reperi. Nisi his difficiliora sunt ea quæ me fugerunt, non video quid obstet quo minus statuamus tragicos literam I in dativo singulari nunquam elisisse. De dativo plurali nulla controversia est.

694. Ὁπλίτης P. E.[m] Noster Androm. 459. Νῦν δ' εἰς γυναῖκας

---

[m] Matthiæ quasi Elmsleium reprehendens scribit, "Quid sit ὁπλίτης ἄτεϱ "τευχέων, fateor me non intelligere." At hoc est ipsum, quod Famulus se non intellexisse profitetur.

γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς Κτείνεις μ’. In Rhes. 325. pro κυνηγέταις scribendum κυνηγέτης. Cf. etiam Soph. Phil. 1063. σὺ τοῖς ἐμοῖς Ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

695. “ Sic Hercules κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας παν“ οπλίας, teste Diodoro Siculo IV. 10.” Musgravius. Lycurgus in Leocratem p. 172. ed. Reisk. Ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ ὅπλα. Optime οἱ δὲ νεῳ Piersonus ad Mœrin p. 265. qui nostri loci non est oblitus. Vide etiam Androm. 1123. Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας. Erechth. fr. 6. Θρῄκιον πέλταν πρὸς Ἀθάνας περικίοισιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις.

705. “ Ἡμετέραν. Ita pro ὑμετέραν omnino legendum duco.” Barnesius. Consentiunt E. G. Rom. Flor. 1. 2. Vict.

706. Χρῆν P. E. Sententiæ accommodatius est *oportebat* quam *oportet*. Non enim dehortandi, sed potius reprehendendi studio Iolaum compellat Chorus. Est autem solenne χρῆν in reprehensionibus. Plura vide infra ad v. 959[n].

Ibid. “ Γνωσιμαχεῖν. *Infirmitatem suam nosse.*” Brodæus. “ Γνω“ σιμαχεῖν dicitur, qui prudenter expendit, quæ contra se faciunt. “ Herodot. VII. 130. γνωσιμαχέοντες καὶ τἄλλα, καὶ ὅτι χώρην ἄρα “ εἶχον εὐαίρετον. Confer etiam Dion. Hal. p. 184. l. 39. ed. Huds.” Musgravius. Vide etiam Herodotum III. 25. VIII. 29. Glossographus ad priorem locum. Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. Apud Atticos scriptores hoc verbum non reperi, nisi nostro loco et apud Aristoph. Av. 556. Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ’ ἐθελήσῃ, μηδ’ εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ. Idem valent verba γίγνωσκε δ’ ἀλκὴν apud nostrum Hec. 227. Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum pp. 193. 194.

Ibid. Σὴν ἡλικίαν Porsonus Advers. p. 268. ut sine ejus monitu edidissem.

710. Λείπειν μ’ P. E. Non sum nescius bene Græcum esse μέλλω λιπεῖν, quod præter alios docuit Porsonus ad Or. 929. Exempla præbent Æsch. Prom. 626. Eurip. Or. 292. Med. 393. Hippol. 723. Androm. 408. 572. Iph. T. 484. 1264. Helen. 1052. Ion. 80. 760. 1210. 1265. El. 17. Aristoph. Ach. 1159. Av. 366. Lys. 118. Postremus locus ita fortasse scribendus est: Ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν κ’ ἄνω Ἔλσοιμ’, ὅπᾳ μέλλοιμί γ’ εἰράναν ἰδεῖν. Ubicumque vero levi emendatione pro γράψαι restitui potest γράφειν aut γράψειν, restituendum mihi videtur. Nostro igitur loco λείπειν scribo, ἐκλείπειν in Ion. 665. ubi vulgo legitur, Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ’ ἐκλιπεῖν πόλιν. Apud Thucyd. VI. 31. vulgo legitur, ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν, sed ἀπολείπειν præbet cod. Parisiensis. Locos nonnullos ex tragicis subjiciam,

---

[n] “ Recte se habet χρή. Sperat enim “ Chorus propter adhortationem suam “ sententiam mutaturum esse Iolaum: “ χρῆν valet de re facta, quæ infecta “ reddi nequit.” Matthiæ.

prout in Aldina exhibentur, addita scriptura quam reposuerunt recentiores editores. Æsch. Theb. 55. Κληρουμένους δ' ἔλιπον (ἔλειπον), ὡς πάλῳ λαχών. Pers. 479. Ποῦ τάσδ' ἔλιπες (ἔλειπες); οἶσθα σημῆναι τορῶς. Eurip. Or. 378. Ὅτ' ἐξέλιπον (ἐξέλειπον) μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών. Phœn. 1437. Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην (ἐλειπέτην) βίον. Hippol. 34. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε (λείπει) χθόνα. Androm. 521. Καὶ γὰρ ἄνοια (ἀνοία) μεγάλη λιπεῖν (λείπειν). Hel. 731. Σὺν τῷδε νύμφη δῶμ' ἔλιπες (ἔλειπες) ὄλβιον. Ion. 1306. Ἔκλιπε (ἔκλειπε) βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας. Si toties peccant librarii in locis quorum vera scriptura metro necessaria est, quid eos facturos existimemus, ubi neutra scriptura metro repugnet?

711. Μέλειν primus edidit Stiblinus. Vide Hel. 198. Rom. C. Flor. 1. 2. legunt χρῆν.

713. "Παίδων lege." STIBLINUS. "Videtur scribendum παισί." CANTERUS. "Legitur παίδων. At Canterus παισὶ melius. *Filiis* "*omnibus, qui superstites remanserint, curæ eis, ac ita servabe-* "*ris.*" PORTUS. A mente Canteri aberravit Portus. Stiblinus παίδων pro παιδὸς, Canterus vero παισὶ pro πᾶσι legendum statuit. Vidit hoc Barnesius, qui primus παισὶ recepit. Sæpissime permutantur πᾶς et παῖς, πᾶσι et παισί. Vide Soph. Phil. 703. Eurip. Phœn. 1560. Suppl. 1170. Incertum Rhes. 44. Herod. IV. 88. Vide etiam Diodorum Siculum V. 28. Ὥστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι σατύροις καὶ πασὶν (πᾶσιν vulgo, παισὶν duo codd.) ἐοικυῖαν. Poggium reprehendit P. Leopardus Emendat. V. 13. quod *pueris* pro *Panibus* in versione exhibuerit. Sed proculdubio Poggius exemplaria sua Græca secutus est.

714. Χρήσωνται τύχῃ. *Utantur* adversa *fortuna*. Id est, χρήσωνται ἀτυχίᾳ vel ξυμφορᾷ. Vide Antiphontem pp. 664. 690. 700. Satis notus est hic usus verbi χρῆσθαι. Illud apud nostrum Iph. A. 88. ἀπλοίᾳ χρώμενοι, attingit Ciceroniana locutio, *Cum sane adversis ventis usi essemus*, Ep. ad Div. XIV. 5.

715. Μὴ τρέσῃς et θάρσει sæpe διὰ μέσου adhibentur. Noster Hec. 875. τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Ita distinguendum.

721. "Ego audacter posterius ἂν in ἐν mutavi." BARNESIUS. "Recepi, licet dubitanter, Barnesii conjecturam." MUSGRAVIUS. Noster Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Aristoph. Eccl. 118. Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη. Comicus incertus apud Photium v. Οὐκ ἂν φθανοίμην (f. φθάνοιμ' ἂν) τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Quæ loca sufficient, opinor, ad vulgatam nostri loci scripturam confirmandam: et, ut Heathius observavit, "Jam a quo regatur habet dativus τοῖσδε, præpositionem "scilicet σὺν in participio συγκρύπτων." De locutione οὐκ ἂν φθάνοις multa habet Hermannus ad Vigerum p. 746. Versus noster, ut recte monet Brunckius ad Plut. 1133. significat, ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Latine, *Oportet te quam primum ea induere.*

Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour.* Vel, si mavis, *You cannot make too much haste.* Verborum οὐκ ἂν φθάνοις verus est sensus, ni fallor, *non prævenies occasionem.* Dicitur οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύπτων, ut οὐκ ἂν κάμοιμι εὐεργετῶν et similia. Pro eo autem quod dixit poëta, οὐκ ἂν φθάνοις ἂν συγκρύπτων, solœcum, ni fallor, esset οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύψας, (ut et solœcum est μεταβαλοῦσα ἐπαύσατο apud Aristot. Poet. c. 14.) nam participium præsentis temporis semper adhibitum reperio. Ita ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες apud Herod. VII. 162. θνήσκοντες apud Eurip. Or. 935. θνήσκων ibid. 939. συμπεραίνοντες ibid. 1551. φυτεύων Alc. 665. πράττοντε apud Aristoph. Plut. 485. ἰὼν ibid. 875. ἀποτρέχων ibid. 1134. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων (*Listen immediately.*) Plato Euthyd. 272. D. πεϱαίνων. Phæd. 100. Consulendus Piersonus ad Herodianum p. 452.

722. "Scaliger [et Brunck. ad Arist. Ran. 867. *G. D.*] legit "ὠ 'γὼν, quia prior syllaba τοῦ ἀγὼν brevis est." Barnesius. "Vel "οὑ 'γὼν pro ὁ ἀγὼν legendum: vel ἀγὼν primam producit." Idem ad Or. 859. Quem vide etiam ad Phœn. 591. ubi legendum ad mentem fere Canteri, Μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνήλωται χϱόνος [o]. Hodie nemo nescit neque ὡ 'γὼν neque οὑ 'γὼν ex ὁ ἀγὼν fieri, sed ἁγών. Sic in Or. 859. Hel. 1096. Herc. 1189. Suppl. 754. et apud Soph. Œd. C. 1148. El. 1492. Apud Aristoph. Vesp. 532. ubi vulgo legitur, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν dedit Gaisfordius ad Hephæst. p. 292. ex emendatione Porsoni. Malim, σοὶ μέγας ἐστὶν ἁγών. Reperiuntur apud tragicos ἁγὼν, ἁγαθὸς, ἁνὴρ, αὑτὸς, ἁγαθὴ, ἁλήθεια, ἁϱετὴ, αὑτὴ, ἁγαθοὶ, ἇνδρες, αὑτοὶ, ἁγαθαὶ, αὑταί.

723. Μέλλοντας edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam: et ita Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

727. "Videtur scribendum ἔνθες ἀξίνην." Canterus. Ἔνθες, quod in textum primus admisit Barnesius habent E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Primus etiam Barnesius ὀξύην ex Aldina revocavit. Nam superiores omnes invaserat Hervagianæ primæ mendum ὀξύνην. Ἰξύην adscripto ἰγνύην S. Ὀξύην per λόγχην ὀξυΐνην recte explicat Brodæus. Homericum ἔγχεϊ ὀξυόεντι respexit poëta. Quænam autem fuerit arbor ὀξύη, cujus multa mentio apud Theophrastum, inter hujus rei peritos parum convenit.

730. "Ὄρνιθος οὕνεκ'. *Boni ominis gratia.* Nam pedis offen-"sio mali quidpiam portendebat." Brodæus.

732. Λειφθεὶς primus edidit Stiblinus et post eum omnes edd. recentiores: ut et Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Recte Brodæus, *nisi pugnæ interfuero.* Simili errore ἐλήφθη pro ἐλείφθη habet Aldus Iph. T. 50. Hel. 418. Cæterum in Hervagiana secunda et tertia, necnon in Brubachiana, hic versus ita legitur, ἔπει γε ληφθεὶς, δεινὰ

---

[o] Conf. Erfurdt. ad Sophocl. El. 1488. [1492.] ubi articulum ante Brunckium restituerat Valckenar. Diatrib. in Eurip. p. 220. *G. D.*

πείσομαι, μάχης. Cujus scripturæ auctor ἔπει γε ληφθεὶς dare voluit, verbis ληφθεὶς μάχης hac significatione acceptis, *Si captus ero in prælio.* Ex Hervagiana tertia in Canterianam manavit ἔπει γε. Vitia edd. superiorum a Stiblino sublata sæpe retinet Canteriana. Vide vv. 177. 395. 967. 1020.

733. “Legendum cum Tyrwhitto, κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν.” Musgravius. Ita primus scripsi, rectius fortasse facturus, si οὐκ ἐγὼ scripsissem. Æschylus Choeph. 923. σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς. Soph. El. 624. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς Τοὔργον. Aj. 1368. σὸν τἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν, κεκλήσεται. In ejusdem fabulæ v. 64. edidit Aldus, ὡς ἄνδρας, κοὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων. In nostro loco δοκῶν legunt Flor. 1. 2.

734. Οὐκοῦν Ald. “Videtur scribendum οὔκουν.” Canterus. Cf. El. 239. ubi edd. οὐκοῦν ὁρᾶς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.

736. “Legendum haud dubie [cum Reiskio], Οὐ ταῦτα λέξεις.” Musgravius. Ita primus scripsi. Οὐ ταυτὰ λέξεις Heathius.

738. Θείνοντα P. E. Vide ad v. 272. Participium præteriti temporis θενόντα sententiæ minus convenit.

739. “Optime Tyrwhittus [et Heathius], Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε.
“ *Siquidem omnino perveniemus.*” Musgravius. Sic etiam Scaliger. Noster El. 263. Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους ὁ νῦν ἀπών.

742. “Hæc ad historiam spectant, quæ ait, Herculem ob cæ-
“ sum Oeonum, filium Licymnii, Hippocoontidas et Spartam bello
“ petiisse, victisque iis et urbe Sparta eversa sub Tyndaro rede-
“ gisse. Vid. Eurip. Schol. ad Orest. 458. Paus. in Lacon. fol.
“ 96. lin. 42. &c. et Apollodor. Biblioth. l. II. c. 7. §. 3. Ἑλὼν δὲ
“ τὴν Πύλον ἐστράτευεν ἐπὶ Λακεδαίμονα μετελθεῖν τοὺς Ἱπποκόωντος
“ παῖδας θέλων &c. Hoc vero præcipue hic ab Euripide memora-
“ tur, quia Lacedæmonios caros non habuit.” Barnesius. His scriptoribus addit Musgravius Diodor. Sic. IV. 33.

743. Οἶος tacite Barnesius. *Solus* omnes interpretes, præeunte Brodæo. Sed οἶος, *solus*, nusquam, quod sciam, apud Euripidem legitur, semel apud Sophoclem, Aj. 750. Verba οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην significare videntur, ὥστε ἐμὲ τροπὴν Εὐρυσθέως θεῖναι. Alterum tamen exemplum ejusdem constructionis nondum reperi [p].

748—758. sunt στρ. α'.: 759—769. ἀντιστρ. α'.: 770—776. στρ. β'.: 777—783. ἀντιστρ. β'. *G. D.*

750. “Annon legendum φαεσιμβρότου? Confer tamen Suppl.
“ 210. [208. αἶθον ἐξαμύνασθαι θεοῦ.]” Musgravius. Sic etiam Med. 352. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Suppl. 469. εἰ δ' ἐστὶν ἐν γῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας. Phaethonte fr. XIII. θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς. Satis constat solem haud raro absolute θεὸν appellari. Neque eo nomine improbanda est vulgata scriptura, quod θεοῦ nullum, αὐγαὶ vero geminum habet epitheton. Ita enim passim loquuntur tragici. Soph. Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφι-

---

[p] Blomf. legit θείης pro θείην.

ϱύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Ubi nullum codicem βάθρον ἀγχίαλον habere miror, Bothium ita ex conjectura contra omnes artis criticæ regulas scripsisse non miror. Ant. 587. ὁμοῖον ὥστε ποντίαις (vulgo ποντίας) ἁλὸς Οἶδμα δυσπνόοις ὅτ' ἂν Θρήσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Ita legendum e Scholiaste: quod si vidisset Brunckius, emendatione ejus ad v. 598. caruissemus. Nostro loco cum Homericum φαεσιμβϱότου ἠελίοιο manifesto respexerit poëta, Musgravii emendationem admittere non dubitavi[q]. Ut videant tirones quantulam auctoritatem habeant libri vulgati in terminationibus adjectivorum inter bina substantiva positorum, Aldinam aliquot versuum scripturam subjiciam. Hec. 425. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας (ἀθλία primus edidit Porsonus) τύχης. Phœn. 178. Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι (φιλαιμάτου Grotius) ῥοαί. Ibid. 214. Ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοιο (νιφοβόλοις Kingius) Παρνασοῦ κατενάσθην. Hippol. 1197. Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας (κἀπιδαυρίαν Valckenarius) ὁδόν. Alc. 1041. Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου (ἀθλίους Lascaris) τύχας. Ubi ambiguitatis vitandæ causa ἀθλίους dicere maluit poëta quam ἀθλίας. Rhes. 303. Χϱυσέα δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων (ζυγηφόρον) Πώλων ἔκληε χιόνος ἐξαυγεστέρων. Adde nostræ fabulæ vv. 785. 932. Æsch. Prom. 111. Theb. 570. Soph. Phil. 1289.

751. Ἐνέγκατε contra metrum edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam.

752. Ἰαχήσατε secundam producit, et ἰαχεῖ infra v. 783. ubi Heathius, "Verbum ἰαχεῖ penultimam hic producit, ut interdum "etiam alibi apud nostrum. Vide Hel. 1502. Herc. 349. Troad. "828. El. 1150." Vide etiam Soph. Œd. T. 1219. Eurip. Or. 824. 963. 1474. (modo metrum sit dochmiacum.) Phœn. 1303. (ubi opponuntur -λόμενον ἰαχήσω et -νος ἕνεκ' Ἐριννύων.) ib. 1311. Hippol. 584. (ubi delendum μὲν, monente Seidlero, p. 329.) Iph. A. 1039. ubi consulendus Marklandus. Tro. 515. Totidem exempla his contraria haud facile apud tragicos repereris. Quapropter non *interdum* dicere debebat Heathius, sed *plerumque*. Imo fortasse *semper*. Video enim in plerisque versibus, ubi ἰαχεῖν. ἰαχὰ, ἰάχημα primam et secundam corripere videantur, metro convenientiora esse ἀχεῖν, ἀχὰ, ἄχημα prima longa. Exempli causa, apud nostrum Phœn. 1047. 1071. verba ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος in stropha verbis ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον in antistropho respondent. Quidni scribatur ἀχὰ, cujus forma communis ἠχὴ bis in eadem fabula occurrit. v. 1155. 1387.? Eodem argumento legendum ἀχὰν Med. 149. ἀχήμασι Iph. A. 1045. ἀχῶν apud Soph. Trach. 642. His addo Æsch. Theb. 873. τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐριννύος Ἰαχεῖν, ἀΐδᾳ τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. (Quem locum propter anapæstum dactylo subjectum notarunt, qui de metro anapæstico scripserunt.

---

[q] De hac emendatione admittenda nihil in schedis suis reliquit Elmsleius: sed in notis ad Bacch. 121. ubi nostrum locum spectat, ita scribit, "vereor ut recte mutarim Aldinam scripturam, καὶ λαμπϱόταται θεοῦ Φαεσίμβϱοτοι αὐγαί."

Cum vero ἀχεῖ ὕμνους dixerit Euripides Ion. 883. ἀχεῖ μέλος, Plisthene fr. IV. 3. vix dubito quin ἀχεῖν scripserit Æschylus, vel potius ἠχεῖν.) Malim etiam ἀχὰν apud nostrum. Iph. T. 180. ubi in vulgo legitur βάρβαρον ἰαχάν. Hic quidem metrum non est anapæsticum; sed hoc præter alia cum anapæstico commune habet, quod libentius spondeum quam anapæstum post dactylum admittit [r].

753. Vocabulum ἀρχέτας, quod ἀπαξαπλῶς λεγόμενον vocat Barnesius, legitur etiam in El. 1149. monente Musgravio [s]. Dicitur θρόνον ἀρχέταν ut τύραννον δῶμα Hippol. 843. τύραννον ἑστίαν Androm. 3. Nota autem in hoc versu postremam vocabuli syllabam positione productam ante mutam et liquidam. Quod ne in melicis quidem sæpe fit. Sic ὑπὸ πλάκα apud Soph. Aj. 1220. κατά τε δρία Trach. 1012.

754. "Ἐν superfluit." Brodæus. Idem monuit ad v. 511. Utrobique ἐν *apud* significat, ut passim apud tragicos. Usitatior locutio esset παρ' Ἀθάνᾳ. Schæfer. ad Gregor. Cor. p. 46. legit γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας.

757. Minime silentio prætereundum ὑποδεχθεὶς activo sensu pro ὑποδεξάμενος adhibitum. Satis scio haud raro permutari κοσμησάμενος et κοσμηθεὶς, στεφανωσάμενος et στεφανωθεὶς, et similia. Sed in verbis hujus generis nihil inter mediam, quam vocant, et passivam formam interest, nisi quod στεφανωσάμενος, verbi caussa, *a se coronatus*, στεφανωθεὶς *ab alio coronatus* plerumque significat. Longe rarius permutantur aoristi verborum quorum aoristus activus nullus sit, medius autem sensum habeat vere activum [t]. Passivum est εἰσδεχθέντες apud Demosthenem adv. Bœotum p. 1012, 15. ed. Reisk. χειρωθεὶς Œd. C. 903. Trach. 1057. κτηθεῖσα apud Eurip. Hec. 449. ἐκτήθη apud Thucyd. I. 123. II. 36. Passiva sunt etiam θεαθὲν apud Thucydidem III. 38. βιασθῇ ibid. 47. βιασθεὶς IV. 19. βιασθέντες VII. 11. 43. 45. ὀλοφυϱθείς VI. 78.

758. Κίνδυνον τεμεῖν. Hanc locutionem alibi non reperi. Musgravius citat μαχᾶν τέμνειν τέλος Pind. Olymp. XIII. 80. [u]

761. Πολυαίνετον edd. recentiores, ut legisse videtur Brodæus.

762. Ἐμὲ χθονὶ etiam E. G. Ἐμῇ χθονὶ H. Stephanus. Ἐμᾷ χθονὶ recte edd. recentiores.

Ibid. Κεύθειν. *In animo habere*, ut infra v. 879. Sic etiam in Suppl. 295. Ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.

764. "Metro melius conveniret ἴκτορας. Vide ad v. 365." Musgravius.

---

[r] Vid. Blomf. in *Quart. Review*, IX. p. 360.

[s] Hinc Blomf. reponit ἀϱχέται pro ἀγρόται in Æsch. Pers. 998. [1007.]

[t] "Ὑποδεχθεὶς pro ὑποδεξάμενος, comparato χϱησθεὶς pro χϱησάμενος ap. Soph. Ant. 24. illustrat Reisig. comm. exeg. in Œd. C. 1421. Adde ἐτεκνώθη Phœn. 868. [875.] pro ἐτεκνώσατο." Matthiæ.

[u] "Τέμνειν κίνδυνον non videtur esse *subire periculum*, sed *propulsare*, propter σιδάϱῳ ita dictum." Matthiæ.

765. Καὶ λεύσιμον ἄλγος vet. cod. apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Λεύσιμος, monente Heathio. Permutantur Ἄργος et ἄλγος etiam in Suppl. 737. Quamvis ἄλγος in textum receperim, minime video quid significet λεύσιμον ἄλγος. Exspectares ἀθάνατον ἄλγος, ut in Hel. 993. aut aliquid ejusmodi. Raro autem vidi uberiorem conjecturarum segetem. Καὶ λεύσιμον ἄγος metro violato legendum censuerunt Scaliger et Duportus, καὶ δείσομεν Ἄργος Canterus, ἐπὶ λεύσιμον ἄλγος Heathius, κελεύμασιν Ἄργους Reiskius. *Optime*, inquit Musgravius, *nisi analogia postularet* κελεύσμασιν. *Favet huic conjecturæ MS. E. in quo superscribitur* κελεύσιμον. Æsch. Agam. 1127. θύματος λευσίμου recte vertit Butlerus, *Sacrificium execrandum.* Sed locum desidero ubi λεύσιμον non *lapidatione dignum* sed *lapidatione pejus* significet. Hoc enim postulare videtur ἄλγος. Vide v. 247.

766. Citat Barnesius Psalm. xxvii. 1. Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

769. Pro εἴτ' ἐμοῦ, οὔτ' ἐμοῦ conjecerunt Stephanus et Scaliger[y], οἱ θεοὶ Canterus, ἦτ' ἐμοῦ Duportus, ἔν γ' ἐμοὶ vel etiam μετ' ἐμοῦ Reiskius, οὔτε νῦν Heathius. Quibus omnibus latuerant duo vulgatæ scripturæ fœdissima menda, ποτε scilicet quatuor verbis bis adhibitum, et ἂν cum futuro φανοῦνται conjunctum[z]. Duas emendationes proponit Musgravius vix dignas quæ memorentur. Prima est, οὔποτε θνατῶν Ἥσσονες πρυτάνεις θεῶν φανοῦνται. Altera, quæ auctori suo magis placuit, οὔποτ' ὀθνείων Ἥσσον' ἐς τόδ' ἄνακτ' ἐμῶ φανοῦνται. Vertit Portus, *Nunquam mortalibus inferiores dii videbuntur.* Ita Æsch. Theb. 520. Κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον. Mendum videtur esse in literis ΠΟΤΑΝΕΙΤΕΜΟΥ[a].

770. " Legendum metro postulante, τὸ γὰρ οὖδας." Musgra-

---

[y] Hoc confirmant Flor. 1. 2. Vict. ubi legimus ἧσσον οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται, et Rom. C. qui legit ἧσσους οὔτ'. In Flor. 2. et Rom. C. recentior manus vulgatum addidit.

[z] " Ἂν futuro indicativi addatur, necne, " quæritur: nostrates concedunt: vid. " Heind. ad Phædon. §. 13. p. 22. Schæf. " ad Greg. p. 66. cf. Gr. Gr. §. 598. Angli " negant, in epico tamen et lyrico ser- " mone, ni fallor, tolerantes." Matthiæ.

[a] Ad sanandam loci corruptelam variæ sunt a criticis propositæ conjecturæ, quarum nulla ab omni parte satisfacit. Ac nos quoque dubitanter rescripsimus ποτ' ἄνευ γ' ἐμοῦ φανοῦνται, hoc sensu: *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar:* quam rationem ita demum certam putaremus esse, si quo modo particulæ negativæ aut pronomina personalia passim a scriptoribus Græcis repetuntur, eodem voculam ποτὲ ab Euripide repeti potuisse constaret. Erfurdt. l. supra ad v. 354. indicato. οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ' ἂν ἔκ γ' ἐμοῦ φανοῦνται tacite scripsit Reisig. in commentat. de vi et usu ἂν particulæ p. 101. et in Syntagm. crit. p. 43. *G. D.* [Cur non legendum οὔ ποτε θνατῶν Ἥσσων ἔσθ' ὅταν οὔτε νῦν φανεῖται. De qua conjectura observandum est, quod Flor. 1. 2. Vict. legunt ἧσσον· imo ita legit vulg. si ἥσσονες in ἧσσον et ἐς dividamus. Deinde ΕΣΠΟΤΑΝ, una tantum immutata litera, in ΕΣΘΟΤΑΝ transibit. Pro εἴτ' ἐμοῦ Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. legunt οὔτ' ἐμοῦ, quod in οὔτε νῦν mutavi. Postremo, in altero MS. præter Rom. C. cujus collatio in schedis Elmsleianis asservatur, φανεῖται legitur pro φανοῦνται. Sensus est, *Nunquam* (*Jupiter*) *mortalibus inferior esse potest, neque nunc inferior apparebit.*]

VIUS. Primus pes spondeus est, cui in antistrophico respondet dactylus, secundus pæon primus[b], tertius bacchius. Similis est v. 894. modo Ἀφϱοδίτα primam corripiat.

773. " Videtur scribendum ἄλλῃ." CANTERUS. " Ἄλλᾳ. Ita " ob sensum metrumque scribo pro ἀλλὰ, idque Cantero, Scali-" gero, Porto, Duporto auctoribus." BARNESIUS.

774. Hervagiana prima τὰ δ' habet pro Aldina τάδ'. Cæteræ omnes recte τᾷδ'.

Ibid. Δορύσοντα. " Ita ed. Ald. et reliquæ usque ad Comme-" linianam, quæ, nullo auctore, dedit δοϱύσσοντα. Extat sane ea " vox Soph. Aj. 1207. [1188. δοϱυσσόντων μόχθων ἄταν ἐπάγων.] " Hic tamen metro adversatur. An legendum δορυέντη, *ferro in-" structum?*" MUSGRAVIUS. " Verbum est δορύσσω, futurum δο-" ρύσω, cujus participium frustra solicitant viri docti [Reiskius et " Musgravius] in Eurip. Heracl. 774. Ad verbum δοϱύσοντα " reddas *hasta pugnaturum.*" BRUNCKIUS ad Soph. Aj. 1188.[c]

775, 776. Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ κ. τ. ἑ. Recte Portus, *Haud enim ob meam virtutem æquum est me expelli ex* mearum ædium *atriis.* Male Stiblinus consentiente Brodæo, *Non enim meapte virtute possum profligare ab atriis.* Cum dativo ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ confer vv. 475. 660. 789. De locutione ab Herodoto aliisque frequentata, δίκαιός εἰμι, *æquum est me*, quæ supra legitur v. 143. consulendus Marklandus ad Suppl. 186. Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε. Plura exempla quæras apud Thuc. I. 40. Demosth. p. 74, 26. 245, 7. 458, 13. 528, 3. 547, 7, 19. Plato Apol. 18. Crit. 45.

777. Ἀλλ' ἐπεὶ σοι (sic) Hervagiana secunda. Ἀλλ' ἐπεί σοι Brubachiana, Hervagiana tertia et Stibliniana. Ἀλλ' ἐπί σοι edd. recentiores. Ita legit Rom. C. ἐπὶ σὸν Flor. 1. " De Panathenæis " hic loqui poëtam extra dubium est, quæ πολύθυτα fuisse docebit " scholiastes ad Nub. Aristoph. 385." MUSGRAVIUS.

778. Κρίνεται E.

Ibid. Λήθει. *Obliviscitur.* " Ita MS. E. Ed. Ald. et reliqui " MSS. [Imo, alter MS.] κεύθει." MUSGRAVIUS. " Retinendum " κεύθει, quod pro κεύθεται ponitur. Vide Æsch. Theb. 594. " Soph. Aj. 634. El. 868. Œd. T. 968. Ant. 911." IDEM in Supplemento. Κεύθεται non est Græcum[d]. Hujus enim verbi sola activa forma usurpatur. Nostro loco verba οὐδὲ κεύθει *neque latet* significant, i. e. *neque celebratione caret.*

---

[b] [Sed in v. 777. secundus pes forsan choriambus est. Penultima enim in θυτὸς et compositis communis esse videtur. Longa est in θύειν, ἔθυον, ἔθυσεν apud Æschylum, in θύῃ apud Aristoph. Av. 566.; et quod magis ad rem facit legimus apud Simonid. (fr. 230.) ἄθυτα δ' ἱϱὰ πολλάκις κατεσθίει. Si πολύθυτος penultimam producat, non opus est ut τὸ pro σὸν in v. 770 legamus.]

[c] In loco Euripideo recte vulgatur δοϱύσσοντα: mutandus enim est versus antistrophicus, quem sic refingo: ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ὄχθῳ. ERFURDT. ad Sophocl. Ajac. 1177. p. 636. *G. D.*

[d] " I. e. apud Atticos. Il. ψ'. 244. Θείο-" μεν εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν ἀΐδῃ κεύθωμαι. " Apol. Rhod. IV. 535. Τούνεκεν εἰσέτι νῦν " κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ."

779. Hesychius a Musgravio allegatus: Φθινὰς ἀμέρα. τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει. Num legendum, τὴν ἱσταμένου τϱίτῃ ἱεϱομηνίαν λέγει? Absurda quidem est hæc interpretatio, nec tamen auctore suo indigna. Ultimum mensis diem, τὴν ἕνην καὶ νέαν, nostro loco intelligi censent Brodæus aliique plerique. Quam interpretationem libentius amplecterer, si constaret ultimum mensis diem, haud secus atque primum, religioso cultu apud Athenienses celebratum esse. Nec video quid obstet quo minus ad mentem Musgravii νουμηνίαν sive kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure φθινὰς ἡμέρα appellari potest, quam is in quo fit solis et lunæ coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius XVI. 39. νουμηνίαν κατὰ σελήνην Thucydides II. 28. qui monet solem eo solo die deficere. Verba autem κατὰ σελήνην addidit Thucydides, propterea quod νουμηνία πολιτικὴ cycli Metonici non semper in veram νουμηνίαν incidebat[e].

780. “An νέων, *juvenum* vel *puellarum?* Id certe versus postulare videtur.” Barnesius. Heathius priorem vocabuli ναῶν syllabam propter vocalem sequentem corripi posse censet. Frustra de metro solliciti sunt viri docti. Versus constat e dipodia iambica, cretico et bacchio. Vide vv. 776. 783. Similes sunt sedecim apud Æschylum in primo Agamemnonis μέλει, quorum primus est v. 200. Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. Hi omnes primum pedem habent iambum. Non raro tamen reperitur spondeus, etiam ubi versus antitheticus iambum habet. Cujusmodi sunt apud Æsch. Suppl. 549. λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν 'Ιώ. Ibid. 579. τὰν δ' αὖ γυναικός. τέρας δ' ἐθάμβουν. Theb. 929. ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Soph. Œd. C. 711. εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσαν. Ibid. 715. πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς. His exemplis satis defenderetur ναῶν: sed nostro loco non metro quidem sed sensui repugnare videtur ναῶν, cujus loco νέων reposui. Cui scripturæ favere videtur Pindarus Pyth. V. 138. τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χϱυσάοϱα Φοῖβον ἀπύειν. et Theognis 241. καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες 'Εν κώμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα Αἴσονται. In nostro loco Rom. C. Flor. 1. 2. legunt νέων.

781. 'Ανεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. *Imo et in ventoso colle.* In Acropoli scilicet, quæ Παλλάδος ὄχθος appellatur Ion. 12. monente Musgravio, ἐλαιοφόρος ὄχθος Herc. 1178.

782, 783. Ordo est, ὀλολύγματα ἰαχεῖ ὑπὸ παννυχίοις κρότοισι παρθένων ποδῶν. *Resonant ululatus ad nocturnos plausus virgineorum pedum.* Παρθένων ποδῶν ut παϱθένῳ χερὶ Phœn. 845. Cum hoc loco confer omnino Tro. 544. παρθένοι δ' 'Αέριον ἀνὰ κϱότον ποδῶν Βοὰν ἔμελπον εὔφρον'.

782. “'Ολολύγματα. *Festi ululatus*, feminarum tamen. Pollux I. 28. Τὸ γὰρ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν.” Mus-

---

[e] Secundum Blomf. φθινὰς ἀμέϱα aut ultimum aut vicesimum primum mensis diem denotabat: in hoc enim μηνὸς φθίνοντος dies numerare cœperunt.

GRAVIUS. Ita intelligendus Soph. Trach. 205. Ἀνολολύξεται δόμος Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς Ὁ μελλόνυμφος. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων Ἴτω κλαγγά. Xenoph. Anab. IV. 3, 14. allegatus a Blomfieldio ad Æsch. Theb. 254. Ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι. Interdum καταχρηστικῶς de viris dicitur ὀλολύζειν. Vide Æsch. Agam. 604. Aristoph. Eq. 613. 1324. Pac. 96. Demosth. p. 313, 20, 22. Hoc autem differunt ὀλολύζειν et *ululare*, quod ὀλολύζειν semper, si bene memini, de re læta dicitur. Æsch. Theb. 831. Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι, Ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας Ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Eurip. Or. 1137. ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς. Med. 1176. Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. El. 690. Ὡς ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν, Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα. θνήσκοντος δέ σου, Τἀναντί' ἔσται τῶνδε. Vide tamen Soph. El. 750. Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, Οἷ' ἔργα δράσας οἷα τυγχάνει κακά. Trach. 783. Ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Utrobique insigne καταχρήσεως exemplum.

783. Notat hunc v. Seidler. p. 171. propterea quod a medio vocabulo incipit, cum sit usitatissimi metri in fine stropharum.

784. Diversus, ni fallor, est hic Θεράπων a superiore. Ille enim Hylli, hic Alcmenæ servus est. Contra nuntius, qui v. 928. Eurystheum captivum ad Alcmenam ducit, fortasse eadem est persona, quæ hic Θεράπων appellatur. Nonnihil de hac quæstione habet Beckius III. p. 1081.

785. Pro frigido illo τῷδε dedi de meo τούσδε. Ordo videtur esse, μύθους τούσδε καλλίστους φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε [συντομωτάτους λέγειν]. Vide Soph. Œd. T. 1234. Vel, μύθους τούσδε φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε καλλίστους [λέγειν]. De ellipsi vide ad v. 312. Pro ἐμοὶ Reiskius reponit ἐρεῖν. Sed ἐρεῖν futurum est: rectius igitur λέγειν substituit Jacobsius Animadv. p. 128.

788. Nescio quid significet διήλασεν, cujus loco διήνυσεν reponendum censet Reiskius. Paullo melius esset διήγαγεν. Soph. El. 781. ἀλλ' ὁ προστατῶν Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. (Ibidem v. 855. παραγάσῃς pro παραγάγῃς habet Aldus.) Demosth. p. 255, 9. ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης.

791. Noster Med. 184. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω Δέσποιναν ἐμήν. Ibid. 930. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε. Demosth. p. 434, 5. ἐγὼ δὲ οὐ δέδοικα, εἰ Φίλιππος ζῇ, ἀλλ' εἰ τῆς πόλεως τέθνηκε τὸ τοὺς ἀδικοῦντας μισεῖν, καὶ τιμωρεῖσθαι.

793. "Οὐκ ἔστιν. *Salvusne est?*" BRODÆUS. Quasi in libro suo σῶς ἐστιν invenerit. Vide nostrum Suppl. 643. incertum Rhes. 525. Deinde cum certum sit Iolaum post v. 747. non amplius in scenam prodire, non video quid significet ὅδε in fine versus.

Vertit Musgravius, deleto interrogationis signo, *At ille certe non vivit, Iolaus ille quem hic vidisti.* Quam interpretationem ne auctori quidem suo magnopere placuisse credo. Legendum videtur, Ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Ita noster Iph. T. 537. Θέτιδος δὲ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι; Οὐκ et οὖν sæpe permutari nemo nescit. Bis in una fabula, Soph. Œd. C. 587. (ubi οὖν præbet altera Juntina) 1199. [In margine sui libri Elmsleius scripserat ἆρ' pro οὐκ.]

794. Πράξας γ' P. E.

799. Σημανεῖ P. E. In verbis hujus formæ præsens pro futuro passim reposuerunt librarii. Vide Æsch. Suppl. 531. Soph. Œd. C. 837. Ant. 242. Trach. 870. Eurip. Androm. 1064.

801. Κατὰ στόμα. *Face to face.* Incertus Rhes. 409. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Sic etiam vv. 491. 511. Æsch. Choeph. 571. ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα Ἐρεῖ. σαφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ.

Ibid. Legendum, ni fallor, ἐκτείνοντας, *explicatos*, *productos*. Ἐκτείνειν hic intransitivum est, ut in Suppl. 654. Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Ad quem locum hæc habet Marklandus: " Ἐκτείνοντας Reiskius. Ἐκτείνοντα est, ut puto, " ἐκτείνοντα ἑαυτὸν, *extendentem seipsum*, i. e. ἐκτεινόμενον, *extensum*. Nam ἐκτείνοντας, opinor, est mendum preli, pro ἐκτείνοντα." Ita in priore editione vir humanissimus. In altera, ut etiam magis Reiskio parceret, duo vocabula " ἐκτείνοντας *Reiskius*" delevit. Thucyd. IV. 8. ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ καὶ τοὺς ἔσπλους στενούς. " Id est," inquit Æmilius Portus, " παρὰ τὸν λιμένα τείνουσα " ἑαυτήν." Passivum παρατέταται eodem sensu usurpavit Aristoph. Nub. 212. Plura dabunt lexicographi. Nostro loco nemini, opinor, durum videbitur στρατὸν—ἐκτείνοντας. Si cui tamen minus cognitus est hic loquendi modus, consulat scriptores ab Hermanno ad Vigerum n. 44. allegatos. In tironum gratiam exempla nonnulla subjiciam. Ita noster Hec. 38. Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. (Ubi consulendus Porsonus.) Soph. Phil. 356. καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Adde Æsch. Prom. 803. Thuc. VI. 2. ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν Σικελίαν στρατὸς πολὺς, τούς τε Σικανοὺς κρατοῦντες μάχῃ, ἀπέστειλαν πρὸς τὰ μεσημβρινὰ καὶ ἑσπέρια αὐτῆς. Xen. Anab. VI. 3, 12. καὶ οἱ πελτασταὶ ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ ἄκρα ἔκαιον πάντα ὅσα καύσιμα ἑώρων, καὶ ἡ στρατιὰ δὲ, εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. (Nonnulli libri ἐντυγχάνειεν, quod Atticum Zeunio videtur, barbarum Schæfero ad Gregorium p. 55. et mihi.) Sed exemplum multo magis observatione dignum præbet noster Hec. 898. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ Πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν. Νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίας πνοὰς θεὸς, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. Vertunt, *manere necesse est, navigationem exspectantes tranquil-*

lam. Vereor ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Ordo est, μένειν ἥσυχον ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας. Μένειν ἥσυχον dixit noster Iph. T. 1434. Tro. 985. (ubi legendum, οὓς ἂν μένουσ' ἂν ἥσυχός γ' ἐν οὐρανῷ.) Herácl. 478. Aristoph. Av. 1199.

Redeo ad nostrum locum, in quo verbum ἀντετάξαμεν in causa fuisse videtur, ut obliquum participii casum in rectum mutarent librarii. Ita enim sæpe in similibus evenisse video. Noster Iph. A. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ, Ἀρτέμιδι θῦσαι. Κεχρημένοις recte Heathius et Marklandus. Soph. Œd. T. 1452. Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον. Ζῶντι Toupius. Œd. C. 60. καὶ φέρουσι τοὔνομα Τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι. Sic membranæ Brunckianæ a secunda manu. Recte vulgo ὠνομασμένον. Eurip. Suppl. 123. τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντες (χρῄζοντος Brodæus) σέθεν; Æsch. Pers. 831. Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι (κεκτημένοι de suo Brunckius) Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Lego, σωφρονεῖν κεχρημένον, *sapientiæ inopem*, atque ideo σωφρονιστοῦ δεόμενον. Κέχρημαι enim cum genitivo idem significat ac δέομαι, *egeo, opus habeo.* Noster Cycl. 87. ἀμφὶ δ' αὐχέσι Τεύχη φέρουσι κενὰ, βορᾶς κεχρημένοι, Κρωσσούς θ' ὑδρηλούς. Ita legendum. Ibid. 97. εἴτε τις θέλει Βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Sic etiam πώματος κεχρημέναι Ion. 1199. Eadem locutio, σωφρονεῖν κεχρημένον, eidem poëtæ restituenda videtur Agam. 1628. Γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ Τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. Aristoph. Plut. 16. οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται, Καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος (ἀποκρινομένου Bentleius) τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ.

802. Ἐκβὰς—πόδα. Vide v. 169. ubi male Reiskius, ἐμβήσεις πόδα. Consulendus omnino Porsonus ad Or. 1427. Duo alia exempla suppeditat Blomfield. Eurip. Hel. 36. τὰ δ' αὖ Διὸς Βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς. Pancrates in Athen. XI. p. 478. A. αὐτὰρ ὅγε σπείσας ἐκ κονδύος ἀργυρέοιο Νέκταρ ἐπ' ἀλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα.

805. "Si sententiam meam circa locum plane conclamatum "proferre liceat, versum unum saltem, forsan etiam et plures qui "hunc proxime sequebantur, excidisse, hunc autem versum ita "olim fuisse scriptum existimo, Ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ ἐάσομεν[f]." Heathius. De lacuna omnino Heathio assentior. Versuum qui exciderunt primus fortasse hujusmodi fuit, Καὶ τὰς Μυκήνας αὖθις εἰρήνην ἄγειν. Quæ conjectura caussam lacunæ satis probabilem sistit, verba scilicet καὶ τὰς Μυκήνας parvo intervallo bis posita. Ita fere vocabulum Ἀργεῖος Hervagio caussa fuit, ut Coprei personam non versui 135. sed versui 140. in prima editione præfigeret. Quod ad scripturam nostri versus attinet, proxima vero est Heathii emendatio, quem miror εἰάσαμεν sub vulgata lec-

---

[f] Aliter Lobeck. in libello de apostropho p. 41. *G. D.*

tione εἴα σὰ μὲν latere non vidisse[g]. Μὲν particulam et μεν terminationem primæ personæ pluralis verborum alibi confusas reperi. In Hel. 587. ἐκεῖνο σοῦ μὲν pro ἐκεῖ νοσοῦμεν habent edd. ante Barnesium. Adde quod in his locutionibus rectius adhibetur præteritum quam futurum. Æsch. Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Soph. Œd. T. 1002. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ, Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην; Aristoph. Vesp. 213. Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; Lys. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Ibid. 905. Φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μύῤῥιον; Plato Menex. p. 236. C. Τί οὖν οὐ διῆλθες; Præsens adhibetur in Lys. 1105. Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, Ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη; Ita quoque noster Herc. 1146. Οἴμοι, τί δῆτα (vulgo τί δή γε) φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς, Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς; Οὐκ εἶμι (vulgo κοὐκ εἶμι) πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. ἑ. Cum tertio versiculo confer Androm. 1210. Præsens et præteritum habemus Aristoph. Lys. 1161. Τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν, Μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας; Τί δ' οὐ διηλλάγητε; Futurum in vulgatis libris habet noster Hippol. 1060. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Ubi λύω legendum esse monui ad Marklandi Iph. T. 692.

807. Ἀνδρὸς pro ἑνὸς ἀνδρός. Noster Androm. 910. Κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα (ἕν' ἄνδρα Aldus) δίσσ' ἔχειν λέχη. Vide an hinc emendandus locus ex Erectheo, fr. I. 24. εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος Τὸ μεῖζον, ἑνὸς μὲν οἶκος οὐ πλεῖον σθένει, Πταίσας, ἁπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει. Suspicor illud μὲν loco ἀνδρὸς metri causa invectum esse, cum potius delendum esset ἑνός.

808. "Legendum cum Reiskio [et Valckenario ad Phœn. "1235.] μάχην συνάψας." Musgravius. Dativum contra Valckenarium defendere conatur Heathius, sed exempla ab eo allegata nihil ad rem sunt[h]. Recte Schæferiana μαχήν. Accusativum habet Æsch. Pers. 336. Eurip. Phœn. 1236. Alc. 505. 1143. Suppl. 144. Heracl. 831. Adde ξυνῆψαν ἀλκὴν Suppl. 683. ἔχθραν ξυνάπτειν Heracl. 460. ξυνάψαι πόλεμον Hel. 55. ξυνῆψε πόλεμον Rhes. 428. Notandum est, quod in nostro loco μάχῃ legit Rom. C.

Ibid. Ἄγου. *Abduc* omnes interpretes. Imo, *tecum abduc*. Tantum enim interest inter activam et mediam formam, quantum inter *filium in Hispaniam duxit*, et *filium in Hispaniam secum duxit*. Leve quidem discrimen, minime tamen negligendum. Cum ἄγεσθαι *uxorem ducere* significat, εἰς δόμους vel aliquid ejusmodi plerumque addunt tragici. Interdum vero nudum verbum adhibent, ut noster Iph. A. 433. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα

---

[g] Hermanni conjecturam in textum recepit Matthiæ: ἥκεις, ἐπεὶ τήνδ' αἶαν οὐκ εἰάσαμεν. deinde unum versum vel duo excidisse existimat.

[h] Conf. Schæfer. ad Bosii Ellips. p. 266. *G. D.*

Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε; Unde fortasse legendum in Or. 1654. Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην. ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος ἄξεσθαί (vulgo γαμεῖν) νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.

813. Λόγων MSS. Steph. et edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam. Rom. C. Flor. 1. 2. legunt λόγῳ. Eadem varietas apud Soph. Phil. 896. Λόγου conjecit Brodæus.

814. Οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν Barnesius. Vide ad v. 144. Sive αὐτοῦ sive αὑτοῦ scribatur, sensus est, οὔτε ἑαυτοῦ δειλίαν. Æsch. Agam. 845. Τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται, Καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει. Soph. Œd. C. 929. Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. Idem Aj. 1131. ΤΕΥ. Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. ΜΕ. Τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν. Quæ loca attuli, ut viderent discipuli geminatum pronomen αὐτὸς αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ et ἑαυτοῦ usurpari. Aristoph. Eccl. 402. ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο. Atticista anonymus, αὐτὸς αὑτὸν ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. Αὑτοῦ (f. αὐτὸς αὑτοῦ) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. Αὑτῷ (f. αὐτὸς αὑτῷ) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. Ceterum ad δειλίαν supplendum αἰδεσθεὶς sive αἰσχυνθεὶς, monente Brodæo. Ita incertus Rhes. 926. Κἀπεί σε τίκτω, ξυγγόνους αἰδουμένη Καὶ παρθενείαν, ἧκ' ἐς εὐύδρους πατρὸς Δίνας. Qui locus nostro simillimus est, modo παρθενείαν pro amissa virginitate accipias.

817. Δουλώσων pro δουλωσόμενος. Noster Suppl. 492. Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλεις πόλιν. Iph. A. 1269. Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον. Activa forma *in servitutem redigere*, media *sibi in servitutem redigere* significat. Incertus Rhes. 410. σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν Παρέσχον. *Tibi in servitutem tradidi.* Ubi solœcum esset δουλωσάμενος. Namque in hujusmodi verbis activa forma pro media interdum usurpatur, nequaquam autem media pro activa. Soph. Trach. 255. ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, Ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.

822. "Λαιμῶν βροτείων. De Macariæ sacrificio hic loquitur "poëta. Parcit autem illius descriptioni, ne Alcmenæ dolorem "pariat." BARNESIUS. Hujusmodi monita subtiliora sunt quam veriora. Non recordatus est Barnesius, Polyxenæ cædem quinque et sexaginta versibus matri delatam esse. Nisi forte putavit hoc inter Hecubam et Alcmenam interesse, quod illam quinquaginta liberis orbatam ad novum dolorem de quinquagesimo primo obduruisse necesse esset. Ceterum eandem locutionem habet noster Iph. A. 1084. Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν.

Ibid. Οὔριον φόνον, *Secundum sanguinem.* Faustum scilicet et salutarem, ut recte interpretes. Cicero de Divinat. I. 15. *Auspicia quæ alicui secunda evenerunt.* Soph. Œd. C. 1466. Ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία Γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν. Ubi οὐρανία ex οὐνία natum videtur, οὐνία ex οὐρία. Schol. Οὐρανία γὰρ ἀστραπή. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. Noster Hel. 1603. αἵματος δ' ἀποῤῥοαὶ Εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ.

823, 824. Post ἀσπίδων interpungit Heathius, ita vertens, *Hi vero sub clypeis, lateribus latera tegebant.* Ceteri omnes, *sub clypeorum lateribus.*

824. Πλευροῖς P. E. Suspicor vocabula πλευραὶ, πλευραῖς et πλευρὰς in tragicorum scriptis ubique vitiosa esse. Vide omnino Porsonum ad Hec. 814. Or. 217. qui alteram formam a librariis obliteratam in nonnullis locis restituit. Quibus adde Soph. Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, Φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ'. Ubi malim, πλευρὰν ξὺν ἐμοὶ Τοῦδ' ἐπικούφιζ'. Ubi vulgo legitur apud nostrum πλευρὰς, malim πλευροῖς Cycl. 207. πλευρὰν Herc. 53. πλευρά τ' ibid. 1100. In Iph. T. 298. scriptura incertior est. Vide an legendum, λαγόνας εἰς μέσας.

826. Pollux III. 51. Ἕποιτο δ' ἂν τούτοις, πολίτης. τὸ δὲ συμπολίτης, οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Æsch. Theb. 611.

828. Ὅδ' αὖ τὸ τἄργος edd. veteres præter Aldinam et Hervagianam primam. Ὅδ' αὖ τότ' ἄργος Canteriana. Veram scripturam primus exhibuit Portus.

Ibid. Μὴ καταισχῦναι θέλων. " Interpretor, *ne quis volens de-" decoraret,* ut θέλων sit per enallagen casus pro θέλοντα. Sic θα-" νὼν est pro θανόντα in Æsch. Agam. 1598. ἐκβὰς pro ἐκβάντα vel " ἐκβάντας Aristoph. Ran. 1107. Oraculum apud Herodotum I. " 55. [Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρὲ, πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον Φεύγειν,] μηδὲ " μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. Alioqui pronum est emendare " [cum Reiskio et Heathio] θέλειν." Musgravius. Nihil ad rem sunt testimonia a Musgravio allegata. Tantum abest, ut in Æschyli Aristophanisque locis enallage sit casus, ut accusativus solæcam redderet orationem. In oraculo eodem jure dicitur κακὸς, quo χρίμπτουσα dixit Æsch. Prom. 712. σύμεναι Eum. 1010. τιθεὶς Soph. Œd. C. 484. ἄστροφος ibid. 490. Vulgaris autem nostri loci interpretatio, *Similiter etiam alter Argos non volens dedecorare et Mycenas,* non solum absurda est, verum etiam postulat ut in Græco legatur οὐ pro μή. Confer Ion. 1117. τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον Ἐξηῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μιανθῆναι θέλων. Itaque scripsi cum Reiskio et Heathio μὴ καταισχῦναι θέλειν, id est, μὴ καταισχύνειν. Ita noster El. 1354. οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω. Soph. Œd. C. 1538. ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν. Homerus Il. α'. 277. μήτε σὺ Πηλείδη θελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ. Pro sensu voc. καταισχύνειν cf. Wyttenbach. in Plut. I. p. 608.

J. C. Orellius in Append. ad Isocr. Antid. p. 389.:

ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχύναι, θεοὺς,
καὶ τὰς Μυκήνας, συμμάχους τ' ἐλίσσετο. *G. D.*

829. Ἐλίσσετο. *Supplicabat.* Verbum minime imperatorium ex industria adhibuisse videtur poëta, quo melius Eurysthei timiditatem exprimeret. Alioqui προυτρέψατο, *hortatus est,* aut aliquid ejusmodi dixisset.

830. Ἐσήμηνε impersonaliter accipiendum est. Cujus constructionis exempla attulit H. Stephanus v. Σημαίνω. Vide Xenophontem Pæd. V. 3, 52. Anab. I. 2, 17. (ubi suspicor ἐσάλπιγξε e glossa ortum esse) II. 2, 4. III. 4, 4. In his locis ὁ σαλπιγκτὴς subaudiri monent interpretes. Suppleri potest etiam ὁ στρατηγός. Noster Tro. 1266. Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅτ᾽ ἂν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Sed eandem rationem in hac locutione obtinere existimo, quam in ὕει, νίφει et similibus, in quibus male ὁ θεὸς supplent grammatici. Herodotus VI. 27. Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ᾽ ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνεϊ ἔσεσθαι. Ἔσεισε pro σεισμὸς ἐγένετο dixit Thucydides IV. 52. monente Stephano v. Σείω.

Ibid. Ὄϱθιον. *Magno sonitu.* Citat Barnesius Æsch. Pers. 389. ὄρθιον δ᾽ ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ. Vide etiam superiorem annotationem. Præconis ὀρθίων κηρυγμάτων meminit Soph. El. 683. De Tyrrhenica tuba vide Barnesium ad Phœn. 1386. et interpretes ad Soph. Aj. 17.

832. Αὐχεῖς. *Existimas.* Brodæus. Vide vv. 334. 931. Exempla passim occurrunt. Sic etiam ἐλπίζειν de re præterita dicitur.

833. Πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ᾽ ὁμοῦ; Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, πόσον τιναγμόν. Fallitur. E. quidem πόσον τιναγμὸν habet, sed G. totidem literis πόσον τίνα στεναγμόν. Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui ποσόν τινα στεναγμὸν habet. Ita quoque Flor. 1. 2. Vict. Sed de hac lectione recte judicat Musgravius, quod "et ipsa sub-
"insulsi aliquid habet. Quis enim non potius dixisset, gemitus
"lætosque clamores simul auditos esse? Hom. Il. δ'. 450. Ἔνθαδ᾽
"ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδϱῶν. Sed talis sensus quo-
"modo hic efficiendus sit, non dixerim, nisi forte legendo, Πό-
"σον τινὰ στεναγμὸν, εὐχωλήν θ᾽ ὁμοῦ[h]." Æsch. Agam. 332. Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα Φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς. Thucydides VII. 71. Ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυϱμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι. Mallem, si consentirent libri, βοὴ, ὀλοφυρμός. Βοὴ et κραυγὴ hac significatione promiscue usurpantur. Sed non prætermitti debet Æschyli locus, unde fortasse defendi potest nostri loci emendatio a Stephano proposita. Agitur de pugna Salaminia, Pers. 424. Οἱ δ᾽ ὥστε θύννους ἤ τιν᾽ ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ᾽ ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. οἰμωγὴ δ᾽ ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.

834. De vocabulo πίτυλος, quod nostro loco ὁϱμὴ significat, consulendus Monkius ad Eurip. Hippol. 1462. [1464.] et Blomfiel-

---

[h] [Si quid mutandum sit, vitium latet in στεναγμὸν, non in οἰμωγήν. Legendum forsan ποσὸν δέ τιν᾽ ἀλαλαγμὸν οἰμωγήν θ᾽ ὁμοῦ; cf. Bacch. 1129. ἦν δὲ πᾶσ᾽ ὁμοῦ βοὴ, Ὁ μὲν στενάζων ὅσον ἐτύγχανε πνέων, Αἱ δ᾽ ἠλάλαζον. Sed præstat Stephani et codicum auctoritas.]

dius ad Æsch. Theb. 855. [862.] 'Ρεῦμα eadem significatione usurpat Æschylus Pers. 412. τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ Ἀντεῖχεν. Τὸ συγκίνημα interpretatur Scholiastes. Vid. ejusdem f. 88. 147. Thucyd. VII. 70. τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ.

836. "Homerus Il. ν'. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ " προθελύμνῳ, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Vir- " gil. Æn. X. 361. *Concurrunt, hæret pede pes, densusque viro* " *vir.*" Brodæus. Tyrtæus p. 33. ed. Klotz. Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας, Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ, Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπαλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, Ἢ ξίφεως κωπὴν, ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών. Plura collegit Klotzius p. 59. qui nostrum locum non prætermisit. Virgiliana locutio, *hæret pede pes*, Euripideam ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, *pes cum pede alternatus*, vix attingit. De hoc usu v. ἐπαλλαχθεὶς cf. Wyttenbach. ad Plut. I. p. 393.

837. 'Εκαρτέρει μάχη P. E. ad Marklandi Iph. T. 719. ut in Carmeliniana legitur, rectius quam vulgo ἐκαρτέρει μάχῃ. Quam emendationem felici typographi errori tribuerem, ni eam respicere videretur Carmelii versio, *inlungiva la pugna*. Μάχη ἦν καρτερὰ dicunt prosæ orationis scriptores. Herodotus I. 76. Μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης, καὶ πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν, νυκτὸς ἐπελθούσης. II. 63. ἐνταῦθα μάχη ξύλοισι καρτερὰ γίγνεται. Thucydides I. 49. Ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά. IV. 43. Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερά. Ibid. 96. τὸ δὲ ἄλλο καρτερᾷ μάχῃ καὶ ὠθισμῷ ἀσπίδων ξυνειστήκει. Hoc exemplum superioribus addidit Blomfieldius. Quod ad nominativos absolutos ποὺς et ἀνὴρ attinet, conferendus Sophocles Ant. 259. Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ, Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. Noster Bacch. 1129. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοὴ, 'Ο μὲν στενάζων ὅσον ἐτύγχανε πνέων, Αἱ δ' ἠλάλαζον. Vide etiam supra v. 40. Xen. Hist. Gr. II. 2, 3. καὶ ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστυ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων. Sed magis observatione dignus est Euripidis locus, Tro. 825. ἁ δέ σε γειναμένα (πόλις) πυρὶ δαίεται. Ἀϊόνες δ' ἅλιαι Ἴαχον (βοῶσιν) οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ, Αἱ μὲν (γυναῖκες) εὐνάτορας (κλάουσαι,) Αἱ δὲ (μητέρες) παῖδας, αἱ δὲ (θυγάτερες) ματέρας γεραιάς. Cui non in mentem veniunt Hieremiæ verba a D. Matthæo ii. 18. ita expressa, φωνὴ ἐν 'Ραμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, 'Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς. Cf. Matthiæ §. 562.

838. Noster Phœn. 1156. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον, κρᾶτας αἱματούμενοι. Androm. 1143. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες. In Or. 1489. suspicor e glossa interlineari natam esse vulgatam scripturam, Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.

Ibid. Κελεύματος omisso Σ e Commeliniana in Musgravii editionem propagatum est, ipso invito, ut constat ex ejus annotatione ad v. 765. ubi hanc formam diserte improbat. Reiskius proponit ἦν δὲ τοὐγκέλευσμα τόδ'. Ultimam disyllabæ vocis literam in fine senarii elidere ausum esse (ἀποτολμῆσαι) Sophoclem, Calliæ exemplum secutum, auctor est Athenæus, p. 453. E. vel potius grammaticus antiquior, cujus verba non intellexit Athenæus. Ipsum Sophoclis versum apponit Athenæus, qui est Œd. T. 332. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'. Si audacior veteribus magistris visus est Sophocles, quod talem elisionem semel adhibuerit, vereor ut recentiorum cuiquam eam ex mera conjectura inducere liceat.

839. Ὦ τὰς Ἀθήνας. Supplendum οἰκοῦντες. Nam σπείροντες non convenit. Vide ad v. 312.

Ibid. " Non est quod miremur γύην cum articulo masculino " conjunctum. Sic enim [monente Barnesio] poëta incertus (Simonides, opinor) apud Platonem Epist. I. p. 310. A. γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. Sophocles in Phœnice apud Athenæum " p. 70. A. Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. Lycophron. v. 252. " Κεῖται, πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου γύαι Λόγχαις ἀποστίλβοντες." Musgravius. Adde Æsch. Prom. 369. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Ita recte Robortellus. Apud Soph. Œd. C. 58. meliores libri, οἱ δὲ πλησίοι γύαι, deteriores ex emendatione, αἱ δὲ πλησίον γύαι. Contra in Ant. 569. ubi in melioribus legitur, Ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι, vel γύναι, ἀρώσιμοι recte præbent libri deteriores. Apud nostrum Bacch. 13. ubi vulgo legitur, Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γύας, τῶν πολυχρύσων potius quam τοὺς πολυχρύσους legendum videtur. Qui femininum γύη Atticis ignotum fuisse mecum arbitrantur, legent proculdubio in Hel. 88. Τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας; In Hec. 454. glossema πεδία pro γύας habent codd. et edd. pleræque, consentiente Porsono in prima et secunda editione. Hic etiam τὰς γύας nonnulli libri.

840. Ἀρήξετε pro ἀπαμυνεῖτε. *Arcebitis.* Noster Med. 1275. Παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέκνοις[i]. Vide ad Œd. T. 892. 893.

842. Ἀργεῖον edd. recentiores: ita Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Ἀργείων contra metrum habet Aldus etiam in Or. 844. Tro. 94. Θεσπρωτῶν Phœn. 989.

845. Ἵππειον. Noster Phœn. 1701. ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππείου θεοῦ. Ἱππίου reposuit Valckenarius. " Quod hoc solo nomine rectius est," inquit Porsonus, " quod iambum pro spondeo præbeat." Hoc si verum est, quidni nostro loco scribatur ἵππιον? Addere potuit, librorum auctoritatem prorsus nullam esse. In omnibus enim edd. ante Barnesium ter apud Euripidem legitur ἵππειος metro repugnante, Hippol. 307. Hel. 1511. El. 825. (Vid. etiam Æsch. Theb. 124. 132. Pind. Ol. XIII. 97. 115.) Nihilominus ἵππειον nostro loco non muto. Non desunt enim loca, in quibus diphthongus metro necessaria sit. Ita Soph. Ant. 341. Eurip. Hippol. 1355. Iph. T. 214. Diphthongum in sequentibus locis retineo Alc. 67. Rhes. 416. Ion. 1161. Spondeus enim an iambus in quinta sede adhibeatur, ne

---

[i] Addit Blomf. Æsch. Theb. 121. ἄρηξον δαΐων ἄλωσιν.

minimum quidem referre arbitror, modo ambæ syllabæ eodem vocabulo includantur. At vero in Phœnissarum versu recte nunc legitur ἱππίου θεοῦ. Ἵππιος enim pro φίλιππος Neptuni epitheton est, quo sensu haud scio an nunquam ἵππειος usurpatum sit. Vide Archilochum apud Plut. de Sol. Anim. p. 985. (ubi plerique ἤπιος.) Æsch. Theb. 132. Aristoph. Eq. 548. Nub. 83. Sic etiam ἱππία Ἀθάνα Pind. Ol. XIII. 115. Soph. Œd. C. 1070. ἱππία Ἀμαζών. Eurip. Hippol. 307. ἵππιον Ἄργος Pind. Isthm. VII. 17. Eurip. Orest. 1621. Iph. T. 700. His exceptis præstat ἵππειος, ut Λύκειος, Ἀγαμεμνόνειος, δούλειος[k].

847. Ἐπεῖχε. *Instabat.* Noster Bacch. 1128. Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς Ἐπεῖχε Βακχῶν. Ad quem locum citat Musgravius Plutarchum Pyrrho p. 393. C. Ἔνθα δὴ Λεόνατος ὁ Μακεδὼν ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύῤῥῳ.

848. " Λέγοιμ' ἂν ἄλλου elegantissima et certissima Valckenærii " emendatio est, proposita ad Phœn. 826. Ed. Ald. et MSS. " λέγοι μὲν ἄλλος." MUSGRAVIUS. Λέγοιμ' ἂν ἄλλου legisse videtur Brodæus, cujus annotatio ita se habet: Κλύων. *Ea ex alio audiens.* Dedi de meo, Λέγοιμ' ἂν ἄλλων. Ita Æsch. Pers. 266. Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν. Eurip. Tro. 481. Καὶ τὸν φυτουργὸν Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα Κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν Αὐτὴ κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ. Herodot. II. 104. νοήσας δὲ πρότερον αὐτὸς, ἢ ἀκούσας ἄλλων λέγω. Ἄλλου tamen defendit Soph. Œd. T. 704. αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; Ut nostro loco ἄλλος pro ἄλλων, ita Ἕλληνος pro Ἑλλήνων habet Aldus in Iph. T. 495. πόνος pro πόνων apud Soph. Œd. T. 315. τίνος pro τίνων El. 534.

849. " Παλληνίδος. Quæ in vico Atticæ colitur, cui Pallene " nomen. Ἔστι δὲ, ait Stephanus, καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος " φυλῆς, οὕτω λεγόμενος. Παλλήνη, ὁ δημότης Παλληνεύς. Herod. I. " c. 62. Ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρόν." BRODÆUS. " Ex " Herodoto patet vicum hunc inter Athenas et Marathonem situm " esse." MUSGRAVIUS. Nomen non Παλλήνη sed Πάλληνον fuisse suspicor ex adverbio Παλλήναδε, cujus loco Βαλλήναδε per jocum dixit Aristoph. Ach. 233. Apud Andocidem de Mysteriis p. 53. pro ἐπὶ Παλληνίῳ malim ἐπὶ Παλλήνῳ.

851. Huc respicere monet Brodæus Plutarchum adversus Stoicos p. 1057. E. Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν. ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφὸς, χθὲς μὲν ἦν αἴσχιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν, καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ καὶ ὠχροῦ, καὶ, κατ' Αἴσχυλον, ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.

852. Κἀποτίσασθαι δίκην. Sic etiam mox v. 882. μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Legebatur etiam τὴν δὲ τίσωμαι δίκην in Med. 1316. sed

---

[k] In nostro loco Blomf. legit ἱππικόν.

Brunckio φόνῳ e codd. reponenti obsecutus est Porsonus. *Duas lectiones e Cottoniano*, inquit Porsonus, *notavit collator*, φόνῳ *et* φόνον, *quarum neque hæc contemnenda est.* Dativum habent omnes libri, quantum ex editorum silentio conjicere licet, in ejusdem fabulæ v. 261. Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν. Sic etiam Bacch. 345. Τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον Δίκῃ μέτειμι. Malim utrobique δίκην. Ita Æsch. Agam. 1271. Ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον, Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. Choëph. 988. Ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐν δίκῃ μόρον Σῆς μητρός. Eum. 230. Ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας Μέτειμι τόνδε φῶτα [καὶ κυνηγέτις.] Ita interpungendum. Noster Bacch. 516. ἀτάρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων Μέτεισι Διόνυσός σ'. In his locutionibus adhibetur duplex accusativus eodem fere modo ut in αἰτῶ σε ἀργυρίον et similibus. Noster Or. 433. συνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου. Ita Aldus. Fluctuant codd. inter φόνος, φόνου et φόνον. "Quodvis probum," inquit Porsonus, "sed optimum videtur φόνος." Dum de hac re agitur, duas observationes ad usitatissimam locutionem δοῦναι δίκην pertinentes hic subjiciam. Prima est, eadem significatione interdum dici λαβεῖν δίκην, quamvis *pœnas dare* et *pœnas sumere* apud Latinos non minus inter se differant quam τῖσαι δίκην et τίσασθαι δίκην. Noster Bacch. 1309. Πόλει τε τάρβος ἦσθα. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν. Lego, ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν. Herodotus I. 115. Οὗτος δὲ ἀνηκουστέε τε καὶ λόγον εἶχε οὐδένα, ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην. Cf. Atticista Anonym. ζημιάν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. Λαβεῖν δίκην pro *pœnas dare* in plurimis locis usurpat Demosthenes. e. g. p. 19, 4. p. 110, 24. p. 147, 7. p. 162, 2. &c. simili modo δίκην ἔχειν p. 521, 15. Δίκην λαβεῖν pro *pœnas sumere* præter alios adhibet Isocrates Περὶ Ἀντιδόσεως p. 380, 390. Vide Demosth. p. 229, 12. Altera observatio spectat ad Or. 612. Ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν, Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Δοῦναι δίκην, inquit Porsonus, *quod alibi fere sonat* pœnas pendere, judicium subire, *hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur* jus dare *vel* reddere. Hæc ille, cui fraudi fuit distinctio loco non suo posita. Ita interpungendum: Ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, [ὥστε ὑμᾶς] λεύσιμον δοῦναι δίκην[1]. Similis constructio verbi ἐπισείειν v. 255.

854. "Legendum, ni fallor, [cum Reiskio] ἐπὶ ζυγοῖς." MUSGRAVIUS.

856. Παῖδά τ'. Reiskius. Scripsi παῖδά θ'. Παῖδά σ' ed. Commelinianæ vitium typographicum in Musgravianam manavit.

857. "Ἐκ δυσαιθρίου. Barnesius ἐκδὺς αἰθρίου, quod metro ad-"versatur, ne dicam et sensui." MUSGRAVIUS. Omnes edd. ante Musgravium cum Barnesiana consentiunt. Emendatio ipsi Musgravio debetur.

---

[1] Conf. N. A. in *the Class. Journ.* Num. XXIII. p. 213. qui eodem modo scholiasten hæc intellexisse monet. *G. D.*

859. Ὁ κλεινὸς Ἰόλεως primus edidit Hervagius ed. secunda. Ita etiam emendavit Brodæus. Vide Porsoni advers. p. 89.

860. Eurystheum ad Scironidas rupes non solum captum, sed etiam interfectum esse narrat Apollodorus II. 8, 1. cujus verba vice alterius argumenti fabulæ præmisit Barnesius: Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήϋκα (v. 194.) παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. Cum Apollodoro consentit Pausanias I. c. 44. p. 109. a Brodæo ad v. 1026. citatus: Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν. Latius Atticæ nomen sumsisse videtur Thucydides I. 9. Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος. Scironidas rupes describit Strabo IX. p. 391. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς ἀκτῆς (male vulgo τῆς Ἀττικῆς) αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θαλάττῃ. ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ Πιτυοκάμπτου, τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Post Strabonis ætatem, viam latiorem et meliorem reddidit Hadrianus Cæsar, teste Pausania p. 107. Τὴν δὲ ὀνομαζομένην ἀπὸ Σκίρωνος [καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην] ἡνίκα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀνδράσιν εὐζώνοις ὁδεύειν. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως, ὡς καὶ ἅρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι, κατέστησεν εὐρυχωρῆ τε καὶ ἐπιτηδείαν εἶναι. Verba καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην corrupta sunt. E recentioribus consulendus in primis Wheelerus, *Travels in Greece*, p. 436. Quod ad scripturam vocis attinet, alii Σκείρων et Σκειρωνίδες per diphthongum, alii Σκίρων et Σκιρωνίδες per simplicem vocalem scribunt. De qua re consulendus omnino Tzschuckius ad Strabonem VIII. p. 380. cum scriptoribus ab eo indicatis. Ventus ΣΚΙΡΩΝ appellatur in æde octo ventorum Athenis. Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima syllaba. Egregie fallitur Stephanus Byzantius v. Σκίρος, qui locum Atticæ Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρῳ, ad eandem familiam refert cum rupibus Σκειρωνίσι. Σκίρα priorem corripit apud Aristoph. Thesm. 841. Eccl. 18. 59. Sic etiam proculdubio Minerva Σκιρὰς, et fortasse mensis Σκιροφοριών. Vide Herodotum

VIII. 94. et Strabonem IX. p. 393. cum eorum interpretibus.

863. “ Ἡ δὲ νῦν τύχη. Sic [cum Reiskio] legendum putavi pro “ τῇ δὲ νῦν τύχῃ, quod metrum respuebat, manente πάροιθεν: quamquam pro hoc πάροιθε quoque legi potuit.” Musgravius. Πάροιθε tacite reposuit Carmelius, quem sequor. Ita quoque Rom. C. Flor. 1. 2. Vide ad v. 583.

865, 866. Hæc leguntur apud Stobæum CV. p. 562. [Vol. III. p. 358.] cum lemmate, *Euripides in Cressis.* Priorem versum ita exhibet Stobæus, Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦτε, πρίν. Similes tragicorum sententias indicavi ad Soph. Œd. T. 1528.

874. Ἐλεύθεροί τε male Reiskius. Præstat enim altera particula in hujusmodi repetitionibus. Æsch. Pers. 402. ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας. Eum. 34. ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. Noster Med. 98. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Ibid. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν Τᾶς δυστάνου Κολχίδος. Ibid. 399. Πικροὺς ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. Ibid. 960. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; Ibid. 1029. Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις, Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Ibid. 1071. Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα. Or. 707. μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, Μισοῦσι δ' ἀστοί. Androm. 1169. τλήμων ὁ παθὼν, τλήμων δὲ, γέρον, Καὶ σύ. Iph. A. 1221. Soph. Trach. 1148. Corrige meum errorem ad Soph. Œd. T. 1224. Brunckii ad Aj. 1050.

876. Ἐμβατεύσετε E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Quæ futuri forma legitur in Hec. 913. Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω. Nostro loco media forma e vicino ὄψεσθε nata est. En alterum exemplum ejusdem vitii. Aristoph. Nub. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει. Mediam formam παραβάλλει exhibent codd. et edd. ni fallor, omnes. Activam postulat sermonis Græci ratio, ut in Eq. 173. Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν. Æsch. apud Athen. p. 303. C. οὗτος καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. Recte igitur, ad Nubium locum alludentes, βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων Plato Symposio p. 221. B. et Athenæus p. 216. A. τὠφθαλμὼ παραβάλλειν Pollux II. 52. Recte τὠφθαλμὼ παραβάλλεις ipsa poëtæ verba allegat Laërtius II. 28. Simile quid passus est noster Herc. 1375. Ὡς ἀθλίως πέπραγα κἀποζεύγνυμαι. Ubi πέπραγμαι intulit Porti oscitantia. Aristoph. Av. 1013. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι Ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες Πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. Passivam formam ξενηλατοῦνται agnoscit etiam Suidas v. Ξενηλατεῖν. *Peregrini expelluntur* interpretes. Vehementer suspicor poetam dedisse ξενηλατοῦσι, *on chasse les etrangers.* Thucyd. III. 40. ἄλλως δὲ γνόντες τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε. Legendum δικαιώσετε.

884. Κρατοῦντα. Κεκρατημένον. Brodæus. *Victum.* Portus. “ Attice vox activa pro passiva. At Josephus Scaliger notat pro “ κρατοῦντα, Κράτει τε καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.” Barnesius. “ Fortasse κρατοῦσα, aut πιτνοῦντα, aut δακρύοντα, aut δακρυοῦντα “ pro δακρυόεντα.” Reiskius. “ Ut κρατοῦντα idem quod κρατούμενον significare possit vix mihi persuaderi patiar. Distinctionem “ puto tollendam post κρατοῦντα, et ponendam post ἴδοις, ita ut “ hæc vertantur, *Ut eum oculis videres, et imperantem licet nunc* “ *tuæ manus imperio subjectum.*” Heathius. “ Legendum, ni “ fallor, ἀκρατοῦντα, i. e. ἀκρατῶς *se gerentem.*” Musgravius. Hic *afflictum* habet in versione Latina. Qui *victum* interpretantur, allegare possunt Suppl. 694. ubi νικῶντα pro νικώμενον accipiunt plerique interpretes. Sed hujusmodi Atticismos nemo est hodie qui defendat; et εἴκοντα Valckenarii conjecturam pro νικῶντα probat Marklandus. Latet, ni fallor, sub κρατοῦντα aliquid quod *virum* significet. Mox enim subjungit poëta, καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο Ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, καὶ δοῦναι δίκην. Quo sensu non male legeretur βλέποντα, si propius ad receptam scripturam accederet. Vide nostrum Hec. 311. Alc. 140. Iph. T. 718. Tro. 628. Hel. 589. 1017. Phryxo fr. 15. Soph. Aj. 1067.[m]

886. Ἔζευξ' ἀνάγκῃ P. E. Vide Marklandum ad Suppl. 220. Ita Æsch. Prom. 107. θνητοῖς γὰρ γέρα Πορὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. Idem ζεύξω βαρείαις dixit Agam. 1649. subaudito, ut videtur, ἀνάγκαις, ἄταις, πημοναῖς, aut tali quodam vocabulo.

888. Καὶ μέμνησό μοι Reiskius. Καὶ μέμνησ' ὁμοῦ recte Porsonus Advers. p. 274.

890. Ἐλευθερώσειν μ' Porsonus ibid. Ita legendum ipse videram.

891. “ Videtur intercidisse hic ῥῆσις una, vel etiam plures. “ Neque enim satis decorum puto famulum hæc petentem nul- “ lam responsionem ab Alcmena ferre.” Musgravius. Brumœo quam Musgravio dignior annotatio.

892. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς. Supplendum est εἴη e v. 894, quamquam utrobique ἐστὶ sententiæ convenientius esset quam εἴη[n]. Non enim optantium sed affirmantium sermo est.

892, 893. Εἰ λίγεια λωτοῦ χάρις. *Si fistulæ adsit jucunditas.* Brodæus. *Adsit* modo *dulcis gratia fistulæ.* Barnesius. Qui ex Scaligeri sententia male εἴη pro εἰ dedit.

893. “ Δαὶ pro δαιτὶ, per apocopen.” Stiblinus. “ Videtur “ scribendum ἐνὶ δαιτί.” Canterus. Cujus emendationem tacite adoptavit Barnesius. Notandum autem ἐνὶ, quod raro hac signi-

---

[m] Κλαίοντα, *male mulctatum*, conjicit J. C. Orellius in Append. ad Isocr. Antid. p. 390. *G. D.*

[n] Matthiæ quoque ἐστὶ subintelligit, qui ita παραφράζει, *Jucundæ sunt choreæ, jucundus amor; sed jucundum etiam amicorum felicitatem videre.*

fication apud tragicos legitur. Ἐνὶ ναυσὶν noster Iph. T. 1109. An legendum utrobique ἐπί? Ἐπὶ ναυσὶν Eurip. Hel. 1149. Thucydides II. 80. IV. 10.

894. Εἴη τ' P. E. Particulæ μὲν v. 892. respondet δὲ v. 895.

Ibid. Epitheton εὔχαρις, quod bis tantum usurpat Euripides, utrobique Veneri tribuitur. Alter locus est Med. 632.

895. Ne cui arrideat τεϱπνὸν δ' ἔτι, quod mihi olim arrisit, cito Æsch. Prom. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέαις κ. τ. ἑ.

897. "Τῶν πάρος οὐ δοκούντων. *Qui nullo antea in numero ha-" bebantur*. Οἱ δοκοῦντες, ἔντιμοι καὶ ἔνδοξοι dicuntur." BRODÆUS. Recte. Præter Tro. 609. quem locum supra ad v. 168. attuli, citat Musgravius Hec. 293. Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν Πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. Heathio placet Porti interpretatio, *Qui ante non videbantur* esse felices.

899. Τελεσιδώτειρα E. G. Rom. C. Flor. 1. 2. Analogiæ repugnare videtur hæc vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἑάων et δῶτορ ἑάων dixerit Homerus, Attici[o], ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, præterquam in δωσίπυγος, προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419. ὑπνοδότειρα in Or. 175.[p]

900. Αἰών τε Κρόνου παῖς. *Ætasque Saturni filia*. PORTUS. *Et Æon Saturni filius*. MUSGRAVIUS. Qui nonnulla de deo Æone collegit[q]. Jovem hic intelligi parum dubito, licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur noster. Passim conjunguntur Μοῖρα, *fatum*, et Jupiter. Noster El. 1247. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Adde Soph. Phil. 1466. modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit[r].

901. Ἔχεις λόγον τίν' mavult Musgravius. Femininum δίκαιος,

---

[o] At in poeticis vocabulis nullus aut perexiguus est dialecti usus, sed illa spectanda est analogia, quæ universe apud poetas formarum varietatis inventrix fuit. Pendet ea autem ex duobus primariis, iisdemque antiquissimis metris, dactylico et iambico, atque ex his quoque dactylicum aliquam prærogativam habet. Hinc et hæc vocabula, quæ a δίδωμι facta sunt, et plurima alia, ita videmus composita esse, ut aut ad dactylicum genus, aut ad iambicum accommodarentur. Neutri vero generi apta est hæc forma, τελεσσιδώτειϱα, quam dactylici numeri τελεσσιδότειϱα, iambici autem τελεσσιδῶτις esse postulabant. Quo magis suspectam habemus istam scripturam apud Euripidem, præsertim quum codd. ibi τελεσσιδότειϱα præbeant. Et hoc quidem defendi fortasse poterit, ultima non elisa, et in antistropha inserto τι ante παραιϱῶν: sed fatemur tamen, hiatum in fine hujus versus nobis non magnopere placere. Quare veremur, ne in antistropha φϱονήματος ex interpretatione receptum sit, poeta autem sic dederit, τῶν ἀδίκων τι παϱαιρῶν Λήματος αἰεί. Hermann. in Censura in Nov. Edit. Stephaniani Thes. Lond. p. 17, 18. *G. D.* "Nunc Herm. scribit τε-" λεσσιδώτωϱ." Matthiæ.

[p] Blomf. addit βαϱυδότειϱα. Æsch. Theb. 983.

[q] Conf. *Buttmann über den Kronos oder Saturnus*, in den Abhandlungen der Hist. Philol. Klasse der Berl. Akademie aus d. J. 1814. p. 166. *G. D.*

[r] [Notandum est quod pro Κρόνου Rom. C. et Vict. legunt χϱόνου. Cf. Aristot. *de Mundo*, qui de Deo inquit, Κϱόνου δὲ καὶ χϱόνου λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέϱμονος εἰς ἕτεϱον αἰῶνα.]

quod illi fortasse displicuit, legitur etiam in Iph. T. 1202. Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία. Nisi ibi legendum δίκαιον.

902. Διὰ μέσου esse verba οὐ χϱή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι monet Musgravius[s]. Edd. superiores plenam distinctionem habent post δίκαιον, minimam in fine versus. Malim autem metri caussa, οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελέσθαι. Monet Tyrwhittus δ' pro τόδ' legi in cod. E. Ita quoque in Rom. C. a secunda manu: τοῦδ' prima. In Flor. 1. deest τόδ', in Flor. 2. deletum est. Versus constare videtur e dipodia iambica, pæone primo et bacchio. Multos similes, nisi quod creticum pro pæone habent, citavi ad v. 780.

Ibid. 'Αφελέσθαι. *Tolli*, quasi passivum sit, reddit Portus, *amittere* Musgravius. Imo, *tollere*, *delere*. Noster Androm. 523. Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι. Demosth. 77, 12. τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, οὐ χαλεπόν ἐστιν αὐτοῦ ἀφελέσθαι.

903. "'Ο δὲ μὴ φάσκων. Nempe, δεῖν τιμᾶν θεοὺς, insanit." BRODÆUS. "Legendum forte ob metrum πιφάσκων." MUSGRAVIUS. Πιφαύσκων, quod cum verbo φημὶ nihil commune habet, aliquoties apud Æschylum occurrit. Πιφάσκω vel πιφάσκων a nemine, quod sciam, usurpatum est. Præsens est φημὶ, præteritum imperfectum ἔφασκον, participium φάσκων. Nam ἔφην apud Atticos semper aoristus est. Præsens φάσκω non est in usu, licet ab eo derivari videantur præteritum et obliqui modi. Legitur quidem apud Platonem Phædone p. 113. C. ὡς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι. Sed non dubito locum mendosum esse. Quod ad nostrum locum attinet, vide an pro duabus brevibus syllabis 'Αφϱο v. 894. unam longam μὴ in antithetico versu adhibuerit poëta. Confer vv. 916. 925. Saltem nullam probabilem emendationem video[t].

904. 'Εγγὺς μανιᾶν ἐλαύνει P. E. Similis locutio in Bacch. 851. Ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Plurale μανίαι ab Atticis frequentari monuerunt alii. Satis exemplorum præbebit index Beckianus. Ita Aristoph. Pac. 65. Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.

907. Θεὸς monosyllabon, de quo consulendus Porsonus ad Or. 393. Vide Soph. El. 183. Licet θεὸς et θεὸν sæpissime in unam syllabam contrahant tragici, eam crasin non videntur usurpare in vocabulis compositis, qualia sunt θεόδμητος, θεομανὴς, θεοσεβὴς, necnon propria nomina Θεοκλύμενος, Θεονόη et similia.

908, 909. Παραιρῶν φρονήματος. *Resecans superbiam*. PORTUS. Rectius, *minuens*, *partem aliquam ab ea auferens*[u]. Noster Hippol. 1104. ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ, Λύπας παϱαιρεῖ. Ubi λύπας, quod pro accusativo accepisse videntur interpretes, genitivus est. Hyperides apud Stob. CXXV. p. 618. [Vol. III. p. 499.] ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον. Ἀφαιρεῖν eadem significatione usurpat Pseudeuripides Iph. A. 1609. Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον. Qui senarius Euripideus esse videtur ex fabula hodie non superstite desumtus. Omnibus satis notum est, in hujusmodi locutionibus genitivum pendere a subaudito μέρος τι. Multum interest, verbi caussa, inter tres locutiones, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, τῆς γῆς ἔτεμον, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἔτεμον, quas usurpat Thucydides II. 56, 57. Verba ejusdem III. 89. καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε, ita recte interpretatur Valla, *Quæ ab Atheniensium castello partem abstraxit.*

---

[s] Δίκαιον quoque in hac parenthesi includit Hermannus: δίκαιον τόδε *hoc institutum*.

[t] "'Ο δὲ μή σε φάσκων Flor. 1. 2. Vict. "[et Rom. C.] quod probat Elms. in Mus. "Crit. VI. p. 304." Matthiæ.

[u] "Hujus loci alia ratio est adjecto "αἰεί. *Non uno impetu superbiam de*"*primit Deus, sed diversis temporibus.*" Matthiæ. Hanc significationem αἰεὶ vix habet, nisi constructio foret, τῶν ἀεὶ ἀδίκων παϱαιϱῶν.

911. Τεὸς γόνος S. edd. recentiores. Τεὸς suprascriptum habent E. G. Ita legunt Flor. 1. 2. *Filius tuus* recte Brodæus. Τεοῖσι pro σοῖσι Æsch. Prom. 162. τεὰν Soph. Ant. 604.

912. Φεύγει λόγον. *Procul abest ab eo qui de ipso vulgatur sermone.* Brodæus. *Aspernatur sermonem illum.* Heathius. Φεύγω λόγον P. E. *Rejicio sermonem illum*[x].

914. Δαισθείς P. E. *Combustus* aut *crematus* recte omnes interpretes. Radix est δαίω, *uro.* Δαϊχθεὶς autem, quod legitur in Iph. T. 873. formatur a δαΐζω, *interficio.* Corrige igitur indicem Beckianum, in quo δαϊσθεὶς ad δαΐζεσθαι, δαϊχθεὶς ad δαΐσσειν relatum est.

915. Ἐραστὸν G. Rom. C.

Ibid. Χροΐζει. Λαμπρύνει. Brodæus. Hesychius: Χροϊζόμενον. λαμπρυνόμενον. Scilicet χροιὰν, *colorem*, et χρόα, *cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Musgravius. Usitatiorem formam χρῴζειν habet noster Phœn. 1619. Med. 497. Ad Hesychii glossam allegatur a Jensio Theocritus X. 18. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία. Schol. Γράφεται καὶ χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται.

916. Spondeo χρυσέαν respondet anapæstus πρὸ δίκας v. 925. Quod si quis χρυσέαν anapæstum esse contenderet, allegare posset Soph. Ant. 103. Eurip. Med. 634. 978. Iph. A. 1051. Iph. T. 1253. Tro. 520. Bacch. 372. Herc. 351. 396. El. 192.

917, 918. " Δισσοὺς παῖδας Διός. Bacchum et Herculem." Brodæus. Herculem et Heben recte Barnesius, qui monet Heben Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου ab Homero appellari Od. λ'. 603.

918. " Ἠξίωσας. [Ἀξίωσας P. E.] *Honorasti, amplificasti.* Sic " ἀξιωθεὶς Or. 1168. Ἀξιοῦν pro τιμᾶν exstat Hec. 319. Or. 1210." Musgravius. Consulendi Porsonus ad Hec. 319. et Burneius, *Monthly Review Enlarged*, XXVIII. p. 201. Exemplis adde Æsch. Agam. 912. Τοιοῖσδέ τοι νιν ἀξιῶ προσφθέγμασι.

919. Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς. *Conducunt* vertit Portus,

---

[x] Matthiæ retinet φεύγει hoc sensu: Filium tuum ad inferos descendisse φεύγει λόγον, i. e. λόγον οὐκ ἔχει, res est incredibilis.

concurrunt Barnesius, *congruunt* recte Musgravius, *multa multis* omnes. Noster El. 527. Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος; *Congruet* recte interpretes, quo sensu activam formam usurpat Soph. Aj. 430. Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Συμφέρειν *consentire* significat apud nostrum Med. 13. Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι. Sic etiam συμφέρεσθαι apud Soph. Œd. C. 640. τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι Κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι. Ubi mox sequitur eodem sensu v. 645. οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. Omitto Philoctetis v. 1085. ubi legendum suspicor, συνείσει, *conscium eris*. [Dobree ad Aristoph. Nub. 625. in Append. p. 30. Vulgatam scripturam tuetur Schæfer. ad Theocrit. p. 228. *G. D.*] Nostro loco vocabulum πολλοῖς de Hercule ejusque liberis accipiendum est. Quanto studio πολλὰ πολλοῖς similesque vocabulorum geminationes prosecuti sint tragici, nihil attinet dicere. Noster Med. 579. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν. Ubi obiter notandum πολλοῖς διάφορος pro πολλῶν διάφορος. Ion. 381. Πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν. Æsch. Suppl. 459. Δεῖ κάρτα θύειν, καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη. Aristoph. Eq. 409. Ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς Ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιϱίδων τε πληγάς. Ceterum non debet omitti Photii glossa, licet nostrum locum respicere non videatur: Συμφέρεται, συναρμόττει, συμφωνεῖ, ὁμονοεῖ.

920. Minerva apud Homerum Il. θ'. 362. monente Barnesio: Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pausanias V. c. 17. p. 421. Τὴν ὕδραν δὲ, τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τῇ Ἀμυμώνῃ θηρίον, Ἡρακλεῖ τοξεύοντι Ἀθηνᾶ παρέστηκεν. Idem VI. c. 19. p. 500. a Brodæo citatus: Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ Ἀχελῷος καὶ Ἡρακλῆς ἐστιν, Ἄρης τε τῷ Ἀχελώῳ βοηθῶν. εἱστήκει δὲ καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἅτε οὖσα τῷ Ἡρακλεῖ σύμμαχος. Et c. 25. p. 516. Ἡρακλεῖ στρατιὰν ἄγοντι ἐπὶ Πύλον τὴν ἐν τῇ Ἤλιδι, παρεῖναί οἱ καὶ Ἀθηνᾶν σύνεργον λέγουσι.

923. Ἐκείνας. *Illius filias.* Brodæus. Quem miror non vidisse ἐκείνας genitivum esse, quod ne Stiblinum quidem fugit.

924. Ὕβριν metri caussa reponunt Heathius et Musgravius. Quam scripturam, si vulgo legeretur, insani esset sollicitare. Nam toties occurrit ἔσχε pro κατέσχε, *cohibuit*, ut pene supervacaneum sit exempla proferre. Ita noster Phœn. 1163. Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς. Suppl. 711. Ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στεῤῥὸν δόϱυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος. Xen. Hist. Gr. VI. 5, 47. σχόντες τὴν Εὐρυσθέως ὕβριν. Κατασχεῖν ὕβριν autem dixit noster Bacch. 555. Φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβϱιν κατάσχες. Eodem fere sensu τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν dicunt ipsi Athenienses apud Herodotum, cujus verba plenius descripsi ad v. 188. Qui igitur nostro loco ὕβριν pro ὕβρεις reponunt, lectionem inducunt satis probabilem, et cui nihil objici possit, nisi quod difficile sit caussam vulgatæ scripturæ indicare[y]. Quod si ponamus

[y] Ὕβϱιν in textum recepit Matthiæ.

poëtam ὕβρις scripsisse, nemini mirum videbitur librarios ὕβρεις invexisse. Sensum autem satis commodum præbet ὕβρις, modo ἔσχεν *cessavit* interpretemur. Ita noster Iph. T. 789. οὐ πολὺν σχήσω χρόνον, Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Soph. El. 223. Οὐ σχήσω ταύτας ἄτας. Thucyd. I. 112. Καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι. In his locis σχεῖν idem fere valet ac παύσασθαι, quo sensu sæpe adhibentur imperativi ἴσχε et σχές. Simili ratione ἐπισχεῖν et κατασχεῖν nunc *alium* nunc *se cohibere* significant. Τάσσων ἐπέσχον, inquit Porsonus ad Phœn. 459. *idem est quod* τάσσων ἐπαυόμην [ἐπαυσάμην], *ut Ion, sive quis alius apud Stobæum* XX. p. 171. [Vol. I. p. 380.] Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Quo sensu dixit noster Or. 1625. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Thuc. IV. 31. μίαν μὲν ἡμέραν ἐπέσχον. 124. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον. Κατασχεῖν intransitivum habet Soph. Œd. T. 781. Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν Μόλις κατέσχον. Nisi forte supplendum τὴν ὀργὴν aut τὰς χεῖρας. Noster locus, fateor, ab his paullo diversus est. Quamvis enim bene Græca sit locutio, ἔσχε τοῦ πολέμου, *cessavit a bello*, non ideo tamen constat Græcos dixisse, ἔσχεν ὁ πόλεμος, *cessavit bellum*. Aptiora fortasse exempla suppeditabunt scriptores Attici, si quis in eorum lectione majorem diligentiam adhibuerit, quam mihi de hac re quærenti adhibere licuit. Interea scripturam nostri loci in medio relinquo. Unum moneo, γνωμικώτερον esse ὕβρις quam ὕβριν, meliusque cum versibus 926, 927. convenire. Quod cuivis verba poëtæ inspicienti facile patebit. Plurale ὕβρεις tragicis abjudicavi ad Marklandi Suppl. 494.

925. Πρὸ δίκας. Cf. Demosth. p. 281, 1. Πολύ τι σκότος, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας. Thuc. I. 141. τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. III. 39. ἰσχὺν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι.

Ibid. " Βιαίως. MS. G. βίαιον. Legendum βίαιος." Musgravius. In Hippol. 814. pro βιαίως legendum βιαίῳ.

930. Τῶνδέ τ' etiam E. G. Τῷδέ τ' ex emendatione Canteri Nov. Lect. VII. 29. primus edidit Barnesius.

Ibid. Οὐχ ἧσσον [ἄελπτον] τυχεῖν. Quasi præcedat ἄελπτον ἰδεῖν συμφοράν. Τύχην præter necessitatem H. Stephanus. Totum locum verte cum Porto, *Adducimus ad te Eurystheum, quod quidem spectaculum tu minime expectaras, quemodmodum nec iste sperarat futurum, ut in tale incideret infortunium.*

932. " Πολυπόνων displicet. Num πῦρ πνέων?" Reiskius. " Non " hic locus erat calamitatibus Mycenarum commemorandis. Lego " igitur πολυπόρων, *prædivitum*." Musgravius. Dedi πολυπόνοις, de qua mutatione vide ad v. 750. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Exspectares enim μυρίᾳ ξὺν ἀσπίδι, vel aliquid ejusmodi. Qualia sunt πολλὴν λαβὼν αἰχμὴν apud nostrum supra v. 276. σὺν πολλῇ χερὶ infra v. 1035. μυρίαν ἄγων λόγχην Phœn. 444. ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν apud incertum Rhes. 276. Qua

significatione rectius, ni fallor, dicitur *ἀσπὶς* quam *ἀσπίδες*. Ita noster Phœn. 77. Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Μυϱίοι ἀσπιστῆρες in agro Megarensi cum duce Eurystheo reditum Coprei exspectantes memorantur supra v. 277. Unde libenter nostro loco scripturam adoptarem, quæ significaret Eurystheum cum ingenti exercitu Mycenis profectum esse. Vulgatæ lectioni, modo mutetur casus, nonnihil ponderis addere videtur Æsch. Pers. 320. Ἄμηστϱις, Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ Νωμῶν. *Laboriosam hastam* vertit Stanleius. Opinor, *ponderosam*. Quod epitheton non minus clypeo quam hastæ convenit. Δοριπόνοις ἀσπίσι noster Iph. A. 771.

933. Μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ. *Longe majora spirans quam ejus fortuna ferret*. Portus. Opinor, καταφρονῶν τῆς τύχης. Noster supra v. 259. Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν. Phœn. 710. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν, Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα. Androm. 700. Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν, Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες. Bacch. 1324. εἰ δ' ἔστιν ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ. Fr. incert. 26. ὀφρύν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα. Nostro loco non male legeretur, μείζω τῆς δίκης[z]. De qua varietate dixi ad v. 461. Δίκας ἀφόβητος Soph. Œd. T. 885.

934. Malim πέρσειν. Canterus. Ordo est, ἔστειχε πέρσων Ἀθήνας. Sic ἔβα πέρσων Phœn. 155. πέρσων ἦλθε ibid. 1622.

Ibid. “Τὴν ἐναντίαν. Subaudi ὁδόν.” Barnesius. Si recte dicitur, ὁδόν τινι θεῖναι, cujus locutionis exemplum in promtu non habeo, facillime emendatur corruptus Sophoclis locus, Œd. C. 1505. Ἄναξ, ποθοῦντι προυφάνης. καί σοι θεῶν Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Heathii emendationem, τῆσδ' ἔθηκε, adoptavit Brunckius. Legendum fortasse, Τύχη τις ἐσθλὴ 'θηκε τήνδε τὴν ὁδόν.

935. Τύχαν S. Τύχην E. G. Rom. C. Flor. 2. Vict. τύχη Flor. 1. An legendum, καὶ μετέστησεν [αὐτὸν τῆς] τύχης? Huc enim alludere videtur vulgata lectio τύχας. De constructione vide indicem ed. Beckianæ v. Μεθιστάναι. Τύχης pro εὐτυχίας. Contrario sensu v. 714.

936. 937. Βρέτας Διὸς τροπαίου. Citat Musgravius Phœn. 1256. Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βϱέτας Τροπαῖον. Et v. 1482. Οἱ μὲν Διὸς τροπαῖον ἵστασαν (ἔστησαν duo codd.) βϱέτας. Unde non male nostro loco legeretur τροπαῖον, ni sequeretur καλλίνικον. Adde Suppl. 647. Πῶς γὰϱ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος Ἕστησεν; Ubi Reiskio κλεινὸς pro Ζηνὸς legenti recte adversatur Marklandus.

937. Ἵστασαν, *statuebant*, P. E. Vide superiorem annotationem. Solenne librariorum vitium est ἔστασαν pro ἕστασαν, *stabant*, quod nostro loco non convenit[a]. *Statuerunt* omnes interpretes, quod Græce dicitur ἔστησαν. Legendum ἱστάναι pro ἑστάναι apud Aristoph. Eq. 268.

---

[z] Et ita legitur in Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

[a] “Ἕστασαν significatione activa apud Homerum frequens est. v. c. Il. μ'. 56. Od. γ'. 182. θ'. 435. σ'. 306. Apud tragicos hoc solo loco legitur.” Matthiæ.

941. Ὦ μῖσος, ἥκεις. εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ. Ita sine interrogatione hæc legi possunt, et fortasse rectius. Ὦ μῖσος supra v. 52.

943. Προσβλέπειν ἐναντίον P. E. In hac locutione ἐναντίον adverbium est. Ita noster Hec. 974. αἴτιόν τι καὶ νόμος, Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντιόν. Med. 469. Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία, Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν.

946. Ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ', ὅπου 'στὶ νῦν, ἐμόν. Ita interpungunt edd. nonnullæ, velut si ὄντα *vivum* significet, ut in Hel. 944. Mea quidem sententia, pro verbis τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν, eodem sensu metroque dicere poterat poëta, τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν. Ita Admetus Alc. 1095. Κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών. Qui mox subjicit v. 1099. Θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς. Ubi manifesto idem significant verba ὅπου πέρ ἐστι et καίπερ οὐκ οὖσαν. Eadem locutio diversa significatione occurrit in Ion. 1307. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ, νουθέτει. Ubi verba ὅπου σοι ἐστὶ per ἥτις σοί ἐστι explicanda videntur. Confer ejusdem fabulæ v. 564.

948. Καθυβρίσαι G. Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Quæ vox senarium claudit supra v. 458. et nostro loco adhibenda videtur, ut vitetur invenusta alterius vocis repetitio.

949. MSS. E. G. παρ' Αΐδῃ, monente Tyrwhitto. Ita quoque Flor. 1. 2. Vict. Nostro loco præstat accusativus. In Med. 1059. ubi vulgo legitur μὰ τοὺς παρ' Αΐδην νερτέρους ἀλάστορας, reponendus est dativus. Hoc jam monui in Museo Critico Cantab. Pro κατήγαγες conjicit Reiskius κάτω τε γῆς, *et infra terram*, nempe ἔπεμπες.

959. Καὶ κερδανεῖς ἄπλατα frustra conjicit Musgravius. Noster Med. 454. Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. Κέρδος in re simili usurpat Soph. Ant. 461. εἰ δὲ τοῦ χρόνου Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.

Ibid. Χρῆν, *oportebat*, recte Reiskius. Non enim re vera bis moriturus erat Eurystheus. Noster Med. 573. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος. Ubi sententia prorsus absurda esset, si legeretur χρή. Χρῆν σε θανεῖν vel *morte dignus es*, vel *moriere* significat, χρή σε θανεῖν tantum *moriere*. Has voces sæpissime in libris vulgatis permutari nemo nescit. Longe sæpius autem χρὴ pro χρῆν quam χρῆν pro χρὴ reposuerunt librarii. Male vulgo legitur χρὴ apud nostrum Alc. 740. (ubi legendum, οὐ γὰρ τῷδ' ἔτ' εἰς ταυτὸν στέγος Νεῖσθ') 942. Androm. 811. et alibi passim. Malim etiam χρῆν in Hec. 264. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν (Achillem) ἥδε γ' (Polyxena) εἴργασται κακόν. Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα. Sed v. sequente recte se habere videtur χρή: Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν, Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε. In Hippol. 345. ubi præstare mihi videtur, Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρῆν λέγειν, χρή ex Aristophanis Equitibus invexit Brunckius. In qua fabula vulgo legebatur v. 133. ΝΙ. Δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν; ΔΗ. Κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος Αὐτοῦ γένοιτο. μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται. Αὐτοῦ γένηται edidit Brunckius, cum hac annotatione: *Sic C. Vulgo* γένοιτο. *Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.* Videlicet cum præcedat verbum præsentis temporis χρή. Addere poterat, solœcum esse ἕως ἂν γένοιτο. Sed ne sic quidem omnia sana erunt. Nam superiori versu propter tribrachyn ante anapæstum collocatum manifesto delendum ἄν. Quo deleto, necsesario revocandum γένοιτο. Nam tragicis quidem ἕως γένηται, πρὶν γένηται, et similia, omisso ἂν dicere licuit, non vero comicis et prosæ orationis scriptoribus. Ut autem recte se habeat γένοιτο, pro præsenti χρὴ repone præteritum χρῆν. Propter similem caussam malim χρῆν apud Soph. Ant. 666. Repone etiam χρῆν in Æsch. Agam. 1428.

961. " Recte monet Tyrwhittus personarum nomina ab hoc
" versu ad v. 974. mendosa esse omnia. Et Barnesius quidem vidit
" quæ nuntio in editis tribuuntur, ad Alcmenam pertinere. Illud
" primus animadvertit Tyrwhittus, ad nuntium pertinere ea qui-
" bus Chori persona præfigitur. Ostendit hoc v. 967. ubi Alc-
" mena alterum interlocutorem rogat, an Hyllus principum Atti-
" corum sententiam æquo animo tulisset: id quod Chorus æque
" ac Alcmena ignorare debuit. Ostendit etiam v. 1018. ubi Cho-
" rus non nisi venia ab Alcmena impetrata sententiam suam pro-
" fert, quod ridiculum esset, si prius de eadem re inter se collo-
" cuti essent." MUSGRAVIUS.

Ibid. Οὐκ ἔστιν ὅσιον P. E. Noster Iph. T. 1044. ΟΡ. Σὺ δ' ἤ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; (Confer Or. 1037.) ΙΦ. Ἐγώ. θιγεῖν γὰρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ.

965. Noster Bacch. 820. Τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν τελῶ; Ion. 275. Τί δὴ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λέγεις (vulgo λόγος;)

967. Δόξανθ' conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus. Rom. C. legit δόξαντ'.

968. " Sententia omnino postulat ut legamus, χρῆν δ' αὐτὸν οὐ " μὴ τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί." HEATHIUS. Particulas οὐ μὴ nemo unquam ita adhibuit. Hæc per ironiam dici monui ad v. 512. Sic etiam Barnesius.

Ibid. " An scribendum [cum Reiskio] ἀπειστῆσαι?" MUSGRAVIUS. Sic etiam ad v. 1024. Fuerunt scilicet qui ἀπειστεῖν, *non obedire*, ἀπιστεῖν, *non credere*, scribendum censerent. Vide Marklandum ad Suppl. 389. Cum autem πείθεσθαι *parere* et *credere* promiscue significet, non video quibus rationibus nitatur ea sententia. Eo sensu quo nostro loco legitur ἀπιστῆσαι, utrumque ἀπιθῆσαι et ἀπειθῆσαι usurpant tragici[b]. Soph. Phil. 1447. Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις. Eurip. Or. 31. Ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.

969. " Metro succurrit Barnesius legendo [in margine], μηδ' " ὁρᾶν φάος τότε. Malim, ordine vocum mutato, μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι."

---

[b] Verbum ἀπειθέω a poetis Atticis nunquam adhibitum fuisse censet Blomfieldius.

Musgravius. Voluit Barnesius, opinor, φάος τόδε. Verba φάος τόδε, cum alibi passim leguntur, tum senarium terminant apud nostrum Hippol. 907. 993. Alc. 1142. Musgravii emendatio eo nomine improbanda est, quod in trimetris et tetrametris φάος non adhibere solent tragici, si in eadem versus sede stare possit φῶς, videlicet ne pro pede disyllabo sine causa admittatur trisyllabus. Vide, si tanti est, Æsch. Agam. 300. 501. 531. Pers. 167. Soph. Œd. T. 375. Œd. C. 1549. Phil. 297. 581. 625. Eurip. Hippol. 4. 1163. Iph. A. 733. Iph. T. 608. Bacch. 630. Herc. 25. 563. incertum Rhes. 447. Hac lege non tenentur senarii melici, qualis est apud Soph. Ant. 600. ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις. In melicis enim tribrachos longe libentius admittit rhythmus iambicus quam in diverbiis.

970. " Ἠδικήθη. Explicandum cum Barnesio, *injuste absolutus* " *est.* Ἠδικήθη, ὅτι δίκης οὐκ ἔτυχε. *Tunc primum injuste cum eo* " *actum est, quod non interfectus sit.*" Musgravius. Quæ interpretatio parum mihi satisfacit, quamvis meliorem afferre nequeam. Non video quomodo qui pœnas sceleris non det, ἀδικεῖσθαι dici possit. Τότε, *in ipsa acie*, Brodæus ad v. 1009.

972. " Forte ὥς τις. Constructio, οὐκ ἔστιν ὡς κτάνοι τις, *fieri* " *nequit, ut occidat quis.*" Reiskius. Diversa nec meliora habet Heathius. Verte ad mentem Musgravii, *Nemo hunc interficiet.* Usitatior constructio esset, ὅστις κατακτενεῖ, ut mox v. 977. ὅστις ἐξαιρήσεται. Sed optativus addito ἂν futuri significationem passim obtinet. Ita noster supra v. 345. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. Id est, Οὐ λείψω βωμόν. Nota res est.

973. Optima Tyrwhitti emendatione in textum admissa, infelices aliorum conjecturas memorare supersedeo[c].

977. Verbum ἐξαιρεῖσθαι, haud secus atque ἀφαιρεῖσθαι, duplicem accusativum adsciscit, monente Valckenario Diatrib. p. 203. Sed aliud agebat vir summus, cum nostrum locum in exemplum assumsit. Neque allegare debebat Alc. 851. Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. Multo minus Med. 792. τέκνα γὰρ κατακτενῶ Τἄμ'. οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ubi vide an legendum, ὅς νιν ἐξαιρήσεται. Quamvis enim sæpe occurrant οὔτις ἐστὶν ὃς, et οὐκ ἔστιν ὅστις, hoc uno in loco reperi οὔτις ἐστὶν ὅστις. Εἴτις ἔσθ' ὅστις dixit Soph. Œd. C. 1167. ἦν τις ὅστις noster Androm. 916. Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accusativo legitur apud nostrum Alc. 70. Iph. A. 972. monente Valckenario; et apud Soph. El. 1208. Μὴ, πρὸς γενείου, μ' ἐξέλῃ (vulgo μὴ 'ξέλῃ) τὰ φίλτατα.

978. Ὅστις ἂν θέλῃ. Ita E. monente Tyrwhitto: adde Rom. C. Flor. 1. 2. Diversa est hujus loci ratio et v. 972. Hic enim particula cum pronomine conjungitur, ibi cum verbo.

983. Θωπεύσοντά σε edd. recentiores. Et ita Rom. C. Flor. 2.

---

[c] Notandum est, quod in Rom. C. quamvis literæ cum Aldina consentiant, accentus tamen Tyrwhitti conjecturam confirmant, καὶ τί φημι κἂν μεῖναι τινά.

984. " Videtur ἐμῆς deesse ante ψυχῆς." Canterus. Ἐμῆς, quod ex Hervagiana prima exciderat, primus restituit Barnesius.

985. Δειλίαν ὀφλεῖν τινα P. E. Ὦφλον aoristum esse monui ad Aristoph. Ach. 689. Diversa tamen de accentu fuit veteris grammatici sententia, cujus testimonium Photio debetur: Ὄφλειν καὶ ῥοφεῖν (vox corrupta). τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Olim suspicatus sum nostro loco scribendum esse, δειλίαν ὀφλεῖν τινι, eo sensu quo dixit Herodotus VIII. 26. ἐνθαῦτα εἴπας γνώμην γενναιοτάτην Τϱιτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου, δειλίην ὦφλε πρὸς βασιλῆος. Ita Soph. Ant. 470. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. Et paulo aliter noster Alcmæon. fr. V. πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει. Aristoph. Eccl. 651. πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῷ, Πόθεν ἐκτίσει ταύτην; Sed recte se habere accusativum patet ex Herc. 1348. μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος. Ubi τίν' pro accusativo recte accipiunt interpretes.

986. Ἔγωγε proculdubio scripsisset Brunckius, si hanc fabulam edidisset. Quem vide ad Soph. Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Aristoph. Ach. 509. Eccl. 173. 728. Eurip. Orest. 517. Quæ omnia loca emendando corrupit.

986. 991. Ἠϱόμην utrobique legendum censet Brunckius ad Ant. 907. qui receptam formam Atticis abjudicat. Ἠράμην habet noster etiam Phœn. 437. Iph. T. 1201. συνηράμην Or. 765. ἤϱατο Iph. A. 938. ἄραιτο Or. 3. Plato Comicus apud Priscianum p. 1158. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. ἀραμένη Lys. 332. ἀράμενος Pac. 762. Ran. 32, 528. Eccl. 769.

987. Οὐ δῆτα P. E. *No indeed*[d]. Vide nostrum supra v. 508. Hec. 367. Hippol. 1062. Alc. 558. Androm. 409. Æsch. Prom. 347. Quomodo autem ex οὐ δῆτα ortum est ἤδη γε? Eodem fere modo quo in Herc. 1146. ut monui ad v. 805. ex τί δῆτα ortum est τί δή γε. Quamquam fatendum est οὐ δῆτα longius ab ἤδη γε abesse, quam τί δῆτα a τί δή γε. Sed passim a librariis permutata sunt H et ΟΥ. *Solenniter in MSS. confunduntur* οὔπω *et* ἦπου, inquit Musgravius ad Hel. 134. ubi οὔπω pro ἦπου habent edd. omnes. Sic etiam edd. veteres in Herc. 1101. Idem monet utrumque cod. οὔπου pro ἦπου habere in Hel. 797. alterum ibid. 581. Sic etiam uterque cod. Par. et liber P. in Iph. A. 670. monente Marklando. In contrariam partem peccatum est in Hel. 497. ubi legendum, Ἀλλ' οὔτις (vulgo ἦ τις) ἐστὶ Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθαις. εἷς γὰϱ ὅγε κατ' οὐρανόν. Adde Soph. Phil. 1443. τρῆμα pro κροῦμα Schol. ad Aristoph. Acham. 553, male correctus a Toupio IV. p. 121. Νοῦσον pro νῆσον Rob. Pers. 368.

Ibid. Αὐτανέψιος. Ab utraque parte ἀνέψιοι erant Eurystheus et Alcmena. Utriusque enim avus paternus fuit Perseus, maternus Pelops. Persei filios fuisse Sthenelum Eurysthei patrem et Electryonem Alcmenæ patrem nemini ignotum est. Alcmenæ matrem Pelopis filiam appellat noster supra v. 212. Eurysthei quoque matrem Pelopis filiam fuisse constat ex Thucydide I. 9. ubi Pelopis filius Atreus Eurysthei avunculus (μητρὸς ἀδελφὸς) vocatur.

---

[d] " ἤδη γε a Schæfero correctum (sic " etiam Lenting. p. 97.) memorat Hermann. in not. MSS. ipse malit ἤδη δέ." Matthiæ.

994. Συνθακῶν P. E. Et ita legunt Rom. C. Vict. Nullum aoristum secundum hoc verbum habere recte suspicatur Barnesius. Addo, neque primum. Θακῶν pro θακὼν sensu postulante dedit Brunckius apud Soph. Trach. 23. Θακεῖς noster supra v. 240. θακεῖ Soph. Œd. T. 20. Aj. 106. 325. θακοῦσιν Œd. C. 340. θάκει imperativum Aj. 1173. Apud nostrum Hec. 1153. pro 'θάκουν malim θακοῦσ'. Confer Porsonum ad Med. 1138. De verbis νυκτὶ συνθακῶν ita Musgravius, "De nocte tanquam persona loquitur. Sic νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Pind. Pyth. IV. 204. Vide et Ion. 975. [957.]"

995. Primam in δῃώσας corripit noster, auctorem fortasse secutus Æschylum Προμηθεῖ Λυομένῳ, cujus verba debemus Straboni IV. p. 183. Βάλλων δῃώσεις ῥαδίως Λίγυν στρατόν. (Διώσας et διώσεις reponit Aug. Seidler de Versibus Dochmiacis, p. 102: et ita in nostro loco legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.) Archilochus apud Stobæum CXI. p. 580. [Vol. III. p. 404.] Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχήεντα κύματα. Simonides Amorginus apud eundem LXXIII. p. 435. [p. 64.] Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.

996. Æsch. Agam. 1443. Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.

997. "Οὐκ ἀριθμόν. *Non unum e multis.* Erasmus in Proverb. *Numerus.*" Brodæus. Citat Barnesius Tro. 475. Κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα, Οὐκ ἀϱιθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φϱυγῶν. Aristoph. Nub. 1205. Ἀριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι. Ubi gl. apud Brunckium, ματαιὸν πλῆθος. Hoc peculiare habet noster locus, quod in eo unus Hercules οὐκ ἀριθμὸς dicitur. Ἀριθμὸς λόγων, *mere words*, Soph. Œd. C. 382.

999. Ἀκούσεται μὲν ἐσθλὰ Barnesius ex emendatione Scaligeri. Ἀκούσεται τά γ' ἐσθλὰ recte Musgravius ex emendatione Canteri. Articulum τά absorbuit ultima verbi syllaba ται. Cujus vitii alterum exemplum afferam. Vulgo legitur in Iph. A. 1207. Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῷϊ, μὴ δή γε κτάνῃς. Ubi non dubito quin illud νῷϊ, quod multis nominibus plane absurdum est, metri caussa a librario illatum sit, qui in libro quem describeret, μοι reperisset. Μοι autem quam nullo fere negotio e μα oriri potuerit, docebit Porsonus ad Med. 44. Scripsit Euripides, ni fallor, Εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμὰ, μὴ δῆτα κτάνῃς Τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει. (Cf. noster Hippol. 1021. ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις.) In priore editione dedi μὴ δὲ σὺ κτάνῃς, sed præstat quod Blomfieldio unice de-

betur, *μὴ δῆτα κτάνῃς*, qui etiam proprio marte *εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμὰ* assecutus est.

1002. Πάντα κινῆσαι πέτρον. Hesychius: Πάντα κινήσας πτερόν (sic cod.). παροιμία. Idem. Πάντα λίθον κινεῖν. παροιμία ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα. Desunt cetera, quæ tamen apud Zenobium V. 63. legi possunt. Photius a Musgravio allegatus: Πάντα λίθον κινεῖν. Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε, πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν. οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων. Quæ quidem interpretatio alteri de Mardonio præstare videtur. Quoties enim proverbium, *To leave no stone unturned*, in ore hominum audivi, qui Mardonii nomen ne fando quidem audissent?

1003. Κτείνοντα. *Interficere conantem*, ut alibi passim. Vide Soph. Œd. C. 993. Eurip. Phœn. 1595. Androm. 811. Iph. T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam significationem non agnoscit Teucer apud Soph. Aj. 1126. ME. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; TEΥ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. Κτείνοντα dicere debebat Menelaus. Aoristus enim ejusque participium hanc significationem respuunt. Corrigendus igitur noster Ion. 1291. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. Malim, Ἔκτεινον ὄντα. Ἀπωλλύτην Soph. Œd. T. 1454. ubi consulendus Brunckius. Ἀπώλλυ Plato Menexeno p. 244. E. Ἥιρει πόλιν Æsch. Theb. 1027.

1004. Vulgatam τἀμὰ γίγνετ' retinent edd. omnes ante meam. Recepi Musgravii conjecturam.

1005—1008. Simili argumento sævitiam suam defendit Menelaus Androm. 669. Κἄκεινό νυν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν Δούς τῳ πολιτῶν, εἶτ' ἔπασχε τοιάδε, Σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ. Ubi verba οὐ δοκῶ idem significant quod οὔτιν' ἂν πίθοις.

1005. Σύ γ' ἂν λαβοῦσα Reiskius.

1006. Δυσμενῆ S. edd. recentiores. Sæpe permutantur δυσγενὴς et δυσμενὴς, necnon εὐγενὴς et εὐμενής. In Iph. A. 1376. δυσγενὲς pro δυσμενὲς recte duo codd. In Iph. T. 591. δυσγενὴς e tribus codd. reposuit Musgravius. Vide an legendum in Alc. 609. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐγενὴς παρουσία. Ita noster Hippol. 710. Ὑμεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι. Sophocl. Œd. C. 728. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες. Noster El. 363. δυσγενὲς pro δυσμενὲς in textum admisit Barnesius post emendationem Scaligeri et Canteri. In nostri Alcmen. apud Stobæum p. 568. (Vol. III. p. 376.) male olim legebatur ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐμενῆ.

1008. Εἴασσας pro sua rei metricæ peritia tacite dedit Barnesius. Nisi forte typographo tribuendum est, ut Θησσέως in Commeliniana, v. 35.

Ibid. Notam interrogationis post Ἄργος male addunt Stiblinus et recentiores omnes. Est enim ironia.

1009. Τότε. *In ipsa acie.* Brodæus. Τότε contrarium est τῷ νῦν. Vide Soph. Aj. 650. 1240.

1010. Πρόθυμον ὄντα. Id est, ἕτοιμον, *mori paratum.* Ridicula est Musgravii conjectura πρόκωπον, *sword in hand.*

Ibid. Verba τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις in edd. omnibus utrimque minimam distinctionem habent. Ad sequentia referunt Heathius et in versione Musgravius. Vide autem an propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1012. vel hic legendum, τοῖσί θ' Ἑλλήνων νόμοις, vel v. sequente, Οὔθ' ἁγνός εἰμι.

1011. Κατθανεῖν P. E. Ita Soph. Œd. C. 37. Ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Ubi etiam si per metrum liceret, minus recte legeretur οὐχ ἁγνὸν πατεῖσθαι, licet κατθανεῖν potius passive quam active significet. In hac enim constructione activam formam plerumque adhibent tragici. Ἀξία στυγεῖν verbi caussa dixit noster Or. 1153. qui tamen bis in eadem fabula vv. 614. 1206. ἀξία θανεῖν dicere maluit quam ἀξία κτανεῖν. Quod ad scripturam nostri loci attinet, conferendus v. 229. ubi recte, ni fallor, λαβεῖν pro λαβὼν reposui. Κελεύων pro κελεύειν habet Stiblinus v. 491. ἐλθὼν plerique libri in Ion. 248. Apud Æsch. Theb. 486. malim, Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγειν. Noster Med. 63. μὴ φθόνει φράσαι.

1013. Τίω, *honoro,* alibi apud nostrum non legitur. Male τῖσαι et τίσασθαι huc retulit Beckius in indice, quæ apud Atticos ad τίνω pertinent. Homericum illud, τίσω δέ ἑ ἶσον Ὀρέστῃ, vix intellexisset sutor Atheniensis.

1014. Προσεῖπας, ἀντήκουσας P. E. Rarissime in senario tragico collocatur anapæstus, monente Hermanno Præfat. ad Hec. p. LIII. cujus tres syllabæ non sint eodem vocabulo inclusæ. Vide nostræ fabulæ vv. 30. 32. 33. 90. 95. 120. 124. 225. 238. 247. 346. 418. 647. 845. Nunquam hanc regulam violat noster, nisi in versibus quibusdam a præpositionc incipientibus. Qualis est Or. 896. Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ. Sic etiam Or. 1336. Alc. 376. Iph. A. 646. 1199. Bacch. 334. 502. 1189. 1245. Hel. 844. 1250. Herc. 940. Quorum nullus est unde nostro loco defendi possit, Πρὸς ἅ γ' εἶπας. Ubi siquis deleta præpositione legere malit, Ἅ γ' εἶπας, ἀντήκουσας, equidem non vehementer repugnabo. Sophoclei Ajacis v. 571. Μεχρὶς οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, quem emendare conatur Hermannus, mihi quidem spurius videtur.

1015. Sensum horum verborum minime assecuti sunt interpretes. Quorum conjecturis omissis, meam interpretationem proponam. Plerumque solent homines, qui aliquid ab ætate, sexu aut conditione sua alienum faciunt, ipsi sui accusatores fieri, ne in ἀναισθησίας suspicionem incurrant, et ex ignorantia peccare videantur. Ita Macaria v. 475. Alcmena v. 978. et hoc loco Eurystheus. Verte, *Nunc autem licet supplicem et timidum me vocare.* Cicero pro Milone c. 34. *Timidos et supplices, et, ut vi-*

vere liceat, obsecrantes. Scilicet non diffitetur se abjectum et timidum vocari posse, qui sævitiam suam in Herculem ejusque liberos excusando mortem detrectare conatus sit. Huc enim spectavit tota ejus oratio. Nulla difficultas est in voce προστρόπαιον, quæ ἱκέτην significat apud Soph. Aj. 1173. Phil. 930. Major in altero vocabulo γενναῖον, *fortem, animosum*, quod cum mea interpretatione conciliari nequit, nisi per ironiam. Locum omnino aliter interpretatus est Musgravius: “ Legendum τὸν προστρόπαιον τόν τ' ἀγώνιον καλεῖν. *Deinceps Jovem* προστρόπαιον *et Jovem* ἀγώνιον *invocare oportet.* Ζεὺς προστρόπαιος sive *supplicum vindex* occurrit apud Hesychium v. διοπομπεῖσθαι, Suidam v. ἀποδιοπομπεῖσθαι; quibus adde Photii lexicon citatum ad Hesych. v. προστρόπαιος. Ζεὺς ἀγώνιος, i. e. *certaminum præses*, commemoratur a Soph. Trach. 26. Utraque vox refertur ad Δία subauditum, cujusmodi ellipsin videas in notis ad Androm. 603. Καλεῖν autem est *invocare, obtestari.* Herodot. I. 44. ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον.”

1016. Raro versum claudit οὐ sine distinctione. Exempla habemus apud nostrum Alexandr. fr. X. et Melanip. fr. XX. Similem posituram habet μὴ Soph. Ant. 324. Æsch. Choeph. 1005. et Eurip. Med. 1053.[e]

1017. 'Αχθοίμην S. edd. recentiores. Et ita Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Qui nostro loco M omisit Aldus, contrario vitio ἥδοιμ' habet apud Æsch. Prom. 757. παρασταίμην apud Soph. Œd. C. 491. ὑπηρετοίμην El. 1306. δύναιμ' apud Eurip. Phœn. 410. ποιοίμην apud Aristoph. Vesp. 347. Hoc Græcum quidem est, sed non illo loco. Legendum, Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίην.

1018. Præfigit E. χο. ἢ ἄγγελος.

Ibid. Σμικρὸν P. E. Ita Rom. C. Flor. 1. 2.

1020. Θάνη τε primus edidit Stiblinus, θάνῃ τε Portus. Θάνητε Canteriana. Male omnes ἂν pro ἦν.

Ibid. Πιθώμεθα P. E. Πειθόμενος metro repugnante habet Aldus Or. 593. Ion. 560. ἐπείθου Phœn. 1641.

1023. Τοῖς μετελθοῦσιν φίλων. Soph. Œd. C. 1667. Ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χοἱ προπέμψαντες φίλων;

1026. Cum postulet sententia, ut pro δὴ reponeretur δὲ, scripsi τήνδε δὲ πτόλιν. Noster Hec. 767. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις; Ibid. 1209. Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν. Ion. 1617. ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρὸς, καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν. Similis varietas est in Med. 313. νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τὴν δὲ δὴ χθόνα 'Εᾶτέ μ' οἰκεῖν. Ita Aldus: recte Lascaris, et ex eo Porsonus, τήνδε δὲ χθόνα. Malui autem τήνδε δὲ πτόλιν quam τὴν δὲ δὴ πόλιν scribere, propterea quod τὴν πόλιν nusquam in hac fabula dixit Euripides, τήνδε πόλιν, vv. 287. 427. 462. 492. 975. τῆσδε πόλεως 512. τῇδε πόλει 158.

---

[e] Notandum est quod in h. v. ἔχεις pro ἔχει habent Rom. C. Flor. 1. 2. Vict.

1027. Κατῃδέσθη κτανεῖν. *Religioni habuit interficere.* Noster Ion. 179. Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι, Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας Θνατοῖς. Æsch. Choëph. 899. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτάνεῖν; Pers. 811. Οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ηἰδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς.

1029. Μεῖζον edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam.

1031. "Malim δίας, quemadmodum paullo ante dixit v. 850." Canterus. Cujus emendationem a Scaligero quoque et Palmerio ad Hesychium propositam primus recepit Barnesius: et ita legunt Rom. C. Flor. 1. 2. Vict. Similem errorem habet Aldus in Hel. 882. Ὦ τλῆμον, οἴκους (οἵους edd. recentiores) διαφυγὼν ἦλθες πόνους. Vide an eodem modo emendandus noster Bacch. 736. Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκᾳ. Lego, ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία.

Ibid. Hesychius: Παρθένου Παλληνίδος. [ἱέρεια] Ἀθηνᾶς. Delendum ἱέρεια ex grammatici stupore natum. De sepultura Eurysthei audiendus Strabo VIII. p. 377. a Brodæo ad v. 929. allegatus: Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύθῳ (vulgo ἐν τῇ Κορίνθῳ), ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή. De Tricorytho, Atticæ pago Marathoni vicino, vide ad v. 81. Plura de morte Eurysthei dedi ad v. 860.

1035. "Ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο. Quod fecerunt Lacedæmonii, Heraclidarum posteri, plus semel belli Peloponnesiaci tempore." Musgravius.

1037. Minus recte MSS. Steph. πεπεισμένος. Qui hic πεπεισμένος pro πεπυσμένος exhibent libri veteres, supra v. 210. contrario vitio ἄνυμι pro ἄνειμι Stephano præbuerunt. Πεπυσμένος pro πεπεισμένος Eubulo restituit Porsonus Advers. p. 135.

1038. "Legendum omnino cum H. Stephano veteris codicis auctoritate fulto, ᾐρούμην, et verte, *Huc veni, et non dei oraculo sum obsecutus.*" Heathius. "Legendum, ni fallor, ᾐδούμην." Musgravius. Sic etiam Tyrwhittus. M. B. Αἱρεῖσθαι *obsequendi* sensu ubi repererit Heathius, equidem nescio. Insolens etiam locutio χρησμὸν αἰδεῖσθαι, pro χρησμοῦ ἐντρέπεσθαι. Ita tamen scripsisse videtur poëta. Æsch. Agam. 946. Μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Suppl. 487. Ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἱκτῆρος. ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De permutatione literarum Δ et P nonnihil dixi ad v. 38.

1039. Νομίζων Barnesius in margine. Recepit Musgravius. Interrogationi suæ respondet Eurystheus, ut Helena Hel. 56. Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ, κ. τ. ἑ. Vide etiam Soph. Œd. C. 1308. Ant. 908 [f].

---

[f] Κρείσσω pro μείζω recepit Matthiæ e Flor. 1. 2. Vict.

1040. Κοὐκ ἂν πϱοδοῦναί μ'. Id est, Καί μ' οὐ προδώσειν.

Ibid. Μήτε μοι χοάς. Supplendum δῷς, σπείσῃς, aut aliquid ejusmodi. Nam χοὰς ἐᾶν στάξαι nemo unquam dixit.

1041. " Vox τόπον nullam, quod sciam, hujus loci sententiæ " idoneam significationem habet. Poëtam scripsisse τάφον omnino " mihi persuasum est." Heathius. Cujus emendationem confirmare videtur Helenæ. v. 563. Ἴστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου. Ubi τάφου sensui non minus necessarium est, quam nostro loco τάφον. Permutantur τάφοις et δόμοις apud Soph. Œd. T. 942. τόπων et δόμων apud Eurip. Hippol. 53. 1393. τόπῳ et πάγῳ apud Æsch. Prom. 20. τόπον et πόρον ibid. 418 [g].

1046. Ἐξ ὑμῶν ex emendatione Brodæi primus edidit Barnesius. Consentit E. et a secunda manu G.

1049. ‘Ανὴρ P. E.

1050. 1051. " Κυσὶν δοῦναι. Quomodo igitur sepeliri potuit, ut " supra dicit v. 1030? Verum multa hujusmodi apud Euripidem " peccata." Musgravius. Λύσιν conjicit Heathius. Malim, πυρί. Ita noster Suppl. 948. ὅτ' ἂν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ, Ὀστᾶ προσάξεσθ'. Τάφῳ δέδονται dixit noster ibid. 757. δοῦναι τάφῳ Tro. 1146. δὸς τούσδε τύμβῳ Herc. 1360. Sed vereor ne poëtæ potius quam librariorum peccatum sit. Similis locutio Phœn. 1644. Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;

1053. " Malim cum Æmilio Porto, ταυτὰ δοκεῖ μοι." Heathius. Recte se habet ταῦτα. Aristoph. Eccl. 654. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Unde legendum apud Soph. Phil. 1448. Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι.

1054. Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν. *Quod enim ad nos attinet.* Barnesius. Sic τἀπὸ σοῦ apud Soph. Œd. C. 1628. Sensus est, *Eurysthei cædes civitatem nostram piaculo non obstringet*, quæ scilicet eum dimittere voluerit.

" Sequentes duo versiculi ex hac Euripidis fabula afferuntur " a Stobæo cap. 79. [Vol. III. p. 107.] ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν " βίῳ σέβει, Ὁ δ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος. Sed error, " opinor, in marginem codicum Stobæanorum irrepsit: nullum " enim in hac fabula idoneum locum, ubi hæc commode inseri " possint, invenio. Alii igitur forsan auctori, saltem alii fabulæ " ascribenda videntur." Heathius.

---

[g] In margine sui libri Elmsleius citavit El. 92. ubi legitur πυϱᾶ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου. Forsan σφάξαι pro στάξαι in nostro loco reponendum voluit. Hunc Electræ locum prætermisit Blomf. cum nihil mortuis præter vinum, lac, mel et aquam libari asseruit, et ῥεῦμα pro αἷμα in h. l. reposuit.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS
MEDEA

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY, A. M.

ACCEDUNT

GODOFREDI HERMANNI ADNOTATIONES.

LECTORI S.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quæ de Euripidis Medea post Porsonum aliosque a me quoque edita monitum te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensionis multo melioris exiguam sane spem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transcursu explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quam maxime digna est hæc tragœdia, quæ legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tollendis ingenium exerceant viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretem ex eorum genere, qui in Terentii comœdias, verbi caussa, aut Juvenalis satiras commentarios quos vocant perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo nemo ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas super hac fabula scripsit, easque multo magis in lectione constituenda quam in interpretatione occupatas. Itaque operæ pretium facturus mihi visus sum, si provinciam ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis Medeæ illustrandæ operam dedissem, quam Valckenarius et Marklandus, viri de his literis præclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticæ promovendæ student, id mihi etiam concessum iri existimavi, ut occasione dicendi a poëtæ verbis sumta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicare conarer, regulas grammaticas novas proponerem, aut antiquas confirmarem, quicquid vellem denique dicerem, quod ad hanc artem pertineret, neque nimis longe a proposito abesset. Curavi tamen, ut plerique hujusmodi excursus a primaria annotatione separati in imam paginam rejicerentur, quo facilius pro cujusque arbitrio aut legi aut prætermitti possent.

Recensio mea paullo diversa est a Porsoniana. Habui enim in ea facienda subsidia quædam, quibus caruit omnino Porsonus, aliaque, quibus uti quidem potuisset, si voluisset, non tamen usus est. Illa mihi suppeditavit bibliotheca Vaticana, hæc vero nostra Bodleiana. Hinc factum est, ut quoties ad scriptos codices provocandum esset, majorem judicandi facultatem mihi quam illi datam arbitrarer.

Tragœdiæ subjecta legitur collatio editionis Aldinæ, de qua plura dicere supersedeo, cum simillima sit ei, cujus rationes in præfatione ad Heraclidas exposui. Lectiones vero e regione poëtæ verborum in margine positæ, eæ fere sunt, quæ nec temere admittendæ nec temere rejiciendæ mihi videbantur. Partim librorum auctoritate nituntur, partim e conjectura natæ sunt. Hunc locum etiam Aldinæ scripturæ dedi, quoties parum abfuit, quin eam retinerem, aut ab aliis expulsam revocarem.

Annotatione ferme tota typis descripta, ad me allata est nova scholiorum editio, quam codicibus Florentinis adjutus fecit Augustus Matthiæ. Quam simul inspexi, partem aliquam telæ meæ retexendam vidi. Sed hoc alias fortasse fiet. Nunc obstant temporis augustiæ, quæ ad alia negotia properare cogunt. Eadem caussa obstabat, quo minus indicibus satis copiosis instructus liber prodiret.

Dabam Oxonii, ipsis Kal. Sextil. A.D. MDCCCXVIII.

INDEX CODICUM.

ROM. A. Vaticanus 909. bibliothecæ Vaticanæ, bombycinus, scriptus sæculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum judice audivi. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet bibliotheca Pontificia, hunc præstantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complectitur novem tragœdias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossæ interlineares, necnon variæ lectiones, quarum nonnullæ ab ipso codicis scriptore additæ sunt, pleræque vero a diversa eaque non una manu. Textum hujus fabulæ, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quæ lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana ἐκδόσει conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, præter pauca in Rhesum quæ nuper protulit Matthiæ, nondum edita sunt. Quæ pertinent ad Troadas, fortasse non nisi in hoc codice Romano exstant. Certe bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragœdias colligendis usus est Matthiæ, nullum codicem habet, ipso teste, qui eam tragœdiam complectatur.

ROM. B. Palatinus 98. ejusdem bibliothecæ, olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus. Easdem fabulas habet quas A. eandemque recensionem exhibet. Sed ejus apparatu critico destitutus est. Fortasse ab A. derivatus est, non tamen ab eo descriptus, ut uno argumento ostendam. Edidit Aldus v. 689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός. Lascaris vero, Κϱέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας. Cum Lascari consentiunt Rom. A. aliique codices plerique. In Rom. B. vero legitur, Κρέων μ' ἐλαύνει τῆσδε γῆς Κορινθίας. Vix fieri potuisset, si B. ab A. descriptus esset, ut φυγάδα in τῆσδε mutaretur. Talis error neque ab oscitatione scribæ, neque a perverso ejus judicio commode oriri potuit. Verum si librarius codicis B. in exemplo suo hanc scripturam reperit, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, metrumque juvare voluit, nihil præter solitum fecit, quod genuinam vocem expulit, spuriam retinuit. At septenarius ille a scriptura codicis A. non minus facile derivatur, quam ab eo scriptura codicis B. Toties enim apud tragicos recte legitur τῆσδε γῆς, ut librarii per oscitationem sæpe scripserint τῆσδε γῆς, ubi solum γῆς scribendum esset. Eam scripturam, quam librarium codicis B. in exemplo suo reperisse conjicio, ipse in codice C. reperi, qui recensionem prorsus diversam exhibet. Imo v. 276. in ipso Rom. A. legitur, τίνος μ' ἕκατι τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον. Hic etiam τῆσδε servat B. Sed ut constaret versus, ἀποστέλλεις in στέλλεις mutavit librarius. Ut in his duobus versibus, ita alibi passim criticum agere conatus est, idque eo successu, ut loca multa jam in A. depravata, depravatiora reddiderit. V. 254. recte Aldus, τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι. Rom. A. vero, τοσοῦτον δὲ σοῦ, unde Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. V. 456. Aldus, οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία. Rom. A. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν. Rom. B. οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. V. 572. Aldus, λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. V. 1155. Aldus, χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος. Rom. A. κείμενος κόσμος. Rom. B. κόσμος κείμενος. Plura exempla in annotatione dabo.

ROM. C. Palatinus 287. ejusdem bibliothecæ, membranaceus, sæculi fortasse decimi quarti[a]. Exstant in eo fabulæ viginti; Sophoclis Antigone, Œdipus Coloneus, Trachiniæ, Philoctetes; Euripidis Andromache, Medea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchæ, Cyclops, Heraclidæ; Æschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persæ[b]. Scholia nulla, si bene memini, neque frequentes glossæ et variæ lectiones. Recensio in Medea saltem ita cum Aldina consentit, ut sæpe solus Rom. C. Aldinam scripturam exhibeat. Cujus consensus exempla singulis fere paginis præbebit annotatio mea. Nonnullæ lectiones Aldinæ, quæ facile pro mendis typographicis accipi possent, a codice tamen agnoscuntur. Cujusmodi sunt *τυράννων* (quam prætermisit Porsonus) v. 41. *πείσαντί* v. 573. *πολεμίους* v. 764. Codex etiam sæpe cum Aldo et Lascari consentit, ceteris omnibus, quorum scripturam novimus, diversam scripturam exhibentibus. V. 83. edidit Aldus, *ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.* Sic etiam Lasc. et Rom. C. Ceteri Romani *κακὸς ὢν*, quod in aliis plerisque aliquando repertum iri credo. Iidem quatuor Romani v. 350. *οὐ γάρ τι δράσαις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.* Sed C. recte *δράσεις*, ut Lascaris et Aldus. Hi tres etiam v. 919. *λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον.* Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. *πλόκον* pro *στέφος*, quod admisi. Si Aldinam scripturam eadem constantia ubique exhiberet hic codex, parum utilitatis attulisset ejus collatio. Sed multum abest, quin semper cum Aldo conspiret. Aldus edidit partim recte partim male *δεσπόταις* v. 60. *λόγους* v. 80. *κακοῖσιν* v. 109. *ἔρος* v. 150. *συνδικάσει* v. 155. *καρδίας χόλον* v. 240. *φίλων* v. 241. *φόνου* v. 258. *ἄρηρε* v. 316. 407. *οὐ ψευδὴς* v. 348. *εἰς μὲν* v. 402. *πατρίων* v. 420. *διδύμους* v. 421. *ξένᾳ* v. 422. *ἀμφέπων* v. 467. *ἐχθραίνων* v. 542. *σαυτῇ φυγῇ* v. 597. *κρίνει* v. 627. *ὦ δῶμά τ' ἐμὸν* v. 628. *ἔχομεν* v. 638. *δεινότατον* v. 641. *πάρεσται* v. 642. *Κᾀμοὶ φίλος* v. 645. et ita deinceps. Codices tantum non omnes in horum plerisque diversam scripturam exhibent. Rom. C. in omnibus. Habet etiam lectiones haud paucas, diversas quidem ab Aldinis, sed non minus diversas ab iis, quas exhibent ceteri Romani. Cujusmodi sunt *δόμον* pro *φόβον* v. 474. *χέρας* pro *δέμας* v. 518. *καλῶς γὰρ οὖν* pro *καλῶς γ' ἂν οὖν* v. 575. *μὴ δρᾶσαι* pro *μὴ δράσειν* v. 731. *δώσει* pro *τίσει* v. 784. *τρέχουσα* pro *τρέμουσα* v. 1138. *ἀπώλλυτο* pro *ἠγείρετο* v. 1153. *δρῶσα* pro *τλᾶσα* v. 1295. *ἐκ δόμου* pro *ἐκ δόμων* v. 1297. *προσθεὶς* pro *προθεὶς* v. 1323. *νεόδμητοι* pro *νεοδμῆτες* v. 1333.

---

[a] Duarum Sophoclis fabularum, Œdipi Colonei et Trachiniarum, cum hoc codice collatio in bibliotheca Bodleiana servatur. Libri nota est Dorvill. X. 1. 3. 6. Collator codicem sæculo undecimo scriptum monet. Mihi aliisque longe recentior visus est. Utriusque Palatini mentio est in Fr. Sylburgii Monumentis Pietatis et Litterariis, quem librum reperire nondum potui. Vide Beckii Recensionem Codicum et Editionum p. xiii.

[b] Eodem ordine Rhesum, Ionem, Iphigeniam in Tauris, Iphigeniam in Aulide et Hippolytum exhibet codex Laurentianus Plut. xxxii. 2. apud Bandinium t. II. p. 124. Consentiunt, nisi quod Hippolytum omittunt, Regii Parisienses 2817. et 2887. Musgravii G. et E. Quatuor codices igitur, in his saltem fabulis, communem originem habuerunt.

ROM. D. Vaticanus 910. ejusdem bibliothecæ, chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium jam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Leguntur in eo Sophoclis Ajax ab initio mutilus, Antigone, Electra, Œdipus Tyrannus, Dionysii Periegesis, Euripidis Hippolytus et Medea. Hunc codicem et sequentem, qui vix melioris notæ est, parum diligenter contuli, neque vitiosas eorum lectiones, præter eas, quæ ad rem meam facere videbantur, enotavi. Vix unus enim fabulæ versus est, quin in alterutro eorum, vel etiam in utroque, mendose scriptus sit. Ægre tamen iis omnino caruissem. Haud raro enim meliorem scripturam exhibent quam tres priores. Uterque, exempli caussa, δεσποίνης habet v. 57. ut A. B. C. minus recte Μηδείας.

ROM. E. Vaticanus 1421. ejusdem bibliothecæ, bombycinus. Complectitur præter alia Euripidis Hippolytum et Medeæ dimidiam fere partem. Desinit in v. 748. Desunt in eo etiam versus 240—276. Hactenus de Romanis, quorum collatione a me facta ut recte utatur lector, caveat in primis ne unquam silentium meum pro argumento habeat, Aldinam scripturam in uno pluribusve eorum exhiberi. Frequenter enim negligentia mea factum est, longe vero frequentius ipsorum codicum vitio, ut scripturam eorum enotatam non habeam. Hoc semel monuisse satius visum est, quam bis terve singulis fere paginis lacera folia, scripturam humiditate deletam, talesque calamitates memorare.

FLOR. Collatio codicis Florentini ab Is. Vossio facta, quæ in bibliotheca Academiæ Leidensis servatur. Pertinet ad septem fabulas, Phœnissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum et Troadas. Integram Hippolyti collationem edidit Valckenarius. Ceterarum fabularum non nisi selectam scripturam habemus, partim ab eo, partim a Musgravio publici juris factam. Etsi Hecubam et Orestem prætermisit collator, vix dubitari potest, quin codex, modo integer fuerit, eandem tragœdiarum ἐννεάδα complexus sit, quam Rom. A. et B. aliique nonnulli[c]. Monet Matthiæ Præfat. ad Eurip. t. I. p. vi. collationem Vossianam conspirare cum codice Florentino quem ipse Flor. 10. appellat, quique apud Bandinium est plut. xxxi. cod. 10. Sed is codex non nisi primas septem tragœdias et Rhesum habet, neque in ullo bibliothecæ Laurentianæ codice nunc exstant Troades. Ita saltem tradit Matthiæ[d].

LASC. Editio Florentina quatuor tragœdiarum, Medeæ, Hippolyti, Alcestidis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Sæc. XV. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem ejusdem familiæ. *Hanc editionem*, inquit Porsonus in Præfatiuncula ad Medeam, *summa cum religione, ne dicam superstitione, contuli.* Idem ad v. 293. suæ ed. omnes ejus vitiosas lectiones, usque ad minutissimum apicem fideliter se repræsentaturum pollicetur. Sed fidem datam non liberavit. Minores diversitates prætermisit quamplurimas, nonnullas etiam majoris momenti. Quales sunt συνοικήσουσα pro συνοικήσασα in Argumento, τοσοῦτον pro τοιοῦτον v. 613. πατρὸς πατὴρ pro πατὴρ πατρὸς v. 925. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. aliæque quædam. Hæc attuli, non ut Porsonum indiligentiæ insimularem, sed ut ostenderem, difficillimum opus esse accuratam librorum collationem. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis impressum, quo cum chartaceo bibliothecæ Regiæ Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate*[e]. Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit Analectorum Literariorum t. I. p. 472. Hinc quidquid ad Medeam pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus meæ ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est*, inquit, *editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quæ minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*

---

[c] Matthiæ Præfat. ad Euripidis t. II. *Quum magna pars hujus tomi jam typis descripta esset, ultro mihi Berolino misit Vir Ill. B. G. Niebuhr collationem diligentissime a se adolescente factam Codicis Hauniensis chartacei, qui novem Euripidis tragœdias, Medeam, Hecubam, Oresten, Phœnissas, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Troadas et Rhesum continet. Eo in Rhesi et Troadum demum textu refingendo uti licuit, in prioribus fabulis non licuisse eo magis dolui, quod multas ille præclaras lectiones suppeditat.*

[d] Nescio qua fortuna acciderit, ut duo Troadum exempla e bibliotheca Laurentiana, ut conjicere par est, evaserint. Possidet bibliotheca Monacensis collationem codicis a Petro Victorio Florentino factam, quam cum Laurentiano Plut. xxxii. cod. 2. consentire monet Matthiæ p. viii. Sed collatio Troadas complectitur, quæ sola Euripidis fabula superstes in eo codice non exstat. Laur. XXX. 10. desinit, (quod ad Eurip. attinet,) in verbis κρυφαῖος ἐν πέπλοις Rhes. 71.

PAR. A. B. D. E. Quatuor Regii Parisienses 2712. 2713. 2818. 2888. a Musgravio collati, primus etiam a Brunckio, qui

---

[e] Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v.* 24. *usque ad v.* 256. *editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v.* 1198. *usque ad v.* 1337. *porro posterior folii pagina a v.* 1397—1425. *et prior folii pagina a v.* 1426—1452. *in Alcestide denique tria folia a v.* 16. *usque ad v.* 162. His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1337. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestidis versibus 16—162. Hippolyti v. 1397. non primus sed secundus paginæ versus est.

Musgravii negligentiam sæpe exagitat. De his consulendus Catalogus Codicum Manuscriptorum Bibliothecæ Regiæ t. II. p. 542. 543. 556. 566. A. et B. sæculo decimo tertio scripti dicuntur. D. et E. recentes sunt. D. easdem fabulas exhibet quas Lasc. et Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. In utroque scripto libro, secus atque in impresso, primo loco positus est Hippolytus, deinde Medea, Alcestis et Andromache.

PUT. Exemplum editionis Aldinæ collatum cum scripto codice manu Christophori Puteani. Vide Catalogum Libr. Imp. Biblioth. Reg. Parisiensis, *Belles Lettres*, t. I. p. 264. Collatio desinit in fine Iphigeniæ Tauricæ. Usus ea est Musgravius.

COTT. Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianæ editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Præter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique, si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo MSS. appellamus, sed variæ lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. hæc scripsit: Ποῖ λόγος ἥκει, Διὰ τῶν μελάθρων; Διὰ γὰρ μελάθρ. *etc. MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton* ἐκ σοῦ *legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice* ΠΕΝΘΕΥΣ *inscribitur. MS. Cott.* Ad Medeam *Veterem Editionem* fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianæ, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatæ sint, an ex scripto.

MAG. Vide Annotationem ad v. 12. Tam verba *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, quam ipsæ lectiones Scaligeri manu scriptæ videntur, qui ex alieno libro in suum eas transcripsit. Ex auctione librorum Dorvillianorum, quæ Londini a. 1804. facta est, in Museum Britannicum venit exemplum Hervagianæ primæ, quod easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet, si his verbis, quæ in vacua pagina titulum respiciente scripta sunt, fides habenda est: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose.* Hunc librum exstare nesciebam, cum hunc indicem codicum typographo describendum primum detuli. Jam tamen persuasum habebam, Magium, modo is collationis auctor fuisset, neque Aldinam editionem neque Hervagianam secundam cum codice contulisse, sed Hervagianam primam. Argumenta ex ipsis lectionibus derivata, quibus hanc sententiam stabilire conatus sum, uno excepto omnia nunc omitto. Id hujusmodi est. Versum 903. ita scriptum exhibet Hervagiana secunda: τὰ μὲν λέλεκται. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι. Scaliger infra literas σθ lineolam duxit, in margine vero scripsit ϛ, ut esset μνηστήσομαι. Sed si hanc scripturam in codice reperisset collator, non ea ἀκριβείᾳ usus est, ut tales diversitates enotaret. Suspicatus sum, Scaligerum collationem male legisse, ita ut η pro ϛ acciperet. Nam in Hervagiana prima legitur μνησθόσομαι. Eam suspicionem ex ipso Magii libro confirmatam nunc habeo.

BURN. De hoc audiendus Porsonus ad v. 89. *Deinde* 95. ἰὼ *præponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinæ, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiæ usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἸΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κακεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, Μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΙΑΣΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΕΙΘ ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ξυμπληγάδας·
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη· μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν [1] ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον [2] δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγὴ [3] πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,

[1] ἀριστέων,
[2] δέρος
[3] πολίταις,

---

1. διαπτᾶσθαι
2. συμπληγάδας,
3, 4. μήδ'
11. ἀνδάνουσα
12. φυγῆ
13. αὐτή τε
15. Οταν
17. αὐτοῦ

βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' [1] *ἀλγηδόσι,*
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'. ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

---

[1] ἀλγηδόνι,

21. δεξιὰς
31. αὐτὴν
35. μὴ 'πολείπεσθαι
39. ἐγ' ᾦδα—δέ νιν,
40. Sequitur: σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
41. τυράννων
42. κἄπειτα—συμφορὰν
44. οἴσεται.

ΠΑΙ. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡ. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡ. Ζηλῶ σ'. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδέν. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡ. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν:
σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μελλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
ΤΡ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,

---

51. σου
54. πιτνοῦντα,
57. Μηδείας τύχας.
59. κοὐδέ πω
60. δεσπόταις
67. παλαίτατοι
69. ἐλᾷν
70. σὺν—μέλλει
72. τόδε.

κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡ. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;
καὶ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.
ΤΡ. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί [1] τινα.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.
ΜΗ. Ἰὼ δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
[2] σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'

---

[1] τινι.

[2] σπεύδετε

80. λόγους.
81. πατὴρ,
82. γὰρ ἔστ'
84. θνητῶν,—γινώσκεις
85. τοῦ πέλας
86. χάριν.
87. Εἰ τούσδέ γ'—πατήρ;
89. σύ θ'
91. ὄμμά νιν ταυρουμένην,
92. τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσαν,
95. Deest Ἰὼ
97. μάτηρ
101. μὴ δὲ—φυλάσσοισθ'

[1] ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. Αἶ αἶ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς,
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
ΤΡ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ [2] τλήμων.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας
μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·

[1] ἀγριόν τ' ἦθος,

[2] τλῆμον.

---

104. ἴτε νῦν.
105. δῆλον δ' ἐξ αρχῆς
109. κακοῖσιν.
113. σὺν
114. τλῆμον.
115. ἀμπλακίας
120. μεταβάλλουσι.
121. ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
122. κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,
123. Οχυρῶς τ'
126. βροτοῖσι.
127. θνατοῖς.

μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.
ΧΟ. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
οὐδέ πω ἤπιος. ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου [1] βοὰν ἔκλυον. οὐδὲ συνήδομαι,
ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος,
ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.
ΤΡ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη.
τὸν μὲν γὰρ ἔχει [2] δῶμα τυράννων.
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοτον
δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένη φρένα μύθοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ, διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
βαίη. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τίς σοι ποτὲ τᾶς [3] ἀπλήστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
[4] σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.

---

[1] γόον

[2] λέκτρα

[3] ἀπλάτου

[4] σπεύδει

128. ὅταν
132. ἤπιος.
135. Deest ὦ
136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
138. ὁ μὲν,
139. ἤδ'—τάκει βιοτὰν
141. παραθαλπομένα
143. ζῇν

Ζεύς σοι τάδε συνδικήσει.
μὴ λίαν τάκου, δυρομένα σὸν εὐνέταν.
ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι᾽ Ἄρτεμι,
λεύσσεθ᾽ ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
οἵ γ᾽ ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡ. Κλύεθ᾽ οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων
θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
ἔλθοι, μύθων τ᾽ αὐδαθέντων
δέξαιτ᾽ ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ᾽ ἐμὸν πρόθυμον
φιλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ᾽ αὔδα.
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς εἴσω. πένθος γὰρ μεγάλως τόδ᾽ ὁρμᾶται.
ΤΡ. Δράσω τάδ᾽. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν.

---

155. συνδικάσει.
156. ὀδυρομένα
162. οἵ γέ με
167. θνατοῖς
168. σμικρῷ
174. μεθείη.
175, 6. Nutrici tribuuntur
182. ἐμάν.

μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅτ' ἂν τις
μῦθον προφέρων πελας ὁρμηθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς,
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
[1] εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
[2] εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. [3] Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων.
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
δι' ἅλα νύχιον, ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.
ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοι τι μέμψησθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,

[1] ηὕροντο,

[2] ηὕρετο

[3] Ἴαχον

185. ὅτάν τις
186. ὁρμαθῇ.
198. βοάν;
199. αὐτοῦ,
208. κλῇδ'

τοὺς δ᾽ ἐν θυραίοις. οἱ δ᾽ ἀφ᾽ ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.
οὐδ᾽ ἀστὸν ᾔνεσ᾽, ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ᾽ ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ᾽. οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις.
πάντων δ᾽ ὅσ᾽ ἔστ᾽ ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ᾽ ἔτ᾽ ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ᾽ ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ᾽ οἷόν τ᾽ ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ᾽ ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ᾽ ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών. εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ᾽ ὅτ᾽ ἂν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε [1] καρδίαν ἄσης,

[1] καρδίας ἄσην,

---

212. τούσδ᾽—οἵδ᾽
223. πάντα γιγνώσκειν
224. οὐ ᾽μὸς
229. τοῦδ᾽ ἔτ᾽
239. ὅταν
240. καρδίας χόλον,

ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς.
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες. ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος,
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἥν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥ τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικῃμένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
ΧΟ. *Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,*
Μήδεια. *πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.*
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα *τῆσδ' ἄνακτα γῆς*
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
ΚΡ. Σὲ, *τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην*

---

241. ἥλικα
247. αὑτὸς
248. ἐστι,
249. φίλων συνουσία.
252. οὐδὲ συγγενῆ
254. σου
256. δίκῃ—κακῶν.
257. ἥν τ' ἐγήματο,
258. σιγᾷν.—φόνου
259. εἰσορᾷν.
260. Οταν δ'
262. ἐκτίσῃ

Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν. ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστελλεις, Κρέον.
ΚΡ. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ [1] παραμπίσχειν λόγους),
μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. Φεῦ φεῦ. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων [2] σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικιλον

[1] παραμπέχειν

[2] ἔπη,

267. περᾶν
273. ἐξίασι.
277. περιαμπίσχειν
281. λυπῇ
282. Deest σ'
285. πρός σ' ἀπέχθεσθαι

κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μέν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' αὖ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακόν.
τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
ΚΡ. Λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

---

296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.
298. τοῖς μὲν, εἴμ' ἐπίφθονος, | τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ, θατέρου τρόπου.
299. τοῖσδ' οὖν
300. σὺ δ' οὖν φοβῇ
307. τὴν δὲ δὴ χθόνα
311. βουλεύσῃς
312. τοσῷδε γ'
316. ἄρηρε,
318. πρὸς sine σε
320. αἰδέσῃ

ΜΗ. Ὦ πατρὶς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. [1]Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
ΚΡ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. Φευξούμεθ'. οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. [2]Τί δὴ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς. ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.
αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προυννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡπιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.

[1] Πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

[2] Τί δ' οὖν

322. ὥς σου
323. φίλτατον πολύ.
329. ὁπαδῶν—ὠθήσῃ
333. τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ
339. εἰκός δ' ἐστιν
340. του 'μοῦ
341. κλαίω συμφορᾷ
345. τεύξῃ—προὐννέπω
346. ἡ 'πιοῦσα
348. θανῇ.—οὐ ψευδὴς

νῦν δ᾽ εἰ μένειν δεῖ, μίμν᾽ ἔθ᾽ ἡμέραν μίαν.
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ᾽ ἔχει.
ΧΟ. Δύστανε γύναι,
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.
ΜΗ. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ᾽ εἴσ᾽ ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ᾽ ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ᾽ ἂν προσεῖπον, οὐδ᾽ ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ᾽ εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ᾽ ἐξὸν αὐτῷ τἄμ᾽ ἑλεῖν βουλεύματα,
γῆς [1] ἐκβαλόντι, τήνδ᾽ ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ᾽, ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ᾽ ἐμόν.
πολλὰς δ᾽ ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ᾽ ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος.
ἀλλ᾽ ἕν τι μοι πρόσαντες. εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

[1] ἐκβαλόντα,

349. μίμν᾽ ἔφ᾽
353. τρέψῃ;
362. θωπεῦσαι πότ᾽ ἂν,
363. τεχνωμένην,
365. ὅδ᾽
374. λέχος;

κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι. μείνασ’ οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ’ ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ’ ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμης δ’ εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ (μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς)
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ’ ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ’ εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ’ εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ’ ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ’ Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ’ ἄπο.
ἐπίστασαι δέ. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ’ ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
ΧΟ. *Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.*
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, θεῶν δ’

---

379. σοφαὶ—αὐτοὺς κτανεῖν.
382. του ’μὸν
395. εἴα.
398. ὄφλειν

οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ᾽ ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
[1] στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.
οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ᾽ ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀντ-
άχησ᾽ ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ᾽ αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
Σὺ δ᾽ ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένᾳ κραδίᾳ, [2] διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας. ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
[3] Βέβακε δ᾽ ὅρκων χάρις, οὐδ᾽ ἔτ᾽ αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει, αἰθερία δ᾽ ἀνέπτα.
σοὶ δ᾽ οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, [4] τῶν τε λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

[1] στρέψουσι

[2] διδύμας

[3] Βέβακεν ὅρκων

[4] σῶν

407. ἄρηρε.
412. λήξουσιν
416, 417. ἀντάχησαν
418. γέννα.
420. σύδ᾽
426. ἐλαύνῃ.
427. βέβακεν ὅρκων—οὐδέ τ᾽
428. μίμνει.
431. παρὰ τῶνδε λέκτρων,
432. ἀλλὰ

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
[1]σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως [2]φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ᾽ ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
[3]λέγουσ᾽, Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ἃ δ᾽ εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ᾽ ἐβουλόμην μένειν.
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
κακῶς τυράννους. τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ᾽ οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ᾽ ἐνδεής του. πόλλ᾽ ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.
ΜΗ. Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν),
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, οὐδ᾽ εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει᾽. εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι

[1] σὺ γὰρ,

[2] φέρουσαν

[3] λέγουσ᾽ Ἰάσον᾽,

---

438. ἐκπεσῇ
440. κάκιστος ἔστ᾽
441. ἅ δ᾽—ἔστι σοι
443. αἰεὶ
445. σύ δ᾽
446. ἐκπεσῇ
448. τὸ σόν γε
449. σὺν
451. αὐτῇ.
455. ἔχθιστος γεγὼς | θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει;

ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ᾽, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην.
δράκοντα δ᾽, ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ᾽, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ᾽ ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα,
Πελίαν τ᾽ ἀπέκτειν᾽, ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑφ᾽ αὐτοῦ, πάντα τ᾽ ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν, ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν, παθὼν,
προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ᾽ ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων. εἰ γὰρ ἦσθ᾽ ἄπαις ἔτι,
ξυγγνώστ᾽ ἂν ἦν σοι τοῦδ᾽ ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ᾽ ἔχω μαθεῖν,
ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ᾽ οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ᾽ ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ᾽ εἰς ἔμ᾽ οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ᾽ ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρῴσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ᾽ ἡμάρτομεν.
ἄγ᾽ (ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,

461. λυπήσῃ
462. ἐκ τῶν, δὲ—λέγειν ;
464. συνεισέβησαν ἀργῷον
466. ζεύγλῃσι,
467. δράκοντά θ᾽,
472. σὺν
474. ὑπ᾽ αὐτοῦ
476. προὔδωκας
478. σύγγνωστ᾽
481. θέσμι᾽ ἀνθρώποις τανῦν,
482. σύνοισθά γ᾽
484. κεχρώσμεθα

δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς;
ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ),
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν [1] Ἑλληνίδων
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,
[2] εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,

[1] ἀν' Ἑλλάδα

[2] ἢ

---

487. μέν τι—καλῶς,
488. φανῇ,
490. ἀφικομην,
494. οὐκεχρῆν
495. δρᾷν,
499. εἰ φεύξομαι δὲ
500. σὺν
503. ἦ,
508. Οταν
510. ὥς τε νηὸς
513. ἔγωγ'

Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ᾽ ἐστὶ μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ᾽ ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε
[1] τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. [1] πόνων ἀφύκτων
ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς [2] αὐτὰ θήσομαι λίαν. [2] αὐτὸ
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ᾽ ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ᾽ ᾔσθοντ᾽ οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ᾽ ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ᾽ ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
μήτ᾽ Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ ᾽πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα [3] μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι [3] μέν σοι
ἔλεξ᾽. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.
ἃ δ᾽ εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ᾽ ἔχ᾽ ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ᾽ Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ᾽ ἂν εὕρημ᾽ [4] εὗρον εὐτυχέστερον, [4] ηὗρον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ (ᾗ σὺ κνίζει) σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,

516. ἔστι
518. πόνων ἀφύκτων
532. μέν σοι
533. προὔθηκας
539. συμφορὰς
542. κνίζῃ—ἐχθραίνων

καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος·
οὐδ᾽ εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ᾽ ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ᾽ ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ᾽ ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
[1] εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων [2] τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ᾽ ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ᾽ ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ᾽ εἰς τοσοῦτον ἥκεθ᾽, ὥστ᾽ ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ᾽ ἔχειν νομίζετε,
ἢν δ᾽ αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ᾽ οὐκ εἶναι γένος.
χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ᾽ ἐκόσμησας λόγους.
ὅμως δ᾽ ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ᾽ εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ᾽ οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μή νυν εἰς ἔμ᾽ εὐσχήμων γένῃ,

[1] εὐδαιμονοῖμεν. [2] μέλει,

549. παῖδάς τε
551. συναρτήσας
562. Οὕτω δ᾽ ἂν
564. γνώμην λέγω,
571. μὴ νῦν

λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ᾽ ἔπος.
χρῆν σ᾽, εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
γαμεῖν γάμον τόνδ᾽, ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. Καλῶς γ᾽ ἂν οὖν τῷδ᾽ ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ᾽ εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νυν τόδ᾽ ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ᾽ ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ᾽ ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ᾽ ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ);
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ᾽ εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ὕβριζ᾽, ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ᾽ ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ᾽ ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ τάδ᾽ εἵλου. μηδέν᾽ ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ᾽ οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ᾽ εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

---

572. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ᾽
573. πείσαντί με
575. οὖν μοι τῷδ᾽ ὑπηρέτεις
580. εὖ νῦν
581. βασιλέως
584. φῦναι
586. Μήδ᾽
587. ὥς με τεύξῃ—φανῇ,
589. μήδ᾽
597. φυγῇ

λέγ᾽. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ᾽, οἳ δράσουσί σ᾽ εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ᾽ ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.

ΜΗ. Οὔτ᾽ ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ᾽ ἂν,
οὔτ᾽ ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ᾽ ἡμῖν δίδου.
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ᾽ ὄνησιν οὐκ ἔχει.

ΙΑ. Ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ᾽ ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.
σοὶ δ᾽ οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ᾽, ἀλλ᾽ αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ. τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

ΜΗ. Χώρει. πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ᾽. ἴσως γὰρ (ξὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται)
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ᾽ ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΟ. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ᾽ ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν. εἰ δ᾽ ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.
μήποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ χρυσέων
τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ
χρίσασ᾽, ἄφυκτον οἰστόν.
Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
δώρημα κάλλιστον θεῶν.
μηδέποτ᾽ ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ᾽ ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις,

600. σύμβολ᾽,
604. μήδ᾽
609. ἀπωθῇ.—ἀλγυνῇ
611. αἱρῇ.—ἐξώπιος,
612. σὺν
613. ὥστέ σ᾽
616. Deest ἐν
617. οὐκ᾽ ἄλλα
619. ἐφίης,
620. ὀϊστόν.
621. στέργει

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ἀπτολέμους δ'
εὐνὰς σεβίζουσ', ὀξύφρων
κρίνοι λέχη γυναικῶν.
Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν'
οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσα-
σα. μόχθων [1] οὐκ ἄλλος ὕπερ-
θεν, ἢ γᾶς πατρίας [2] στέρεσθαι.
Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
[3] ᾤκτειρε παθοῦσαν
δεινότατον παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν
ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν.
ἐμοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.
ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

---

[1] τίς ἄλλος

[2] στέρεσθαι;

[3] ᾤκτισεν

625. προσβάλοι μ', ὦ δεινὰ Κύπρις. ἀπολέμους sine δ'
627. κρίνει
630. ἀμηχανίας
635. Μόχθων Δ' οὐκ
640. ὤκτειρε,
642. παρέσται
644. ἀνοίξαντι κληίδα
645. Κἀμοὶ φίλος
647. φίλοις.
649. ἐπιστροφᾷ

ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχῃ.
ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. Μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
ΜΗ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. Κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.

---

651. θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;
654. ἄπαιδες ἐσμὲν
659. θέμις δ' ἂν ἡμᾶς
661. ἔχρησε,
662. προὔχοντα
664. μόλῳ.
666. Πιτθεύς τίς ἐστι
669. ἀνὴρ,
670. κἀμοὶ δὲ
672. τί γὰρ,
674. τὶ φῄς;

ΑΙ. Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
ΑΙ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. Ὄλωλα. καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα [1] γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, [2] καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον [3] εὕρηκας τόδε.
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.

[1] τῆσδ' ἔξω χθονός.
[2] καρδίᾳ
[3] ηὕρηκας

678. ἤπου τετόλμηκ'
679. προτοῦ
682. ἴτω νῦν,
686. συγγνωστὰ
689. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
693. ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
702. τήνδέ σοι
704. ἐπαγγέλλῃ

οὕτω δ᾽ ἔχει μοι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ᾽ ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ᾽ ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ᾽ αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσται τάδ᾽. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ᾽ ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. Πέποιθα. Πελίου δ᾽ ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ᾽, ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ᾽ ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι᾽ ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ᾽ ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ᾽ ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.
ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ᾽, οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ᾽ ἐστὶν [1]ἀσφαλέστερα,
σκῆψίν τιν᾽ ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ᾽ ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ᾽ Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.

[1] ἀσφαλέστατα,

---

706. ἔχοιμι.
708. τοσόνγε
711. μεθῶ ποτε.
717. ἐχθρὸς ἔστι μοι
719. μεθεῖσαν ἐκ γαίης
720. ἐνώμοτος
721. κἀπὶ κηρυκεύμασιν
722. οὐκ ἂν πίθοιο.
723. τοῖσδ᾽ ὄλβός ἐστι,
724. ἐν λόγοις pro ὦ γύναι
725. δρᾷν
727. σκῆψιν τίν᾽
728. τὸ σὸν δ᾽ ἄρηρε

ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,
μήτ' ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. Ὄμνυμι γαῖαν, [1] λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς,
θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.
ΜΗ. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
πράξειας. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
ΜΗ. Ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν

[1] Ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος,

736. ἐμμένειν
741. τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.
748. καλλίνικαι
751. ὠ 'νὴρ,
760. ἔχει,

γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῒ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ [1] *κόρης.*
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν. τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ' (οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται),
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ'. ἐπεὶ κακὴν κακῶς

[1] νεκροῦ.

---

762. εἰργασμένα.
764. πολεμίους
766. κτάνῳ.
768. Sequitur: λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
774. κατακτανῶ
781. οἶκος ἐστὶν,
784. σὺν
786. τολοιπὸν,
787. κακῶς κακὴν

θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.
ΧΟ. Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
χώρας [1]ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν, ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.
Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς

[1] ἀπορθήτοι' ἀ.

---

790. μήδ'
797. τάδ' ἐστι,
801. οἱ 'ν μέσω
802. εἴα
803. δή σοι
804. λέξεις
805. Deest γ'
806. Ερεχθεῖδαι τοπαλαιὸν
809. αἰεὶ
810. ἔνθά ποθ'
811. λέγουσι μούσας
813. Deest Τοῦ
Ibid. ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς

τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν,
χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας, ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων;
σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον [1] αἵρει.
μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν, τέκνα φονεύσῃς.
Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ [2] τέκνων σέθεν καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου, ἢ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ;

ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔτ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων

---

[1] αἱρεῖ

[2] τέκνοις

814. κληΐζουσιν ἀφυσαμέναν
815. χώραν
816. αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν
821. πόμπιμόν
823. ὁσίαν, μετ' ἄλλων
825. αἱρῇ.
827. ἱκετεύομεν, μὴ τέκνα
828. πῶς δὲ θράσος
829. λήψῃ
833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ
835. φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.
837. οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις

ξυγγνώμον' εἶναι. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών. ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ'. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λείπετε στέγας.
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.

---

840. συγγνώμον'
841. εἰκός γ',
844. βουλεύσασιν
851. φίλων.
859. οἷον ἐσμὲν
860. οὔκουν
864. δεῦτε
865. ἐξέλθατ',

σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν,
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ [1] τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς [2] προμηθίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἆλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.

[1] τὰ νῦν

[2] σωτηρίαν.

---

875. τερείνην
880. παρεμπολῶντιγ'
885. σωτηρίαν pro προμηθίαν.
887. σὺν
892. αὐτὴ
894. δέχῃ

ΙΑ. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ [1] τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΜΗ. Δράσω τάδ᾽, οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ᾽ ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ᾽ ὅτ᾽ ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ᾽ οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ᾽ ὧνπερ οὕνεκ᾽ εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ᾽ ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ᾽ [2] ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ᾽ ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ᾽ ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ᾽ [3] ἀπαίρομεν φυγῇ.
παῖδες δ᾽ ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Οὐκ οἶδ᾽ ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. Σὺ δ᾽ ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ᾽ ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ᾽, ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ᾽ ἐγὼ) πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον,
παῖδας φέροντας. ἀλλ᾽ ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.

[1] τῶνδ᾽ ἐγὼ θήσω

[2] ἀποστέλλειν

[3] ἀπαροῦμεν

896. θάρσει νῦν. εὖ γὰρ τῶν δ᾽ ἐγω θήσω πέρι.
897. οὔ τι σοῖς
900. ἐξηύχουν
903. τῶνδ᾽ ἐγω μνησθήσομαι,
904. ἀποστέλλειν δοκεῖ.
905. τάδ᾽ ἐστι λῷστα.
906. μήτ᾽ ἐμποδών σοι,
909. ἐκτραφῶσιν
916. συλλήψομαι
919. στέφος pro πλόκον

εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
[1] πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.
ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,

[1] πατὴρ πατρὸς

923. ἀνδρόςγ'
925. πατὴρ πατρὸς
937. τῶνδ'
939. πλησίους
940. δεσπότιν τ'
941. φυγεῖν
943. ἐκείνης
946. ζωᾶς
948. ἀναδέσμων.

δέξεται δύστανος ἄταν,
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.
Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον,
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ [1] ὑπεκφεύξεται.
Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις, ἀλόχῳ
τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,
ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'. εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. Ἔα.
ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;

[1] ὑπεκδραμεῖται.

951. ἀΐδα
953. πέπλου,
954. χρυσεότευκτον sine τε
960. σύδ'
962. ὀλέθριον βιοτὰν
964. παροίχῃ.
967. τὰ τέκνα
969. ἄλλῃ—συνεύνῳ.
970. οἵδέ σοι
974. Sequitur: τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, | κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

ΜΗ. Αἶ αἶ.
ΠΑΙ. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας. οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. Θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. Δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

---

979. οὔ σε
983. κρατεῖς τοι
989. σφῷν
991. αἰεὶ
995. ἀνασχέθειν.
1000. ἦ μὴν πόθ'

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν. ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε. [1] χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
ἆ ἆ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτούς, [2] ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων.
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἅιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.

---

[1] παύομαι βουλευμάτων.

[2] ὦ τάλας,

1017. ὄφλειν, 1027. ᾅδην 1032. πέπρακται

καὶ δὴ 'πι κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι [1] στόμα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μελλω κακὰ,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.
ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως)
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν

---

[1] κάρα,

1038. δότ', ἀσπάσασθε,
1041. εὐδαιμονοῖτον.
1046. οἷα τολμήσω κακὰ,
1051. εἰ χρὴ
1052. ἐστι
1055. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
1057. κοὐκ
1058. εἰσι
1059. μήδ'

παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' [1] εὗρον,
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Αΐδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;
ΜΗ. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.

---

[1] ηὗρον,

1062. οἱ μέν τ'—ἀπειροσύναν,
1069. θρέψωσι
1073. ἔστιν
1076. βίοτον εὗρον,
1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε
1079. ἀΐδαν
1084. ἐπιβάλλειν.
1085. πάλαι τοι

[1] καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
ΑΓ. Ὦ δεινὸν ἔργον [2] παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. Τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις [3] τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο. δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες. δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.

---

[1] καίτοι

[2] παράνομόν τ'

[3] τύραννον

1087. καίτοι δέδορκα
1088. ἠρεθισμένον.
1089. δείκνυσι δ' ὥς τι
1097. τολοιπὸν—ἔσῃ.
1098. τί φῄς;—μαίνῃ
1099. τυράννων

1100. φοβῇ
1101. ἔχω τί κἀγὼ τοῖςγε σοῖς
1103. λέξον δὲ πῶς
1106. σὺν
1110. κύνει δ'—ὁδὲ,
1112. σὺν

δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα.
ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς,
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν;—
ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο.
[1] χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που

[1] χρύσεόν

1116. προὐκαλύψατ'
1120. ἔσῃ
1121. παύσῃ
1123. δέξῃ—παραιτήσῃ
1124. χάριν
1125. ἥδ'
1128. ἠμπέσχετο.
1129. χρυσοῦν τιθεῖσα

ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ᾽ ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ᾽ ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν. εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν. ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ᾽ ἂν ἕλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων [1] ἀνθήπτετο.
ἡ δ᾽ ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ᾽ ἡ τάλαιν᾽ ἠγείρετο.
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ᾽ ἐπεστρατεύετο.
[2] χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα στέφανον. ἀλλ᾽ ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. πῦρ δ᾽, ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον [3] δὶς τόσως τ᾽ ἐλάμπετο.
πίτνει δ᾽ ἐς οὖδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ᾽ ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ᾽ εὐφυὲς πρόσωπον. αἷμα δ᾽ ἐξ ἄκρου

[1] ἂν ἥπτετο.

[2] χρυσέος

[3] δὶς τόσως ἐλάμπετο.

1142. κατὰ στόμα
1147. ὥρμησεν. ἡδὲ,
1148. συμφοράν.
1150. ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον
1152. ἧδ᾽
1161. ἀρηρότως
1162. σύνδεσμα
1163. δὶς τόσον δ᾽
1164. πιτνεῖ δ᾽ ἐπ᾽ οὖδας συμφορᾷ

ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί.
σάρκες δ’ ἀπ’ ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ’ ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ. τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ’ ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.
ᾤμωξε δ’ εὐθύς. καὶ περιπτύξας [1] χέρας, [1] δέμας,
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ’· Ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ’ ὧδ’ ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.—
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ’, ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις. δεινὰ δ’ ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ’ ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ’ ἀντελάζυτ’. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ’ ἀπ’ ὀστέων.
χρόνῳ δ’ ἀπέσβη. καὶ μεθῆχ’ ὁ δύσμορος
ψυχήν. κακοῦ γὰρ οὐκέτ’ ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ’ οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,

1168. συμπεφυρμένον
1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις
1171. θίγειν
1173. συμφορᾶς
1174. προσπιτνεῖ
1176. κύνει
1177. τίς ὧδ’ ἀτίμως δαιμόνων σ’
1179. συνθάνοιμί
1182. ἔρνεσιν
1185. ἥδ’ ἀντελάζετ’.
1186. ἐσπάρασ’
1187. ἀπέστη,
1192. γνώση

οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοὖργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας [1] κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος.
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,
[2] φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.
ΧΟ. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ', ἴδετε τὰν

[1] κτανοῦσαν,

[2] φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ'

1202. συμφορὰν
1204. οἴχῃ,
1205. τοὔργον
1208. Sequitur: πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
1209. ἀλλ' εἶ'
1210. Deest οὐ
1213. μήδ'
1214. ὦ φίλταθ',—τήνδέ γε
1216. εἰκτείνεις σφ',
1219. κατείδετε, εἴδετε

ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν. θεῶν δ'
[1] αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ-
γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων [2] φοινίαν
[3] τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.
Μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων.
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά-
σματ', ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.
ΠΑΙΣ. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
ΕΤ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. Ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-

[1] αἵματι

[2] τάλαι-

[3] ναν φονίαν τ'

1224. πιτνεῖν
1226. φοινίαν,
1228. ἔῤῥει τῶν τέκνων,
1229. καὶ μάταν γένος—τέκες,
1233. προσπιτνεῖ,
1236, 7. αὐτοφόνταισι σύνοιδα
1237. πιτνόντ'
1240. βοάν;
1241. ἰὼ κακοτυχὲς
1242. δόμους.

ρος, ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ᾽ ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ᾽ ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πίτνει δ᾽ ἁ τάλαιν᾽ ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ᾽ ἀπόλλυται.
τί δῆτ᾽ [1] οὖν γένοιτ᾽ ἂν ἔτι δεινόν; ὦ
γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ᾽ ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ᾽ ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν᾽ εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ᾽, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς [2] σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ᾽ ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ᾽, ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ᾽ οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ᾽, ὡς τέκνων, ἔχω,
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή νιν τι δράσωσ᾽ οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

---

[1] ἂν

[2] γε

1247. ὧν ἔτεκες
1250. γυναῖκα, φίλοις — προσβαλεῖν
1252. ἅλῃ.
1253. πίπτει δ᾽
1256. δυοῖν δὲ
1257. τί δή ποτ᾽ οὖν—δεινὸν,
1258. πολύπονον;
1259. ὅσα δὴ βροτοῖς
1262. τοῖσιν,
1267. ἀθῶος
1270. ἐκσῶσαι
1271. μή μοι τι

ΧΟ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. Τί δ' ἔστιν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει.
ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
ΙΑ. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι.
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴτι βούλει. χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι,
θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γενει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,

1275. τίδ' ἐστιν ;—θέλει ;
1278. οὐκ ἔτ'
1279. ἔκτειν' ἐντὸς, ἢ
1282. ἴδῳ

τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ
παρ᾽ ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ᾽ ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ᾽ ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη πόθ᾽, ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σὲ (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ᾽ ἐμοὶ),
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι, τοιόνδ᾽ ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
ἔῤῥ᾽, αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον᾽ αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ᾽ ἀπώλεσα.
ΜΗ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ᾽ [1] ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ᾽ ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, [2] οἷά τ᾽ εἰργάσω.
σὺ δ᾽ οὐκ ἔμελλες, τἄμ᾽ ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὐδ᾽ ἡ τύραννος, οὐδ᾽ ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ᾽ ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν.
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

[1] ἐναντίον

[2] οἷα δ᾽ εἴργασαι.

1308. γῆμαί σε,
1318. ἢ μάκρ᾽ ἂν
1322. διάγειν
1323. οὔθ᾽ bis—προθεὶς
1324. ἀνατεὶ—χθονός;
1326. ᾤκησεν πέδον.
1327. ὡς χρὴ
1328. λυπῇ,

ΜΗ. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. [1]Οὐ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. Λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. Ἥτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. Οἵδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. Ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. Στυγεῖ. πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

[1] Οὔτοι νυν

1332. ἡ 'μὴ
1340. σὴν sine γ'
1341. στυγῇ.
1342. ῥᾴδιοίγ'
1345. ἐπείσφας
1349. προσάψομαι
1350. τολοιπὸν,
1352. συνοικήσουσα
1353. κατθανῇ

ΙΑ. Ἀλλά σ᾽ Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε δίκη.
ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;
ΙΑ. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ᾽ ἄλοχον.
ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ᾽ ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.
ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ᾽ οὔ.
ΙΑ. Κἄπειτ᾽ ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ᾽.
ΙΑ. Αἶ αἶ, φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ᾽ ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. Οὐκ ἔστι. μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ᾽ ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ᾽,
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ᾽ ὁπόσον γ᾽ οὖν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν᾽ ἀποκτείνασ᾽, ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ᾽ ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1359. ξειναπάτα;
1365. πημαίνουσα σέ.
1368. ἀσπάζῃ,
1371. λόγος ἔῤῥιπται.
1372. ἀπελαυνόμεσθ᾽,
1375. ὁπόσον γοῦν
1376. Deest καὶ
1378. τέκνα κτείνασ᾽,
1380. ὤφελον,

ΧΟ. *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,*
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον[1] *εὗρε θεός.*
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

[1] ηὗρε

1385. εὗρεν

ANNOTATIONES

IN EURIPIDIS MEDEAM.

IN ARGUMENTUM.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.] Lasc. addit ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Uno alteroque loco excepto, codicum Romanorum scripturam in hoc argumento enotatam non habeo. Eorum igitur cum Aldina consensus e meo silentio non est præsumendus. Scripturam membranarum sive Par. A. dedit Brunckius, quem sequitur Beckius, Beckium Porsonus.

P. 179. lin. 1. *Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον.*] Creontis filiæ nomen apud Euripidem non legitur. Schol. ad v. 19. *περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην.* Par. B. *ἐγγυᾶται καὶ τὴν* et ita Haun.

3. *μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,*] Brunckius *μέλλουσα δὲ Μήδεια* sine articulo, quem revocavit Beckius.

4. *παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι,*] Brunckius et Matthiæ *πρὸς* omittunt.

Ibid. *καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ*] Non hujus *μισθὸν τῆς χάριτος*, sed alio prætextu dona rivali mittit Medea, scilicet ut ejus rogatu exsilium liberis remittatur. Vide v. 916. et sequentes.

5. *ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον,*] Lasc. *ἐσθῆτα.* Idem *ἀψευδὴς* v. 348. *ὤπασας* v. 504. *οὔσης* v. 655. et fortasse alia ejusmodi, præter ea in quibus consentientem habet Aldum. Deinde recte Lasc. *χρυσοῦν.* Ita saltem exemplar e bibliotheca collegii Corporis Christi humanissime mihi commodatum, necnon alterum quod in bibliotheca Bodleiana inspexi. Porsonus *κρυσοῦν* enotavit in ed. Cantabrigiensi. In edd. autem ejus recensionis Londinensibus hoc omissum est.

6. *οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται.*] Barnesius *καὶ ὁ Κρέων δὴ*, typographi fortasse errore. Brunckius *δὲ* ut vulgo.

7. *Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη,*] Aristoteles Poët. p.

664. A. *Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν.* Locus obscurus, de quo consulendi interpretes. Orestem potius quam Medeam Aristotelem in mente habuisse suspicor.

9. *ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται.*] Ex hoc novo Medeæ conjugio novæ tragœdiæ materiam sumsit Euripides. Medeæ personam in ejus Ægeo fuisse clare docet scholiastes ad v. 164. his verbis: *τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί.* Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio prætermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit, quod de Ægei argumento moneret. Quæ fuerint Medeæ partes in Ægeo satis declarat Apollodorus I. 9, 28. §. 5. *Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ* (vulgo *δὲ*) *Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται.* Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. xxvi. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragœdiam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Ægei Fr. viii. *πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ Τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει*[a]. Ennius non solum Euripidis Medeam, verum etiam fortasse ejus Ægeum Latinum fecit. Duo sunt senarii, qui partim a Nonio Marcello v. *Contempla*, partim a Varrone de Ling. Lat. VI. p. 67. tanquam ex Ennii Medea allegantur: *Adsta* (al. *Astu*) *atque Athenas antiquum opulentum oppidum Contempla, et templum Cereris ad lævam adspice.* In illa Ennii Medea quæ ex Euripidis Medea conversa est, quæ etiam *Medea Exsul* pleno nomine appellata est, hæc verba manifesto locum habere non potuerunt. Legebantur proculdubio in fabula quæ res Athenis gestas exhiberet. Conferendum omnino Sophocleæ Electræ exordium, in quo senex Orestem per medios Argos ducens, tum alia digito monstrat, tum templum Junonis ad lævam. V. 7. *οὑξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε, Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός.* Si duas Medeas scripsit Ennius, quæ quidem Hier. Columnæ aliorumque sententia est, argumentum alteri satis commodum præbebat Euripidis Ægeus. Vellem hanc quæstionem accuratius tractasset Ennianæ Medeæ nuperus editor[b].

10. *Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*] Brunckius *ἑψήσασα*, qui tamen paullo post *ἀνεψήσασα* ut vulgo. Nescio an utrobique legendum *ἀφεψήσασα.*

---

[a] Vulgo *δευτέρῳ πόσει.* Ibid. Fr. i. legendum, *τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμασε*; Vulgo *μᾶτερ.* Sensus est, *cujus mulieris filius es?* Hoc fragmentum et x. se invicem illustrant. Fr. vii. legendum, *ἦ πολὺ κρεῖσσον τῆς εὐγενίας Τὸ καλῶς πράσσειν.* Vulgo *ἤπου.* Eadem varietas in Or. 1085. *Ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.* Confer nostrum Herc. 460. *ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες.* Vide etiam ad *Ἦ πολλὰ* v. 566.

[b] "Q. Ennii Medea commentario perpetuo illustrata, cum fragmentis quæ "in Hesselii, Merulæ, aliisque hujus "poëtæ editionibus desiderantur.—— "Auctor Henricus Planck, Philosophiæ "Doctor, et Colleg. Reg. Repet. Sodalis. Goettingæ, MDCCCVII."

Aristophanes Eq. 1318. Τὸν δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. Ibid. 1333. ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. Schol. ad v. 1318. Ἐφεψήσας (sic Aldus). καλῶς, ὡς μάγειρος. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, λέγων οὕτως· Αὐτίκα δ'—λέβησι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα. Pherecydis testimonium sumsit Sturzius p. 184. Simonidis Gaisfordius n. clxxviii. Ex eodem fortasse Simonidis carmine nonnulla leguntur apud Schol. ad v. 20. ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε [ἡ Μήδεια] Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως· (Fr. cxxvi.) οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε. Fortasse legendum: Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' ἐς Μαγνησίαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε. [De hisce Schol. verbis vid. Hermanni Annotationes, in initio.]

11. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·] Poëmatum e quibus constabat Cyclus Epicus unum Νόστους appellatum esse nemo nescit. Argumentum ejus ex Procli Chrestomathia sumtum, atque a Tychsenio primo evulgatum, ad calcem Hephæstionis p. 485. iterum edidit Gaisfordius. Libri fuerunt quinque, auctore Proclo, ab Augia Trœzenio scripti. Paucissimi hodie exstant versus.

13. Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα, Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσίοισι λέβησι.] Rectius Aristophanis interpres ἰδυίῃσι, (et ita Par. B.) modo scribatur ἀποξύσασα, habita scilicet ratione τοῦ δίγαμμα. Idem recte ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι, quod nostro loco admisit Brunckius. Scaliger etiam χρυσείοισι. Minus concinne Barnesius ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν. Par. B. ἐπὶ χρυσέοισι.

16. Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.] Brunckius et Matthiæ ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς. et ita Par. B. Scripsit fortasse grammaticus ἐν ταῖς Τροφοῖς. Hæc tragœdia in Æschyli fabularum Catalogo Τροφοὶ sine Bacchi mentione appellatur, eoque nomine plerumque a grammaticis allegatur. Nisi exstaret hoc grammatici nostri testimonium, argumentum ejus prorsus ignotum esset. Docuisse eam videtur Æschylus in Lycurgea tetralogia, cujus mentio apud Aristophanem Thesm. 142. Fuerunt in ea tetralogia etiam Lycurgus, ut nomen ipsum declarat, et Edoni, ut censet Stanleius.

17. Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι.] Staphylus Naucratita, grammaticus, tres aut plures Rerum Thessalicarum libros scripsit, in quos multa mythologica congessisse videtur[c]. Plura de eo J. G. Vossius de Historicis Græcis III. p. 190. et Schweighæuserus ad Athenæum p. 45. C.

---

[c] Schol. ad Aristophanis Nub. 1064. Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ, etc. Legendum ἐν τρίτῳ περὶ Θεσσαλίας.

19. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου.] Lasc. ὑπὸ τῇ πρύμῃ, et mox τῆς πρύμνς pro τῆς πρύμνης. Par. B. ἐκκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν οὕτω. post Ἀργοῦς om. αὐτόν.

20. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι τελευτῆσαι αὐτόν.] Malim ἐπιπεσούσης οὖν.

22—29. Τὸ δρᾶμα——λούσασα.] Hæc omnia primus edidit Brunckius. Solus e Romanis ea exhibet C.

22. Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι.] In γενναιοφϱόνως latere putavit Beckius ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Edidit Matthiæ, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως. Quam scripturam vereor ut satis intelligam. In Rom. C. legitur, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβάλλεσθαι παναιόφρονος διασκευάσας, omissa Dicæarchi Aristotelisque mentione. παρὰ νέωφρονος (sic) διασκευάσεως Flor. παραβαλέσθαι πάνυ εὐφρόνως Haun. Legendum videtur, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης, scilicet), παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse. Ita credidisse Beckium, ex ejus conjectura, quam modo commemoravi, manifestum est. In eadem sententia fuit Car. Aug. Boettigerus, cujus prolusiones duas de Medea Euripidea cum priscæ artis operibus comparata dedit Aug. Matthiæ Miscell. Philol. T. I. p. 115—140. p. 308—329. Vide Boettigeri verba p. 130. Sed vix operæ pretium fuit poëtam pæne ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitat juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quæ de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφϱων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐϱιπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam

---

Eundem Staphyli locum allegat scholiastes ad Apollonii Argonaut. IV. 316. apud quem levi errore vulgo legitur ἐν τϱίτῳ τῶν πεϱὶ Θεσσαλίαν. Staphylum ἐν τῇ τϱίτῃ πεϱὶ Θετταλῶν citat Harpocratio v. Πενέσται.

monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comœdiæ poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset[d], non nisi extrema ætate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde quod in v. Καλλισθένης non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Neophronis fragmenta, quæ tria sola sunt, in annotatione ad v. 668. 1024. 1354. melius quam hic legentur. Quantum ex iis conjicere licet, potius fabulæ œconomiam personarumque mores quam verba aut sententias Euripidem a Neophrone mutuatum esse crediderim.

24. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί.] Legendum suspicatur Beckius τὴν Μήδειαν. Dativum exhibet Rom. C. qui paullo ante πεφυκέναι. Respicit grammaticus ad v. 873. seqq.

26. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μηδ' ἐν νάπαισι (v. 3.), καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.] Rom. C. τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι. Plenius hæc apud scholiasten leguntur ad v. 1. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι.——πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος παρ' Ὁμήρῳ. ὁ δὲ Τιμαχίδας (vulgo Τίμαρχος) τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Od. ε'. 264.) Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ.

P. 180. ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.] Quæ sequuntur usque ad τρίτος Εὐριπίδης cum titulo Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ Μηδείας ὑπόθεσις exhibet etiam scholiorum editio ab Arsenio curata.

Lin. 1. ΜΗΔΕΙΑ διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα,] Arsenius, τὴν Κρέοντος θυγατέρα, omisso Γλαύκην. et ita Par. B. Brunckius, τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην.

2. ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς,] Lasc. ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς. Brunckius, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς. Par. B.
γλαύκην
ἀπέκτεινε μὲν κρέοντα.

3. ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.] Lasc. συνοικήσουσα. Sic etiam ex Scaligeri conjectura tacite Barnesius. Brunckius συνοικήσασα revocavit, et ita Par. B.

4. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.] Lasc. παρ' οὐδετέρω. Scaliger παρ' οὐδενί. Ita in argumento Orestis, παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθο-

---

[d] Corsinus Fast. Att. t. III. p. 243. t. IV. p. 23. [Clinton, Fast. Hellen. ad an. 420.]

λογία. Nostro loco exspectasses, *παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μυθοποιΐα.* Ita in argumento Baccharum, *ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ.* Ita enim in argumento Sophoclei Philoctetis, *κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα.* [Vid. Hermanni Annotationes.]

5. Ἡ *μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν* Κορίνθῳ. *ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων.*] Addit Brunckius, *προλογίζει δὲ τροφὸς* Μηδείας.

6. *ἐδιδάχθη ἐπὶ* Πυθιοδώρου *ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην* Ὀλυμπιάδα.] Hæc verba cum sequentibus usque ad argumenti finem in ed. Lasc. et Par. B. non exstant. Rom. C. *ἐδιδάχθη ἐπὶ* Πυθιοδώρου *ἄρχοντος* Ὀλυμπιάδος *πζ'*. Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male *εἰκοστὴν* pro *ὀγδοηκόστην*, hic recte Πυθοδώρου pro Πυθιοδώρου dedit. Nomina Πυθόδωρας, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς, necnon Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος, et similia, sine *ι* scribenda sunt, utpote a Πυθῶ non a Πύθιος derivata. Præturam Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit bellum Peloponnesium [f]. Annum ætatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parta est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo [g]. Qui id ætatis esset, et a prima fere adolescentia tragœdiis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quæ exstant, neque earum quæ perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus [h]. Ex iis quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragœdia), quatuor sunt quæ ceteras ætate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidæ. Hæ enim numeros habent severiores et puriores, a quorum *ἀκριβείᾳ* absunt ceteræ omnes, aliæ quidem propius, ut Hecuba, aliæ vero longius, ut Orestes [i]. Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. primo [k]; Hippolytus, ut ex ejus argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum ætas incerta est.

---

[f] Corsinus Fast. Att. t. III. p. 167.

[g] Idem t. III. p. 227.

[h] In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Œneus, Phœnix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 893. Sed in ætate ejus comœdiæ indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, prætore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, prætore Euthydemo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

[i] Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragœdiis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phœnissæ, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchæ, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Præfat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragœdiæ, quarum ætas nobis prorsus ignota esset.

[k] Secundo. Clinton, Fasti Hell.

7. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.] Suidas: Εὐφορίων. υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Æschylo, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII. e vivis excesserat Æschylus[1].

8. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισταὶ, Σάτυρος οὐ σώζεται.] Sic etiam Rom. C. nisi quod σάτυροι habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζονται. Barnesius οὐ σώζεται, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omnino argumentum Acharnensium Aristophanis: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους (mendose pro Εὐθυδήμου) ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις. Ubi verba οὐ σώζεται Cratini Χειμαζομένους e solis Didascaliis innotuisse significant. Cum æque ignotæ fuisse videantur Eupolidis Νουμηνίαι ac Cratini Χειμαζόμενοι, quippe quæ nunquam a grammaticis allegentur, male fecit hujus argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medeæ argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragœdias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce Σάτυροι fabulæ titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero Θεριστῶν nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragœdiarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octo solæ fuerint satyricæ. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulæ enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola ætatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Æschylo in ejus Vita dicitur: ἐβίωσε δὲ ἑξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἑβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε. Tot scilicet exstabant Æschyli tragœdiæ et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulæ ejus XCII. exstitisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascaliis memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragœdiæ erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricæ pleræque perierant, octo solæ exstabant. Tragœdiis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim exstitisse tradunt

---

[1] Corsinus Fast. Att. t. III. p. 202.

nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οέ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννενήκοντα δύο. σώζονται δὲ οζ′. Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quæstio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis exstiterint. Corrigendus igitur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam Θεριστὰς imputavit Diatrib. p. 10.[1] Eodem jure Φρύγας addere poterat, auctore Mnesilocho apud Diogenem Laërtium Socrate II. 18. Mea quidem sententia, non XCII. sed longe plures fabulas docuit Euripides, quippe qui plusquam quinquaginta annos huic rei operam dederit, quemque verisimile sit quotannis, modo chorum repererit, singulas aut binas tetralogias scripsisse. Sed in Didascalias, ni fallor, eæ solæ relatæ sunt, quæ unum de tribus præmiis obtinuerant. Euripides, ut raro primum, ita sæpe ne tertium quidem consecutus videtur. Non mirum igitur, si fabularum ejus nomina non plura quam XCII. grammaticis innotuerunt. Ceterum ex illis LXXV. aut LXXVII. quæ exstabant, satyricæ erant Αὐτόλυκος, Εὐρυσθεὺς, Κύκλωψ, Σίσυφος, Σκείρων, Συλεύς. Duo nomina desiderantur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.] Rom. A. Par. B. et Lasc. personarum nomina hoc ordine exhibent: Τροφός (Lasc. Τροφὸς Μηδείας). Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος. Addit Lasc. Προλογίζει ἡ Τροφός. Rom. C. sic: Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος. Vetulam quæ prologum agit pro Medeæ nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum ἐκδόσεις personarum indicibus instructæ erant. Plutarchus t. II. p. 691. D. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τϱοφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται, Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Θάλπουσα καὶ ψύχουσα. Idem p. 496. E. At nihil quidquam est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addet. Scholiastes etiam hanc anum quater πρεσβῦτιν appellat, bis γραῦν, nunquam τροφόν. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur ΓΡΑΥΣ vel ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ quam ΤΡΟΦΟΣ. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo Θεράπαινα, deinde Τροφὸς, eadem fortasse ancilla, certe non magis Τϱοφὸς quam hæc nostra. Contrarius huic error est in Euripidis Andromacha, ubi Hermiones nutrix Θεράπαινα appellatur. Nutricem esse ostendunt illa τέκνον et ὦ παῖ, a Phædræ nutrice in

---

[1] Præter Θεϱιστὰς, e numero a Valckenario constituto eximendæ mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Harum cum nonnullæ semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim exstitisse, quarum nulla usquam mentio hodie reperiatur? Euripidis ΕΠΕΟΣ memoratur apud Winckelmannum, *Monumenti Inediti*, n. 168. Wyttenbach. Bibl. Crit. P. VII. p. 43. ΕΠΕΟΣ quidem nihili vox est. Potuit tamen Euripides fabulam Ἔπειον docere. [Vid. Osann. in Wolfii Analectis IV. p. 538. Ed. Lips.]

Hippolyto etiam usurpata. Sed hæc quæstio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, tertium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet præter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstite accidit, præterquam in Alcestide. In Alcestide quidem coram patre et matre loquitur parvulus Eumelus, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in Andromacha quatuor personæ in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset Andromaches filius Molossus, ante Pelei adventum e scena discessisset.

IN IPSAM FABULAM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.] Quædam ex Euripidis Medea citari quæ in ea non exstent, præter alios gravissimus auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. *Ἀπαιώνιστον*. Nec mirum, cum Medeæ historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum vel Peliadas vel Ægeum sub Medeæ nomine facili errore allegare poterant grammatici. Neque in poëtæ quam in fabulæ nomine minus facilis fuit error. Nam præter Euripidem Medeam docuerunt Neophro, Carcinus, Melanthius, Dionysius, Dicæogenes, imo et alter Euripides, hujus nostri fratris vel sororis filius, si Suidæ fides habenda est[m]. Verum etiam si solus Euripides *ὁ πάνυ* Medeam fabulam docuisset, isque in ea sola fabula Medeam induxisset, non magis mirum esset veteres nonnunquam Medeam pro diversa fabula nominare, quam recentiores Orestem, verbi caussa, pro Hecuba[n]. Sexcenta tragicorum loca, si opus esset, simili errore a scriptoribus tam veteribus quam recentioribus citata indicare possem. Frustra igitur contendunt nonnulli viri docti duas fuisse Euripidis Medeas, in quarum altera locum habuerint nonnulla quæ in ea quæ exstat non reperiuntur. Cum hæc opinio auctores habeat neque paucos neque contemnendos, non abs re erit argumenta quibus nititur præcipua singillatim ponderare. I. Aristoteles Poët. p. 666. C. *Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται.* Hoc Aristotelis testimonio utitur, vel potius abutitur, Samuel Petitus Miscellaneorum VI. 15. cujus sententia est, eam quæ exstat Medeam Euripidis quidem esse, sed minoris Euripidis, de quo nonnihil supra dixi; majorem autem Euripidem totam Medeæ historiam una fabula complexum esse. De Aristotelis loco, qui viros doctos satis exercuit, nihil habeo quod dicam, nisi verba ἢ Μηδείας optimorum codicum auctoritate a Tyrwhitto deleta esse. II. Fuerunt qui verba *μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι*, a Stobæo Tit. XX. p. 172. [Vol. I. p. 384.] ex Euripidis Medea allata, in ea exstare negarent, Paullus scilicet Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. eumque secutus Hier. Columna ad Ennium p. 210. Atqui ea verba in omnibus fabulæ editionibus leguntur v. 108. Verba autem apud Stobæum proxime superiora, *πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ*, si meliorem Stobæi editionem vidisset Manutius, in Euripidis Medea non quæsisset. Sunt enim ex Sophoclis Tyrone, Fr. ix. III. Apud Stobæum Tit. LXXVIII. p. 453. [Vol. III. p. 104.] legitur cum lemmate *Euripidis in Medea*, *τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις Πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.* Quæ verba sine poëtæ aut fabulæ nomine leguntur apud Clementem Alex. Pædag. I. p. 127, 25. Hæc neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunckius ad Med. p. 400. Optime Medeæ personæ in Ægeo conveniunt, callidæ scilicet novercæ amare simulanti quos odio habeat. Sed codex Stobæi Parisiensis, teste Brunckio, lemma habet *βιότου ἐκ μηδείας.* Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, tragicorum catalogum *Bioti* vel potius *Bœoti* nomine auctum proculdubio edidisset. Equidem latere sub hoc *βιότου* suspicor verba *διονυσίου τυράννου* compendio scripta *διο. τυ.* Dionysii tragœdias haud raro adhibet Stobæus[o]. IV. Aristoph. Ach. 119. *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε.* Schol. *παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.* Memoria lapsus videtur grammaticus. V. Idem Pac. 1012. *εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· Ὀλόμαν, ὀλόμαν ἀποχειρωθεὶς Τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας.* Non Euripidis Medeam *παρῳδεῖ* comicus, sed Melanthii, de quo plura vide ad v. 96. VI. Hesychius: *Ἀπαιώνιστον, δύσφημον Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον.* Ita Musurus, cujus temeraria correctio viros doctos misere exercuit, ut Schowii verbis utar. Cod. Venet. *Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης.*

---

[m] Grammatici verba sunt: *Εὐριπίδης, τραγικὸς, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν Χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.* Apud Suidam *ὁ πρότερος* alius est Euripides, ab horum utroque diversus. Sed mens ejus esse videtur, hunc juniorem Euripidem *ἀδελφιδοῦν* fuisse *τοῦ ἐνδόξου*. Apud Aristophanem Eccl. 820. mentio est Euripidis cujusdam, qui eo tempore reipublicæ augendæ operam dabat. Is si diversus fuit ab illo quem Dionysio auctore memorat Suidas, eodem saltem tempore vixit, mortuo jam Euripide majore.

[n] “ Rursus, si ab hoc Euripidis Senario, qui primus omnium in Oresta venit, *Ηκώ νεκρων κευθμώνα και σκοτού πυλας*, pedem novissimum auferas; Quinarium jam habebis, perfectissimum hodierni nostri Epici exemplar.” Verba sunt Bentleii Schediasmate de Metris Terentianis.

---

[o] Tit. XCVIII. p. 531 [p. 288.] Dionysio tribuitur: *Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινόν ποτε Μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν. Θεῶν γὰρ ἕξειν βίοτον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς.* Ita Gesnerus, qui hoc fragmentum a Trincavello omissum primus edidit. Grotius *μηδὲ ἓν ἔσεσθαι* dedit, quod post *μηδὲν ἀλγεινόν ποτε* stare non potest. Idem dicendum de *μηδέποτ' ἔσεσθαι.* Legendum, ut alibi declaravi, *Μήδει', ἔσεσθαι.* Legendum etiam *μὴ 'δει* pro *μηδὲν* apud Aristophanem Eccl. 934. Titulus hujus fragmenti apud Gesnerum est *Dionysii tyranni*, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena.* In nomine fabulæ erratum esse res ipsa declarat. Tit. CV. p. 560. [p. 353.] legitur alterum Dionysii fragmentum: *Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδέν' ὄλβιόν ποτε Κρίνῃ, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ. Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι.* Quibus verbis fabulæ nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas ΛΗΔ. et ΜΗΔ. hic confusas esse.

ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκοϱίν. (Literæ *ρ* suprascriptum *θ*.) *Ἀπαιώσιον, δύσφημον.* Quidquid de scriptura statuatur, nulla certe hic Medeæ mentio. Legendum suspicor: *Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρῃ Παιᾶν' ἀπαιώνιστον [ἀντηχήσατε.]* Confer Alc. 425. Iph. A. 1468. VII. Cicero Epist. VII. 6. *Tu, qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis decipiaris, caveto: et, quando Medeam agere cœpi, illud semper memento,* Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit. *Cura ut valeas.* Idem Off. III. 15. *Hæc igitur est illa pernicies, quod alios bonos, alios sapientes existimant: ex quo Ennius* nequidquam sapere sapientem, qui sibi ipse prodesse non quiret. *Vere id quidem, si, quid esset* prodesse, *mihi cum Ennio conveniret.* Ab eodem Cicerone Epist. XIII. 15. citatur versus Euripideus, *μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός,* (Fr. Inc. cxi.) quem ab Ennio expressum putant. Si vera est conjectura, quam supra p. 234. protuli, Ennium Euripidis Ægeum Latine reddidisse, vel si omnino duas Medeas docuit, non est quod miremur nihil esse in Euripidis Medea, quod verbis a Cicerone allatis respondeat. Quamquam Ennius in nostra fabula vertenda non ita ad verbum Græca reddidit, ut nihil adderet aut omitteret. Vide modo ut duo verba *Κορίνθιαι γυναῖκες* v. 209. amplificarit: *Quæ Corinthum arcem altam habetis, matronæ opulentæ, optumates.* Qui hoc sibi permiserit, non modo verba, sed etiam sententias aliunde sumtas adhibiturum fuisse quis dubitat? Frustra igitur sunt, qui Græcam Euripidis Medeam in Latina Ennii ita expressam putant, ut nihil in hac fuerit, nisi quod in illa fuisset. Atqui Manutius, qui primus, quod sciam, de altera Euripidis Medea cogitavit, maxime ab Ennianæ fabulæ investigatione in eam opinionem adductus est.

1—8. Εἴθ' *ὤφελ'*——*Ἰάσονος.*] Primos octo versus Latine ab Ennio redditos exhibent scriptor Rhetoricorum ad Herenn. II. 22. Priscianus de Versibus Com. p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset* (al. *cecidisset*) *abiegna ad terram trabes: Neve inde navis inchoandæ exordium Cœpisset* (al. *cepisset*), *quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri, Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliæ per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem Medea, animo ægra, amore sævo saucia.* Postremus versus a Prisciano omissus est. In scriptura Porsonum sequor, qui nihil ex conjectura mutavit. Planckius vero in hoc ceterisque Ennianæ Medeæ fragmentis priscam scribendi rationem (*Kolceis* verbi caussa pro *Colchis*) conatu non nimis felici repræsentavit.

1. Εἴθ' *ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος*] Rom. B. C. E. Florr. Par. B. *διαπτᾶσθαι.* Rom. D. *διασπᾶσθαι.* Rom. A. *διαπτάσθαι* in textu, *διαπτᾶσθαι* in scholio. Lasc. Haun. *διαπτάσθαι.* Quam scripturam casu potius quam consilio in Rom. A. et Lasc. exhiberi puto.

Nam Rom. A. ξυμπεράναι habet v. 335. φάμαι v. 409. βαλβίδα v. 1212. aliaque fortasse ejusmodi. Lasc. vero δράσον v. 262. ξυμπεράναι v. 335. λύσαι v. 662. κράτα τ' v. 1160. βαλβίδα v. 1212. Versum citat Aristophanes Ran. 1429. ubi Aldus et pleræque edd. διαπτᾶσθαι, Kusterus διαπτάσθαι. Hanc scripturam exhibet Eustathius p. 452, 33. p. 526, ult. p. 1419, 49. a Porsono allegatus, eamque apud Euripidem reposuit Porsonus, linguæ analogiæ magis quam librorum auctoritati obsecutus. Infinitivus πτᾶσθαι a præsenti πτῶμαι derivatur, quod a nemine unquam usurpatum est. Præsens est πέτομαι, aoristus ἐπτάμην ejusdem formæ cujus ἐπριάμην et ὠνάμην, quorum infinitivi πρίασθαι et ὄνασθαι leguntur in hac fabula v. 228. 993. Simili vitio φᾶσθαι apud Homerum a nonnullis grammaticis scriptum monet Porsonus. Apud Æschylum Pers. 703. φᾶσθαι edd. omnes ante Glasguensem a Porsono curatam.

2. Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας·] Brunckius Ξυμπληγάδας. *Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut* ξὺν *pro* σὺν *scriberem, ubi per metrum et numeros liceret.* Ita Porsonus ad v. 11. Scripsit tamen metri lege non coactus Συμπληγάδας v. 2. συμφέρουσ' v. 13. συντιθεὶς v. 730. συγχέασ' v. 776. συν θεοῖς v. 885. συγχυθεῖσ' v. 974. Primo loco excepto, ex industria σ retinuisse videtur, scilicet ut in prima tertiaque sede maneret iambus. Nam diserte reposuit συμφορὰ Or. 2. ubi Aldus, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος. Diserte etiam scripsit Phœn. 547. πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις. Meam sententiam dixi in Præfat. ad Sophoclis Œd. T. p. ix. In Euripidis Medea Aldus habet ξὺν A. v. 11. ξυμφορὰ L. A. v. 53. ξυνευνέτῃ v. 235. ξυνοικῇ L. A. v. 237. ξυνὼν L. A. v. 239. ξυμβάλλεται v. 279. ξυμπερᾶναι L. A. v. 335. ξυμφορά L. A. v. 386. ξυνεργὸν L. A. v. 390. ξὺν metro postulante L. A. v. 451. ξυμφορά L. A. v. 558. ξύμφορ' L. A. v. 762. ξυλλαμβάνουσα L. v. 795. ξυνεργούς v. 819. L. A. ξυμπεραίνειν L. A. v. 857. ξυνοικεῖ L. A. v. 969. ξυνῳδὰ L. A. v. 976. ξυνωρίδα L. A. 1114. ξυνάψειν metro postulante L. A. v. 1201. ξύνοιδα L. v. 1236. ξυνθανοῦσ' L. v. 1256. Literæ L. et A. significant Lasc. et Rom. A. ξ habere. Ceterorum Romanorum scripturam minus diligenter enotavi. Lasc. etiam ξυναντήσας (sic) v. 551. ξυνεύνῳ v. 969. Rom. A. ξυμφέρουσ' v. 13. ξυναρτήσας v. 551. Uterque consentiente Aldo σ habet ubi mea editio ξ v. 2. 42. 70. 113. 341. 449. 464. 472. 478. 482. 500. 539. 600. 612. 686. 784. 840. 887. 916. 1106. 1112. 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179. 1202. 1352. Nescio qua fortuna in Lascaris Aldique scriptura exhibenda sexies deinceps erraverit Porsonus ad v. 11. Versus in ejus editione sunt 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. in mea 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179.

3, 4. μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε Τμηθεῖσα πεύκη·] Lasc. πεσεῖν ποτέ. Idem ποῖ ποτὲ v. 353. φρονεῖν ποτὲ v. 452. ἐκβαλεῖν ποτὲ

v. 732. μῶν τίν' v. 977. Sed μεθῶ τινι v. 711. ubi Aldus μεθῶ ποτε. Fluctuant codices. V. 3. quatuor Romani ποτὲ habent. In B. scriptura humiditate deleta est. Par. B. ποτὲ.

4, 5. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας Ἀνδρῶν ἀρίστων,] *Mallem* μήτ' ἐρετμῶσαι, inquit Brunckius. Male. Μήτε post μὴ vel μηδὲ solœcum est. Negant hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Aj. 423. (428.)[p], Reisigius Conjectan. in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiæ Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ. Ubi μήτε οἴκτῳ habent omnes fere codices scripti, et primæ quatuor editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1323. [Plurima de hoc Elmslei canone habet Hermannus in Annotat. q. v.]

4. Hesychius: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι. Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες, monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur ἐρετμῶσαι χέρας, *manus remis instruere*, ut ὁπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα. Constructionem recte explicat Schol. ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Interpretes Latini ἐρετμῶσαι pro *remigare* male accipiunt. Vertit Portus, quem sequitur Musgravius, *neque manus remigassent virorum præstantissimorum*. Accusativum χέρας defendit Musgravius ex Iph. A. 1291. μήποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ Βουσὶ βουκόλον τραφέντ' Ἀλέξανδρον οἰκίσαι (οἰκῆσαι mavult Musgravius) Ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι etc. Ad quem locum citat Lucianum de Dea Syria t. III. p. 472. ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σε παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε. Hæc quidem verba sollicitare supersedeo. Apud Euripidem vero legendum ὤφελες videbit qui locum comparaverit cum Sophoclis Œd. T. 1391[q]. Addit Musgravius ad nostrum locum: *Sed præstat fortasse* χέρες, *ut habet in margine MS.* 2816[r]. In-

---

[p] Vulgo, οὔτοι σ' ἀπείργειν' οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν·Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα. Emendavi οὐδ' ὅπως ἐῶ Mus. Crit. Cantabrig. t. I. p. 306. Vulgatam defendit Hermannus, non tamen ita ut sententiam mutarim. Verba οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακὸν nostra lingua significant *neither good nor bad*. Verba οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ κακὸν significationem habent paullo diversam, *not good, nor yet bad*, Sophoclis verbis paullo convenientiorem, quorum verus sensus est, οὔτοι σ' ἀπείργειν βούλομαι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, οὔδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω. Verba οὔδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω quasi in parenthesi sunt.

[q] Fortasse scripsit Euripides, μήποτ' ὤφελες τὸν ἀμφὶ Βουσὶ βουκόλον τραφέντα Παῖδ' Ἀλέξανδρον κτίσαι. Tota fere ῥῆσις a v. 1283. usque ad v. 1319. metro trochaico decurrit. A. v. 1300. legendum videtur: ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμολε, Καὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα θ', Ὁ Διὸς Ἑρμᾶς τ' ἄγγελος (Ἁ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα, Δορὶ δὲ Παλλὰς, ἁ δὲ Διὸς ἄνακτος εὐναῖσιν βασιλίσι) Κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν, ἔριν τε [Δυστυχῆ] τᾶς καλλονᾶς. Ἐμὸν, ἐμὸν δὲ θάνατον, ὄνομα Μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, Ὦ κόραι, προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον. Ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν (Ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) Οἴχεται προδοὺς ἔρημον. Ἁ δὲ δυστάλαιν' ἐγὼ, πικρὸν γάμον, πικρὰν ἰδοῦσα Δυσελέναν, φονεύομαι, διόλλυμαι σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν ἀνοσίου πατρός.

[r] De quo Catalogus: *Codex chartaceus, olim Bigotianus, quo continetur Euripidis Medea, cum Latina interpretatione, quæ ab edita discrepat. Accesserunt viri docti notulæ quædam et emendationes, e manuscriptis codicibus erutæ. Is codex sæculo decimo sexto exaratus videtur.* Hujus libri nulla alia apud Musgravium mentio.

utilis conjectura, imo perniciosa, quæ aliis quoque in mentem venit.

5. Scribendum ἀνδρῶν ἀριστέων censent Wakefieldius ad Lucretium t. III. p. ult. Porsonus ad Euripidem, et Schæferus in Lipsiensi Porsonianæ recensionis editione. Quibus auctoribus, hæc verba conjuncta usurpant Homerus Od. ξ'. 218. Apollonius Rhodius I. 70. II. 460. 465. 960. III. 1004. præter Euripidem, qui dixit Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως. Porro Porsonus et Schæferus vocem ἀριστεὺς haud raro a librariis corruptam esse ostendunt. Nihil igitur lenius hac conjectura, cui tamen objici potest, quod æque bene dicitur ἀνδρῶν ἀρίστων. Ἀϱιστεὺς quidem non usurpatur eo sensu quo dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀϱίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου. Sed *optimates* non minus bene ἄριστοι quam ἀριστῆς appellantur.

5, 6. οἳ τὸ πάγχϱυσον δέρας Πελίᾳ μετῆλθον.] Sic Rom. A. C. D. E. Sed Rom. B. αἳ (χεῖρες scilicet) τὸ πάγχρυσον δ. Postremæ vocis scriptura in eo cod. incerta est. Par. B. et Schol. δέρας. Par. E. Mag. Put. Flor. 2. Vict. δέρος. Sic etiam Eustathius p. 600, 11. diserte, monente Porsono, qui eam scripturam admisit, [ut et Matthiæ.] Infra v. 467. Bacch. 833. vulgo legitur δέρας, δέρος vero Phœn. 1127. Ion. 995. et apud Sophoclem Ajace Locro Fr. vi. Aut igitur utramque formam usurpabant tragici, aut scriptura prorsus incerta est. Quod infra v. 467. habent omnes impressi, nullo scripto, quod sciam, [præter Mag. et Vict.] dissentiente, hic etiam retinere malui. Ejusdem formæ sunt voces δέρας et γέρας, in genitivo aut dativo casu nusquam apud Atticos scriptores obviæ. Olim legebatur apud Euripidem Ion. 1010. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δέρος θεᾶς; Edd. recentiores ex codd. H. Stephani, vel potius ex ipsius conjectura, δίπτυχον δῶϱον θεᾶς. Rectius fortasse Reiskius γέρας. Suspicor primum erroris gradum fuisse δέρας pro γέρας, secundum δέρος pro δέρας.

8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.] Noster infra v. 624. θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Vide Valckenarium ad Hipp. 38.

9, 10. οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας Πατέρα,] Schol. σὺ δ' ἂν et Πελειάδας.

11. Par. B. σὺν ἀνδρί.

11, 12. ἁνδάνουσα μὲν Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,] Aldus ἀνδάνουσα leni spiritu, quem exhibent Rom. omnes. Par. B. ἁνδάνουσα, a secunda manu ἀνδ. Schol. Τὸ δὲ ἁνδάνουσα.] ὀϱθὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἀντὶ τοῦ ἁνδάνουση. Sic ed. Veneta. Lasc. ἁνδάνουσα. Sic etiam H. Stephanus[s]. Ceteræ quas vidi omnes ante Genevensem P. Stephani ἀνδάνουσα, quod exhibent Musgraviana et major Beckiana, licet Commeliniana et Barnesiana, unde derivatæ sunt eæ editiones, recte ἀνδάνουσα exhibeant. Apud Sophoclem Ant. 89. Aldus μάλιστ᾽ ἁδεῖν, schol. Rom. μάλιστ᾽ ἅδειν, pleræque edd. μάλισθ᾽ ἁδεῖν. Ibid. 501. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ᾽ ἀφανδάνοντ᾽ ἔφυ. Incert. Rhes. 137. Ald. habet ἀνδάνει.

---

[s] Titulus ejus editionis est: *Tragœdiæ selectæ Æschyli, Sophoclis, Euripidis. Cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianæ interpretationes locorum aliquot Euripidis. An. M.D.LXVII. Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* Octo complectitur tragœdias; Euripidis Hecubam, Iphigeniam priorem, Medeam, Alcestidem; Sophoclis Ajacem, Electram, Antigonam; Æschyli Prometheum.

12. Genitivus πολιτῶν post ἀνδάνουσα multis conjecturis locum dedit. Par. B. φυγῆι πολιτῶν, cui additur Gl. τῇ ἀπὸ τῆς Θετταλίας φυγῇ, ἀρεσκομένη τῷ πρὸς τοὺς Κορινθίους πεφευγέναι. πολιτῶν γὰρ λέγει τῶν Κορινθίων. Canterus Nov. Lect. II. 21. φυλῇ vel ψυχῇ πολιτῶν [t]. Barnesius φυγῇ πολίταις. Reiskius φυῇ aut φύτλῃ πολιτῶν. Piersonus Verisim. p. 58. φυγὰς πολίταις. Musgravius ὀργῇ πολιτῶν. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 40. φύσει πολιτῶν. Denique Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 21. φύσει πολίταις. Vulgatam defendere conatur Portus, qui præter alia comparat Demosthenis verba Olynth. II. p. 21. D. ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. Qui πόλεις καὶ τόπους dixisset, nisi inter hæc verba et φαίνεσθαι προϊεμένους interposuisset ὧν ἦμέν ποτε κύριοι. Hanc constructionem, de qua dixit Matthiæ Gramm. Gr. §. 426. not. 2. §. 474. c. tragicis satis familiarem fuisse nemo nescit, qui vel Porsonum legerit ad Or. 1645. (1629.) Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν, Ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος, Ἥδ᾽ ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Sed hujusmodi exempla genitivum πολιτῶν non confirmant. Nam primo, ex eo quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpatur, non recte colligitur genitivum pro dativo usurpari posse [u]. Aptius exemplum præbet noster Heracl.

---

[t] Canteri conjecturarum melior est ψυχῇ. Tragicus enim φύλῳ potius quam φυλῇ dixisset. Hoc proculdubio nesciebat Barnesius, qui de Cantero ait: *Sed has ejus conjecturas damnat codex Heinsio-Scaligerianus.* Is codex, cujus frequens apud Barnesium mentio, nihil aliud est quam editionis Canterianæ exemplum, quod ex ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam hujus Academiæ venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Jos. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri conjecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius. [Vid. Elmslei. ad Bacch. v. 261. in addendis. ed. Lips.] Quod autem dicit Barnesius, Canteri conjecturas a codice damnari, ita explicandum est. Canteri verba sunt: *Emendavimus hunc locum Novarum Lectionum* lib. II. cap. xxi. Quibus adscripsit Scaliger *falsum.* Habemus etiam alias Scaligeri conjecturas, quæ Barnesio ignotæ fuisse videntur. Exhibet eas exemplum ed. Hervagianæ secundæ, quod etiam olim ed. Bernardi fuit. Ad ea tituli verba ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑ adscripsit sive Scaliger sive alius quispiam *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri.* Supra scriptum est: *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione librorum Illustris Viri Josephi Scaligeri, cujus manu multo plurima hic emendantur.* Scaligeri conjecturæ cum codicis lectionibus confusæ leguntur, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint. Ex alterutro horum librorum derivatæ sunt omnes Scaligeri in hanc fabulam conjecturæ in annotatione mea memoratæ.

[u] "Et hoc quidem facile redargui pot-
"est loco Platonis Menon. p. 96. A.
"(p. 381. Bip.) ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου
"ὁτουοῦν πράγματος οὗ οἱ μὲν φ. &c. ubi
"etiam verbum accusativum requirens
"genitivo e pronomine relativo pendenti
"præmittitur." Matthiæ, qui in h. l. dedit φυγῇ πολιτῶν.

67. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, Ἄξω κομίζων, οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco monui, ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι δοῦλοι. Deinde, ut concedamus optime Græce dici πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἀνδάνουσα, dubitari potest an recte dicatur ἀνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα. Exempla quæ ad confirmandam vulgatam scripturam desiderantur, hujusmodi sunt: πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένους, ὧν ἡμέν ποτε κύριοι· *Vestra est urbem quam statuo.* Brunckius edidit φυγῇ πολίτας. *Constructio est*, inquit, ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Ita v. 908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ. Ἀνδάνειν accusativum regere monet apud Euripidem Or. 1607. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sed ibi pronomen omittunt plerique libri scripti et impressi. Dicitur quidem ἀρέσκειν τινὰ, *placere alicui.* Sed recte monet Wyttenbachius, non utendum esse ea constructione ad defendendum ἀνδάνειν τινά. Beckius Barnesii conjecturam φυγῇ πολίταις admisit. Sic etiam Porsonus, qui πολιτῶν e scripturæ compendio male intellecto natum putat. Omnes Rom. φυγῇ πολιτῶν, sed in A. αις supra scripsit recentior quidem manus, sed quæ multas lectiones haud contemnendas annotavit. Matthiæ φυγῇ πολιτῶν, ut vulgo. Hos omnes fugit, pro dativo φυγῇ reponendum esse nominativum φυγή. Schol. τὸ δὲ ἀνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούσῃ. Hoc vult grammaticus, ἀνδάνουσα φυγὴ per appositionem dici pro ἀνδανούσῃ φυγῇ. Ita noster infra v. 1189. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ Πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Heracl. 70. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, Βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται, Πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Or. 1105. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν. Hic dicitur λύπην πικρὰν propter accusativum Ἑλένην. Si Ἑλένη τέθνηκε dixisset poëta, addidisset Μενέλεῳ λύπη πικρά. [Vulgatam defendit Herman. in Annotat.]

13, 14, 15. αὐτή τε—διχοστατῇ.] Hæc leguntur apud Stobæum tit. LXXIV. p. 441. [Vol. III. p. 76.]

13. αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.] Sic Par. B. Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. αὐτὴ τὲ, quæ scribendi ratio in codd. frequens est. Stobæus αὐτὴ δὲ, quod recte admisit Beckius, neglexerunt Porsonus et Matthiæ. Hermannus quoque in Annotat. αὐτή τε defendit. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγὴ et αὐτὴ δέ. Apud Apollonium Lexico Homerico v. Συμφερτὴ non legitur hic versus, ut ait Porsonus, sed verba tantum αὐτὴ πάντα συμφέρουσα. Ejus igitur auctoritas neutri parti accedit.

Ibid. Rom. C. D. E. συμφέρουσα. Rom. A. B. ξυμφέρουσα, minus recte. Vide ad v. 2. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ Νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Œd. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. Vide ad v. 1349. In hoc versu et sequentibus respexit Euripides ad Homerum Od. ζ. 182. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Vid. etiam Plutarch. Amatoris, p. 770. A.

οὔτε γὰρ ἡδοναὶ μείζονες ἀπ' ἄλλων, οὔτε χρεῖαι συνεχέστεραι πρὸς ἄλλους, οὔτε φιλίας τὸ καλὸν ἑτέρας ἔνδοξον οὕτω καὶ ζηλωτὸν, ὡς ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.

14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,] *Legendum, ni fallor,* ὅπερ, inquit Musgravius. Inutilem hanc conjecturam censet Porsonus, qui e Pseudogregorio v. 32. ἧπου non male se habere affirmat. Si vera sunt quæ de ἧπου ad v. 1275. dicturus sum, hic usurpari non potuit[x]. Par. B. ἥπερ.

Ibid. Aldus γίγνεται v. 14. 738. γίγνομαι v. 693. γιγνώσκειν v. 223. γιγνώσκων v. 547. γιγνώσκω v. 905. Idem γινώσκεις v. 84. Lasc. γινώσκεις v. 84. γινώσκων v. 547. In ceteris γν habet. Omnes Rom. Mag. γίνεται v. 14. Rom. A. B. C. γ ubique omittunt, præterquam v. 547. ubi solus A. γινώσκων. Par. A. etiam ubique fere in his fabulis γίνομαι et γινώσκω exhibet, auctore Brunckio. Prava quidem scriptura, sed longe antiquior ullo qui hodie exstet codice.

17. προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,] Omnes Rom. et Par. B. αὑτοῦ. Lasc. αὑτοῦ. Sic etiam edd. recentiores jam inde a Barnesiana.

18. γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,] Ed. Commeliniana typographi errore Ἰήσων, quod in Musgraviana manere passus est is qui speciminum corrigendorum curam susceperat. Recte Ἰάσων Canteriana, quam expressit Commelinus, necnon Genevensis P. Stephani, quæ a Commeliniana expressa est. Vix opus erat ut moneret Brunckius hanc scripturam in membranis exhiberi.

19. γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.] Hesychius: Αἰσυμνᾷ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Præter Euripidem neminem novi qui verbum αἰσυμνᾶν usurparit[y]. Schol. αἰσυμνᾶν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων (ed Ven. κυμέων) αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Cumæorum igitur Αἰσυμνάτας Atheniensium Ἄρχοντι respondebat. Argumentum Sophoclis Œdipi Tyranni: ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα. Plura dabunt interpretes Hesychii v. Αἰσυμνῆται.

21, 22. βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς, Πίστιν μεγίστην,] Omnes Rom. ἀνακαλεῖ δέ. Pseudogregorius v. 50. ἀνακαλεῖ omissa particula, vel potius absorpta in prima proximæ vocis syllaba. Olim malui ἀνακαλεῖ τε, scilicet ut τῷ μὲν responderent verba κεῖται δ' ἄσιτος v. 24. Vide ad v. 190. 259. 406. Sed nunc video vulgatam emendatione non egere. Duplex oppositio est; primo inter βοᾷ μὲν ὅρκους et ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν, deinde inter hanc integram sententiam et κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. Noster Hipp. 473. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, Λῆξον θ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις Τάδ' ἐστὶ, κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν· Τολμᾷ δ' ἐρῶσα. θεὸς ἐβουλήθη τάδε. Plerique libri λῆξον δ' ὑβρίζουσ', quod non admisit Valckenarius. *Nam ad illud* μὲν, inquit, *respondet in* v. 476. τόλμα δ' ἐρῶσα, *et bene junguntur* λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'. Fallitur vir summus. Etiam si abesset μὲν, λῆξον δ' ὑβρίζουσα post λῆγε κακῶν φρενῶν dixisset Euripides[z]. De qua re vide ad verba φίλτατον δέ μοι κάρα v. 1039. Eodem jure legendum ut vulgo ἀνακαλεῖ δὲ nostro loco. Idem enim significant βοᾷ et ἀνακαλεῖ, quorum utrumvis utrique sententiæ membro æque conveniret.

---

[x] Cum nostro loco confert Matthiæ Ion. 937. πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν. v. Gramm. ejus Gr. §. 440, 7.

[y] [Schæfer citat ex Inscriptione Chalcedon. (apud Cayl. Rec. 2. tab. 55.) αἰσυμνῶντες μῆνα Διονύσιον. Ex Aristotelis definitione (Rep. III. 10.) αἰσυμνήτεια est αἱρετὴ τυραννίς.]

Ibid. Par. B. Rom. C. E. δεξιάς. Rom. A. B. D. Par. A. Pseudogregorius v. 50. δεξιᾶς, quod admiserunt Brunckius et Porsonus. Ita quoque legendum viderat Jortinus apud Musgravium. Matthiæ δεξιὰς revocavit, quod mea sententia non est scripturæ diversitas consulto admissa[a], sed merus librariorum error, ut ἀρετὰς in Rom. C. v. 819. Sophocles Œd. C. 1632. δός μοι (vel μου) χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Phil. 813. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.

24. κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,] Rom. A. Par. A. (monente Brunckio) Flor. 15. Haun. ἀλγηδόσι. Rom. B. C. Mag. Flor. 2. Vict. ἀλγηδόσιν. Rom. D. E. Par. B. D. Flor. 10. Lasc. Schol. ad v. 96. ἀλγηδόνι, quod admisit Porsonus. Matthiæ vero ἀλγηδόσι revocavit. Quo minus refert, eo difficilius est eligere. Pluralem retineo, propterea quod præter Aldum eum exhibent tres præcipui codd. Rom. A. C. Par. A. Ceterum Schol. ad v. 96. ἀφεῖσ'.

25. Par. B. συντήκουσα. γρ. καὶ συντείνουσα.

26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη.] Ἐπεὶ, *ex quo*, monente Porsono ad v. 136. ἐπεί μοι φιλία κέκρανται. Noster Or. 77. καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον, Ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον Ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ, Οὐκ εἶδον.

27, 28. οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς Πρόσωπον.] Par. B. ἀπαλλά$\overset{σ}{σ}$ουσα. Rom. C. ἀπαλλάσουσα. Idem φυλάσεσθε v. 101. γεναῖος v. 754. συγνώμη v. 796. δυσεβεῖ v. 1254. Plura hujusmodi vitia in codd. Rom. occurrunt v. 158. 282. 704. 738. 977. 999. 1186. 1295. 1350. 1356. Aldus ἀφυσαμέναν v. 814. ἐσπάρασ' v. 1186. cetera emendate. Lasc. vero χαράσου v. 154. ἀπόλυμαι v. 272. ἀπαγγέλουσί μοι v. 282. πλημελὲς v. 300. ἀπαλάσσου v. 712. δυσεβοῦσι v. 738. ἀπενέπω v. 795. συγνώμη v. 796. ἀφυσαμέναν v. 814. ἀγγέλων v. 977. δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350.

28, 29. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.] Conjicit Valckenarius ad Hipp. 304. ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιον Κλύδων'. Receptam defendit noster Andr. 538. ab ipso Valckenario allegatus: Τί με προσπίπτεις, ἀλίαν πέτραν Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Qua significatione nihil refert utrum πέτρα an πέτρος dicatur. At scriptura a Valckenario proposita postulat, ni fallor, ut πέτρα scribatur. Præterea recte monet Porsonus, accusativum κλύδωνα valde inconcinnum esse, sequente scilicet genitivo φίλων [b].

---

[z] Ibid. 1238. σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν. Incertus sum, utrum θραύων δὲ an θραύων τε legendum.

[a] Immo Matthiæ in notis δεξιὰς diserte defendit. "Appositionis loco esse verba "πίστιν μεγίστην ex adjecto superlativo "colligo: si esset πίστιν βεβαίαν, vel "πίστιν per se, δεξιᾶς scribendum cense-"rem."

30. ἣν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,] Par. B. Rom. B. ἣν μήποτε στρέψασα. Rom. C. E. ἣν μήποτε στρέψασα. Rom. A. ante corr. ἣν μήποτε στρέψασαν. Rom. A. a corr. D. ἣ μήποτε στρέψασα. In Rom. A. scriptum γρ. ἥν. De sententia vide ad ἀποιμώξῃ v. seq.

Ibid. Rom. C. D. E. πάλλευκον δέρην. Rom. A. B. πάνλευκον δέρην. Cujus scripturæ alterum exemplum vide ad v. 1133. Mag. Put. Flor. 2. Vict. ex Hec. 500. πάλλευκον κάρα.

31. αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,] Par. B. Rom. A. C. D. E. πρὸς αὐτήν. Lasc. πρὸς αὑτήν. Sic etiam H. Stephanus, Barnesius, et sequentes.

Ibid. Rom. C. D. E. ἀποιμώξῃ. Rom. A. B. ἀποιμώζει. Alii scilicet ἣν μήποτε ἀποιμώξῃ, alii ἣ μήποτε ἀποιμώζει legerunt. Hæc scriptura, etiam si commodum sensum præberet, admitti non posset. Græce enim diceretur ἣ οὔποτε στρέφουσα. In vulgata ἣν μήποτε accipiendum pro πλὴν ὅτ' ἂν, constructione minus usitata: [et Aldus legit divisim μή ποτε.] Quo sensu nescio an præstet ἀποιμώζῃ [c]. Nec male se habet ἀποιμώζει, modo legatur εἰ μήποτε. Hujus verbi scripturam sæpe corruperunt librarii. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1314. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, Τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον. Lascaris aliique οἰμώξῃς. Alc. 637. σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν Νέῳ γέρων ὢν, τόνδ' ἀποιμώξεις νεκρόν; Lascaris ἀποιμώξῃ. Recte Monkius ἀποιμώζεις. Aristophanes Ran. 753. AI. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς, Ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης. ΞΑ. Οἴμωζε μέντ' ἄν. Brunckius Ὤιμωξε. [De μήποτε et μή ποτε vid. Herman. ad l.]

33. μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Rom. A. ante corr. ὅσφε νῦν, a corr. ὅσφε νιν. Rom. B. ὅς σφέ νιν, C. ὃς σφὲ νῦν, D. ὥς σφε νῦν, E. Flor. 2, 15. ὅ σφε νῦν. Omnes male. Recte Lasc. ut Aldus ὅς σφε νῦν. Par. B. ὅσφε addito altero σ. Schol. ὅσφε. τὸ χ̄ ὅτι κακῶς τῷ σφε̄ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν αὐτήν. Haun. μιν pro νῦν.

Ibid. Schol. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς· (Fragm. Inc. lxxxv.) Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Copiose de hoc Atticismo dixit Valckenarius ad Phœn. 712. breviter Matthiæ Gramm. Gr. §. 559. 6.

---

[b] "Cf. Æsch. Prom. 1000. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως παρηγορῶν, quem locum comparat Monk. ad Hip. 304." Matthiæ.

[c] Quoties in verborum terminationibus permutentur ζ et ξ, quid attinet dicere? Miror Doricum ἁρπάξητε apud Sophoclem Ant. 311. nulli editori displicuisse.

34. ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,] Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Pseudogregorius v. 52. ἔγνω καὶ ἡ τάλαινα. Idem v. 947. ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα. Versum ut vulgo legitur citat Eustathius p. 1093, 26. a Porsono allegatus.

Ibid. Pseudogregorius v. 52. 947. συμφορῶν, quæ solennis est varietas. Vide ad hujus fabulæ v. 53. 1148. 1202. His accedant exempla nonnulla ex aliis fabulis. I. Euripides Or. 60. ἔστι δ' ἔσω Κλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφοράν τε δωμάτων. Ita Aldus. Alii a Porsono ad v. 154. memorati, necnon Barnesius in margine, συμφοράς. II. Ibid. 154. Τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς; Ita ex conjectura Porsonus. Recte vulgo, τίνα δὲ συμφοράν; Legendum vero v. 141. τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ 'στω κτύπος. Vulgo minus recte μηδ' ἔστω κτύπος. Nec multo melius Seidlerus de Versibus Dochm. p. 200. μηδὲ κτυπεῖτ'. III. Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι. Pseudogregorius v. 1062. συμφοραῖς, monente Porsono ad nostrum locum. Vide Med. 1164. IV. Ibid. 1255. Αἶ αἶ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν. Ita olim solœce legebatur. Monkius me auctore κέκρανται ξυμφορὰ reposuit. Vide Med. 136. [et Hermann. ad l.] V. Ibid. 1389. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης. Brunckius e duobus codd. οἵαις ξυμφοραῖς. Pseudogregorius v. 802. οἵᾳ συμφορᾷ, monente Porsono. In his omnibus locis plurali melior est singularis.

35. οἶον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. A. μὴ ἀπολείπεσθαι, quam meliorem scribendi rationem esse monui ad Heracl. 460. 'Απολείπεσθαι autem non *deserere* significat, ut a plerisque redditum est, sed *privari*, ut in Or. 216. ἀμνημονῶ γὰρ, τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν. Sophocles El. 1167. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω, Ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ Τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου. Neque metro neque sententiæ minus consuluisset Euripides, si nostro loco scripsisset μὴ στερηθῆναι. Ita Iph. T. 1057. καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας.

36. στυγεῖ δὲ παῖδας οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.] Lasc. B. εὐφρένεται, et v. 161. διακνεομένους. Lasc. A. εὐφραίνεται et διακναιομένους. Rom. D. νάπεσι v. 3.

37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.] Rom. C. Pseudogregorius 488. 1072. 1169. νέον. Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10. Lasc. κακόν. In Rom. A. B. scriptum, γρ. νέον. Altera scriptura nata e v. 311. ubi libri omnes μή τι βουλεύσῃς κακόν.

39. ἐγῷδα τήνδε,] Aldus ἐγ' ᾧδα. Lasc. Par. B. Flor. 10. ἐγῷδα. Rom. D. ἐγὼ δέ. Par. A. ἐγῷδα. Quam scripturam exhibet Aldus Phœn. 723. Idem ἐγῷδα apud Sophoclem Œd. C. 452. ut nostro loco Lascaris. Nescio an rectius.

Ibid. δειμαίνω δέ νιν,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. Flor. 2, 15. Haun. δειμαίνω τέ νιν, quod admisit Brunckius.

40. μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔσ-

τρωται λέχος,] Par. B. ωἴσῃ. Lasc. A. εἰς βὰς, B. εἰσβᾶσ'. Eadem fere verba infra v. 373. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Fuisse etiam videntur, qui verba σιγῇ—λέχος post v. 278. collocarent, ut suo loco declarabo. Nostro loco minus conveniunt, ut recte monet Musgravius. Metuit nutrix ne liberos interficiat Medea. Vide v. 36. 91. 101. 179. Qua sententia neque σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα dixisset, neque ἵν' ἔστρωται λέχος, τὸ γαμήλιον λέχος scilicet. Recte igitur hæc verba a Musgravio jam uncinis inclusa omisisse mihi videtur Brunckius, nec video quibus rationibus adductus ea revocarit Matthiæ[d]. Mutato quidem versuum ordine non male legi posset: δειμαίνω τέ νιν, Μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, Ἦ καὶ τύραννον (id est, Creontis filiam, ut mox videbimus) τόν τε γήμαντα κτάνῃ, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Sed non opus est ut bis legantur hæc verba, quæ melius infra v. 374. (ubi a scholiasta agnoscuntur) quam hic legi mihi videntur. Plura hujus περιεργίας exempla vide v. 298. 455. 768. 974. 1208.

41. ἢ καὶ τυράννων τόν τε γήμαντα κτάνῃ,] Rom. C. τυράννων. Hinc non male Scaliger in exemplo suo Hervagianæ secundæ τυράννω, patrem scilicet et filiam. Sed Rom. A. (qui ante corr. τόνδε γήμαντα habet) B. D. E. Par. B. Lasc. Mag. τύραννον, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullæ veteres. Schol. Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ. Repone, τύραννον. τὸν Κρέοντα φησὶ, ut in Par. B. [Hermannus et in Schol. et in textu τυράννους reponendum judicat.] Verba sunt a superioribus male divulsa, quod sæpissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiæ mentio est, quam Medeæ multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiæ potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quæ hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) Μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem præbent codd. Romani. In A. legitur gl. θηλυκῶς τὴν γλαύκην a prima manu, τὴν a diversa. In B. τὴν et ἤτοι τὴν γλαύκην. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τόν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 847. Si Creontem significaret τύραννον, τόν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poëta.

42. κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.] Schol. συμφορὰν δὲ λάβῃ, οἱονεὶ, μείζονι κακῷ περιπέσῃ, πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος. Medea infra v. 375. εἰ ληφθήσομαι Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη, Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

---

[d] “Rectius judicasse videntur Valckn. ad Phœn. 1286. et Pierson. Veris. p. 59. hoc loco versum servandum, infra delendum censentes.” Matthiæ.

43, 44. *δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν Ἔχθραν τις αὐτῇ,*] Par. B. Rom. A. B. D. E. *οὔτοι* et *ἔχθραν*. Rom. C. *οὔτι* et *ἐχθράν*. Mag. Flor. 2, 10. Vict. Haun. *οὔτι*. Ita quoque Aldus v. 897.

44. *καλλίνικον οἴσεται.*] Gl. in Par. B. D. *ἤγουν στέφανον*. Quam interpretationem inutilem reddit certissima Mureti conjectura *ᾄσεται* pro *οἴσεται*, quam ab eo Var. Lect. III. 11. propositam, a Canteroque præter alios laudatam, Porsonus demum admisit, multisque similis erroris exemplis confirmavit[e]). Subauditur *ᾠδήν*[f]. Noster Herc. 180. *τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε*. Ibid. 680. *ἔτι τὰν Ἡρακλέους Καλλίνικον ἀείδω*. El. 864. *ἀλλ' ἐπάειδε Καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ*. Hæc attulit Muretus. Addo Phœn. 1719. *Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον ἔβαν, Παρθένου κόρας Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.*

45, 46, 47. *ἀλλ' οἵδε παῖδες—φιλεῖ.* Hæc leguntur apud Stobæum Tit. LXXVIII. p. 453. [Vol. III. p. 106.] ubi ed. Trincavelli *ἀλλ' οἵγε παῖδες*. Sic *τοῖς γε* pro *τοῖσδε* Aldus v. 1101. Trincavellus etiam v. 46. propter *ὁμοιοτέλευτον* omittit.

45, 46. *ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι,*] Ammonius: *Τϱοχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέϱᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φήσιν, ἐν μὲν* (vulgo *μὲν ἐν*) *Ἀλόπῃ Εὐριπίδου·* (Fr. iv.) *Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον Στείχοντα θεωρὸν* (vox corrupta) *ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.* Postrema verba in edd. propter *ὁμοιοτέλευτον* omissa, e scripto cod. Musei Britannici addidit Porsonus. Suspicor autem Tryphonem nostro loco non *τρόχων* sed *τϱοχῶν* legisse, ejusque sententiam fuisse, alios esse virorum *τρόχους* in Alopa, alios puerorum *τροχοὺς* in Medea. Hinc esse puto, quod priori exemplo particulam *μὲν* alteri *δὲ* præposuit. Rectius, ut mihi videtur, de nostro loco judicavit Schol. *Ἐκ τρόχων. βαϱυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης· Ἐβάδιζέ* (vulgo *βαδίζει*) *μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας.* Huc respicit Hesychius: *Τρόχων. δϱόμων,* [*ὡς νόμων*] *καὶ τὰ ὅμοια.* Item Photius: *Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.* Par. B. *τρόχων*.

47. *νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.*] *Cogitavi aliquando οὐκ ἀλέγειν* ait Reiskius, *sed amplio.*

48. *Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,*] Alexis apud Athenæum p. 483. E. *εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα.* Ita Porsonus pro *πλέον οἶκον κτῆμα*. Nonius Marcellus c. iv. p. 650. Eliminare *est* exire. *Ennius Medea Exsule:* Anti-

---

[e] Vide Schæferum Meletem. Crit. p. 66. Adde *ζῶν τοις* pro *ζῶντας* apud Sophoclem El. 1478. *Τιϱυνθίοις* pro *Τιϱυνθίας* apud Euripidem Heracl. 164. Contrario errore *δεσποσύνας* pro *δεσποσύνοις* Iph. T. 439. *οὔϱια* pro *οὔριοι* Hel. 1604.

[f] "Vulgatam defendit Heyne ad Pind. "Ol. IX. 1. *καλλίνικον στέφανον* intelligens." Matthiæ.

qua herilis fida custos corporis, Quid sic extra ædeis exanimata eliminas? Idem c. i. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule.

49, 50. *τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν Ἕστηκας,*] Scaliger *τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'.* Præstat *τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν*, id est, *οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν.* Ita v. 875. *ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.* Vide ad v. 154. 672.

50. *αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;*] Ita recte ed. Cantabrigiensis ab ipso Porsono correcta. Lipsiensis prior typographi errore *αὐτὴν*, quod ex ea in Londinensem a. 1812. admissum est. Altera Lipsiensis recte *αὐτή.* Lipsienses editiones curavit Schæferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66. Par. B. scripserat *αὐτῆς.*

Ibid. Par. B. Rom. A. ante corr. C. D. E. *θρεομένη.* Rom. A. a corr. B. *θεωμένη.* Alibi forsitan scriptum reperiatur *θεομένη.* Hesychius: *Θρεομένη. θρηνοῦσα.* Idem: *Θρεόμενον. ὀλοφυρόμενον.* Vide Æschylum Suppl. 117. Theb. 78. Ag. 1174. Cho. 970. (modo recte ibi legatur *θρεομένοις* [g]), Euripidem Hipp. 363. ubi gl. apud Valckenarium *λαλούσης*, rectius fortasse quam Hesychius. Nam *θροῶ* a *θρέομαι* derivatum sæpe *λέγω* significat.

51. *πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;*] Par. B. Rom. D. E. *σου*, ut omnes edd. ante Porsonum. Rom. A. B. C. *σοῦ.* De his parcius.

52. *Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,*] Alii *ὀπαδὸς* scribunt, alii *ὁπαδός.* Aldus *ὀπαδὲ* v. 52. *στείχοντ' ὀπαδῶν* v. 1088. *ὀπαδῶν* Or. 1126. *χωρεῖτ' ὀπαδοί* Hipp. 108. *στείχοντ', ὀπαδούς τ'* Alc. 615. *σύμπεμπ' ὀπαδῶν* Iph. T. 1208. *στείχετ' ὀπαδοί* Heracl. 1053. *ὀπαδοὶ* Hel. 1197. *ὀπαδοῖς* Herc. 950. Contra *ὁπαδῶν* Med. 329. Alc. 134. Iph. A. 1463. *ὁπαδὸν* Hipp. 1151. Lascaris *ὁπαδῶν* Med. 329. *ὁπαδὸν* Hipp. 1151. In Med. 52. 1088. Hipp. 108. Alc. 134. 615. lenem spiritum exhibet. In nostro loco Par. B. *ὁπαδέ.*

53, 54. *χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.*] Hæc habent Ælianus de Nat. Anim. VII. 28. Stobæus Tit. LXII. p. 384. [Vol. II. p. 449.] et sine ultimis tribus verbis Eumathius sive Eustathius VIII. p. 314. omnes a Porsono allegati. Par. B. Rom. A. B. E. Stobæus, *ξυμφορά.* Rom. C. Ælianus, *συμφορά.* Rom. D. *ξυμφορᾷ.* Quam scripturam agnoscit etiam Rom. A. qui *ἐν* ab eadem manu suprascriptum habet. Gl. in eodem *ὑπάρχουσι* spectat ad aliam scripturam *συμφοραὶ*, quam exhibent Eumathius (qui *τῶν δεσποτῶν*) et Pseudogregorius v. 1247. In Par. B. Gl. sec. *εἰσί.* Vulgatam confirmat noster Bacch 1026. *ὥς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὅμως Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ* δεσποτῶν. Ubi repræsentandum suspicatur Porsonus nostræ fabulæ v. 54. Non opus, modo subaudiatur κακά. In Par. B. Gl. ὁ στίχος καὶ ἐν βάκχαις κεῖται.

---

[g] Verba *τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις* non sunt temere sollicitanda. Idem metrum v. 958. *κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ*, modo scribatur *κρατεῖ τε*, ut sententiæ caussa scribendum censuerunt nonnulli. V. 963. fortasse legendum: *ἄναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον Χαμαιπετὴς ἔκειθ') ἰάν. Τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμείψεται Πρόθυρα δωμάτων, ὅτ' ἂν ἀφ' ἑστίας.* Audacter repono *χορὸς* pro *χρόνος*, dubitanter *ἰὰν* pro *ἀεί.* Legitur *ἰὰν*, *vocem*, Pers. 940. ubi consulendus Blomfieldius. Dixit Æschylus *χαμαιπετὲς βόαμα* Ag. 929.

54. Aldus πιτνοῦντα v. 54. πιτνόντων v. 834. πιτνεῖν v. 1164. προσπιτνεῖ v. 1174. πιτνεῖν v. 1224. προσπιτνεῖ v. 1233. πιτνόντ' v. 1237. πίπτει v. 1253. Lasc. A. πιτνῶντα, B. πιτνοῦντα, v. 54. πιτνώντων v. 834. πιτνεῖ v. 1253. Rom. A. πιτνόντα v. 54. πιτνόντων supra scripto ω v. 834. προσπίπτει (γρ. καὶ προσπιτνεῖ) v. 1174. πίτνειν ante corr. πιτνεῖν a corr. v. 1224. πίτνοντ' ante corr. πιτνόντ' a corr. supra scripto ῶν v. 1237. πίτνει ante corr. πιτνεῖ a corr. v. 1253. Rom. B. πιτνόντα v. 53. πιτνώντων v. 834. προσπίπτει v. 1174. πιτνεῖ v. 1253. Rom. C. πιτνόντα v. 54. πίπτει v. 1164. πιτνοῦντ' v. 1237. πιτνεῖ v. 1253. Hi omnes in locis silentio prætermissis cum Aldo consentiunt. Eadem diversitas etiam in Rom. D. E. Nostro loco scriptura sex modis variatur. Rom. D. πίτνοντα ut et Par. B. deinde πιτνῶντα. Rom. A. B. C. πιτνόντα, quod admisit Matthiæ. Pleræque edd. πιτνοῦντα. Rom. E. Ælianus, Haun. πιτνῶντα. Stobæus πίπτοντα. Eumathius πίτνονται. Unice verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77.

55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,] Par. B. εἰς τοῦτ' Brunckius ἐς τοῦτ'. Idem εἰς φίλους v. 83. ἐς καινὰ v. 233. εἰς τυράννους v. 302. εἰς τοσοῦτον v. 365. εἰσβᾶσ' v. 374. εἰς τὸ δεινὸν v. 397. ἐς μὲν v. 402. ἐς τυράννους v. 441. εἰς γάμους v. 534. ἐς ταὐτὸ v. 551. ἐς τοσοῦτον v. 556. ἐς λέχος v. 558. εἰς τοῦτο v. 705. ἐς ὄψιν v. 758. εἰς πάντα v. 803. ἐς φίλους v. 867. ἐς τὸ λῷον v. 881. εἰσῆλθέ μ' v. 901. ἐς χέρας v. 926. ἐς χεῖρ' v. 943. ἐς φόνον v. 947. ἐς δόμους v. 1021. ἐς πατρὸς v. 1146. εἰσβολὰν v. 1231. Edidisse videtur quod in membranis repererat. Aldus in his omnibus diphthongum habet. Lascaris ἐσμὲν, *sumus*, v. 402. ἐς φόνον v. 947. ἐς πατρὸς v. 1146. Cetera ut Aldus. Porsonus ἐς v. 758. 1146. in aliis εἰς. Matthiæ ubique ἐς, quod mea sententia non nisi metri caussa admittendum est. Vide Præfat. ad Sophoclis Œd. Tyr. p. ix. Aldus in Euripidis Medea nunquam sine necessitate ἐς edidit. Lascaris bis sine necessitate, ut paullo ante monui, ter etiam metro repugnante. Vide v. 695. 956. 1300. Semel quoque v. 260. εἰς contra metrum edidit. Codicum Rom. scripturam neque diligenter enotatam habeo, neque si haberem, operæ pretium esset eam cum lectore communicare. Si exstarent Euripidis tragœdiæ ipsius manu scriptæ, ubique fortasse legeretur ΕΣ. Ea enim ætate pro diphthongo ει plerumque scribebant E, ut XEP pro χείρ. Non igitur scriptura differebant ἐς, ἔσω, ξένος, ἐνάλιος, ab εἰς, εἴσω, ξεῖνος, εἰνάλιος. Non mirum, si hæc ambiguitas librarios sæpe fefellit.

56, 57. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.] Philemon apud Athenæum p. 288. D. a Musgravio allegatus: ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104. C. πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν, Οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero

Tuscul. III. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui sæpe delectat, ut illa apud Ennium nutrix:* Cupido cepit miseram nunc me proloqui Cœlo atque terræ Medeai miserias. Noster Iph. T. 42. ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴτι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. V. 56. omittit Rom. B.

Ibid. Omnes Rom. Par. A. B. Lasc. B. μολούσῃ. Lasc. A. μολούσσῃ. Par. E. Mag. Put. Pseudogregorius v. 57. μολοῦσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. [Flor. 2. μολούσαν.] Dativum agnoscit Schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούσῃ γὰρ ἀντὶ τοῦ μολοῦσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cujus παρῳδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum præbet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Musgravius μ' ὑπῆλθε pro μοι ὑπῆλθε per elisionem dictum putat. Eadem est Brunckii sententia, qui μολούσῃ in textu exhibet, μολοῦσαν vero in annotatione probat, ea scilicet constructione qua dicitur infra v. 796. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Sed hodie inter omnes fere eruditos convenit, dativum μοι elisionem pati non posse, licet cum quibusdam vocibus per crasin coalescere possit[h]. De qua re aptum disputandi locum præbet Sophocles Aj. 191. Neque meminerat Brunckius, Euripidem potius ὑπῆλθέ με quam ὑπῆλθέ μοι dicturum fuisse. Ita saltem plerumque locuti sunt poëtæ Attici, qui tamen in hujusmodi rebus non semper sibi constant. Sophocles Trach. 298. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, Ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης Χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας. Si recte dixit Sophocles ἐμοὶ εἰσέβη, dicere fortasse potuit Euripides μοι ὑπῆλθε eadem significatione. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 43, 4. hujus constructionis exempla nonnulla e prosæ orationis scriptoribus dedit. Porsonus μολοῦσαν admisit, Matthiæ μολούσῃ revocavit, alias fortasse μολοῦσαν daturus. Nam Iph. A. 492. celato lectore ἐννοούμενον dedit [i]. Neque ei vitio verto, quod sententiam mutavit. Mihi vero hæc duo loca mutuo se defendere videntur. Nec valde diversum est quod legitur apud Sophoclem Œd. T. 350. Ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, Ὧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ, Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.

---

[h] Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. An legendum σοὔπεσθαι pro σοι σπέσθαι apud Eurip. Phœn. 429. Ἐμοὐποδύνει Trypho. V. ad Greg. 129? Rarius cum ο, ut σοὐρίζει apud Æschylum Cho. 927. σοὔπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165. Cujus generis si plura legerentur, auctor essem ut reponeretur apud Euripidem Iph. A. 1212. πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥστε μοὐμαρτεῖν πέτρας. Non tamen legerem Suppl. 328. ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σοὐρμωμένῳ. De quo vide Marklandum. Rarius etiam cum α. Vulgo legitur apud Sophoclem Phil. 933. πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς. *Triclinius*, inquit Brunckius, *imperitissime μή μ' ἀφέλῃς, versu ruente.* Imo melius quam in Aldina, modo scribatur μἀφέλῃς vel plene μου ἀφέλῃς. Olim legendum suspicatus sum τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ. Sed præstare videtur activa forma, quam usurpat Aristophanes Eccl. 558. Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, Τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον. Longe insolentior crasis apud Euripidem Suppl. 638. λόγου δέ σε Μακροῦ ἀποπαύσω. Male vulgo μακροῦ 'ποπαύσω cum elisionis signo, quam in initio verborum nulla litera apud Atticos patitur nisi ε. His perspectis, non temere statuendum est, μοι cum ὑπῆλθε per crasin coalescere non posse, quamquam id nostro loco fieri non puto. Certum est articulum cum υ coalescere. Nam θὔδατος dixerunt Aristophanes Lys. 370. Amipsias apud Athenæum p. 667. F. θὔδωρ Crates apud eundem p. 268. A.

56, 57. Rom. A. B. C. Μηδείας. In Rom. A. supra scriptum ab eadem manu ἢ δεσποίνης. Rom. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Cott. δεσποίνης; quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Phœn. 1. in cod. August. apud Valckenarium. Arsenius δεσπότῃ edidit, Barnesius Μηδείας e vulgatis tragici exemplaribus reposuit. Simili vitio, ut mihi quidem videtur, vulgo legitur Νεοπτόλεμος pro δεσπότης Tro. 1126. Vide Mus. Crit. Cant. t. II. p. 295.[k]

59. Ζηλῶ σ'.] Sic Rom. A. ante corr. B. C. D. E. Sed Rom. A. a. corr. ζηλοῦσ' suprascripto γρ. ῶ. Infelix sane conjectura. Plena oratio est ζηλῶ σε τοῦ νοῦ vel τῶν φρενῶν. Sophocles El. 1027. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ. Nostro loco per ironiam dicitur pro οἰκτείρω σε τῆς ἀνοίας. Eodem sensu μακαρίως ἔχεις φρενῶν dixit Dionysius tyrannus loco supra p. 242. allato. [Affert h. v. scholiastes Thucydidis VI. 30. p. 365. ed. Bekker. Ed. Lips.]

Ibid. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.] Pseudogregorius v. 1175. μέσον. Suidas v. Μεσῶ vulgatam diserte agnoscit. Æschylus Pers. 435. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Aristophanes Ran. 954. κᾆπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα Ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem πέμπτην μεσοῦντος appellatum esse. Veteres πέμπτην ἐπὶ δέκα.

60. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε,] Omnes Rom. Florr. et Par. Vict. Haun. Lasc. Mag. δεσπότας, quod admisit Musgravius. In Par. B. Gl. λείπει ἡ εις. εἰς δεσπότας.

62. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ;] Par. B. Rom. C. D. E. ὦ γεραιέ. Rom. A. B. ὦ γηραιέ. Hanc formam non nisi metri caussa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. χρῄζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας. Nec melius γηραιὰ v. 132.

Ibid. μὴ φθόνει φράσαι.] Æschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων. Vide an legendum, μηδέ μοι φθόνει λέγειν.

63. Par. B. οὐθέν suprascripto οὐδὲν sec.

64. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.] Sic Rom. A. B. C. E. recte. Rom. D. σύγγονον.

---

[i] Minus recte Marklandi conjecturam ἐννοούμενον a se receptam esse Matthiæ profitetur in notis ad h. l. v. ejus Gramm. Gr. §. 555.

[k] Euripides Or. 1533. εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν, Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει, Ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, Παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται. Olim conjeci τρίτον τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, neque conjecturæ adhuc pœnitet. Hermannus Doctr. Metr. p. 85. Πυλάδην sine suspicione citat.

66. Ἤκουσά του λέγοντος,] Sic Par. B. Rom. A. B. D. E. Sed Rom. C. ἤκουσα τοῦ λέγοντος. Schol. Ἤκουσά του. ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν, προσποιουμένῳ μὴ ἀκούειν. Incertum utrum προσποιούμενος an προσποιουμένη scripserit. Nam mox addit: ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προελθοῦσα. καὶ τὸ οὐ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα. Credidit scilicet hæc nutricis esse verba. In Par. B. Gl. sec. τινος.

Ibid. οὐ δοκῶν κλύειν,] Brunckius, *simulans me non audire.* Citat Valckenarium ad Hipp. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Noster Iph. T. 955. κἀγὼ 'ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν, Ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι. Ita quoque Pherecrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. ἀτόπως καθίζων, οὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Aristophanes Ran. 572. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Nostri, *pretending to be mad.*

67. πεσσοὺς προσελθὼν,] Scaliger πεσσοῖς. Utrumque bonum, sed vulgata melior. Πεσσοὶ autem, auctore scholiasta, hic non est calculorum ludus, sed locus ubi calculis ludebatur. Ejus verba ita leguntur in ed. Ven. Πεσσοὺς προσελθεῖν.) ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γάρ νιν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. ὡς ὄψον καὶ μύρα ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Dissentit ab eo Reiskius: Πεσσοὶ *non est nomen loci ubi* talis luditur, *sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur.* Reiskio respondet Piersonus ad Mœridis verba p. 351. Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο. Ita locus ubi pila ludunt Gallice *jeu de paume* dicitur. Cratinus Archilochis apud Suidam v. Διὸς ψῆφος· ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκοι πεσσοί τε καλοῦνται. Hoc exemplum attulit Gaisfordius.

67, 68. ἔνθα δὴ παλαίτατοι Θάσσουσι,] Omnes Rom. Par. B. cetérique fortasse omnes παλαίτατοι. Pseudogregorius v. 1178. παλαίτεροι, quod a Piersono ad Mœrin p. 352. Musgravioque probatum admisit Brunckius. Matthiæ vero παλαίτατοι revocavit. Qui si comparativum sententiæ convenientiorem, superlativum autem librorum consensu defendi putavit, vereor ne plus æquo eorum auctoritati tribuerit. *Omnino frequentissime in libris veteribus superlativum et comparativum permutantur,* ait Hermannus ad Vigerum n. 56. [qui plura de hac re habet in Annotat. ad h. l.] Multo sæpius, ut mihi videtur, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Allegat Hermannus n. 57. Homerum Od. λ'. 481. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω. Quo exemplo confirmari putat vulgatam scripturam apud Euripidem Andr. 6. νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε. Mihi vero utrobique mutandæ videntur duæ literæ. Nostræ fabulæ v. 726. retinui ἀσφαλέστερα, licet Lasc. et scripti plerique ἀσφαλέστατα exhibeant. V. 1208. male in uno cod. legitur δυσμενεστάτῃ. V. 530. fluctuant libri inter κάλλιον, βέλτιον et βέλτιστον, quorum optimum est *κάλλιον*, pessimum *βέλτιστον*. V. 647. Flor. A. *κάλλιστον* pro *κάλλιον*. Plura aliunde congerere supersedeo. Nostro loco sententiæ convenientius esse *παλαίτεροι* quam *παλαίτατοι* inde apparet, quod *πρεσβύτεροι, γεραίτεροι, νεώτεροι*, et similia usurpantur, potius quam *πρεσβύτατοι, γεραίτατοι, νεώτατοι.*

68. *σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,*] Noster Suppl. 391. *στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπὴς ὅδε.* De fonte Pirena omnia pervulgata sunt. Athenæus p. 156. E. *τοῦ δείπνου δὲ χρονίζοντος, λόγος ἐγένετο, ποῖον τῶν ὑδάτων ἥδιστόν ἐστιν. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης, ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν.*

69. *ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας*] Aldus *ἐλᾷν* v. 69. *σιγᾷν* v. 258. *εἰσορᾷν* v. 259. *περᾷν* v. 267. *δρᾷν* v. 495. 725. *ζῇν* v. 121. 143. Idem *δρᾶν* v. 565. 795. *τιμᾶν* v. 643. *ἐρευνᾶν* v. 1052. *ζῆν* v. 780. 900. Lasc. A. *ζῆν*, Lasc. B. *ζῇν*, v. 121. 143. Deinde Lascaris *δρᾶν* v. 565. 725. 795. *ζῆν* v. 780. 900. Hic cetera omnia per diphthongum scripta exhibet, necnon *δρᾷν* v. 1046. ubi Aldus *τολμήσω* pro *δρᾶν μέλλω*. In Præfatione ad Sophoclis Œd. T. p. viii. inconsiderate dixi Aldinam Euripidis editionem hos infinitivos sine *ι* subscripto exhibere. In primis tribus fabulis necnon in priore parte quartæ diphthongum plerumque exhibet, in sequentibus simplicem vocalem. Ut alios grammaticos taceam, diphthongum probat Hermannus ad Vigerum n. 168. simplicem vocalem F. A. Wolfius Analectis Literariis t. I. p. 419. Apud Platonem Euthyphrone p. 3. D. membr. Bodl. *εἰ μὲν οὖν ὃ νῦν δὴ ἔλεγον· μέλλοιέν μου καταγελᾶν, ὥσπερ σὺ φῂς σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς, παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῶι δικαστηρίωι διαγαγεῖν.*

70, 71. *σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς Κρέων.*] Par. B. Rom. C. E. *μέλλει*. quod minime malum est. Euripides Or. 1556. *ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, Ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται.* Rom. A. B. D. Flor. 10, 15. *μέλλοι*, quod paullo melius est. Noster Or. 471. *ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ Χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν Ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.* Ibid. 899. *λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν ὡς καλῶς λέγοι, Οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν.* Phœn. 1471. *ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ, Οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.* Indicativum in his locis exhibent libri nonnulli, optativum Porsonus. De constructione dixit Matthiæ Gram. Gr. §. 529. 2.

70. Rom. A. B. C. D. *κοίρανος*. Rom. E. *τύραννος*, solenni errore, cujus alia exempla vide in annotatione ad v. 845. 1266. Vide etiam Æschylum Prom. 957. Ag. 558. Euripidem Iph. T. 1080. Aristophanem Ach. 471.[1]

---

[1] Confusa reperiuntur non solum *κοίρανος* et *τύραννος*, verum etiam *τύραννος* et *βασιλεύς*. Tragicus incertus (in satyrico, ut videtur, dramate) apud Schol. ad Sophoclis Œd. C. 1375. *χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα Σφάξοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς.* Legendum, *σφάζοιεν* (vel potius *σφάξειαν*) *ἀμφὶ κτήμασιν τυραννικοῖς.* Minus recte Brunckius *κτήμασιν τοῖς βασιλικοῖς.*

72. *βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.*] Par. B. Rom. omnes *τόδε*. Sed A. pro var. lect. Pseudogregorius v. 1183. *τάδε*, quod admisi. Confusa hæc vide v. 79. 155. 863. 1024. Etsi non multum refert, plurale in hac sententia præstare videtur.

73, 74. *Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται Πάσχοντας,*] Rom. A. B. D. E. *καὶ ταῦτ'*. Rom. C. *καὶ τοῦτ'*.

76. *κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.*] Par. B. Rom. B. C. *κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος*. Rom. A. ante corr. Pseudogregorius v. 1192. *κοὐκέτ' ἐκεῖνος*. Rom. A. a corr. *κοὐκέστ' ἐκεῖνος*. Rom. D. E. *κοὐκ ἔσται ἐκεῖνος*. Schol. *κοὐκ ἔστιν ἐκεῖνος*. Idem : *ἔξωθεν δὲ τὸ ἔστι. καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δώμασι*. Scribendum : *ἔξωθεν δὲ τὸ ἔτι. καὶ οὐκέτι ἐστὶν ἐκεῖνος.*

Ibid. Rom. B. C. Lasc. B. *δώμασιν*. Par. B. Rom. A. D. E. Lasc. A. *δώμασι*. Aldus etiam *παραστῶσιν* v. 325. *παισίν* v. 336. *μέλλουσιν* v. 553. *ἐστὶν* v. 682. *μεθέστηκεν* v. 868. 881. *ἐκτραφῶσιν* v. 909. *ὄμμασιν* v. 1006. 1008. *πᾶσιν* v. 1075. *ἔρνεσιν* v. 1182. *ἔβλαστεν* v. 1223. *μεθέστηκεν* v. 1262. *δώμασιν* v. 1265. *ἔρξουσιν* v. 1269. *ᾤκησεν* v. 1326. *ἐστὶν* v. 1336. *εὗρεν* v. 1385. Lascaris *μέλλουσι* v. 553. *ἐκτραφῶσι* recte v. 909. *ὄμμασι* v. 1006. *πᾶσι* v. 1075. *ἔρνεσι* v. 1182. *εὗρε* recte v. 1385. In ceteris *ν* habet. Idem *ἀνθρώποισιν* v. 1003. *οἷσιν* v. 1066. *ἀπώλεσεν* v. 1177. Aldus rectius *ἀνθρώποισι*, æque bene *οἷσι* et *ἀπώλεσε*. Uterque *μεταβάλλουσι* v. 120. *ἴσοισι* v. 121. *βροτοῖσι* v. 126. *ἐστι* v. 1052. *εἰσι* v. 1058. quibus nunc additum est *ν*. E codd. Romanis solus A. sibi constat, quippe qui nunquam in hac fabula *ν* ante consonam addat. B. et C. nunc addunt, nunc omittunt. Addit uterque v. 24. 76. 120. 868. 1008. 1262. 1265. 1269. 1326. 1336. Solus B. v. 325. 336. 682. 881. 1006. 1106. 1177. 1182. 1292. 1311. Solus C. 121. 517. 553. 642. 1066. 1252. Ed. Musgravii *οἶδεν* ante consonam v. 61. eo, opinor, invito. Nam eadem *τέκνοισι* ante vocalem v. 11. Wakefieldii de hac re sententiam fuisse nemo ignorat, frustra ante consonam addi *ν*, neque in carminis legem peccaturum fuisse Euripidem, si nostro loco scripsisset, *κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τῷδε δώματι φίλος*. *Ultimam enim pedis Iambei syllabam, quamvis sit natura brevis, non dubitant tragici passim producere, quoties cum illa finiatur verbum.* Ita Wakefieldius Silv. Crit. I. p. 81. cui respondet Burneius Censuræ Menstruæ Auctioris t. XXIX. p. 313.

77, 78. *Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ,*] Par. B. Lasc. *ἀπωλόμεσθ' ἂρ* sine elisione. Deinde Lasc. A. *προσοίσομεν*, B. *προσείσομεν*. Lasc. etiam *οἰκεῖμεν* v. 546. *εὐδαιμονεῖτον* v. 1041. Notandum autem *προσοίσομεν* rariori sensu. Hesychius : *Προσοίσησθε. προσδέξησθε.* Fortasse legendum : *Προσοίσετε. προσδέξεσθε.*

78. *πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.*] Schol. *τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων.* Similem sententiam habet noster Ion. 927. *κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, Πρύμνηθεν αἱρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.* Plura de hac re vide ad

Heracl. 169. Athenæus p. 156. E. καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει[m].

Ibid. Notandum πρὶν ἐξηντληκέναι. Noster πρὶν κατεξάνθαι dixit Phœn. 1152. πρὶν κεκυρῶσθαι El. 1069. Aristophanes πρὶν διεῤῥυηκέναι Vesp. 1151. πρὶν καὶ τεθύσθαι Av. 1035. πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Lys. 322. πρὶν καὶ γεγονέναι Ran. 1216. Inter πρὶν δειπνῆσαι et πρὶν δεδειπνηκέναι hoc interest, quod δεδειπνηκέναι a cœnante, δειπνῆσαι vero a cœnaturo dicitur. Ab utroque diversum est πρὶν δειπνεῖν, quod non *priusquam cœnavero* significat, sed *priusquam cœnatum eo*. Sed hæc discrimina non semper servantur. [Vid. Herman. in Annotat. ad h. l.]

79, 80. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε Δέσποιναν)] Pseudogregorius v. 1238. ἀτὰρ—τάδε. Rom. C. αὐτὰρ—τάδε. Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. ἀτὰρ—τόδε.

80. ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.] Lasc. A. λόγοις. Omnes Rom. Lasc. B. Par. A. Flor. 2, 10. 15. Haun. Pseudogregorius v. 1239. λόγον, quod admisit Brunckius.

81. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;] Scripserat Par. B. ὦ τέκνον. Rom. A. B. E. Lasc. A. ὑμᾶς. Lasc. B. ὑμᾶς. Rom. C. D. Flor. 2. ἡμᾶς.

82. ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός·] Euripides El. 1245. Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμὸς, Σιγῶ. σοφὸς δ' ὢν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Hec. 1236. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν Τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ. Similis reticentiæ specimen præbet Sophocles Trach. 383. Ὄλοιντο μήτοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ Λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

Ibid. Lasc. A. ὄλοιτο μὲν δή. Lasc. B. ut vulgo.

Ibid. Præter Aldum Lasc. Par. B. et Rom. A. δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Omnes etiam edd. El. 1245. ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμός. Si vera sunt quæ de accentu τοῦ ἐστὶ dixit Hermannus, aliud est δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς, aliud δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός. Ait enim in libro de Emend. Rat. Gr. Gramm. c. xxiii. p. 84. *Verbum* ἐστὶν *enim duas habet significationes, unam, quæ simpliciter copulæ, quam logici vocant, munere fungitur, et prædicati alicujus accessionem requirit, ut* τοῦτο ἐστὶν ἀληθές; *alteram, quæ ipsa in se conclusum habet prædicatum, ut* ἔστι θεός. Priori significatione ἐστὶ vel ἐστι scribendum censet, altera ἔστι. Sive vera est hæc regula, sive falsa, nostro loco scribendum videtur δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός. Iidem libri qui hic γὰρ ἔστ', infra v. 1052. ἀλλὰ γάρ ἐστι μοῦσα καὶ ἡμῖν habent, ubi Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν reposuit. Aldus ῥᾴδιον γὰρ ἔστί σοι Hec. 755. ἦ γάρ ἐστιν—ἀφιγμένος Or. 737. οὐ γάρ ἐστιν ἠΐθεος Phœn. 952. χρυσὸς γάρ ἐστιν Rhes. 169. οὐ γάρ ἐστι Λοξίας Tro. 356. θεὸς γάρ ἐστι Ion. 428.

83. ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.] Ita Rom. C. recte.

---

[m] "Huc respexisse Hesychium v. Ἐξηντηκέναι, ἐξαπατῆσαι, leg. ἐξηντληκέναι, ἐξαπαντλῆσαι, monet V. D. in Class. Journ. n. 14. p. 303." Matthiæ.

Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. κακὸς ὤν, omissa particula, quæ metro quidem necessaria est, nec sententiæ inutilis, propterea quod præcessit ἀτάρ. Vide Æschylum Prom. 1010. Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi γε pro καὶ tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144.

84. Τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,] Fluctuant libri tam scripti quam impressi inter γινώσκεις et γινώσκει. Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Par. et Flor. omnes, Haun. γινώσκεις. Rom. C. Burn. Lasc. A. γινώσκει, quod pro mendo typographico accepit Musgravius. In Rom. A. annotatum ab eadem manu γρ. καὶ γινώσκει. In Rom. B. supra scriptum ει. Præter Aldum, γινώσκεις habent Hervagius ed. prima, Brubachius, H. Stephanus. Ceteræ omnes γινώσκει ante Musgravium, qui γινώσκεις revocavit. Qui γινώσκεις habent, notam interrogationis post θνητῶν aut habent aut habere debent. Qui γινώσκει legunt, eam non agnoscunt. Schol. Τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἷον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἷον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ, τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς. Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, Τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε, atque hoc ἄρτι a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, Τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.

85. ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,] Scripsit Euripides τῶν πέλας, ni fallor, ut legisse videtur scholiastes, cujus verba modo attuli. Ita Æschylus Prom. 335. Suppl. 388. Eum. 416[n]. 507. Sophocles Œd. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Aloadis viii. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 739. 921. Ion. 1248. Herc. 192. 591. 730. Alcmena xii. 1. Bellerophonte xxiii. 1. Dictye xiv. 3. Rhadamantho ii. 6. Incert. ccxiv. Eodem sensu reperitur τῶν πλησίον apud nostrum Hec. 982. Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ᾽ ἔρα τῶν πλησίον[o]. Ubi varietas a Porsono memorata τοῦ πλησίον meam conjecturam confirmare videtur. Aristophanes τοῖς πλησίον dixit Eccl. 16. 561. τοῖς πλησίοισιν Lys. 472. Singulari τῷ πέλας utitur Herodotus III. 142. ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω. Thucydides I. 32. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινο-

---

[n] Vulgo, λέγειν δ᾽ ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς, Πρόσω δικαίων ἤδ᾽ ἀποστατεῖ θέμις. *Lege omnino* τὸν πέλας, inquit Heathius. Mihi magis placet, λέγειν δ᾽ ἄμομφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. Ita v. 478. ὅμως δ᾽ ἄμομφον ὄντα σ᾽ αἱροῦμαι πόλει. Utrobique verba ἄμομφον ὄντα *sine reprehensione* significant. Ibid. 681. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ᾽ ἄμομφος ὦ; singulari casu accidit, ut vox ter in una fabula ab Æschylo usurpata, extra eam apud Atticos poëtas non extet.

[o] Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, τῶν πλησίον pro τῶν τῶν πλησίον.

μένη. Sed utrumque locum corruptum esse suspicor. Bis apud Theognidem legitur τὸν πλησίον, v. 221. 611. [Vid. Herman. in Annotat. ad h. l.]

86. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,] Janus Gulielmius Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, οἱ μὲν διὰ κλέος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Reiskius, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν. Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco pæne desperato*, οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν, id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius.* Noster Herc. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. Φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοὺς, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio et Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suæ rei studere auctor est Sophocles Œd. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Verba autem οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν significant οἱ δὲ καὶ ἀδίκως. Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ· Ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, Πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς, Αὑτῷ δ' ἄριστος. Hypsipyla Fr. vi. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. Sophocles Œd. T. 889. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.

87. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;] Εἰ *hic loci est* quandoquidem, inquit Reiskius. Brunckius, εἰ *hic est pro* ἐπεί. In Par. B. Gl. sec. ἐπειδή. Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἕνεκα μὴ στέργει πατήρ[p]. Quærenda igitur alia particula, quæ et meliorem sensum reddat, et negativam οὐ sine solœcismo sibi subjici patiatur. Scripsi καὶ τούσδε γ'[q]. Similis error in Hipp. 1007. καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgravium, κεἰ μὴ pessime Valckenarius et Brunckius. Καὶ nostro loco est *even so.* Qua significatione nescio an præstaret ὡς. Eligat lector.

---

[p] Reisigius p. 113. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba* οὐ στέργει, *tanquam si dixisset* μισεῖ. *Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse* εἰ—οὐ, *et dici oportere* εἰ—μὴ—. *Sed* εἰ *idem fere est atque* ἐπεὶ, *et hoc modo* εἰ—μὴ στέργει *ne dici quidem potuisset.* Quamvis hujusmodi præcepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cujuspiam scriptoris locum attulit Reisigius, in quo εἰ subjectum habeat οὐ. Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. E. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν Ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν (edd. vet. πίπτειν, f. πίτνειν), Οὐδ' εἴ γ' ἀναγκασθείς τις εὖ δράσει τινὰ, προσῆκόν ἐστι τῷδ' ὀφείλεσθαι χάριν. Lego, Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ etc. Ion. 388. Ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ. Εἰ μὴ pro ἐπεὶ οὐ præter alios usurpat noster Andr. 204. Οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, Ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.

[q] Εἰ—οὐ defendit Matthiæ: "οὐ non "cum εἰ, sed cum sequenti verbo jun-"gendum est: ut Soph. Aj. 1131. Εἰ τοὺς "θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. v. Her-"man. ad Viger. p. 833. n. 309:" et in Annotat. ad h. l. et v. 348. ubi Elmsleii canonem de εἰ—οὐ convellit.

88. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.] Quidquid de hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν. Aldus utrobique εἴσω, ut plerumque in hac versus sede, et ita Par. B. Vide Or. 280. 1231. 1524. 1531. 1572. Phœn. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. Lasc. priore loco ἔσω, altero εἴσω. Priore loco cum Aldo consentiunt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. Altero loco Rom. omnes, ni fallor, εἴσω. Brunckius utrobique ἔσω edidit, Porsonus (qui ἔσω Or. 1231. Phœn. 727.) priore tantum loco, Matthiæ iterum utrobique, ego neutrobique. Mea sententia, ita se res habet. Nemo ignorat multas esse voces quæ duas habeant formas, unam communem, etiam a comicis usurpatam, alteram poëticam, tragicorum propriam. Formæ communes, exempli gratia, sunt γόνατα, δούλειος, ἐκεῖνος, μόνος, ξένος, ὄνομα, πλείων, φῶς, χεῖρες; poëticæ γούνατα, δούλιος, κεῖνος, μοῦνος, ξεῖνος, οὔνομα, πλέων, φάος, χέρες [r]. Formas poëticas satis multas in senariis usurpant tragici, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur. Jure igitur a Reisigio p. 43. reprehensus mihi videtur Porsonus, quod scripserit Phœn. 1403. (1397.) πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρώς. Quamquam non assentior Reisigio hanc formam tragicis omnino abjudicanti. Sunt autem formæ communes εἰς et εἴσω, poëticæ vero ἐς et ἔσω, quas comici non omnino usurpant, tragici non nisi metri lege coacti. Quam longissime a veritate abest Brunckii sententia tum alibi passim declarata, tum ad Æschyli Prom. 478. (477.) *Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri necessitas cogeret; alias ἐς et ἔσω prætulisse.* Atqui nemo hodie ignorat, ne metri quidem caussa ἔσω a comicis usurpari [s]. Tragici vero cum utramque usurparint, haud absurda est sententia, in quinta senarii sede propter iambum ἔσω ab iis prælatum esse. Ita censuisse videtur Porsonus, licet plerumque εἴσω retinuerit. Sed persuasum habeo, nihil omnino interesse utrum in hac sede legatur φεύγειν an φυγεῖν,

---

[r] Noster Heracl. 131. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων Ἔχει. τὰ δ' ἄλλα (præstat fortasse ἔργα, quod reperi in tribus codd.) βαρβάρου χερὸς τάδε. Ita vulgo. Hodie malim χειρὸς, et χεῖρας v. 219. Recte omnes edd. v. 845. Ἰόλαος ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον. Diversa ratio est in Phœn. 1701. Ἱερὸς Κόλωνος, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ. Præstat hic ἱππίου, non quia iambum in quinta sede præbet, sed quia tragici non dicunt ἵππειον θεὸν, ἵππειον Ποσειδῶ, ἵππειον Ἄργος, ἱππείαν Ἀθάναν, ἱππείαν Ἀμαζόνα, et similia. In his etiam comici alteram formam usurpant. Aristophanes Nub. 83. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.

[s] Dixi Musei Crit. Cantabr. t. I. 180. *Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον.* Longe diversam mihi sententiam tribuit Reisigius p. 318. *Tragici usurparunt utrumque, ἔσω pariter atque εἴσω· nec puto satis explorate Elmsleyum Atticorum omnino esse alterum negasse.* Quasi ego de Atticis in universum locutus sim. Ex comicis ἔσω usurpare videtur Hermippus Ἀρτοπώλισιν· Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, Καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. E Lexico Comico priorem versum affert scholiastes ad Med. 995. utrumque Suidas aliique grammatici v. Ἀγῆλαι. Verba ἰοῦσ' ἔσω alii aliter scripta exhibent. Mihi vero unice verum videtur ἰοῦσ' ἐγώ. Aristophanes Plut. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

μίμνειν an μένειν, ut pluribus ad v. 941. declarabo. Nulla igitur caussa est, quare in ea ἔσω potius quam εἴσω exhibeamus.

89. σύ θ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,] Rom. C. Flor. 2. Haun. σύ θ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. Flor. 10. σὺ δ', quod admisit Brunckius.

91. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην] Æschylus Cho. 273. ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον. Id est, ἀγϱιούμενον, *efferatum*. Nostro loco ταυρηδὸν βλέπουσαν. Ita mox v. 184. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης 'Αποταυροῦται δμωσίν.

92. τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν.] Τοῖσδ' cum ταυρουμένην jungendum, non cum δρασείουσαν, post Dawesium p. 264. Heathiumque monet Brunckius. Ita jam recte distinctum in ed. Musgravii. Superiores post ταυϱουμένην interpungunt. Male quidem, nisi legatur τούσδ' ὥς τι δρασείουσαν, ut in v. 94, 283. Aristophanes Pac. 61. ῏Ω Ζεῦ, τί δρασείεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών; Sed præstat ταυϱουμένην τοῖσδ'. Par. B. τοῖσδ' ὥστι δρασείουσαν. οὐδὲ παύσεται.

Ibid. Lasc. A. ὥς τὶ δϱασείουσαν, B. ὡς τί δρασείουσαν, utrumque male. Lasc. etiam Πιτθεὺς τίς ἐστι v. 666. consentiente Rom. A. qui δεινὴ τίς ὀργὴ v. 507. ξυμφοϱὰ τίς εἰς λέχος v. 558. aliaque fortasse similia habet. Recte Lasc. δεινή τις ὀργὴ, ξυμφορά τις εἰς λέχος. Idem post voces paroxytonas passim τίς vel τί pro τις vel τι habet. Ita ἔχθραν τίς αὐτῇ v. 44. πόρος τίς v. 255. δράσειν τί ante dist. v. 284. εἰδέναι τί ποικίλον v. 295. χαίρων τίς αὐτῶν v. 392. οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς v. 639. ἔχω τί κἀγὼ v. 1101. In plerisque quidem locis hæc scribendi ratio neminem fallere potest. Est tamen ubi ambiguitatem creet. Vide ad v. 487. 552.

92, 93. οὐδὲ παύσεται Χόλου (σάφ' οἶδα)] Rom. C. Haun. παύεται.

93. Lasc. χόλον, quod natum videtur e v. 168. οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ Δέσποινα χόλον καταπαύσει. Constructionem defendere videtur Sophocles Ant. 883. ῏Αρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν ῾Ως οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρείη λέγειν; Ubi accusativus pendet a participio λέγων, quod in infinitivo λέγειν continetur. Par. B. χόλου.

93. πρὶν κατασκῆψαί τινα.] Sic Aldus. Sed Lasc. πρὶν κατασκῆψαι τινά. V. 163. uterque ἔν τινι. V. 362. Ald. θωπεῦσαι πότ' ἄν. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἄν. V. 560. uterque ἄλλοθέν ποθεν. V. 654. Ald. δαίμονός τινος. Lasc. δαίμονος τινός. V. 727. uterque σκῆψιν τίν'. V. 785. Ald. ὄψεταί ποτε. Lasc. ὄψεται ποτέ. V. 93. Par. B. κατασκῆψαί τινα. Rom. A. C. κατασκῆψαι τινά. Ceteri tres quid habeant nescio. Præstat altera scriptura, quam ubique exhibui.

Ibid. Schol. κατασκῆψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεϱαυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ. οἷον, κεραυνῶσαι. Hesychius: κατασκῆψαι. κατασπεῖραι. Interpretatio ad κατασκεδάσαι pertinere videtur. Rectius Photius: κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος. Noster Hipp. 1416. ῎Εασον, οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ πϱοθυμίας 'Οργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάϱα. Herodotus VII. 134. Τοῖσι δὲ ὦν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατεσκῆψε Ταλθυβίου τοῦ 'Αγαμέμνονος κήρυκος. Idem VIII. 65.

Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατίῃ. —καὶ ἢν μέν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τῇ στρατίῃ τῇ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἔσται. Thucydides II. 49. κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νόσος) καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. Patet ex his exemplis dici κατασκῆψαι εἴς τινα et κατασκῆψαί τινι, ut ἐμπεσεῖν εἴς τινα et ἐμπεσεῖν τινι. Nostro loco scribendum suspicor τινι. Schol. ad v. 105. interpretatur δίκην ἐγκατασκῆψαι τινί. Constructio est: οὐδὲ παύσεται χόλου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος. Sic enim malo quam πρὶν ἂν αὐτὴ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον. Quamquam ne hoc quidem absurdum. Noster infra v. 1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. Æschylus Eum. 83. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον Σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν Τεύξητ'[t]. Si certum esset bene Græcum esse ἐμπεσεῖν τινα, non esset quare de κατασκῆψαί τινα dubitaremus[u].

95. In his anapæstis Dorica Medeæ tribuit Aldus δύστανος v. 95. ὀλοίμαν v. 96. τλάμων v. 110. ματρὸς v. 112. κεφαλᾶς v. 142. καταλυσαίμαν v. 144. βιοτὰν v. 145. μεγάλα v. 157. ἐνδησαμένα v. 159. νύμφαν v. 160. Ancillæ sive nutrici μάτηρ v. 97. θνατοῖς v. 127. τάκει βιοτὰν v. 139. παραθαλπομένα v. 141. θνατοῖς v. 167. ἐμάν v. 182. ὁρμαθῇ v. 186. βοάν v. 198. Lasc. A. B. τλήμων v. 110. θνητοῖς v. 127. Lasc. A. etiam μητρὸς v. 112. θνητοῖς v. 167. Cetera ut Aldus. Nutrici tribuit Aldus ἀρχῆς v. 105. οἰμωγῆς v. 106. ψυχὴ v. 109. τλῆμον v. 114. ἧδ' v. 139. τήνδ' v. 183. λεαίνης v. 184. μούσῃ v. 193. Nihil tale in Medeæ verbis occurrit. *Doricas formas in impressis receptas*, inquit Brunckius, *non agnoscunt membranæ in his anapæstis.* Communes igitur formas plerumque reposuit, servata tamen Dorica v. 139. (ubi τήκει βιοτὰν) 141. 142. 144. 145. 157. 198. Porsonus et Matthiæ omnia ut Aldus. Ego vero in Medeæ verbis Doricas formas servavi, nutrici autem communes ubique restitui. Quæ post scenam magno animi affectu commota dicit Medea, μέλος esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt. Quæ autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt. Quæ in his leguntur Dorica, a grammaticis invecta puto, haud secus atque in chori ana-

---

[t] Male vulgo σκήψησθε. Media forma aliena ab hac significatione est. Error natus est e vicino θυμοῦσθε. Similem exhibet Aldina in Heracl. 875. καὶ πόλιν πατρὸς Ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός. Recte Musgravius e cod. G. ἐμβατεύσετε. Sic etiam cod. E. et noster Rom. C. Aristophanes Av. 1013. Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι Ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες Πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. Imo, Ξενηλατοῦσι, ut λέγουσι, *they say*. Thucydides III. 40. ἄλλως δὲ γνόντες, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε. Legendum δικαιώσετε.

[u] Sophocles Œd. C. 942. Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ. Præter Aldum, accusativum habent tres codices a Brunckio collati. Euripides Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Nemo est qui Ἑλλάδ' libentius pro accusativo quam pro dativo accepturus sit. Vide tamen an scripserit poëta, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, omisso Ἑλλάδ', quod salva sententia abesse potest. Ita Æschylus Pers. 164. ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Euripides Bacch. 762. ἐτραυμάτιζον, κἀπενώτιζον φυγῇ Γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Idem ἄνευ θεῶν του Phœn. 1608.

pæstis *ἀπειροσύναν* v. 1062. *ἀΐδαν* v. 1079[x]. Ceterum non est silentio prætereundum, Porsonum in Hippolyto, si eam fabulam edidisset, majorem licentiam sumturum fuisse quam in Medea. Nam in Phædræ anapæstis, quos ex ejus recensione exhibuit Monkius, communis forma pro Dorica ubique reposita est.

Ibid. *Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.*] Sic Lasc. B. Sed Rom. D. E. Lasc. A. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Burn. *ἰὼ δύστανος ἐγώ.* Rom. A. B. C. *ἰὼ δύστηνος ἐγὼ*, quod tacite admisit Brunckius. Schol. ad. Aristophanis Pac. 1012. *ὦ δύστηνος ἐγώ.* Mag. *δύστηνος ἐγώ.* Porsonus ut vulgo *δύστανος ἐγώ.* Recte additum videtur *ἰὼ*, quod extra versum est. Æschylus Theb. 876. *Ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν ὁπόσαι Στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται.* Pers. 911. *Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας Τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης.* Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988.

96. *ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;*] Aristophanes Pac. 1009. *κἆτα Μελάνθιον Ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν· Τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν· Εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς Τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας· Τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.* Schol. *Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει* (vulgo *παραγράφει*) *ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν* dixit Euripides Iph. T. 151. ubi Aldus *ὠλόμαν, ὠλόμαν*, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quæ *παρῳδεῖ* comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur[y].

Ibid. Rom. C. D. E. *πῶς ἂν ὀλοίμαν.* Rom. A. B. *πῶς ἂν ὀλύμαν.* Horum B. alterum *λ* subscriptum habet, ut sit *ὀλλύμαν.* Rom. D. *ὄλλυσθε* pro *ὄλοισθε* v. 112.

97. *Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες.*] Plenius Aristophanes Ach. 41. Lys. 240. *τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.* Idem sæpius nude *τοῦτ' ἐκεῖνο* dixit, monente post alios Reisigio p. 279. Noster Or. 802. *Τοῦτ' ἐκεῖνο* (*ὃ λέγεται* scilicet). *κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον.* Hel. 622.

---

[x] Sic etiam *ἀπελαυνομένα* Hec. 103. *ἀρραμένα* ibid. 107. *Ἑλλάνων* ibid. 119. *ὀρφανὰν* pro *ὀρφανὸν* ibid. 150. *φοινισσομέναν* ibid. 152. In Euripidis Telepho jurgium fuit inter Agamemnonem et Menelaum hoc metro scriptum. Hinc Fr. iii. *Ἴθ' ὅποι χρήζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι Τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα.* Verba sunt Agamemnonis. Sic etiam Fr. xx. *Σπάρτην ἔλαχες. ταύτην κόσμει. Τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.* Prior versus in proverbium transiit. Male Cicero ad Att. iv. 6. *Σπάρταν ἔλαχες. ταύταν κόσμει.* Simili vitio in Jasonis Medeæque rixa vulgo legitur *ξειναπάτα* v. 1359.

[y] De Melanthio tragico consulendus in primis Fabricius Biblioth. Gr. t. II. p. 310. qui Philoclis tragici filium eum facit, nescio quo auctore. Nihil tale legerat apud Aristophanem ejusque interpretes Pac. 803. 808. Av. 151. neque apud Suidam locis ab ipso indicatis, neque apud Plutarchum t. II. p. 41. C. p. 50. C. p. 144. B. p. 631. D. p. 633. D. neque apud Athenæum p. 6. C. p. 343. C. p. 542. A. Ex his testimoniis constat eum gulositate famosum fuisse, eoque nomine multam ridendi materiam comicis præbuisse. Ipsius quoque facete quædam dicta afferuntur. Ita gibbosum quendam demagogum non *προεστάναι* sed *προκεκυφέναι τῆς πόλεως* dixit. Ex ejus tragœdiis unus exstat versus, (*ὁ θυμὸς*) *τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας.* Quo bis utitur Plutarchus de Cohibenda Ira p. 453. F. de Sera Numinis Vindicta p. 551. A. Paullo aliter *πράσσει τὰ δεινὰ* Tzetzes ad Hesiodum p. 82.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι Οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς. Vide an legendum Ion. 554. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν.

97, 98. μάτηρ Κινεῖ κραδίαν,] Rom. C. Lasc. B. μάτηρ. Rom. A. B. D. μῆρ. Rom. E. Par. B. Lasc. A. Haun. μήτηρ. Sic ματρὸς, μρὸς, μητρὸς v. 112. De qua varietate consulendus Valckenarius ad Phœn. 11.

98. Rom. A. E. Par. B. Lasc. B. κραδίαν. Rom. B. D. κραδίην. Rom. C. Lasc. A. καρδίαν. Ante Euripidem κραδία in anapæsto usurparat Æschylus Prom. 880. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

98. κινεῖ δὲ χόλον] Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν, Ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν; Inter κινεῖν χόλον et κινεῖν χολὴν nihil interesse videtur.

99. σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,] Sic Rom. C. Lasc. B. Flor. 2. Vict. Sed Par. B. Rom. A. B. E. Lasc. A. σπεύδετε θᾶσσον. Rom. D. Flor. 10. 15. Haun. σπεύδετε θᾶττον.

100. καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,] Lasc. A. πελάσσῃτ' (sic). Vide ad ἐστάλλης v. 651. Lasc. B. recte πελάσητ'.

101. μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσοισθ'] Rom. C. φυλάσεσθε, ut jam monui ad v. 27. Rom. A. B. φυλάσσεσθε. Rom. D. E. Lasc. A. Par. A. D. φυλάσσεσθ', quod reposuit Musgravius. Par. B. φυλάσεσθ'. Lasc. B. Par. E. Flor. 2. Vict. Mag. Put. φυλάσσετε.

102, 103. ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν Φρενὸς αὐθάδους.] Etsi ita satis bene, melius esset, opinor, ἄγριόν τ' ἦθος [z]. Copulæ in priore membro omissæ exempla vide v. 369. 1076. 1119. His accedant Æschylus Ag. 810. (ubi legendum, κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, Οὔτ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων) [Herman. ἀπομούσως.] Sophocles Œd. C. 850. Phil. 1294. 1314. 1415. Euripides Hipp. 205. Andr. 424. (εἰς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σήν τε παῖδ' ἄγειν) Suppl. 87. (Τίνων γόον τ' ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον) Tro. 43. Bacch. 740. Aristophanes Lys. 551. (Ἀλλ' ἥνπερ ὅ τε γλυκύθυμος ἔρως, χἠ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη [a]. [Herman. ἥνπερ γ'.]

104. ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.] Sic Rom. C. E. Sed Rom. A. B. ὡς τάχος ἔσω. Rom. D. ὡς τάχιστ' εἴσω.

105, 106. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Νέφος οἰμωγῆς,] Musgravius legendum putat δηλοῖ, *ostendit*.

105. Rom. C. Flor. 10. Haun. ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. E. Flor. 2. ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. E. Flor. 15. ἀρχῆς ἐξαιρούμενον. Rom. A. præpositionem supra scriptam habet a prima manu. Canteri conjecturam ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον inutilem censet Barnesius (Φοίβῳ ἶσος ὁ Βαρνέσιος), quia scilicet præpositiones hoc modo abundare soleant. Sed metri quoque rationem

---

[z] "Prima syllaba vocis ἄγριον corripitur in anapæstico, Hec. 1050. Fr. inc. CLXV. 8. in dactylico Phœn. 1506. In iambicis plerumque producitur, præterquam Orest. 34. Phœn. 1669. Bacch. 656. El. 1120." Matthiæ.

[a] Idem Vesp. 469. Ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς, Εἰς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς; Malim ἄνευ μαχῆς τε καὶ κατοξείας βοῆς. Deinde vide an legendum ἔλθοιμεν. De qua constructione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 1200. (1221.)

habendam esse monet Heathius. Musgravius igitur Canteri conjecturam admisit, multo melius Brunckius codicum scripturam. Præpositionem delendam punctis infra positis jamdiu monuerat Scaliger. [De interpretatione hujus loci vid. Herman. in Annotat.]

106, 107. *ὡς τάχ' ἀνάψει Μείζονι θυμῷ.*] Par. B. Rom. omnes, ni fallor, *ἀνάψει*. Par. E. Flor. 2. Vict. Schol. pro var. lect. *ἀνάξει*. Lasc. B. in textu *ἀνάψει*, in margine *γ. ἀνάξει*, quam varietatem ab omnibus fere suis codd. agnosci ait Musgravius. Non video quem sensum præbeat *ἀνάξει*. Potius legerem *ἀνᾴξει* ab *ἀνᾴσσω* sive *ἀναΐσσω*, quod apud Euripidem sæpe occurrit. Sed recte se habere videtur *ἀνάψει*, quod activum pro passivo appellat Musgravius, item Matthiæ Gram. Gr. §. 496. 4. Fortasse constructio hujusmodi est: *δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.*

107. Lasc. *μείζωνι*. Idem v. 356. *κλύδονα*, v. 1164. *νικομένη*.

107, 108, 109. *τί ποτ' ἐργάσεται Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος Ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;*] Verba *μεγαλόσπλαγχνος—κακοῖσιν* leguntur apud Stobæum Tit. XX. p. 172. [Vol. I. p. 384.] Forsitan fuerint qui verba *τί ποτ' ἐργάσεται* a sequentibus separarent.

108. Lasc. *μεγαλόσπλαχνος*. Idem *σπλάχνον* v. 215.

109. Lasc. B. *δειχθεῖσα κακοῖσιν*. Sic *ἐγείματο* v. 257. Omnes Rom. Par. B. Lasc. A. Flor. 10, 15. Haun. *δηχθεῖσα κακοῖς ἡ τῆς Μηδείας*.

110. *Αἶ αἶ*,] Rom. C. Flor. 2. *αἶ αἶ*. Lasc. B. *αἲ αἲ*. Lasc. A. Par. B. *ἒ ἒ*. Rom. D. E. Flor. 10, 15. Haun. *ἔ ἔ*. Rom. A. B. *ἒ ἒ αἶ αἶ*. Par. A. *ἔ ἔ ἔ ἔ*. Brunckius et Matthiæ *αἶ αἶ αἶ αἶ*. Vide v. 142. Utrobique extra versum est *αἶ αἶ*, ut *ἰὼ* v. 95. Sic etiam Hipp. 208. ubi Aldus *ἔ. ἔ.*

110, 111. *ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων Ἄξι' ὀδυρμῶν.*] Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. A. *ἔπαθον τλήμων, ἔπαθον μεγάλων*. Rom. C. *ἔπαθον τλάμων μεγάλων*. Lasc. B. *ἔπαθον τλήμων μεγάλων*.

112. Par. B. *μήτρος*.

114. *Ἰώ μοι μοι. ἰὼ τλῆμον.*] Rom. C. *τλῆμον*. Rom. A. D. E. Par. B. Lasc. *τλήμων*, quod admisit Porsonus. Matthiæ *τλῆμον* revocavit.

115, 116. *τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας Μετέχουσι;*] Porsonus diserte *τί δὲ σοὶ παῖδες*. Vulgata, quam revocavit Matthiæ, paullo melior mihi videtur, saltem non deterior: [Hermanno unice vera esse videbatur.] Ordo est: *τί δὲ παῖδες πατρὸς ἀπλακίας μετέχουσί σοι;* Infra v. 970. Porsonus ut vulgo, *Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς*. Phœn. 1541. *πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει Φάος*.

115. Reposui *ἀπλακίας*, quam formam Æschylo octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit. De hac scriptura consulendus in primis Burneius in censura Æschyli Glasguensis (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 132.), quem laudat Monkius ad Alc. 247. (241.), ubi nunc recte legitur, *ὅστις ἀρίστης*

ἀπλακὼν ἀλόχου. Metro necessarium est etiam ἀπλακὼν Iph. A. 124. ἀπλακήματα apud Æschylum Eum. 937.

116. Rom. E. κατέχουσι pro μετέχουσι.

Ibid. τί τούσδ' ἔχθεις;] Rom. C. Lasc. A. ἔχεις.

118—129. δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν.] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medeæ conditione commune habent quæ de regum animo dicit? Homerica loca Il. α'. 80. β'. 196. allegat scholiastes. Bene quidem monet vir doctissimus, non satis apte hic philosophari nutricem, sed quod ait, nihil cum Medeæ conditione commune habere, quæ de regum animo dicantur, ipse potuerat ex parte saltem explicare, si in versu 117. recte functus esset officio interpretis. Ad eum versum nihil adnotavit, servans interpunctiones Porsoni, οἴμοι, τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ. Ut videatur construi voluisse, ὡς ὑπεραλγῶ, μή τι πάθητε. At non modo dubitari potest, an ea verba sic potius interpungenda sint, μή τι πάθηθ'· ὡς ὑπεραλγῶ· sed suadere id etiam planior verborum ordo videtur. Quin tertia supererat via, eaque ipsa est, quam ingrediendam fuisse existimamus, ut melius cohæreret nutricis digressio de regibus: οἴμοι, τέκνα, μή τι πάθηθ'· ὡς ὑπεραλγῶ δεινὰ τυράννων λήματα. HERMANNUS.

118. δεινὰ τυράννων λήματα,] Rom. A. B. E. λήματα. Rom. C. D. Flor. 15. λήμματα. Infra v. 174. quatuor Rom. λῆμα, solus D. λῆμμα. Apud Sophoclem. El. 1426. in Aldina legitur, μηκέτ' ἐκφοβοῦ Μητρῷον ὥς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

118, 119. καί πως 'Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,] Sic Par. B. Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. πολλῶν κρατοῦντες et ita Haun. in marg. In A. supra scriptum ὰ a prima manu. Sensus est, auctore Musgravio, *pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes*. Pessime vertit Portus: *Levi de causa initio suscipientes,* postea *diu retinentes*. Utraque interpretatio in scholiis exstat.

121, 122. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,] Brunckius τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι. Vulgatam, quam revocavit Matthiæ, diserte agnoscit Schol. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Ejusdem sententiæ glossema in membranis reperit Brunckius. *Sed nunquam* γὰρ, ait, *significationem particulæ* δὲ *induit*. Qua regula utens tria Sophoclis loca corrumpit, Œd. C. 985. Phil. 161. El. 930. Non raro γὰρ dici, ubi δὲ exspectasses, monet Hermannus ad Vigerum n. 343. 6. Plura ad v. 560.

[Ibid. ἴσοισιν, ut v. 120. μεταβάλλουσιν, βροτοῖσιν v. 126. ut scribendum vidit Heath. habet Flor. 2. *Matthiæ*]

122, 123. εἰ μὴ μεγάλως, 'Οχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.] Hæc scriptura cum vulgata interpunctione sensum facit valde incommodum. Reiskius post superiora verba plene distinguendum, deinde scribendum ὀχυρῶς γ' εἴη monuit, hac scilicet significatione: *Si non licet in magnis rebus et splendida fortuna consenescere, saltem liceat tuto.* Ita fere Buchananus, qui τ' pro τοι accepisse videtur: *Si non regifico splendore, at Tuto consenuisse licebit.* Musgravius ad superiorem sententiam tantum κϱεῖσσον, ad hanc vero retulit ἔμοιγ' οὖν. Deinde in annotatione ὀχυρῶς εἴη, particula non mutata sed omissa. Sed præstat ὀχυρῶς γ' εἴη, quam emendationem nulla Reiskii mentione facta sibi vindicat Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiæ. Musgravio fortasse displicebat γε bis in tam brevi sententia positum. Sed hoc sæpe fit, ubi utrobique sententiæ utile est. Cum ἔμοιγε, *mihi quidem*, conferantur Iasonis verba v. 529. εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις. Alterum γε *saltem* significat.

124, 125. τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν Τοὔνομα νικᾷ,] Herodotus III. 80. a Porsono allegatus: πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

126, 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.] Rom. C. Lasc. B. ὑπερβάλλοντ', rejecto tamen τ in sequentem versum, ut fere semper in veteribus libris. Rom. A. B. D. E. Par. B. Lasc. A. ὑπερβάλλοντα.

Ibid. Lasc. A. Par. B. recte οὐδένα. Lasc. B. Mag. Vict. οὐθένα, quod serioris Atticismi esse monet Porsonus.

Ibid. Rom. C. D. E. Par. B. 3 Flor. Vict. Haun. Lasc. θνητοῖς. Rom. A. B. βροτοῖς.

Ibid. Hæc explicant plerique quasi sensus sit, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, tritissima sententia. Hos ita reprehendit Brunckius: *Perperam hæc vulgo accipiuntur. Subauditur verbum* παρέχειν, *aut simile quid.* Καιρὸν *non* tempus *sed* opportunitatem *significat.* Brunckium reprehendit Hermannus Dissertatione de Ellipsi et Pleonasmo p. 131. *Immo* δύναται, *ut sæpissime, idem significat quod* δυνατά ἐστιν. *Et quoniam recte dicitur* οὐδὲν δύνασθαι, *poëta pro* οὐδὲν καίϱιον δύναται *dixit* οὐδένα καιϱὸν δύναται. Ne hæc quidem explicatio magnopere mihi placet. Multo minus Musgravii conjectura, οὐδένα καιρὸν ἀδείματα θνατοῖς. Οὐδένα καιρὸν est οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως. Noster Hel. 486. καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες. Id est, *intempestive enim accessisti.* Nostro loco non est *intempestive*, sed *immoderate*, *supra modum.* De qua significatione si quis dubitat, consulat lexicographos præcipue H. Stephanum v. Καιρός. Δύναται est ἰσχύει, σθένει, ut alibi passim. Verba igitur οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς significant *plus æquo valent mortalibus*, id est, *potentiores quam expedit reddunt homines*, ad tempus scilicet[b]. Pergit enim poëta: μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

128, 129. μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.] Fridericus Jacobs, homo peringeniosus, sed quo vix quisquam plures infelices inutilesque conjecturas protulit, ὄγκοις ἀπέδωκεν legendum contendit Animadversionibus in Eurip. p. 23. Admisit hanc conjecturam Zimmermannus.

---

[b] "*Nihil, quod commodum et bonum sit, efficere potest.*" Matthiæ. Vide etiam Herman. in Annotat. ad l.

130. *Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν*] Ita noster Alc. 107. *Ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.* In tragico sermone hospes sit necesse est, qui hac tautologia offendatur.

131. *τᾶς δυστάνου Κολχίδος.*] Rom. C. E. Lasc. B. *τᾶς δυστάνου.* Lasc. A. *τὰς δυστάνου.* Rom. A. B. *τῆς δυστάνου.* Rom. D. Flor. 15. *τᾶς δυστήνου.* Alii fortasse *τῆς δυστήνου.* [Ita legit Flor. 10.] Hujusmodi varietates non sine delectu aliquo commemorandæ videntur, ubi scriptura extra dubium posita est. Vix ullam Doricam formam exhibet Aldina, quam constanter servent scripti codices. Ubi Doricam in textu habent, sæpe communem supra scriptam exhibent.

Ibid. Suspicor nonnihil post *Κολχίδος* excidisse. Non male suppleretur *οἰκτράν.* Vel, ut etiam *ταυτολογωτέρα* fiat oratio, *Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν, Τᾶς δυστάνου Κολχίδος αὐδάν.* [Vide Herman. in Annotat. ad l.]

132. *οὐδέ πω ἤπιος.*] Minus recte, meo quidem judicio, hæc interrogative accipiunt Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiæ. Par. B. sine interrogatione.

Ibid. Aldus et Lasc. *ἤπιος.* Rom. omnes *ἤπιος.* Aldus etiam *ἠπίους* Tro. 53. *ἠπιώτατος* Bacch. 859. Sed *ἠπιωτέρα* Alc. 311.

132, 133. *ἀλλ' ὦ γεραιὰ, Λέξον.*] Rom. C. D. *γεραιά.* Rom. A. B. *γηραιά.* Rom. E. *γερεά.* Vide ad v. 62. *Γεραιὸς* mediam corripit apud Euripidem Herc. 115. 447. 901. et alibi passim.

Ibid. Reiskius *λῆξον*, *desine*. Videtur enim ei Chorus Medeam alloqui. Quasi Medeæ conveniat *ὦ γεραιά.*

133, 134. *ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον.*] Schol. *Ἀμφίπυλον.) τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην.* (Od. *χ'*. 126.) *ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου.* Malim, *ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω.* Non suam sed Medeæ domum *ἀμφίπυλον μέλαθρον* appellat Chorus. Quam duo ostia habere fingit poëta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur *ἐπ' ἀμφιπύλου* eadem constructione qua *ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων* apud Herodotum V. 92, 3. Adjectivum *ἀμφίπυλος* non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed *οἶκον ἀμφίθυρον* dixit Sophocles Phil. 159.

Ibid. Lasc. A. Par. B. *εἴσω.* Lasc. B. recte *ἔσω.*

Ibid. Rom. C. E. Par. B. *βοάν.* Rom. A. D. *βοήν.* Malim *γόον.* Metrum enim dactylicum esse videtur. *Βοὰν* e v. 130. facile irrepere potuit. *Γόον* in re simili habet noster Alc. 86. *Κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ Χερῶν κτύπον κατὰ στέγας, Ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;* Suppl. 86. *Τίνων γόον τ' ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, Νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο Ἠχοῦς ἰούσης;* El. 1210. *Σάφ' οἶδα. δι' ὀδύνας ἔβας, Ἰήϊον κλύων γόον Ματρὸς, ἅ σ' ἔτικτε.*

134, 135. *οὐδὲ συνήδομαι, Γύναι, ἄλγεσι δώματος.*] Rom. C. Lasc. B. *γύναι.* Rom. A. B. D. E. Lasc. A. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. *ὦ γύναι*, conjecturam meam confirmantes. Sæpius *ὦ* male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Præter nostrum locum vide 1229. Iph. T. 856. Ion. 415. 925.

136. *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.*] Rom. A. ante corr. C. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. Flor. 15. Burn. Schol. *ἐπεί μοι φίλον κέκρανται.* Rom. A. a corr. *ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται.* Sed *μὴ* supra scriptum habet *μοι.* Rom. B. habet *κέκρανται* primis tribus vocibus humiditate deletis. Manent accentus a correctore minio picti ´ ` ´. Lasc. B. *ἐπεί μοι φίλα κέκραται.* Put. *ἐπεί μοι φιλία κέκραται.* Musgravius *ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται.* Brunckius *ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.* [quem secuti sunt Porsonus et Matthiæ.] Dixisset Euripides, ni fallor, *ἐπεὶ οὐ φίλια κέκρανται.* Reponendum igitur *ἐπεί μοι,* in quo consentiunt omnes fere codices. Deinde non male Put. *φιλία κέκραται.* Comparat Porsonus *φιλίας ἀνακίρνασθαι* apud Euripidem Hipp. 254: *φιλίαι συνεκρήθησαν* et *φιλίην συνεκεράσαντο* apud Herodotum IV. 152. VII. 151. *νεοκρᾶτα φίλον* apud Æschylum Cho. 342. Sed plerique libri *κέκρανται,* unde librariorum errore fluxisse videtur *κέκραται,* ut *πέφαται* pro *πέφανται* v. 752. Itaque scripsi, *ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.* Non minus bene dicitur *φιλίαν κραίνειν* quam *ἔριν κραίνειν,* quod legitur apud nostrum Andr. 478. [Sed vide Herman. in Annotat. ad l.]

137, 138. *Οὐκ εἰσι δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.*] Rom. C. Flor. 2. Haun. *δῶμα.* Rom. A. B. D. E. Flor. 10, 15. Par. B. Lasc. Cott. aliique proculdubio plerique, *λέκτρα,* quod lectore non monito admisit Musgravius, quem sequuntur Brunckius, Porsonus, Matthiæ. Beckius vero *δῶμα* revocavit. In superioribus verbis, quæ metro adversantur, ad conjecturam omnes confugiunt. Scaliger *ἡ μὲν γὰρ ἔχει,* quæ scriptura sententiam pessumdat, neque metro satisfacit. Musgravius in annotatione *τὸν μὲν γὰρ ἔχει,* quod receperunt Brunckius et Beckius. Porsonus *ὁ μὲν γὰρ ἔχει,* ut vulgo, sed *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'* pro *φροῦδα τάδ' ἤδη.* Citat scholiastæ verba: *ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει.* Distinguendum: *φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει.* Ipsius grammatici est *γὰρ,* ut alibi passim. Ita ad v. 56. *οὐρανὸν γὰρ νῦν λέγει τὸν ἀέρα.* Ad v. 67. *πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν.* Ad v. 119. *τὸ γὰρ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολύ.* Ad v. 126. *τὸ γὰρ λῷστα, ἀντὶ τοῦ λῷστον.* Ad v. 172. *ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει.* Ad v. 749. *εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.* Ad v. 880. *τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται.* Hæc exempla satis ostendunt Porsoni conjecturam *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε* scholiastæ auctoritate minime niti. Addit scholiasten ad Æschyli Cho. 320. *Προσθοδόμοις.) τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη.* *Vides nostrum versum,* inquit, *sed ita citatum, ut ad hunc usque diem inter scholiastæ verba latuerit.* Hujus quidem grammatici testimonium paullo plus ponderis habet. Sed animadvertendum, eum non *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε* exhibere, sed *φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη,* quod nihil aliud est quam *γὰρ* explicationis caussa vulgatæ scripturæ additum. Quo errore nullus est frequentior. Vide ad v. 248. 897. Simili modo γὰρ addit Aldus Phœn. 962. Bacch. 317. 477. Diphilus apud Stobæum tit. XCV. p. 514. [Vol. III. p. 249.] Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον. Τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. Delendum γὰρ, monente Hermanno Elem. Doctr. Metr. p. 135. Frustra igitur Porsonus φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε. Matthiæ, nescio quo auctore, φροῦδα τάδ' ἤδη. Χὠ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Malim καὶ ὁ sine crasi. Vide nostrum Hipp. 246. Iph, A. 5. 15. El. 1317. Sed particulas καὶ μὲν γὰρ ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni[c]. Ceteris conjecturis accedat mea, cui non multum ipse tribuo, καὶ δὴ γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Duo verba ὁ μὲν ex altero membro supplenda, ut apud Homerum Il. χ'. 157. τῇ ῥα παρεδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. Hanc ellipsin Atticis familiarem fuisse ostendunt Porsonus ad Or. 891. Matthiæ Gramm. Gr. §. 288. d. maxime vero Schæferus ad Bosium p. 187=204. Noster Herc. 634. φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. χρήμασιν δὲ διάφοροι. Ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος. Hoc exemplum attulit Schæferus, qui v. 570. 1036. ejusdem fabulæ prætermisit. Ita intelligendus Aristophanes Eq. 597. πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα. Particulæ καὶ δὴ γὰρ conjunctæ leguntur infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον. Hanc conjecturam dignam quæ cum lectore communicetur existímo, indignam vero quæ in textum admittatur. Adoptavi igitur Musgravii conjecturam τὸν μὲν γὰρ ἔχει. *Sed rectius, opinor*, inquit Porsonus, *servabitur nominativus, ut* ὁ μὲν *et* ἡ δὲ *accuratius opponantur.* Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1402. τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο. Ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνήρ. Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici ἔχειν quam ἔχεσθαι, fortasse verum est, si legatur λέκτρα. Sin autem legatur δῶμα, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. AM. Ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ; HP. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις. Jasonem in Creontis regia habitasse ostendunt ejus verba v. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Revocavi igitur δῶμα, licet plerique libri λέκτρα exhibeant. In hac saltem fabula Aldinus liber πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων est. Quis enim nescit quoties veram scripturam contra omnes fere codices et ed. Lascarinam exhibeat? Exempla sunto ἔρος v. 150. φίλων v. 241. πατρίων v. 420. ἀμφέπων v. 467. σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι v. 478. Ἑλληνίδων v. 496. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. γονάτων τε τῶν σῶν v. 693. ὧν ἐπαγγέλλῃ v. 704. τί μοι ζῆν κέρδος v. 780. σὸν σπέρμα v. 798. παρεμπολῶντί γ' v. 880. τί δῆτα λίαν v. 899. θύμασιν v. 1022. μωρίαν v. 1196. δόμους v. 1203.

---

[c] "Quod ego dedi, item est e conjectura: sed recte dubitat Elmsleius, an particulæ καὶ μὲν γὰρ ita conjunctæ in tragicorum scriptis inveniantur." Matthiæ.

139, 140. ἧδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν Δέσποινα,] Aldus ἧδ'. Lasc. ἣ δ'. Primus H. Stephanus ἡ δ'. Hanc varietatem plerumque silentio præteribo.

Ibid. Scripsit Euripides, ni fallor, τήκει βίοτον. Dorica τάκει et βιοτὰν nata videntur e v. 145. 156. Brunckius in Par. A. reperisse videtur τήκει βιοτάν. Romani τάκει βιοτὰν ut vulgo: ita quoque Par. B.

140, 141. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.] Rom. C. D. E. παραθαλπομένα. Rom. A. B. παραθαλπομένη. Par. B. πάρα θαλπομένα.

142. Αἶ αἶ,] Lasc. A. Par. B. αἶ αἶ. Lasc. B. αἲ. αἲ. τάλαινα.

142, 143. διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία Βαίη.] Par. B. Rom. C. D. E. κεφαλᾶς. Rom. A. B. Schol. ad v. 166. κεφαλῆς. Hierocles in Aurea Carmina p. 126. ὅρα Μήδειαν τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὰ καθ' αὑτὴν ὀδυρομένην. ἥτις ἀβουλήτως τοὺς οἰκειοτάτους προδοῦσα δι' ἔρωτα ἔκτοπον ἀνδρὶ ξένῳ ἑαυτὴν ἐνεχείρισεν, ἔπειτα ὀλιγωρουμένη ὑπὸ τούτου, ἀφόρητα πάσχειν οἴεται, καὶ ἐκ τῆς οἰήσεως ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ· διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη. καὶ πρόεισιν εἰς ἔργα παράνομα. Hoc attulit Gaisfordius.

143. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;] Rom. D. τί δέον μοι. Æschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἔρριψ' ἐμαυτὸν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Vide etiam nostræ fabulæ v. 780.

144, 145. φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν Βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.] Euripides Fragm. Inc. cx. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν, Εἰς ἀρετὰν καταλυσαμένους βίον. Observent tirones, βιοτὰν tam a καταλυσαίμαν quam a προλιποῦσα regi. Quæ constructio frequens apud tragicos.

146. Ἀΐες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,] Hesychius: Ἀΐες. ἐπύθου. Nostrum locum citant interpretes. Potuissent et Hipp. 362. Ἀΐες ὦ, ἔκλυες ὦ, ἀνάκουστα τᾶς Τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας.

Ibid. Schol. τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. Didymi sententia est, verba ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς esse meram exclamationem, ut ἰήϊε Δάλιε παιὰν apud Sophoclem Œd. T. 154. Huic sententiæ magnam vim addit noster Or. 1495. ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο Διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος (Ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νὺξ) Ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέχναισιν, ἢ θεῶν κλοπαῖς.

147, 148. ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος Μέλπει νύμφα;] Superiorem versum Medeæ tribuebat Apollodorus Tarsensis. De qua re vide ad v. 166. Hinc ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος eum legisse suspicatur Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 48. Ego potius credam eum οἵαν ἰαχὰν duabus vocibus transpositis legisse, nisi forte putabat ἰαχὰν οἵαν idem significare.

Ibid. Versus 147. antistrophicus est 171. ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων. Si certum esset ἰαχὰν mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset ἀχὰν, ut monui ad Heracl. 752. [Vid. Herman. in Annotat.] De voce ἠχὴ consulendus instar omnium

Piersonus ad Mœrin p. 175. Dorica forma ἀχὰν restituenda Æschylo Theb. 921. Δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει Δαικτὴρ γόος. Libri ἀχὼ, ἀχὴν, ἀχά. Omnes etiam αὐτοὺς pro οὖς. Sed ἰαχὰν media correpta defendit noster El. 707. κάρυξ ἰάχει βάθροις. Cui versui respondet 721. πείσας ἄλοχον φίλαν. Ubi gratum mihi fecisset Euripides, si ἄκοιτιν scripsisset. Verum in hac voce, ut in φάρος aliisque quibusdam, nonnihil licentiæ poëtis Atticis concedendum videtur. Participium διαλακήσασα tertiam producit apud Aristophanem Nub. 409. Subjunctivus λακήσῃς primam corripit Pac. 381.[d]

149—152. τίς σοι ποτὲ—λίσσου.] Idem ordo versiculorum v. 425—428. Vide Gaisfordium ad Hephæstionem p. 317.

149, 150. τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,] Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. B. Haun. τί, *quare*, quod a Reiskio quoque ex conjectura propositum admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu διὰ τὶ, var. lect. a diversa τίς. Schol. in lemmate τί habet, in interpretatione τίς. Lasc. B. etiam τίς. Hoc revocavit Matthiæ, cui assentior. Simili errore libri nonnulli πρό σ' ἀπέχθεσθαι v. 285. Sententiæ quidem nihil interest, sed paullo exquisitius videtur τίς. Musgravii conjectura τίς σ' ὅς ποτε nihil valet. Ceterum τί τοι, quod Porsono tribuit Matthiæ, vitium typographicum est edd. Lipsiensium.

Ibid. Rom. C. Flor. 2. 15. Haun. ἀπλήστου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Flor. 10. ἀπλάστου, quod admisit Brunckius. In Rom. B. supra scriptum η. Nescio an nimis Doricum sit ἀπλάστου. Schol. ἀπλήστου habet, et ἀκορέστου explicat. Sed fortasse scripsit Euripides τᾶς ἀπλάτου κοίτας, eodem sensu quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 423.[e] Ἄπλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει sive πλησιάζει. Quæ verba cum eorum derivatis frequenter de conjugio usurpantur. Æschylus Prom. 896. μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sophocles Trach. 17. πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, Πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Hinc πλᾶτις, *uxor*, apud Aristophanem Ach. 132. Ubi Schol. Καὶ τῇ πλάτιδι. τῇ γυναικὶ, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Est autem solenne mendum ἄπληστος aut ἄπλαστος pro ἄπλατος. Incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ Θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν. Recte ἄπλατον Piersonus ad Mœrin. p. 25. quem vide. [Sed cum in nostro loco, tum Rhes. 309. ἄπληστος defendit Hermannus in Annotat. q. v.] Æschylus Prom. 370. τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον Θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης, Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. Hic ἀπλάτου reponunt viri docti ex Pindaro Pyth. I. 40. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Legendum suspicor apud eundem tragicum Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Vulgo οὐ πλαστοῖσι, *non fictis*, sensu minus commodo.

---

[d] Δραχμὴ priori producta quinquies apud comicos reperitur. I. Aristophanes Vesp. 689. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. II. Pac. 1200. Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Hanc scripturam temere ab aliis sollicitatam ipse etiam corrigendo corrupi ad Ach. 178. p. 120. III. Plut. 1020. Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. Male Reisigius p. 112. Ὁπότε προτείνειέν γε δραχμαῖσιν εἴκοσιν. Vix sanum mihi videtur quod vulgo legitur Lys. 761. Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι. IV. Philippides apud Athenæum p. 230. B. Καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ Ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῷ. V. Antiphanes p. 299. E. Τούτων δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα Ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον. Si unum tantum de his quinque exemplis exstaret, quis vulgatam scripturam defendere auderet?

[e] "Sed adjectivi ἄπλατος eo sensu po-"siti exemplum desidero. ἀπληστία λέ-"χους est etiam Androm. 218." Matthiæ.

Ibid. Omnes Rom. præter E. qui versum omittit, item Lasc. Par. B. Haun. ἔρως. Sic etiam edd. H. Stephani, P. Stephani et Barnesii. Ceteræ quas inspexi ante Barnesium, necnon Musgravius, ἔρος habent, ut 3 Flor. et Vict. Brunckius et Beckius ἔρως. Porsonus et Matthiæ iterum ἔρος. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας. Accusativum ἔρον sæpius apud Euripidem exstare monet Valckenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v. Ἔρον, Monkius ad Hipp. 337.

151. σπεύσει θανάτου τελευτάν;] *Malim* σπεύδει, inquit Musgravius. Omnes Rom. σπεύσει, sed A. supra scriptum habet δ. Schol. τὸ δὲ σπεύσει θανάτου τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Idem paullo ante, ὃς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι. Par. B. σπεύσει.

Ibid. Barnesius θανάτοιο. De qua scriptura vide quæ dicturus sum ad v. 428.

152. Μηδὲν τόδε λίσσου.] Μηδὲν pro μή. Comparat Musgravius Aristophanem Ran. 437. Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς. Aptius exemplum præbet noster Andr. 88. Οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.

153. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,] Par. B. Rom. A. B. D. E. εἰ δὲ σὸς πόσις. Rom. C. εἰ δὲ σοὶ πόσις. Quæ scriptura speciem tantum variæ lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δέ σοι πόσις, si vulgatam de industria mutasset.

Ibid. Lasc. A. καινὰ λέχη σεβίζει ut vulgo. Lasc. B. καινὰ σεβίζει λέχη.

154. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.] Sic Par. B. Rom. A. B. C. E. Lasc. A. Eustathius p. 633, 43. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui male interpretatur ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου, deinde melius μὴ χαλέπαινε. Lasc. B. κείνῳ τόδε μὴ χαράσου. Rom. D. κείνῳ τόδε μοι χαράσσου. Par. A. κείνῳ τόδε χαράσσου cum gl. λογίζου. Rectius esset ὀργίζου. Hesychius a Musgravio allegatus: Κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν. Sed vix æquum viris doctis videtur, a Medea exigere ut ne omnino irascatur. Heathius igitur κείνῳ τόδε μὲν χαράσσου reponit. Cujus scripturæ vestigia apud schol. ad v. 152. exstare putat. Musgravius in annotatione δεινῶς τοδὶ (pro τόδε metri caussa) μὴ χαράσσου. Edidit Brunckius, quem sequitur Beckius, κείνῳ λίαν μὴ χα-

ράσσου. Porsonus vulgatam revocavit, in annotatione vero corrigit κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου, quod admisit Zimmermannus. Matthiæ τόδε ut vulgo. Recte. Verborum τόδε μὴ χαράσσου sensus μὴ οὕτως ὀργίζου, is ipse scilicet quem præbent virorum doctorum conjecturæ. De hac pronominis significatione vide ad v. 49. 672. 875.[f]

155. *Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει.*] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. τόδε, quod admisit Brunckius. Male, cum tantulo intervallo præcedat alterum τόδε. Vide ad v. 72.

Ibid. Lasc. B. Flor. 2. 10. συνδικάσει. Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. B. Flor. 15. Haun. συνδικήσει, ut legendum censet Musgravius. Diversa sunt συνδικάζειν et συνδικεῖν, ut συνδικαστὴς et σύνδικος. Hesychius: Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί[g]. Æschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον (ἔστι γὰρ δόμων Ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος Ἐμῶν· φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος) Καὶ συνδικήσων αὐτός[h]. Æschines in Timarchum p. 263. B. ἐάν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι,——μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι,——μηδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Schol. ad nostrum locum: σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. Brunckius συνδικάσει defendit, imo metro necessarium esse ait. Versus antistrophici 179. mensura in vulgatis libris est ---⏑⏑--, hujus e Brunckii sententia --⏑⏑-⏑⏑-. Hæc non optime congruunt.

156. *μὴ λίαν τάκου,*] Sophocles El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει· Θνητοῦ δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λίαν στένε[i]. Euripides Alc. 808. Γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα. μὴ λίαν Πένθει. δόμων γὰϱ ζῶσι τῶνδε δεσπόται. Andr. 1234. καὶ πρῶτα μέν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς Μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν ἐπῄνεσα. Hel. 1435. Μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα. Æsch. Ag. 1471. Μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου Τοῖσδε βαρυνθείς. Aristophanes Nub. 415. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖ. Ibid. 714. Μή νυν βαϱέως ἄλγει λίαν. His exemplis utar ad v. 899.

Ibid. *ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.*] Musgravius in annotatione δυρομένα, quod admisit Brunckius, apposito tamen elisionis signo, quod delevit Porsonus. Hunc vide ad Hec. 728. Ita se res habet. Verbum ὀδύρομαι metro vel numeris nocet apud Æschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Œd. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 397. Utraque forma æque convenit apud Æschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem Œd. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 383. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phœn. 1750. ex necessitate legitur, Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; Verbalia ὀδυρμὸς, ὄδυρμα et similia nunquam ο amittere videntur.

---

[f] "Miror neminem commemorasse "scholiasten, qui ad v. 155. [152.] ita hæc "παραφϱάζει· εἰ δὲ ὁ σὸς ἀνὴϱ ἠθέτησε τοὺς "ὅϱκους, ἐκείνῳ γενέσθαι λίσσου, δηλόνοτι τὸ "κεϱαυνωθῆναι καὶ ἀποθανεῖν. Igitur sic "ille locum distinguebat: κείνῳ τόδε· μὴ "χαϱάσσου." Matthiæ.

[g] Hoc sensu Jesus Christus humani generis apud Patrem παϱάκλητος dicitur a Joanne Ep. I. ii. 1. Eadem significatione usurpatur συνήγοϱος a scriptoribus recentioribus. Hesychius: Συνήγοϱος. πϱοστάτης. Recte quidem pro illorum temporum consuetudine. Sed antiquitus συνηγόϱου officium erat non reum sed accusatorem (κατήγοϱον) consilio suo et eloquentia adjuvare. Quos defensores secum adducebat reus, σύνδικοι appellabantur. Vide ad Aristophanis Ach. 685.

[h] Malim, ἔστι γὰϱ θϱόνων Ἱκέτης ὅδ' ἀνὴϱ, καὶ δόμων ἐφέστιος Ἐμῶν. Bis tantulo intervallo δόμων usurpare non potuit poëta. Deinde rectius fortasse αὐτὸς quam αὑτός. Vide ad Sophoclis Œd. T. 458.

[i] Fingamus apud Sophoclem legi, θνητοῦ πέφυκας πατϱὸς, Οἰδίπους, φϱόνει. Interpretes certatim πεφυκὼς reponerent, comparantes Ant. 996. Φϱόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυϱοῦ τύχης. Hoc tironibus argumento sit, elegantiorem quam appellant lectionem non semper esse veriorem.

Ibid. Brunckius metri caussa εὐνήταν scripsit. Quæ forma licet analogiæ non repugnet, non magis usurpata est quam ἱκήτης, γαμήτης, εὐεργήτης, κυνηγήτης. Quamquam masculinum εὐνήτης a feminino εὐνήτρια defendi videtur, quod exstat apud Sophoclem Trach. 294. Quod si quis a masculino εὐνέτης femininum εὐνέτρια derivari censeat, sciat omnia hujus formæ feminina apud Atticos antepenultimam longam habere, ut θεάτρια, ποιήτρια, συκοφάντρια, ψάλτρια[k]. Non Attice locutus est Joannes Chrysostomus t. XI. p. 113. a Bastio ad Gregorium p. 260. citatus, cum δραπέτριαν dixit. Cratinus fabulam suam Δραπετίδας inscripsit. Sic non προδότριαν sed πρόδοτιν dixerunt veteres[l]. Ceterum nostro loco εὐνέταν revocavit Matthiæ. In hoc metro epitritus primus et dijambus satis bene sibi respondent. Noster Phœn. 1302. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος ἕνεκ' Ἐριννύων. Vide etiam Cycl. 500. 508. 516. [Cf. Herman. in Annotat.]

158. λεύσσεθ' ἃ πάσχω,] Ita Par. B. Rom. C. recte. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσεθ'. Rom. E. Haun. λεύσεσθ'. Lasc. B. λεύσασθ'. Ambiguum est, utrum λεύσσετε indicativus sit an imperativus. Eadem ambiguitate laborat Sophocles Ant. 940. λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, Τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν, Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω, Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. Utraque interpretatio bona. Æschylus Prom. 92. ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Ibid. 1092. ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Noster Hec. 1114. Ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν Φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Phœn. 614. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Si λεύσσετε indicativus est, altera quæstio oritur, utrum sententia interrogativa sit, necne. Edd. pleræque notam interrogationis habent hic et ad verba ὁρᾷς ἃ πάσχεις v. 398.

158, 159, 160. μεγάλοις ὅρκοις Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον Πόσιν; Communem formam ἐνδησαμένη e solo Rom. C. enotavi. [Habent quoque Flor. 2, 15. Vict.]

---

[k] A feminino *psaltria* novum masculinum *psaltrium*, ut *poëtrium*, *sycophantrium*, effinxit Famianus Strada Bello Belgico, propterea a Scioppio derisus Infamia Famiani p. 81.

[l] Hesychius: Ἀναγέτρια. ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ, παρὰ Ταραντίνοις οὕτως λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν. Vide interpretes ad hanc gl. et Ἀγέτρια et Ἀναγεστρίς. Vera scriptura fortasse est Ἀναγίστρια.

160, 161. *ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' Αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,*] Par. B. Rom. B. C. D. E. *αὐτοῖς μελάθροις.* Rom. A. *αὐτοῖς τοῖς μελάθροις.* Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 466. *Αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις.* Alius ibid. p. 130. *Αὐτῇ νηῒ, αὐτοῖς ἵπποις, αὐτοῖς ἀνδράσι. ταῦτα χωρὶς ἄρθρου.* Neutra regula semper vera est. Præpositionem addit Euripides Ion. 31. *λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας, Αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει, Ἔνεγκ' ἀδελφῷ* (malim *ἔνεγκε Δελφῶν*) *ταμὰ πρὸς χρηστήρια, Καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.* Sed hoc raro fit. Longe sæpius additur articulus. Aristophanes *αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι* dixit Eq. 845. *αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις* Vesp. 1440. *αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* Ran. 568. *αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι* Nub. 1305. Sic etiam Eupolis apud Schol. ad Aristophanis Av. 1568. *ταδὶ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.* Plura exempla dedit Schæferus ad Bosium p. 467 = 464. Nostro quidem loco articulus quem addit Rom. A. metro repugnat. Verba *αὐτοῖς μελάθροις* Anglice reddi possunt *house and all.* Frequentissimus est hic pronominis *αὐτὸς* usus, quando alicujus hominis aut rei interitus aut pernicies significatur. Æschylus Prom. 219. *ἐμαῖς δὲ βουλαῖς, Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι.* Ibid. 1045. *χθόνα δ' ἐκ πυθμένων Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.* Noster Or. 1515. *Οὐ γὰρ ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;* Hipp. 1340. *τούς γε μὴν κακοὺς Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.* Suppl. 925. *Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον Θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς Αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.* Iph. A. 534. *ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις Ξυναρπάσουσι* (malim *ξυναρπάσονται*) *καὶ κατασκάψουσι γῆν.* Cycl. 700. *Οὐ δῆτ', ἐπεί σε, τῆσδ' ἀποῤῥήξας πέτρας, Αὐτοῖσι συνναύταισι συντρίψω βαλών.* Herc. 1306. *ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις Ἄνω κάτω στρέψασα.* Aristophanes Thesm. 824. *τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις Ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν Ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ.* Ran. 478. *τὼ νεφρὼ δέ σου Αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω Διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι.* Ibid. 566. *Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω, Μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν, Ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.* Ex hac significatione oritur, quod hic loquendi modus in imprecationibus frequentatur, ut nostro loco. Aristophanes Eq. 2. *κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν Αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.* Ibid. 6. *Κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων Αὐταῖς διαβολαῖς.* Pac. 1287. *Κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις.* Av. 1257. *Διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.* Ran. 228. *Ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ. Οὐδὲν γὰρ ἐσθ' ἄλλ' ἢ κοάξ.* Hinc legendum suspicor Vesp. 1449. *Οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις* Vulgo *οἴμ' ὡς ἀπολεῖς.* Dicitur *οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ'* ut *οἴμ' ὡς τεθνήξεις* Ach. 590. Plura de hac constructione Monkius ad Hipp. 1184. (1189.) *αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα.*

162. *οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.*] Rom. D. *πρόσθε.* Contra-

rio vitio Rom. A. B. Par. B. πρόσθεν v. 188. Ceteri Rom. utrobique recte. Vide an legendum apud Euripidem Ion. 972. Τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντά σ᾽ ἀποτίνου θεόν. Quamquam vulgatam πρῶτον non improbo. [De voce πρόσθεν vid. Herman. in Annotat. ad h. l.]

163, 164. ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην Αἰσχρῶς,] Hesychius: Ἀπενάσθη. ἀπῳκίσθη. Idem: Ἀπενάσσατο. ἀπῴκησεν. Scribendum ἀπῴκισεν, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam ἔνασσε usurpant, media ἐνάσσετο et passiva ἐνάσθη idem significant, ut χολωσάμενος et χολωθείς· Attici vero ἐνάσσατο pro ἔνασσε usurpant. Sic ἀπενάσσατο apud Euripidem Iph. T. 1259. καταναssαμένη apud Æschylum Eum. 932. Passivum ἀπενάσθην habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθην Phœn. 215. κατένασθεν Aristophanes Vesp. 660. Sic enim Invernizius pro κατένασθε.

164. Τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνῃρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτον φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medeæ personam in Euripidis Ægeo fuisse, ut jam monui p. 234. Deinde præter hujus grammatici testimonium, nullam Dicæogenis Medeæ mentionem repererunt Fabricius et Harlesius Bibl. Gr. t. II. p. 295.

165. Κλύεθ᾽ οἷα λέγει,] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἄργους e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ᾽ οἷα λέγει, minus recte dictum videtur.

165, 166. κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν,] Reiskius θέμιν εὐναίαν, *justitiam conjugalem*. Ruhnkenius apud Piersonum ad Mœrin p. 137. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Æschylus Theb. 729. monente Musgravio[m].

166, 167. Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων Θνατοῖς ταμίας νενόμισται.] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται (v. 157.), ἡ δὲ πρεσβύτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medeæ tribuendum censuit v. 146. Αἴες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη v. 142. Jovem implicite invocari putabat. *Quis enim*, ait, *fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter?* Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὄμνυμι, quasi per Themin et Jovem juret nutrix, Medeam diu iratam fore. Quartam solutionem ceteris meliorem ad verba τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν v. 205. affert grammaticus, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Nemo hodie, opinor, has turbas excitaret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quæ oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint.

---

[m] “Sed hoc est *Erynnin patris precibus expetitam*, quod in hunc locum non cadit. Beck ad Aristoph, Av. 1058. θεοὺς εὐκταίους interpretatur, *qui preces audiunt et ratas habent*, ut Χάριτες εὐκταῖαι Orph. Hymn. 59, 6. Θέμιν εὐκταῖαν h. l. Huschk. Anal. Crit. p. 133. *quibus vota faciunt homines:* εὐκταῖος *votivus* est apud Soph. Trach. 239. Interpretemur igitur, *Themin, ad quam, ut justitiæ præsidem, preces et vota faciunt homines.*” Matthiæ.

Ibid. Rom. C. Lasc. B. θνατοῖς. Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. A. θνητοῖς.

168, 169. οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ Δέσποινα χόλον καταπαύσει.] Rom. C. D. E. οὐκ ἔστιν. Rom. A. B. Haun. κοὐκ ἔστιν. Eadem varietas v. 1057. Utrobique præstat οὐκ sine καί.

Ibid. Rom. C. Tres Florr. Schol. σμικρῷ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. Mag. μικρῷ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum quidem* σμικρῷ, inquit, *in metrum non peccat, sed versum minus concinnum facit.*

171, 172. μύθων τ' αὐδαθέντων Δέξαιτ' ὀμφὰν,] Musgravii conjecturam αὐδαέντων memorasse satis est. Deinde Rom. D. δέξεταιτ' (sic) ὀμφάν.

173, 174. εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;] Omnes Rom. εἴπως. Sed in A. a prima manu adscriptum γρ. καὶ ἤ πῶς. ita Flor. 10. Var. lect. a diversa ὅπως. Par. B. εἴπως supra scripto ὅπως sec.

175, 176. μήτοι τὸ γ' ἐμὸν πρόθυμον Φίλοισιν ἀπέστω.] Hæc vulgo nutrici tribuuntur, cujus verba chori orationem interrumpunt. Omnia choro tribuenda esse vidit Tyrwhittus, cujus sententiæ a membranis confirmatæ obsecutus est Brunckius. Par. B. nutrici tribuit. Plato de Rep. VII. p. 533. A. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι.

Ibid. Rom. A. B. D. E. Par. B. μήτοι. Haun. μή τι. Rom. C. Par. A. Flor. 15. μή μοι [n].

176. deest in Par. B.

177, 178. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων Ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.] Par. B. βᾶσά νιν. Rom. A. βᾶσα νῖν. Rom. B. C. βᾶσα νϊν. Lasc. βᾶσα νῦν. Flor. 10. τὸδ' pro τάδ'.

Ibid. Omnes fere interpretes τάδε referunt ad sequentia verba, σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω, quasi dicere jubeatur ancilla,

---

[n] Æschylus Theb. 71. Μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον Ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος Φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους. Legendum videtur μήτοι πόλιν γε. Idem Prom. 626. Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Sophocles Œd. C. 1407. Μήτοι με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ Πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμὶν εἰς δόμους Νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε, Ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασι. Ibid. 1439. Μήτοι με δύρου. Ant. 544. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

Propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt. Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Barnesius et Musgravius. Sed luce clarius est, sensum esse, *propera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea.* Ita Buchananus: *heus propera, Ne designet quicquam asperius Hos adversum, quos habet intus.* Sic etiam Bothius in versione Teutonica: *Eil', eh drinnen ihr Rachgeist noch gefrevelt.* Τάδε igitur ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι etc. referendum est. Ita Jocasta Phœn. 571, σοὶ μὲν (Eteocli) τάδ' αὐδῶ. σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω, etc. Hoc admisso, omnia bene se haberent, nisi metro quoque consulendum esset. Versus enim 178. quartam syllabam producit, quæ brevis est in strophico 154. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 532. φίλα cum καὶ τάδ' αὔδα conjungit, ut sit accusativus pluralis, interpretaturque, *nos quoque favere Medeæ narra.* Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

179, 80. σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι Τοὺς εἴσω] Rom. A. B. C. Lasc. B. σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι. Rom. E. Lasc. A. Par. A. Flor. 10. 15. Haun. σπεῦσαι πρίν τι κακῶσαι. Rom. D. σπεῦσαι τὶ πρὶν κακῶσαι. Brunckius σπεῦσαι admisit cum hac annotatione: Σπεῦσαι, festina. *Sic bene membranæ.* Non magis dicitur σπεύδομαι quam χαίρομαι. Porsonus σπεῦσον revocavit. Par. B. σπεῦσον, sec. σπεῦσαι. Hic etiam versus non congruit cum strophico 155. Ζεύς σοι τάδε συνδικήσει. Conjicit Musgravius, σπεῦσον, πρίν ἐτ' ἦ (fortasse voluit πρὶν ἔτ' ἢ) κακῶσαι. Hermannus duas conjecturas memorat; unam Seidleri, σπεῦσον, πρὶν καί τι κακῶσαι; alteram suam, σπεῦσον δὲ, πρίν τι κακῶσαι. Neutra metro omnino satisfacit. [Tertiam proponit in Annotat. ad h. l. σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι.] Si πρὶν ἢ apud Atticos poëtas exstaret (nam de prosæ orationis scriptoribus nulla controversia est), audacter reponerem, σπεῦσον δὲ, πρὶν ἢ κακῶσαι [°]. Addere possem, Porsonum Advers. p. 136. πρίν τι pro πρίνη Hermiæ restituisse apud Athenæum p. 563. E.

Ibid. Omnes Rom. Par. B. εἴσω. Brunckius tacite ἔσω, Matthiæ εἴσω ut vulgo. Respondet in stropha λίαν, quod priorem syllabam habet communem.

181. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, *sed vereor ut persuadeam.* Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ὦσιν. Confer etiam nostræ fabulæ v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους, Φόβῳ μὲν εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, Οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μήτις δεσποτῶν αἴσθηται.

[°] Apud Neophronem, cujus verba ad v. 1024. afferam, vulgo legitur πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν. Dixisset Euripides, ni fallor, πρὶν ἐξαμαρτεῖν. Olim legebatur apud Aristophanem Rau. 1215. ὅντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, 'Απόλλων ἔφη 'Αποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Codd. plerique πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων, unde Brunckius, πρὶν φῦναι μὲν, ὦ 'πόλλων. Hodie scribimus ἀπόλλων. [Vide Herman. in Annot. ad v. 1024. h. f.]

182. δέσποιναν ἐμάν.] Rom. D. Lasc. B. δέσποιναν ἐμάν. Rom. A. B. C. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. δέσποιναν ἐμήν. Duo verba omittunt Rom. E. Lasc. A. Non male.

184, 185. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυροῦται δμωσὶν,] Rom. A. ante corr. ridiculo errore δέρμα λεαίνης.

185, 186. ὅταν τις Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.] Lasc. ὅτ' ἄν τις. Idem ὅταν conjunctim v. 15. 128. 239. 260. 508. Præstare videtur ὅτ' ἂν, quam scribendi rationem in codd. antiquis frequentem esse monet Porsonus, Bastius quoque ad Gregorium p. 827. Neque obstat quod ὅταν δὲ potius quam ὅτε δ' ἂν in libris reperitur. Nam reperitur etiam ἡνίκ' ἂν δὲ, quod in ἡνίκαν δὲ mutatum nemo, opinor, vellet [p]. Aldus vero nostro loco ὅτάν τις. Idem τούσδέ γ' v. 87. ὄμμά νιν v. 91. οἵ γέ με v. 162. ὥστέ σ' v. 613. Πιτθεύς τίς ἐστι v. 666. τήνδέ σοι v. 702. ὄλβός ἐστι v. 723. ἔνθά ποθ' v. 810. οἵδέ σοι v. 970. τήνδέ γε v. 1214. Consentit Lasc. v. 87. 613. 702. 723. 810. 970. 1214. Idem μή μοί τι v. 210. 278. ἔν τί μοι v. 375. οὔτέ μοι v. 780. οὔτοί ποτ' v. 1028. Horum omnium insolentissima sunt ὅτάν τις, μή μοί τι, οὔτοί ποτ'. In ceteris enim binæ syllabæ accentu acuto notatæ trochæum faciunt, in his iambum aut spondeum. Cujus scripturæ exempla sunt ἴσαί πως Hec. 133. Πάλαί ποτ' (sic enim codd.) Heracl. 1. ὅστίς ποθ' apud Sophoclem Œd. T. 224. λάθρά μ' ὑπελθὼν ibid. 386. Œd. C. 386. ὥράν τιν' ἕξειν. Ceterum tam Aldus quam Lascaris ἰώ μοι μοι v. 96. 114. Brunckius utrobique ἰώ μοί μοι. Porsonus priore tantum loco.

186. Rom. C. D. E. Par. B. προφέρων. Rom. A. B. Flor. 10. Haun. προσφέρων.

Ibid. Rom. omnes, ni fallor, ceterique fortasse plerique ὁρμαθῇ. Barnesius diserte ὁρμάθῃ. Idem ὁρμάθω pro ὁρμαθῶ Andr. 860. E Barnesii sententia *verbum poëticum* ὁρμάθειν in indicem retulit Heslerus, ejusdem scilicet formæ cujus ἀμυνάθειν, διωκάθειν, εἰκάθειν, εἰργάθειν, quæ omnia apud Atticos scriptores exstant [q]. Incredibilem Barnesii stupiditatem vide, qui non recordatus sit, hæc omnia, necnon *τελέθειν*, *μινύθειν*, *φθινύθειν* et similia, penultimam semper corripere, secus ac suum *ὁρμάθῃ*, quod penultimam producit. Musgravius ceterique plerique *ὁρμαθῇ* ut vulgo. Brunckius et Beckius *ὁρμηθῇ*, quod admisi.

---

[p] Aristophanes Pac. 1179. ἡνίκα δ' ἂν οἶκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά. Numerosius Rav. ἡνίκ' ἂν δ' οἶκοι γένωνται. Idem Eccl. 273. περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε Τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμένας, etc. Euripides Iph. T. 1217. ΙΦ. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. Τί χρή με δρᾶν; Hic etiam Aldus ἡνίκα δ' ἄν.

[q] Rectius ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, ut ἀγαγεῖν. Aoristus est ἠμύναθον, neque usquam legitur præsens ἀμυνάθω nisi apud grammaticos. Recte Photius: Ἠμύναθον. ἤμυνα. Euripides Andr. 722. ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε Ἔδεισας; Nemo ignorat huic sententiæ melius convenire ἀμύναιτο quam ἀμύνοιτο. Aristophanes Vesp. 1197. Ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὥς ἤ κάπρον Ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα Ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον. Si ἐδιώκαθες præteritum esset imperfectum, non ἔδραμες sed ἔτρεχες vel ἔθεις dixisset poëta. Frustra igitur διωκάθει Æschylo Cho. 287. tribuit Porsonus, frustra participium præsentis temporis διωκάθουσα Philemoni apud Athenæum p. 288. E. Casaubonus. Philemonis versus ope cod. Veneti ita fere scribendi sunt: ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὁπότ' ἂν ἁρπάσῃ Τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ Τηροῦσα, καταπιεῖν τε περιεσπούδακεν· Ἕτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταυτὸν ἦν. Ἀμυναθεῖν usurpat Æschylus Eum. 441. Sophocles Œd. C. 1015. Euripides Andr. 1080. Iph. A. 910. Aristophanes Nub. 1326. ubi veterem scripturam ἀμυνάθετέ μοι a Kustero repudiatam revocavit Brunckius. Εἰκαθεῖν Sophocles Œd. C. 1178. 1328. 1334. Ant. 1096. 1102. Trach. 1179. Phil. 1352. El. 361. 396. 1014. Εἰργαθεῖν Æschylus Eum. 569. So-

187, 188. *σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς* Τοὺς *πρόσθε βροτοὺς*, etc.] Plutarchus Conj. Præc. p. 143. C. *ὀρθῶς ὁ* Εὐριπίδης *αἰτιᾶται τοὺς τῇ λύρᾳ χρωμένους παρ' οἶνον. ἔδει γὰρ ἐπὶ τὰς ὀργὰς καὶ τὰ πένθη μᾶλλον τὴν μουσικὴν παρακαλεῖν, ἢ προσεκλύειν τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας.* Idem Sympos. VII. 7. p. 710. E. *ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν* Εὐριπίδης *ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι.* Hæc loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger.

188. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις*,] Sic Rom. C. D. E. Par. B. Sed Rom. A. B. Flor. 2. Vict. Mag. *ἁμάρτῃς* (vel *ἁμάρτης*) solœce. In Rom. A. supra scriptum *οι* [r].

189, 190. *οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις*, 'Επί *τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις*] Desunt in Rom. C. verba *ἐπὶ μὲν θαλίαις*. Deinde Porsonus in ed. Cantabrigiensi *ἐπὶ δ' εἰλαπίναις* in textu, in annotatione vero: *Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'*. Sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

191. *εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς*] Alii *ηὕροντο* scribendum contendunt, alii *εὕροντο*. Matthiæ Gramm. Gr. 167. 6. in *εὑρίσκω* diphthongum mutari negat, licet reperiatur *ἐξηυρέθη* apud Aristophanem Pac. 128. Adde *ηὑρέθη*, quod apud Sophoclem Ant. 406. exhibent omnes edd. ante Turnebum. Seidlerus quoque ad Euripidis El. 380. (382.) in hoc verbo augmentum non poni affirmat. In aliis fieri non negat. Infra v. 900. *ἐξηύχουν* pro *ἐξηύχου* libri omnes, nisi qui *ἐξηύχου* habent. Exempla omnia hujus scripturæ quæ apud Euripidem exhibet ed. Aldina, collegi ad Heracl. 305.

196, 197. *καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι* Μολπαῖσι *βροτούς*.] Rom. C. D. E. Par. B. *μολπαῖσι βροτούς*. Rom. A. ante corr. *μολπῇσι βροτοῖς*, correctus ab eadem manu *μολπῇσι βροτούς*. Rom. B. etiam *βροτοῖς*. De *μολπῇσι* vide ad *ζεύγλῃσι* v. 466.

197, 198. *ἵνα δ' εὔδειπνοι* Δαῖτες, *τί μάτην τείνουσι βοάν*;] Rom. C. D. E. Par. B. Schol. *βοάν*. Rom. A. B. *βοήν*.

201. 'Ι*αχὰν ἄϊον πολύστονον γόων*.] Pseudogregorius v. 808. *ἰαχάν*. Fortasse legendum *ἴαχον* media producta, quam formam bis in una fabula usurpat Euripides. Tro. 825. *ἁ δέ σε γειναμένα πυρὶ δαίεται*.

---

phocles Œd. C. 862. El. 1271. Euripides Phœn. 1182. De *διωκαθεῖν* consulendus Ruhnkenius ad Timæum p. 87. in cujus annotatione vix quidquam desiderarem, si monuisset *ἐδιώκαθον* aoristum esse. Præter hos quatuor, aoristus est etiam *ἐκίαθον*, sed ab Atticis non usurpatur.

[r] Sophocles Aj. 154. *τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς*, Οὐκ *ἂν ἁμάρτοι. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ* Τοιαῦτα *λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.* Vide an hic quoque legendum *οὐκ ἂν ἁμάρτοις*, id est, *οὔτις ἂν ἁμάρτοι*. Sic *οὐκ ἂν δύναιο* pro *ἀδύνατόν ἐστι*.

'Αϊόνες δ' ἅλιαι ῎Ιαχον (supplendum βοῶσιν), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ. Ibid. 1228. στέναζε, μᾶτερ,——νεκρῶν ἴαχον. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. De constructione vide Porsonum ad Or. 1035.

Ibid. Rom. A. B. C. D. E. Par. B. ante corr. πολύστονον. Rom. E. et Par. B. a corr. Lasc. Pseudogregorius v. 808. πολυστόνων. *Nescio an melius*, ait Porsonus.

202. λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ] Rom. A. D. Lasc. B. μογερά. Rom. B. C. E. Lasc. A. Haun. μογερᾷ. Par. B. μογερᾶ. Huc spectat gl. a prima manu in Rom. A. κακῇ. Recte vulgo μογερὰ, quod pro nominativo singulari accipit scholiastes, rectius Reiskius pro accusativo plurali. Versus est dimeter iambicus, ut 205. 207. Vix opus est ut moneam βοᾷ verbum esse. Constructio ut apud Sophoclem Trach. 49. Δέσποινα Δῃάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν 'Ηράκλειον ἔξοδον γοωμένην.

203. τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.] Par. B. Rom. A. B. D. E. λέχει. Rom. C. λέχαισι, i. e. λέχεσι. Nescio an melius, modo scribatur λέχεσιν.

204. θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα] Sic Par. B. Rom. D. E. Sed Rom. A. B. C. θεοκλυτεῖ δέ τ' ἄδικα.

Ibid. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. Θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Æschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις 'Απύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum est, quæ vox ejusdem familiæ est cujus Θεοκλύμενος, quod θεοὺς σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9.

205. τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,] Brunckius tacite Ζανός. Porsonus Ζηνός revocavit et ita Par. B. Matthiæ iterum Ζανός. Fortasse scripsit poëta Διὸς, metro ut apud Sophoclem Phil. 687. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, etc. Quo exemplo legere licet: τὰν Διὸς ὁρκίαν θέμιν, ῝Α νιν ἔβασεν 'Ελλάδ' εἰς 'Αντίπορον, δι' ἅλα νύχιον.

206. ἅ νιν ἔβασεν 'Ελλάδ' ἐς ἀντίπορον,] Par. B. Rom. E. ἐς. Rom. A. B. C. D. εἰς. Metrum incertum scripturam etiam incertam reddit.

207. δι' ἅλα νύχιον,] Hoc explicat tragicus Rhes. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ, Λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν, αἵρεσθαι φυγὴν Μέλλουσι.

207, 208. ἐφ' ἁλμυρὰν Πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.] Aldus κληῖδ'. Lasc. κληΐδ'. Uterque κληίδα v. 644. κλῇδας recte v. 1281.

Ibid. Frustra Heathius ἀπεράντου. Gl. in Par. A. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι. Male. Aliud est περᾶν, aliud περαίνειν. Homericum 'Ελλήσποντος ἀπείρων respexit noster. Quod ille κλῆδα, Æschylus Pers. 880. στόμα πόντου dixit. Vide Columnam ad Ennium p. 202.

209—213. Κορίνθιαι γυναῖκες——ῥαθυμίαν.] Nullus hujus fabulæ locus est, qui criticis majorem disputandi materiam præbuerit quam hi quinque versus. Dixerunt de eo ab Heathio aliisque indicati Politianus Miscellan. 27. Victorius Var. Lect. XX. 13. Muretus Var. Lect. VIII. 17. Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. Columna ad Ennium p. 203. item Vossius p. 336. Hi omnes cum non tam a Græcis Euripidis verbis quam ab Ennii Latinis occasionem dicendi sumserint, primum Ennii verba ponamus, quæ in animo teneat lector, dum de singulis hujus orationis partibus dicitur. Cicero Epist. VII. 6. *Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medeæ* quæ Corinthum arcem altam habebant matronæ opulentæ, optumates: *quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi vitio illæ verterent, quod abesset a patria.* Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul. Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati. *Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrusissemus.* Quatuor sunt tetrametri octonarii, quorum tres a Ciceronis verbis facile separari possunt. Secundus vero incerta conjectura ita restitui potest: *Ne mihi vitio vos vortatis, a patria quod absiem.*

209, 210. Κορίνθιαι γυναῖκεις, ἐξῆλθον δόμων, Μή μοι τι μέμψησθ'.] Rom. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 10, 15. Put. Haun. μέμφησθ', quod admisit Musgravius. Rom. A. B. μέμφοισθ'. Rom. C. μέμψοισθ'. Schol. bis μέμψησθε, semel μέμφησθε. Etsi parum refert, Aldinam scripturam, quam revocavit Matthiæ, paullo meliorem esse existimo. Video enim librarios sæpius ψ in φ mutasse, quam φ in ψ. Noster Hec. 1183. Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος. Ubi μέμφῃ contra linguæ indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1176. ἀναστρέφοι pro ἀναστρέψοι pleræque edd. ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. Ibid. 1418. κατασκήφουσιν pro κατασκήψουσιν cod. Flor. apud Valckenarium. Ennium quoque, modo mediocriter Græce doctus fuerit, μέμψησθ' in exemplo suo habuisse certum est. Is enim, ut mox declarabo, contra mentem quidem poëtæ hæc verba interpretatus est, sed non contra linguæ indolem, modo legatur μέμψησθ'; sin autem legatur μέμφησθ', contra utramque.

Ibid. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε (ed. Ven. μέμψησθαι) ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ. Longe aliter tamen ab Ennio accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post δόμων distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus.

210, 211. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας,] Schol. καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας,—οἷον, ὑπερηφάνους νομιζομένους. Photius: Σεμνὸν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μειδίᾳ· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ· (v. 93) Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ (v. 99.) Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμονα οὐ προσεννέπεις. καὶ τὸ μέγα. Eadem fere verba habet Suidas v. Σεμνόν. Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, σεμνὸς contrarium habet εὐπροσήγορος apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse σεμνοὺς, quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta γεγῶτας explicemus νομιζομένους. Sensus est ὄντας. Sic αὐθάδης γεγὼς mox v. 218. Hactenus omnia satis perspicua sunt. Sequentia difficiliora et obscuriora sunt.

211. Rom. D. Photius apud Porsonum, γεγότας. Apud Hermannum vero alter codd. γεγῶτας habet, alter γεγονότας consentiente Suida. Par. B. γεγῶτας.

211, 212. τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, Τοὺς δ' ἐν θυραίοις.] Ita Schol. totidem literis. Rom. A. ante corr. C. D. E. ὀμμάτων ἄπο. Rom. A. corr. ab eadem m. B. Par. A. ὀμμάτων τ' ἄπο, fortasse ex Hec. 240. Par. B. ὀμμάτων ἀπο (sic.) Gl. μὴ ὁρώμενοι. Deinde Aldus τούσδ' ἐν θυραίοις. Lasc. A. τοῖς δ' ἐν θυραίοις. Lasc. B. Par. B. recte τοὺς δ' ἐν θυραίοις. Schol. ita explicat: τοὺς μὲν (ὑπερηφάνους νομιζομένους scilicet) ἀπὸ τοῦ χωρίζεσθαι καὶ ἄποθεν τῶν ὀμμάτων εἶναι· τοὺς δὲ διὰ τὸ προσέρχεσθαι καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεσθαι. Ejus igitur sententia est, duo σεμνῶν sive ὑπερηφάνων genera a poëta sisti; unum eorum qui hominum conspectum vitant; alterum vero eorum qui in publico versantur. Hanc interpretationem præter alios amplexus est Muretus, in eaque acquiescendum mihi videtur, saltem donec melior proferatur[s]. Recentiorum vero plerique in alia omnia abeunt. Heathius hæc verba cum superioribus οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας ita vertit: *Novi enim multos mortales qui venerationem ab hominibus assequuti sunt, partim procul ab oculis hominum remoti atque abditi, partim in exteris regionibus vitam exigentes.* Musgravius in prima annotatione interpretationem proponit diversam ab ea quam dedit Heathius. Hanc in supplemento repudiat, alteramque in ejus locum substituit: *Novi multos mortalium alios ob facinora egregia, alios vero ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et socordia infamiam consecuti sunt.* Ut hæc interpretatio constet, mutat ὀμμάτων in ἐργμάτων, et pro οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς legit οἵ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, οἵ τε scilicet ut οἱ significet. Brunckius secundum Heathium interpretatur, nisi quod ὀμμάτων ἐπὶ, *in civium conspectu*, scribendum censet. Ut in re incerta, hanc rationem sibi placere ait Porsonus, eamque admisit Zimmermannus. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 51. ex Ennii verbis, *nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul*, Euripidem scripsisse contendit, τούς τε δωμάτων ἔπι, Τούς τ᾽ ἐν θυραίοις. Verba δωμάτων ἔπι *suam rem*, ἐν θυραίοις *poplicam* significare arbitratur. Non assentior. Θυραῖος pro ἀλλότριος, cui contrarium est οἰκεῖος, sæpe usurpatur. Haud raro etiam ἴδιος, cui contrarium est κοινὸς, cum οἰκεῖος confusum reperies. Ἀλλότριος vero aut θυραῖος pro κοινὸς usurpatum legere non memini. [Vide omnino Herman. in Annotat. ad h. l.]

---

[s] "Jacobs. ad Anthol. Palat. t. III. p. 77. ὀμμάτων ἀπὸ dictum accipit ut Dionis Chrys. illud t. I. p. 221, 19. ἄνδρα κυνηγέτην ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ τῆς στολῆς. Itaque ὀμμάτων ἀπὸ cum οἶδα conjunxit, quod idem Seidlerus fecit." Matthiæ, qui cum Elmsleio ipse sequitur Scholiasten.

212, 213. οἱ δ᾽ ἀφ᾽ ἡσύχου ποδὸς Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.] Aldus οἵδ᾽ ἀφ᾽ ἡσύχου. Lasc. οἵδ᾽ ἀμφ᾽ ἡσύχου. Par. B. οἱ δ᾽ ἀμφ᾽.

Ibid. Ennius, ut superiora, ita hæc quoque verba male vertit: *Multi qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati.* Noster Or. 136. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ Χωρεῖτε. μὴ ψοφεῖτε, μηδ᾽ ἔστω κτύπος. Bacch. 646. Στῆσον πόδ᾽, ὀργῇ δ᾽ ὑπόθες ἥσυχον πόδα. Ubi ἥσυχον τρόπον legendum censet Musgravius. Nostro loco τοῖς σεμνοῖς opponuntur qui ἥσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον τρόπον habent. Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quippe qui a placido mitique ingenio ignaviæ opinionem consequantur. Nihil hac verbi κτᾶσθαι significatione usitatius. Noster Hel. 1103. a Musgravio allegatus: σύ θ᾽ ἡ ᾽πὶ τὠμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ, Κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ᾽ ἐξεργάσῃ. Ibid. 1522. δύσκλειαν δ᾽ ἀπὸ συγγόνου Βάλλετε βαρβάρων λέχεων, Ἂν Ἰδαίων ἐρίδων Πονηθεῖσ᾽ ἐκτήσατο, τὰν Οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου Φοιβείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην.

214. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,] Wyttenbachius p. 52. legendum censet δίκη δ᾽ ἄρ᾽. *Neque enim caussa exponitur antecedentium*, inquit, *sed sequentia iis simpliciter subjiciuntur.* Vide ad v. 121.

Ibid. Rom. B. C. E. Par. B. Lasc. B. Stobæus tit. IX. p. 99. [Vol. I. p. 232.] οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς. Rom. A. D. Flor. 10, 15. οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσι. Lasc. A. οὐκ ἔνεστ᾽ ὀφθαλμοῖς. Eustathius p. 415, 12. οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς. Schol. οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς, quod admisit Beckius. Matthiæ vulgatam revocavit. Quod ad constructionem attinet, æque bene dicitur ἔνεστ᾽ ἐν atque ἔνεστιν. Aristophanes Nub. 56. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν τῷ λύχνῳ. Ita passim. Sed paullo numerosius est ἔνεστιν, ideoque a Porsono prælatum est. Recte quidem, si aliquid insoliti haberet vulgata, vel si multorum librorum auctoritate niteretur ἔνεστιν. Atqui hoc nusquam apparet nisi apud scholiasten, apud quem poëtæ verba raro recte scripta leguntur. Alterum exhibent Aldus, Lascaris, Stobæus et omnes codices Romani. Quod ad numeros attinet, Reisigius p. 249. numerosius ἔνεστ᾽ ἐν quam ἔνεστιν sibi videri ait. Etsi Reisigio non assentior, vulgatam satis numerosam puto. Cæsuram in medio versu defendunt tria exempla ex eadem fabula petita. V. 232. γυναιξὶν, οὐδ᾽ οἷόν τ᾽ ἀνήνασθαι πόσιν. V. 457. φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν. V. 982. κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ᾽ ἐμηχανησάμην. Vulgo legitur Andr. 1236. κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ᾽ ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Nullo negotio reponi posset ἄκλαυστα χρῆν. Sed nihil opus. Eandem cæsuram exhibet noster Hec. 355. 387. 414. 440. 606. 1141. 1224. Or. 12. 51. 224. 292. 509. 531. 568. 691. 1030. 1077. 1126. 1185. 1237. 1255. 1647. 1652. 1663. Phœn. 72. 79. 271. 586. 747. 936. 1238. 1407. 1423 [u]. Nec desunt tragœdiæ, quarum primus versus, qui præ omnibus numerosus esse debet, hanc cæsuram habeat. Æschylus Cho. 1. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ᾽ ἐποπτεύων κράτη. Euripides Alc. 1. Ὦ δώματ᾽ Ἀδμήτει᾽, ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ. Suppl. 1. Δήμητερ, ἑστιοῦχ᾽ Ἐλευσῖνος χθονός. Diverso exordio usi essent tragici, si hujusmodi versus auribus minus grati fuissent.

215, 216. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus Il. γ΄. 279. ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅτις κ᾽ ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Eustathius ad hæc verba præter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Œd. T. 713. ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, Ὅστις γένοιτ᾽ ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B.

Ibid. Par. B. ἐκμαθεῖν, Eustathius ἐκμάθῃ. *Utraque lectio proba,* inquit Porsonus. *Sæpe enim* πρὶν *cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso* ἂν, *quod in sermone familiari semper requiritur.* Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita noster v. 270. κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω [x].

---

[u] In hac enumeratione Porsoni editionem sequor. Versus sunt in primis quatuor fabulis triginta septem, qui omnes elisionem post tertium pedem habent, præter Hec. 1141. (1159.) γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν. Qui et ipse elisionem quodammodo habet. Nam διαδοχαῖς Atticis auribus idem fere sonabat quod διαδοχαῖσ᾽. [In margine sui libri Elmsl. notavit plurimos nostri versus, quorum prius hemistichium in vocalem desinit quæ elisionem patitur. Hec. 414. Or. 12. 81. 537. 1032. 1187. Med. 982. Hip. 1032. Andr. 373. 403. 722. Sup. 8. Iph. T. 27. 1002. Bacch. 703. Tro. 9. Ion. 324. 1205. 1371. 1556.] Quid igitur dicemus? Casune accidisse ut prius hemistichium toties in vocalem desineret quæ elidi posset, alterum a vocali inciperet? Est quidem qui hoc dixerit, Hermannus scilicet Elem. Doctr. Metr. p. 117. Sed vereor ne non satis considerate. Fuerunt qui legerent apud Sophoclem Aj. 382. ἦπου πολὺν γέλων ὑφ᾽ ἡδονῆς ἄγεις. Vulgatam γέλωθ᾽ numerorum caussa præferendum monui Mus. Crit. Cant. t. I. p. 359. 477. Aliter sentit Hermannus, cujus verba sunt: *Vulgatam numerorum caussa præferendam esse, quod Elmsleius contendit, facilius, qui mirentur, quam qui credant, inventum iri puto.* Legant tamen quæ Diarii Classici t. VIII. p. 428—432. de hac quæstione dixi ad Euripidis Suppl. 303. σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἆλλ᾽ εὖ φρονῶν.

[x] Æschylus κορέσῃ Prom. 165. ἕλῃ ibid. 166. χαλάσῃ ibid. 176. ἐθελήσῃ ibid. 177. ἐκπέσῃ ibid. 754. λυθῶ (modo ita legendum) ibid. 768. χαλασθῇ ibid. 990. φανῇ, θηλήσῃ τ᾽ ibid. 1027. Sophocles περάσῃ Œd. T. 1530. ἐνδείξω Œd. C. 48. στήσῃς ibid. 910. στήσω ibid. 1041. δηλώσητε Ant.

Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, Τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. Ibid. 961. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν Γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Œd. T. 505. ἀνύσειε Trach. 695. Interdum abest particula negativa, ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴτῳ κακός. Negativam particulam in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam[y]. II. Euripides Or. 1218. φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Quasi præcedat φύλασσε μή τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ Τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, Παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ', ἀπήνη Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon H. G. V. 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Τίς hic valet οὐδείς. Hæc igitur tria loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quæ re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Euripides Andr. 1067. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος Χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν, Καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, Πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεταί τις cum interrogatione idem esse quod χωρησάτω τις. Euripides Ion. 524.

---

309. προσψαύσῃ* ibid. 619. θάνῃ Trach. 3. εἴπῃς ibid. 415. δείξῃ ibid. 609. πάθῃ* ibid. 948. δράσῃς et κερδάνῃς Aj. 107. θάνῃ ibid. 110. τύχῃ* ibid. 742. ἐκβάλῃ* ibid. 965. ἐξήκῃ* Phil. 199. μάθω ibid. 332. μάθῃς* ibid. 917. μόλῃς ibid. 1332. ἀΐῃς ibid. 1410. Euripides ἴδω* Or. 1357. μεθῇ* Alc. 852. ἀφαγνίσηται et μόλῃ ibid. 1149. ἴδῃς Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ* ibid. 540. λάβῃ Iph. T. 20. εἴπῃ ibid. 1302. θάνῃ Tro. 510. ἴδω et γεύσωμαι Cycl. 556. ἴδῃ Heracl. 866. ἵκηται et κάμψῃ El. 956. Aristophanes στῶ Ach. 175. ἀντεμπαγῶ ibid. 229. ἀκούσητ' ibid. 295. ἀκούσῃς Eq. 957. πτύξωμαι Nub. 266. εἴπῃ Vesp. 578. ἀκούσῃς ibid. 724, 915. ἰδίσῃς καὶ διαλύσῃς Pac. 84. ὑμεναιοῖ ibid. 1076. 1112. ἀποδῶμαι Av. 586. διαδράμω ibid. 1409. ἐκτραχηλίσῃ Lys. 706. ποιησώμεσθα ibid. 1005. κωδωνίσω Ran. 79. ἀποφήνω ibid. 869. ἀκούσῃς* ibid. 1314. κοκκύσω ibid. 1427. ἐκπύθωμαι* Eccl. 747. ἴδω ibid. 765. ἀπενέγκῃς ibid. 852. προκρούσῃ ibid. 1009. φράσῃς Plut. 24. μάθῃς ibid. 477. Asteriscus significat ἂν abesse, quod in sermone familiari non licere monet Porsonus. Tria sunt Aristophanis loca, quæ huic regulæ adversari videantur. I. Ran. 1314. Μὴ, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν. Reisigius p. 66. μὴ, πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς. In hoc metro raro ponitur anapæstus cujus prima syllaba sit ἄν. Nescio igitur an legendum πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς, ut μὴ, vel potius μὴ μὴ, extra versum sit. II. Eccl. 624. κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν Ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Recte Reisigius p. 65. χαρίσασθαι. III. Ibid. 747. πρὶν ἐκπίθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Hunc tragicum esse senarium suspicatur Reisigius. Equidem malim πρὶν ἂν πύθωμαι. In Lys. 1005. recte ποιησώμεσθα reposuit Brunckius, sed non vidit superiore versu legendum esse πρίν χ' ἅπαντες, id est, πρίν κα ἅπαντες, Dorice pro πρὶν ἂν ἅπαντες.

[y] Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poëta. Sophocles Œd. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt particulæ μὴ οὐ, quæ nunquam ita collocantur nisi in sententiis negativis. Αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 220.

Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhes. 684. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πϱὶν διὰ στέρνων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. Ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ, Πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότϱιον; II. Tragicus Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ Ἥξω πρὸς οἴκους, πϱὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, *cruentis manibus domum ante lucem redibo.* Si legeretur μόλῃ, sensus esset, *incruentis manibus domum ante lucem non redibo.* Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem prætermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92. οὐδὲ παύσεται Χόλου (σάφ' οἶδα) πρὶν κατασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Æschylum simili constructione dixisse θρασυνθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαφρίζεσθαι Ag. 1076. Sophoclem κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 605. προσιδεῖν Cresphonte fr. iv. 6. Aristophanem ἐπιστῆσαι (vulgo ἐπίστασθαι) Eccl. 585. ἀφικέσθαι ibid. 616. χαρίσασθαι ibid. 625. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quæ digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, Ὥστ' ἢ κόϱην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν Ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Αΐδου λαβεῖν, Κατῆλθον ἄν. καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, Οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων Ἔσχον, πϱὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhes. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου Λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, Πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν, Κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί. Nullus hic subjunctivo locus est, neque, ut mihi videtur, optativo. Postulat linguæ indoles, ut aut infinitivus adhibeatur, aut indicativus, κατέστησα, ἐπύρωσα, ἔμολον. Demosthenes adv. Leptinem p. 555. C. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ἢ παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος. Quo exemplo utitur Zeunius ad Vigerum p. 442. [De constructione vocis πρὶν v. Herman. in Annotat. ad h. l.]

217, 218, 219. χρὴ δὲ ξένον——ἀμαθίας ὕπο.] Hæc leguntur apud Stobæum tit. XLV. p. 302. [Vol. II. p. 247.]

217. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,] Schol. σὲ pro δέ. Hunc versum citat Schol. ad Sophoclis Œd. C. 171. Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν, Εἴκοντας ἃ δεῖ κἀκούοντας. Euripides Suppl. 892. πρῶτον μὲν (ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους) Λυπηρὸς οὐκ ἦν οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς Μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος. Cicero de Officiis I. 34. *Peregrini autem et incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse republica curiosum.* Pro προσχωϱεῖν usitatius esset συγχωϱεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χϱῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, Ἥτις φρενήρης.

218, 219. Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθαδὴς γεγὼς, Πικϱὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.] Rom. B. C. Lasc. B. Stobæus, πολίταις. Rom.

A. D. E. Lasc. A. πολίτης. In Rom. A. et Par. B. supra scriptum αις.

222. κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.] Lasc. χρήζω hic et v. 1366. Recte χρῄζων v. 665. 1181. Idem ἦ 368. 378. ὁρᾷς v. 398. πατρώων v. 420. ἀφήρουν v. 444. τῶδε v. 535. λῷστα v. 559. ᾤκτειρε v. 640. χρῄζῃ v. 734. πατρώους v. 783. ἄλλῃ v. 969. ἀγνωσία v. 1173. κακισθῇς v. 1213. ξυνῳδὰ v. 1237. ἄλῃ v. 1252. et alia fortasse. Lasc. A. etiam πατρώας v. 35. ᾤση (sic) v. 40. νικᾷ v. 125. λῷστα v. 126. ᾠδαῖς v. 194. ᾔνεσ᾽ v. 218. βίᾳ v. 237. λελησμένη v. 251. Hæc recte scripta exhibet Lasc. B. Ceterum Rom. C. φίλα.

223. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,] Sophocles Œd. T. 314. ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Id est, auctore Brunckio, *in te omnis posita est spes nostra.* Idem Œd. C. 247. ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ, Κείμεθα τλάμονες. Ibid. 392. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Aj. 519. ἐν σοὶ πᾶσ᾽ ἔγωγε σώζομαι. Euripides Alc. 279. ἐν σοὶ δ᾽ ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Aristophanes Ach. 472. ἐπελαθόμην Ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Plura Valckenarius ad Phœn. 1256. qui cum nostro loco comparat Terentianum, *in quo nostræ spes opesque omnes sitæ*, Adelph. III. 2. v. 32.

Ibid. Rom. E. γιγνώσκειν καλῶς. Rom. A. B. C. D. Schol. γινώσκειν καλῶς. Hanc scripturam histrionibus tribuere videtur scholiastes, ex cujus verbis elicere nequeo quid scribendum censuerit. Ea in ed. Ven. ita se habent: Κατθανεῖν χρῄζω.) τοῦτο ἐν ἤθει ἀπαπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν.) ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ᾽ ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. et ita fere in Par. B. Hæc acutioribus corrigenda relinquo. [Vide omnino Herman. in Annotat ad h. l.] Canterus Nov. Lect. IV. 11. γιγνώσκω καλῶς Euripidem scripsisse conjicit. Reiskius γίγνεσθαι καλῶς. Musgravius γιγνώσκεις καλῶς. Edidit Brunckius γιγνώσκειν καλά. Porsonus vero Musgravii conjecturam admisit. Matthiæ vulgatam revocavit, nisi quod inter πάντα et γιγνώσκειν distinxit. An infinitivum γιγνώσκειν pro imperativo γιγνώσκετε dictum putavit[z]? Vide ejus Gramm. Gr. §. 544. Vertit Heathius, *ille in quo bene cognoscendo summa rerum omnium mearum vertebatur.*

224. κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑ᾽μὸς πόσις.] Ita aut non multo secus Rom. C. a corr. E. Lasc. ut Aldus. Rom. A. B. C. ante corr. D. Par. B. ἐκβέβηκ᾽ οὑμὸς πόσις. Vide ad v. 801. Erunt fortasse qui ex hac varietate legendum existiment ἐμὸς πόσις, cum articulus haud raro repugnante metro additus legatur. Apud

---

[z] "Ego vulgatam revocavi, non quod γιγνώσκειν pro γιγνώσκετε dictum putarem, sed quod lectionem auctoritate Codd. munitam expellere nolebam conjectura, quæ nec ipsa satis commodum sensum efficere mihi videretur. Si lectio sana, cogitandum ὥστε, vel potius infinitivus *respectum*, ut vulgo loquuntur, significat, (vid. Gram. Gr. §. 534.) quo illud ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα valeat *in quo omnia mea posita erant, quantum quidem recte intelligebam.* Sed valde vereor ne locus corruptus sit." Matthiæ.

Euripidem Phœn. 850. dedit Aldus, πρὸς πατέρα τὸν σὸν, ὡς τοὐμὸν κάμνει γόνυ. Ibid. 1083. recte Aldus, τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι. Male Cant. M. apud Porsonum παῖς οὑμός. Sed in imparibus sedibus præstare videntur οὑμὸς, τοὐμὸν, οὑμοὶ, ceterique casus cum articulo. In quinta sede οὑμὸς aut οὑμοὶ habet Euripides Hec. 1229. Phœn. 35. Tro. 363. 932. 1240. Herc. 539. Exempla his contraria sunt Hec. 249. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τόδε; Phœn. 485. ἀλλ' ἔχει Τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος. Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ. Iph. T. 784. Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ. Hel. 574. Ἥν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ. El. 315. πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσιάδες Δμωαὶ στρατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ. Sed primo et tertio loco male adderetur articulus. Secundo ἐμὸν Grotio debetur. Aldus ἐμῶν, quod cum articulum salvo metro non admittat, extra controversiam positum est. Cetera non sollicito. Vide quæ de quinta sede dixi ad v. 88. quæque dicturus sum ad v. 941.

225.—229. πάντων δ'—ἄλγιον κακόν.] Hæc leguntur apud Stobæum tit. LXXIII. p. 432. [Vol. III. p. 55.]

225, 226. πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.] Porphyrius apud Eusebium Præp. Ev. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου εἰπόντος, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν, Θεοδέκτης ἐν Ἀλκμαίωνί φησι· Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος, Ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν Γυναικός. Hunc locum allegat Valckenarius ad Hipp. 630. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν. Ab eodem citatur Alexis apud Athenæum p. 123. F. εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

226. Quod vulgo apud Euripidem legitur, γυναῖκες ἐσμὲν, exhibent etiam edd. Stobæi, necnon Stephaniana Eusebii. Vigerus vero γυναῖκές ἐσμεν dedit.

227, 228. ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ Πόσιν πρίασθαι,] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων.) χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος· (Il. λ'. 244.) πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ Φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.

228, 229. δεσπότην τε σώματος Λαβεῖν.] Ita Stobæi ed. Gesneriana. Sed Trincavellus δεσπότην δὲ habet, δὲ scilicet natum e μὲν superiore versu. Par. B. δεσπότην τέ.

229. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Rom. A. D. Par. A. Flor. 15. τοῦτ' ἄλγιον κακόν. Rom. B. τοῦτο δ' ἄλγιον κακόν. Rom. C. Lasc. A. τοῦδε τ' ἄλγιον κακόν. Rom. E. Par. B. D. Stobæus, τοῦτό γ' ἄλγιον κακὸν, quod admisit Musgravius. Recte Brunckius, κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Matthiæ Aldinam revocavit,

quam habent etiam Lasc. B. Flor. 2. et Vict. Æschylus Prom. 933. Ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι. Malim τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω.

230, 231. κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν Ἢ χρηστόν.] Par. B. κἂν. Rom. C. Lasc. B. λαβεῖν. Rom. A. B. D. E. Par. B. Lasc. A. λάβῃ. In Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εῖν.

235. ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.] Quatuor Romani Par. B. ὅτῳ, Rom. D. οὕτω. Musgravius conjicit οἵῳ. *Non male*, ait Porsonus, *sed nihil opus*.

Ibid. Rom. C. ξυνευνέτῃ. Rom. A. B. E. Par. B. Haun. Lasc. συνευνέτῃ. Rom. D. συνευνέτης.

236, 237. κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ Πόσις ξυνοικῇ,] Ita Par. B. Lasc. κἀν sine accentu, quod recte legitur paullo ante v. 230.

237. Rom. C. Par. B. ξυνοικῇ Rom. A. B. D. E. ξυνοικεῖ. In A. B. supra scriptum ῇ. Ceterum ordo est, κἂν μὲν πόσις εὖ ξυνοικῇ ἡμῖν ἐκπονουμέναις τάδε.

240—276. ἔξω μολὼν——ἀποστέλλεις Κρέον;] Hæc desunt in Rom. E. e quo unum folium evulsum est.

240. ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,] Hæc scriptura, quæ in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. ἥτις οὐδὲ νῦν Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes præter E. 3 Florr. Vict. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσης, quod admisit Musgravius. Sed Rom. D. καρδίας ἄσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timæum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Hanc lectionem, cui propior est Aldina καρδίας χόλον, ei quam admiserat Musgravius prætulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις Ὠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poëtæ verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε, κεἰσηνέγκατο Θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς Λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσης. Hoc igitur meo judicio recte revocavit Matthiæ. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Mœridis verba p. 59. Ἄση, Ἀττικῶς. ἀηδία, Ἑλληνικῶς. Apud Atticos poëtas rarius legitur. Æschylus Ag. 134. οἷον μήτις ἄσα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ibid. 739. μηλοφόνοισιν ἄσαισιν Δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. Ita metri caussa pro ἄτα et ἄταισιν legendum viderunt viri docti. Simile vitium a Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. XXX. Gaisford[a]. In his eo facilior fuit error, quod ἄση pro βλάβη di-

---

[a] Sophocles Ant. 17. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη. Hesychius: Ἀτωμένη. βλαπτομένη, στερισκομένη. Idem: Ἀσωμένη. λυπουμένη. Si utraque glossa

citur. Nostro loco potius λύπη significat. Uterque sensus convenit Sapphus verbis, μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, Πότνια, θυμόν.

241. ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.] 3 Florr. Haun. φίλων τίν'. Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. B. Vict. φίλον τίν', quod admisit Brunckius. Ita noster Andr. 1179. ὢ σχέτλι' ἔργα παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα Δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι; Revocavi φίλων, propterea quod tragici libentius usurpant φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις et similia, quam φίλος τις, ἐχθρός τις, θεός τις, ἄνθρωπός τις. Aldus Or. 97. Σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν τάφον; Θεῶν habet Sophocles Œd. T. 42. 396. Ant. 598. Trach. 119. Aj. 453. 1057. Phil. 196. El. 696. Idem Aj. 998. ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών [b].

Ibid. Porsonus ex conjectura ἥλικας. Quæ scriptura sententiæ quidem prodest, metro vero necessaria est, modo vera sint quæ dixit Porsonus ad Or. 64. *Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur.* Matthiæ tamen ἥλικα revocavit. Idem edidit Suppl. 149. Ὁ δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών. Quod ex sua aliorumque conjectura admiserat Hermannus, παῖς post Οἰδίπου, in imam paginam relegavit Matthiæ. Euripides Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, Ὑποδραμοῦσα πϱοσβαλεῖν διὰ χϱόνου. Ποθῶ γὰϱ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή. Hos tres versus spurios pronuntiavit Porsonus. Matthiæ vero solum tertium uncis inclusit. Constat igitur ejus sententiam esse, syllabam brevem in fine vocis produci posse ante τρ, χρ et similia. Edidit tamen Or. 52. παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν. Ex sola Porsoni conjectura admissum est παρέδωκεν. Aut hic παϱέδωκε, aut in Medea ἥλικας scribendum erat [c].

242. ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.] Antipater apud Stobæum tit. LXVII. p. 417. [Vol. III. p. 17.] a Porsono allegatus: αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

243, 244, 245. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δοϱί· Κακῶς φϱονοῦντες.] Euripides Heracl. 55. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς, Πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. Eodem sensu κεινᾷ δόξᾳ dixit noster Iph. T. 419. κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Æschylus Pers. 454. κακῶς εἰδότες bis, si bene memini, Isocrates Panathenaico.

---

ad eundem locum spectat, vetus est confusio verborum ἀτᾶσθαι et ἀσᾶσθαι.

[b] Conjecturam meam, ὡς θεῶν τινος, Mus. Crit. Cant. t. I. p. 368. propositam, falsam esse contendit Hermannus, cujus argumentis pæne persuasus sum. Euripides Bacch. 26. ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητϱὸς, ἃς ἥκιστ' ἐχϱῆν, Διονύσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διὸς, Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος, Εἰς Ζῆν' ἀναφέϱειν τὴν ἁμαϱτίαν λέχους. Hic etiam fortasse præstat θνητοῦ τινος.

[c] "Post editam Medeam vidi in Cod. "Haun. ἥλικας scriptum esse. Quare "nunc non dubitarem recipere." Matthiæ.

245, 246. *ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.*] Par. B. *παρασπίδα.* Haun. *ἀσπίδας.* Ennius apud Varronem de Lingua Lat. V. p. 60. *Ter sub armeis malim vitam cernere, quam semel modo parere.* Sic etiam Nonius v. *Cernere* c. iv. p. 632. Sed paullo post, *nam ter sub armis malim vitam cernere,* ceteris omissis. Porsonus, nescio quo auctore, *semel quam modo parire.* Incertum est, utrum metro iambico hic usus sit Ennius. Vide ad v. 209.

247. *ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος.*] Par. B. Rom. C. *αὐτός.* Par. A. *αὐτὸς* supra scripto *ὁ.* *Olim in textu erat ὡὐτὸς,* ait Brunckius, *et glossa ὁ αὐτός.* Ipse edidit *ὡὐτὸς,* quam scripturam exhibet Aldus apud tragicum Rhes. 106. *ἀλλ' οὐ γὰρ ὡὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν Πέφυκεν,* etc. Porsonus *ὁὐτός.* Melius *αὐτός.* Schol. *Κἀμὴ ἐκεῖ λόγος.) οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη. οὐ γὰρ ὁμοίας ἔχεις ἐμοὶ τύχας.* Sic ed. Ven. Deinde Lasc. *πρός σε.*

248. *σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,*] Euripides Hipp. 1183. *ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, Δμῶες, πόλις γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἥδε μοι.*

Ibid. Rom. C. *σοὶ μὲν πόλις θ'.* Lasc. *σοὶ μὲν πόλις γ'.* Rom. B. D. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. *σοὶ μὲν πόλις* omissa copula, de qua vide ad v. 102. Rom. A. *σοὶ μὲν γὰρ πόλις,* etiam omissa copula.

Ibid. Aldus *ἥδ' ἐστι.* Idem *εἰκός δ' ἐστιν* v. 339. *τάδ' ἐστι* v. 797. 905. *τί δ' ἐστιν* v. 1275. Lasc. Rom. A. *ἥδ' ἐστὶ* v. 248. *εἰκὸς δ' ἐστὶν* v. 339. *τάδ' ἐστὶ* v. 905. Lasc. *τάδ' ἐστὶ,* Rom. A. *τάδ' ἐστὶ,* v. 797. Lasc. *τί δ' ἐστι,* Rom. A. *τί δ' ἔστι,* v. 1275.

249. *βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.*] Rom. A. B. C. Par. A. aliique sine dubio plerique, *συνουσία.* Rom. D. Par. A. B. pro var. lect. *κοινωνία,* quod admisit Brunckius. Matthiæ *ξυνουσία.* Flor. 10. *κοινωνία* in textu habet, cum gl. *συνουσία.*

251. *πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,*] In hoc versu desinit Lasc. A. qui *λελησμένη,* ut jam monui ad v. 222. Schol. *Λελησμένη.) ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη.* Haun. *λεληϊσμένη.*

252. *οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ*] Rom. C. Pseudogregorius v. 756. *οὐδὲ συγγενῆ.* Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Schol. *οὐχὶ συγγενῆ,* quod admisit Brunckius.

253. *μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.*] Hervagiana prima literas *ἰο* in margine habet, eodem modo quo in Phœnissis indicatur Jocastæ persona. Hoc mendum correctum est in Hervagiana secunda, quæ graviori errore *ὡς* ante *μεθορμίσασθαι* in textu exhibet. Particulam semel admissam retinuerunt omnes ante Barnesium excepto H. Stephano. *Vocabulum ὡς et versus respuit,* inquit Canterus, *nec Scholiastes agnoscit.* Ejus verba mox apponam.

Ibid. Lasc. *συμφοράς.* Idem contrario errore *συμφορᾶς* v. 1202.

252, 253. Schol. *Μεθορμίσασθαι.) λείπει τὸ ὡς. ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσα, πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ* τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς ἀδειπνοτέρους (Codd. εὐδιεινοτέρους. f. ἀκινδυνοτέρους[d]) τόπους. Ita fere v. 429. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα. Id est, σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μόχθων. Huc respicere videtur Hesychius: Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι. Idem: Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον.

254. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. τοσοῦτον δὲ σοῦ. Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. Τοσοῦτο veteribus Atticis abjudicavi ad Sophoclis Œd. T. 734. Si Euripidis Medea in solo Rom. B. exstaret, quis τοσοῦτον οὖν σου pro τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ reponere auderet?

255. Par. B. πόρος τίς.

256. πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,] Sic Rom. A. B. C. Par. B. δίκῃ. Sed δίκην, quod reponendum conjeceram, habent Rom. D. et Flor. 15. Ita noster infra v. 1283. τὴν δὲ τίσωμαι δίκην (male Reiskius δίκῃ). Heracl. 851. ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν Νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην Ἐχθρούς. Ibid. 881. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τοδε, Ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Plura exempla dedi ad Heracl. 852. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Græcæ linguæ legibus conciliari posse contendit Hermannus Observationibus Criticis in Æschylum et Sophoclem p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit hæc constructio. [Sed vide Hermannum seipsum defendentem in Annotat. ad h. l.] Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς Χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Id est, τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδραμένων. Verbale casum verbi sui regit.

257. τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,] Rom. C. Flor. 2. τὸν δόντα γ'. Deinde Par. B. Rom. A. B. C. D. Eustathius p. 694. 24. ἥν τ' ἐγήματο. Lasc. ἥν τ' ἐγείματο. Vertunt, *et eam quam duxit*. Quo sensu ἥν τ' ἔγημεν dicturum fuisse poëtam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 86. Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, *uxori nubere nolo meæ*, contra eos qui *nubere* de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Græce non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ᾗ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non in-

---

[d] Euripides Temenidis Fr. xviii. ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερωτ' ἔλαφον, Μεγάλων ἄθλων ἵνα δεινὸν ὑποστὰς Κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπί τε Λειμῶνας, ποιμένιά τε ἄλση. Ita vulgo apud Ælianum de Nat. Anim. VII. 39. *Pro* ἵνα *forte* κῦμα, inquit Musgravius. Lego: ἦλθεν δ' Ἐπὶ χρυσόκερωτ' ἔλαφον, μεγάλων Ἄθλων κίνδυνον ὑποστὰς, Βὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, Ἐπὶ λειμῶνας, ποιμένι' ἄλση τ'. Dicitur κίνδυνον ὑποστὰς ut ὑποστῆναι πόνον Suppl. 189. 345.

vito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε, ubi ἥ τε significat ἐκείνην τε ἥ. [Hermannus vulgatam defendit: *Et qui dedit ei filiam, et quam dedit.*]

258—261. γυνὴ γὰρ—μιαιφονωτέρα.] Hæc leguntur apud Stobæum tit. LXXIII. p. 431. [Vol. III. p. 53.] Primi duo versus etiam apud scholiasten ad Sophoclis Ant. 61.

258. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόνου πλέα,] Stobæus in ed. Trincav. γυνὴ γάρ ἐστι τ' ἄλλα μὲν φόβου πλέα. Idem in ed. Gesn. γυνὴ γάρ ἐστι τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Sophoclis Ant. γυνὴ γὰρ τἄλλα φόβου πλέα. Lasc. quoque τἄλλα, de quo alias. Rom. A. B. C. D. Par. B. Flor. 2. 10, 15. Haun. Lasc. Put. Burn. etiam φόβου, quod habent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda. Æschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. De hac varietate vide Porsonum ad Hec. 241.

259. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·] Omnes libri, ni fallor, κακὴ (vel κακή) δ' ἐς ἀλκὴν, consentiente Stobæo, necnon scholiastis ad hunc locum et ad Sophoclis Antigonam. Brunckius κακή τ' ἐς ἀλκὴν ex conjectura Tyrwhitti, quam probarat etiam Musgravius. Par. B. κακή δ'. Ego vero vulgatam revocavi. Duplex oppositio est; prima inter τἄλλα μὲν—et ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν—; altera inter φόβου et ἀλκήν. Nam verba κακὴ ἐς ἀλκὴν idem valent quod ἀλκῆς κενή. In tali constructione recte dicitur δέ. Sophocles El. 1405. ἰὼ στέγαι Φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέᾳ[e].

260. ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ.] Ita Par. B. Lasc. εἰς εὐνήν. Simili vitio εἰς ἀλκὴν v. 259. Stobæi ed. Trincavelliana.

262, 263. Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν, Μήδεια.] Rom. C. D. δράσω. Rom. A. B. Par. A. B. Flor. 2. 10, 15. Haun. Mag. Cott. δρᾶσον. Lasc. δράσον, ut jam monui ad v. 1. In Rom. A. supra scriptum δράσω. Noster supra v. 181. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω. Sic etiam v. 897. 987.

263. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.] Rom. D. Lasc. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. θαυμάσω. Schol. Πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω.) οὐ θαυμάσω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας. δικαίως γὰρ πενθεῖς. Futurum est θαυμάσομαι. Æschylus Prom. 475. Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον. Sic etiam Euripides Alc. 155. Iph. T. 1318.

266, 267. Σὲ τὴν σκύθρωπον καὶ πόσει θυμουμένην Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν] Εἶπον pro λέγω. Noster Suppl. 1170. παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. Ubi consulendus Marklandus. Videantur etiam Hermannus ad Vigerum n. 162. Matthiæ Gramm. Gr. §. 506. Hoc εἶπον a λέγω diversum esse statuit Hermannus. *Edictum volo* reddit, vereor ne nimis subtiliter[f]. Ceterum εἶπον pro futuro ἐρῶ usurpat Aristophanes Eccl. 254. ΓΥ. Τί δ' ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; ΠΡ. Τούτῳ μὲν εἶπον εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν. Ex alterius codicis scriptura τούτῳ μὲν εἴποιμ', male Brunckius τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'.

---

[e] Ita scribo pro πλέαι, quod analogiæ repugnat. A masculino πλέῳ derivatur femininum πλέᾳ. Non mirum hæc neglexisse librarios, qui passim pro πλέων scripserint πλέον.

[f] Euripides Ion. 330. ΚΡ. Φεῦ. πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταύτ' ἄλλη γυνή. ΙΩ. Τίς, εἶπον. εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν. Εἶπον pro imperativo accipiunt interpretes, qui Atticis est εἰπέ. Si sana est vulgata scri-

268. φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.] Rom. A. ante corr. Haun. λαβοῦσα δισσά. Rom. A. a corr. B. D. Par. B. λαβοῦσαν δισσά. Rom. C. λαβοῦσαν omisso δισσά.

268. Rom. A. ante corr. C. D. Flor. 2. σὺν αὑτῇ. Rom. A. a corr. Lasc. σὺν αὑτῇ. Par. B. σὺν αὐτῇ (sic.) Schol. Δισσὰ σὺν αὑτῇ τέκνα.) Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως. etc.

272. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.] Hic etiam Lasc. αἲ. αἲ. Ita quoque v. 975. 1100. Sed v. 1366. recte αἶ αἶ. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 353. Αἶ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον (imo, ὀξυνόμενον) τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. ὃ καὶ διπλασιάζεται. αἶ αἶ τάλαινα.

273. ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,] Pseudogregorius v. 474. ἐξίασι. Rom. A. B. C. D. Vict. Haun. Lasc. Mag. Schol. ἐξιᾶσι, quod a Barnesio admissum, a Musgravio vero neglectum, iterum admisit Matthiæ. Par. B. ἐξιάσι deinde ἐξιᾶσι. Aliud est ἐξίασι ab ἔξειμι, aliud ἐξιᾶσι ab ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιᾶσιν Suppl. 242. ἀφιᾶσιν aut ἀφιᾶσ' Herc. 629. Scholiastæ verba sunt: 'Εχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι,) οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ. *Fiebat hoc vento duntaxat secundo*, ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 335. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Tro. 94. ὅτ' ἂν στράτευμ' 'Αργεῖον ἐξίῃ κάλως.

274. κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.] Schol. Εὐπρόσοιστος.) εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥαδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Imo, πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video. [Vid. Herman. in Annotat. ad l.] Exstant apud tragicos ἀπρόσοιστος, δυσπρόσοιστος, εὐπρόσοιστος, singula apud singulos. Æsch. Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν Στρατὸς, ἀλκίφρων δὲ λαός. Sophocles Œd. C. 1276. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Apud Æschylum ἀπρόσιτον, apud Sophoclem δυσπρόσιτον ex interpretatione in nonnullis libris legitur. Apud Euripidem Pseudogregorius v. 475. εὐπρόσιτος, sed Rom. omnes, ni fallor, εὐπρόσοιστος. Derivatur a προσφέρεσθαι, quod sæpe significat προσιέναι. Hinc etiam adjectivum ἀπρόσφορος, *inaccessus*, apud Euripidem Iph. A. 287.

ptura, Anglice vertenda, *Who, I say.* χαίροιμεν ἄν. Ita noster Suppl. 143. Τίς
Sed malim, Τίς, εἰπέ. κεἴ μοι ξυλλάβοι, καὶ τίς, εἰπέ. δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.

275. ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,] Rom. A. B. C. ἐρήσομαι. Rom. D. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. εἰρήσομαι. Multæ edd. apud Sophoclem Œd. T. 1166. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν. Cujus scripturæ auctor fuit H. Stephanus. Futurum ἐρήσομαι exstat apud nostrum Hec. 988. Or. 506. Suppl. 751. 846. Tro. 945.

Ibid. Solus, ut videtur, Par. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. Par. B. πάσχουσ'. *In alio forte codice πράσσουσ' reperietur*, ait Brunckius. Ipse conjicit, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως. Vulgatam probat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 55. *Qui adversa fortuna utuntur*, ait Porsonus, *eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui.* Comparat Hecubæ verba ad Ulyssem Hec. 235. Εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους Μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια Ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν, Ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

276. τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.] Par. B. Rom. C. D. γῆς ἀποστέλλεις. Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις. Hesychius: Ἀποστέλλεις. ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Imo, ἀποπέμπεις. Vide v. 904. Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις. Librarius scilicet, cum in exemplo quod describebat versum justo longiorem reperisset, non vidit delendum esse τῆσδε, sed pro ἀποστέλλεις reposuit στέλλεις. Iterum ei fraudi fuit τῆσδε v. 689. Simili modo scripsit Sophocles Œd. T. 630. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Librarii vero pro μέτεστιν scripserunt μέτεστι τῆσδ', quod in omnibus fere codicibus legitur. Deinde pro οὐχὶ, quod in multis reperitur, corrector dedit οὐ, quod exhibet ed. Aldina.

277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους),] Rom. C. περιαμπίσχειν. Etiam si ferri posset anapæstus in quarta sede, hujusmodi composita, in quibus περὶ vocalem sibi subjectam habet, a tragicis extra melica non usurpari contendit Porsonus. Id jam monuerat vir doctus, qui Censuræ Menstruæ t. LXXIV p. 551—60. de Etonensi hujus fabulæ editione egit. Cujus verba sunt p. 555. *But where does περι occur in composition, before a word beginning with a vowel, in the tragic dialogue*[g]*?* Rom. A. B. D. E. Flor. 2, 10, 15. Haun. Par. A. B. παραμπέχειν, quod admisit Brunckius. Lasc. παραμπέσχειν. Put. περαμπέχειν. Par. B. D. E. παραμπίσχειν, quod reposuit Matthiæ. Cott. παραμπίσχειν et παρ' ἀμπέχειν (sic.) Schol. Παραμπίσχειν. κρύπτειν. Aut παραμπέχειν aut παραμπίσχειν legendum, nec facile dici potest utra melior scriptura. Si cui numerorum caussa præstare videtur παραμπέχειν, meminerit tragicos in eadem versus sede frequenter ἀπαλλαχθεὶς usurpasse, cum potuissent ἀπαλλαγείς. Noster infra v. 591. τήνδε φευξοῦμαι χθόνα maluit dicere quam φεύξομαι. Utramque formam, ἀμπέχειν

---

[g] Sophocles Œd. T. 1505. μή σφε περιίδῃς Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας. Ita pro παρίδῃς Brunckius ex Dawesii conjectura. Isocrates Panathenaico p. 268. D. ἐδεῖτο μὴ παριδεῖν τοιούτους ἄνδρας ἀτάφους γενομένους, μηδὲ παλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον καταλυόμενον. Hic saltem legendum videtur περιιδεῖν.

et ἀμπίσχειν usurpant tragici. Æschylus Pers. 849. ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι Ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει. Prom. 520. Ἦπού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Apud Euripidem vero, ni fallor, hæc forma non exstat. Alteram sæpius usurpavit. Ita Hipp. 191. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. Suppl. 165. πίτνων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί. Tro. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Ibid. 1147. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅτ' ἂν σὺ κοσμήσῃς τάφον, Γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες, ἀροῦμεν δόρυ. (Hic tamen præstare videtur ἐπαμπισχόντες, de qua scriptura vide ad v. 1128.) Hel. 429. παρέστι. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι. Ibid. 859. κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Herc. 1111. Πάτερ, τί κλάεις, καὶ ξυναμπίσχει κόρας; His exemplis adductus, παϱαμπίσχειν nostro loco scripsi. Nihilo deterius, nec tamen melius, esset παραμπισχεῖν.

278. μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.] Vide an ad hunc versum pertineat scholiastæ annotatio ad v. 350. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Saltem melius post v. 278. quam post v. 350. legeretur v. 374. de quo vide suo loco et ad v. 40.

279. ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.] Omnes Rom. Florr. Par. B. Haun. Lasc. συμβάλλεται. Vide ad v. 2. Hesychius: Συμβάλλεται. λέγεται. Scribendum videtur: Συμβάλλεται. συλλέγεται. Sensus verborum ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος magis perspicuus est quam constructio. Musgravius τοῦδε δείματος pro εἰς τόδε δεῖμα dictum monet. Fortasse explicandum, πολλὰ σύμβολα (id est, τεκμήρια, σημεῖα) ἔχεις τοῦ δεινὴ εἶναι [h]. Sophocles Phil. 404. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς Λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε. De voce σύμβολον vide ad v. 600.

282. κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,] Rom. A. B. C. Par. A. Haun. κλύω δ' ἀπειλεῖν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Flor. 10, 15. Cott. κλύω δ' ἀπειλεῖς. Rom. D. κλύω δ' ἀπειλῆς. Recte Mag. Flor. 2. Vict. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'. et ita Par. B. sec. Quam scripturam conjectura assecutus est Tyrwhittus, admisit Musgravius. Brunckius vero κλύω corruptum pronunciat, quippe in quo ineptissima ταυτολογία sit, κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Edidit igitur ex ingenio χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Musgravii scripturam revocavit Beckius. Tautologiam defendit noster Phœn. 744. Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,—ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις. Alterum exemplum attulit Porsonus ex Hel. 1056. Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; Quam scripturam a Reiskio Musgravioque temere sollicitatam, a Brunckio vero ad Sophoclis El. 61. sine suspicione laudatam monet.

Ibid. Par. B. Rom. B. ἀπαγγέλλουσί μοι. Rom. A. C. D. E.

---

[h] "Ξυμβάλλεται τ. δ. dictum esse existimo, quia poeta cogitaret de συλλαμβάνεσθαι, συνάϱασθαι τινὸς, *adjuvare*, cujus vis in συμβάλλεσθαι, *conferre ad aliquid*, quodammodo inest." Matthiæ.

Lasc. *ἀπαγγέλουσί μοι.* In Rom. C. alterum λ subscriptum. Vide ad v. 27.

285, 286. *κρεῖσσον—στένειν.*] Hoc distichon habet Plutarchus de Sanitate Tuenda p. 124. B. de Vitioso Pudore p. 530. B.

285. *κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,*] Rom. A. C. a corr. edd. *πρός σ'*. Rom. B. C. ante corr. *πρό σ'*. In B. alterum σ supra scriptum. Par. B. *πρός σ' ἀπέχεσθαι* supra scripto θ sec.

Ibid. Plutarchus p. 124. *ἀπεχθεῖσθαι.* Idem p. 530. *ἀπέχθεσθαι,* ut vulgo apud Euripidem. Constat scribendum *ἀπεχθέσθαι.* Præsens est *ἀπεχθάνομαι,* ut *αἰσθάνομαι* et *πυνθάνομαι,* aoristus *ἀπηχθόμην,* ut *ᾐσθομην* et *ἐπυθόμην*[i].

286. *ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.*] Lasc. *σθένειν.* *Vide quid faciat unius literulæ mutatio,* inquit Porsonus. Quid faciat unius literulæ omissio, vide ad v. 184. Par. B. *στένειν.*

287. *φεῦ φεῦ*] Lasc. *φσῦ, φεῦ.* Sic cod. Flor. *συγχέσυσ'* pro *συγχέουσ'* v. 776.

287, 288. *οὐ νῦν με—κακά.*] Hæc leguntur apud Stobæum Tit. XXXVI. p. 217. [Vol. II. p. 46.]

287. *οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,*] Lasc. *Κρέων.* *Quod recipiendum esset,* ait Porsonus, *si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere.* Ea sententia si vera est, scribendum *ἀλγηδόσιν* v. 24. *ἠνάγκασεν* v. 517. *δώμασιν* v. 584. *ἀπώλεσεν* v. 1177. *ὀνείδεσιν* v. 1311. Sed *Κρέων* non videtur de industria esse. Idem enim liber *Κρέον* ante vocalem habet v. 301. 330. ante consonam v. 276. Apud Sophoclem Œd. T. 637. *Κρέων* edd. pleræque. Nonnullæ etiam v. 1459. Utrobique ante consonam.

288. *ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.*] Stobæus *ἔβλαψε γλῶσσα.* *Male quod ad sensum attinet,* ait Porsonus, *neque metro convenienter.* Dixit quidem Æschylus Ag. 1638. *'Ορφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.* Idem apud Photium v. *'Οκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.* Nec mirum, qui dixerit Suppl. 768. *εἶναι. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.* Sophocles etiam in initio senarii *παίδων δὲ βλαστὰς* Œd. T. 717. *πασῶν ἔβλαστε* El. 400. aliaque ejusdem licentiæ exempla exhibet. Euripides autem ne in melicis quidem talia habet, nisi semel atque iterum, auctore Porsono ad Hec. 298. Quod infra v. 1223. *ἔβλαστεν* primam corripit, choricæ licentiæ concedendum censet Porsonus. Corruptum judicat quod legitur El. 1013. *καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις.* Defendit hanc scripturam Seidlerus exemplis ex Æschylo et Sophocle petitis. Fortasse scripsit

---

[i] Olim legebatur *ἀπέχθομαι* apud Euripidem Hipp. 1260. ubi rectius nunc legitur *ἐπάχθομαι.* Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur *ἀπάχθομαι,* suspicor Euripidem scripsisse, *οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἄρ' ἄχθομαι κακοῖς.* Sophocles Phil. 545. *λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην.* [*Ἀπέχθεσθαι* legitur etiam in Thucyd. I. 136. Theocr. 7, 45. *ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται.* Plut. T. II. p. 124. B. *ἀπεχθεῖσθαι.* *Matthiæ.*]

Euripides: *καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ, Γλώσσῃ γυναικὸς* (vel *γυναικῶν*) *πικρότης ἔνεστί τις.*

289—292. *χρὴ δ' οὔποθ'——δυσμενῆ.*] Hos quatuor versus allegat Aristoteles de Rhetorica II. 21. p. 571. B.

289. *χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,*] Hesychius: *'Αρτίφρων. ὑγιὴς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός.* Idem: *'Αρτίφροσιν. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπὲς, διὸ καὶ ὑγιές.* Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. *οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας.* Exstat apud Homerum Od. *ω'*. 260. Æschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad *ἀρτίδακρυς* v. 873.

290. *παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.*] *'Εκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed hæc aliquando a poëtis confunduntur.* Ita Porsonus. De medio sensu consulendus Matthiæ Gramm. Gr. §. 492. c.[k] Mediam formam activa significatione usurpat Simonides apud Gaisfordium n. liv. p. 377. *τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, Εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας.* Atticus dixisset *διδάξας*, ni fallor. Dicit quidem Socrates apud Aristophanem Nub. 781. *'Υθλεῖς. ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.* Sed parum dubito scribendum esse *οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι.* Ibid. 127. legitur *διδάξομαι* passivo sensu pro *μαθήσομαι*, ut apud Theognidem v. 35. Euripidem Hel. 1442. De constructione *διδάσκειν σοφοὺς* vide ad Heracl. 575. Exempla suppeditat Matthiæ Gramm. Gr. §. 414. 3.

291. *χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας,*] Longe insolentius *ἧς ἔχουσιν* hoc verborum ordine, quam si scripsisset, *χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν.* Dixit tamen Sophocles El. 763. *μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.* Aliter noster Heracl. 152. *μόνον τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, 'Ελλάδος.* Quam scripturam hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

Ibid. Præter scholiasten, nihil de hoc loco dixerunt interpretes ante Brunckium, qui primus vulgatæ scripturæ litem movit. Membranæ pro *ἄλλης* habent *ἀλκῆς*. Par. B. *ἄλλης*. Hinc Brunckius: *χωρὶς γὰρ ἀλκῆς (ὄντες), ἧς ἔχουσιν ἀργίας Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur*, ait, *quia a bello et forensibus contentionibus abstinent.* Hanc rationem jure improbat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. 56. Attamen in verbis *ἄλλης ἀργίας* se hærere dicit. Conjicit igitur *αἰτίας, reprehensionis*, pro *ἀργίας*[l]. Ejus conjecturam speciosam appellat Porsonus, qui suam quoque proponit, *αὐτῆς* scilicet pro *ἄλλης*, revocata tamen vulgata. Zimmermannus vero et Matthiæ sententiæ an metro melius consulant nescio. Exhibent enim eorum editiones, *χωρὶς* γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀρετῆς[m]. Vulgata sanissima est. Sumendum ἄλλης πλεοναστικῶς monet Porsonus. Ἄλλος sæpe abundare docent Weiskius v. Ἄλλος, Thiemius Lexico Xenophonteo, item interpretes ad Sophoclis Œd. T. 7. Dixit Plato, exempli caussa, τοῖς τ' Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν, Xenophon τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. Vide noster infra v. 733. Sed omnium aptissimum exemplum indicavit mihi Gaisfordius. Plato Symposio p. 191. A. ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Deinde optimum sensum præbet ἀργίας. Eos qui philosophiæ literisque operam dant, ἀργοὺς sæpe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis minus idoneos, etiam nostrorum temporum experientia docet. Si exstaret Euripidis Antiope, optimam hujus versus interpretationem præberet Amphionis et Zethi disputatio, cujus fragmenta collegit et ordinare conatus est Valckenarius Diatrib. p. 74—87. Digna est etiam quæ legatur Calliclis oratio apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: φιλοσοφία γάρ τοι ἐστὶν, ὦ Σώκρατες, χάριεν, ἐάν τις αὐτοῦ μετρίως ἅψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Simul consulatur Routhii annotatio p. 440. [De nostri loci interpretatione v. Herman. in Annotat.]

---

[k] "*Διδάσκεσθαι* pro *διδάσκειν* usurpat " Soph. Trach. 681. *ἐγὼ γὰρ, ὧν ὁ θήρ με* " *Κένταυρος —— προυδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν.* Vid. Heindorf. ad Plat. " Protag. p. 517." Matthiæ.

[l] [Hanc conjecturam retractavit Wyttenbach. in Bibl. Crit. III. 4. p. 41. et *ἀργίας* interpretatur de *otio hominis literis et sapientiæ studio dediti, nec rempublicam attingentis.*]

292. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.] Aristoteles in melioribus libris πρὸς ἀστῶν, in aliis vero πρὸς ἀνδρῶν. Similis diversitas apud Sophoclem Œd. C. 737. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ Πάντων κελευσθείς. Sic pars codicum et edd. pleræque. Aldus ἀνδρῶν.

Ibid. Schol. Ἀλφάνουσιν.) εὑρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. Sæpius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia præbet Suidas v. Ἀλφάνει, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 382.

293. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,] Rom. A. B. C. (qui σκαιοῖς) καινὰ προσφέρων σοφά. Rom. D. προσφέρων καινὰ σοφά. Rom. E. Lasc. καινὰ προσφέρων ἔπη. Par. B. σοφὰ, sec. ἔπη. Alteram scripturam defendere videtur Aristophanes Thesm. 1141. a Porsono allegatus: σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Similiter Sophocles Fr. Inc. xliv. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. Utramque scripturam ab Euripide profectam credit Porsonus, σοφὰ scilicet in prima, ἔπη in secunda editione. *Cum enim esset* εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς, ait, *veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat.* Ergo ab Aristophane derisus σοφὰ in ἔπη mutavit. Hoc fieri potuisse

---

[m] Monendi sunt lectores, ne textus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiæ, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum præsumant. Matthiæ ἀρετῆς v. 291. τόλμης τ' v. 388. μίμνει v. 428. ἀνδράσιν sine præpositione v. 616. ᾤκτειρεν v. 648. στέφος v. 768. φρονεῖς εὖ v. 805. χώραν v. 821. Ἀΐδαν v. 1079. ὄλβιος v. 1119. et fortasse alia celato lectore dedit. [Pudendam suam negligentiam in voce ἀρετῆς toleranda Matthiæ in notis agnoscit, ubi vulgatam ἀργίας defendit, et citat Soph. Trach. 681. ut ad v. 290.]

non nego, factum esse non credo. Si conjecturis indulgere licet, censeo hanc *γνώμην* Euripidi ita placuisse, ut eam paullo immutatam in aliam fabulam transtulerit. Huic conjecturæ pondus addunt verba *μάτην ἀναλίσκοις ἂν* apud Aristophanem, quæ non minus Euripidis esse videntur quam superiora. Hinc ortam puto scripturæ diversitatem. Nemo fere ignorat quam multos errores induxerit locorum aliquatenus similium confusio. Suffecit adjectivum *πάλλευκον*, verbi caussa, ut pro candida cervice canum caput Medeæ tribueretur in nonnullis hujus fabulæ exemplis v. 30. Euripidem versus ex hac fabula in alias, vel in hanc ex aliis transtulisse certum est. Vide ad v. 53. 533. 676. 731. 998.

294. *δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.*] Ἀχρεῖος *inutilis* proprie significat, φαῦλος *debilis*. Utrumque τῷ σοφὸς opponitur. De φαῦλος vide Phœn. 499. Hipp. 989.

295, 296. *τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον Κρείσσων νομισθεὶς,*] Lasc. *δοκούτων εἰδέναι τί ποικίλον.* De *τί* vide ad v. 92. Par. B. *τί ποικίλον.*

296. *ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.*] Sic Rom. C. Flor. 2. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Cott. *λυπρὸς ἐν πόλει*, quod admisit Brunckius. In hujusmodi diversitatibus, ea scriptura melior censenda est, quæ plures et meliores habet auctores. Qualis hic est *λυπρὸς ἐν πόλει*. Ea etiam paullo numerosior mihi videtur.

298. *σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, Τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,*] Lasc. Haun. *τοῖς μὲν εἶμ'*. Idem ut Aldus *τοῖσδ' ἡσυχαία.* Par. B. *τοῖς μὲν εἴμ'*. Posteriorem versum delendum censuit Piersonus Verisim. p. 58. utpote conflatum e v. 790. *μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,* nec sententiæ convenientem. Sententiæ non inconvenientem putat Reiskius, imo stabiliri a verbis *σιωπηλὸς σοφός* v. 314. Musgravius tamen Piersono obsecutus est. Par. A. hunc versum non nisi in margine scriptum exhibet. Librarium fefellit *τοῖς δ'* vel *τοῖσδ'* bis deinceps positum. Non igitur *νοθείας* argumentum hæc omissio. Agnoscitur etiam versus a scholiasta. Recte tamen omissus mihi videtur, [ut etiam Matthiæ.]

299. *τοῖς δ' οὖν προσάντης.*] Rom. C. *τοῖσδ' οὖν.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. 3 Florr. Haun. Mag. Put. *τοῖσδ'* (vel *τοῖς δ'*) *αὖ.* Confusa sunt *αὖ* et *οὖν* etiam v. 300. 333. Hic *αὖ*, quod ex conjectura reponendum censuerat Piersonus, admissum voluit Musgravius, admisit Brunckius. De *προσάντης* vide ad v. 375.

Ibid. *εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.*] Schol. *Προσάντης.) ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφή.* Hinc grammaticum legisse suspicatur Musgravius, *τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄγαν σοφή.* Quam scripturam admisit Brunckius. Sed cum valde invenustum sit *προσάντης εἰμὶ* post *εἴμ' ἐπίφθονος*, scribendum conjicit Musgravius *προσάντης λῆμα.* *Verba, ut vulgantur*, ait Porsonus, *sunt Medeæ modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.*

300. σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.] Hic etiam variant libri ut superiore versu. Rom. C. σὺ δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. σὺ δ' αὖ. Nihil de suis dixit Musgravius. Par. B. σὺ δ' αὖ.

Ibid. Lasc. πλημελές. Hesychius: Πλημμελεῖς. ἐκμελεῖς, οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει. Πλημελής. ἀμελὴς ἢ πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὁμοῖα. *Pro* πλάσσον *legi potest* πλάσσων, inquit Schowius, *quid autem* πολεῖον *sit, divinent alii.* Equidem divinare nequeo. Πλημμελὴς, si audiendus est grammaticus, primaria significatione est *absonus*, nostris *out of tune.* Hinc facile deducitur significatio qua apud Euripidem aliquoties usurpatur. Participium πλημμελήσας exstat Phœn. 1649.

301. οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,] Par. B. Rom. C. E. ἔχει μοι. Rom. A. B. D. Flor. 15. Haun. ἔχοιμι. Eadem varietas v. 706.

Ibid. Verba μὴ τρέσῃς ἡμᾶς in parenthesi sunt. Euripides Heracl. 715. Οἴδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι. Fr. Inc. ii. 1. Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) Παίσει πρὸς ἧπαρ. Vide Porsonum ad Phœn. 1093. (1084.) ubi legi posset, Ζῇ (μὴ τρέσῃς) ὅδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόνου. Sic etiam θάρσει. Sophocles Œd. C. 1185. οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει Γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται. Hinc legendum apud Euripidem Hec. 876. τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Vulgo, τὰ δ' ἄλλα θάρσει. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

302. ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.] Statim sequitur ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ. Nam verba interjacentia διὰ μέσου sunt.

303. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Cott. Flor. 10. ἠδίκησας.

303, 304. ἐξέδου κόρην Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν.] Usitatior hac significatione est activa forma ἐκδιδόναι, quam usurpat noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Adde ἐκδώσειν Iph. A. 132. 687. El. 249. ἐκδώσομεν Iph. A. 729. ἐκδοῦναι ibid. 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονταί τε οἱ συβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων. Plato Legg. V. p. 740. C. τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον· ἄῤῥενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν. Demosthenes adversus Spudiam p. 1021. D, πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολύευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν. Plutarchus Theseo p. 2. A. Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παίδων, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας. Apud Euripidem Hel. 939. legendum suspicor ἐκδώσομαι pro ἑδνάσομαι.

307. νυμφεύετ'. εὖ πράσσοιτε.] Ita Par. B. Rom. C. εὖ πράσσετε.

307, 308. *τὴν δὲ δὴ χθόνα Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.*] Rom. C. *τήνδε δὴ χθόνα.* Rom. D. *τήνδε χθόνα.* Haun. *τὴν δὲ χθόνα.* Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. *τήνδε δὲ χθόνα*, quod admisit Brunckius. Par. B. *τήνδε*, scripserat *τῆνδε.* In Rom. A. *δὲ* supra scriptum habet *δή.*

310. *Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ',*] Scaliger infelici conjectura *ἄκουσα.* Dawesius p. 98. memoriæ vitio *ἀκούειν.* Non enim opinor eum mutatione opus esse credidisse. Andr. 290. *τερπνοῖς μὲν ἀκοῦσαι.*

310, 311. *ἀλλ' εἴσω φρενῶν Ὀῤῥωδία μοι μή τι βουλεύσῃς κακόν*[n].] Scripsit Euripides, ni fallor, *μή τι βουλεύῃς κακόν.* Non eadem est ratio hujus versus et 37. *δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.* Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid aliquando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam jam malum meditari, quippe quæ aliter sentiat ac loquatur. Quo sensu non dicitur *μὴ βουλεύσῃς* sed *μὴ βουλεύῃς.* Qui *δέδοικα μὴ ἀσθενήσῃ* dicit, suspicatur Titium post aliquod tempus ægrotum fore: qui vero *δέδοικα μὴ ἀσθενῇ*, eum jam morbo laborare putat. Sed legitur apud Sophoclem Trach. 550. *ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.* Ubi futurum tempus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 865. *δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, Ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.* Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod *γράφῃ* pro *γράψῃ* nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat *γράψῃ* pro *γράφῃ* usurpari posse[o]. Subjunctivum præsentis proprio sensu usurpat Sophocles Œd. T. 747. *Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.* Ant. 1113. *δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους Ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.* Aristophanes Nub. 493. *δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.* Eccl. 338. *ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.* Hic prorsus alienum a sententia esset *δράσῃ.* Utrumque subjunctivum in eadem sententia conjungit, nec tamen confundit, Sophocles Phil. 519. *Ὅρα σὺ* (id est, *δέδοικα*) *μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇ, Ὅτ' ἂν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, Τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς*[p].

---

[n] [Verba *ἔσω φρενῶν* cum *μή τι β. κάκον* conjungit Matthiæ.]

[o] Aristophanes Vesp. 1432. *Ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.* Quis non mallet *καλέσῃ*, si per metrum liceret? Hoc exemplum, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, non tollunt discrimen quod inter *ἕως ἂν γράφῃ* et *ἕως ἂν γράψῃ* statuunt grammatici.

[p] De hac quæstione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 272. (279.), cujus sententia si vera est, potius *μή τι βουλεύεις* quam *μή τι βουλεύῃς* scribendum. Ait enim: *Discrimen hoc est: μὴ ᾖ, verentis est, ne quid nunc sit, simulque nescire se, utrum sit, necne, significantis; μὴ ἔστι verentis quidem est, sed indicantis simul, putare se, ita esse, ut veretur.* Subtiliter, ut solet, vir ingeniosus, sed vereor ut recte. Ego apud Atticos poëtas non memini legere *δέδοικα μὴ ἔστι, δέδοικα μὴ ἀσθενεῖ*, aut aliquid ejusmodi; nec puto indicativum ab iis usurpari, nisi in præteritis verborum temporibus, ut apud Demosthenem de Falsa Legat. p. 294. D. *καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποίηκε.* De quo loco vide Mus. Crit. t. I. p. 356. Dixit Euripides Hel. 118. *Σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν.* Sed vereor ut hinc recte statuatur licuisse dicere, *Δέδοικα μὴ δόκησιν ἔχετε πρὸς θεῶν.* Saltem nullum hujus constructionis exemplum apud Atticos poëtas exstare videtur, licet aliquid non valde diversum habeat Euri-

312. *τοσῷδε γ’ ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.*] Sic Rom. C. Flor. 2. Sed Par. B. Flor. 10, 15. Haun. *τοσσῷδε δ’ ἧσσον.* Rom. A. B. D. Par. A. D. Put. *τοσῷδε δ’ ἧσσον.* Quam scripturam a Musgravio admissam, a Porsono vero repudiatam, recte mihi revocasse videtur Matthiæ. Schol. Τοσσῷ δὲ δ’ ἧσσον.) *τοσούτῳ δέ φησιν, ὅσῳ γλυκεῖα μὲν εἶ τῷ λόγῳ. ἄλλα δὲ φρονεῖς. τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι.* Sic ed. Veneta. Rom. E. Lasc. *τοσόνδε δ’ ἧσσον.*

313, 314. *γυνὴ γὰρ—σοφός.*] Hoc disticho usus est grammaticus apud Suidam v. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, cujus verba leguntur etiam apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 412. Utrobique legitur Σοφοκλῆς pro Εὐριπίδης.

313. *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ’ αὔτως ἀνὴρ,*] Scaliger *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον*, ut *γυνὴ δὲ θῆλυ* v. 898. Quomodo sequentia verba cum hac scriptura conciliarit, quærere supersedeo. Schol. *ῥάων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή.* Hinc Dawesius p. 97. *ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ’ αὔτως γυνή.* Sed vulgatam agnoscit alter scholiastes, cujus verba sunt: Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος.) *πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνὴ, ὁμοίως δ’ ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν.* Eamque stabiliunt poëtæ verba Andr. 673. *καὶ μὴν ἴσον γ’ ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει Ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ’ αὔτως ἀνὴρ, Γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.*

Ibid. Porsonus diserte *ὡς δ’ αὔτως*, (et sic Par. B.) auctore, ni fallor, Brunckio, qui tamen *αὔτως* dedit apud Sophoclem Œd. T. 931. Ant. 85. 715. 1040. Aj. 1179. *ὡς δ’ αὔτως* apud Euripidem Andr. 674. Recte *αὔτως*, opinor. Accentus enim docet non ab

---

pides Ion. 1523. *ὅρα σὺ μῆτερ μὴ σφαλεῖσα παρθένος, Ἐγγίνεται νοσήματ’ εἰς κρυπτοὺς γάμους. Ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεὶς τὴν αἰτίαν, Καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῄς, τεκοῦσ’ οὐκ ἐκ θεοῦ.* Sic Aldus satis mendose. Matthiæ vero: *ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ’, ἃ παρθένοις Ἐγγίγνεται νοσήματ’, εἰς κρυπτοὺς γάμους, Ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν, Καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ’ οὐκ ἐκ θεοῦ.* In qua scriptura non pari passu incedunt *προστιθῇς* et *φῇς*. *Προστιθῇς* enim subjunctivus præsentis est, qui sententiæ satis convenit. Sophocles Phil. 30. *Ὅρα καθ’ ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ.* Ibid. 519. *Ὅρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς, Ὅτ’ ἂν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, Τότ’ οὐκέθ’ αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.* Recte *παρῇς* de præsenti, *φανῇς* de futuro. *Φῇς* vero in hac sententia locum habere non potest. Apud Atticos enim *φῶ* subjunctivus aoristi est. Si secus esset, solœca essent Platonis verba, *ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ συμφῇς*, quæ attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 3. Subjunctivus præsentis apud eos est *φάσκω.* Hunc cum non admittat metrum, alterum sententia, legendum videtur *προστίθης* et *φής*. Indicativum habet noster Or. 208. *Ὅρα παροῦσα, παρθέν’ Ἠλέκτρα, πέλας, Μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ’ ὅδε.* Quod si recte dicitur *ὅρα μὴ προστίθης*, non male fortasse diceretur *δέδοικα μὴ προστίθης*, licet discrimen, quod inter indicativum et subjunctivum statuit Hermannus, temere excogitatum mihi videatur. Dixit Sophocles Ant. 1113. *δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους Ἄριστον ᾖ σῴζοντα, τὸν βίον τελεῖν.* Qui secundum Hermannum *μὴ ἔστι* dicere debuit. Putat enim Creon, qui loquitur, ita esse, ut veretur. Sexcenta similia exempla addere possem, si opus esset. Dicitur etiam *δέδοικα μὴ εἴη*, auctore Hermanno, significatque *vereor ne fuerit.* Hujus etiam constructionis exempla desidero. Dixit quidem Herodotus ab eo allegatus VII. 103. *ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη.* Sed reponendum sine dubio *εἰρημένος ᾖ.* [Multa quoque de hac re habet Hermannus in Annotat. ad h. l.]

αὐτὸς derivatum esse, sed potius a feminino *αὕτη*, ut *οὕτως* a masculino *οὗτος*. Dixit de hoc adverbio Hermannus Dissertatione de Pronomine *αὐτὸς* §. XV. qui *οὕτως* *sic*, *αὔτως* vero *hoc ipso modo* significare monet. Nostri, *in like manner*. Quo sensu *τὼς* dixit Æschylus Theb. 490. 643. Suppl. 71. 699. Sophocles Aj. 841.

314. *ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.*] Schol. *Ῥᾴων φυλάσσειν.*) *ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.* Simile est *ἀκοῦσαι μαλθακά* v. 310. Plura dedit Dawesius p. 98. Nonnulla ipse addidi ad Heracl. 1011. Apud Suidam allegatur Homerus Il. *ω'*. 243. *ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναίρεμεν.* Il. *μ'*. 63. *ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.* Sed de hac re nulla controversia est. Fuerunt autem qui bene Græcum esse *ῥᾴων φυλάσσειν* agnoscerent, non tamen nostro loco convenire. Dawesius p. 97. *φυλάσσειν* sive *φυλάττειν* *servare, observare, custodire* vel simile significare monet; significationem autem quæ huic loco unica conveniat, nempe *cavere*, medii *φυλάττεσθαι* esse propriam. Scribendum igitur censet *ῥαίων φυλάττεσθ'* cum elisione diphthongi. Respondet Dorvillius ad Charitonem p. 442. *φυλάττειν* idem esse quod *τηρεῖν*, quæ ambo verba frequenter significent *observare* aliquem, ne aliquid faciat. Cujus significationis auctorem allegat Demosthenem p. 497. F. 518. A. 852. E. 857. E. Probant ejus interpretationem Heathius, Musgravius et Matthiæ. [Multa habet de h. l. interpretatione Hermannus in Annotat.]

314. Apud Suidam vulgo legitur *ἢ σιωπηλὸς ἀνήρ.* Recte apud Bekkerum *ἢ σιωπηλὸς σοφός.* Schol. Par. B. *λέγεται δὲ καὶ σιωπηρός.*

315. *ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.*] Brunckius ex conjectura Valckenarii ad Phœn. 497. *μὴ λόγους πλέκε.* Quam scripturam sua satis elegantia commendari ait. Elegantem eam appellat etiam Porsonus, sed vulgatam revocavit, in qua acquiescendum censeo. Qui dicit *μὴ λόγους πλέκε*, jubet ut recta simplicique oratione utare; qui vero *μὴ λόγους λέγε*, ut omnino taceas. Nostri, *without more words*. Aristophanes Ach. 302. *σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς, Ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.*

316. *ὡς ταῦτ' ἄρηρε,*] Aldus *ἄρηρε* etiam v. 407. 728. *ἀρηρότως* v. 1161. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Pseudogregorius v. 1264. *ἄραρε* v. 316. quod reposuit Brunckius. Noster Andr. 254. *Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν.* Hic etiam Aldus *ἄρηρε.*

316, 317. *κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.*] Par. B. Rom. C. D. E. *ἔχεις.* Rom. A. B. *ἔχει.* In A. supra scriptum *ς*. Deinde Rom. C. *μενεῖς.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. *μένῃς.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. καὶ μενεῖς*, in B. *εῖς.* Utraque scriptura bona videtur. Æschylus Prom. 85. *ψευδωνύμως δὲ δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθίας, Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.* Ibid. 468. *τοιαῦτα* *μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.* Sed ubi libri dissentiunt, futurum melius videtur. Librarii enim non solum *δῶμεν* pro *δώσομεν*, verbi caussa, post *ὅπως* passim reposuerunt, verum etiam *δώσωμεν*, *εὑρήσῃς*, *ληψώμεθα*, *παραχορδιῇς* et similia monstra invexerunt.

318. *Μὴ πϱὸς γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.*] Scaliger *μὴ πρός τε γονάτων.* Rom. C. Haun. *μὴ πρὸς γονάτων.* Rom. A. B. D. E. Par. B. 3 Florr. *μὴ πρὸς σὲ γονάτων.* Sic etiam omnes edd. recentiores ante Porsonum. Cott. *μὴ πρὸς σὲ γούνων.* Lasc. *μὴ πϱός σε γούνων.* Schol. *Μὴ πρὸς σέ.) μέμφονται τῷ Εὐϱιπίδῃ* etc. Recte quidem Lasc. *μὴ πρός σε.* Minus recte Aldus *ὦ πρὸς σὲ γονάτων* Phœn. 930. *ναὶ πρὸς σὲ, τῆσδε ματϱὸς* Hipp. 605. *ὦ πρὸς σὲ, γονάτων* ibid. 607. *μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος* Alc. 1101. *πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων* Andr. 893. *πρὸς σὲ δεξιᾶς* Iph. T. 1068. *μὴ, πρὸς σὲ γονάτων* Tro. 1042. In his omnibus *πϱὸς σὲ* edidit etiam Matthiæ, præterquam Andr. 893. ubi recte *πρός σε.* Idem *μὴ πρός σε θεῶν* scripsit Alc. 276. *πρός σε γενειάδος* Suppl. 277. Aldus priore loco *μὴ πρὸς τῶν θεῶν*, altero *πρὸς γενειάδος.* Markland. dedit *μὴ πϱός σε Πέλοπος* pro vulg. *μὴ πρός γε* ad Iph. A. 1233. De usu pronominis in hac supplicandi forma dixerunt Valckenarius ad Phœn. 1659. Hipp. 604. Matthiæ Gramm. Gr. §. 465, 3. aliique. Latini etiam *per te deos oro* et alia similia apud Valckenarium. Hactenus hæc. Porsonus *μὴ πρὸς σὲ γούνων.* Matthiæ *μὴ πρὸς σὲ γονάτων.* Recte quidem *γονάτων.* Genitivus *γονάτων* sæpissime apud tragicos legitur, *γουνάτων* haud raro, *γούνων* ne semel quidem. [Hoc negat Hermannus in Annotat.] Neque melioris notæ videtur *γοῦνα*, quod in Porsoni ed. legitur Phœn. 866. (859.) ubi scribendum suspicor: *Κόπῳ παϱεῖμαι, τῆς Ἀθηναίων ἄπο Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.* Vide scriptores de ellipsi v. *Γῆ.* Si *γοῦνα* et *γούνων* tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quæ pedem dissyllabum sæpe præberent ubi *γόνατα* et *γονάτων* trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici[q].

319. *Λόγους ἀναλοῖς.*] Sophocles Aj. 1049. *Τίνος χάϱιν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;* Aristophanes Lys. 468. *Ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.*

Ibid. *οὐ γὰϱ ἂν πείσαις ποτέ.*] *Πείσαις* pro *πείσειας*, quam formam ne comici quidem constanter exhibent. Dixit Aristophanes *δικάσαις* Vesp. 725. *ἐκκομίσαις* ibid. 815. monente Schæfero Meletem. Crit. p. 85. Idem Pac. 404. *Ἴθι δὴ κάτειπ'. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.* Recte Scaliger *ὑφαρπάσαις* pro *ὑφαρπάσαιο* Eccl. 916.

---

[q] Hinc est quod *φάος*, verbi caussa, in metro iambico aut trochaico nunquam a tragicis usurpatur, nisi cum in eadem versus sede stare non potest *φῶς*. Vulgo legitur apud Euripidem Heracl. 969. *Χϱὴ τόνδε μὴ ζῆν, μηδ' ὁρᾶν φάος ἔτι.* *Malim*, inquit Musgravius, *ordine vocum mutato*, *μηδὲ φάος ὁϱᾶν ἔτι.* Nunquam, mihi crede, apud Euripidem *φάος* ante vocalem in hoc metro reperies, nisi forte in chori carmine, ut apud Sophoclem Ant. 600. *ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις.*

320. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς ;] Barnesius Λιτὰς, ut sit nomen proprium.

323. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.] Par. B. Rom. C. D. E. πλὴν γὰρ τέκνων. Rom. A. B. πλεῖν γὰρ τέκνων. In A. πλεῖν supra scriptum habet ὴν ab aliena manu, τέκνων vero ο ab ipso librario. In B. etiam supra scripta ὴν et ον. Præter vulgatam igitur πλὴν γὰρ τέκνων, alii πλεῖν γὰρ τέκνων legebant, alii πλὴν γὰρ τέκνον. Utraque scriptura consulto invecta videtur. Qui primus πλεῖν scripsit, bono civi ne liberos quidem patria cariores esse debere arbitrabatur. Sed nesciebat πλεῖν pro πλέον in tragico sermone non usurpari. Qui vero πλὴν γὰρ τέκνον reposuit, unam solam filiam Creontem habuisse credebat. Sed τέκνα non minus bene (imo rectius in aliquibus sententiis) de uno quam de pluribus dicitur [r].

Ibid. Par. B. Rom. C. D. Flor. 2, 10. Haun. ἔμοιγε φίλτατον πολύ. Rom. A. B. φίλτατον ἔμοιγε πολύ. Rom. E. Lasc. Par. A. D. ἔμοιγε φίλτατον πόλις, quod admisit Brunckius. Par. B. πολὺ, sec. πόλις.

324. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.] Vide chori carmen v. 614—645. hoc argumento scriptum.

325. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.] Hæc verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas ὅπως ἂν eodem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubæ dicenti, Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ, respondet Menelaus, Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.

326. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.] Rom. C. λάθῃ supra scripto οι. Par. B. λάθοι. Sophocles Œd. T. 903. ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ Σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. Hic libri nonnulli λάθοι. Utrumque bonum, ut γενέσθω et γένοιτο [s]. Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008. B. πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀστέρων ὄντα μεστὸν, ἀνεφθέγξατο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν· τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθέσθαι. Item Athenæus p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διιτρέφης [t] δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε

---

[r] Noster Iph. A. 489. τὸ πρᾶγμα δ' ἐγγύθεν Σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Ibid. 736. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. Ibid. 1015. Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα. Ibid. 1168. καλὸν γένος Κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτίσαι τέκνα, Ταχθεῖσα, τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα. Sic Aldus, mendose quidem, sed quod ad nostram rem attinet, recte. Hinc malim v. 481. καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτεῖναι τέκνα, Μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. Item v. 1186. τί σοι κατεῦξει τἀγαθὸν, σφάζων τέκνα ;

[s] [Vid. Edinb. Rev. N°. 38. p. 485. not. ubi dicit V. D. in optatione majorem vim inesse, quam in conjunctivo imperativi vicem tenente. Idem, ut videtur, statuit Herman. in Annot. ad h. l.]

[t] Aristophanes Av. 1442. Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Legendum Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799. ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἥρωσι apud schol. ad h. l. καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Legendum κἀπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διειτρέφους) τραπέζης. Par est iambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288. minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore apud Corsinum Fast. Att. t. I p. 161. Diversus ab utroque horum Διειτρέφης magistratum gessit Athenis O-

τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc Euripidis senarium fuisse, *κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι*, colligit P. Leopardus Emendat. VI. 12.

Ibid. Noster Iph. A. 895. *Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.* E nostro loco legendum suspicatur Porsonus, *τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.* Quæ scriptura certe numerosior. Sed Euripides in fine senarii *τῆσδ' ἕξομαι* habet Hec. 398. *τούσδ' εἰδέναι* ibid. 1006. *τῇδ' ἡμέρᾳ* Or. 440. *τῆσδ' ἐσφάλης* ibid. 1078. *ἥδ' Ἕκτορος* Andr. 657. *τῶνδ' ἐκπεσεῖν* ibid. 875. *τήνδ' εἰς πυράν* Suppl. 1065. *ἦλθ' εἰς χέρας* Bacch. 1285. et alia ejusmodi. Incertus Rhes. 605. *τὰς δ' Ἕκτοϱος*[v].

---

lympiadis XCIX. anno primo. Vulgo Diotrephes appellatur. Vide Corsinum t. III. p. 295. Sed veram nominis scripturam præbet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46. qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. *Διειτϱέφους*) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet.

[v] Licet *ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος* scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem quam occupat *τῶνδ'* promiscue admisit. Non scripsit, verbi caussa, quod ei tribuit Matthiæ Andr. 423. *ἐς ξύμβασιν δὲ χϱῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.* Quam scripturam suspectam haberem, etiam si omnes libri in ea consentirent. Fluctuant autem inter *καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν, σήν γε παῖδ' ἄγειν* et *σὴν παῖδ' ἐξάγειν.* Quæ diversitates communem originem habuerunt *σὴν παῖδ' ἄγειν.* Scribendum *σήν τε παῖδ' ἄγειν* ut monui ad v. 102. II. Or. 614. *μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἀξία.* Bacch. 246. *ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια;* Præter hæc duo exempla, nusquam apud tragicos in hac senarii sede reperi *ἐστ'* aut *ἔστ'*. Scribendum igitur *ἐπαξία* et *ἐπάξια.* III. Or. 1035. *Τόδ' ἦμαϱ ἡμῖν κύϱιον. δεῖ δ' ἢ βϱόχους Ἅπτειν κϱεμαστούς, ἢ ξίφος θήγειν χεϱί.* Æque suspiciosum mihi videtur *δεῖ δ' ἢ βϱόχους* ac *παῖδ' ἐξάγειν.* Scribendum puto *δεῖ δὴ βϱόχους.* Ita *δεῖ με δὴ καινῶν λόγων* Hipp. 688. *δεῖ δή με κἀκέλευστον* etc. El. 71. IV. Or. 1653. *ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀϱέστα, φάσγανον δέϱῃ, Γῆμαι πέπϱωταί σ' Ἑϱμιόνην. ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.* Insolens mihi videtur tam *ὃς δ' οἴεται* quam *Νεοπτόλεμος* ultima producta. Utrum corrupta sint, necne, decernere non audeo. V. Octo sunt nostræ tragœdiæ senarii, in quibus nihil metri intersit utrum *τόδ'* vel *τάδ'* scribatur, an *τοῦτ'* vel *ταῦτ'.* V. 55. *ἐγὼ γὰϱ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος.* V. 332. *Φευξούμεθ'. οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.* V. 456. *οὔτοι θϱάσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία.* V. 726. *ἐμοί τε γὰϱ τάδ' ἐστιν ἀσφαλέστεϱα.* V. 857. *ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν.* V. 878. *Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.* V. 976. *Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.* V. 1019. *τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης.* In quinque versibus syllaba brevis vulgo exhibetur, in tribus longa. Scripti codices quos inspexi ab impressis non dissentiunt. Eodem modo ceteræ quæ exstant tragœdiæ in prima tertiaque senarii sede nunc *τόδ'* vel *τάδ'* habent, nunc *τοῦτ'* vel *ταῦτ'.* Scriptura quidem interdum incerta est, propterea quod has formas librarii haud raro confuderunt. Qui autem hoc argumento usus alterutram formam ubique repræsentandam asseruerit, minus quam criticum decet cautum et modestum vulgatæ scripturæ tribuerit. Librarios circa hanc rem non omni fide indignos fuisse ex hoc apparet, quod in quinta sede *τόδ'* et *τάδ'* tantum non semper dederunt. Cujus scripturæ in XXXII. tragœdiis LXVII. sunt exempla. Æschylus, Sophocles et Euripides in Aldinis editionibus singuli singulos exhibent versus aliter scriptos. Æschylus Suppl. 761. *Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέϱοι ταῦτ', ὦ τέκνα, Εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιϱοίατο.* Sophocles El. 409. *Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤϱεσεν;* Euripides Hel. 288. *ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν.* Non dubito Æschylum *τάδ'* scripsisse, Sophoclem et Euripidem *τόδ'.* Apud Æschylum vulgata scriptura hoc etiam nomine suspiciosa est, quod tragici, ni fallor, in ea sede longam syllabam ne minimæ quidem distinctioni præponunt. Verba *ὦ τέκνα, ὦ πάτεϱ, ὦ γύναι, ὦ ξένε* et similia in fine senarii non nisi post brevem syllabam ponuntur. Ita noster Hec. 997. Med. 331. 1037. Alc. 1064. Iph. A. 1245. 1419. Iph. T. 597. Hel. 1385. et alibi. Vulgo quidem legitur Iph. A. 635. *Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτεϱ, Ὑποδϱαμοῦσα πϱοσβαλεῖν διὰ χϱόνου.* Sed utrumque versum spurium esse vidit Porsonus, ut jam dixi ad *ἥλικα* v. 241. Pergo dicere, Musgravium edidisse apud Euripi-

327. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.] Gl. in Par. A. B. ἄπιθι. Legitur ἕρπε etiam v. 397. 1212. Valckenarius ad Hipp. 973. scribendum conjicit, ἔῤῥ', ὦ ματαία, comparatque v. 1313. Sed ibi ἔῤῥε *abi in malam rem* significat, qui sensus huic versui non convenit. Bene Brunckius: *Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco ira æstuat Iason, cui convenit dicere:* Ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαίφονε. Iratus etiam est Theseus, cujus verba, ἔξεῤῥε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγὰς, Valckenarii conjecturæ occasionem dederunt.

328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.] Nisi corrupta est scriptura, his verbis inest jocus satis frigidus, sed qui ab Euripidis ingenio non prorsus abhorrere mihi videtur. Dixit Creon, interprete Buchanano, *Abscede inepta, meque curis libera.* Respondet Medea, *Curæ premunt me, nec egeo curis novis.* Quasi curarum ac divitiarum eadem natura sit, ut qui alienas tollat, suas augeat. Ita quoque hæc verba explicat scholiastes, neque aliter explicari possunt eadem scriptura manente. Emendabat Reiskius, κοὐ πόνων κιχρήμεθα, *non mutuo do quidquam mearum ærumnarum.* Ita enim Latine reddit. *Sic dixit ob metrum*, ait, *pro* κίχρημεν. *Nam* κίχρημεν *est* mutuo do, *quod hic requiritur ;* κίχρημαι mutuo accipio. Melior est Musgravii conjectura, quam admisit Brunckius, quamque certissimam appellat Porsonus: Πόνος (solus Beckius πόνοι) μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; *Molestia quidem est: at nos nonne in molestiis versamur?* Ita noster Hec. 1256. Ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Or. 1613. ME. Ὦ τλῆμον Ἑλένη. OP. Τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Hoc exemplum attulit Brunckius, alterum Porsonus. Vulgatam revocavit Matthiæ[u]. Ingeniosa quidem est Musgravii conjectura, sed vulgata scriptura sensum præbet quem nequeo non suspicari ab Euripide profectum esse[x].

329. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.] Par. B. Rom. omnes ὠθήσῃ. Par. A. Flor. 2. Vict. Mag. ὠσθήσῃ, quod reposuit Brunckius. Noster Hel. 459. a Porsono allegatus: Ὀχληρὸς ἴσθ' ὢν, καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ. Futurum activum ὠθήσω ut δοκήσω legitur apud Sophoclem Aj. 1248. Euripidem Cycl. 588. Aristophanem

---

dem El. 542. εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους, Πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη; Sic etiam Seidlerus et Matthiæ. Hic non reponendum est τάδ'. Edidit Victorius νῦν ταῦτ' ἂν ἔχῃ φάρη, unde Barnesius νῦν ἔχῃ ταὖτ' ἂν φάρη. Quod ad sententiam attinet, melius est ταὖτ' sive ταύτ' quam ταῦτ'. Sed numerorum nihil referre videtur. Codd. Parisienses cum Victorio consentiunt, nisi quod unus recte ἔχοι, alter ἔχῃ supra scripto ἔχοι. Scribendum videtur: πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, ταύτ' ἀνὴρ ἔχοι φάρη, Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι; Ita deleto νῦν legere malo, quam ταυτὰ νῦν ἔχοι φάρη, quod etiam mihi in mentem venit. Vide Euripidem Hec. 61. Hipp. 903. [Cf. Herman. in Annotat. ad h. l.]

[u] "Vis est in ἡμεῖς. Quum Creon di-" xisset, *Molestia me libera*, Medea re-" spondet, *Imo vero ego in molestia et* " *miseriis versor.*" Matthiæ. Hermannus ad hujusmodi phrases γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα provocat. q. v. in Annotat. ad h. l.

[x] Quid ingeniosius Musgravii conjectura ἀΰτὰν παραβώμιον apud Sophoclem Œd. T. 184? Ea tamen, simul ac metricæ rationes istius carminis explicatæ sunt, falsa esse deprehensa est.

Eccl. 300. Sed ceteris paribus præstat ὤσω ut δόξω. Eodem jure melius est passivum ὠσθήσομαι quam ὠθήσομαι.

330. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.] Μὴ δῆτα formula solennis in deprecationibus. Aristophanes Nub. 696. Μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ' εἴπερ γε χρὴ, Χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.

333. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;] Rom. C. τί δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. 3 Florr. Vict. Haun. Par. B. Lasc. τί δ' αὖ. Vide ad v. 299. 300. In hac editione dedi, Τί δὴ βιάζει. Simili sensu legitur v. 980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Ubi alii τί δὲ, alii τί δαὶ, alii τί δ' αὖ legunt, sed recte edd. pleræque τί δή. Aristophanes Ach. 105. ΔΙ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς. ΠΡ. Τί δαὶ λέγει; Sic mea editio. Superiores τί δ' αὖ λέγει, quod exhibent tres codd. a Brunckio collati et Ravennas. Brunckius τί οὖν λέγει mavult. Τί δαὶ primum in τί δὲ, deinde vero in τί δ' αὖ mutatum est.

335. καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,] Nescio an legendum οἷ φευξούμεθα. Vide ad ποῖ φύγω v. 1238. Par. B. ᾗ, et hoc defendit Hermannus ad Herc. Fur. 1236.

336. Par. B. παισίν τ' ἀφορμήν. γρ. παισίν τ˜ φορμ̂. Forsan παισίν τε φορβήν. satis absurde.

338, 339. οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ Πέφυκας.] Lasc. πατὴ, et mox v. 359. αὐτῃ (sic) pro ταύτῃ. Utrobique scilicet inter imprimendum excidit litera.

339. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.] Aldus εἰκός δ' ἐστιν. Rom. A. εἰκός δ' ἐστίν. Lasc. εἰκὸς δ' ἐστὶν, et mox εὔνοιαν σ' ἔχειν. Eandem sententiam habet noster Hec. 339. πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ, Καὶ πεῖθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα Καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

344. καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι.] Lasc. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων γύναι. Par. B. καὶ νῦν $\overset{\beta}{\text{μὲν}}$ $\overset{\bar{\alpha}}{\text{ὁρῶ}}$.

346, 347, 348. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς, Θανῇ.] Cicero pro Rabirio c. 11. *Nemo nostrum ignorat, etiamsi experti non sumus, consuetudinem regiam. Regum autem hæc sunt imperia,* animadverte, *et,* dicto pare; *et,* præter rogitatum si quippiam; *et illæ minæ,* si te secundo lumine hic offendero, moriere. *Quæ non, ut delectemur solum, legere et spectare debemus, sed ut cavere etiam et effugere discamus.* Idem ad Att. VII. 26. *Cæsaris interdicta,* si te secundo lumine hic offendero, *respuuntur*.

346. Lasc. ἡπιοῦσα. Recte quidem, sed vereor ut de industria. Idem ἡ 'μὴ ut vulgo v. 1332.

347. Hunc versum omittit Rom. C.

348. λέλεκται μῦθος οὐ ψευδὴς ὅδε.] Omnes Rom. et Par. 3 Florr. Vict. Haun. Cott. ἀψευδὴς, quod admisit Musgravius. Lasc. ἀψευδής. Mag. οὐ ψευδή. Noster Or. 1608. ΜΕ. Ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. Ψευδὴς ἔφυς. ΜΕ. Ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγάτερ'; ΟΡ. Οὐ ψευδὴς ἔτ'

εἶ. Hic etiam nonnulli libri ἀψευδὴς, sed præstare videtur οὐ ψευδής. II. Alc. 707. εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς Ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά. Hic parum interesse videtur. III. Herc. 1314. οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, Οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. Solœcum videtur εἴπερ οὐ ψευδεῖς. Vide ad v. 87. Recte Matthiæ εἴπερ ἀψευδεῖς. Schol. ad v. 964. Δύστανε μοίρας.) τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσονα οὐ ποτείνει. Sic ed. Veneta pro ἀποτείνει. Simili errore οὐ παράμυθον pro ἀπαράμυθον nonnulli libri apud Æschylum Prom. 185. [Vide omnino Herman. in Annotat. ad h. l.]

349. νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.] Sic Pseudogregorius v. 225. monente Porsono, qui μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν edidit, collatis v. 334. 367. præcipue vero v. 383. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον. Par. B. ἐφ'. Vulgatam revocavit Matthiæ. Sed v. 1082. codd. plerique, ni fallor, ἐπὶ pro ἔτι. Quæ varietas Porsoni conjecturam confirmare videtur.

350. οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.] Rom. C. δϱάσεις. Rom. A. B. D. E. Par. B. Flor. 15. Haun. δϱάσαις. Schol. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος etc. Vide ad v. 278.

351. Δύστανε γύναι,] Hæc verba omittunt Rom. C. Flor. 2, 15. in margine habet Haun. Par. B. habet. Matthiæ ea uncinis inclusit.

352. φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.] Sic Par. B. Cott. τόσσων ἀχέων.

353, 354, 355. ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν, Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆϱα κακῶν Ἐξευρήσεις;] Rom. C. E. προξενίαν. Rom. A. B. D. 3 Florr. Haun. Cott. πρὸς ξενίαν, et sic scripserat Par. B. Deinde Rom. C. Haun. δόμων.

355. Non male abesset ἐξευρήσεις. Noster Phœn. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; Par. B. habet.

358. Κακῶς πέπϱακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;] Sic Aldus. Lasc. etiam πανταχῇ, rectius quam πανταχῆ, quod Brunckio auctore, ni fallor, exhibent nuperæ edd. Vide ad ὅπῃ v. 520. Pseudogregorius v. 1060. πανταχοῦ. Eadem varietas apud Sophoclem Aj. 1369. Euripidem Or. 758. Phœn. 272. et alibi passim.

359. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα.] Supplendum ἀποβήσεται. Recte Heathius, *at non hæc hoc modo abibunt*. Reiskius primum ἀλλ' οὐ πεπέρανται (vel πέπαυται) πάντα conjicit, deinde longe modestius ἀλλ' οὐχὶ ταύτῃ. Noster Hipp. 41. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Ad quem locum sequentia attulit Valckenarius. Æschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος Κρᾶναι πέπρωται. Aristophanes Eq. 839. Οὐκ, ὠγαθοὶ, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Ennius apud Ciceronem de Nat. Deor. III. 26. *Nequaquam istuc istac ibit.* Sed operæ pretium est Ciceronis locum apponere, non integrum quidem, sed qualis exstat: *Sed* *** Nequaquam istuc istac abibit: magna inest certatio. Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. *Niobe parumne ratioci-*

nari videtur, et sibi ipsa nefariam pestem machinari? Illud vero quam callida ratione? Qui volt esse, quod volt; ita dat se res, ut operam dabit. *Qui est versus omnium seminator malorum.* Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula: Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: Mihi mœrores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi. *Hanc videlicet rationem, quam vos divino beneficio homini solum tributam dicitis, bestiæ non habent. Videsne igitur, quanto munere deorum simus affecti? atque eadem Medea patrem patriamque fugiens:* postquam pater Appropinquat, jamque, pæne ut comprehendatur, parat, Puerum interea obtruncat, membraque articulatim dividit, Perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia, Ut, dum nati dissipatos artus captaret parens, Ipsa interea effugeret: illum ut mœror tardaret sequi; Sibi salutem ut familiari pareret parricidio. *Huic ut scelus, sic ne ratio quidem defuit.* Hactenus Cicero, cujus verba *Niobe parumne ratiocinari videtur* multam disputandi materiam interpretibus præbuerunt. Omnes enim versus ex Ennii Medea sumti videntur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc Medeæ orationem pertinent, quam nunc præ manibus habemus. Primus et secundus, quos ab Euripideæ Medeæ persona plane alienos esse statuit Planckius p. 100. fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. Quartus pertinet ad v. 365. Quintus et sextus, judice etiam Planckio, ad v. 393, 394. Sex ultimos, in quibus de nece Absyrti agitur, non ex Euripidis Medea sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii Medea fuisse. De hac quæstione jam dixi p. 243.

Ibid. μὴ δοκεῖτέ πω.] Sic Par. B. Rom. C. D. et Haun. ante Corr. recte. Rom. A. B. μὴ δοκεῖτέ πως.

361. καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.] Rom. C. οὐ σμικροί. Par. B. Rom. A. B. E. Haun. οὐ μικροί. Rom. D. οἱ μικροί. De σμικρὸς et μικρὸς apud tragicos idem statuendum videtur quod de ξὺν et σύν.

362. δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,] Ennius *Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.* De accentu verborum θωπεῦσαί ποτ' ἂν vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93. Hic Rom. C. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἄν. Rom. A. B. E. Par. B. Flor. 10, 15. θωπεῦσαι ποτέ. Rom. D. θωπεῦσαί ποτε. Par. A. D. Cott. aut θωπεῦσαι ποτὲ aut θωπεῦσαί ποτε. Par. A. etiam prius ἂν omittit. Musgravius edidit, vel potius edere voluit, θωπεῦσαι ποτέ. Nam in ejus ed. mendose legitur πότε. Recte Brunckius θωπεῦσαί ποτ' ἄν. *Sicubi particula* ἂν *geminari aut potuit aut debuit*, inquit, *id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatum.* Hiatus quidem parum interesse videtur. Similem habet Sophocles Aj. 1081. ὅπου δ' ὑβϱίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάϱα, Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν[y]. Ita quoque noster infra v. 497. θαυμαστὸν

---

[y] Inconsiderate πότ' ἂν reposui Mus. Crit. Cant. t. I. p. 475. Vulgatam optime defendit Hermannus, cujus verba sunt: *Omitte in Sophoclis loco* νόμιζε, *et*

δέ σε Ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ. Sed exquisitius est ἂν geminatum. Sophocles Œd. T. 1227. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην. Euripides Andr. 77. Δοκῶ γὰρ οὐδ' ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς, Κείνου παρόντος. νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων. Aristophanes Thesm. 447. ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, δοκεῖν ἂν αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, Πᾶσιν ὑμῖν Ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. Ibid. 531. τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον Κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς Οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν, Οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.

363. εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;] *Aut* εἰ *abundat*, inquit Reiskius, *aut f. sic constituendus versus* μὴ κερδάναι τι θέλουσαν ἢ τεχνωμένην. Recte dixit εἰ abundare. In hac enim constructione plerumque omittitur. Ita noster Hipp. 1331. ἐπεὶ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ. Id est, εἰ μὴ ἐφοβούμην. Alexis apud Athenæum p. 362. D. οὐ γὰρ ἄν ποτε Θοιμάτιον ἀπενέγκαιμι, μὴ φύσας πτερά. Id est, εἰ μὴ φύσαιμι. Similia passim occurrunt. Vide Schæferum Meletem. Crit. p. 57. Rarius εἰ μὴ cum participio.

364. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.] Vertit Portus, *neque allocuta essem, neque attigissem manibus*. Sed hoc esset, οὔτ' ἂν προσεῖπον, οὔτ' ἂν ἡψάμην χεροῖν. Tu verte, *ne allocuta quidem essem, neque etc.* Si legeretur οὐκ ἂν προσεῖπον, sensus esset, *non allocuta essem, neque etc.*

365. ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,] Ennius, *Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula*. Vide ad v. 359.

366, 367. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα, Γῆς ἐκβαλόντι,] Mihi magis arridet ἐκβαλόντα. Vide ad φερούσῃ v. 437. ἀνοίξαντα v. 644. πάσχουσαν v. 797. κτανούσῃ v. 1206. Sed non malum est ἐκβαλόντι.

368. τῶν ἐμῶν νεκροὺς ἐγὼ, omisso ἐχθρῶν. Flor. 15.

369. θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Par. B. Rom. D. E. πατέρα τε καὶ κόρην. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην. Vide ad ἄγριον ἦθος v. 102[z].

370. πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 99. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Θανατηρὸν corrigit Porsonus ad v. 828. meæ editionis, θανατηγὸν Bastius ad Gregorium p. 156. qui etiam δεκάτῳ pro δευτέρῳ scribendum censet. Idem monet, grammatici sententiam esse, adjectivum θανάσιμος, quod quidam Atticis abjudicarint, auctoritate Platonis et Euripidis defendi. Comparat ejusdem grammatici gl. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Apud Herodotum scilicet IV. 198. legitur plurale γέων. Non igitur in Eu-

---

habebis sensum qui in verbis inest: ὅπου δρᾶν, ἃ βούλεται πάρα, αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτὲ Ἐς βυθὸν ἔπεσεν. Scilicet ἔπεσεν ut ἀπέδωκεν supra v 129. ἔπαυσε v. 240.

[z] Sophocles Phil. 1314. Ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, Αὐτόν τ' ἔμ'. Brunckius: *In Triclinii recensione scriptum* ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. *In B.* πατέρα τὸν ἐμὸν, *ut citat Eustathius* p. 737. *claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio.* Mihi longe melior videtur vulgata.

ripidis Medea quærendum θανατήριον, θανατηρὸν aut θανατηγὸν, sed θανάσιμον. Quam vocem qui Atticis abjudicarunt, parum diligenter eorum scripta legerant. Exstat enim infra v. 466. et alibi passim apud Euripidem.

371. οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·] Rom. B. C. ὁποίᾳ. Rom. D. ὁποῖα. Rom. E. ὁποῖα ante corr. ὁποίᾳ a corr. Lasc. ὁποῖαν (sic). Tres igitur sunt scripturæ, ὁποίᾳ ὁδῷ, ὁποίαν ὁδὸν, ὁποῖα ἔργα, quarum quævis tolerabilis videtur, optima fortasse ὁποίᾳ. Par. B. ὁποίᾳ. Gl. sec. ὁδῷ. 'Εγχειρεῖν dativum regit apud Aristophanem Thesm. 784. ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.

Ibid. Cum de futuro tempore sermo sit, usitatior esset alter subjunctivus ἐγχειρήσω. Sed dixit noster Phœn. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; Sophocles Aj. 214. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; Sic etiam τί δρῶ, *quid agam*, et similia.

373. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,] Schol. Ἢ θηκτὸν) ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β̄ τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα. Malim mutato ordine: Δίδυμος—εἰσβᾶσα. ὧδε καλῶς κεῖται. Nescio quid significet ἐπὶ τῶν β̄. Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. Valckenarius ad Phœn. 1286. et Piersonus Verisim. p. 59. priore loco servandum, hic delendum putant. Rectius judicat Musgravius, quem sequuntur Brunckius et Porsonus. Præter annotata ad v. 40. vide etiam ad v. 278.

375. ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες.] Noster Or. 788. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Iph. T. 1012. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε 'Αρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε Κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος; His adde hujus fabulæ v. 299. et omnia exempla habebis quæ apud tragicos exstant. Hesychius: Προσάντης· σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Optima interptetatio Græca est δυσχερὴς, Latina *molestus*, quippe quæ easdem fere significationis varietates complectantur quas προσάντης, quod primario sensu est *arduus, difficilis ascensu.* Vide Lexicon Xenophonteum.

378, 379. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν Σοφαὶ μάλιστα,] Accusativus τὴν εὐθεῖαν (nempe ὁδὸν) non pendet ab ἐγχειρῶ v. 371. sed a subaudito ἰόντας. Aristophanes Av. 1. 'Ορθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;

379. Omnes libri σοφαὶ, ni fallor, consentiente scholiasta. Sic Par. B. Hoc etiam exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 50. cujus verba sunt: *Contra ubi de pluribus mulieribus sermo est, ita ut viri non debeant intelligi, femininum genus usurpatur.* Ego vero persuasum habeo, non universum sexum muliebrem sed solam Medeam hic intelligendam esse. Ei enim soli conveniunt verba φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν. Ei soli veneficium erat ἡ εὐθεῖα ὁδός. Si de cunctis mulieribus sermo esset, δόλοις, τέχναις, μηχαναῖς aut tale quid dixisset. Secus visum esse Porsono liquet ex ejus epistola ad Andream Dalzel, Græcarum literarum professorem Edinburgensem, quæ exstat Mus. Crit. Cant. t. I. p. 330—335. Con-

fert Euripidem Ion. 616. ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων Γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς. Sed ibi σφαγὰς et φάρμακα conjungit poëta, unde quidvis potius eum hic dixisse colligas, quam mulieribus magis convenire φάρμακα quam σφαγὰς, quæ Medeæ est sententia, si recte legitur σοφαί. Porsoni amicum igitur secutus, reposui masculinum σοφοί. Cujus constructionis exstat exemplum paullo ante v. 308. καὶ γὰρ ἠδικημένοι Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι. Qui Brunckii annotationem ad hæc verba legerit, videbit quam proni fuerint librarii in eum errorem, cujus alterum exemplum καλλίνικαι habemus infra v. 748. De hoc masculini pluralis usu consulendi Hermannus ad Vigerum n. 50. Matthiæ Gramm. Gr. §. 436. 3. scriptoresque ab iis indicati.

Ibid. φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.] Rom. C. κτανεῖν. Rom. A. B. E. Lasc. Par. B. Flor. 10, 15, Haun. et plerique, ἑλεῖν, quod admisit Musgravius. In Rom. A. supra scriptum κτανεῖν. Interpretatio genuinæ scripturæ locum occupavit. Noster Iph. T. 823. Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς, Ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα Ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών. Hic etiam legendum videtur ἑλών. De qua scriptura dixi Mus. Crit. Cant. t. II. p. 295.

380. εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;] *Fac mortuos essc*, Hermannus ad Vigerum n. 331. qui contulit Æschylum Eum. 897. Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Ita quoque noster infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Aristophanes Vesp. 1219. Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. ᾌδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου. δέξει δὲ σύ. Anglice, *Suppose me to be Cleon* Participium eodem sensu usurpat Sophocles Œd. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

381, 382. τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους Ξένος παρασχὼν,] Hesychius: Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. Ἐχεγγύῳ. πιστῷ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Ἐχέγγυοι. ἀξιόπιστοι. Vide Sophoclem. Œd. C. 284. Euripidem Phœn. 766. Andr. 191. Idem est δόμος ἐχέγγυος quod πύργος ἀσφαλὴς v. 384. De φερέγγυος consulendus Blomfieldius ad Æschyli Theb. 392. (402.)

382. ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;] Sic Par. B. Pseudogregorius v. 887. δέμας τόδε. *Eleganter*, ait Porsonus, *sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.* Dixit noster infra v. 518. τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

384. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,] Par. B. Lasc. πῦργος.

386. ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,] Lasc. ἐξελαύνει. et sic Par. B. sec. ἐξελαύνῃ. Simili errore nonnulli libri ξυνοικεῖ v. 237.

387, 388. αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν, Κτενῶ σφε,] Sic Par. B. at Flor. 10. Cott. κἂν μέλλω. Utrumque bonum. Noster Ion. 760. Εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ. Aristophanes Plut. 216. ἐγὼ γὰρ (εὖ τοῦτ' ἴσθι) κεἰ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Plerique libri solœce κἂν δεῖ[a], eodem scilicet errore quo

---

[a] Hoc solœcum esse negat Reisigius p. 44. cui δεῖ pro δέῃ dictum videtur, eodem fere modo quo pro δηλόῃ dicitur δηλοῖ. Hujus sententia si vera est, haud du-

Aldus Nub. 1494. *κἂν σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.* Recte Lys. 123. *Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.*

388. *τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον.*] Matthiæ *τόλμης τ'.* [sed in notis vulg. revocavit.] Sophocles Creusa Fr. i. *Ὅστις δὲ τόλμης* (vulgo *τόλμῃ*) *πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, Ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.* Vide ad v. 397.

389—392. *οὐ γὰρ——ἀλγυνεῖ κέαρ.*] Hæc *παρῳδεῖ* Eupolis apud Longinum c. xxvi. *οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.* Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula *Δήμοις*, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252[b].

390. *καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,*] Omnes edd. ante Brunckium, ni fallor, *ξυνεργὸν* v. 390. *ξυνεργούς* v. 819. Brunckius *ξυνεργὸν* et *ξυνέργους.* Porsonus *ξύνεργον* et *ξυνέργους.* Matthiæ ut Brunckius. Utra scriptura melior sit, equidem ignoro. Hoc saltem scio, aut utrobique aut neutrobique acuendam esse ultimam.

393, 394. *πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.*] Ennius apud Ciceronem de Nat. Deorum III. 26. *Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: Mihi mœrores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi.* Vide ad v. 359.

393. Porsonus *πικροὺς ἐγώ* edidit, nullo libro, quod sciam, certe nullo Romano consentiente. *Non in animo habebam mutare*, ait, *nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.* Matthiæ particulam revocavit.

Ibid. Par. B. Rom. A. C. D. E. *σφιν.* Sed in A. supra scriptum *σι λείπει.* Unde *σφι* olim lectum colligas, et ita Haun. Brunckius etiam *σφι* edidit e membranis, comparato Sophocle Œd. C. 421. *Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην Ὕβριν κατασβέσειαν, ἔν τ' ἐμοὶ τέλος Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι.* Mihi vero utrobique præstare videtur *σφιν*, quod nostro loco revocavi. Vide Æschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Œd. C. 444. 451. 1490. (ubi *σφιν* pro singulari *οἱ* usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus *σφιν* metro necessa-

---

bie legendum apud Aristophanem Vesp. 614. *κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχεῖς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' εἰσκεκόμισμαι Οἴνου μεστόν.* Sed hæc monosyllaba subjunctivi forma idonea auctoritate caret, altera disyllaba passim occurrit.

[b] Schol. ineditus ad Aristidem III. p. 374. apud Valckenarium: *Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Γέλωνα καὶ Περικλέα—λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως· Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέει, ἐασά τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.* Pro *Γέλωνα* reponendum censet Valckenarius *Σόλωνα.* Scribendum *Κίμωνα* constat ex Aristide III. p. 395. Idem Eupolidis versus ita constituit: *Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτίαδες καὶ Περίκλεες, Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.* Vocativi *Μιλτίαδες* et *Περίκλεες* vereor ut ex sola conjectura comico tribuendi sint, licet *μάκαρ ὦ Στρεψίαδες* per jocum dixerit Aristophanes Nub. 1208. *Μιλτιάδη* et *Περίκλεις*, ni fallor, dixisset Eupolis. Lego, *καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους.* Proximo versu si recte legitur *ἐάσατ'*, constructio est ut apud Aristophanem Thesm. 877. *μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.* De qua dixit Porsonus ad Hec. 1166. Sed legendum puto *ἐάσετ'*, ut constructio sit *ὅπως μηκέτι ἐάσετε.* Suspicor enim *ὅπως* in superioribus verbis fuisse, quæ non attulit grammaticus.

rium est, σφι vero nusquam. Metrum quidem corrumpit σφιν, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φής; Sed ejus loco non σφι sed σφε reposuerunt recentiores. Accusativi locum invasisse videtur σφιν apud Æschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est [c]. Dativo σφιν rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον. Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111. E. οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

394. Distinguit inter γάμους et κῆδος, ut supra v. 360, 1. inter νυμφίοις et κηδεύσασιν. Οἱ κηδεύσαντες sunt οἱ πενθεροὶ, Creon scilicet. Quapropter addit καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονὸς, cujus injuriæ auctor Creon.

Ibid. Scripserat Par. B. ἐμᾶς, et ita Haun.

395. ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,] Ita v. 802. ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα. Item v. 1209. ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία. Aldus εἷα et εἶ', Lascaris εἷα v. 395. 802. sed εἶ' v. 1209.

397. ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν.] Pseudogregorius v. 480. τὰ δεινά. Melior est vulgata. Noster Hec. 515. πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; Ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, Κτείνοντες; Sic etiam τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον paullo ante v. 388. εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Or. 713. εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος Hel. 997 [d].

Ibid. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.] Virgilius Æn. VI. 252. a Porto allegatus: *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.*

398. ὁρᾷς ἃ πάσχεις;] Aristophanes Nub. 662. Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς Ἀλεκτρυῶ κατὰ ταυτὰ καὶ τὸν ἄῤῥενα.

Ibid. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν] Par. B. et Omnes Rom. οὐ γέλωτα. Par. E. Put. Flor. 2. Vict. καὶ γέλωτα. *Etiam bene*, inquit Porsonus. Sed melior est vulgata. Eadem varietas Hipp. 1038. ubi præstare videtur, Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε;

Ibid. Scripsi ὀφλεῖν hic et v. 1017. consentiente Matthiæ. Vide ad Heracl. 985.

399. τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,] Hesychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

401, 402, 403. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.] Par. B. Omnes Rom. Lasc. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν cum plena distinctione; deinde γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Quæ scriptura in exemplo quo usus est Stobæus fuisse videtur. Is enim tit. LXXIII. p. 433. [Vol. III. p. 57.] verba γυναῖκες——σοφώταται habet, omissis superioribus πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Versum 402. ita exhibet Trincavellus:

---

[c] Vulgo legitur: Δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα πρὸ πασῶν Γυναικῶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται. Unus codex πρὸ omittit. Recte, modo strophicum versum 921. recte constituerim ad Med. 147. Sed ne sic quidem metro satis consultum est. Suspicor δυσδαίμων ex interpretatione esse.

[d] Euripides Heracl. 487. ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, Πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς ἀμήχανον. Edidi primo ex conjectura εἰς ἀμήχανα, rectius quam vulgo, sed non omnino recte. Rom. C. εἰς τἀμήχανον, quod jam recepi.

γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Gesnerus vero: γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Grotius ex Euripide addidit πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Schol. Γυναῖκες ἐς μέν.) ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἄποροι καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον· εἰς δὲ τὰ κακὰ εὔποροι καὶ ἱκαναὶ καὶ ἐξευρητικαί. Aldina scriptura melior est, licet altera, si opus esset, defendi posset. Verba πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν separatim sumta significare possunt, *præterea ita a natura comparatæ sumus*. Cum sequentibus comparandus Euripides Iph. T. 1061. γυναῖκες ἐσμὲν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος, Σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται. Idem Auge Fr. iv. γυναῖκες ἐσμέν. τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα· Τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις. Ceterum facillime permutantur ἐσμὲν et ἐς μέν. Vide ad v. 656. Haun. legit ἐς μέν.

404. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωϱοῦσι παγαί.] Hesychius: Ἄνω ποταμῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχϱηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hoc proverbium copiose illustrarunt viri docti ad Hesychium.

Ibid. Par. B. Rom. A. D. παγαί. Rom. C. E. Flor. 2. Mag. πηγαί. In A. etiam supra scriptum η. Fluctuant etiam codd. Rom. inter γνώμᾳ et γνώμῃ v. 414.

405. καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.] Rom. A. B. C. D. δίκα. Rom. E. Par. B. D. δίκαι. Flor. 15. Vict. δίκαια. Deinde Rom. C. Flor. 2. πάλιν πάντα.

406, 407. ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, θεῶν δ' Οὐκέτι πίστις ἄϱηρε.] Olim emendabam, vel potius corrumpebam, θεῶν τ'. Recte θεῶν δ'. Vide ad ἀνακαλεῖ δὲ v. 21. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν v. 259.

Ibid. Rom. A. B. C. E. θεῶν δ' οὐκέτι (vel οὐκ ἔτι) πίστις. Rom. D. θεῶν δὲ πίστις omisso οὐκέτι. Lasc. οὐκ ἔτι divisim. Sic etiam v. 411. 946. 947. οὐκ ἔτ' v. 1006. 1044. Præstare videtur οὐκέτι, nisi scribamus etiam μὴκ ἔτι.

407. Omnes Rom. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. ἄραρε, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 316.

408, 409. τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν Στρέφουσι φᾶμαι.] Reiskius εὐκλείᾳ στέφειν, qui στρέφουσι interpretatur *machinantur*. Haud male legeretur στέψουσι, hac significatione: τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν (id est φύσιν, monente scholiasta) στέψουσι φᾶμαι, ὥστε εὔκλειαν ἔχειν. Noster Archelao Fr. iii. ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω. *Bene Barnesius* ἀναστέψαι *pro veteri* ἀναστρέψαι, inquit Musgravius. Hoc si displicet, saltem legendum puto στρέψουσι, quod metro paullo convenientius est quam στρέφουσι. [Hermanno στρέψουσι placet.] Futurum haud male sententiæ etiam convenire, imo fortasse melius quam præsens, ostendunt ἕξει v. 411. λήξουσ' v. 412.

410. ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.] Senarius ἀκέφαλος. Archilochus apud Hephæstionem p. 34. Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

Ibid. ἔρχεται] Haun. ἄρχεται.

412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσιν ἀοιδᾶν,] Par. B. Rom. A. B. C. E. λήξουσιν. Rom. D. λήξουσι. Brunckius ex emendatione Heathii λήξουσ'. Haun. ἀοιδῶν.

413. τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.] Rom. C. E. Schol. ὑμνεῦσαι. et sic Par. B. eraso e Schol. ὑμνέουσαι. Rom. A. B. Flor. 10. Haun. ὑμνέουσαι. Rom. D. ὑμναίουσαι. Mag. Flor. 2. Vict. ὑμνεῦσ'. Fortasse legendum ὑμνοῦσαι. Fortasse etiam recte se habet Ionica forma tum hic tum Hipp. 168. ubi vulgo legitur ἀΰτευν. Plura exempla apud Euripidem non reperi. Apud Æschylum legitur εἰσοιχνεῦσιν in anapæsto Prom. 121. πολεύμεναι in senario ibid. 646. Longe insolentius μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι noster Iph. A. 789. modo recte se habeat scriptura.

412, 413. *Alludit per prolepsin ad poëmata Archilochi, qui Euripidi* παλαιγενὴς *erat, licet non Medeæ.* Ita Musgravius. Hujusmodi conviciis plena sunt omnium fere poëtarum scripta. Hesiodum et Homerum allegat scholiastes. Dixit ille v. 373. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι. Hic Od. λ'. 455. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

414, 415. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν] Rom. A. B. C. D. et Par. B. sec. ὤπασε. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui ter interpretatur ἐδωϱήσατο, semel δέδωκεν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Burn. Vict. ἔπνευσε, quod per se bonum esse, sed metro noxium, monet Porsonus. Homerus Od. θ'. 498. ὣς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

416. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων.] Sic Eustathius p. 10, 28. et Par. B. Rom. B. ἁγήτωρ supra scripto η. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀγήτωϱ. Quæ forma præferenda esset, si vere Dorica essent hæc verba. Dorice enim Ἀγησίλας dicitur, qui Attice Ἡγησίλεως. Sed apud tragicos Δωρίζοντας servandus videtur spiritus qui Atticæ formæ convenit.

Ibid. Horatius Carm. IV. 6, 25. *Doctor argutæ fidicen Thaliæ Phœbe, qui Xantho lavis amne crines.* Alii libri *Ductor* et *Argivæ.* Nostrum locum contulit Bentleius, monente Porsono.

416, 417. ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνον] Sic Rom. C. D. E. Quam scripturam vulgo explicant, ἐπεὶ ἀντάχησαν ἂν αἱ γυναῖκες ὕμνον. Rom. A. a corr. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις. Idem supra scriptum habet ὕμνον. Par. B. ἀντάχησαν cum εν supra scripto, et ὕμνον cum οι supra scripto. Eustathius p. 634, 13. ἀντάχησαν ὕμνοι. Quam scripturam agnoscit scholiastes: οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο (malim ἀντεκωμῴδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἄν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχησεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχησεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου etc. Quinque igitur modis variatur scriptura, ἀντάχησαν ὕμνον, ἀντάχησαν ὕμνοις, ἀντάχησαν ὕμνοι, ἀντάχησα ὕμνοις, ἀντάχησεν ὕμνον. Tandem Musgravius ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ex emendatione Scaligeri, Reiskii, Heathii, et Tyrwhitti. Recte Musgravius ἀντάχησ' pro ἀντάχησα accipiendum monet. Reiskius aut ἀντήχησε (γνώμη ἐμὴ) aut ἀντάχησα intelligi posse censet [e].

418. ἀρσένων γέννα.] Sic Rom. B. C. E. Sed Rom. A. D. Flor. 15. ἀρσένων γέννᾳ. Mag. Flor. 2. Vict. ἀρσένων μὲν γέννᾳ (vel γέννα). Dativum habent Hervagiana secunda et omnes deinceps. Par. B. γένναι. ὁ μακρὸς δ'. Flor. 10. γένναι. Flor. 15. Haun. ὁ μακρός.

420. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας] Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. 3 Flor. Vict. Haun Mag. πατρῴων (vel πατρώων), quod admisit Brunckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiæ. *Præpostera circa metrum sollicitudo*, inquit Brunckius, *lectionem hanc*

---

[e] Nihil apud Atticos poëtas rarius vocali ε ante particulam ἂν elisa. Citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν *scripsissem* repereris, quam semel *scripsisset*. Semel tantum Aristophanes Plut. 1013. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Ita Brunckius, consentientibus codd. plerisque, nominatim Ravennate. Edd. superiores, ᾔτησεν ἂν σ' ὑποδήματα. De hac particulæ significatione videantur Brunckius ad Sophoclis Phil. 290. Hermannus ad Vigerum n. 286. Matthiæ Gramm. Gr. §. 598. a. Cum ejus locum quodammodo suppleat ἴσως, nescio an recte se habeat membranarum scriptura, ᾔτησεν εἰς ὑποδήματα. Nunc ejus elisionis exempla, quotquot apud Æschylum exhibet Porsonus, apud Sophoclem Brunckius, apud Euripidem Matthiæ, singillatim apponam. I. Æschylus Cho. 854. οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Olim κλέψειαν, quod primus mutavit Heathius. Monkius ad Hipp. 482. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἄν. Malim οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν. II. Sophocles El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ Τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Hic etiam scripturæ quam impugno auctor est Heathius. Vulgo ἐλάνθανεν, quod defendit Hermannus ad Euripidis Hec. p. 168. Olim conjeci οὔτε δρῶσ' ἂν ἔλαθεν ἄν. Nunc autem ampliandum censeo. Simili errore vulgo legitur apud Euripidem Tro. 397. εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν. Burgesius et Schæferus Meletem. Crit. p. 56. χρηστὸς ὢν ἐλάνθαν' ἄν. Matthiæ vero χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς. Quæ scriptura, modo idonea auctoritate nitatur, argumento est, Heathium medicinam mortuo fecisse, cum hæc loca tantula mutatione sanare vellet. III. Euripides Hec. 1111. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Iterum Heathius παρέσχ' ἄν. Aldus παρέσχεν. Cod. unus et alter παρέσχεν ἄν. Nescio an scribendum, φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους. IV. Tro. 398. Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός. γήμας δὲ μὴ, Σιγώμενον τὸ κῆδος (recte Burgesius σιγώμενόν τι κῆδος) εἶχ' ἂν ἐν δόμοις. Ita Burgesius, Schæferus et Matthiæ. Vulgatam εἶχεν ἐν δόμοις retinuit Seidlerus. Certissime reponendum εἶχεν ἂν δόμοις. Noster Hel. 765. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν Φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. V. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβαν' ἄν. Heathii manum iterum agnosce. Vulgo ἀξίαν ἐλάμβανεν. Hic etiam conjecturam meam ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἂν lectoris judicio permitto. VI. Ion. 353. ΙΩ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; ΚΡ. Σοὶ ταυτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον. Solum hujus elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταύτ' ἂν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Ita noster Alc. 1064. σὺ δ', ὦ γύναι, Ἥτις πότ' εἶ σὺ, ταύτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι Μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας. Hactenus hæc. Nunc paucas virorum doctorum conjecturas ab editoribus supra memoratis non admissas apponam. I. Æschylus Ag. 1383. πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις Δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον Φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Schützius πημονῆς ἀρκύστατον Φράξει' ἄν. Alii aliter. Malim πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν Φράξειεν. II. Cho. 338. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων Θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους, Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις Νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Videor mihi vidisse qui legerent κομίσει' ἄν. Non opus. III. Euripides Alc. 893. δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς Τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ, Χθονίαν λίμναν διαβάντε. Schæferus Meletem. Crit. p. 56. *Verissime Northmorus, cui]Wakefieldius temere obloquitur:* συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. Sic etiam Porsonus Advers. p. 222. Non obtemperavit Matthiæ. IV. Andr. 1284. οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς. Porsonus Advers. p. 226. πράξει' ἄν. Legendum aut πράξειαν aut πράξειεν.

immutasse videtur. Fatetur tamen πάτριος et πατρῷος promiscue a tragicis usurpari. Cujus rei auctorem citat Hemsterhusium ad Lucianum t. I. p. 384. Quod cum ita sit, *cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus?* Utor enim Porsoni verbis ad Hec. 80. Eodem argumento legendum μένει potius quam μίμνει v. 428. Πατρῷος media correpta ex interpretatione natum est. Alterum exemplum vide v. 636. [De vocabulis πάτριος, πατρῷος et πατρικὸς cf. Hermanni Annotat. ad h. l.]

421. μαινομένᾳ κραδίᾳ,] Æschylus Theb. 784. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων Ἐγένετο μέλεος ἀθλίων Γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν, Μαινομένᾳ κραδίᾳ Δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Euripides Hipp. 1274. θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ Πτανὸς ἐφορμάσῃ Χρυσοφαὴς, etc. Ennius apud Nonium c. iv. p. 653. v. *Efferre: Utinam ne unquam, Medea, Colchis cupido corde pedem extulisses.*

421, 422. διδύμους ὁρίσασα πόντου Πέτρας.] Sic Par. B. sed Rom. A. B. C. D. Haun. διδύμας, quæ certe usitatior est forma. Sed δίδυμον ἥβαν dixit noster Herc. 657.

421. Ὁρίσασα pro περάσασα. Æschylus Suppl. 553. διχᾷ δ' ἀντίπορον Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Euripides Heracl. 16. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Hæc attulit Musgravius.

422, 423. ἐπὶ δὲ ξένᾳ Ναίεις χθονὶ,] Omnes Rom. Lasc. Mag. Flor. 10. Vict. Haun. ξείνᾳ (vel ξείνα). Par. B. ξείναι. Commeliniana typographi errore ἐπὶ δὲ ξένῳ. Flor. 2. ἐπὶ δὲ ξείνον. Genevensis P. Stephani, quam expressit Barnesius, ἐπεὶ δὲ ξένῳ. Musgraviana ut Commeliniana. Brunckius ἐπὶ δὲ ξένᾳ ut Aldus.

423, 424. τᾶς ἀνάνδρου Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,] Lasc. τὰς ἀνάνδρου. Sic etiam Barnesius typographi errore. Vide ad δεξιᾶς v. 21.

425, 426. τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας Ἄτιμος ἐλαύνῃ.] Reiskius φυγάς τε.

427. Βέβακεν ὅρκων χάρις,] Sic Rom. C. nescio an recte. Rom. A. B. E. Par. B. 3 Flor. Vict. Haun. Lasc. Mag. Put. βέβακε δ', quod reposuit Musgravius. Rom. D. βέβηκε δ'.

427, 428. οὐδέ τ' αἰδὼς Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.] Porsonus ex emendatione Musgravii οὐδ' ἔτ' αἰδώς. Deinde Rom. C. μίμνει. Rom. A. B. D. E. Par. B. D. Flor. 10. Haun. μένει, quod recepit Porsonus. Matthiæ vero μίμνει revocavit. Corripi primam in ὑμνήσω apud nostrum Bacch. 72. monet Musgravius. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentia nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam ὑμνῳδεῖ et μεμνῆσθαι prima correpta ab Æschylo usurpari, non ita perverso judicio Euripidem fuisse arbitror, ut priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam μένει usurpare. Hic igitur locus notissimæ criticorum regulæ, in diversitate scripturæ vocabula rariora præferenda esse vulgatioribus, aperte adversatur[f]. Idem dicendum de ὑμνεῦσαι v. 413. (modo scribendum sit ὑμνοῦσαι), ξείνα v. 422. ζεύγλῃσι v. 466. χρυσεότευκτον v. 954. et fortasse de aliis nonnullis hujus fabulæ vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poëtarum libris collocarent. Id sæpe fecisse recentiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuivis fere veterum magistrorum judicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτὰν dedit v. 151. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poëticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, aliique homines veteris linguæ Atticæ ignarissimi?

Ibid. Noster Herc. 556. HP. Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; ME. Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς (male vulgo θεοῦ) πρόσω. Utrobique respexit Hesiodum v. 195. καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους, Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

429, 430, 431. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,] Οὔτε *non habet antapodosin; unde nascitur lacunæ suspicio.* Ita Reiskius. Brunckius οὐδὲ reposuit. Male, ut mox videbimus. *Brunckium emendasse* οὐδὲ *nemo non mirabitur*, ait Porsonus, *qui ejus notam legerit ad Or.* 295. (293. Barnes. 287. Pors.) Poëtæ verba sunt: εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς, Ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά. Vulgatam ἐγὼ δ' acriter defendit Brunckius. Vide ad μηδ' v. 4. Nostro loco Porsonus οὔτε revocavit.

430. De μεθορμίσασθαι vide ad v. 253. ubi dicitur μεθορμίσασθαι συμφορᾶς, ut hic μεθορμίσασθαι μόχθων.

431. Verba μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων alii aliter interpungunt. Portus post μόχθων distinguit, et παρὰ τῶνδε λέκτρων vertit *ex miseriis hujus thalami.* Musgravius μόχθων παρὰ τῶνδε cum μεθορμίσασθαι conjungit, λέκτρων cum βασίλεια v. 432. Hunc sequuntur Brunckius et Beckius. Porsonus vero edidit, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων. Recte quidem μόχθων πάρα. Quatuor Rom. Par. B. πάρα, solus Rom. D. παρά. Constructio est: σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεισι), ὥστε μεθορμίσασθαι μόχθων. Sed τῶν δὲ λέκτρων vitiosum est. Post οὔτε in priori membro sequi debet in altero τε. Porsonus in annotatione σῶν τε λέκτρων. Scripsi τῶν τε λέκτρων. Utrovis admisso solvitur Reiskii objectio, οὔτε non habere antapodosin[g]. [Hermannus τῶν δὲ mavult, q. v. in Annotat. ad h. l.]

---

[f] Griesbachius Prolegom. ad N. T. p. 62.

[g] Exempla hujus constructionis passim occurrunt. Æschylus Prom. 244. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε Ἔχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. 260. ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ

432, 433. *ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων Δόμοισιν ἐπέστα.*] Metro repugnat ἀλλά. Brunckius ex conjectura Musgravii ἐπεί. Beckius ἀλλὰ revocavit. Heathius ἄλλα, quod admisit Porsonus. Par. B. ἀλλά.

433. Par. B. Rom. D. E. δόμοισιν. Rom. A. B. C. Flor. A. 2, 10. Vict. δόμοις.

Ibid. Rom. C. ἐπέστα. Par. B. Rom. E. Lasc. Flor. 15. Haun. ἐπέστη. Rom. A. B. ἀνέστη. Barnesius typographi errore ἀπέστα. Flor. A. 10. μετέστη.

434, 435. *Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.*] Hæc leguntur apud Stobæum tit. XX. p. 173. [Vol. I. p. 385.] ubi edd. ἀμήχανον φέρειν. Sed κακὸν cod. Par. quem Grotius A. appellat, consentiente Vossiano Leidensi. Utriusque scripturam mecum communicavit Gaisfordius.

436, 437. *σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,*] Nescio an elegantius esset, σὺ γὰρ, παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, Κούφως φέρουσαν κρεισσόνων βουλεύματα, Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός. Simile quid legitur apud Sophoclem Ant. 76. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε. Hic non male legeretur, σὺ δ', εἰ δοκεῖ.

438. *λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.*] Rom. C. ἐκπεσεῖ. Par. B. Lasc. ἐκπέσῃ, sed hic ἐκπεσῇ mox v. 446. Hæc haud raro confusa reperi. Apud Euripidem Hec. 1028. (1011. Pors.) non optime Græce dictum videtur ἐκπέσῃ, quod defendit Porsonus. [Porsonum defendit Hermannus in Annotat. ad h. l.]

439, 440. *κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα. μὴ παύσῃ ποτὲ Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήϱ.*] Musgravius, κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ Λέγουσ'. Id est, eo ipso interprete, *mihi non curæ est, quæ non desines dicere*. Vulgatam recte revocavit Porsonus. Si παύσῃ pro futuro accipiendum esset, reponendum esset οὐ pro μή. Sophocles Œd. C. 1352. νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκούσας γ' ἐμοῦ Τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον.

440. Etsi probe scio quam periculosum sit tales elegantias sectari, nequeo non conjicere Euripidem scripsisse, λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. Cujus constructionis exemplum habemus sexto abhinc versu: οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν. Item v. 243. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰϱ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, Ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. Alc. 661. οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν Γῆρας, θανεῖν προὔδωκά σ'. Andr. 646. Τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. In re notissima,

---

λέγειν Καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. Sophocles Trach. 142. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθοϱῶ, Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειϱος εἶ. Ibid. 1153. Ἀλλ' οὔτε μήτηϱ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίϱυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδϱαν· Παίδων τε τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, Τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις. Adde Euripidem Hec. 1230. Phœn. 346. 898. Hipp. 468. Alc. 71. Suppl. 223. 328. 523. Iph. T. 591. 1017. Tro. 487. Heracl. 455. Hel. 155. Aristophanem Av. 1595.

exempla congerere supervacaneum est. Præter alios grammaticos, vide Brunckium ad Aristophanis Ran. 432. (434.) Ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;

Ibid. Omnes edd. κάκιστος ἔστ'. Sic etiam Rom. A. Par. B. Reposui κάκιστός ἐστ'.

441. ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,] Rom. B. C. ἔστι σοι ut Aldus. Rom. A. correctus a prima manu ἐστί σοι ut Lascaris. Rom. A. ante corr. ἐσταί (sic) σοι. Fluctuant etiam ceteræ edd. inter ἔστι et ἐστί. Hoc habent Brunckius, Porsonus et Matthiæ. Par. B. ἔστί.

442. πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.] Nostri, *think yourself well off.* Euripides Heracl. 959. καὶ κερδανεῖς ἅπαντα (*semel tantum moriendo*), χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ Θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.

443. κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων] Par. B. Omnes Rom. Haun. Lasc. ἀεὶ, quod admisit Porsonus. Eadem varietas v. 809. 816. 991.

445, 446. σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ Κακῶς τυράννους.] Sic Par. B. Matthiæ ἀνίῃς. Recte quidem, si recte Porti versio Latina *remittis.* Sed præteritis imperfectis ἀφῄρουν et ἐβουλόμην melius respondet ἀνίεις, *remittebas.* Apud Sophoclem Œd. T. 628. Ant. 403. El. 596. 1347. Euripidem Heracl. 690. et alibi passim Aldinum εις recte in ῃς mutatum est. Sed nostro loco mutatione non opus. Notanda autem constructio. Ab ἀνίεις pendet non solum genitivus μωρίας, verum etiam participium λέγουσα. Ita supra v. 412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν, Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Sophocles El. 1312. κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς, Δακρυῤῥοοῦσα. Schæferus Meletem. Crit. p. 113. χαρᾷ scribendum censet, comparatque v. 906. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Frustra.

447, 448. ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις Ἥκω,] Euripides Andr. 87. Ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς. Ubi Schol. ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὖσιν ἐν κακοῖς.

448. τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,] Rom. C. Flor. 15. Pseudogregorius v. 246. τὸ σόν γε. Rom. A. τὸ σόνδε (sic). Rom. D. τοσόν δε. Par. A. D. Put. τοσὸν δὲ apud Musgravium. Sed Par. A. τοσόνδε habet, monente Brunckio, qui ceteros tres non inspexit, et Par. B. τὸ σόνδε (sic) habet. Rom. E. etiam τοσόνδε, quod admisit Brunckius. Hanc scripturam a Beckio repudiatam revocavit Porsonus. Mag. etiam δὲ habet. Matthiæ iterum τὸ σόν γε. Lasc. τὸ σὸν δὲ, quod demum admisi, et sic Flor. 2, 10. Vict. Haun.

449, 450. ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, Μήτ' ἐνδεής του.] Hesychius: Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐταρκής. Sæpius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς, Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε. Ubi πλεονάζει oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant πενίην et ἀχρημοσύνην, idem ἀχρήμων et ἐνδεής.

450, 451. *πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ Κακὰ ξὺν αὐτῇ.*] Sic Par. B. Recte Barnesius et Matthiæ *ξὺν αὐτῇ*. Sic etiam Mag.

453, 454. *Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν),*] Locus paullo obscurior, quem alii aliter explicant. Post *ἔχω* plene distinguendum, pro dativo *γλώσσῃ* vero nominativum *γλώσση* reponendum putat Reiskius, ut sensus sit: *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum præbet.* Sed nominativus est *γλῶσσα*. Comparat Brunckius Sophoclem Aj. 1381. *Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Λόγοισι.* *Sed elegans est ἐπαινέσαι λόγοις*, inquit, *inficetum λέγειν γλώσσῃ*. Suspecta igitur habet verba *γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν*. Wyttenbachius Bibl. Crit. p. V. p. 62. *εἰς ἀναίδειαν* scribendum contendit. Vertit: *O pessime omnium! hoc enim vere te appello, o nequissime! qui adjutricem impudentiæ habes linguam.* Ita interpungit Beckius: *ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω, Γλώσσῃ, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν, Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς*, etc. Id est, *γλώσσῃ χρησόμενος ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν ἐστι.* Nec male. Sed *γλώσσῃ* cum *εἰπεῖν* conjungendum videtur, ut apud nostrum Andr. 452. *οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί*; Ordo est, *τοῦτο γὰρ μέγιστον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν γλώσσῃ εἰπεῖν ἔχω σε.* Recte Portus, *hoc enim tibi possum dicere lingua summum convicium in tuam ignaviam.* Male Buchananus, *nam imbecillitas Convitiari me sinit tantum mea.* Fefellit eum scholiastes, qui *εἰς ἀνανδρίαν* interpretatur *διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν.* Dici *λοιδορεῖν ἢ ἐπαινεῖν τινα εἴς τι* monet Matthiæ Gramm. Gr. §. 578. p. 844. Exemplum vide v. 534.

455. *ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;*] Posterior versus totidem verbis iterum legitur v. 1291. Ex priori sede a Brunckio expulsus est. Revocavit eum Matthiæ, neque uncinis inclusit. Agnoscitur a Pseudogregorio, v. 286.

456, 457, 458. *οὔτοι—μολών.*] Hæc leguntur apud Stobæum tit. XXXII. p. 213. [Vol. II. p. 37.]

456. *οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,*] Distinguunt grammatici inter *θράσος* et *θάρσος*. Schol. *τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου ὡς κακῶς* * * * *τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ.* Hinc nata scripturæ diversitas in nonnullis libris. Par. B. Rom. A. ante corr. D. E. *οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν*, ut vulgo. Rom. C. Flor. 2. *οὔτι θράσος τόδ' ἐστίν.* Rom. A. a corr. *οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν*, supra scripto *θράσος*. Rom. B. in textu *οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν*, in margine vero *οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος.* Stobæus ut vulgo, nisi quod Gesnerus *τάδ' ἐστίν.* Grammaticorum præceptum bonum est, sed non semper observatur. *Θράσος* pro *θάρσος* dixerunt Sophocles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. (ubi vide Monkium) Suppl. 609.

457. *φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,*] Gesnerus apud Sto-

bæum φίλοις pro var. lect. Schol. Φίλους κακῶς.) κακῶς φίλους δράσαντα. ἐναντίον βλέπειν. Sic ed. Ven.

458, 459. ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων Πασῶν, ἀναίδει'.] Rom. C. νόσον.

459. εὖ δ' ἐποίησας μολών.] Rom. B. C. μολών. Par. B. Rom. A. D. E. μολῶν. Simili errore libri nonnulli μολῶ v. 664. μολῶντας v. 891.

460, 461. ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.] Hic ordo verborum nostris inelegans videtur. Aliter sentiebant veteres. Sophocles Œd. T. 644. Μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. Euripides Hec. 1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, Σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασται τάδε, Ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.

462. ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.] Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat. Hinc vetus interpretatio Latina, *Sed a quibus primis primum incipiam dicere?* Rectius hæc sine interrogatione proferuntur, quemadmodum a Porto reddita sunt. Brunckius ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. *Num* γε, inquit Beckius. Compendio scripturæ usus videtur, quod non intellexerit typographus. Ea saltem caussa est, quod toties permutantur hæ particulæ.

463. ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν, Ἑλλήνων ὅσοι] Schol. in Par. B. πλεονάζει ὁ στίχος τὸ (sic) σ̄. ὅθεν καὶ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος ἐν Διονυσίῳ. Εὐριπίδου δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. Καὶ παρθενεύεις ἕξεις μοι χάριν. Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Platonis testimonio ter utitur Eustathius, ita tamen ut ex hujus verbis quid scripserit comicus haud extricari possit. P. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 896, 55. καὶ ἡ κωμῳδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ̄ ἀντὶ τοῦ σ̄ ἐπισημαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 1379, 56. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ὅτε στοιβάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι, καὶ ἑξῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ̄ ἀττικίζοντα εἰπὼν, ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Legendum, auctore Porsono, τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Σίγμα enim, licet verbale sit a σίζω derivatum, ut αἴαγμα ab αἰάζω, οἴμωγμα ab οἰμώζω, indeclinabile est, cum literam σὰν significat. Exempla vide apud Porsonum. Numerum auxit Schæferus Meletem. Crit. p. 96.[h] Secundum ver-

---

[h] *Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem*, ait Porsonus, *sed locum in promtu non habeo.* Plato Theæteto p. 203. A. Ἴθι δὴ, οὕτως εἰπὲ καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratylo p. 427. A. ὥσπερ γε διὰ τοῦ φῖ, καὶ τοῦ ψῖ, καὶ τοῦ σίγμα,

sum a Schol. citatum emendavit Marklandus ad Iph. T. 1068. qui plura hujus sigmatismi exempla e tragicis congessit. Est Euripidis Andromedæ Fr. v. mutato ὦ in καί. Tertio versu, cujus sedes penitus ignota est, ἐγγελῶσι pro ἀγγελοῦσι reposuit Porsonus. Male hoc exemplo usus est comicus, in quo quater tantum legitur σ. Octies apud Euripidem Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Hoc attulit Porsonus.

464. ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,] Aldus ταυτὸν, et ταυτὸ v. 551. Minus recte Lasc. ταὐτὸν et ταὐτὸ cum craseos signo. Scripsi tamen τοὐμοῦ v. 340. τοὐμὸν v. 382. Horum enim haud eadem omnino est ratio. Poëticum est τοὐμὸν, ταυτὸν vero etiam in familiari sermone usurpatur. Recte etiam θάτερον, θοιμάτιον et alia fortasse nonnulla sine apostropho passim leguntur. Si mei res arbitrii fuisset, etiam τουμὸν et τουμοῦ scripsissem. Sed nonnihil consuetudini tribuendum est, neque æquo animo τῇδε θημέρᾳ et similia ferrent veteris orthographiæ defensores. Ne quis mihi succenseat, quod scripserim προυννέπω v. 345. προύδωκας v. 476. προύθηκας v. 533. προύχοντα v. 662. προυκαλύψατ' v. 1116. moneo hanc rationem viris minime novandi cupidis placuisse. Eam secutus est Turnebus in Sophoclis editione. Par. B. ταὐτὸν σὺν εἰσέβησαν ἀργῶον.

Ibid. Omnes libri, ni fallor, ἀργῶον. Scripsi Ἀργῷον ut πατρῷον.

465, 466. πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην Ζεύγλῃσι,] Lasc. ἐπιστάστην.

466. Rom. C. ζεύγλῃσι[i]. Par. B. Rom. A. B. D. E. Lasc. Flor. 10. 15. Haun. ζεύγλαισι, quod admisit Matthiæ. Veterem dativi pluralis formam apud Æschylum sæpius, apud Sophoclem vero et Euripidem rarius exhibent vulgati libri. Non una est criticorum recentiorum de hac re sententia. Valckenarius, et Brunckius ad Or. 55. Ionicam formam alteri prætulerunt. Valckenarius, verbi caussa, πόρπῃσιν apud Euripidem Phœn. 62. ex uno codice reposuit, Brunckius φίλῃσιν apud Sophoclem El. 1138. ex mera conjectura, quia scilicet v. 1141. vulgo legitur ξένῃσι. Porsonus sententiam suam his verbis declaravit: *Perpetua in his formis confusio. Quare priorem* [id est, ῃσι], *ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.* Matthiæ communem formam apud Euripidem sæpe reposuit. Quo

---

καὶ τοῦ ζῆτα. Hoc exemplum indicavit Schæferus. Ceterum scribendum σῖγμα. Σίζω enim priorem syllabam natura longam habet, ut ὀλολύζω, ἰύζω, et cetera omnia hujus formæ verba.

[i] Rectius fortasse ζεύγλησι sine ι subscripto, ut Ἀθήνησι. Quo exemplo scribendum etiam Ἀλωπεκῆσι, Κεφαλῆσι, Περγασῆσι et similia omnia. Hujus formæ adverbium Ἐνετίῃσιν a recentioribus Græcis confictum exhibent multi libri Venetiis impressi. Usus est eo Aldus in Sophoclis editione, ut alias omittam. Est tamen analogiæ contrarium. Quæ enim ante terminationem ε, ι aut ρ habent, in ασι apud Atticos exeunt. Cujusmodi sunt Ὀλυμπίασι, Ἑρχίασι, Μουνυχίασι, Πλαταίασι, necnon θύρασι, quod usurpant Sophocles Œd. C. 401. Euripides El. 1074. Aristophanes Vesp. 886. Pac. 941. 1023. Lys. 353. Thesm. 75. 799. Eccl. 985. Fluctuant libri inter θύρασι et θύραισι, sed unice verum est θύρασι, cui respondent θύραθεν et θύραζε.

magis miror eum ἐκγενέτῃσι dedisse Andr. 128. ubi pleræque edd. ἐκγενέταισι. Apud Aldum leguntur θεῇσι Hec. 356. πρὸς σῇσι πλευρῇς ibid. 826. στοναχῇσί τε Or. 204. εὐηλίῃσι Phœn. 679. ἀγέλῃσιν Hipp. 734. αὐταῖσι ἀρβύλῃσιν ibid. 1189. ἀγκάλῃσι ibid. 1432. Τρωῇσιν Tro. 1114. αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι Cycl. 701. ἐκηβόλῃς χερσίν Ion. 213. et fortasse alia. Horum quædam aperte vitiosa sunt. I. Hec. 356. recte Matthiæ, ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον. II. Ibid. 826. Porsonus, πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται. Etiam si recte se haberet σῇσι, vitiosum esset πλευρῇς. Miror Brunckium χαλάζῃς scripsisse apud Sophoclem Œd. T. 1279. Multo magis miror Porsonum edidisse apud Æschylum Ag. 1277. ἄλλην τίν' ἄτῃς ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν aut αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Phœn. 679. nunc legitur εὐείλοισι ex emendatione Musgravii. V. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἑκηβόλης χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἑκηβόλης, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἑκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri caussa scripsit ἑκηβόλῃσι. Sic etiam Matthiæ. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstent, ut plenius ad ἀπορθήτου c. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἑκηβόλῃς ex ἑκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῇς ex πλευροῖς Hec. 826.[k]

467. δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Par. B. Rom. E δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. Vict. Haun. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum*, ait Porsonus, *pravæ lectionis a plurimis et optimis codicibus defensæ.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Magianas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὤν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμοτέρα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paullo aliter Æschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

---

[k] Euripidem tamen ἑκαβόλοιν scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: HM. Τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον, ὄβριμον Ἐν Διὸς ἑκαβόλοιν χεροῖν Ὁρᾷς; HM. Ὁρῶ. τὸν δάϊον Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. Καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοισι κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς. Deinde mutato metro: XO. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ. θέμις γυάλων ὑπερβῆναι λευκόποδ'; ΙΩ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. XO. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν; ΙΩ. Τίνα δὴ θέλεις; XO. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; ΙΩ. Στέμμασί γ' ἔνδυτος, ἀμφὶ δὲ γοργόνες. XO. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.

473. 374. Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, Παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ. “Recte sane, si hæc verba ad θανεῖν retulit. At quid cogit id facere, quum etiam ad ἀπέκτεινα referri possunt? Ita vero recte se habebat librorum scriptura. Eaque nescio an etiam fortior sit ad sententiam.” Hermannus.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.] Rom. C. πάντα τ'. Par. B. Rom. A. B. D. E. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Æque bene*, ait Porsonus. Imo melius, mea quidem sententia.

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Vict. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. Πάντα δ' ἐξεῖλον.) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. ἐὰν δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnosci videas. *Sed præstat vulgata*, inquit Musgravius, *propter versum sequentem*. Præstat quidem vulgata, sed potius quia δόμον falsam reddit sententiam. Non enim totam Peliæ domum sustulit Medea, sed ipsum solum. Sed recte repositum est δόμους apud Euripidem Suppl. 225. ubi Aldus, εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους.

476, 477. προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, Παίδων γεγώτων.] Par. B. Omnes Rom. καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη. Sed in Rom. A. καινὰ supra scriptum habet καὶ νέα a prima manu. Hinc variam lectionem lucramur καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη. Vulgata mihi melior videtur. Παίδων ἐτ' ὄντων. Haun.

477, 478. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] Sic Rom. C. a corr. Par. E. Flor. 2. Vict. Sed Rom. C. ante corr. σύγνωστ' (sic) ἄν σοι, omisso ἦν, quod omittunt etiam multæ editiones. Soli ante Barnesium Aldus et H. Stephanus σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι. *Videtur* ἦν *deesse post* ἂν, inquit Canterus, qui Aldinam editionem nunquam inspexisse videtur. Scaligero placuit σύγγνωστον ἄν σοι. Barnesius ut Aldus. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 10, 15. Haun. Cott. συγγνωστὸν ἦν σοι. Quam scripturam defendere videtur Sophocles Œd. T. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 'Ακάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν. Quo exemplo utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 508. n. 1. Sed rectius additur ἄν. [Vid. Herman. in Annotat. ad h. l.] Noster El. 1024. κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος, Ἢ δῶμ' ὀνήσων, τἆλλά τ' ἐκσώζων τέκνα, Ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν. Ita pro σύγγνωστά νιν Canterus, minori mutatione quam si συγγνωστὸν ἦν scripsisset. Plurali utitur noster infra v. 686. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. Sic etiam Hec. 1107. Phœn. 1001. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. Quod ad accentum attinet, nunc σύγγνωστος legitur, nunc συγγνωστός. Hanc formam exhibet Aldus Med. 686. Alc. 137. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. 981. Sic etiam nostro loco plerique libri.

479. ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,] Noster Hec. 761. Ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. Phœn. 413. Ποῖον τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.

480. *ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,*] Par. B. Rom. B. C. D. E. ἢ θεοὺς νομίζεις. Rom. A. ἤ θεοὺς νομίζεις, supra scripto ἢ ab eadem manu. Gl. in eodem cod. ἄρα. Schol. ad Æschinem in Ctesiphontem p. 768. ed. Reisk. a Porsono allegatus, ἢ θεοὺς νομίζω. Put. εἰ θεοὺς νομίζεις, quod a Reiskio quoque propositum admisit Musgravius. Quæ constructio apud recentiores certe usitatior est[l]. Sed altera non temere repudianda est. Non desunt exempla, in quibus pro πότερον prius membrum habeat ἤ. Æschylus Prom. 779. Δίδωμ'. ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σου Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Cho. 753. οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις, Ἢ λιμὸς, ἢ διψῇ τις, ἢ λιψουρίαν Ἔχει. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων[m]. Sophocles Œd. C. 79. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε, Ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν[n]. Hanc constructionem apud epicos frequentem esse monent Matthiæ Gramm. Gr. §. 609. aliique grammatici. Homerus Il. ε'. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Ibid. β'. 299. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, Ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Ita recte Heynius pro εἰ ἔτεον. Horum exemplorum auctoritate adductus, vulgatam nostri loci scripturam revocavi. [Vide omnino Herman. in Annotat. ad h. l.]

481. *ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,*] Rom. C. θέσμι' ἀνθρώποις. Rom. A. B. D. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. Haun. θέσμια ἐν ἀνθρώποις. In Rom. D. supra scriptum εἰς ἐμέ. Unde conjicio in aliquo cod. olim exstitisse κεῖσθ' ἔς μ' pro κεῖσθαι θέσμ'. Par. B. Rom. E. Lasc. Flor. 10. 15. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, quod admisit Matthiæ. Par. B. Gl. habet νόμισμα. Dicitur οἱ θεσμοὶ et τὰ θεσμὰ, ut οἱ δεσμοὶ et τὰ δεσμά. Plura ejusmodi apud Porsonum vide, qui haud dubie θέσμ' ἐν ἀνθρώποις admisisset, si ἐν in tot libris reperiri scisset. Legitur θεσμὰ, eo auctore, apud Sophoclem Alexandro Fr. i. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Apud Euripidem, hoc loco excepto, neque θεσμὰ neque θεσμοὶ exstat[o]. Θέσμιον habet Tro. 267. θέσμια Erechtheo Fr. i. 50[p].

---

[l] Euripides Or. 48. κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις, Εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι, Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Hoc exemplo non utor. Nam ἤ, quod vulgo *an* redditur, fortasse significat *aut*. Particula εἰ antapodosin habet ἢ μὴ, quod cogitatione supplendum est, ut in verbis οὐκ οἶδα εἰ τέθνηκε, *nescio utrum mortuus sit, necne*. Quæstio de qua sententiam laturus erat populus Argivus, hæc erat: πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν, Μητροκτονοῦντα. Quæ ipsa sunt præconis verba v. 884.

[m] Vulgo δίψη, quod non magis Græcum est quam γλώσση, quod reponebat Reiskius nostræ fabulæ v. 454. Scribendum διψῇ, *sitit*. Ad λιμὸς subaudiendum πιέζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.

[n] Suspectas habeo particulas γὰρ et γε hoc modo positas. Malim, οἵδε γὰρ κρινοῦσιν εὖ. Si sana est vulgata, ordo est, οἵδε γε γὰρ κρινοῦσι.

[o] Addo, neque θεσμὸς, nisi semel Hel. 871. Ἡγοῦ σύ μοι (malim σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 874.) φέρουσα λαμπτῆρος σέλας, Θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν, Ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξαίμεθα. Recte Schæferus δεξώμεθα. Qui medium versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit.

[p] Sophocles Œd. C. 583. Τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ. Schol. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ

484, 485. *καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς,*] Euripides Phœn. 1619. *Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, Ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.* Porsonus grammaticis obsecutus *χρῴζειν* scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam *χροΐζει* exhibet noster Heracl. 915.

485. *ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.*] Tragicus Rhes. 580. *Τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ εὕρομεν Τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.*

487. *δοκοῦσα μέν τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,*] Rom. B. C. D. *δοκοῦσα μέν τι.* Rom. A. *δοκοῦσα μὲν τί*, quod ambiguum est. Vide ad v. 92. Rom. E. *δοκοῦσα μὲν τι, τι* a corr. pro *το.* Lasc. *δοκοῦσα μέν τε.* Par. B. D. pro var. lect. Burn. *δοκοῦσα μή τι*, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur *δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς*, sed *δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς.* [Hunc canonem negat Hermannus in Annotat. ad h. l.] Noster v. 294. *δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.* 565. *δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.* Sophocles El. 61. *δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* Revocandum igitur *μέν.* Reiskius, *δοκοῦσα μέντοι πρός γε σοῦ πράξειν κακῶς*, vel potius, *δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς.* Schol. *Δοκοῦσα μέν τοι.) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον. φέρε δὴ ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ, καίτοι προσδοκῶσά τι πράξειν καλὸν, καὶ διαλεγομένη οὐδὲν* (vulgo *καὶ διαλεγομένη. καὶ οὐδὲν*) *ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἂν πικροτέρως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ.* Is igitur *δοκοῦσα μέν τι* legisse videtur. Ego nihil melius novi, quam ut *δοκοῦσα μὲν τί* scribatur. *Τί* pro *οὐδὲν*, ut supra v. 303. *σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας;* De quo plura ad v. 635. Haun. *σ' οὐ* pro *σοῦ*, et in marg. *λείπει τὸ οὐ ἢ οὐ δοκοῦσα.*

488. *ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ)*] Sic Rom. C. D. E. nisi quod D. *μὲν* pro *γὰρ* habet. Par. B. *ὅμως δ'.* Rom. A. B. Flor. 15. *ὅμως ἐρωτηθεὶς* sine *δ'.*

489, 490, 491. *νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους, Οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;*] Cicero de Oratore III. 58. *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat; acutum, incitatum, crebro incidens.—Aliud miseratio ac mœror; flexibile, plenum, interruptum, flebili voce,* Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?

491, 492. *καλῶς γ' ἂν οὖν Δέξαιντό μ' οἴκοις,*] Rom. A. a corr. B. C. *καλῶς γ' ἂν οὖν.* Rom. A. ante corr. Par. A. *καλῶς τ' ἂν οὖν*, quod admisit Brunckius, cujus verba sunt: *Id est τοι*, profecto. *Sic membranæ.* Rom. D. E. Par. B. Flor. 10. Haun. Lasc. Cott.

τοῦ βίου. γράφεται, τὰ λοίσθι' ἄρ' αἰτῇ τοῦ βίου. Hinc oritur var. lect. *τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ.* Usurpabantur *λοῖσθος* et *λοίσθιος*, ut *θεσμὰ* et *θέσμια.* Sophocles Philocteta Fr. i. *ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.* Euripides Hel. 1613. *Οὐκ οὖν ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ;*

καλῶς τὰ νῦν (Lasc. τανῦν). Vulgatam revocavit Beckius. Noster v. 575. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.

492. ὧν πατέρα κατέκτανον.] Vox trisyllaba πατέρα ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exbibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 727. ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι. Ibid. 1240. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Eadem sede qua Ταλθύβιος et ἀλλότρια leguntur ἡμέτερον Or. 60. καὶ χάριτας ibid. 244. μὴ πρότερον ibid. 487. ὦ μέλεος ibid. 670. ἑπτάπυλα Phœn. 79. Euripide antiquior Æschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1030. καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα. Eum. 107. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. Pers. 332. Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λιγέα κωκύματα. Ibid. 171. τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα. Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. De quo versu dixi Mus. Crit. Cant. t. II. p. 290.

494, 495. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς Δρᾶν,] Aldus οὐκεχρῆν conjunctim. Sic etiam Rom. E. Lasc. Recte Par. B. Rom. A. B. C. D. οὐκ ἐχρῆν.

496—500. τοιγάρ με—μόνοις.] Hos quinque versus cum aliqua scripturæ diversitate citat Herodianus περὶ σχημάτων apud Villoisonum Anecd. Gr. t. II. p. 90. Primos tres etiam Alexander Rhetor apud Aldum p. 580. Utrumque indicavit Porsonus. “ Herodiani locum ex alio, quam quo Villoisonus usus est, apponam “ libro MS. ἔστι δὲ εἰρωνεία λόγος διὰ τῶν ἐναντίων κατ' ἐπίτασιν τὸ “ ὑποκείμενον πρᾶγμα σημαίνων· ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ προειποῦσα ἡ Μηδεία “ (sic), ὅσων προϋπῆρξεν εἰς τὸν ἄνδρα εὐεργεσιῶν, ἐπιφέρει παθητικώτατα· “ τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἑλλάδα ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ “ σε ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ, εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλη- “ μένη δόμων, ἔρημος σὺν τέκνοις μόνη μόνοις. His adde quæ ex duo- “ bus libris Parisinis enotavit Bekkerus in Anecdotis p. 1450.” Ed. Lisp.

496, 497. τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε.] Rom. C. Flor. 2. Vict. Ἑλληνίδων. Rom. A. B. Par. A. Flor. 15. Haun. (in marg.) καθ' Ἑλλάδα. In Rom. A. supra scriptum γρ. τῶν ἑλληνίδων. Rom. D. E. Lasc. Par. B. D. Flor. 10. Cott. ἀν' Ἑλλάδα, quod admisit Porsonus. Ego vero Ἑλληνίδων revocavi, nec puto ἀν' Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς. [Negat hoc Hermannus Annotat. ad. h. l.] Ita Megara ad maritum Herc. 492. θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγὼ, Ἣ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμην βροτοῖς. Omnes libri, ni fallor, πολλαῖς. Alexander πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων, ut vulgo. Herodianus πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam præcedentem, ut statuit Porsonus.

497. Herodianus ἔθηκε ἀντὶ τῶνδε. Alexander cum diversa distinctione ἔθηκας. ἀντὶ δὲ τῶνδε.

497, 498. *θαυμαστὸν δέ σε Ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν᾽ ἐγὼ,*] Propter duo ε concurrentia, ni fallor, *θαυμαστὸν δέ σε γ᾽* edidit Beckius. Vulgatam revocavit Porsonus, qui monet, vocalem in fine versus elidi non posse nisi longa syllaba præcedente. De hiatu vide ad v. 362.

498. Herodianus *πιστὸν* ut vulgo. Alexander *σεμνόν*.

499. *εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,*] Sic Rom. C. Flor. 2. Vict. Haun. Sed Rom. A. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 10, 15. *εἰ φεύξομαί τε*, unde Porsonus *εἰ φεύξομαί γε* mutata distinctione. Nam superiores edd. ante hæc verba plene distinguunt. Herodianus *οὐ φεύξομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη*. Ita saltem Villoisonus. Sed cod. Par. 2929. monente Bastio ad Gregorium p. 760. *ἢ φεύξομαί σε γαῖαν ἐκβεβλημένη*. Suspicor Euripidem scripsisse *ἢ φεύξομαί γε*.

500. *φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις.*] Herodianus *δόμων ἔρημος*.

501. *καλόν γ᾽ ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,*] Rom. C. D. E. *τῷ νεωστὶ νυμφίῳ*. Rom. A. B. *τῶν νεωστὶ νυμφίων*. Haun. *νυμφίων*. In A. *ω* utriusque genitivi subscriptum habet *ι* a diversa manu, ut sit *τῷν νεωστὶ νυμφίῳν*.

502. *πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ᾽ ἔσωσά σε.*] Omnes Rom. *ἥ τ᾽ ἔσωσά σε*. Flor. *ἥ τ᾽ ἔσωσέ σε*.

503—506. *ὦ Ζεῦ,—σώματι;*] Hæc leguntur apud Clementem Alexandrinum Strom. VI. p. 747, 19. Stobæum tit. II. p. 30. [Vol. I. p. 77.] Clemens Theognidea comparat v. 119. *Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη, Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ. Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε Ψυδρὸς ἐὼν, δόλιον δ᾽ ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει, Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι, Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ᾽ ἀνιηρότατον.*

503. *ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,*] Rom. C. *ὡς κίβδηλος ᾖ*. Lasc. *ὃς καὶ κίβδηλος ᾖ*. Par. B. Clemens et Stobæus *ὃς κίβδηλος ἦν*. Subauditur *ἂν*, monente Brunckio, quem vide ad Sophoclis Œd. C. 395.

504. *τεκμήρι᾽ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,*] Lasc. *ὤπασας σαφῇ*. Idem *πϱοβαίῃ* v. 877.

505, 506. *ἀνδρῶν δ᾽ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;*] Rom. C. *τῶν κακῶν*. Similis sententia apud tragicum nostratem: *There's no art, To find the mind's construction in the face.*

507, 508. *Δεινή τις ὀϱγὴ καὶ δυσίατος πέλει, Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν.*] Lasc. *σιμβάλωσ᾽*. Hoc distichon legitur apud Stobæum tit. XX. p. 173. [Vol. I. p. 386.] Schol. *ἡ διστιχία* (vulgo *δυστοιχία*) *τοῦ χοροῦ ἐστι. κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἠμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολις φησί· Τί χορὸς οὗτος. κλαίειν εἴπωμεν πυράμου. ἵν᾽ ᾖ κακὰ ταὐτὰ ἰαμβεῖα.* Manifesto scribendum *τίς χορὸς οὗτος;* Sequentia corrigat qui possit. Metrum anapæsticum tetrametrum esse videtur. Codd. pro *πυρά-*

μου habent πυρανί supra scripto Δ, et in fine ἰαμβεῖα δύο. Iidem δυστυχία pro διστιχία.

509. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,] Par. B. Rom. A. B. D. E. ἔοικε et φῦναι. Rom. C. ἔοικεν et εἶναι. Par. A. etiam ἔοικε. Musgravius ἔοικα, non monito lectore, sed potius typographi errore, ut censent Brunckius et Porsonus. *Quod notari meretur,* inquit Porsonus, *nequis falsa elegantiæ specie ludatur.* Noster supra v. 331. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι. Herodotus I. 155. οὐ παύσονται οἱ Λυδοὶ, ὡς οἴκασι, πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. Plura exempla dedi ad Heracl. 681. Mihi non liquido constat Musgravium ἔοικα edere non voluisse. Clam edidit λέκτρα pro δῶμα v. 138. μέντοι pro μέν σοι v. 532. Non igitur ex ejus silentio certum est typographo tribuendum esse ἔοικα.

510. ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,] Rom. B. ἀλλ' ὥς γε. Monet Valckenarius ad Hipp. 1226. hunc versum Æschyleum esse Theb. 62. σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Utrobique inter νηὸς et ναὸς fluctuant libri. Apud Euripidem Rom. B. C. Flor. 2. Vict. νηὸς habent: Par. B. Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. ναὸς, quod tacite admisit Brunckius: et sic ubique in poeticis Atticis scribendum esse censet V. D. in Edinb. Rev. XIX. p. 479. Ita vulgo legitur apud Sophoclem Ant. 715. Trach. 668. Aj. 201. 872. Phil. 216. apud Euripidem Hec. 1263. Iph. T. 1137. 1385. Tro. 681. 686. Cycl. 83. Hel. 429. 1230.

511. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν] Schol. Κρασπέδοις.) περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένῳ. Nostri, *with full sails.* Matthiæ, *circumspecte et caute vitare.*

512. τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.] Euripides Andr. 690. ἣν δ' ὀξυθυμῇ, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία Μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία. Hesychius: Γλωσσαλγία. φλυαρία. Idem: Γλώσσαργον [ἦθος]. στόμαργον, ταχύγλωσσον. Ex Suida supplevi ἦθος. Utraque glossa e Lexico Tragico sumta videtur, utraque forma bona, ut κεφαλαλγὴς et κεφάλαργος. Vide Koenium ad Gregorium p. 158.

513. ἔγωγ' ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,] Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. E. 3 Flor. Vict. Haun. Put. ἐγὼ δ', quod recte admisit Porsonus. Vide Sophoclem Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Euripidem Or. 517. 539. 545. Phœn. 476. Heracl. 986. Aristophanem Ach. 508. Eccl. 723. Si mille hujus scripturæ exempla exstarent, millies ἔγωγε reposuisset Brunckius.

Ibid. Notandum καὶ λίαν, quod paullo majorem vim habet quam λίαν. [Aliter sentit Hermannus in Annotat ad h. l.] Æschylus Prom. 1029. πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος Ὁ μῦθος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Euripides Hec. 1286. Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ. Aristophanes Eq. 1228. Τοὐμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς. Similia sunt καὶ μάλα et καὶ πολύ. De hoc vide ad v. 871.

Ibid. De πυργοῖς, *auges*, *amplificas*, vide annotationem meam ad Heracl. 294. δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.

516, 517. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος Λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est hæc oratio, dum jactas, quod amor te coëgerit laboribus inevitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa* erit mihi *oratio percurrere, quomodo amor te coëgerit, etc.* Heathius: Νοῦς λεπτὸς *non hic* mens subtilis *reddi debet, sed* animus levis. *Exprobratio enim est merita Medeæ erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 153. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostræ fabulæ v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim* σὲ, *ut regatur ab* ἠνάγκασε. Idem: *Æque commodum foret* λόγοις, *hoc fere sensu:* et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum. Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἐστὶ νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος Λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἠνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui præter alias rationes hanc etiam explicationem proponit: καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθὴς, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Par. B. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἐστί.

517, 518. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε Πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragœdia princeps ille Argonautarum?* Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. *Quid ergo? Hic amor Medeæ quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse*, illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.

517. Rom. C. Flor. 2, 10. Haun. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε ut vulgo. Lasc. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε. Par. B. ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. Flor. 2. πόνων ἀφύκτων. Rom. A. B. D. E. Flor. A. (monente Valckenario ad Hipp. 1420.) Lasc. Par. A. B. Vict. Mag. τόξοις ἀφύκτοις, quod admisit Musgravius. τόφις ἀφύκτοις Haun. τόξοις in marg. sec. *Varietatem hanc scripturæ*, inquit Musgravius, *commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum* ἐκσῶσαι, *quod genitivum postulare videtur. Vid. Herc. Fur.* 716. Ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον. Scholiastæ verba sunt: ἐὰν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοὐμὸν σῶμα. In Rom. A.

supra scriptum πόνων ἀφύκτων. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur ἄφυκτον οἰστὸν, ipsa vero verba τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422. exstent, habebant grammatici unde scripturam mutarent, si cui minus recte dictum videbatur πόνων ἀφύκτων ἐκσῶσαί τινα.

518. Rom. C. χέρας pro δέμας. Eadem varietas v. 1175. ubi de scriptura dubitandi locus est.

519. ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.] Rom. C. Flor. 10, 15. αὐτά. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 2. Haun. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgravius. Schol. Ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς.) ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. *Non invitus legerem* αὔτ᾽ ἀθρήσομαι, inquit Porsonus, *si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.* Naumachius v. 26. ed. Gaisford. κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ᾽ ἐκείνην Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν. " Θήσομαι est *administrabo, tractabo.*" Matthiæ.

520. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.] Rom. C. ὅπη γὰρ ὤνησας, addito tamen οὖν a correctore. Schol. Ἐπεὶ γὰρ οὖν ὤνησεν.) ἔνθα γὰρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει.

Ibid. Lasc. ὅπη sine ι subscripto, quod habet Aldus, neglexerunt recentiorum nonnulli. Adverbia quæ interrogativo πῇ respondent omnia cum diphthongo scribenda sunt. Cujusmodi sunt ᾗ, ὅπῃ, τῇδε, ταύτῃ, ἐκείνῃ, πάντῃ, οὐδαμῇ, πανταχῇ, ἄλλῃ, ἀλλαχῇ.

523, 524, 525. πρῶτον μὲν Ἑλλάδ᾽ ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, Νόμοις τε χρῆσθαι,] Hoc argumentum ab ἀνδραποδισταῖς mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativæ eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι; Προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, Τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι᾽ ὃν εἶδον νόμους Ἕλληνας, ἔμαθον γράμματ᾽, ἐμυήθην θεοῖς. Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingratam Medeam Euripides.

524. Recte δίκην ἐπίστασαι, ut μουσικὴν aut γράμματα. Legi tamen posset, si opus esset, καὶ δίκῃ τ᾽ ἐπίστασαι Νόμοις τε χρῆσθαι. Noster Iph. A. 316. οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.

525. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Reiskius conjicit μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere,* ut barbari faciunt. Oblitus est πρὸς hac significatione accusativum regere, neque dici πρὸς βίας sed πρὸς βίαν. Supplendum ζῆν, διάγειν aut tale quid. Idem significat πρὸς ἰσχύος χάριν quod πρὸς ἰσχύος κράτος apud Sophoclem Phil. 594. monente Brunckio ad Ant. 30.

526. πάντες δέ σ᾽ ᾔσθοντ᾽ οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,] Lasc. πάντες δ᾽ ἔσ᾽ ᾔσθοντ᾽. Par. B. πάντες δ᾽ ἐστ᾽ ᾔσθοντ᾽. Flor. 15. σοφοί.

527. καὶ δόξαν ἔσχες.] Sic Par. B. at Rom. C. ἔχεις.

529. εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: μή μοι μήτ' Ἀσιάτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Nostro loco ex sua potius quam ex Iasonis persona locutus est poëta. Quod inter ea quæ exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, æque tragico Atheniensi atque Argonautarum principi convenit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poëtico referre*, proprium poëtæ votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαισμοσύνην maluisset. Hæc enim primo loco ponit Tyrtæus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης· Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· Οὐδ' εἰ Ταντιλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Sequentia vide apud Gaisfordium Poët. Min. Gr. t. I. p. 436.

530. μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,] Rom. A. B. C. 3 Florr. κάλλιον. Sic etiam Eustathius p. 667, 47. p. 801, 54. a Porsono indicatus. Rom. D. Flor. A. Haun. Put. βέλτιον. Rom. E. Par. B. D. Lasc. βέλτιστον. Recte κάλλιον, ut v. 647.

532, 533. τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων περί Ἔλεξ'.] Rom. B. C. Flor. 2. τοσαῦτα μέν σοι Rom. A. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. τοσαῦτα μέντοι, quod tacite admisit Musgravius. Vulgatam revocavit Beckius. Porsonus iterum μέντοι, Matthiæ μέν σοι.

533. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.] Noster Suppl. 427. monente Valckenario ad Phœn. 937. ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω, Ἄκου'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.

534. ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,] Id est, ἃ δὲ ὠνείδισάς μοι ἕνεκα γάμων βασιλικῶν. Vide ad εἰς ἀνανδρίαν v. 454.

535. ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,] Noster Iph. A. 406. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς. Or. 800. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, Εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; Plura Matthiæ Gramm. Gr. §. 548, 5. p. 790.

536, 537. ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος, Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν.] Σοφίας argumenta complectuntur v. 538—41. σωφροσύνης v. 542—5. φιλίας 546—54.

537. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Par. B. Rom. C. D. E. ἥσυχος. Rom. A. B. Par. A. Haun. ἡσύχως. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Apud Aristophanem vulgo legitur ἔχ' ἥσυχος Plut. 127. ἔχε νυν ἥσυχος Nub. 1246. μέν' ἥσυχος Av. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba ἔχ' ἥσυχος ab Aldo omissa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως. Vide ad Heracl. 7.

538. ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,] Sic Par. B. at Rom. A. ante corr. μετέστη.

539. πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,] Supra v. 450. media forma ἐφέλκεται eadem fere significatione legitur. ὑφέλκειν Flor. 10.

540. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,] Par. B. sec. Lasc. εὐψυχέστερον. Solennis error ψυχὴ pro τύχη.

541. ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς ;] Sic Par. B. Rom. C. D. E. Male Rom. A. B. γεγὼς φυγάς. Paullo ante v. 535. σοφὸς γεγὼς in fine senarii dixit noster, κακὸς γεγὼς Or. 1617. θεὸς γεγὼς Bacch. 284.

542. οὐχ (ᾗ σὺ κνίζῃ) σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,] Par. B. Rom. E. ἐχθραίνων. Rom. A. B. C. D. Par. A. 3 Florr. Vict. Haun. Mag. Cott. ἐχθαίρων, quod admisit Brunckius. *Jam monui ad Orest.* 292. ait Porsonus, *Tragicos semper* ἐχθαίρω, *nunquam* ἐχθραίνω *dicere*. In hac fabula omnes libri, ut videtur, σὸν ἐχθαίρων λέχος v. 680. βάξιν ἐχθαίρω σέθεν v. 1341.

543. καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,] Reiskius καινῆς τε. Etiam si abesset μὲν superiore versu, servandum esset δέ. Conferantur Medeæ verba v. 475. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν, Προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, Παίδων γεγώτων.

546. ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,] Sic Par. B. at Lasc. οἰκεῖμεν.

547. καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα,] Par. B. Rom. E. σπανιζοίμεσθα. Rom. C. D. Flor. 2, 15. Lasc. σπανιζοίμεθα. Rom. A. B. σπανιζόμεσθα.

547, 548. γιγνώσκων ὅτι Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·] Rom. B. C. E. γιγνώσκων. Par. B. Rom. A. D. Lasc. γινώσκων. Vide ad v. 14.

548. Rom. C. D. E. φεύγει. Rom. A. φεύγῃ. Vide Schol. Soph. El. 188. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 1. πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος (v. 209.), Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος[q]. Usitatius esset πᾶς τις—φίλων. Euripides Fragm. Inc. lxxvii. Ὦ γῆρας, οἷον ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. Καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἕτοιμος) ἀνθρώπων μολεῖν· Λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Soph. Œd. C. 25. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμὶν ἐμπόρων. Aristophanes Vesp. 620. ἤν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, Πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων· Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Ran. 1011. Νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 113. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 525. κἀν τοῖς ἱεροῖς Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς Ἵστησι βροχοὺς, παγίδας, ῥάβδους. Nolim huc referre Euripidem Suppl. 912. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, Κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις.

---

[q] Similis sententia apud Euripidem Herc. 303. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, Πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν. Ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι, Ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Sic Aldus. Edd. recentiores ἕν τ' ἦμαρ auctore H. Stephano. Sed ne sic quidem satis concinna est oratio. Non enim τὰ ξένων πρόσωπα sed πενήτων aut φευγόντων vitant amici. Legendum ut in Aldina, addita distinctione : ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, Ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Dativus pluralis est φεύγουσιν, vocativus φίλοι. Chorum alloquitur Megara.

549. *παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,*] Rom. C. Flor. 2. *παῖδάς τε.* Rom. A. B. E. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Par. A. B. *παῖδας δὲ,* quod admisit Brunckius. *Istud* δὲ, inquit, *refertur ad* τὸ μὲν μέγιστον v. 546.

550, 551. *σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, Εἰς ταυτὸ θείην,*] De ταυτὸ vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Classici Num. XVI. p. 437. Licet veteres Attici ταυτὸν libentius usurpasse videantur, exstant nonnulla alterius formæ exempla omni exceptione majora. Sophocles Trach. 425. *Ναί. Κλύειν γ' ἔφασκον, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται Δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον.* Idem apud Plutarchum de Garrulitate p. 511. F. (Fragm. Inc. lxviii.) *οὐ γάρ τι βουλῆς ταυτὸ καὶ δρόμου τέλος.* Euripides Bacch. 1148. *τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν, Κάλλιστον οἶμαι ταυτὸ καὶ σοφώτατον Θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.* Plura vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Class. Num. XVI. p. 437.

551. *καὶ συναρτήσας γένος,*] Rom. C. *συναρτήσας.* Par. B. Rom. A. B. D. E. Haun. *ξυναρτήσας.* Lasc. *συναντήσας.* Hesychius; *συναρτῶν. συνάπτων.* Dixit Noster Œneo Fr. i. 5. *ξυνῆψε γένναν* eodem sensu quo hic *ξυναρτήσας γένος.*

552. *εὐδαιμονοίην.*] Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novæ Iasonis nuptiæ priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturæ sint, ut eorum potissimum commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Quod cum ita sit, quidni legatur *εὐδαιμονοῖμεν,* ut *οἰκοῖμεν* et *σπανιζοίμεσθα?* [*Εὐδαιμονοῖμεν* improbat Hermannus in Annotat. ad h. l.] Nemo mediocriter Græce doctus plurale *εὐδαιμονοῖμεν* nominativo singulari *ξυναρτήσας* male jungi putabit. Æschylus Eum. 141. *Εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον, Ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.* Sophocles Phil. 645. *Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ἐνδόθεν λαβὼν Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει*[r]. Aristophanes Av. 202. *δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, Ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, Καλοῦμεν αὐτούς.* Schol. *Καλοῦμεν αὐτούς. ἐν σχήματι εἴρηκεν ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ̄.* *Scholiastes,* inquit Kusterus, *immerito Aristophanem reprehendit, qui procul dubio scripserat* καλοῖμ' ἂν αὐτοὺς, *ut habet MS. Vatic. U.* Vulgatam recte se habere ostendit Brunckius. Eodem errore *εὐδαιμονοίην* apud Euripidem legi suspicor quo *καλοῖμ' ἂν* apud Aristophanem in codice Vaticano.

Ibid. *σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,*] Non intelligo quam vim habeant hæc verba in tali argumento, quamvis recte dicatur *τί γάρ μ' ἔδει παίδων* apud Euripidem Suppl. 789. Vertit Portus, *tibi enim quid opus est liberis?* Barnesius, *tibi enim et aliquo modo opus est liberis.* Musgravius, *tibi enim ecquid opus est liberis?* Heathio placet Buchanani interpretatio: *liberis sane tibi Haud opus est*

---

[r] Quæ ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, *ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι,* similibusque, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

aliis: mihi vero utile est Consulere natis per futura pignora[s]. Quem sensum, absurdum quidem illum, et a Medeæ placendæ proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, σοί τε γὰϱ παίδων ἅλις potius dixisset. Ita ipse supra v. 545. ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι. Admetus etiam Alc. 335. ἅλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι Θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Brunckius edidit σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ, *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci.* Hic igitur æque ac Heathius supplendum putat ἄλλων, licet diverso sensu. Scribi etiam posse censet, σοί τε γάρ, παῖσίν τε σοῖς, 'Εμοί τε λύει. Schol. in Par. B. ἅπαξ ἐχούσῃ τὰ ἐξ ἐμοῦ, τίς σοι χρεία ἄλλων τέκνων; Porsonus interrogativum τί tacite revocavit, Matthiæ indefinitum τι. Ad emendationem confugiendum videtur. Præter sententiæ difficultatem, suspectum habeo dativum σοί. Accusativum plerumque usurpant tragici. Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθίας Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης. Vide Valckenarium ad Hipp. 23. Porsonum ad Or. 659.[t] Brunckii conjectura παισίν τε σοῖς nihil omnino valet. Vide an legendum, σοί τε γὰρ παίδων μέλει, *nam et tibi curæ sunt liberi.* Nostri *for both you have the interest of your children at heart, and I, etc.* Facile confunduntur μέλει et με δεῖ, με δεῖ et τί δεῖ. Edd. pleræque μέλει pro με δεῖ habent Hel. 1440. με δεῖ pro τί δεῖ Iph. A. 1144. Hæc ratio si minus placet, nullam aliam novi. Æschylus Eum. 94. Εὕδοιτ' ἂν, ὠὴ, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; Hic etiam corruptum videtur τί δεῖ.

553, 554. ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.] Λύει pro λυσιτελεῖ, de quo præter alios dixit Brunckius ad Sophoclis El. 1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν. Ubi scribendum suspicor ἡμῖν[u]. Dativum habet noster Hipp. 441. οὔτ' ἆρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών. Alc. 630. φημὶ τοιούτους γάμους Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. Hesychius: Λύει. λυσιτελεῖ, ἢ ἀδημονεῖ. Alterum exemplum præbet nostra fabula v. 1081. Tertium citant viri docti v. 1329. Sed ejus loci ratio diversa videtur.

---

[s] Sequor Heathium, qui H. Stephanum secutus videtur. Vitiosum est *haud opus est aliis*, sed utrius culpa ita legatur, typographine an ipsius Buchanani, non hujus loci est sciscitare.

[t] Præter nostrum locum, verba ἓν δεῖ μόνον μοι ex Euripidis Suppl. 594. attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed non animadvertit vir doctus, δεῖ in hac loquendi ratione non esse verbum impersonale, quod si usurpasset poëta, genitivum ἑνὸς μόνου posuisset, ut Iph. T. 1052. Ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκϱύψαι τάδε. Tantum abest ut dativo offendar in verbis ἓν δεῖ μόνον μοι, ut vix putem Græcum esse ἓν δεῖ μόνον με. Hoc exemplo omisso, citare poterat Euripidem Æolo Fragm. iii. 3. ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ μέγαλα βουλεύοντες εὖ. Nisi forte legendum πόλιν. Dativum sine controversia habet Æschylus Ag. 857. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαϱμάκων παιωνίων. (Hoc exemplum attulit Matthiæ.) Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πϱός γε τήνδε φϱοντίδος; Aristophanes Nub. Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πϱὸς αὐτῶν. Non igitur suspectum habeo σοὶ δεῖ quia vitiosum est, sed tantum quia longe usitatior apud Atticos poëtas altera constructio.

[u] Idem Aj. 1006. ποῖ γὰϱ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βϱοτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀϱήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Suidas v. Ποῖ habet με. Nempe fuerunt qui non probarent μοι ante ἀϱήξαντα. Simili ratione propter accusativum λαβόντε invectum puto ἡμᾶς. Hinc etiam Lasc. σὲ δὲ Med. 796.

555, 556, 557. οὐδ' ἂν σὺ——νομίζετε.] Hæc leguntur apud Stobæum tit. LXXIII. p. 433. [Vol. III. p. 57.]

555. οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.] Sic Par. B. sed Rom. C. Flor. 2. Vict. Mag. κνίζει. Eadem varietas v. 586.

556, 557. ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·] Plenius εἰς τοσοῦτον μωρίας, ni fallor, ut v. 365. Quod hic perstringit Jason, defendit Menelaus Andr. 372. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή· Ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου.

559, 560. τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα Τίθεσθε.] *Scribi etiam ab Euripide potuit* ἡγεῖσθε, ait Valckenarius Diatrib. p. 8. qui hæc promiscue usurpata monet. Neophron, cujus verba plenius ad v. 1024. apponam: πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα Ἔχθιστα θέσθαι.

560, 561. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.] Eandem sententiam pluribus verbis expressit noster Hipp. 616. Ὦ Ζεῦ, τί δή, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.

560. Rom. B. C. D. E. χρῆν. Par. B. χρήν. Rom. A. χρὴ supra scripto ἐχρῆν. Hi omnes γάρ. Porsonus γ' ἄρ', quod γνωμικώτερον appellat. Matthiæ χρῆν γὰρ, ut vulgo. Vide ad v. 121. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν Κρεῖσσον. Ita noster Phœn. 1596. πέμπει δέ με Μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν, Οὗ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα, Ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην[x]. Hipp. 252. πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος. Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι.

562. οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.] Rom. C. Mag. οὕτως δ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. χ' οὕτως, quod admisit Brunckius. Hæc scripturæ diversitas suspicionem excitat, Euripidem scripsisse οὕτως sine δὲ et καί. Sed apud Sophoclem legitur Œd. C. 1533. χοὔτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. Ant. 230. χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

564. ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,] Rom. C. Flor. 2. λέγω. Rom. A. B. E. Lasc. Par. B. D. Flor. 10, 15. Haun. Put.

---

[x] Sic Aldus. Porsonus in annotatione: ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. Sed δαίμων in paucis, μοῖρ' in nullo codice repertum est. Plerique aut Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην habent, aut aliquid ei scripturæ a librariis metri caussa suffectum. Nequeo non suspicari, nomen proprium Πόλυβον in alius cujuspiam accusativi locum irrepsisse. Si scripsit Euripides τύραννον, ejusdem erroris exemplum erit Πόλυβον cujus Μηδείας Med. 57. aut Πυλάδην Or. 1535. Legendum fortasse: ἀλλὰ δουλεῦσαί τε με (sic membr.) Τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην· Κτανών τ' (vulgo κτανὼν δ') ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ, Εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος.

ἐρῶ, quod tacite admisit Brunckius. Lasc. etiam πεϱὰ γνώμην. *Quæ non est varia lectio*, inquit Porsonus, *sed merus error, ut ex accentu liquet.*

566. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] Æschylus Pers. 845. Ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ᾽ ἔτι Ἤλγησ᾽ ἀκούσας βαρβάροισι πήματα. Euripides Phœn. 704. Ἦ πολλ᾽ ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρήζων σ᾽, ἄναξ Ἐτεόκλεες. Hel. 771. Ἦ πόλλ᾽ ἀνήρου μ᾽ ἑνὶ λόγῳ, μιᾷ θ᾽ ὁδῷ. Incertus Rhes. 266. Ἦ πολλ᾽ ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί. Ibid. 915. Ἦ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ᾽ εἰς Ἀΐδου μολὼν, Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός. Plato Polit. 257. A. Ἦ πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, ὦ Θεόδωρε, ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου.

Ibid. Διάφορος genitivo conjungi docet Matthiæ Gramm. Gr. §. 344. Ita noster Iph. A. 402. Οἵδ᾽ αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων Μύθων. καλῶς δ᾽ ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων. Notandum igitur πολλοῖς διάφορος, cujus constructionis alterum exemplum in promtu non habeo. Gl. in Par. B. ἀνόμοιος ἐχθρά.

569, 570. γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ᾽ εὖ περιστελεῖν, Τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ᾽ οὐκ ἄγαν σοφός.] Reiskius γλώσσην γὰρ ἀσκῶν. Infeliciter sane. Nam γλώσσην barbarum est, ἀσκῶν περιστελεῖν æque solœcum ac μανθάνων λέξειν. Vix opus est ut moneam αὐχῶν hic pro δοκῶν accipiendum esse, ut apud Euripidem Heracl. 832. πόσον τιν᾽ αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, Πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ᾽ ὁμοῦ[y]; Exempla passim occurrunt. Huc spectant scholiastæ verba quinquaginta versuum intervallo a præcedentibus separata: τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. αὐχῶ παρακρύπτειν. πανουργεῖ. τολμᾷ. Legendum: * * * τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος, αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Male παρακρύπτειν. Περιστελεῖν enim κοσμήσειν significat.

571, 572. ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ᾽ εὐσχήμων γένῃ, Λέγειν τε δεινός.] Schol. Εὐσχήμων φαίνῃ.) ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πϱὸς τὸ συναρπάζειν ἐμέ. τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. *An legebat* φανῇς, inquit Porsonus. Contrario errore γένῃ pro φανῇ v. 587. habet grammaticus. Hic addit: τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται. Scribendum igitur μή νυν.

572. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ᾽ ἔπος.] Sic Rom. C. οὖν in litura scripto. Fortasse legebatur in eo quod nunc legitur in Flor. A. 10. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ᾽ ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ᾽ ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ᾽ ἔπος. Par. B. Rom. D. E. ἓν γάρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος. Par. D. ἓν γάϱ σ᾽ ἐκτενεῖ ἔπος. Lasc. Par. A. E. Flor. 15. Vict. Haun. Mag. Put. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ᾽ ἔπος. Aut nihil mutandum censet Musgravius, aut legendum, ἓν γὰϱ, ἓν κτενεῖ σ᾽ ἔπος. Brunckius ἓν γὰϱ ἐκκτενεῖ σ᾽ ἔπος edidit, et ita Flor. 2. Compositum ἐκκτείνειν Græcis ignotum fuisse monet Porsonus. Ipse edidit ἓν γὰρ ἐκ-

---

[y] Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, πόσον τιναγμόν. Fallitur. E. quidem πόσον τιναγμὸν habet, sed G. totidem literis πόσον τίνα στεναγμόν. Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui ποσόν τινα στεναγμὸν habet.

τενεῖ σ' ἔπος, consentiente præter codices Eustathio p. 672, 60. qui ἐκτενεῖ explicat ἐκτάδην ῥίψει. Metaphora est a palæstra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliæque. Eustathium a codd. suis deceptum, recte autem vulgo legi ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος, censet Valckenarius Diatrib. p. 152. cui codicum lectiones ignotas fuisse monet Porsonus. Magna scripturæ diversitas quæ in illis conspicitur, librariorum inscitiæ tribuenda est. Futurum ἐκτενεῖ ex ἐκ et τενεῖ compositum est. Ita noster Bacch. 829. Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ. Hoc cum nescirent librarii nonnulli, scirent autem futurum indicativi augmentum non recipere, κτενεῖ pro ἐκτενεῖ reposuerunt. Alii de metro magis solliciti syllabam quæ exciderat variis modis supplere conati sunt.

573, 574. *χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντί με Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.*] Rom. C. πείσαντί με. Par. B. 3 Florr. Rom. A. B. E. Vict. Haun. Lasc. Mag. Burn. Scaliger, πείσαντά με, quod exhibent omnes edd. recentiores ante Porsonum, qui dedit πείσαντ' ἐμέ.

575. *Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,*] Rom. A. B. D. E. Par. A. B. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. C. 3 Florr. καλῶς γὰρ οὖν. Deinde Rom. C. μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Rom. D. σοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Rom. A. B. Par. A. σὺ τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ, quod admisit Brunckius. Rom. E. Lasc. Par. B. D. τῷδ' ἐξυπηρέτεις (Lasc. ἐξυπηρέτης) λόγῳ, quod admisit Porsonus. Matthiæ ut Aldus.

578, 579. *Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.*] Reiskius πρὸς γῆρυν οὐκ εὔδοξον, *in famam non gloriosam.* Sed γῆρυς *famam* non significare monet Musgravius. Schol. οἷον, ἀδοξίαν ἡγοῦ τὸ μέχρι γήρως βαρβάρῳ συνοικῆσαι. Idem paullo ante: Οὐ τοῦτο ὃ εἶχεν.) ἀντὶ τοῦ, οὐ ταύτην ἔχων τὴν διάνοιαν ἔγημας.

580, 581. *Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·*] Usitatior constructio esset γήμαντά με. Οἶδα enim participium plerúmque adsciscit, quod post alios monuit Matthiæ Gramm. Gr. §. 547, 2. p. 788. Exempla præbet hæc fabula οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας v. 210. οἶδα δὲ χθόνα Φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων v. 805. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην Οὐκ οἶδα v. 977. Infinitivum habet Æschylus Pers. 173. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσειν Μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ[z]. Ibid. 337. Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους Ναυσὶν κρατῆσαι. Ibid. 431. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Ibid. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Nam μεσοῦν pro infinitivo quam pro participio accipere malo. Euripides Iph. A. 1005. ὡς ἕν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. Tro. 916. ἐγὼ δ' ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ Κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι Τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ

---

[z] Vulgo μή σε δὶς φράσαι. Similis sententia apud Euripidem Hel. 341 Θέλουσαν οὔ με δὶς (vulgo οὐ μόλις) καλεῖς.

τά σ' αἰτιάματα. Sic etiam *ἐπίσταμαι* apud Sophoclem Ant. 1092. *ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, Μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν.* Idem El. 616. *Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν, Κεἰ μὴ δοκῶ σοι* [a].

581. Vereor ut dici possit *γῆμαι λέκτρα βασιλέως* eodem sensu quo dicitur *παῖδα γῆμαι βασιλέως* v. 541. Apud tragicos *λέκτρα βασιλέως* aut regem aut regis uxorem significat, nunquam regis filiam. Dicit Menelaus apud Euripidem Hel. 790. *Ἦ γὰρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη;* Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Majoris momenti sunt ejus verba ibid. 644. *ἔχω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας τε* [b]. Si Helena recte dicitur *τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα*, quidni Creontis filia *λέκτρα βασιλέως* dicatur? Sed vix quemquam esse arbitror, cui non magis placeat Schæferi emendatio *τὰ τῆς Διὸς λέκτρα.* Objici potest etiam quod dixit Sophocles Trach. 793. *τό δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον Οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου.* Si Hercules *τὸν Οἰνέως γάμον κατακτήσασθαι* dicitur, erunt fortasse quibus Jason *γῆμαι παῖδα βασιλέως* recte dici videatur. Respondeo, *γάμον* hic *κῆδος* sive *affinitatem* significare, quo sensu non reperitur *λέκτρον, λέχος* aut *εὐνή*. Si *Οἰνέως λέχος* dixisset Sophocles, temere *λέκτρα βασιλέως* me sollicitasse faterer. Si per metrum licuisset, libenter reposuissem *λέκτρα βασιλίδος* aut *λέκτρα βασιλείας*. Cum neutrum horum versus admittat, reposui *λέκτρα βασιλέων*. Singulare *βασιλεὺς* *regem* semper significat, plurale *βασιλῆς* interdum *reginam*. [Vid. Herman. in Annotat. ad h. l.] Noster Tro. 99. *οὐκέτι Τροία Τάδε, καὶ βασιλῆς ἐσμεν Τροίας.* Hecuba de sua fortuna loquitur. Simili ratione dativus pluralis *δεσπόταις* *heræ* significat v. 805. ubi *δεσποίνῃ* metro, *δεσποίναις* vero et metro et sententiæ adversaretur. Vide ad *σοφοὶ* v. 379. Porro *λέκτρα βασιλέων*, etiam si Creontis filia recte diceretur *λέκτρα βασιλέως*, nihilo deterius esset. Dixit Jason v. 443. *κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων Ὀργὰς ἀφῄρουν.* Medea v. 683. *Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.* Plerique libri *λέκτρα τυράννων* v. 138 [c].

582, 583, 584. *ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους Φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.*]

---

[a] Idem Phil. 1329. *καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν Νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.* Ita vulgo. Schæferus Meletem. Crit. p. 86. *μήποτ' ἂν τυχεῖν*, nescio an melius quam *μήποτ' ἂν τυχὼν*, quæ mea conjectura est Mus. Crit. Cant. t. I. p. 476.

[b] Hoc exemplum attulit Reisigius p. 280. Euripidis versus ab eo post alios tentati ita fere constituendi mihi videntur: *ΕΛ. Γέγηθα. κρατὶ δ' ὀρθίας ἐθείρας Ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω. περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἁδονὰν, Ὦ πόσις, ὡς λάβω. ΜΕ. Ὦ φιλτάτα πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην. Ἔχω τὰ τᾶς Διός τε λέκτρα Λήδας θ', Ἃν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπωλοι ξυνομαίμονές τ' ὤλβισαν, ὤλβισαν Τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ, Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. Τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγεν πάλιν Χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.*

[c] Euripides Iph. A. 382. *τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρ' ἐρᾷς χρηστὰ λαβεῖν;* Heathius *λέκτρα χρήστ' ἐρᾷς λαβεῖν*, quod admisit Matthiæ. Olim emendavi *λέκτρ' ἐρᾷς χρηστῆς λαβεῖν.* Ita Noster Fragm. Inc. clvii. 2. *ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν.* Nunc malo *χρηστῶν* propter plurale *λέκτρα.*

Rom. A. (qui ante corr. ὁμοσπόροις habet) B. C. E. Lasc. Par. omnes, 3 Florr. Vict. Haun. Mag. φῦσαι, quod admisit Musgravius.

585, 586. Μή μοι γένοιτο—φρένα.] Hoc distichon legitur apud Stobæum tit. XCIII. p. 507. [Vol. IV. p. 232.] Priorem versum citat Plutarchus de Liberis Educandis p. 25. B. Scholiastes Aphthonii apud Aldum p. 8. l. antepenult.

585. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,] Grotius apud Stobæum πικρὸς edidit. Sic etiam cod. Vossianus, monente Gaisfordio. Codex Par. quo usus est Brunckius, λυπρὸς exhibet, ut vulgo, et ita Par. B. Consentiunt Plutarchus et scholiastes Aphthonii. Schol. Eurip. Λυπρὸς εὐδαίμων.) ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἔλλειψιν τοῦ η, ὡς καὶ τὸ δοῦλος δύηλος ὢν παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν ταλαιπωρίαν. Idem paullo post integrum versum citat ut vulgo legitur.

586. μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.] Par. B. Rom. C. E. κνίζοι. Rom. A. B. D. Flor. 2, 15. Haun. Mag. κνίζει. Sic etiam Stobæi ed. Trincavelliana et cod. Vossianus. Euripides Erechtheo Fr. i. 30. ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη τέκνα, Ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι, Μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. Aliter Tro. 384. σιγᾶν ἄμεινον ταἰσχρὰ, μηδὲ μοῦσά μοι Γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά.

587. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ;] Aldus, οἶσθ' ὥς με τεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ. Paullo melius Par. B. Lasc. οἶσθ' ὡς με τεύξῃ. Interpres Latinus apud H. Stephanum, *Scis quomodo me potiaris?* Canterus οἶσθ' ὥς μετεύξῃ. Voluit οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, sed accentum mediæ vocis delere oblitus est. Portus ab interprete Latino deceptus Aldinam scripturam revocavit. Vertit, *Scisne quomodo mei compos fies, et sapientior videberis.* Tandem Barnesius e schol. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, *scisne quomodo preces contrarias facias.* Scholiastæ verba sunt: Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ.) τοῦτο κατὰ ἐρώτησιν. οἶσθα, φησὶν, ὥς σε ἔδει μετεύξασθαι (ed. Ven. με τεύξασθαι), ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσθαι. νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας. ὥστε τὰ χρηστά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένῃ (sic). Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.) μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχήν. εἰ θέλεις, φησὶ, σοφωτέραν εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Atticam secundæ personæ formam μετεύξει reposuit Porsonus. Sed ne hæc quidem scriptura ex omni parte sana est. Nemo enim ignorat Attice non dici οἶσθ' ὡς ποιήσεις sed οἶσθ' ὡς ποίησον. [Matthiæ citat Eurip. Cycl. 131. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις;] Sophocles Œd. T. 543. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων Ἴσ' ἀντάκουσον, κἆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών. Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Hujus Atticismi exempla, quotquot apud Atticos poëtas repereram, in mea annotatione ad hæc verba indicavi. Præter grammaticos a me allegatos, dixerunt de ea constructione Hermannus ad Vigerum n. 143. Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 4. Legendum igitur οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ); Διὰ μέσου

sunt verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ. Ita noster Tro. 721. ἀλλ' ὡς γενέσθω (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). Μήτ' ἀντέχου τοῦδ' (εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς), Μήτε, σθένουσα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει. [Aliter de hac lectione sentit Hermannus in Annotat. ad h. l.]

588, 589. τὰ χρηστὰ μή σοι λυπϱὰ φαινέσθω ποτὲ, Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.] Reiskius φαίνεσθαι et δοκεῖν. *Pendent hi infinitivi*, ait, *a* μετεύξῃ, optabis. Scholiastæ verba, quæ modo attuli, huic conjecturæ, quæ Musgravio placet, favere videntur. Sed præstat vulgata. Nullum hujus Atticismi exemplum novi, in quo prior imperativus, qui hic est μέτευξαι, aut statim, aut nonnullis verbis interpositis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic φαινέσθω et δόκει, sibi subjectum non habeat. Etiam si secus esset, præstarent φαινέσθω et δόκει. Fallitur scholiastes, cum dicit horum verborum sensum esse, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Imo, μετάθου ταύτην τὴν εὐχὴν, καὶ μήποτε λυπρὰ νόμιζε τὰ χρηστά.

590. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ,] Lasc. ἐπεὶ δὴ σοί μέν ἐστ'. Par. B. Rom. A. ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Sic etiam Porsonus.

591. ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.] Notandum φευξοῦμαι præter necessitatem usurpatum, secus ac φευξούμεθα v. 335. Similiter φευξεῖσθε Bacch. 799. Flor. 15. φεύξομαι.

593. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἆρα τοιοῦτον ἔϱγον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴϱ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

595. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.] Vertit Buchananus, a quo non dissentiunt ceteri interpretes, *Et execratur vestra me invicem domus*. Mihi vero active sumendum videtur ἀραία. Ita noster Iph. T. 774. κόμισαί μ' ἐς Ἄϱγος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, Ἢ σοῖς ἀϱαία δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Œd. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρύς.

596. Ὡς οὐ κϱινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phœn. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν. *Olim* Ἴσθι *in principio addebatur*, inquit Barnesius, *ex glossa, ut puto, in textum irrepens.* Illud ἴσθι in Hervagiana secunda primum legitur. Eadem particulæ significatio ibid. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. Ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. Ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός. Iph. A. 1367. ΑΧ. Ἀντέχου θυγατρός. ΚΛ. Ὡς τῆσδ' (vulgo τοῦδ') οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται. Hel. 837. Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χεϱῶν. Sophocles Œd. C. 861. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, Ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειϱγάθῃ. Aj. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. Ὡς (vulgo ὥσθ') οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

Ibid. Schol. Οὐ κρινοῦμαι.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρινοῦμαι *litigabo* significat, ut recte a Porto aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ Κοινῇ ξυνέβημεν, κἀθέμεθα Φειδιππίδην.

597, 598. ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,] Rom. A. a corr. B. C. ἀλλ' εἴτι. Par. B. Rom. A. ante corr. D. E. ἀλλ' εἴτε.

597. Lasc. βούλῃ. Item v. 838. et sic Par. B. sec. βούλει.

Ibid. Omnes Rom. Par. B. D. Flor. 10, 15. Haun. Cott. σαυτῆς φυγῇ. Sic etiam ex conjectura Scaliger et Duportus. Admisit hanc scripturam Barnesius. Vulgatam σαυτῇ φυγῇ recte se habere putat Reiskius, qui vertit, *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugæ.* Quo sensu defendi fortasse posset φυγῇ, sed præstat φυγῆς, quod Reiskio in mentem non venisse miror. Lasc. Par. E. Mag. Put. σαυτῇ φυγῆς, quod admisit Musgravius.

598. Rom. A. ante corr. προσωφέλιμα.

599. λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,] Noster Phœn. 975. αὐτὸς δ' (ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ) θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Heracl. 502. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ, πρὶν κελευσθῆναι, γέρον, Θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ. Priore loco Aldus ἕτοιμός εἰμι edendo versum uno pede longiorem reddidit. Neque defuerunt qui θνήσκειν magis quam εἰμὶ delendum censerent. Præter Valckenarium, consulendus de hac ellipsi Matthiæ Gramm. Gr. §. 305. cum scriptoribus ab eo indicatis. Euripides εἰδέναι πρόθυμος dixit Hel. 1539.

600. ξένοις τε πέμπειν σύμβολ',] Schol. οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ· Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως. ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. Ed. Ven. ἐπιξενῶσθαι et ἀνενεοῦντο. Eubuli verba sic corrigit Reisigius p. 278. τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα Ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερ εἰς τὰ σύμβολα; Malim ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα. Aristophanes Vesp. 1102. ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια. De hospitali tessera dixit Samuel Petitus Miscell. I. 1. a Barnesio allegatus.

Ibid. οἳ δράσουσί σ' εὖ.] Par. B. Rom. C. a corr. E. οἳ δράσουσί σ' εὖ. Rom. C. ante corr. Haun. οἳ δράσουσ' εὖ. Rom. A. B. Flor. 10. οἱ δράσουσιν εὖ.

602. λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.] Par. B. Omnes Rom. ἀμείνονα. Par. E. οὐ μείονα.

603, 604. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν, Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου.] Reiskius οὐδ' αὖ τι δεξαίμεσθα, nescio quo consilio. Deinde Rom. C. μὴ δ' ἡμῖν δίδου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. μήθ' ἡμῖν δίδου, quod admisit Brunckius.

605. κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.] Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 12. ἔτι Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος, Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ ἐκεῖνό φησι τὸ ἰαμβεῖον (v. 666.), Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Rectius scholiastes, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, ut vulgo apud Sophoclem. Hinc liquet Euripidis Medeam Sophoclis Ajace antiquiorem esse, Porphyrii saltem sententia, modo sua a Porphyrio acceperit Clemens.

608, 609. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ Φίλους ἀπωθεῖ.] Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδείᾳ. Perpetua in his formis confusio [d].

609. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.] Flor. ἀλγυνεῖ, monente Valckenario ad Phœn. 576. (Flor. 10.) Simile est ἐκπεσεῖ, quod habet Rom. C. v. 438. Recte quidem, sed non consulto, nisi consulto ξυνοικεῖ pro ξυνοικῇ quatuor Romani v. 237.

612, 613. νύμφευ'. ἴσως γὰρ (σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.] Lasc. ἴίως et τοσοῦτον, duabus literis transpositis.

612. Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γάρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας. Comicum ad nostrum locum respexisse putat Valckenarius ad Phœn. 615.

614, 615, 616. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν Ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν.] Revocavi Porsoni emendationem παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, quam celato lectore repudiarat Matthiæ. Ita noster v. 414. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. Sophocles Œd. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ Προσθήσεις τάσδ' ἀράς. Plura exempla dedit Porsonus. [Hos versus aliter dividit Hermannus, q. v.]

616, 617. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.] Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἆλλά γ' ἡδίστη θεῶν Πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω. Hesychius: Ἅλις. ἱκανῶς, πληρέστον (sic cod. mendose), αὐταρκές. ἔτι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι. Scilicet v. 909. ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις.

Ibid. Rom. A. B. C. E. Par. B. Flor. 10, 15. οὕτως. Quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus adverbii quæ numeri ἓξ aut præpositionis ἐξ. Sed v. 439. omnes libri ἔχει γὰρ οὕτω ante distinctionem.

---

[d] Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quæ passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναίδεια, ut βασίλεια, *regina*, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, *regnum*, quæ non magis legitima est quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδίη κατοπάζῃ apud Hesiodum, ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ᾗς ὑπεροπλίῃσι aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis.

618, 619, 620. *μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χϱυσέων Τόξων ἐφίης, ἱμέρῳ Χρίσασ', ἄφυκτον ὀϊστόν.*] Aliter vulgo distributi sunt hi versus, quorum primus iambelegus est prima syllaba mutilus. Similis est v. 405. *καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.* Confer etiam hujus fabulæ v. 408. 807. Alc. 592, 593. Idem metrum versus 617. nisi quod ille syllaba longior est. Utrumque eodem ordine exhibet Æschylus Prom. 525. *Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις Θοίναις ποτινισσομένα Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς Ἄσβεστον πόρον.* Verbis *βουφόνοις—πόρον* respondet in antistropho versus ejus metri de quo nunc agitur, *μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.* *Χρυσέων* anapæstus est hic et infra v. 948. *δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν.* Cui respondet v. 955. *νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.* Apud tragicos sæpe legitur *χρύσεος* prima correpta. Primus hoc observavit Hermannus, quem vide Elem. Doctr. Metr. p. 44. Exempla præbent Sophocles Œd. T. 158, 188. Ant. 103. Euripides Iph. A. 1051. Iph. T. 1253. Tro. 520. 856. (ubi *χρύσεος* in *κρόκεος* metri caussa mutavit Barnesius) Bacch. 373.[e] Heracl. 916. Herc. 351. 396. El. 192.

618. Schol. Μὴ *δέποτ' ὦ δέσποινα.*) *τὸ ἑξῆς, μηδέποτε, ὦ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίης ἄφυκτον ὀϊστὸν, ἱμέρῳ χρίσασα. μὴ ποιήσῃς τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμὲ, ὦ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν.* Lasc. etiam *μηδέποτ'*, qui mox *χρίσασθ'* pro *χρίσασ'*. Par. B. *μήποτ'*. Observent autem tirones, Euripidem arcum ac sagittas Veneri tribuisse.

619. Rom. A. B. Flor. 2. Haun. Schol. Eustathius p. 568, 24. *ἐφίης*. Rom. C. E. Par. A. B. D. Flor. 10, 15. Put. Burn. *ἐφείης*, quod ex Porti conjectura reposuit Barnesius. Sic etiam H. Stephanus.

620. Ὀϊστὸν *in scansione ut* οἰστὸν *legendum*, inquit Barnesius. Similia monet ad Andr. 1134. *ὀϊστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι.* *Sed ad Herc. F.* 196. *audacior factus*, inquit Porsonus, *bene edidit* *μυϱίους οἰστοὺς ἀφείς.* Mœris p. 275. *Οἰστὸς, δισυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς.* Photius: *Οἰστὸς, δισυλλάβως, Ἀττικοὶ λέγουσι βέλος.* Similia sunt *οἶς, οἰζυρὸς, Οἰλεὺς* et alia, de quibus Piersonus ad Mœrin. Porsonus nostro loco dedit *οἰστόν*.

621, 622. *Στέϱγει δέ με σωφροσύνα, Δώϱημα κάλλιστον θεῶν.*] Hæc verba habet Stobæus tit. V. p. 63. [Vol. I. p. 146.] Rom. C. E. Haun. *στέργει*. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. 3 Florr. Vict. Mag. Stobæus, Scaliger, *στέϱγοι*, quod admisit Musgravius.

623, 624, 625. *μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη, Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέϱοις ἐπὶ λέκτϱοις, Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.*] Reiskius, προσβάλοις μ' (id est, μοι), ὦ δεινὰ Κύπρις. Melior scriptura esset προσβάλοι μοι δεινὰ Κύπρις. Sed utraque metro repugnat. Rom. C. προσβάλοιμι. Rom. A. B. E. Par. B. D. Flor. 10, 15. Put. Cott. προσβάλοι. Lasc. προσβάλλοι. Hi omnes ὦ omittunt. Recte igitur Porsonus προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. Pro θυμὸν in v. 624. Flor. 15. θεῶν supra scripto θυμόν.

---

[e] Vulgo, *ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν Χϱύσεα πτέϱυγα φέϱεις.* Barnesius *χϱύσεα πτεϱὰ* ex conjectura reposuit. Musgravius aut *κϱύφια πτεϱὰ* aut *κϱυφίαν πτύχα* legendum censet. Matthiæ *χϱυσέαν πτέϱυγα* dedit. Quæ scriptura nec metro nec sententiæ satisfacit. Quis enim unquam aureas alas Proserpinæ tribuit? Si legatur *χϱύσεα σκῆπτϱα φέϱεις*, utrique satisfactum erit.

625, 626. ἀπολέμους Εὐνὰς σεβίζουσ',] Schol. 'Απτολέμους.) ἐν τῷ εἶναι, ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα. Rom. D. Flor. 2, 10. ἀπολέμους εὐνάς. Rom. C. Par. B. Haun. ἀπτολέμους εὐνάς. Rom. A. ante corr. ἀπολέμους δ' εὐνάς. Rom. A. a corr. B. Lasc. ἀπτολέμους δ' εὐνὰς, quod admisit Porsonus. Rom. E. ἀπτολέμους ὀρμάς (sic). *Aptius forsan metra congruerent*, inquit Porsonus, *si legeremus*, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς. Scilicet ut cretico χρυσέων respondeat pæon quartus ἀπολέμους. Sed χρυσέων anapæstum esse monui. Non opus igitur ut ἀλλ' metri caussa addatur.

626. Omnes Rom. σεβίζουσα sine elisione.

626, 627. ὀξύφρων Κρίνει λέχη γυναικῶν.] Schol. κρῖναι. Edd. recentiores ante Barnesium κρίναι. Barnesius et sequentes omnes ante Porsonum κρῖναι. Reiskius κρίνειν. *Nam in vett. edd. est* κρίνει, inquit. Vertit Buchananus, *parata prompte expendere Lecti jugalis crimina.* Is igitur aut κρῖναι aut κρίνειν legendum putabat. Scaliger etiam κρῖναι. Buchanani interpretationem probat Heathius. Musgravius in Supplemento ῥίψαι, *rejicere*, *repudiare*, legendum suspicatur. Sed Rom. et Par. omnes, 3 Florr. Vict. Haun. Lasc. Burn. κρίνοι, quod admisit Porsonus. Sententiam verborum κρίνοι λέχη γυναικῶν recte dedisse videtur Buchananus. Sed ὀξύφρων, quod ille *parata* vertit, idem valet quod ὀξύθυμος v. 313.

628. Ὦ πάτρις, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,] Omnes Rom. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. ὦ δῶμα pro ὦ δῶμά τ' ἐμόν.

629—632. μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν, Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα Δυσπέρατον αἰῶν' Οἰκτροτάτων ἀχέων.] Reiskius ἐν (vel σὺν) ἀμηχανίαις, ut constructio sit, ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων. Doricam formam ἀμαχανίας de meo reposui.

631. Par. B. Lasc. δυσπέραστον. Flor. A. 10. Haun. δυσπέραντον. Vitiosus est aut hic versus aut antistrophicus 640. ᾤκτειρε παθοῦσαν[f].

632. Musgravius in Annotatione οἰκτρότατον ἀχέων, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavi, et ita Par. B. Vide ad v. 641.

633, 634, 635. θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, 'Αμέραν τάνδ' ἐξανύ-

---

[f] Noster Herc. 386. πέραν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ, Τάν τε Πηλιάδ' ἀκτὰν, 'Αναύρου παρὰ πύλας. Ita Aldus, in cujus scriptura verba Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον male respondent antistrophico versui 401. μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς. Hermannus ἐξεπείρασ' ὄχθαν dedit, Matthiæ ἐκπέρασεν ὄχθαν. Si ἐξεπείρασε penultima correpta bonæ notæ esset, nostro loco reponi fortasse posset δυσπείρατον. Sed vereor ut hoc idonea auctoritate nitatur. Malim, πέρα δ' ἀργυρορρύταν θ' Ἕβρου 'ξεπέρασεν ὀχθᾶν, et mox ἐσέβαινε.

σασα] Sic Rom. A. ante corr. C. D. E. *ἀμέραν τάδ'* (sic) *ἐξανύσασα* Par. B. Sed Rom. A. a corr. B. *πρὶν ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι.* Cujus scripturæ auctor sententiæ magis quam metro consuluit. Vulgata haud dubie sana est, licet difficilem habeat constructionem. Post verba *θανάτῳ πάρος δαμείην* potius *ἢ ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσαι* quam *ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα* exspectares. Ita Sophocles Œd. T. 830. *μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας, Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ θεῶν Βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.* Nec male se haberet *πρίν.* Idem El. 1131. *ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, Πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν Κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου.* Post verba *morte, morte prius domar*, neque *hoc die confecto*, quod apud plerosque legitur, neque *hunc diem attingens*, quod reposuit Musgravius, sed *quam hunc diem attigero* sequi debet. Quomodo autem hæc interpretatio cum recepta scriptura concilianda sit, mihi non liquet. [Hermannus hanc constructionem defendit, et hos versus (634, 5, 6,) aliter quam Elmsleius dividit in Annotat. ad h. l.]

635, 636. *μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.*] Rom. A. B. C. D. *μόχθων δ' οὐκ ἄλλος.* Par. B. Rom. E. Burn. *μόχθων οὐκ ἄλλος.* Schol. *Μόχθων οὐκ ἄλλος.*) *τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος.* Hanc scripturam admisi. Sed metro convenientius esset *μόχθων τίς ἄλλος*, cui scripturæ speciem addit similis locus apud Euripidem El. 1314. *Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, Ἢ γᾶς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν;* *Sæpe interrogativam expulit negativa*, inquit Porsonus ad Hec. 296.[g] Nihil usitatius quam *τίς ἄλλος* pro *οὐδεὶς ἄλλος.* Æschylus Prom. 438. *καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα Τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν;* Euripides Hec. 774. *Τίνος πρὸς ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσεν ξένος.*

636. Par. B. Rom. C. D. E. *πατρίας.* Rom. A. B. *πατρῴας.* Vide ad v. 420.

637, 638. *Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.*] Omnes Rom. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. Lasc. *ἔχω.*

639, 640, 641. *σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις Ὤικτειρε παθοῦσαν Δεινότατον παθέων.*] Rom. C. Flor. 2. Vict. *σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις.* Lasc. *σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς.*

640. Rom. C. Flor. 2, 15. Vict. *ᾤκτειρεν.* Heathius etiam *ᾤκτειρεν* metri caussa. Musgravii conjecturam *ᾤκτισεν* admisit Porsonus. Matthiæ *ᾤκτειρεν.* [Vide Herman. in Annotat. ad h. l.]

641. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 2, 10, 15. Haun.

---

[g] Aristophanes Nub. 1428. *σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας, καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ, Ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται. καίτοι τί διαφέρουσιν Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;* Edd. omnes ante Brunckium, qui interrogativam e duobus codd. reposuit, *καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν.* Euripides Œdipo Fragm. viii. *νοῦν χρὴ θεᾶσθ'. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας Ὄφελος, ὅτ' ἄν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.* Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. *τὸν νοῦν θεᾶσθ'* (i. e. *θεᾶσθε*) reponit. Malim, *νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας* etc. Ita noster Antiopa Fragm. xix. *εἰ νοῦς ἔνεστιν. εἰ δὲ μὴ, τί δει καλῆς Γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει;*

δεινότατα, quod si maturius animadversum esset, admissurum se fuisse monet Musgravius. Admisit Brunckius, cujus verba sunt: δεινότατα, *quod metrum requirit, præstant membr.* Imo, δεινότατα metrum corrumpit, modo servetur omnium librorum lectio οἰκτροτάτων v. 632. Revocavi igitur δεινότατον, quod defendit noster El. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας.

642, 643. ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ παρέσται Μὴ φίλους τιμᾶν,] Rom. A. B. Par. A. Flor. A. 10, 15. παρέστι, quod admisit Brunckius. Par. B. Rom. C. D. E. πάρεστιν.

643, 644. καθαρὰν Ἀνοίξαντι κλῆδα φρενῶν.] Rom. C. Par. B. sec. ἀνοίξαντι. Rom. A. B. D. E. Par. A. B. Flor. A. 15. Haun. ἀνοίξαντα, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 367. 727.

645. κἀμοὶ φίλος οὔποτ' ἔσται.] Omnes Rom. Flor. A. 10, 15. Haun. Lasc. Par. A. B. D. ἐμοὶ μὲν φίλος, quod admisit Musgravius. Mox Flor. 2. Vict. οὐκ ἔσται.

646, 647. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.] Flor. A. κάλλιστον, monente Valckenario ad Phœn. 538. Vide ad v. 67. 530.

647. Rom. A. B. C. Cott. φίλοις. Par. B. Rom. D. E. 3 Florr. Vict. Lasc. φίλους, quod in margine exhibet Barnesius, in textum admisit Musgravius. Pro προσφωνεῖν Haun. a pr. m. προσφέρειν, et in marg. a m. sec. προσφανεῖν.

648, 649. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος, Αἰγεῦ.] Euripides Or. 477. (471. Pors.) Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. Hipp. 1453. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πατέρ. De loquendi formula ὦ χαῖρε vide Porsonum ad Or. 470.

648. Schol. Σοφοῦ Πανδίονος.) εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ (malim τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει.

649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον;] Sic Rom. C. ante corr. D. E. Par. B. Sed Rom. A. B. C. a corr. Par. A. E. 3 Florr. ἐπιστρωφᾷ, quod recte admisit Musgravius. A νέμειν formatur νωμᾶν, a τρέπειν τρωπᾶν, a τρέχειν τρωχᾶν, a στρέφειν στρωφᾶν. A solo πέτεσθαι, monente Porsono, formantur ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι. Primitivam formam usurpat noster Hel. 83. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;

651. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;] Schol. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς.) τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δὲ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. Noster Ion. 223. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; Qui Barnesii annotata ad hæc verba legerit, plura haud requiret.

Ibid. Rom. C. D. a corr. E. θεσπιῳδόν. Rom. A. B. D. ante corr. θεσπιῳδῶν. Scriptura a stolido quodam librario profecta, qui θεσπιῳδῶν pro μαντευσόμενος seu χρησόμενος usurpari posse credebat.

Ibid. Rom. C. ἱκάνεις. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 10, 15. Par.

A. B. D. Cott. Schol. ἐστάλης, quod a Cantero Nov. Lect. IV. 1. monitus reposuit Barnesius. Lasc. ἐστάλλης, qui et σώττειραν v. 515. καλλῶς v. 739. μάλλιστα v. 914. ἀρρήξατ' v. 1244. τάλλαιν' v. 1246. ὅσσα v. 1259. ὁππόσον v. 1375. Lasc. A. etiam μολούσση v. 57. Sed unde ortum ἱκάνεις? Suspicor verba θεσπιῳδὸν ἱκάνεις in Euripidis fabula, quæ hodie non exstet, olim lecta esse.

653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;] Schol. Δεῦρ' ἀεί.) ἀντὶ τοῦ, μέχρι νῦν ἄπαις ὑπάρχεις; τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως. ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου, καὶ σημείωσαι. Vide an legendum: τὸ δὲ δεῦρ' ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. δεῦρο δὲ ἐπὶ χρόνου. Hesychius: 'Αεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κόννῳ. καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Cod. δεῦρο εἰς ἀεὶ τιν' εἰς βίον. Æschylus Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Euripides Or. 1662. (1678. Pors.) φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις Πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε. Phœn. 1215. (1224. Pors.) Ἔα τὰ λοιπά. δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Aristophanes Lys. 1137. εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Plura dabunt interpretes ad hæc loca, præcipue Porsonus ad Or. 1678.

654. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονός τινος τύχῃ.] Scripsi Ἄπαιδές ἐσμεν. Aldus ἄπαιδες ἐσμὲν etiam Ion. 304. sed γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. ἄπαιδές εἰσιν Suppl. 13. οὐ κλῶπές ἐσμεν. Hel. 561. De accentu verborum δαίμονός τινος vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93.

656. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.] Schol. Οὐκ ἐς μὲν εὐνῆς.) πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὅπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν. Oblitus est Æthræ Pitthei filiæ, quæ, cum Thesei mater fuerit, certe prætermitti non debebat. Notandum autem ἐς μὲν pro ἐσμὲν, quod vitium haud raro apud hunc grammaticum exhibet ed. Veneta. Vide ad v. 402.

658. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.] Id est, ἔπη σοφώτερα συμβαλεῖν ἢ κατ' ἄνδρα, *verba intellectu difficiliora quam pro hominum captu.* Plura hic observanda habeo. I. Oraculum σοφώτερα ἔπη appellat poëta eodem jure quo Sphingem σοφὴν παρθένον Phœn. 48. Quo sensu σοφὸς est cujus dicta nemo nisi σοφὸς intelligere potest. Hinc Aristophanes Ran. 1482. ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. Ibid. 1493. ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον. II. Σοφώτερα συμβαλεῖν ut ἀκοῦσαι μαλθακὰ v. 310. ῥάων φυλάσσειν v. 314. de qua constructione suo loco dictum est. III. Συμβαλεῖν, *intelligere*, ut apud nostrum Iph. T. 55. τοὖναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε. Or. 1393. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τἀν δόμοις. Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Id est, οὐκ εὖ μανθάνω. Neophron. citatum ad v. 668. IV. Verborum ἢ κατ' ἄνδρα constructionem magno exemplorum numero illustravit Matthiæ Gramm. Gr. §. 449. Præter alia contulit Platonem Cratylo p. 392. B. ταῦτα μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν. V. Ἄνδρα pro ἄνθρωπον, ut apud Sophoclem Œd. C. 566. ἐπεὶ Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς εἰς αὔριον Οὐ-

δὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας. Longe rarius *ἀνὴρ* pro *ἄνθρωπος* quam plurale *ἄνδρες* pro *ἄνθρωποι* usurpari monent grammatici.

659. *Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;*] Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. 3 Florr. Haun. *θέμις μὲν* (Lasc. *μέν*) *ἡμᾶς*, quod admisit Brunckius. Wyttenbachio Bibl. Crit. P. V. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro *δ' ἂν* legendum *δ' ἄρ'*. Sed recte legitur *μὲν*, de quo consulendus Matthiæ Gramm. Gr. §. 606. 4. qui præter alios allegat Platonem Charmide p. 153. C. *Παρεγένου μὲν, ἦ δ' ὃς, τῇ μάχῃ; Παρεγενόμην.* Idem Menone p. 82. B. ΣΩ. *Ἕλλην μέν ἐστι, καὶ Ἑλληνίζει;* ΜΕ. *Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.* Hoc exemplum attulit Heindorfius ad Theætetum p. 349. Plura addit p. 468. Vide ad *φρονεῖς μὲν ὀρθὰ* v. 1098. [Hermannus *θεμιστὸν* legit, q. v.]

660. *Μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.*] Noster Andr. 89. *ἀλλ' εἶμ', ἐπείτοι κοὐ περίβλεπτος βίος Δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.* Suppl. 878. *τούς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν Ἤχθαιρ', ἐπείτοι κοὐδὲν αἰτία πόλις, Κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.* Heracl. 508. *Οὐ δῆτ'. ἐπείτοι καὶ γέλωτος ἄξια, Στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους.* Ibid. 742. *ξύμμαχος γένοιό μοι Τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως Θείην. ἐπείτοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.* Plura hujus pleonasmi exempla si quis requirit, Porsoni annotationem legat, unde hæc depromsi.

661. *Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.*] Εἰ *hic dubitantis esse nequit, ut liquet e versu præcedenti: valet itaque* ἐπεὶ, quandoquidem. Ita Brunckius, qui rectius fortasse dixisset, verba *εἰ θέμις κλύειν* eodem fere modo *παρέλκειν* quo *εἴτι βούλει* v. 1287. [Negat hoc Hermannus in Annotat. ad h. l.]

662. *Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,*] Rom. A. *ἀσκοῦ μέν.* Schol. ita emendatum edimus e Par. B. et aliis codd. *Ἀσκοῦ με.*) *χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, Μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρᾳ* (*ἑτέρᾳ* Par. B.) *πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα προσβάλλειν,* (l. *προσβαλεῖν*) *μηρούς τε μηροῖς· δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον.* Ed. Ven. *χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἑτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἷα.* Plutarchus Theseo p. 2. C. oraculum Ægeo redditum his verbis exhibet: *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, Μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι.* Tzetzes ad Lycophronem v. 494. *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν. Μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.* Muretus Var. Lect. III. 14. *Τὸν προύχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν, Μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι.* Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante Cecropiæ pingues quam sis delatus in agros.* Quid proprio sensu sit *ἀσκοῦ*

ποδεῶν declarat Herodotus II. 121. 4. ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἀσκοὺς πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔῤῥεε ὁ οἶνος, etc. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. VII. 13.

663. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον; Non opus Reiskii conjectura, qui πρὶν ἂν Ægeo continuandum, cetera Medeæ tribuenda censet.

664. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.] Rom. A. B. Par. B. sec. Haun. Lasc. μολῶ.—Vide ad μολών v. 459.

665. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;] Euripides Hipp. 36. καὶ τήνδε σὺν γυναικὶ ναυστολεῖ χθόνα. Ceterum abundat ὡς. Incertus Rhes. 99. Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τάδ' ὁπλίζει χέρα; Euripides Iph. T. 558. Ὦ ξυνταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων; Idem Or. 794. ΟΡ. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. Ὡς τί δὴ τόδε; Soph. Œd. T. 1174. ΟΙ. Ὡς πρός τι χρείας; ΘΕ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

666. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.] Aldus Πιτθεύς τίς ἐστι. Lasc. Par. B. Rom. A. Πιτθεὺς τίς ἐστι. Edd. pleræque Πιτθεύς τις ἔστι. De Pittheo dixit Valckenarius ad Hipp. 11.

667—670. Παῖς—δορυξένων.] Hos quatuor versus Ægeo continuant Rom. A. B. Primum, secundum et quartum Ægeo, tertium Medeæ tribuunt Lasc. Par. A. B. D.

667. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.] Aldus, Lascaris aliique post Πέλοπος interpungunt. Melior est altera ratio, quæ Pittheum non solum εὐσεβέστατον, sed Pelopis filiorum εὐσεβέστατον facit. [Aldina interpunctio Hermanno placet, q. v.] Hunc versum citat scholiastes ad Hipp. 11. *Suspicor*, inquit Valckenarius, *hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron* δικαιότατος Κενταύρων *accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes* unus juris observantissimus: *certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestæ, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.*

668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.] Scripserat Par. B. κοινωνῆσαι. Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Ægeus apud Neophronem. Schol. ad v. 649. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν. Σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὄσσαν ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχάνως, Οἶδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phœn. 709. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. Σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' (Porsonus μολών γ' ἂν) ἤλπιζον μαθεῖν.

669. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.] Omnes ἀνὴρ ante Porsonum, qui reposuit ἁνήρ. Scripsi ἀνὴρ hic et v. 751.

Ibid. Schol. Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε.) ἐντριβὴς ὢν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς. Tragicus Rhes. 625. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός.

670. Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.] Rom. C. Flor. 2, 15. κἀμοὶ δέ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. D. Flor. 10. Haun. Put. κἀμοί γε, quod admisit Musgravius. Par. B. καμοίγε. Rectius Porsonus κἄμοιγε. Matthiæ κἀμοί γε revocavit. Credo, quia sic codices. Sed ἔγωγε et ἔμοιγε retracto accentu scribendum statuunt grammatici.

Ibid. Schol. Δορυξένων.) οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Sophocles El. 45. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.

671. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.] Rom. C. Flor. 15. τύχης.

672. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;] An dicitur ὄμμα συντέτηκε? Non opinor. Supplendum igitur τέγγεται vel aliquid ejusmodi. Frequentissima loquendi ratio, qua utitur Homerus Il. γ'. 326. οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ Ἵπποι ἀερσίποδες [ἕστασαν], καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Æschylus Prom. 21. ἵν' οὔτε φωνὴν [ἀκούσει], οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Plura dedit Brunckius ad Sophoclis Œd. T. 271. El. 435. Adde mea ad Heracl. 312.

Ibid. Ὅδε, *si bene, est ex antiqua scriptura, quæ ω non habebat, sed pro eo ο exarabat.* Ita Reiskius. Similiter noster El. 503. Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις; Nec dissimiliter Med. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. In his ὅδε significat ὧδε sive οὕτως, ut jam monui ad v. 49. 154. Vidit hoc Reiskius, sed nescio quid de confusione vocalium somniavit, quasi ante inventas η et ω nullum discrimen fuerit inter breves et longas syllabas.

673. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.] Rom. A. ut Aldus κάκιστός ἐστί μοι. Par. B. Lasc. κάκιστος ἐστί μοι. Ita Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiæ. [ita etiam Hermannus in Annotat. ad h. l.]

674. Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.] Ita Matthiæ. Edd. superiores φῄς hic et infra v. 1098. Heathio reclamante. Apud Platonem scriptum φηὶς in membranis Bodleianis, quæ ante exaratæ sunt quam subscribi cœpit ι. Sed codicum auctoritate potior est analogia, quæ postulat ut scribatur φὴς per simplicem vocalem.

676. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.] Schol. σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἀρχὴ, Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς. Vulgo πολιάσιν—ἄρχει μήδεια—δώμασι. Emendavit Valckenarius Diatrib. p. 200. Codd. ἐν Πελιάσιν. Tale exordium Æschylo potius vel Sophocli convenire videtur quam Euripidi. Quid inter ejus prologos et Sophoclis intersit, uno exemplo ostendit hujus scholiastes ad Phil. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσ-

σεὺς, καθὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ 'Οδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται.

678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;] Libri omnes, ni fallor, ἦπου, consentiente Pseudogregorio v. 143. Vertit Buchananus, *Nempe ausus istud facinus est fœdissimum?* Recte quidem ἦπου redditur *nempe*. Sed tam *nempe* quam ἦπου ab hujus loci sententia alienum est. Particula vel potius particulæ ἦπου significant οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν aut aliquid ejusmodi, ut plenius ad v. 1275. declarabo. Sed Ægeo præter exspectationem accidit Jasonis facinus, quod iterum confirmari sibi vult. (Recte Gl. in Fl. 10. ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.) Quo sensu dicere potuisset, Πρὸς θεῶν, ἔτλη γὰϱ ἔργον αἴσχιστον τόδε; Medea enim paullo ante v. 653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦϱ' ἀεὶ τείνεις βίον; Hinc correxi, Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε; [approbante Hermanno in Annotat. ad h. l.] Ita noster Hec. 765. Ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι; Ibid. 1047. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα, καὶ κϱατεῖς ξένου, Δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷάπεϱ λέγεις; Ibid. 1124. Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Or. 737. Ἦ γάϱ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; Ibid. 1595. Ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε; Ibid. 1600. ME. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; OP. Καὶ κϱατεῖν γε γῆς. Phœn. 1667. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε; Andr. 248. ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν; Adde Æschylum Prom. 744. 756. 973. Ag. 1375. Sophoclem Œd. T. 1000. 1039. 1173. Œd. C. 64. 863. Ant. 44. 574. Aj. 1133. Phil. 248. 322. 654. El. 1221. HΛ. Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; OP. Εἴπεϱ ἔμψυχός γ' ἐγώ. HΛ. Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; OP. τήνδε προσβλέψασά μου Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω[h]. Nostri, *What? Is the man alive? What? Are you he?*

679. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.] Lasc. Flor. 15. σάφ' οἶσθ'. Deinde edd. pleræque ex Hervagiana secunda πρὸ τοῦ divisim. Brunckius προτοῦ cum hac annotatione: *Sic membr. Lascaris et Aldus.* Sic etiam Rom. A. a corr. B. Sed A. ante corr. C. D. E. Par. B. πϱὸ τοῦ, quod revocavit Matthiæ.

680. ἐχθαίρων. Par. B. ἐχθραίρων (sic.)

681. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.] Sic Par. B. Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. Flor. 10. contra metrum πιστὸς δ' οὐκ ἔφυ.

682. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.] Ita Barnesius, pro ἴτω νῦν. Rom. B. ἴτώ νῦν. Par. B. ἴτω νῦν. Gl. in Par. A. ἐῤῥέτω, vereor ut recte. Vertit Buchananus, *Valeat, malitia si modo est quam prædicas.* Sensus est, μὴ φροντίσῃς αὐτοῦ. Nostri, *let him go.* Euripides Or. 1531. Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, 'Αλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Eodem sensu nostri, *let him come.* Vide ad v. 780. 801.

---

[h] Ibid. 385. Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν. *Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰϱ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulæ erasæ substitutum.* Hæc Brunckius, qui illud γὰϱ admittere debebat. Sophocles Phil. 654. Ἦ ταῦτα γὰϱ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;

Ibid. Par. B. Rom. B. E. Lasc. ἐστὶν, ut Aldus. Rom. A. C. ἐστί.

686. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι,] Rom. C. συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν. Par. B. Rom. A. D. E. Flor. 10, 15. συγγνωστὰ γὰρ ἦν. [Hermannus conjicit μεντἄρ.']

688. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.] Sic omnes Rom. nisi quod D. αὖ κακὸν λέγεις habet. et ita Flor. 10. Lasc. πϱὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. Par. B. πρὸς τοῦ τόδ' ἄλλο. sec. πρὸς τοῦτο δ'. Par. A. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 137. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν; Porsonus αὖ λέγεις revocavit, collato Or. 788. ΟΡ. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; Hic etiam fuerunt qui ἀγγελεῖς legerent.

689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.] Rom. A. D. E. Lasc. Par. A. B. 3 Florr. Vict. Haun. Put. φυγάδα γῆς Κορινθίας, quod admisit Brunckius. Rom. C. φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, eodem errore quo Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις supra v. 276. Rom. B. τῆσδε γῆς Κορινθίας, omisso φυγάδα. Alii, ut videtur, servato φυγάδα, verba τῆσδε γῆς Κορινθίας metri caussa in τῆσδ' ἔξω χθονὸς mutarunt, quod edidit Aldus.

690, 691. ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα. ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καϱτερεῖν δὲ βούλεται.] Burn. καρδίᾳ δὲ βούλεται. Sic etiam pro var. lect. Rom. A. Par. D. In Par. B. γρ. καρδία δὲ βούλεται. Probarunt hanc scripturam Musgravius et Porsonus, admisit Matthiæ. Schol. Καρτερεῖν.) ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ' Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος[i]. φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. Grammaticus igitur legisse videtur: Λόγῳ μὲν, οὐχὶ καρτερεῖν δὲ βούλεται. Vulgata sanissima mihi videtur. Καρτερεῖν *tolerare* significat, id est *injuriam mihi a Creonte illatam æquo animo sustinere*[k]. Noster Alc. 1074. χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Ibid. 1081. Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.

692, 693. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,] Omnes Rom. Flor. 10. Lasc. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Deinde Rom. C. E. Lasc. ἱκεσία γίνομαι (Lasc. γίγνομαι). 3 Florr. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίνομαι. Rom. A. B. D. Par. A. Mag. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι, quod admisit Brunckius. Par. B. ἱκεσία τε (hæc particula erasa) γίνομαι. Heathius conjecerat ἱκεσία δὲ γίγνομαι.

695. καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,] Rom. A. B. εἰσίδῃς. Par. B. Rom. C. E. Lasc. ἐσίδῃς.

696. δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.] De verbis δόμοις ἐφέστιον

---

[i] Sic ed. Ven. rectius fortasse quam ὁ δ', quod exhibent edd. nonnullæ. Eustathius p. 1790, 17. Ἀσίης καϱτεϱὸς μηλοτϱόφου. Hinc legi potest, ὁ δ' Ἀσίης τε καϱτεϱὸς μηλοτϱόφου. Vide Gaisfordium t. I. p. 317.

[k] "Hæc ex parte tantum vera sunt. "Nam καϱτεϱεῖν est quidem *ægro animo* "*aliquid sustinere*, sed, *quod ipsi* τῷ καϱτεϱοῦντι, non alii, *injucundum*, *grave*, "*odiosum est*. Si hoc loco verum esset "καϱτεϱεῖν, significaretur, ipsi Jasoni Me-"deæ exsilium grave accidisse, quod "longe secus est." Matthiæ.

vide Brunckium ad Sophoclis Trach. 262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον.

697, 698. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.] Rom. C. θάνοις. Rom. A. B. E. 3 Florr. θάνῃς vel θάνης. Par. B. θανῃς.

700, 701. παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς Σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.] Herodotus III. 85. a Porsono allegatus: Εἰ μὲν δὴ, ὦ δέσποτα, ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἢ βασιλέα εἶναι ἢ μὴ, θάρσεε τούτου εἵνεκε, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται. τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Ceterum v. 701. cum tribus sequentibus propter γονὰς omittit Flor. A. monente Valckenario ad Phœn. 360. Vide ad v. 761.

702, 703. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, Γύναι, πρόθυμός εἰμι,] Ita noster Heracl. 567. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων. ἐπεὶ Κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς, Πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας, Καὶ τοῦ δικαίου.

703, 704. πρῶτα μὲν θεῶν, Ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.] Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. Mag. Flor. 2, 15. Haun. ὧν μ' ἐπαγγέλλῃ (vel ἐπαγγέλῃ), quod admisit Brunckius, qui μ' pro μοι accipit. Flor. 10. ὧν μ' ἀπαγγέλλῃ. *Si quis pro* με *acciperet*, inquit Porsonus, *non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt*, εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. *Sed non necessarium puto pronomen.* Pronomen a librariis invectum est. Cujus erroris exempla nonnulla apponam. Euripides Or. 227. Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη. Quam scripturam revocavit Matthiæ. Ibid. 1607. ME. Οὔκουν σύ γ', OP. Οὐ γάρ μ' ἁνδάνουσιν αἱ κακαί. Sic præter alios Brunckius. Pronomen, quod solœcam reddit orationem, primus inseruit Kingius. Alc. 1083. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τις μ' ἐξάγει. Optime Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis IV. 7. p. 150. B. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει. Quam scripturam numerorum caussa a me propositam memorat Monkius. Eodem modo corrigendus noster Iph. A. 858. Δοῦλος, οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'. ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

705. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.] Schol. Εἰς τοῦ γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι.) κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφήνιστον, οὕτως. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμί. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκώς. Vertit Buchananus, *muneri namque huic ego Inefficax sum totus.* Simili sententia Portus, *ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus.* Reiskio placet φροῦδός εἰμι γᾶς, ut sensus sit, *hæc enim caussa est profectionis meæ.* Musgravius, *in hoc enim ego jam totus extra me sum.* Bothius, *Ich bin ein Greis*, γέρων εἰμι. Recte Scholiastes, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι[1].

---

[1] "Vellem exempla hujus usus addidisset. Donec ea afferantur, interpretabor, *Quod enim ad hoc attinet* (εἰς τοῦτο) *totus evanui, vires me defecerunt.*" Matthiæ.

706. οὕτω δ’ ἔχοιμι.] Sic Rom. A. B. C. Haun. Sed Rom. A. pro var. lect. D. E. Lasc. Par. B. D. E. Flor. 2, 10, 15. Mag. Burn. ἔχει μοι, quod admisit Musgravius. Hæc scriptura Heathio innotuisse videtur, cujus verba sunt: *Malim conjecturam viri cujusdam docti mihi autem ignoti sequutus legere,* οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτὸ, ad hunc igitur modum sese habent res meæ. Similiter Medea οὐχ ὧδ’ ἔχει μοι v. 301. ubi libri nonnulli οὐχ ὧδ’ ἔχοιμι. Reiskius legendum putabat οὕτω δ’ ἔχοι μ’ ἂν (id est, ἔχοι μοι ἂν), *ita haberent mihi omnia bene.*

706, 707. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, Πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.] *Invenuste admodum,* inquit Porsonus, *quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo,* πειϱάσομαι ’γὼ, *deleta distinctione post* χθόνα.

708. τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,] Rom. A. B. C. Flor. 2. τοσόνγε. Rectius Barnesius τόσον γε. Mag. Vict. τὸ σόν γε. Rom. D. E. Par. B. Flor. 10, 15. Lasc. Put. Burn, τοσόνδε, quod admisit Musgravius. *Vix quicquam refert,* inquit Porsonus. Deinde Rom. A. B. D. Par. B. μέντοι σοί. Rom. C. μέν σοι. σοί. Rom. E. μέντοι σύ. Postremo Rom. E. Par. B. Flor. 10. Lasc. προσημανῶ, minus recte.

710. αὐτὴ δ’ ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,] Rom. C. ἄνπερ—ἔλθοις. Par. B. ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθης. (sic.) Αὐτὴ hic αὐτομάτη valet.

711. μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτε.] Rom. A. B. C. E. Lasc. Par. A. B. D. 3 Florr. Vict. Haun. Mag. Put. μεθῶ τινὶ (vel τινι), quod admisit Brunckius.

712. ἐκ τῆσδε δ’ αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.] Vide Porsonum ad Hec. 812. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ’ ὑπεξάγεις πόδα;

714, 715. Ἔσται τάδ’. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι Τούτων, ἔχοιμ’ ἂν πάντα πϱὸς σέθεν καλῶς.] Si μοι et ἂν in unam syllabam coalescere possent, haud secus ac τοι et ἂν, libenter reponerem ἔχοι μ’ ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. Potius enim dicitur τόδε καλῶς ἔχει μοι quam τόδε καλῶς ἔχω. Ita Medea mox v. 739. Χαίρων ποϱεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. Similiter v. 306. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν. Noster etiam Iph. T. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ, Φροντιστέον μοι. Ibid. 604. πέμψει γὰϱ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Ibid. 754. Ἀλλ’ αὖθις ἔσται καινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ. Ibid. 1057. καὶ τἄμ’ ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας. (Hoc quidem exemplum ambiguum est. Sed ἔχειν ad τἀμὰ referunt interpretes.) Ibid. 1195. Καὶ τἀμά γ’ οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. Sed verborum ἔχοιμ’ ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς ratio diversa videtur, quippe quorum eadem maneret sententia, etiam si abesset καλῶς. Idem fere significat πάντ’ ἔχω quod πάντα καλῶς ἔχει μοι. Plenius de hac re dixi propter verba καὶ καλῶς ἔχει γάμους τυράννων v. 760.

716. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;] Mag. εἰς τί σοι τὸ δυσχερές;

717, 718. Πέποιθα. Πελίου δ’ ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος, Κϱέων τε.] Sic Aldus. Lasc. ἐχθρός ἔστι μοι. Rom. A. ἐχθρὸς ἐστί μοι. Par. B. ἐχθρὸς ἔστί μοι. Barnesius ἐχθρός ἐστί μοι. Musgravius ut Aldus. Sic etiam Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiæ.

718, 719. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, Ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίης ἐμέ·] Rom. C. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. (qui ὁρκίοις) E. Haun. τούτοισι δ'. Flor. 10, 15. τούτοισιν. Hi omnes, ni fallor, ζυγείς. Mag. ζυγοῖς, quod cum ὁρκίοισι adjectivi sensu sumto conjunctum fortasse explicari posset. Par. B. τούτοισι δ' ὁρκίοισι μὲν ζυγείς. Aliter unus e grammaticis quorum disjecta membra in scholiis leguntur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὅρκοις προκατειλημένος. Sed vix operæ pretium est hujusmodi erroribus immorari.

719. Magna diversitas in scriptura hujus versus. Pro Aldina μεθεῖσαν Rom. A. habet μεθῆσ' ἂν, θῆσ' in litura scripto. Rom. B. μεθῆς ἄν. Par. A. μεθῇς ἄν. Rom. C. E. Par. B. Mag. μεθεῖς ἄν. Rom. D. μεθεὶς ἂν cum Gl. ἐκδοίης, quam habet etiam Par. B. Par. D. E. μεθεῖσαν ut Aldus. Lasc. Put. Vict. Burn. μεθεῖ' ἄν. Hactenus de scriptis libris, in quorum numerum Lasc. referre soleo. Impressi plerique ante Barnesium μεθεῖσαν. H. tamen Stephanus μεθῇς ἂν, Muretum fortasse secutus. Canterus etiam: *Rectius* μεθῇς ἂν *Sch. legit, et sequenti versu* ἀνώμοτος. In nulla scholiorum ed. ante Barnesium legitur μεθῇς ἄν. Veneta primo οὐ μεθήσω, deinde οὐκ ἂν μεθεῖο habet. Barnesius tum apud scholiasten tum apud poëtam οὐ μεθῇς ἂν dedit. Quam scripturam purum putum solœcismum esse ne pueri quidem duodecennes hodie ignorant. Sed illis temporibus viri satis eruditi et per totam vitam in literis Græcis versati, sine minima vitii suspicione legebant οὐκ ἂν γράφῃς, οὐκ ἂν ἔχῃς et similia. Musgravius μεθεῖς ἂν reposuit, quod accipiendum monet quasi sit μεθείης. Confert μεθεῖμεν, σωθεῖμεν et similia. Brunckius μεθεῖς pro μεθείης Græcum non esse contendit. *Syncopen istius formæ optativi non patiuntur*, inquit, *nisi in personis pluralibus, quod pueris notum*, qui nondum ære lavantur. Scripsit igitur μεθεῖ' ἂν e Lasc. et Put. Ita ante viginti quinque annos scribendum monuerat Reiskius his verbis: *In vet. ed. est* μεθεῖ' ἂν, *quæ proba est lectio, neque debuerat mutari, pro* μεθεῖο [m]. Sed activa forma μεθεῖναι accusativum regit, media μεθέσθαι genitivum, auctore Dawesio p. 238.[n] Solœcum igitur est μεθεῖ' ἂν ἐμέ. Respondet Brunckius, regulam a Dawesio propositam non semper veram esse, nec minus bene dici μεθέσθαι τινὰ quam τινός. Citat Euripidem Phœn. 522. ἐκεῖνο δ' οὐχ' ἑκὼν μεθήσομαι, nec probat Valckenarii conjecturam ἐκείνου, quam admiserunt Porsonus et Matthiæ. Citat etiam Sophoclem El. 1276. μή μ' ἀποστερήσῃς Τῶν

---

[m] Vetus Reiskii editio est Brubachiana, cujus inspiciendæ copiam in præsentia cum non habeam, monendus est lector, verba *omnes editiones* et similia, quibus toties utor, eam editionem non comprehendere.

[u] Euripides Heracl. 108. Ἄθεον, ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει Ξένων προστροπάν. Multa de his verbis dixi, quæ hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse Ἄθεον—πέλει.

σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Ubi legendum ἁδονᾶν auctore Porsono. Quod ad nostrum locum attinet, ἐμὲ non a μεθεῖ' ἂν sed ab ἄγουσιν pendere monet Porsonus. Schol. ἐὰν γὰρ ὀμόσῃς μοι, τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς οὐκ ἂν μεθεῖο. οἷον, ἐξαιτουμένοις με ἄγειν οὐκ ἂν δοίης. Similiter alius grammaticus: τούτοις οὖν βουλομένοις ἐξαιτεῖσθαί με, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀμόσας. Gl. in Par. B. οὐκ ἐνδιδοίης.

Ibid. Aldus γαιής. Lasc. Florr. Vict. γαίας. Sic Barnesius, Brunckius et sequentes.

720, 721, 722. λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος, Φίλος γένοι' ἂν, κἀπὶ κηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο.] Sic Rom. omnes, nisi quod D. E. conjunctim κἀπικηρυκεύμασιν, consentientibus edd. omnibus jam inde ab Hervagiana secunda. Hæc verba ita explicat unus e scholiastis: Λόγοις δὲ συμβάς.) εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πϱὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πϱὸς ἐκείνους φιλίαν προκϱίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. Certum est hunc grammaticum in exemplo suo habuisse ἐνώμοτος et οὐκ ἂν πίθοιο. Vertit igitur Buchananus: *Verbis ligatus testibusque diis, meus Fies amicus, nec fidem præconibus Qui me reposcent facile habebis.* Neque aliam interpretationem admittit vulgata scriptura. Sed ea admissa, nulla oppositio est inter hæc verba et superiora ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, etc. Ipsæ particulæ ostendunt contraria esse ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς et λόγοις δὲ συμβάς. Recte alius Schol. μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. Idem: καὶ (f. εἰ δὲ) διὰ λόγων μόνων σύνθοιο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, ὅ ἐστι τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμένοις με ἐκδοίης ἂν αὐτοῖς. Recte etiam Muretus Var. Lect. VII. 3. καὶ θεῶν ἀνώμοτος legendum statuit, ut sensus sit: *at si nudis tantum sermonibus mecum conveneris, neque deos testes adhibueris, tum te fortassis amice cum illis geres.* De hac conjectura, quam probarant Canterus aliique, οὐδὲ γϱῦ dixit Barnesius. Eam ignorasse videtur Reiskius, qui verba λόγοις δὲ συμβὰς recte vertit *solis verbis mecum pactis*, deinde male conjicit κοὐ θεῶν ἐνώμοτος. Non κοὐ sed καὶ μὴ scripsisset Euripides. Heathius vulgatam retinendam, ita autem explicandam censet: *cum vero et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum* (Creontis scilicet et Peliæ domus), *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis.* Quod vero ad oppositionem attinet per particulas μὲν et δὲ indicatam, eam inter ἄγουσιν οὐ μεθῇς ἂν et φίλος γένοι' ἂν institui existimat. Ut alia omittam, oblitus est vir eruditus, aliud esse φίλος ἂν εἴης, aliud φίλος γένοι ἄν. Hoc non significat *amicitiam non violares*, sed *amicitiam coleres.* Heathii igitur ratio absurda est. Musgravius ἀνώμοτος, quod in Par. D. supra scriptum repererat, in textum admisit: et sic Flor. 2, 15. Vox est Euripidea satis nota ex Hipp. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φϱὴν ἀνώμοτος. Musgravium secuti sunt omnes post eum editores, neque ego dissentio. Legi tamen posset, λόγοις δὲ συμβὰς, μὴ θεῶν ἐνώμοτος. Sed præstare videtur ἀνώμοτος propter genitivum θεῶν, de quo videndus Matthiæ Gramm. Gr. §. 317. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 67. sibi aliquando in mentem venisse ait, λόγοισι δὲ ξυμβὰς θεῶν ἀνώμοτος. Sed numerosior est vulgata, cujus eadem est sententia. Hactenus hæc. Major difficultas in sequentibus verbis κἀπικηϱυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο, de quibus nunc dicendum.

721. Barnesius in margine κἀπικηρυκεύματα: Hoc ab aliis omnibus prætermissum e scholiis hausit. Grammatici verba sunt: ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχϱηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διᾱ. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paullo ante legitur: μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένϱιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρευκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διᾱ. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo. Par. B. φίλος γένοι' ἂν (Gl. λείπει τὸ ἐμοί) κἀπικηρυκεύμασιν.

722. Particula negativa οὐκ cum ea interpretatione, quam solam veram putant recentiorum plerique, nullo modo conciliari potest. Dicendum erat, φίλος γένοι' ἂν κἀπικηϱυκεύμασιν ἂν πίθοιο. Huic incommodo ut subveniret Muretus, verba κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο Latine reddidit *neque stabis iis quæ inter nos conventa sunt.* Respondet Musgravius, ἐπικηρυκεύματα non esse *conventa*, sed *petitiones per præconem*, quarum exempla præbent Euripidis Supplices et Heraclidæ. Neque πείθεσθαι significat *stare*, quod hoc sensu Græce dicitur ἐμμένειν. Scriptura igitur corrupta videtur. Non male Reiskius, licet paullo longius a recepta, κἀπικηρυκεύμασιν Αὐτῶν (vel τούτων) πίθοιο. Ex priori membro φίλος γένοι' ἂν suppleri potest ἄν. Musgravio placet ὦκ' ἂν πίθοιο. Simul monet ὦκα pro ὠκέως sæpius apud Homerum inveniri. Exempla e tragicis desiderat Brunckius, quæ cum non exstent, edidit κἀπικηρυκεύμασι Σύ γ' ἂν πίθοιο. Quæ scriptura, judice Porsono, et nimis emphatica est, et Ægeum ceteris hominibus pejorem facit. Qui enim σύ γε τοῦτο ποιήσεις dicit, rem, de qua agitur, tibi potius quam ceteris hominibus convenire putat. Porsonus igitur τάχ' ἂν πίθοιο scripsit ex conjectura Wyttenbachii, Bibl. Crit. II. 1. p. 67. quod egregie confirmatur, (ut Matthiæ observat,) verbis scholiastæ, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος. *Ne Ægeum offendat*, inquit Porsonus, *timorem suum isto* fortasse *moderatur Medea.* Nisi vera est hæc scriptura, saltem veri similis est. Sed olim legebatur, ut modo vidimus, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur an potius πίθοιο corruptum sit quam οὐκ ἄν. [De toto loco, v. 717—723. vide Herman. in Annotat. h. l.]

722, 723. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.] Aldus et Lasc. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι. Par. B. Rom. A. τοῖσδ' ὄλβος ἐστί.

724. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.] Valckenarius ad Phœn. 531. ἔδειξας ἐν λόγοις. Quam scripturam Sigonio, ni fallor, tribuit Canterus in margine exempli Hervagianæ secundæ, quod in bibliotheca Bodleiana exstat. Nihil facilius leniusve hac emendatione, quam ab Heathio Musgravioque probatam admisit Brunckius. Exempla ejusdem erroris præbet Porsonus ad Phœn. 540. Sed in solo fere Rom. C. (Flor. 2. Haun.) legitur ἐν λόγοις. Rom. A. B. D. E. Flor. A. 10, 15. Vict. Lasc. Cott. Par. omnes, ὦ γύναι, quo admisso, non amplius offendit ἔλεξας. Porsonus igitur ἔλεξας revocavit, ὦ γύναι admisit. *Idem est* ἔλεξας, inquit, *ac si dixisset*, ἔδειξας ἐν λόγοις.

726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,] Rom. A. τάδ' ἔστιν. Deinde Rom. C. Pseudogregorius v. 781. ἀσφαλέστερα. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. 3 Florr. Haun. Put. ἀσφαλέστατα, quod admisit Porsonus. In Rom. A. supra scriptum στερα. Revocavi comparativum, cui melius respondent verba τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον v. 728. quam superlativo. Pro superlativo faciunt verba κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα v. 905. et similia, quæ passim leguntur.

727. σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,] Reiskius ἔχειν προδεικνύναι. *Alias deberet* ἔχοντι *legi*, inquit. Par. B. ἔχοντα. sec. ἔχοντι. Constructio est, ni fallor, δεικνύναι (id est, φαίνεσθαι) σοῖς ἐχθροῖς σκῆψίν τιν' ἔχοντα. Dicitur δεικνύναι ἔχοντα ut δείξω σοφὸς γεγὼς v. 535. Quod ad dativum ἔχοντι attinet, nemo nescit accusativum recte se habere. Æschylus Prom. 216. κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, Ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Cujus constructionis exempla e nostra fabula attulit Brunckius ἀνοίξαντα v. 644. ἔχοντα v. 727. πάσχουσαν v. 797. κηδεύουσαν v. 858. Plura ex aliis fabulis ipse dedi ad Heracl. 693. p. 126.

728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε μᾶλλον.] Rom. C. Flor. 2. τὸ σὸν δ' ἄραρε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. τὸ σόν (Rom. E. τοσόν) τ' ἄραρε, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν. *Omnia mirifice pervertit*, inquit Porsonus, *sed ita pervertit, ut facile videas, eum* τὸ σὸν δ' ἄραρε *in exemplari suo reperisse.*

Ibid. ἐξηγοῦ θεούς.] Schol. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς, ἀντὶ τοῦ, ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι.

729. Ὄμνυ πέδον γῆς,] Rom. E. Par. B. Flor. 15. Haun. Lasc. ὄμνυε. Porsonus: *Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi* υω *pro* υμι *in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; sæpius mediæ, sæpissime novæ Comœdiæ poëtas. Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis ætatem; tantum enim occurrit*

ὀμνύῃ Av. 1610. συμπαραμιγνύων *in ultima ejus fabula Pluto* 710. *Cetera loca ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda.* Hæc ille. Quod ad ὀμνύῃ attinet, non nisi casu accidisse puto, ut nihil tale apud Æschylum, Sophoclem aut Euripidem legatur. Ὄμνυμι enim et similia verba nullum subjunctivum imperfectum apud Atticos habent, præter eum qui a forma communi ὀμνύω derivatur[o]. Nec dubitandum est, quin quivis tragicorum aut veterum comicorum æque libenter ὀμνύῃ dixisset ac γράφῃ aut λέγῃ, si subjunctivum ejus verbi postulasset sententia. Recte autem statuere videtur Porsonus, participium συμπαραμιγνύων recentioris Atticismi esse. Qui post Euclidem vixerunt, frequenter hac forma usi sunt. Amphis apud Stobæum tit. XXVII. p. 194. [Vol. I. p. 435.] Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται. Antiphanes ibid. Δέσποιν', ὅτ' ἄν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ, Ὦ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι, Οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ, Καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι. Alexis p. 195. [p. 436.] Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ, Τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν ἀεί. Diphilus tit. XXVIII. p. 196. [p. 439.] Ὅρκος δ' ἑταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου. Ἑκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ. Ὄμνυε autem, quod Euripidi tribuunt nonnulli libri, ne infimæ quidem ætatis comicos usurpaturos fuisse existimo. Hoc enim inter ὄμνυε et ὀμνύει interest, quod ὄμνυε brevem syllabam post υ habet, ὀμνύει longam. Hanc autem formam non usurpasse videntur comici, nisi quando υ longam syllabam sibi subjectam habebat. Dixerunt ὀμνύω, ὀμνύεις, ὀμνύει, ὀμνύων, ὀμνύοντες, minime vero ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὤμνυον, ὄμνυε, ὀμνυέτω. Saltem nihil tale in eorum reliquiis offendi. Vulgo quidem tribuitur Menandro apud Athenæum p. 502. E. τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος. Ἄκρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις Προύπινεν αὐτοῖς, ἀθλίους ἀπώλλυον. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentleius n. 153. Quæ hactenus dicta sunt, de activa tantum forma accipienda sunt. Media enim et passiva forma nunquam variasse videntur apud Atticos, a quorum sermone æque alienum fuisse credo ἀπολλύονται atque ἀπολλύομαι.

729, 730. πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.] Par. B. D. Flor. 2. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad v. 735. pertinere censet Musgravius. *Hic enim locum habere non potest*, ait, *propter vocem* τοὐμοῦ. Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἁγνὸν σέβας dixerunt Æschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenæum p. 602. E. Sophocles Œd. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Hæc exempla attulit Porsonus.

731. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.] Par. B. Rom. A. B.

---

[o] Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύῃ, perfectum ὀμόσῃ, plusquam perfectum ὀμωμοκὼς ᾖ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Græcorum ἀόριστον *præteritum perfectum*, eorum παρακείμενον *præsens plusquam perfectum* appellaremus.

D. E. μὴ δράσειν. Rom. C. μὴ δρᾶσαι. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι. [Idem versus Iph. T. 738.]

732. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,] Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium σῆς omittunt. Recte H. Stephanus ἐκ γῆς σῆς. Sic etiam in uno libro Scaliger, in altero ἐκ τῆς γῆς.

733, 734. μήτ' ἄλλος ἥν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.] Rom. C. D. E. Par. B. μεθήσειν ζῶν. Rom. A. B. Par. A. Flor. 10, 15. Mag. Put. (in quo supra scriptum ζῶν) μεθήσειν γῆς. Par. E. utrumque habet.

735, 736. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, Θεούς τε πάντας,] Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est) D. λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. Flor. 10. Haun. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Par. B. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturæ diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiæ concinnitate detrahunt. [Hanc lectionem defendit Hermannus in Annotat. ad h. l.] Tertiæ scripturæ λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς objicit Porsonus, quod copulam ineleganter post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiæ exempla satis frequenter apud tragicos occurrunt. Dixit noster verbi caussa infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. t. II. p. 282. Sed nemo non præferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Variam lectionem ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας a Musgravio ad v. 729. memoratam admisit Porsonus. Malim ἁγνὸν φάος, quod exstat apud Euripidem Hippolyto Καλυπτομένῳ Fragm. xiv. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς Ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Euripidem scripsisse ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hæ meræ sunt conjecturæ. Matthiæ, quem sequor, Aldinam revocavit.

736. ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.] Scripsi ἐμμενεῖν, ex emendatione meane dicam an Schæferi? Ambo enim in eam incidimus, sed ille prior occupavit. Latet in indice Græco alterius ed. Lipsiensis ab eo curatæ p. 519.[p] Simili vitio legitur apud Euripidem Phœn. 1246. ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις Ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται[q]. Mavult etiam Schæferus ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω. Ita

---

[p] Sententiam suam retractat Schæfer. ad Theocr. XXVII. v. 60.

[q] Isocrates περὶ τῆς Ἀντιδόσεως p. 314. C. ἀλλ' ὀμνύναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἦ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων καὶ τῶν ἀπολογουμένων. Scribendum ἀκροάσεσθαι.

legi posse nemo ignorat. Sed et recepta recte se habet. Supplendum τούτοις vel ἐκείνοις. Æque bene dicitur ἐμμενεῖν ἐκείνοις, ἅ σου κλύω, atque ἐμμενεῖν ἐκείνοις, οἷς σου κλύω. Utriusque constructionis exempla præbent scriptores de ellipsi, necnon Matthiæ Gramm. Gr. §. 473. 474. Par. B. ἐμμένειν ἅ σου κλύω supra scripto ὧν sec.

737. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;] Id est, τί παθεῖν εὔχει ἐὰν μὴ ὅρκῳ τῷδε ἐμμένῃς. Optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi non reperi. Sed etiam imperativus hanc formam nonnunquam induit. Bene Græcum esset, τί δράτω Σωκράτης; Id est, *Quid faciat vis Socrates?*

Ibid. Lasc. μὴ μένων solenni vitio, de quo vide ad verba ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς v. 1329. Par. B. μὴμμένων.

738. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.] Rom. B. δυσσεβοῦσι. Rom. A. B. C. D. Lasc. δυσεβοῦσι. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Lasc. etiam δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350. Fluctuant Romani, quod semel monuisse sufficit.

Ibid. Omnes Rom. Par. B. γίνεται. Sed Lasc. γίγνεται. Vide ad v. 14.

Ibid. Rom. A. B. E. Par. B. βροτῶν. Rom. C. Vict. Pseudogregorius v. 788. βροτοῖς.

741. πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.] Rom. C. Par. A. ὧν βούλομαι. Rom. A. B. E. Lasc. Par. D. E. 3 Florr. Vict. Put. Cott. ἃ βούλομαι, quod admisit Barnesius. Par. B. ἃ βούλομαι. Gl. ἀντὶ τοῦ ὧν βούλομαι. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. Ἃ ἃ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα.——καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. (Œd. C. 1106.) Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. *Utraque constructio proba,* inquit Porsonus. Noster Hec. 42. καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων Ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. Ibid. 51. τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, Ἔσται. Phœn. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει. Ibid. 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν. Præter Brunckium ad h. v. videndus Matthiæ Gramm. Gr. §. 363. Numerorum nihil referre videtur. Dixit noster Hipp. 1063. Μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα. Ubi nihil obstabat, quo minus diceret ὅρκον—ὃν ὤμοσα.

742, 743. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ Πελάσειε δόμοις,] Lasc. ἀλλάσσ' ὁ μαίας. Tragicus Rhes. 216. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν Πέμψειεν Ἑρμῆς. Quæ sequuntur verba, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ, Ægeo minus conveniunt. Πομπαῖον Ἑρμῆν, sed χθόνιον, invocat etiam Ajax apud Sophoclem v. 832. Neque hujus officii oblitus est Mercurius apud Aristophanem Pluto. Ἡγεμόνιον enim ipse se appellat v. 1160.

744, 745. ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων, Πράξειας,] Id est, interprete Porto, *et ea, quæcunque in animo habens festinas, perficias.* Malim, πράξειάς τε ἃ σπεύδεις, ἐπίνοιαν αὐτῶν κατέχων. Σπεύδειν hic *operam dare* significat. Idem est ἐπίνοιαν κατέχων quod ἐπιθυμίαν ἔχων. Noster Phœn. 411. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; Aristophanes Av. 403. κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ, Καὶ πόθεν ἔμολον, Ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Tragicus Rhes. 195. Μέγας ἀγὼν, μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν. Μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει.

745, 746. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.] Lasc. ἐπὶ γενναῖος ἀνήρ. Idem ἐπί σφας v. 1345. Notanda autem ellipsis infinitivi εἶναι, de quo nihil dixerunt interpretes. Noster supra v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι. Item v. 589. μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει. Infra v. 907. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις. Ita plerumque loquuntur tragici. Sed dixit Euripides Tro. 394. τὰ δ' Ἕκτορός σοι λύπρ' ἄκουσον, ὡς ἔχει. Δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανών. Sic etiam Hipp. 400. τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν. Δεδόκησαι usurpat etiam Aristophanes Vesp. 725.

747. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,] Hunc versum cum tribus sequentibus hoc ordine exhibet Lasc. νῦν καλλίνικοι—γενησόμεσθα—ὦ Ζεῦ—νῦν δ' ἐλπίς. Par. B. vulgatum ordinem sequitur.

748, 749. νῦν καλλίνικαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, Γενησόμεσθα,] Rom. C. καλλίνικαι. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. 3 Florr. Vict. Put. καλλίνικοι, quod admisit Musgravius. Scripturam mutavit, ipso fatente, propter similem terminationem vocis φίλαι. Hæc quidem pluribus exemplis ex eadem ῥήσει sumtis defendi posset. V. 755. ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα. V. 763. παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. V. 773. ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον. V. 779. οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed Græce dicitur ἡ καλλίνικος. De quo vide ad ἀπορθήτου v. 808. *Etiamsi forma altera legitima esset,* inquit Porsonus, *feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino.* Sic μολόντες v. 754. De hac constructione jam dictum ad v. 379. Scaliger etiam καλλίνικοι. Mox Rom. C. γενησόμεθα.

748. Desinit in hunc versum Rom. E.

749. κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.] Schol. Εἰς ὁδὸν γάρ.) ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. Flor. A. (cum Gl. γρ. βεβήκαμεν,) 10. πεφύκαμεν.

750. νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.] Reiskius: νῦν δ' ἐλπὶς *integre scribitur* νῦν δὴ ἐλπίς. Scribendum igitur νῦν δὴ 'λπίς. Quam elisionem cum exemplis confirmatam videro, legitimam esse credam. Recte νῦν δὲ propter νῦν καλλίνικοι v. 748. Vide ad v. 1039.

Ibid. Pseudogregorius v. 735. τίσαι, quod non contemnendum est, modo scribatur τῖσαι. Æschylus Theb. 373. ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Euripides Or. 777. Μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν; Alc. 144. Ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σώσασθαι βίον. Hel. 439. ἐλπὶς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων Λαβεῖν τι ναύταις. Thucydides III. 3. καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. Xenophon Hist. Gr. VI. 5, 35. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Demosthenes Olynth. I. p. 3. C. σκοπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι. Futurum præter alios habet noster infra v. 1000. Sic etiam Alc. 294. μόνος γὰϱ αὐτοῖς ἦσθα, κοὔτις ἐλπὶς ἦν, Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα. Æschylus Agam. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἥξειν πάλιν. Ita maluit quam ἐλθεῖν aut μολεῖν[r]. Diversam ab harum utraque constructionem habet ibid. 1443. οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, Ἕως ἂν αἴθῃ πῦϱ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί. [De tali infinitivorum constructione vide Herman. in Annotat. ah h. l.]

751. οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ,] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. B. οὗτος γὰρ ἀνὴρ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum* ὡ 'νὴρ, ait, *forte est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in* ἀνὴρ *ancipitem esse.* Cujus sententiæ auctorem citat Valckenarium ad Phœn. 1650. ubi vulgo legitur, Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται. Postea vero errorem suum vidit et agnovit. *Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas, in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in* ἀνὴρ *corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi.* Hæc sunt ejus verba ad Sophoclis Œd. C. 630. γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο, ubi contra omnes libros γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' dedit. Ad v. 1486. ejus fabulæ hæc monet: *Optime in Eurip. Medea* 769. [751.] *Aldus edidit* οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ, *quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis* v. 687. [669.] *edere,* Σοφὸς γὰρ ὡ 'νὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. Porsonus utrobique 'ἀνὴρ, quod in ἀνὴϱ mutavi.

Ibid. ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,] Nostri, *where I was most at a loss, where I was weakest.* Euripides Ion. 363. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

752. λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.] Par. B. Rom. C. πέφανται. Rom. A. B. πέφασται. Rom. D. Haun. πέφαται.

753. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,] Reiskius: πρυμνίτην. Male. A πρῶϱα fit πρωράτης, a πρύμνη πρυμνήτης, quod proprie κυβερνήτης significat. Hinc Æschylus Eum. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. Ibid. 768. μήτοι τίν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς Ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Nostro loco πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πϱυμνήσιον, quo utitur poëta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι κάλῳς Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Schol. Ἐκ τοῦ δ' ἀνάψομεν.) παυσόμεθα τῶν ταϱασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Hæc verba explicat Hesychius: Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία. Hinc noster Hec. 539. λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια Νεῶν δὸς ἡμῖν. Ceterum Herva-

---

[r] Dixit tamen paullo ante v. 683. γένοιτο δ' ὡς ἄϱιστα. Μενέλεων γὰϱ οὖν Πρῶτόν τε καὶ μάλιστα πϱοσδόκα μολεῖν. Futurum est μολεῖσθαι, quod usurpant Æschylus Prom. 689. Sophocles Œd. C. 1742.

giana secunda aliæque nonnullæ pro *κάλων* habent *κύκλων*, quod in exemplo suo correxit Scaliger.

755, 756. *ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα Λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.*] Schol. *Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν.*) *μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα* (ed. Ven. *ἡδέα*) *μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως.* Sensus est, *δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, accipe sermones, qui delectandi caussa non dicuntur.*

759, 760. *μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους, Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα,*] Conjecturæ sunt, Barnesii *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταυτὰ*, Reiskii *ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα.* Sed idem efficit vulgata. Verba *ταῦτα δοκεῖ μοι* significant *his assentior*, eoque sensu exstant apud nostrum Heracl. 1053.

760, 761. *καὶ καλῶς ἔχει, Γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,*] Rom. A. B. C. Flor. Par. omnes, *καὶ καλῶς ἔχει.* Edd. pleræque ex Hervagiana secunda *καὶ καλῶς ἔχειν.* Quæ scriptura, licet e sola conjectura nata videatur, hoc argumento se commendat, quod post *δοκεῖ* facile irrepere potuit *ἔχει.* Legi quidem posset, expulso v. 761. *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει, Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.* De qua constructionis mutatione mox dicam. Gl. in Par. B. *ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς γάμους τῶν τυράννων.* Servato etiam v. 761. erunt quibus placeat *ἔχει* hoc sensu, *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ αὐτὸς καλῶς ἔχει γάμους τυράννων.* Sed rectius dicitur *καλῶς ἔχει μοι ὁ γάμος* quam *καλῶς ἔχω τὸν γάμον*, ut jam monui ad v. 715. Retinendum igitur *ἔχειν.* Si perspicuitati studuisset poëta, post verba *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα* potius *καὶ καλῶς ἔχουσι γάμοι τυράννων* quam *καὶ καλῶς ἔχειν γάμους τυράννων* dixisset. Sed Atticæ vel elegantiæ vel negligentiæ est *ἔχειν.* *Hoc enim pendet a verbo λέξω, quod præcedit*, inquit Portus, *et ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetitum subauditur.* Ita Thucydides III. 3. *ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ, ἐν ᾗ πανδημὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω.* Ibid. 25. *καὶ ἔλεγε τοῖς προέδροις, ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες παρέσονται, ἃς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς· προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος.* Quæ exempla suppeditavit mihi E. F. Poppo Observat. Crit. in Thucyd. p. 185. Nihil igitur difficultatis haberent hæc verba, ni sequerentur, *καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα*, in quibus non dicitur quid *ξύμφορον* sit et *καλῶς ἐγνωσμένον.* Reiskius ita legendum et interpungendum censuit: *ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα καὶ καλῶς ἔχει, Γάμους τυράννων θ', οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, Καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς εἰργασμένα. Σύμφορα et εἰργασμένα*, inquit, *est pro σύμφερόν τι et εἰργασμένον.* Idem Reiskius Miscell. Nov. Lips. T. V. p. 719. a Valckenario ad Phœn. 1286. laudatus, medium versum delendum censet, utpote spurium et e v. 17. 565. 683. conflatum. Sed si v. 761. ex his conflatus est, nullus apud Euripidem versus est, quin simili argumento *νοθείας* convinci possit. Paullo majoris momenti est, quod cod. Flor. versum 761. omittit, præsertim cum hoc ignorasse videatur Reiskius. Tantum huic argumento tribuit Brunckius, ut versum, quem manifesto spurium et insititium appellat, audacter expulerit. [Ita quoque Porsonus: vid. Herman. in Annotat. ad h. l.] Sed ab eodem codice absunt versus 700—703. idque propter γονὰς, ut recte monet Valckenarius ad Phœn. 363. Ab eodem codice absunt Phœn. 362, 3. propter ἔχει, Phœn. 1608—13. propter βίον, Andr. 742, 3. propter ἀντιλήψεται, Andr. 933, 4. propter δόμοις, Alc. 1068—73. propter duas tantum syllabas similes vocum ὀμμάτων et δωμάτων. Si toties propter homœoteleuton in eo libro erratum est, facile mihi concessum iri arbitror, non aliam caussam quærendam esse, cur in eo desit nostræ fabulæ v. 761. quem agnoscunt Rom. A. B. C. D. Revocavit eum Matthiæ, sed uncinis inclusit. Revocavit etiam Aldinam καὶ καλῶς ἔχει.

762. καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.] Rom. C. Flor. 2. Vict. εἰργασμένα. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Cott. ἐγνωσμένα, quod admisit Musgravius. Sensus est δεδογμένα. Exempla pete ab H. Stephano v. Γινώσκω. Hic autem versus ut cum superioribus connectatur, ταῦτα supplent interpretes. Vertit Portus, *et utilia* hæc *esse, et recte facta.*

764, 765. οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίους ἐπὶ χθονὸς Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,] Rectius πολεμίας, de quo mox. Non intelligo quo jure dicatur οὐχ ὡς λιποῦσα post verba παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. Potius exspectassem οὐχ ὡς λείψουσα. Noster Tro. 740. ὦ λέκτρα τἀμὰ δυστυχῆ τε καὶ γάμοι, Οἷς ἦλθον εἰς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε, Οὐχ ὡς σφάγιον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, Ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου. Mendosa quidem est hæc scriptura, sed recte se habere videtur τέξουσα[s]. Cum metro repugnet λείψουσα, vide an legendum λιποῦσ' ἂν, quod idem fere significat. Nam vix quidquam refert, utrum οὐ λείψω παῖδας an οὐκ ἂν λίποιμι παῖδας dicat Medea. Ita Agamemnon apud Euripidem Iph. A. 94. κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν, Ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν. Id est, ὡς οὔποτε τλησόμενος. Ceterum non male Burgesius οὐχ ὡς λίπω σφε. Quæ scriptura ut admitti possit, delendus est v. 765. quem pro spurio habuit Brunckius, utpote conflatum e v. 1028, 9. οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. Ita igitur procedet oratio: παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, Οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονὸς, Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.

Ibid. Rom. C. πολεμίους, ut Aldus. Edd. recentiores ante Musgravium πολεμίων. Rom. A. B. D. Par. B. 3 Florr. Vict. Haun. Lasc. Mag. Put. πολεμίας, quod admisit Musgravius. Sic etiam

---

[s] Seidlerus et Matthiæ, οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμοί. Sed σφαγεῖον alienum esse a sententia jamdudum monuit Musgravius. Nec belle dicitur τέξουσ' ἐμοὶ σφαγεῖον Δαναΐδαις, quod minime defendit exemplum a Seidlero allatum, Ἄκουσον, ὧς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενὶ, in quo dativus uterque ad eandem personam spectat.

H. Stephanus. Frequens est confusio vocalis α et diphthongi οὐ[t]. Vide ad v. 348.

765. Rom. C. Lasc. καθ' ὑβρίσαι. Sic etiam Rom. C. v. 1029. ubi Lasc. recte καθυβρίσαι. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 68. quia brevi præcessit παῖδας τοὺς ἐμοὺς, hic legendum suspicatur, ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς καθυβρίσαι.

767. πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,] Rom. A. a corr. B. C. D. Par. B. αὐτούς. Rom. A. ante corr. αὐτοῖς. Valckenarius ad Phœn. 1286. αὐτῇ. Ita enim legi monet v. 917. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολύ. Hæc conjectura ut admittatur, delendus est v. 768. de quo mox dicturus sum. Admisit eam Brunckius. Porsonus vero, licet versum 768. omiserit, αὐτοὺς revocavit.

768. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,] Sic Par. B. at Rom. C. Schol. φυγεῖν. Aldus τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα etiam v. 910. 913. sed μὴ φυγεῖν χθόνα v. 941. ubi plura de hac diversitate. Nunc de γνησιότητι hujus versus dicendum est. Si Valckenario credis, inauditam ellipsin exhibent verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Suspicor etiam superiora νύμφῃ φέροντας post δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν abundare ei visa esse, licet hanc sententiam diserte non expresserit. Quod ad ellipsin attinet, utinam nulla difficilior neque durior apud tragicos exstaret. *Passim ante infinitivum* ὥστε *paullo durius deest*, inquit Schæferus ad Bosium p. 492=490. Sed hic potius supplendum videtur ἱκετεύοντας, quod in superioribus verbis quodammodo comprehenditur. Verba autem νύμφῃ φέροντας multum abest quin abundent. Significant enim *nuptiarum prætextu ferentes*. Dona sua φερνὰς appellat Medea v. 926. Eadem apud Senecam dicit v. 575. *Hæc nostra nati dona nubenti ferant*. Valckenario obsecutus versum omisit Brunckius. Deest in Haun. a m. sec. in margine additus. Revocavit eum Matthiæ, sed uncinis inclusit. Dedi quod vulgo legitur. Sed pæne persuasum habeo, aliam eamque meliorem scripturam olim exstitisse, cujus vestigia his verbis exhibet Schol. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Hinc nihil aliud extricari potest, quam pro τήνδε legendum δῆθεν. Δῆθεν quidem metro repugnat. Sed vulgo legitur δῆθε apud Euripidem El. 268. In mentem mihi venerat, νύμφῃ φέροντας δῆθε, μὴ φεύγειν χθόνα. Sed minus placebat δῆθε, ut ad v. 787. declaravi.

768*. λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.] Hic versus totidem verbis legitur iterum v. 919. nisi quod edd. pleræque ibi pro πλόκον habent στέφος, quod hic etiam ex Par. A. admisit Brunckius. Porsonus πλόκον revocavit, Matthiæ στέφος. Flor. πλόκαμον.

---

[t] Noster Heracl. 143. δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες, πόλιν, Αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας. Recte Scaliger, κυρίας. Vulgata eodem vitio laborat quo ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. ἀπλοῦν—βιοτὰν Herc. 663. Πυθίου δενδρῶτι πέτρα ibid. 790.

Ex eodem Par. A. ordinem versuum mutavit Musgravius, apud quem hoc ordine leguntur: πέμψω—λεπτόν—νύμφῃ.—Matthiæ ut vulgo. Eo excepto, nuperos editores hæc quæstio non tangit. Brunckius enim, Beckius et Porsonus versum quem ultimo loco collocarat Musgravius, omnino omiserunt. Ego medium omisi. Non opus ut bis iisdem verbis declaret Medea, quænam dona Creusæ missura sit. Hic satis est κόσμον dicere. Altero loco, cum omnia jam parata sunt, et ipse κόσμος pannis involutus, vel potius pyxide sive arcula inclusus, spectatorum oculis proponitur, non male additur hic versus, quo audito, facilius ad rei eventum properat animus. [De hoc versu, omittendus sit necne, vid. Herman. in Annotat. ad h. l.]

769. κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,] Reiskius κἂν παραλαβοῦσα. Observent tirones ἀμφιθῇ pro ἀμφιθῆται. Ita v. 950. ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ Θήσει τὸν Αΐδα κόσμον αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα. Item v. 1129. χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις. Euripides Erechtheo Fragm. vi. ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα πόλιον στεφανώσας. Idem Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν, Στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset ἀμφιθῆται, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. ὅτ' ἂν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν, Ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί. Qui tamen dixit ibid. 1159. φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.

770. κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης,] Euripidea quidem esse videntur verba ὃς ἂν θίγῃ κόρης, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta. Hic longe præstaret ὃς ἂν θίγῃ νεκροῦ. Infra v. 1171. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν Νεκροῦ. [Elmsleio minime consentit Hermannus in Annotat. ad h. l.]

771. τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.] Rom. A. B. C. a corr. χρίσω. Rom. C. et Par. B. ante corr. D. Lasc. χρήσω.

772. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.] *Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est.* Hoc Musgravii monitum male retulit Porsonus ad v. 783. δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις. Schol. Ἐνταῦθα μέντοι.) μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἵστημι τὸν λόγον σιωπῶντα.

773, 774. ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον Τοὐντεῦθεν ἡμῖν.] Rom. C. D. Par. B. τοὐντεῦθεν ἡμῖν. Rom. A. τοὐνθένδ' ἐν ἡμῖν, supra scripto γρ. τευ. Rom. B. τοὐνθένδεν ἡμῖν. An olim lectum τοὐνθένδε γ' ἡμῖν? Sophocles Phil. 895. Πάπαι, τί δῆτ' ἂν δῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;

774, 775. τέκνα γὰρ κατακτανῶ Τἄμ'] Rom. A. B. D. Par. B. κατακτανῶ. Rom. C. Par. A. Flor. 15. Haun. κατακτενῶ, quod Novembri mense admisit Brunckius. Idem mense Julio ejusdem anni κατακτανεῖτε pro κατακτενεῖτε dederat apud Euripidem Or. 938. Futurum κτανῶ Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo κτείνω duo futura κτενῶ et κτανῶ tribuere, quam duos aoristos ἔκτεινα et ἔκτανον[u]. [Vide omnino Herman. in Annotat. ad h. l.]

775. (οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται),] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatius esset οὐκ ἔστιν, οὐδείς ἐστιν, τίς ἐστιν, sequente scilicet ὅστις. Ita noster infra v. 1306. οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ Ἔτλη πόθ'. Hec. 296. Τίς ἐστιν (alii οὐκ ἔστιν) οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Ibid. 864. Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος. Phœn. 597. Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Alc. 786. κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται, Τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Ibid. 851. οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται Μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ. Iph. A. 525. Οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅτι σὲ κἀμὲ πημανεῖ. Heracl. 414. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ, Ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα; Ibid. 976. τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς, Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ion. 369. Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε. Herc. 1216. οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος, Ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν. El. 903. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι. Sthenobœa v. 1. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Οὔτις vero plerumque subjectum sibi habet ὅς. Æschylus Eum. 739. Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο. Euripides Alc. 191. ἡ δὲ δεξιὰν Προύτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς, Ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῤῥήθη πάλιν. Ibid. 505. ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον Τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὄψεται. Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται Τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως. Facile reponi posset ὅς νιν ἐξαιρήσεται, si opus esset. Sed vulgata sana videtur. Non ejusdem quidem constructionis, sed non valde diversæ exempla exstant satis multa. Sophocles Œd. C. 1167. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγενὴς Ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν. Euripides Andr. 915. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; El. 630. Ἠπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Aristophanes Eccl. 477. ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ [Fuse hanc rem tractat Hermannus in Annotat. ad h. l.]

776. δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,] Flor. apud Valckenarium ad Hipp. 1062. συγχέσυσ', id est, συγχέουσ'.

777, 778. ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον Φεύγουσα,] Id est, ἐπὶ φόνῳ, *propter cædem*. Noster Hipp. 34. ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν. Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Œneo v. 1. Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, Ὤκησεν Ἄργος. Matthiæ interpretatur, *Piaculum e cæde conceptum exsilio expiare studens.* Sic φόνος Iph. T. 1177. 1210.

---

[u] Hoc argumento non defenderetur futurum ἀκοκτανῶ, si ea forma uspiam exstaret. Aoristum enim ἀπέκτανον solus usurpat Rhesi scriptor. v. 978. οὐ ῥύσεταί νιν Παλλὰς, ἥ σ' ἀπέκτανε. Qui si comicus fuisset, audacter reponerem ἀπέκτονε. Sed ἀπέκτονα non videtur tragicis in usu fuisse. Corrigendus Æschylus Eum. 590. τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Ἀπέκτονα a comicis et prosæ orationis scriptoribus usurpatum est, κατέκτονα vero, quantum memini, a nemine. Scribendum igitur κατέκτανες. Ita mox v. 594. Εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες. Sic etiam κατέκτανε v. 605. κατέκτανεν v. 608. κατέκτανον v. 613.

778. καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.] Noster infra v. 1295. ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον. Alc. 627. ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

780. ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος;] Ita mox v. 801. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι. Heracl. 454. ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ, Καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι Τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω. Hac loquendi formula utuntur, qui constanti animo mali aliquid tolerare, aut periculum subire decreverunt. Plenius noster Or. 791. ΟΡ. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. Τόδ' οὖν ἴτω. ΟΡ. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ibid. Rom. C. τί μοι ζῆν κέρδος. Rom. A. B. D. Par. B. Flor. A. 10, 15. Lasc. τί μοι ζῆν ἔτι (Rom. D. ἔστι) κέρδος. Natus error e v. 143.

780, 781. οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς, Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀπαλλαγὴ κακῶν.] Rom. A. B. C. Lasc. Haun. οὔτε μοι. Rom. D. οὔτε μοι.

781. Aldus οὔτ' οἶκος ἐστίν. Sic etiam Par. A. B. Lasc.

Ibid. Rom. A. B. C. D. οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν, ut vulgo. In A. supra scriptum ἀπαλλαγὴ, quam varietatem agnoscunt etiam Par. B. D.

784. ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.] Rom. A. B. D. Par. B. τίσει. Rom. C. Mag. Flor. 2, 15. Vict. Put. δώσει. Vulgo legitur τίσειν δίκην supra v. 750. δώσει δίκην infra v. 1265. Ubi fluctuant codices, deterius videtur δώσει, utpote ex interpretatione natum. Sophocles Aj. 113. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Gl. δώσει.

785, 786. οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε Ζῶντας τολοιπὸν,] Cicero Oratore c. 46. *Itaque idem poëta, qui inusitatius contraxerat* patris mei meum factum pudet, *pro* meorum factorum,—*non dicit* liberum,—*sed, ut isti volunt*, neque tuum unquam in gremium extollas liberorum ex te genus. Male hæc verba ad Ennii Medeam retulisse mihi videntur viri docti. Si Ennii sunt, nihil obstat quo minus ad ejus Phœnicem referantur, de quo videndus Valckenarius Diatrib. c. xxiv. Verba Amyntoris esse possunt, μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex Homero Il. ί. 455. translata.

786. Aldus τολοιπὸν etiam v. 1097. 1350. V. 786. Rom. A. C. τολοιπὸν, Rom. B. D. Par. B. τὸ λοιπόν.

786, 787. οὔτε τῆς νεοζύγου Νύμφης τεκνώσει παῖδ'.] Mag. Vict. νεωζύγου. Æque bene legeretur νεοζυγοῦς aut νεόζυγος. Hoc exstat apud Euripidem Fragm. Inc. clxvii. 3. εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Illud apud Æschylum Prom. 1008. δακὼν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγὴς Πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. Vide ad νεοδμῆτες v. 1333.

787. Rom. A. B. C. D. παῖδ'. In A. supra scriptum γϱ. δας. Reiskius ad v. 1316. diphthongum in παῖδας ancipitem esse statuit.

Hoc si minus placet, non desunt exempla quæ singulare παῖδα defendant. Euripides Phœn. 19. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς. El. 22. ex emendatione Porsoni ad Med. 5. δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις[x]. Aristophanes Vesp. 1128. Ἔπειτα παῖδα χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, Ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται.

787, 788. ἐπεὶ κακῶς κακὴν Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.] Rom. A. C. κακῶς κακήν. Lasc. Par. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. κακὴν κακῶς, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. Euripides Tro. 1055. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς Κακὴ θανεῖται. Cycl. 267. ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ Οἱ παῖδες ἀπόλοινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν Αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Simili modo Æschylus Prom. 954. νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatior est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Sic etiam Sophocles Œd. T. 248. Aj. 839. (ubi legitur κακοὺς κάκιστα) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura congessit Wetstenius ad Matthæi verba κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς c. xxi. 41. Sophocles etiam στυγερὸν στυγερῶς dixit Phil. 166. δεινὰν δεινῶς El. 198. Euripides πάντες πάντως Med. 826. περισσὰν περισσῶς Bacch. 1195. Aristophanes καλὴ καλῶς Ach. 252. Eccl. 725.

789. μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,] De adjectivo φαῦλος vide Ruhnkenium ad Timæum p. 268.

793. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,] Sic Par. B. at Flor. Cott. ἐκοινώσω, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ita v. 668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. Schol. Ἐπείπερ ἡμῖν.) τὸ ἑξῆς, ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώνησας λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα. Diversa sunt κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud *rem aliquam cum aliis communicare*, hoc *rei alicujus particeps fieri* significat. Bene igitur se habet v. 486. ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, *tecum sermones habebo*.

796, 797. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.] Rom. A. a corr. B. D. σοὶ δὲ συγγνώμη. Rom. A. ante corr. Haun. σὺ δὲ συγγνώμη. Rom. C. σοὶ δὲ συγνώμη. Lasc. σὲ δὲ, συγνώμη. Par. B. σοὶ δὲ συγγνώμη. sec. σε. Deinde Rom. omnes πάσχουσαν, sed in A. supra scriptum σῃ. De constructione vide ad ἔχοντα v. 727.

798. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;] Rom. D. solenni

---

[x] Vulgo legitur ibid. 268. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας. Suspiciosum est δῆθε pro δῆθεν, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα.

errore θανεῖν pro κτανεῖν. Deinde Rom. C. σὸν σπέρμα. Rom. A. B. Lasc. Par. A. D. Haun. σὼ παῖδε. Par. B. σῶν (scripserat σὸν) παῖδ$\overset{ε}{α}$. Rom. D. Flor. 15. σὸν παῖδα. Put. σοὺς παῖδας. Hæ diversitates grammaticorum conjecturæ sunt, quos offendit σὸν σπέρμα. Metro autem nocet σοὺς παῖδας, sententiæ σὸν παῖδα. Melior est σὼ παῖδε, quam probavit Musgravius, admisit Brunckius. Sed ne hæc quidem vitio caret. Nam Medeæ liberi, quorum toties fit mentio in hac fabula, semper παῖδες aut τέκνα appellantur, nunquam παῖδε aut τέκνω. [Cf. Herman. in Annotat. ad h. l.] Vide, si tanti est, v. 36. 45. 69. 73. 97. 112. 115. 336. 347. 477. 502. 537. 549. 552. 597. 763. 765. 777. 785. 834. 850. 884. 909. 913. 920. 926. 946. 961. 965. 970. 988. 1013. 1021. 1029. 1037. 1111. 1118. 1127. 1206. 1215. 1270. 1276. 1316. 1331. 1367. Toties duo Medeæ filii παῖδες appellantur. Etiam sæpius, ni fallor, τέκνα. Duale παιδοῖν semel legitur v. 1256. sed ibi de Inonis liberis agitur, nec bene diceretur, δυοῖν τε παισὶ συνθανοῦσ' ἀπόλλυται[y]. Revocavi igitur σὸν σπέρμα, quod satis defendunt Dejaniræ verba apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε Πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Similiter Æschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 282. Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. 'Αργεῖαι γένος 'Εξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

799. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.] Ita Medea v. 1337. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.

800 Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.] Rom. C. Par. B. σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἀ. γ. Rom. A. σὺ δ' ἂν γένοι' ἀ. γ. Rom. D. B. σὺ δ' ἂν γένοιο ἀ. γ. Brunckius, σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἀ. γ. *Absque ulla auctoritate mutavi*, inquit, *nec me tamen facti pœnitet.* *"Αν et αὖ scio a librariis sæpissime fuisse commutata, et inertem particulam γε impendio odi.* Vulgatam revocavit Beckius. Particula γε minime iners est. Significat chorum iis quæ a Medea dicta sunt aliquatenus assentiri. Sensus est, δηχθείη μὲν ἂν 'Ιάσων, σὺ δὲ γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνή. Contulit Porsonus tragici verba apud Plutarchum t. II. p. 35. D. p. 88. F. ΑΛ. 'Ανδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς. ΑΔ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο. Ita noster Andr. 237. AN. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι. EP. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ', εἰς ὅσον δύναι. Herc. 1248. ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους. HP. Σὺ δ' ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς. Soph. Œd. T. 372. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα. Plutarchus de Fortuna Alexandri II. p. 334. B. 'Αρχελάῳ

---

[y] Noster Hel. 577. οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἷς δυοῖν ἔφυν πόσις. Æschylus Ag. 1393. παίω δέ νιν δὶς, κἀν δυοῖν οἰμώγμασι Μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 603. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. Pers. 722. 'Αμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτων (sic ed. Glasg.). Hæc omnia solœca mihi videntur. Δυοῖν, ni fallor, apud Atticos duali semper jungitur, δύο vero interdum plurali. Exempla in vulgatis libris innumera sunt quorum maximam partem corrupta esse credo. Nam si toties pluralem pro duali metro violato invexerunt librarii, quis dubitet id sæpius accidisse ubi metrum utramque formam admittebat? Nonnulla tamen sunt loca quæ dualem non admittant. Sophocles Aj. 237. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών.

δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ᾄδων, ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ σκωμμάτιον. Σὺ δὴ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντισυνεφώνησε, Σὺ δέ γε αἰτεῖς. Id est, Ἐγὼ μὲν αἰνῶ, σὺ δὲ αἰτεῖς. Nostri, *Yes, but you ask*. [De particula γε plura habet Hermannus in Annotat. ad h. l.]

Ibid. Mag. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι. Sed præstat ἀθλιωτάτη γυνή. Ita v. 1216. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ᾽ ὅμως, Φίλοι γ᾽ ἔφυσαν, δυστυχὴς δ᾽ ἐγὼ γυνή.

801. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οἱ ᾽ν μέσῳ λόγοι.] Scaliger ἴτων περισσοὶ, quam conjecturam merito improbat Barnesius. Ἴτω, inquit, *desperantis animi sermo est*, eat, currat. De hoc modo dictum ad v. 780.

Ibid. Rom. A. D. οὑμμέσω. Pro ἐν μέσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phœn. 592. Rom. C. οὑμέσω ante corr. οὑν μέσῳ a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. οὑμμέσῳ Par. B. *Membranæ* οὑν μέσῳ, inquit Brunckius, *quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Œd. T.* 939. 1046. οὑπιχώριοι, *ubi recte edidimus* οἱ ᾽πιχώριοι. Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. κᾄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοὐδόκει Δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει. τὸ πλῆρες, τοῖς προβάτοισί μοι ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν ibid. 159. ᾀστέον μοὐγκώμιον Nub. 1209. ἐμοὔστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτός γε μέν τοὔφασκεν Eccl. 410. μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829.[z] Aldus etiam apud Euripidem et Aristophanem sexies οὑ ᾽μοὶ vel οὑμοὶ dedit, ut in Præfatione ad Sophoclis Œd. T. p. ix. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplecteremur, quam duobus verbis, οι *cum* ε *fit* ου, expressit Matthiæ Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. t. I. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὁ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὑν μέσῳ. Sed hoc in aliis crasibus sæpe accidit. Nullum discrimen est, verbi caussa, inter indicativum et subjunctivum verborum contractorum in ᾶν. Notandum autem μέσω sine ι subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174.

804. λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,] Solœcum mihi videtur λέξεις δὲ μηδὲν, sive *nihil autem dices* reddantur hæc verba, sive *nihil autem dicas*. Illo sensu λέξεις δ᾽ οὐδὲν dicendum, hoc λέξῃς δὲ μηδέν. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ Τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν[a]. Ibid. 84. Ἀλλ᾽ οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ

---

[z] H. Stephanus Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 64. *Quintum [genus] per* θλίψιν *et* συναίρεσιν *fieri ait [Trypho]: ut in* ἐμουποδύνει *pro* ἐμοὶ ὑποδύνει. *sed in hisce literis rara est talis synalœphe, cui tamen similem apud Aristoph. vidisse mihi videor*. Si Attica crasis est, potius ἐμὐποδύνει quam ἐμοὐποδύνει scribendum videtur. Nam τοῦ ὕδατος non fit θοὔδατος sed θὔδατος. Vide ad μ᾽ ὑπῆλθε v. 56.

[a] Malim πείσομαι γὰρ οὖν. Idem Phil. 766. σῶζ᾽ αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν Ὕπνος μ᾽, ὅτ᾽ ἂν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε. Euripides El. 290. Οἴμοι, τόδ᾽ οἷον εἶπας.

Τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sic recte edd. omnes, præter eas quæ Triclinianam recensionem exhibent, in quibus legitur προμηνύσεις. Male igitur hoc exemplo futuri pro imperativo positi utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 511. 5. Magis ad rem est Aristophanis testimonium Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Subjunctivus ἐνδῶτε cum metro repugnet, constructio verborum μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν ita fortasse explicanda est. [Hunc locum (Plut. 487.) aliter interpretatur Hermannus in Annotat. ad h. v.] Dixit comicus Av. 130. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους· Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ, Μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς. Olim legebatur ποιήσῃς, sed Brunckius e membranis ποιήσεις recte reposuit. Nemo ignorat hoc futurum pendere ab ὅπως haud secus ac παρέσει. In verbis e Pluto allatis non legitur quidem ὅπως, sed idem significant χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς. Verba igitur μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν pendent ab ὅπως, quod in priori membro implicite continetur. Nostro loco legendum λέξῃς δὲ μηδὲν, quod reposui. Similia sunt θαυμάσῃς μηδὲν Iph. T. 1220. δακρύσῃς μηδὲν Tro. 458. δράσῃς μηδὲν Herc. 215. πάθητε μηδὲν ibid. 278. Hunc errorem silentio præterisse Brunckium non miror. Ille enim hujusmodi erroribus inducendis potius quam corrigendis operam dedit. Vulgo legitur apud Euripidem Phœn. 932. Σίγα. πολίταις τούσδε μὴ λέξῃς λόγους. Brunckius e codd. recte πόλει δὲ dedit, secus autem τούσδε μὴ λέξεις λόγους. Simili mendo Aldus Or. 1598. μηδαμῶς δράσεις τάδε. Ion. 522. Παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί. Herc. 988. ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνεις, πάτερ.

805. εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.] Schol. Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις.) δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν ὄντων τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐπεὶ (vulgo ὅπου) κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνομάζει. ἀλλὰ τὸ δεσπόταις ἀντὶ τοῦ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς κρατοῦσι. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ. καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἦν, καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐγενὲς φρόνημα. O incredibilem interpretis stuporem, qui non viderit Medeæ ancillam Jasonem arcessitum mitti. Ceterum hinc sumsit Porsonus εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ. *Sæpe enim in dialogis*, inquit, *particula* γε *sequitur* εἴπερ *vel continuo, vel interposito alio vocabulo*. Exempla duo dedit Porsonus, quibus tria adjiciam. Æschylus Cho. 495. ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, Ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν, Εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Aristophanes Ach. 306. Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει; Nub. 339. Λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι, Εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυ-

---

αἴσθησις γὰρ οὖν Κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς. Eadem medicina egere mihi videtur Sophocles Œd. C. 495. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ δύνασθαι, μηδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

ναιξίν; Recte igitur hic addita videtur particula. Codd. Romani, ni fallor, eam non agnoscunt; deest in Par. B. neque in sua ed. manere passus est Matthiæ. Etsi parum interest, vix casu factum arbitror, ut apud scholiasten exstet. Nec desunt loca, in quibus hæc particula post εἴπερ librariorum errore omissa scripturam corruperit. Vulgo legitur apud Aristophanem Ran. 76. Εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου Μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Multi codd. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Quam scripturam recte probat Brunckius. Superiore versu delendum videtur ὄντ'.

806—812. Hanc strophen, quæ in edd. plerisque in undecim versus divisa est, quamque Matthiæ in octo divisit, ego in septem divisi, omnes formæ satis usitatæ, omnesque præter primum et ultimum diversos ab iis, quos exhibet Matthiæ. Primo similes sunt hujus fabulæ versus 946. 953. De secundo jam dixi ad v. 618. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Sophoclei Ajacis μέλει exstare monet Porsonus Præfat. ad Hec. p. xii. Quartus dactylicus hexameter catalecticus est. Quintus iambelegus est una syllaba addita. Sophocles Aj. 175. ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Sextus asynartetus est, qui ex iisdem partibus constat quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 799. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς 'Αθάνας. Ion. 1048. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν. Hæc exempla attulit Gaisfordius ad Hephæstionem p. 343. Septimus una syllaba longior est quam Glyconeus. Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ 'Ιππωνάκτειον, appellat Hephæstio p. 56. Exempla dedit Gaisfordius p. 306. His adde nostræ fabulæ v. 136. ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.

806. 'Ερεχθεῖδαι τοπαλαιὸν ὄλβιοι,] Scripsi 'Ερεχθεΐδαι soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυῤῥότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ Ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλλετο Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλείδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, præsertim cum hæc verba sententiæ caussa rhythmo dactylico conclusisse videatur poëta. Apud tragicum Rhes. 906. recte omnes edd. Ὄλοιτο μὲν Οἰνεΐδας. Τυδεΐδην quadrisyllabum in Scholio legitur, cujus initium est, 'Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poëtarum μέλη. Sophocles κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephæstionem p. 47. σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν. Καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. 'Ημῖν δ' 'Ιθάκη πατρίς ἐστι, Πλέομεν δ' ἅμ' 'Οδυσσέϊ θείῳ.

Ibid. Rom. C. τοπαλαιόν. Rom. A. B. D. Par. B. Lasc. τὸ παλαιόν. Sic etiam edd. omnes præter Aldinam et Hervagianam primam. Schol. τε παλαιὸν, quod merus error videtur.

807. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,] Vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 986. Eodem jure (id est, nullo) Athenienses θεῶν παῖδες appellantur, quo Athenæ θεόδμητοι.

807, 808, 809. ἱερᾶς Χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι Κλεινοτάταν σοφίαν,] *Quod habet MS. Flor.* ἀπορθήτας *sincerum arbitror,* inquit Valckenarius ad Phœn. 242. ubi vulgo legitur simile femininum ἀθανάτας θεοῦ. Æschylus etiam, si vulgatis libris fides habenda est, ἀθανάτας τριχὸς dixit Cho. 617. Apud Aristophanem vulgo legitur ἀθανάταις ἰδέαις Nub. 288. ἀθανάταν φλόγα Thesm. 1061. Dixit etiam Sophocles Ant. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γᾶν Ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται, nisi legendum ἀκαμάτων. Hujusmodi feminina rarissime apud Atticos poëtas reperiuntur. In Phœnissarum versu ἀθανάτου non sine idonea auctoritate reposuit Porsonus, qui tamen nostro loco non improbat ἀπορθήτας. Quod magis miror, πολυκλαύτην et φιλοξένη ex mera conjectura Æschylo restituenda censet [b]. Mea quidem sententia, neque ἀπορθήτας neque ἀπορθήτου scripsit Euripides, sed ἀποϱθήτοι' omissa copula. Simili modo λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ dixit v. 202. et paullo post v. 207. ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπέραντον. Similia sunt apud Sophoclem χειροδάϊκτα σφαγί' αἱμοβαφῆ Aj. 219. apud Euripidem κεραύνιόν τε πῦρ αἰθάλοεν Phœn. 191. πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα Hel. 1342. χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον El. 705. θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ ibid. 732. apud Aristophanem δροσερὰν φύσιν εὐάγητον Nub. 276. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον ibid. 299. ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσόπτερος Av. 1735. Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον ibid. 1747. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ Thesm. 131. Exemplorum, quæ apud hos quatuor poëtas exstant, ne decimam quidem partem attuli. Exempla his contraria apud Atticos reperiri posse non diffiteor. Sed valde pauca sunt pro horum numero, neque omnia sana. Pleræque edd. apud Aristophanem Nub. 1020. Ὦ καλλίπυργον σοφίαν Κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν. Brunckius ex codd. dedit κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Quod ad Genitivum ἀπορθήτοιο attinet, frequentior apud tragicos est ea forma quam ut exemplis opus sit. Apud Euripidem Hec. 467. ubi vulgo legebatur τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας, Porsonus καλλιδίφϱοι' hiatus vitandi caussa reposuit. Sed exemplum observatu dignius præbet Æschylus Suppl. 61. δοξάσει τις ἀκούων Ὄπα τᾶς Τηϱείας Μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, Κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος. Nemo non videt copulam sententiæ nocere, quippe quæ significet, diversam a Terei uxore esse κιρκήλατον ἀηδόνα. Scribendum igitur κιϱκηλάτοι' ἀηδόνος. [Elmsleium plurimis perstringit Hermannus in Annotat. ad h. l.]

---

[b] I. Ag. 1533. ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' Ἔϱνος ἀεϱθὲν, τὴν πολυκλαυτόν τ' Ἰφιγένειαν ἀνάξια δϱάσας, etc. *Dele inutilem copulam et lege* πολυκλαύτην, ait Porsonus. Imo, potius dele etiam nomen proprium et lege τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δϱάσας. Nominum propriorum a librariis additorum exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 824. Mus. Crit. Cant. t. II. p. 296. Quod πολύκλαυτόν τ' vulgo legitur, argumento est, anapæstorum συνάφειαν librariis haud ignotam fuisse. Non enim copulam addidissent, nisi metro necessariam existimassent. II. Cho. 654. εἴπεϱ φιλοξένη 'στιν Αἰγίσθου βία. Ita Porsonus pro φιλόξεν' ἐστίν. Legendum φιλόξενός τις. Æschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζεις, καὶ φοβοῦ πλέα τις εἶ. Theb. 497. ὁ σηματουϱγὸς οὔ τις εὐτελὴς ἄϱ' ἦν. Sophocles Aj. 1266. Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βϱοτοῖς Χάρις διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔϱχεται. Euripides Iph. A. 1012. Κακός τις ἐστὶ, καὶ λίαν ταϱβεῖ στϱατόν. Bacch. 822. Εὖ γ' εἶπας αὐτὸ, καί τις εἶ πάλαι σοφός. Hel. 911. ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἔκδικός τις ὤν. Aristophanes Av. 1328. πάνυ γὰϱ βϱαδύς ἐστί τις, ὥσπεϱ ὄνος. Thesm. 646. ὡς καὶ στιβαϱά τις φαίνεται καὶ καϱτεϱά. Plut 726. Ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. Plura attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 487. 5.

808. Scholiastes ἄπο φερβόμενοι divisim legisse videtur. (et ita Par. B. sec.) Verba ejus sunt: Χώρας ἀπορθήτου.) ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φεϱβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ πϱοσλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτῆς (f. αὐτοῖς) οὔσης τῆς παιδεύσεως, καθάπερ ἄλλης τροφῆς. Hanc scripturam solus adoptavit Barnesius. Præstat ἀποφερβόμενοι.

809, 810. αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,] Rom. C. αἰεί. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. ἀεὶ, quod admisit Brunckius.

Ibid. *Idem observat Aristides in Panathenaico*, inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γάρ ἐστιν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται.

810, 811, 812. ἔνθα πόθ' ἁγνὰς Ἐννέα Πιερίδας λέγουσι Μούσας Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.] Rom. C. λέγουσι μούσας. Rom. A. B. Par. A. B. Flor. 10. Haun. μούσας λέγουσι quod admisit Brunckius. Matthiæ vulgatam revocavit. Lasc. λέγουσι omnino omittit.

812. Magna interpretum controversia est, utrum Ἁρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἔνιοι δὲ λέγουσι Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμονίαν ᾖδον καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est hæc sententia, quia nemo præter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptæ mythologiæ contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtæ non liceret. Ceterum longe aliter hæc verba accipit Musgravius, tali scilicet sensu, *ubi Musæ flavam Harmoniam educarunt*. Hæc explicatio ut constet, pro φυτεῦσαι legendum censet χορεῦσαι, *choris initiare*, quod hic valere putat *educare*.

813—819. Τοῦ καλλινάου—ξυνεργούς.] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Œd. C. 685. οὐδ' ἄϋπνοι Κϱῆναι μινύθουσι, Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθϱων, Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἄματι Ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, Ἀκηϱάτῳ ξὺν ὄμβϱῳ, Στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μοῦσαν Χοροί *νιν ἀπεστύγησαν, Οὐδὲ χρυσάνιος Ἀφροδίτα*[c]. Apud utrumque poëtam Veneris, Musarum et Cephisi mentio.

813. *καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς*] Schol. Τοῦ *καλλινάου.*) *νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ Ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνησί τε Κηρισσὸς* (sic ed. Ven.), *καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει.* Præter hunc grammaticum, *τοῦ καλλινάου τ'* exhibent Rom. A. B. C. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Hanc scripturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. Musgravii verba sunt: *Lege ob metrum τοῦ καλλινάου ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit καλλίναος ut ζωῆς Hecub.* 1108. *δηώσας Heracl.* 998. [995.] *Καλλίναος*, quod iterum legitur apud Euripidem Alc. 592. adjectivum est ejusdem familiæ cujus *ἀέναος*, quod penultimam semper corripit. Si uspiam exstaret *καλλίναος* tertia producta, nihil aliud significare posset quam *pulchra templa habens.*

Ibid. Rom. C. *ἐπὶ Κηφισσοῦ*. Rom. A. B. D. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. *ἀπὸ Κηφισοῦ*, quod admisit Brunckius. In Rom. A. supra scriptum *ἐπί*.

Ibid. Par. A. ante corr. *ῥοαῖς* ut vulgo. Idem correctus ab eadem manu *ῥοὰς*, quod admisit Brunckius.

814. *τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσαμέναν*] Rom. A. B. C. Par. B. Flor. 10, 15. *ἀφυσσαμέναν*, ut ex conjectura edidit Porsonus. *Duplicavi σ*, inquit, *quod in choricis licet.* In Rom. A. medium *α* supra scriptum habet *ω*. Rom. D. *ἀφυσσομένην*. Hesychius: *Ἀφυσσάμενοι. ἀντλήσαντες.* Vide Homerum Il. *γ'*. 295. Tragici non solum in choricis *σ* duplicant, verum etiam nonnunquam in anapæstis. Æschylus *καταναςσαμένη* dixit Eum. 932. Idem Theb. 1064. *γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως.* Matthiæ tamen *ἀφυσαμέναν* revocavit. [Minime hic Elsmleio suffragatur Hermannus, q. v. in Annotat. ad h. l.]

815, 816. *χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων Ἡδυπνόους αὔρας,*] Rom. A. B. C. *χώραν*. Rom. D. *τὴν χώραν.* Hi omnes *μετρίας—αὔρας* ut vulgo. Brunckius ex ingenio, *χώραν καταπνεῦσαι μετρίαις ἀνέμων ἡδυπνόοις αὔραις.* Atqui non dicitur *ὕδατί με κατέχεεν*, *aqua me perfudit*, sed *ὕδωρ μου κατέχεεν.* Aristophanes Eq. 1088. *Ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.* Lys. 551. *Ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως, χἠ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη Ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ.* Plura dabit Matthiæ Gramm. Gr. §. 376. p. 504. Recte igitur Reiskius *χώρας καταπνεῦσαι*, id est, ipso interprete, *exspirasse*, exhalasse, *in*, adversus, super *regionem.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Beckius et Matthiæ omnia ut vulgo.

816. Rom. A. B. D. Par. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. *ἡδυπνοόυς* omittunt. Legitur in Rom. C. et in A. quidem, sed a re-

---

[c] Recte Aldus *οὐδὲ χρυσάνιος.* [Hermannus *οὐδὲ μάν.* q. v.] Vitium est in strophico versu 680. ubi legendum *θεαῖς* *μονοσυλλάβως.*

centiore manu. Salvo metro abesse nequit. [De hoc metro vid. Herman. in Annotat ad h. l.] Nescio an operæ pretium sit monere, Euripidem ἡδυπνόους dicere maluisse quam ἡδυπνόων, licet αὔρας alterum habeat adjectivum, ἀνέμων vero nullum. De hac re non eadem veterum sententia fuit quæ recentiorum. Dixit Sophocles Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Idem Œnomao apud Aristophanem Av. 1337. Γενοίμαν ἀετὸς ὑψιπέτας, Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου Γλαυκᾶς ἐπ᾽ οἶδμα λίμνας. Recentiores dixissent ἀγχίαλον et ἀτρύγετον. Euripides Hipp. 128. θερμᾶς δ᾽ ἐπὶ νῶτα πέτρας Εὐαλίου κατέβαλεν. Alia sexcenta sciens prætermitto.

816, 817. αἰεὶ δ᾽ ἐπὶ βαλλομέναν Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,] Lasc. ἀεὶ δ᾽ ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ᾽ ἐπιβαλλομέναν. Rom. A. C. Par. B. ἀεὶ δ᾽ ἐπιβαλλομέναν, quod admisit Brunckius. Par. A. Flor. 10, 15. Haun. etiam ἀεί.

817. Matthiæ χαίταις. Vulgata metro convenientior est. Flor. 10. χαίταισι.

818. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,] Schol. Παρέδρους.) συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

819. παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.] *Membranæ et Lasc.* ἀρετᾶς *præstant*, inquit Brunckius. Musgraviana enim typographi errore ἀρετῆς. Rom. C. ἀρετάς.

820, 821. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν Ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμόν σε χώρα] Rom. C. ἢ πόλις ἢ φίλων. Rom. A. B. D. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. ἢ φίλων ἢ πόλις. Par. A. D. ἢ φίλων ἢ πόλιν. Hæc verba interpretes miris modis exercuerunt. *Patet aliquid deesse*, inquit Reiskius. *Putem igitur* ῥοαὶ *ex vs.* 835. [813.] *huc transferendum, et ibi quidem* καλλινάου δ᾽ ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, *hic autem scribendum esse* πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαί σ᾽ ἢ πόλις, ἢ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα. Brunckius ex conjectura Musgravii πόρος dedit pro πόλις, quod revocavit Beckius. *Sensus esset integer*, inquit Porsonus, *si legeremus* ποταμῶν τις, *de qua omissione vide quæ mox dicturus sum ad Hec.* 1169. [1161. *ed.* 1808.] Hæc conjectura cum metro repugnet, versum quoque antistrophicum 828. corrigendum statuit, ut mox videbimus. Optime se habet ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις. Ordo est, Πῶς οὖν ἢ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, etc. Aristophanes Av. 417. Ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ᾽ ἄξιον μονῆς, Ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνὼν, Κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν etc. Ἱερῶν ποταμῶν πόλις appellantur Athenæ propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poëta. His verbis illustrandis multum valet Phœnissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον Πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει. Thebæ igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenæ ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quînam sacrorum fluviorum Urbs, et cunctis hospita tellus Te venientem accipiet sobolis Execranda cæde cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν.) ἢ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ μ. τ. ἱ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleræque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiæ. [Plura de hujus l. interpretatione habet Hermannus.]

821. Rom. A. ante corr. πόμπιμός σε χώραν, quam scripturam tacite adoptavit Matthiæ. [πόμπιμός σε χώρα voluit Matthiæ.] Rom. A. a corr. B. 3 Florr. Haun. πόμπιμόν σε χώρα. Rom. C. D. Par. A. B. Cott. πόμπιμός σε χώρα, quod admisit Brunckius. Schol. Πόμπιμος.) ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα. Musgravius legendum putat ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum. Non diffiteor*, inquit, *me* ποίνιμος *hoc sensu nuspiam adhuc invenisse.*

822. τὰν παιδολέτειραν ἕξει,] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda;* Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. Nempe Musurus: Παιδυλέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον. Cod. Παιδολέτερον, παιδοφόνον. Infra v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

823, 824. τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων Σκέψαι τεκέων πλαγάν.] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post ὁσίαν exhibent. Hi omnes igitur μετ' ἄλλων sequentibus jungunt. Schol. Πλαγάν.) τὴν πληγὴν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσῃς, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δρᾶσαί σ' ἐχρῆν. Acquiescendum in hac interpretatione censet Barnesius, nec cum Samuele Petito Miscell. III. 20. legendum μεταλλῶν, *accurate perpendens*, masculinum pro feminino. Petito se omnino accedere monet Heathius, nec quemquam terrere debere participium masculino genere, licet de muliere sermo sit, id enim exemplis apud poëtas Atticos defendi posse[d]. Reiskius Brubachianam sequitur, quæ non post ὁσίαν sed post ἄλλων distinguit. Vertit: *Quomodo igitur urbs—tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Musgravius Petiti conjecturam non improbat, suam tamen præfert, τὰν οὐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων, *minime puram erga alios*, Æetam scilicet et Peliam. Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 25. sibi in mentem venisse ait μετ' ἀστῶν, quod cum ἕξει conjungendum putat, ut sensus sit, *civibus suis adscribere poterit.* Hanc conjecturam, quæ Beckio Porsonoque mentione digna visa est, admisit Zimmermannus. Equidem dedi e Brubachiana τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων, id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται. Matthiæ notam interrogationis post ὁσίαν ponit, et sequentia vertit, *Cum aliis, non mecum de cæde puerorum delibera.* [Hermannus μέγ' pro μετ' legit, q. v. in Annotat. ad h. l.]

---

[d] En ipsa exempla ab Heathio allata. I. Euripides Iph. T. 837. ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ Ψυχὰ, τί φῶ; De hoc satis, opinor, dictum Mus. Crit. Cant. t. II. p. 296. II. Tro. 531. Πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν Πρὸς πύλας ὡρμάθη, Πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ Ξεστὸν λόχον Ἀργείων Καὶ Δαρδανίας ἄταν Θεᾷ δώσων. Hic δώσων dicitur πρὸς τὸ σημαινόμενον. Idem enim valet πᾶσα γέννα Φρυγῶν quod πᾶς Φρύξ. III. Tro. 1114. δύσγαμον αἶσχος ἑλὼν Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ. Hæc verba de Helena dicta putat Heathius. Sermonem de Menelao esse recte statuit Seidlerus. Δύσγαμον αἶσχος, ait, *intellige ipsam Helenam.* IV. Ion. 973. Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς ὢν, ὑπερδράμω; Creusa loquitur. Hujus scripturæ auctor, ni fallor, Æmilius Portus ad Tro. 930. Qui eam amplexus est Barnesius, fatetur omnes edd. superiores θνητὸς οὖσ' exhibere. V. El. 1015. ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς. τὸ πρᾶγμα δὲ Μαθόντα σ' ἢν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις, Στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ στυγεῖν; Recte Seidlerus et Matthiæ, τὸ πρᾶγμα δὲ Μαθόντας, ἢν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ, Στυγεῖν δίκαιον. VI. Aristophanes Eccl. 584. Μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ μηδ' ὑποκρούσῃ, Πρὶν ἐπίστασθαι τὴν διάνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι. Hoc exemplum Heathio suppeditavit Clarkius ad Il. ε'. 778. Respondet Brunckius ad Sophoclis El. 977. *Mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent.* Si secus esset, defendi posset φράζοντος. *Masculinum singularis numeri adhibetur,—ubi universe aliquis intelligitur,*

825. σκέψαι φόνον οἷον αἰρῇ.] Non dicitur φόνον αἱρεῖσθαι, sed φόνον αἴρεσθαι. [Matthiæ, an Græci unquam dixerint φόνον αἴρεσθαι, vehementer dubitat: "φόνον αἱρεῖσθαι commode dicitur, qui cædem, "non suscipit, sed decernit et facere constituit, i. q. προαιρεῖσθαι."] Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυγὴν αἴρεσθαι apud tragicos leguntur. Porsonus igitur αἰρεῖ (rectius ἀρεῖ) reposuit, quod futurum est verbi ἀείρεσθαι ex ἀερεῖ contractum. *Dedi igitur* αἰρεῖ, inquit, *quanquam tolerari potest præsens* αἴρει. Hoc admisi. Matthiæ αἰρεῖ ut vulgo, mutata tamen terminatione. Simile vitium est κίνδυνον αἱρεῖσθαι μέγαν apud Euripidem Heracl. 505. quod pluribus exemplis illustravi.

826, 827. μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες Πάντως ἱκετεύομεν,] Rom. C. Flor. 2, 15. πάντες πάντως. Rom. A. B. Par. A. B. D. Flor. 10. Haun. πάντως πάντες. Rom. D. πάντες omisso πάντως. Masculinum πάντες defendit Barnesius ex Alc. 384. 'Αρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν. Sed ibi sensus est ἐγὼ ἡ προθνήσκουσα, de quo vide ad σοφοὶ v. 379. Porsonus πάντως πάντως. *Edidi bis* πάντως, inquit, *ut duplicatur* θανάτῳ *supra* 648. [633.] Vulgatam revocavit Matthiæ, quem sequor. Non suo tantum nomine, sed omnium Medeæ amicorum loquitur chorus.

827. μὴ τέκνα φονεύσῃς.] Rom. A. B. C. Lasc. Par. A. B. E. 3 Florr. Haun. τέκνα μὴ φονεύσῃς. Brunckius μὴ omnino delevit. Matthiæ vulgatam revocavit. Vide ad antistrophicum versum 835. [Vid. Herman. in Annot. in h. l.]

828, 829, 830. Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ Χειρὶ τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;] Rom. A. B. C. D. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Burn. Schol. πόθεν pro πῶς δὲ, quod Porsono non invito admisit Matthiæ. Reiskius ita legendum censebat: πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Non opus ut moneam, ingeniosum hunc virum

---

seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur. Ita recte Hermannus ad Vigerum n. 50. qui tamen meliora exempla proferre poterat quam illud θνητὸς ὢν apud Euripidem Ione. Etiam si hoc sanum esset, non defenderet μεταλλῶν de Medea dictum.

vix unquam metri rationem habuisse. Brunckius ex conjectura Musgravii: πῶς δὴ (hoc δὴ ipsius Brunckii est) θράσος ἐνθεμένα Χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Id est, πῶς δὴ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα; Paullo aliter Beckius: πῶς δὴ θράσος ἢ φρεσὶν, ἢ Χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; *In re desperata*, inquit Porsonus, *paullo plus audaciæ condonandum est*. Conjecit igitur πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Cujus scripturæ vestigia apud grammaticum exstare putat, cujus verba attuli ad v. 370. Huic conjecturæ tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ Χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψει, Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordo est, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Sic παισὶν ὄλεθρον προσάγεις v. 962. Heathius genitivum τέκνων eo sensu accipit, consentiente, ni fallor, Beckio. Sed ubi dicitur τέκνων σέθεν προσάγουσα, *liberis tuis admovens*, aut aliquid ejusmodi? Scholiastæ interpretatio ita se habet: Πόθεν θράσος.) τίνι λογισμῷ χρησαμένη. τουτέστι, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὁπλιζομένη κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρασκευάσαι. Καρδίᾳ τε λήψῃ.) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις. Hæc ipsis poëtæ verbis obscuriora sunt. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

831, 832. πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα Τέκνοις,] Rom. A. a corr. C. ὄμματα. Rom. A. ante corr. B. D. Flor. 10, 15. Haun. ὄμμα. Deinde Rom. B. D. προσβαλοῦσα. Rom. C. προβαλοῦσα. Rom. A. προσλαβοῦσα supra scripto γρ. βαλοῦσα. Par. B. πῶς (addito δ' ab eadem manu, ni fallor) ὄμμα προσβαλοῦσα.

832. ἄδακρυν μοῖραν] Reiskius ἀδακρύν μοι κόραν, *pupillam*.

833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ] Par. B. σχήσεις φόνον. Gl. λείπει ἡ εἰς. Rom. A. B. C. D. σχήσεις. Flor. σχήσαις. Lasc. σχήσειν. Deinde Rom. A. a corr. B. C. D. φόνον. Rom. A. ante corr. Par. A. Mag. φόνου. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. φόνῳ. Ita etiam legisse scholiasten suspicatur Musgravius. Contra Canterus: *Rectius* φόνου *Scholiastes legit*. En ejus verba: Τέγξαι χεῖρα φόνῳ.) τὸ ἑξῆς, φόνου χεῖρα φονίαν. εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι μολύναι τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε. Quidquid legerit scholiastes, scripsit Euripides ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Barnesius: *Alii legunt* σχήσεις φόνου; Similia monet Heathius. Admisit hanc scripturam Brunckius. Dicitur μοῖραν φόνου ut μοῖραν θανάτου v. 957. [Aliter legit et interpretatur Hermannus in Annot. ad h. l.]

Ibid. Rom. C. D. οὐ δυνήσῃ. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 10. Haun. οὐ δυνάσῃ. In Rom. A. ά supra scriptum habet η. Reiskius φόνῳ οὖν δυνήσῃ cum interrogatione. Musgravius legendum suspicatur φόνῳ ἢ δυνάσῃ. Hinc admisi ἢ, licet scholiastes οὐ agnoscat. Sed hæ particulæ facillime permutantur. Quinque igitur versus 831—5. una sententia inclusi sunt.

834. παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων] Rom. A. C. πιτνόντων. Rom. B. Par. B. Haun. Lasc. πιτνώντων. In Rom. A. supra scriptum ώ. Vide ad v. 54.

835. τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.] Lasc. τεῦξαι. Similiter ὀφθαλμοτεύκτῳ Alc. 182. Idem cum Rom. A. B. C. D. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Schol. χεῖρα. Deinde Rom. C. φόνιον. Rom. A. B. D. Par. B. Flor. 10, 15. φονίαν. In A. supra scriptum γρ. καὶ φόνιον. Lasc. Flor. 2. Vict. φοινίαν. Tum Rom. A. B. C. 3 Florr. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἐν omittunt. Postremo Rom. C. Par. A. τλάμονι. Rom. A. B. Lasc. Flor. 10, 15. Haun. τλήμονι. Hactenus de scriptis libris. Impressi ante Musgravium, et ipse Musgravius in textu, τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ. In annotatione vero duas conjecturas profert; unam τέγξαι χέρα ποίνιμον, κἂν τλάμονι θυμῷ, alteram τέγξαι χέρα φοινίῳ παντλάμονι θυμῷ. Reiskius jam conjecerat παντλάμονι θυμῷ. Edidit Brunckius, τέγξαι φονίαν χέρα τλάμονι θυμῷ. Hunc sequitur Beckius. Porsonus vero, τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ. Sic etiam Matthiæ, nisi quod ἐν revocavit. [Hermannus εὐτλάμονι legit.] Idem significat τέγξαι χέρα φοινίαν quod τέγξαι χέρα αἵματι. Fallitur igitur Musgravius, cum scholiasten, cujus verba modo attuli, φόνῳ superiori versu legisse putat. Τλάμονι autem recte explicat Musgravius *crudeli.*

836, 837. Ἥκω κελευσθείς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς, Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοὖδέ γ',] Rom. A. B. C. D. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Par. A. B. Pseudogregorius v. 1983. οὐκ ἂν ἁμάρτοις. Mag. Vict. Flor. 2. ἁμάρτης. Deinde Rom. C. Flor. 2. Pseudogregorius, τοῦδε γ'. Lasc. τοῦδέ τ'. Rom. A. B. D. Flor. Par. A. τοῦδ' ἔτ'. Par. B. τοῦ δέτ' (sic.) Musgravius οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ'. Recte Porsonus οὔτ' ἂν (i. e. οὔτοι ἂν) ἁμάρτοις τοὖδέ γ'. Matthiæ Aldinam revocavit, quæ non solum propter γε tantulo intervallo sine caussa repetitum suspiciosa est, verum etiam propter particulas ἄν γε, quarum prior alteram raro subjectam sibi habet apud tragicos. Caussa vulgatæ scripturæ fuit Attica crasis a librariis male intellecta. Particulas τοι ἂν in unam longam syllabam coalescere nemo hodie nescit. Scribæ vero τ' ἂν pro τε ἂν acceperunt. Hoc cum a sententia alienum videretur, primum οὐκ ἂν ἁμάρτοις reposuerunt, deinde metro consulentes οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις. Si copula sententiæ non nocuisset, scripsissent potius οὔτ' ἄν γ' ἁμάρτοις[e].

---

[e] Bis apud Sophoclem particulæ οὔτ' ἂν a librariis non intellectæ scripturam corrupisse mihi videntur. I. Ant. 747. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. *Neminem non offendat*, inquit Brunckius, *bis posita in hoc versu particula* γε. Reposuit igitur, Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε. Qua scriptura nihil unquam pejus excogitavit *stolidus ille Græculus*, cujus inscitiam atque temeritatem toties perstringit Brunckius. Erfurdtius in ed. majori versum recte scriptum exhibuit. In minori vero vulgatam revocavit, idque probante Hermanno. II. Aj. 1338. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ, Οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν, etc. Sic plerique libri tam scripti quam impressi. Nonnulli codices οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν, unde Triclinius οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν, quod nuper revocavit Hermannus. Dixi de hoc loco Mus. Crit. Cant. t. I. p. 486. Placet etiam Hermanno οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις apud Euripidem, quem particulas οὐκ ἄν γε bis præterea adhibu-

838. βούλει.] Par. B. βούλῃ.

839, 840. Ἴᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων Συγγνώμον' εἶναι.] Rom. B. C. Ἴᾶσον. Rom. A. (in quo supra scriptum ον) D. Ἰάσων. Non mirum igitur si reperitur vocativus Κρέων, de quo vide ad v. 287.

840, 841. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.] Rom. C. Flor. 2, 10. εἰκός γ'. Rom. A. B. D. Par. A. B. Flor. 15. εἰκός σ', quod admisit Brunckius.

842, 843. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, Κἀλοιδόρησα·] Pseudogregorius v. 756. ἔγωγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην. Vertit Portus, *Ego enim mecum ipsa rationem inii, et conviciata sum* mihi. Reprehendit eum Abreschius ad Æschyli Prom. 121. cujus verba sunt: *nunquam* λόγοι *est* ratio; *debebat* convitiis in memet grassata sum, *aut simili modo*. Confert nostrum Tro. 916. ἐγὼ δ', ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ Κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι Τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sed legitur infra v. 1049. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας Ἦλθον μείζους, ἢ χρῆν γενεὰν Θῆλυν ἐρευνᾶν. Ubi μῦθοι non sunt *convicia* sed *rationes*. Διὰ λόγων ἰέναι τινὶ non est λοιδορίαις, ut putat Abreschius, sed *verbis, rationibus* vel *argumentis cum aliquo contendere*, vel potius simpliciter διαλέγεσθαί τινι. Libellus de Vita Homeri (qui Herodoto vulgo tribuitur) c. 24. διὰ λόγων δὲ ἰὼν Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, εὑρίσκει ἐόντα δεξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Hoc exemplum attulit Marklandus ad Euripidis Suppl. 114. Parum igitur aut nihil interest inter διὰ λόγων ἰέναι et εἰς λόγους ἰέναι, nec minus bene diceret Medea, si per metrum liceret, ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ εἰς λόγους ἀφικόμην. Ita enim loquitur Eteocles Phœn. 778. σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Simili ratione quæ ibid. 886. leguntur Tiresiæ verba, εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, eandem vim haberent si legeretur δι' ἔχθους, quomodo legitur v. 482. καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών. Item Hipp. 1164. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος, Ὅτου κατῄσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ. De hac præpositionis διὰ potestate videantur Valckenarius ad Phœn. 482. 1554. Brunckius ad Sophoclis Œd. T. 773. Matthiæ Gramm. Gr. §. 580. p. 848.

843, 844. Σχετλία, τί μαίνομαι, Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν

---

isse monet. Primum exemplum est Phœn. 1220. ΙΟ. Κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. ΑΓ. Οὐκ ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. Rectius Aldus Κοὐκ ἄν γε λέξαιμ'. Particula γε hic propria vi fruitur, præcedente scilicet καὶ, nec sine sensus detrimento abesse potest hæc aut illa. Easdem particulas interposito etiam ἂν adhibet Euripides Or. 781. ΟΡ. Εὖ λέγεις. Φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΥ. Μᾶλλον ἢ μένων. ΟΡ. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΥ. Μέγα γὰρ ηὑγένειά σου. ΟΡ. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. Alterum Hermanni exemplum est Herc. 1195. ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ. ΑΜ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν. Quis non mallet ἴδοις? Legendum, Οὐκ ἂν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε βροτῶν. Sequitur: ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα; ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα τε καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον, αἷμά τε παιδοφόνον. Vulgo ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον. Seidlerus de Versibus Dochm. p. 360. ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον. [De v. οὔτ' ἂν vid. Herman. in Annot. ad h. l.]

εὖ,] Rom. C. *βουλεύσασιν εὖ.* Rom. A. B. D. Flor. 2, 15. Vict. Haun. Lasc. Par. A. B. Mag. Etymologus M. p. 292, 13. *βουλεύουσιν εὖ*, quod admisit Brunckius.

845. *ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,*] Rom. A. D. Par. B. *κοιράνοις.* Rom. B. C. Flor. 15. Haun. *τυράννοις.* Vide ad *κοίρανος* v. 70.

848, 849. *οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι Θυμοῦ;*] Notandus imperativus primæ personæ, si ita loqui licet: [de quo vid. Herman. in Annot. ad h. l.] Verba enim *οὐκ ἀπαλλαχθήσει* (vel *ἀπαλλάξει*) *θυμοῦ* valent *ἀπαλλάχθητι θυμοῦ.* Similiter noster Andr. 1210. *Οὐ σπαράξομαι κόμαν; Οὐκ ἐπιθήσομαι Ἐμᾷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;* Suppl. 246. *κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;* Hel. 550. *οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, Τάφῳ ξυνάψω κῶλον;* Herc. 1148. *οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα; Ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας, Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι; Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν * ἐμπρήσας πυρὶ, Δύσκλειαν, ἥ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;* Aristophanes Vesp. 52. *Εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι, Οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;*

850, 851. *οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;*] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post *φίλων* posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post *παῖδας* collocatam exhibent, ut recentiorum pleræque. *Οὐκ* utrique sententiæ membro commune est. Vide ad v. 1120.

852, 853. *ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν Πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.*] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. *ἐννοηθεῖσ'.* Hujus verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut *ἀπορῶ* et *ἀποροῦμαι*, *ταλαιπωρῶ* et *ταλαιπωροῦμαι.* Rom. A. B. Flor. A. Par. A. B. Haun. Put. Cott. *ἐννοήσασ'*, quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—4. Flor. 10. *ἐκνοήσατ'.* Flor. 15. *ἐννοήσατ'.* Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: *τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι* (*δόμοις γὰρ ἦν, Κείνου θανόντος, ἐγκεκλημένον καλῶς*), etc. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poëta. Dixit *ἐννοούμενοι* v. 46. *ἐννοοῦμαι* v. 870. *ἐννοουμένη* v. 895.[f]

853. Pseudogregorius v. 906. *καὶ μάτην λυπουμένη.*

854, 855. *νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών.*] Barnesius clam edidit *νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ.* Silentium ejus Beckio fraudi fuit, qui pronomen a Musgravio Brunckioque omissum revocavit, superioribus editionibus, ut conjicere par est, in consilium non vocatis. Iterum a Porsono expulsum est. Lasc. et Matthiæ *σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς.* Par. B. *τ' ἐμοί.*

855, 856. *ἐγὼ δ' ἄφρων, Ἧι χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,*] Cott. *ἦν*, quod probabunt fortasse nonnulli propter sequentia verba *καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει.* Sed vulgatam constructionem defendunt exempla quæ attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 428. p. 590. Par. B. ἢ (sic) χρῆν.

---

[f] Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. *τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅτ' ἂν Πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.* Ubi rectius fortasse legeretur *ἐννοεῖθ'.*

857. *καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,*] Put. Vict. *ξυγγαμεῖν σοι* pro *ξυμπεραίνειν*. Flor. 2. *καὶ ξυγγαμεῖν καί.*

858. *νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.*] Flor. A. *κηδεύσασαν.* Flor. 10. *κηδεύσουσαν.* Put. *εὐφραίνειν σέθεν.* Male vertit Portus, *et gaudere quod sponsa tua te curet.* Nec melius Heathius, *et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit.* Portum secutus, male hæc verba cum Sophocleis *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω* similibusque contulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror[g]. Potius audiamus Reiskium: Κηδεύουσαν *non ad νύμφην refero, sed ἐμὲ subintelligendum:* me *lætari κηδεύουσαν (id est τῷ κηδεύειν) νύμφην σέθεν,* dum curo sponsam tuam *eique servio.* Hinc Musgravius, *et gaudere, sponsæ tuæ curam habentem.* Recte etiam Buchananus, *astare lecto conjugis novæ, atque ei Gratum quod esset facere.*

859, 860. *ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν οὐκ ἐρῶ κακὸν Γυναῖκες.*] Ita distinguit Aldus. Vertit igitur Buchananus, *verum nos sumus Non dico pestis quanta certe fœminæ.* Aliter distinguit Hervagiana secunda: *ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, Γυναῖκες.* Id est, interprete Porto, *Sed sumus* id, *quod sumus, non dicam malum, mulieres.* Hanc rationem amplexi sunt omnes recentiores. Similia sunt *ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας* v. 979. *ἔκυρσεν ὧν ἔκυρσεν* apud Euripidem El. 289. aliaque quæ collegit Abreschius ad Æschyli Ag. 67. t. I. p. 253.

860. *οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,*] Dedi *οὐκ οὖν,* de qua scriptura alibi plus semel disputavi. Deinde Rom. B. *χρῆν σ'.* Rom. A. *ἐχρῆν σ'.* Rom. C. *χρῆ σ'* (sic).

861. *οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.*] Lasc. Mag. *ἀντιτίνειν,* quod penultimam corripit. Sic etiam tacite Barnesius, propterea a Musgravio reprehensus. Barnesium fefellit Porti interpretatio, *neque reddere stulta pro stultis. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris,* inquit Musgravius. Imō Protesilai Fragm. ii. *δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου* Ὁ *μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος.* Quæ verba ad Hippolytum *Καλυπτόμενον* a Barnesio relata sunt. Ordo est, *δυοῖν λεγόντοιν σοφώτερος, ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις θατέρου θυμουμένου.* Ἀντιτείνειν igitur valet *ἀντιλέγειν.* Vide ad *ἐξέτεινα* v. 1318. Hesychius: Ἀντιτείνει. *ἐρίζει.*

862, 863. *παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν* Τότ'.] Nonnulli edd. *περιέμεσθα,* quod e Basiliensi codice corrigendum monet Portus. Is codex, cujus mentio nonnullis viris doctis imposuit, nihil aliud est quam editio quæ Stiblini dicitur. Schol. Π*αριέμεθα.*) *παυόμεθα, παραπεμπόμεθα. οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ.* Timæus p. 207. Π*αρίεμαι. παραιτοῦμαι.* Plato Apol. Socr. p. 17. C. *καὶ μέντοι καὶ πάνυ,*

---

[g] Hunc errorem Matthiæ tacite correxit in Gram. min. p. 529.

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Hoc exemplum cum aliis attulit Ruhnkenius. Sophocles Œd. C. 1665. *εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, Οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.* Id est, *οὐκ ἂν παρείμην ἐκείνων (οὐκ ἂν παραιτησαίμην ἐκείνους) οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.* Hoc vult dicere, *non tanti eos facio, ut eorum veniam impetrare cupiam.*

863. *ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.*] Rom. C. *τάδε.* Rom. A. B. D. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. *τόδε*, quod admisit Matthiæ[h]. In Rom. A. supra scriptum *ά.* Vide ad v. 72.

864. *ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε λείπετε στέγας.*] Dedi *δεῦρο* pro *δεῦτε*, quod non est Atticum. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.] Euripides Heracl. 48. *ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν Πέπλων.* Herc. 520. *δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων.* Aristophanes Pac. 1115. *ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε Μετὰ νῷν.* *Δεῦτε* agnoscit Pseudogregorius v. 466. 687. *ὦ δεῦτε φίλαι, δεῦτε, λίπωμεν φόβον* (vel *δέος*). Par. B. *λίπετε* pro *λείπετε.*

865, 866. *ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε Πατέρα μεθ' ἡμῶν,*] Pseudogregorius v. 467. *προσέλθατ'.* Rom. C. ante corr. *ἐξέλθατ'.* Rom. A. B. C. a corr. Par. B. 3 Florr. Vict. Haun. Lasc. Mag. Burn. *ἐξέλθετ'.* Sic etiam H. Stephanus et omnes recentiores. Eadem fere varietas apud Lucam Evang. xi. 52. *οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως. αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθατε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.* Sic optimi vetustissimique codices, quos secutus est Griesbachius. Vulgo enim legitur *εἰσήλθετε*, quod a correctore profectum videtur. Ita tamen scripsisse evangelistam vix dubito. *Εἰσήλθετε* enim inter *ἤρατε* et *ἐκωλύσατε* positum facili errore in *εἰσήλθατε* mutatum est. Simile quid accidit apud Euripidem Ion. 750. *σημήνατ'. εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε, Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν.* Aldus *μηνύσατε*, quod e *σημήνατε* natum est. Contrarium errorem exhibent edd. pleræque Iph. A. 1149. *ἔγημες ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ.* Ad hæc Marklandus: *Nescio quid sit ἔγημες, quod tamen habent omnes quas vidi editiones. Scribo ἔγημας.* Hoc haberent omnes editiones, ni sequeretur *κἄλαβες*, cujus terminatio priorem aoristum corrupit[i].

866, 867. *καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα Τῆς πρόσθεν ἔχθρας, εἰς φίλους μητρὸς μέτα.*] Lasc. *διαλλέχθηθ'.* Par. B. *διαλλ*$\overset{α}{έ}$*χθηθ'.* Flor. A. 10. *διαλλάγηθ'.* Flor. 15. Haun. *διαλ*$\overset{α}{ε}$*χθηθ'.*

869. *λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς,*] Pseudogregorius v. 468. *λάζεσθε.* Non male, modo scribatur *λάζυσθε*, quod vulgo legitur v. 926. Vide ad v. 1185. Schol. *λάβεσθε* ut vulgo.

871, 872. *ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον, Φίλην ὀρέξετ'* ὠλένην;] Hoc καὶ, quod agnoscit scholiastes, multis conjecturis locum dedit. Reiskius primum aut οὕτω καὶ βραχὺν aut οὕτω πάμπολυν legendum censet, subaudito ἀπολεῖσθε. Id est, *O liberi, pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita*, aut *vita non admodum longa exacta*. Deinde οὕτω καὶ πολὺν ζῷτε χρόνον in parenthesi. Hinc constat eum ὀρέξετε pro imperativo accepisse. *Forte* οὕτω δαὶ, inquit Musgravius. Brunckius celato lectore, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω πολὺν ζῶντες χρόνον. Beckius vulgatam revocavit, posita tamen distinctione post οὕτω, quam recte delevit Porsonus. Non magis emendatione eget hic versus quam Hec. 1286. ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ, quo exemplo usus sum ad v. 513. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Æque bene enim dicitur καὶ πολὺς ac καὶ λίαν. Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ Θερμὸν ἀπομορξάμενον Ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν. Ibid. 906. λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολὺ, Ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων. Archytas apud Stobæum Ecl. Phys. p. 12. καὶ δοκεῖ ἁ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τᾶν μὲν ἀλλᾶν τεχνᾶν καὶ πολὺ διαφέρειν. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

---

[h] "Imo reliqui *τάδε*, sed, nescio quo "errore inductus, initio versus pro *τοτ'* "scripsi *τόδ'.*" Matthiæ.

[i] Sophocles Œd. C. 380. *ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.* Ibid. 427. *οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ, Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον, Οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυνον.* Ibid 731. *ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.* Sic Aldus. Hodie recte legitur *καθέξον, ἤμυναν, ἀφῆτ'.*

872, 873. τάλαιν' ἐγὼ, Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα.] Pseudogregorius v. 468. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, Ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβον πλέα. Schol. Ὡς ἀρτίδακρυς.) ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα. Rectius Hesychius: Ἀρτίδακρυς. εὐχερὴς πρὸς δάκρυον. Idem: Ἀριδάκρυς. ταχέως [δακρύων]. Mihi diversa videntur ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς. Ἀρίδακρυς est qui multum, ἀρτίδακρυς qui facile lachrymatur. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

874. χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,] Notandum νεῖκος ἐξαιρουμένη.

875. ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.] Rom. A. B. C. Par. B. Lasc. τερεινήν. Neutra scriptura recte se habet. Non enim dicitur τέρεινος, τερεῖνος aut τερεινὸς, sed ὁ τέρην, ἡ τέρεινα. Hipponax apud Hephæstionem p. 30. εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. Æschylus Suppl. 1005. τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Euripides Cycl. 512. λύχνα δ' ἀμμένα δάϊα (vox corrupta) σὸν Χρόα, χὡς τέρεινα νύμφα, Στεφάνων οὐ μία χροιὰ Περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Recte igitur τέρειναν scripsit Barnesius in margine ejus exempli editionis suæ, quod lectiones Cottonianas Musgravio mihique suppeditavit. De τήνδε vide ad v. 672. [Hermannus legit τερείνων q. v. in Annot. ad h. l.]

876. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.] Pseudogregorius v. 478. θερμὸν ὡρμήθη δάκρυ. Frustra. Ita mox v. 892. οὕτη, τὶ χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Hel. 1205. χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα. Non solum *virides lachrymas*, sed *viridem aquam*, *viride vinum*, *viridem sanguinem* dixit noster. Gl. in Par. B. ὑγρὸν θερμόν. Vertit Portus *recentes lachrymæ*, quod non satis intelligo. Potius crediderim sensum esse *humidæ*. Non minus obscurum est πολιὸν δάκρυον, *canæ lachrymæ*, quod legitur Herc. 1209. [Vid. Herman. in Annot. ad h. l.]

877. καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.] Rom. C. τονῦν. Vide an legendum τὰ νῦν. Sophocles Trach. 837. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι. Haun. προβάλλη pro προβαίη.

878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.] Mag. Pseudogregorius v. 795. οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι: et ita scripserat, ni fallor, Par. B.

879. εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,] Euripides Or. 1629. a Musgravio allegatus: Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν Ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος, Ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς.

880. γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.] Rom. A. ante corr. γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει. Rom. A. a corr. B. C. D. Lasc. Par. omnes, 3 Florr. Vict. Haun. γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει. Omnes igitur codices παρεμπολῶντος. *Quod si verum*, inquit Musgravius, *legendum in fine versus* πόσεως. Sed hunc genitivum apud Atticos non exstare monet Porsonus, licet dativus πόσει in eorum libris frequenter occurrat, nominativus pluralis πόσεις apud Euripidem Iph. A. 176. Brunckius vulgatam quidem probat, sed alteram fuisse suspicatur scripturam, γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. *Latinorum ablativus absolutus*, ait, *Græce per quartum casum exprimitur*. Exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 930. Mus. Crit. Cant. t. II. p. 299. Utitur hac constructione Lucas Act. Apost. xxvi. 2. Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, ἐπὶ σοῦ μέλλων σήμερον ἀπολογεῖσθαι· μάλιστα γνωστὴν ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων. Supplendum ὁρῶν vel εἰδὼς monent interpretes. Schol. Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι.) πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις (ed. Ven. ἀλλὰ) γάμοις χρωμένου παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολῶντος (ed. Ven. παρεμπολοῦντος) δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου.——ἰδίως οὖν εἴη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος· οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Fuerunt igitur qui legerent, γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους ἐμοῦ. Scripturam omnium fere librorum retineri posse suspicatur Gaisfordius, modo ita interpungatur: εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος (Γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει. "Nobis recte codicum scripturam tueri "videtur Gaisfordius, modo ne signa parentheseos apponantur." Herman.

882, 883. ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ Βουλήν.] Rom. C. Par. B. Schol. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ. Rom. A. B. Par. A. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. Gl. a prima manu τὸ νῦν περισσὸν, a secunda γρ. τῷ. Hoc revocavit Porsonus. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι, Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ Ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴτι κἄμ' οἰκτείρετε. Idem El. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, Σθενοῦσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν. Verba ἀλλὰ τῷ χρόνῳ significant *tan-*

dem aliquando. Idem valet ἀλλὰ νῦν. Sophocles Ant. 552. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; El. 411. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Euripides Ion. 424. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ Νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας, Ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, Ὅσον δὲ χρῄζει (θεὸς γάρ ἐστι) δέξομαι. Aristophanes Av. 1595. Ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν Πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, Ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, Σπονδὰς ποιεῖσθαι. Vide etiam Soph. Ant. 779. ἢ γνώσεταί γ' οὖν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι Πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἀΐδου σέβειν. Eodem sensu dicitur fortasse ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sed exemplum nondum reperi.

884, 885. ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν.] Rom. C. σωτηρίαν. Rom. A. B. Par. A. B. D. Flor. A. 10, 15. Haun. Put. Cott. προμηθίαν, quod admisit Brunckius. Lasc. προμυθίαν. Dedit etiam Brunckius ὑμῶν ex conjectura Valckenarii ad Phœn. 1475. Mediam formam ἔθετο postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Œd. T. 134. πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Ibid. 1459. παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, Προθῇ μέριμναν. Aj. 12. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν Σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς. Ibid. 536. Ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου. El. 1334. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ. Diversa igitur videntur ὑμῶν ἔθετο προμηθίαν et ὑμῖν ἔθηκε προμηθίαν. Hanc loquendi rationem illustrat noster Hec. 795. τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν, Ἔκτεινε. Ubi verba λαβὼν προμηθίαν explicat scholiastes λαβὼν πρέπουσαν κηδεμονίαν. Hoc sensu si recte dicitur προμηθίαν ἀπό τινος λαβεῖν, haud dubie dici potest προμηθίαν τινὶ θεῖναι vel δοῦναι. Eligat igitur lector inter προμηθίαν et σωτηρίαν. Edidi quod in plerisque codicibus legitur, utpote de scriptura incertus.

886. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας] Cott. Flor. A. 10. οἶμαι γὰρ ἡμᾶς. Male. Quia Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ οἶμαι dixit, Euripidem etiam οἶμαι γὰρ οἶμαι scripsisse suspicatur Valckenarius ad Phœn. 615.

887. τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.] Euripides Or. 1246. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Aristophanes Ran. 422. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ Ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, Κᾆστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Herodotus VI. 100. Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα. Idem IX. 77. Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Hanc loquendi rationem illustrarunt Wesselingius ad Herodotum, Matthiæ Gramm. Gr. §. 438. Blomfieldius ad Æschyli Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται.

888, 889. ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἆλλα δ' ἐξεργάζεται Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.] Alii τἆλλα, ut Rom. A. et Aldus, alii τἄλλα, ut Rom. C. et Lasc. τᾶλλα (sic) Par. B. Consulantur Wolfii Quæstiones epistolicæ de orthographicis quibusdam Græcis, in Analectis ejus Literariis insertæ, quarum secunda titulum habet Τἄλλα, *non* τἆλλα. Qui τοὔργον et τοὔπος scribunt, eodem jure τἄργα et τἄλλα scribere possunt. Utriusque enim numeri scriptura iisdem argumentis nititur. Qui vero τοὖργον scribunt, quod faciunt plerique, τἆργα scribere debent, modo sibi constare velint. Non assentior igitur Wolfio dicenti p. 434. *contra* τοὖργον *pluralem habet* τἄργα, *non* τἆργα, *ut Soph. El.* 623.

888. Burn. ἐξεργάξεται. *Quod temporibus aptius fortasse conveniret*, ait Porsonus, *si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos.* Satis frequens apud tragicos est præsens pro futuro. Æschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος Κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς, Δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. Ag. 129. χρόνῳ μὲν αἱρεῖ (vulgo ἀγρεῖ) Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος, Πάντα δὲ πύργων Κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον. Sed ἐξεργάζεται fortasse propriam præsentis habet significationem, *nunc operatur*.

889. Scripserat Par. B. ὅτις ἐστιν.

890, 891. ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.] Rom. B. C. D. Par. B. μολόντας. Rom. A. μολῶντας. Vide ad v. 459. 664.

892. Αὑτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,] Schol. Αὑτή τε χλωροῖς.) πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, etc. Reiskius Αὕτη, *o tu*, quod admisit Brunckius[k]. Noster Alc. 776. Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;

893. στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,] Similis est v. 1117. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα. Vide etiam ad v. 974.

894. κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Rom. C. κοὐκασμένη. Sic etiam post v. 974. Rom. A. ante corr. Vide ad v. 494. Flor. A. χόλον pro λόγον.

895. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.] Signum imperfectæ orationis post πέρι addunt Brunckius aliique, quasi præ lachrymis loqui non possit Medea. Rectius fortasse subauditur δακρύω.

896. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.] Rom. A. D. Par. B. Haun. θάρσει νῦν. Rom. B. θάρσει νυν. Rom. C. θάρσει νύν. Pseudogregorius v. 760. θάρσησον. Hic et Rom. A. B. Flor. 2. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem manu supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδὲ θήσω πέρι. Haun. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσω πέρι. Flor. A. 10. Par. B. D. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. Lasc. Flor. 15. εὖ γὰρ τῶνδὲ θήσομαι πέρι, quod admisit Brunckius. Similis est v. 65. σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. *Non placet* περὶ, inquit Reiskius, *non quidem ideo, quod versum proxime superiorem pariter claudat, sed magis quod incongrua dictio sit* θήσω περὶ τῶνδε εὖ *pro* θήσω τὰ τῶνδε εὖ. Conjicit

---

[k] Noster Hec. 492. οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν; Οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ; Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ, Αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις ἐπὶ χθονὶ Κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα. Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse αὐτὴ δὲ δούλη, etc.

igitur *πράγη*, quod priorem producit. Mihi quoque suspiciosa videtur tam vulgata scriptura, quam ea, quam in ejus locum admisit Brunckius. Hæc tamen fortasse melior est. Noster Iph. A. 672. *Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ.* Iph. T. 1003. *Σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις.* Bacch. 48. *εἰς δ' ἄλλην χθόνα, Τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα.* Herc. 604. *πόλιν τε σὴν Μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον.* Ibid. 938. *ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε.* Ibid. 617. pro *τἀνθάδ' εἰδείην* fortasse legendum *τἀνθάδ' εὖ θείμην.* Hæc exempla attuli, ut ostenderem *εὖ θήσομαι* tutiorem esse scripturam quam *εὖ θήσω.* Secus fortasse esset, si *θήσω καλῶς* hic legeretur. Hoc enim usurpavit noster Hec. 875. Or. 1664. Hipp. 521. *θήσει καλῶς* El. 648. Magnam exemplorum copiam partim collegit, partim ab aliis collectam indicavit Wyttenbachius ad Plutarchum de Sanitate Tuenda p. 129. D.

897. *Δράσω τάδ'. οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.*] Rom. C. Flor. 2. *οὔτι σοῖς.* Rom. A. D. Par. B. Flor. 10, 15. Lasc. *οὔτοι σοῖς*, quod admisit Porsonus. Rom. B. *οὐ γὰρ τοῖς σοῖς.* Pseudogregorius v. 766. *Πέποιθα, κοὔτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.*

Ibid. *Fortasse ἀπειστήσω, ἀντὶ τοῦ ἀπειθήσω, legendum*, ait Portus, quem nugari affirmat Barnesius. Tacent hic Reiskius et Musgravius, qui *ἀπειστῆσαι* Heracl. 968. *ἀπειστήσω* ibid. 1024. maluerunt. Meam de hac quæstione sententiam ad Heracl. 968. declaravi.

898. *γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.*] Par. A. *θῆλυς.* Par. B. *θῆλυ.* Gl. sec. *πρᾶγμα.* Flor. 15. *δεινὴ* pro *γυνή.* *Θῆλυς* admisit Brunckius. *Membranarum lectionem vulgatæ*, inquit, *ut suaviorem, prætuli.* Vulgatæ tamen favere fatetur Sophoclis verba Aj. 580. *κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.* Aristoteles de Hist. Anim. IX. 1. p. 922. E. a Porto allegatus; *διόπερ γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον.* Noster Danae Fragm. v. 1. *ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.* Schol. et Pseudogregorius v. 747. *θῆλυ*, quod revocavit Porsonus.

899. *Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;*] Rom. C. *τί δῆτα λίαν.* Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. Flor. A. 10, 15. Haun. Put. Cott. *τί δὴ τάλαινα*, quod admisit Beckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiæ. Longe melior vulgata, de qua vide ad verba *μὴ λίαν τάκου* v. 156. *Λίαν cur mutetur*, inquit Musgravius, *nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.* Non solum apud Homerum, verum etiam passim apud Atticos poëtas, ut recte monet Brunckius[1].

---

[1] *Λίαν* priore producta scripturam haud raro corrupit. Apud Euripidem Andr. 867. edidit Aldus, *Ὦ παῖ τότε λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα.* Item v. 1235. *μηδέν τι λίαν γε δυσφρονεῖν παρῄνεσα.* Alia exempla collegerunt Brunckius aliique. His adde Eurip. Iph. A. 305. *ἄπελθε· λίαν γε δεσπόταισι πιστὸς εἶ.* (ubi vide Markland.) Aristophanem Vesp. 872. *παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος.* Persuasus sum hoc *τουτὶ* metri caussa invectum esse. Longe præstat *τοῦτο τὸ λίαν.*

Ibid. Rom. A. B. C. τοῖσδ' ἐπιστένεις (B. ἐπιστένοις) τέκνοις. Rom. D. Flor. Put. σοῖς pro τοῖσδ'. Vide ad Heracl. 238.

900. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχουν τέκνα,] Rom. A. B. C. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. ἐξηύχουν. Buchananus *precarer*, Portus *optabam*. Barnesius recte ἐξηύχου, *optabas*, ex conjectura Scaligeri. Sic etiam Burn. Matthiæ ἐξεύχου.

901. εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.] Sic Par. B. Lasc. εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος. De constructione verborum οἶκτος εἰ γενήσεται vide ad φόβος εἰ πείσω v. 181.

903. τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.] Rom. A. B. C. D. Par. A. B. aliique haud dubie plerique μνησθήσομαι. Sed in Par. A. supra scriptum γρ. μεμνήσομαι, quod a Brunckio probatum admisit Beckius. Alteram formam, quam revocavit Matthiæ, tragicis omnino abjudicat Porsonus, ut et κληθήσεται, quod olim legebatur apud Æschylum Prom. 839. Sed βεβλήσομαι et βληθήσομαι æque proba censet [m].

904. ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,] Rom. C. ἀποστέλλειν. Rom. A. B. D. Flor. (apud Valckenarium ad Phœn. 790.) Lasc. Par. A. B. 3 Florr. Vict. Haun. ἀποστεῖλαι, quod admisit Brunckius. Noster Iph. A. 743. ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.

906. ἐμποδών.] Flor. A. 10. ἐκποδών. Haun. ἐν ποδῶν.

908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ.] Lasc. τσῆδ'. Rectius fortasse legeretur ἀπαροῦμεν, de qua futuri forma dixi ad v. 825. Sed præsens ἀπαίρομεν defendunt exempla ad ἐξεργάζεται v. 888. allata.

909, 910. παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερὶ, Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] *Mallem*, inquit Brunckius, παῖδας δ', ὅπως etc. Parum refert, sed vulgata paullo melior videtur.

909. Rom. A. B. C. D. Par. B. Lasc. Haun. ἐκτραφῶσι, quod admisit Brunckius. Beckius ἐκτραφῶσιν revocavit, Porsonus ἐκτραφῶσι.

911. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.] Reiskius οὐκ οἶδα μὲν εἰ πείσαιμι. *Nam alias solœcissat oratio*, inquit, *quum* ἂν *non ad* οἶδα *sed ad* πείσαιμι *pertineat; neque est in vet. ed. quæ* οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι *dat*. Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium, οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. *Videtur legendum* οἶδά γ' εἰ πείσαιμι, inquit Canterus. Hac conjectura posthabita, Aldinam revocavit Barnesius. Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. *Mutavi literam*, ait, *sæpe cum altera confusam*. Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quæ attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 598. c. Euripides Alc. 49. Λαβὼν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Plato Timæo p. 26. B. ἐγὼ, ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ

---

[m] Noster Hec. 863. βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι. Heracl. 423. κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι. In his διαβεβλήσεται metrum corrumperet, nisi scriberetur etiam εἴτι et μήτι, quæ reponere nimiæ esset audaciæ. "Μεμνήσομαι est *meminero*, "*recordabor*, v. c. Hip. 1451. μνησθήσομαι "*mentionem faciam*, quod unice huic "loco convenit." Matthiæ.

ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Ordo est, οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἄν. Aristophanes Av. 1018. ΜΕ. Ὑπάγοιμί τ' ἆρ' ἄν. ΠΕΙ. Νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ Φθαίης ἄν. ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταιί. Tantum abest ut solœcum sit οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ut particula ἂν omissa non οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι sed οὐκ οἶδα εἰ πείσω dici debeat. Matthiæ vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medeæ verbis, verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 181. id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persaasurum.* In ceteris etiam exemplis verba οὐκ οἶδα εἰ significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Græca οὐκ οἶδα εἰ et Latina *nescio an.* Hæc enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Græca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulæ v. 71. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε, Οὐκ οἶδα.

912, 913. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς Γυναῖκα,] Id est, *Si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere jube.* Hoc ἀλλὰ nostra lingua valet *then.* Exempla indicavi ad Heracl. 565. quorum unum et alterum hic plenius apponam. Aristophanes Ach. 185. ΔΙ. Οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις; ΑΜ. Ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα. Αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών. ΔΙ. Αἰβοῖ. ΑΜ. Τί ἔστιν; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι Ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. ΑΜ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Ibid. 1026. ΓΕ. Ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε. Ἀλλ' εἴτι κήδει Δερκέτου Φυλασίου, Ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ. ΔΙ. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. ΓΕ. Ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε. ΔΙ. Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου. ΓΕ. Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα Εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. Hoc enim diversum est a priori petitione. [Matthiæ hic ἀλλὰ *saltem* interpretatur, ut etiam Hermannus in Annot. ad h. l.]

913. παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] Brunckius ex ingenio παῖδας σοὺς ἀφιέναι φυγῆς. *Nauseam movet,* inquit, *toties repetita hæc clausula* τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, *hic præsertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiæ librarii debeatur.* Vera fortasse est Brunckii suspicio, cujus tamen conjecturam recte repudiavit Beckius. Hujusmodi repetitionibus nihil usitatius in vulgatis tragicorum exemplis. Dicit Polynices apud Euripidem Phœn. 481. ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν, deinde septem versibus interpositis, οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών. Neque præterea legitur ἀνὰ μέρος in tota Atticorum poësi.

915. εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.] Sic Aldus et Par. B. Lasc. ἐστί. Rom. A. ἔστι.

917, 918. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ,] Rom. C. αὐτὴ, male quidem, sed fortasse consulto. Par. B. αὑτῇ.

919. λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον] Rom. C. Flor. 2.

στέφος. Rom. A. B. D. Flor. A. 10, 15. Haun. Par. B. D. Cott. πλόκον, quod admisi. Legebantur hæc verba etiam post v. 768. ubi plerique libri πλόκον.

922. εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,] Lasc. ἀλλ' εἰς μυρία. Par. B. ἀλλὰ μυρία, supra scripto εἰς sec.

923. ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,] Rom. C. ἀνδρός γ' ἀρίστου. Rom. A. B. Par. A. (qui hunc v. in margine scriptum exhibet) ἀνδρός τ' ἀρίστου, quod admisit Brunckius. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. ἀνδρὸς ἀρίστου. Rom. A. C. D. ὁμευνέτου.

924, 925. κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.] Rom. C. Flor. 2. πατὴρ πατρός. Rom. A. B. D. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. Lasc. πατρὸς πατὴρ, quod admisit Matthiæ. Schol. Πατρὸς πατρὶ δίδωσι ἐκγόνοισιν οἷς.) ἤτοι ἀντὶ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐγγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπῃ. Nihil hinc colligi potest, nisi grammaticum legisse πατρὸς priore loco.

925. Ὃς, *suus*, non valde frequentatur a tragicis. Æschylus tamen λιτῶν τῶν ὧν dixit Theb. 646. Sophocles τοῖς οἷσιν αὐτοῦ Œd. T. 1248. ὧν παίδων Œd. C. 1639. τῶν ὧν τέκνων Trach. 266. τὸν ὃν προσμένουσ' ἄκοιταν ibid. 525. τῶν ὅπλων τῶν ὧν Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. ὧν ἀλόχων pro τῶν ἀλόχων metri caussa reposuit Matthiæ. Plato etiam τὰ ἃ δάκρυα Rep. III. p. 394. A.

926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,] Schol. Φερνήτης.) ἡ προίξ. λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰσηνεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ. Male. Quo sensu dicatur φερνὰς, declaravi ad v. 768. Par. B. εἰς χέρα. Haun. etiam χέρα.

927, 928. καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δοτε Φέροντες.] Lasc. Par. B. τυράννων. Vide ad v. 1027. Flor. A. μακαρίῳ.

928. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.] Schol. Οὔτοι δῶρα.) τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἑτέραν δὲ ἣν αὐτὴ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν. Flor. 2. οὔτι.

929. Scripserat Par. B. κοινοῖς, ni fallor.

930, 931. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ;] Lasc. δοκῇς—δοκεῖς. Rom. C. βασιλείων.

932, 933. εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς Γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Lasc. Flor. 2. Vict. σάφ' οἶδ' ὅτι. Eadem varietas v. 1034. Flor. 2. Vict. Mag. προθήσῃ. Haun. προθησεῖ. Flor. A. 10. προσθήσει.

934. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.] Alludit Euripides, judice Barnesio, ad versum qui legitur apud Platonem Rep. III. p. 390. E. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Ovidius de Arte Am. III. 653. a Porto allegatus: *Munera, crede mihi, capiunt hominesque deosque. Placatur donis Jupiter ipse datis.*

936. κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.] Lasc. 'κείνης ὁ δαίμων. 'κείναν νῦν αὔξει θεός. Mag. Vict. Haun. etiam κείναν. Par. B. κεῖνα supra scripto ν. sec.

937, 938. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς, Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χϱυσοῦ μόνον.] Rom. C. D. Par. B. ψυχῆς. Rom. A. B. Flor. 10, 15. ψυχαῖς. In A. supra scriptum γϱ. ψυχῆς. Schol. Ψυχῆς ἂν ἀλλάξαιμ'.) ἀντὶ τοῦ, ἑλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀποκτεῖναί μου. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. Flor. A. ἀλεξαίμεθ' pro ἀλλαξαίμεθ'.

939. ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,] Rom. C. Par. B. εἰσελθόντε. Rom. A. B. D. Flor. 15. Haun. solenni errore εἰσελθόντες.

Ibid. Rom. C. πλησίους. Rom. A. B. Par. B. Flor. A. 2, 10, 15. Vict. Haun. Mag. Put. (supra scripto η) Cott. πλουσίους, quod admisit Musgravius. Reiskius: Πλουσίους *quarundam editionum præstat vulgatæ* πλησίους, *quidquid Barnesius et ejus echo, Italus, contradicant.* Itali verba sunt: *Alias legebatur* πλουσίους. *Rectius quidem est* πλησίους, *ut cuique patet.* Lectio πλουσίους ei non nisi e margine Barnesianæ innotuit, nec quidquam de scriptura dixit Barnesius.

940. πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,] Supra v. 17. non mutavi vulgatam scripturam, προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν, nisi quod post alios αὑτοῦ scripsi. Diversi sunt Jasonis liberi ab uxore, quæ verbis δεσπότιν τ' ἐμὴν significatur. Quod si λέκτρα (i. e. γυναῖκα) pro τέκνα scripsisset poëta, jam non δεσπότιν τ' ἐμὴν sed δεσπότιν δ' ἐμὴν scribendum esset, quod recte, ni fallor, loco de quo nunc agitur reposui, ubi eandem mulierem et novam Jasonis uxorem et suam dominam appellat Medea. Ita Æschylus Cho. 187. ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, Ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον Φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. (Ἐμή γε *Porsonus,* inquit Butlerus, *sed retinendum videtur* δὲ, *ut referatur ad* μὲν *in* ἡ κτανοῦσά νιν *subaudito.*) Pers. 150. ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς Φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, Δέσποινα δ' ἐμὴ, προσπίτνωμεν. Sophocles Œd. C. 322. OI. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; AN. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁϱᾶν Ὅμαιμον. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν. Ibid. 1275. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες. Trach. 741. Τὸν ἄνδϱα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. 532. ὁ δ' εἶπεν· Ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, Δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους. Herc. 97. ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμὸς, εὐνήτωϱ δὲ σός. El. 1241. δεινὸν δὲ ναὸς ἀϱτίως πόντου σάλον Παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσειδόμεν Σφαγὰς ἀδελφῆς (ἡμετέρας scilicet) τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς. Herodotus VII. 10. ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ, Δαρείῳ, ἠγόϱευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ Σκύθας, ἄνδρας οὐδαμόθι γῆς ἄστυ νέμοντας. Plato Protagora p. 310. A. Τῆς παϱελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ, ἔτι βαθέος ὄρθϱου, Ἱπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς, Φάσωνος δὲ ἀδελφὸς, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδϱα ἔκϱουε. Æschines in Timarchum p. 284. C. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Ἰφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου. In his omnibus reticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Œneo Fragm. i. 3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, Ὤκησεν Ἄργος.

Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1153. καὶ τὼ Διός τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω, Ἵπποισι μαρμαίροντ' ἐπεστρατευσάτην. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως Κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους (εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Œnei filiam, quæ et uxor Herculis est, et mea domina.* Quod si τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime vulgo legitur apud Euripidem El. 612. ΟΡ. Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; ΠΡ. Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα. Ægisthum scilicet et Clytæmnestram. Sequentia vero loca emendatione egere mihi videntur. Æschylus Ag. 1592. Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ, Πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν (ὡς τορῶς φράσαι) Αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, Πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ. Cum priore loco de solo Thyesta sermo sit, altero de solo Neoptolemo, illic repone αὐτοῦ δ' ἀδελφὸν, hic δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Minus recte Brunckius δεσπότῃ γ' ἐμῷ. Hæc tamen scriptura reponenda videtur in Iph. A. 1455. πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. Lego πόσιν γε σὸν, *maritum scilicet tuum*, quem odisse non debes[n]. Confer Andr. 247. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή. Bacch. 923. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν, Ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; In his γε valet *scilicet*. [De his exemplis cf. Herman. in Annot. ad h. l.]

941. ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,] Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα ter jam habuimus in fine senarii, v. 768. 910. 913. Primo loco nonnulli libri φυγεῖν, secundo tertioque omnes φεύγειν. Saltem nemo enotavit φυγεῖν. Quarto loco Rom. C. Flor. 2. Haun. φυγεῖν, Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. φεύγειν, quod admisit Brunckius. In hac diversitate perexigua est librorum auctoritas. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1066. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων Δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φεύγων; In quinta senarii sede usitatiora sunt θανεῖν, κτανεῖν, λιπεῖν, παθεῖν, τεκεῖν et similia, quam θνήσκειν, κτείνειν, λείπειν, πάσχειν, τίκτειν. Θανεῖν, verbi caussa, in ea sede habet Euripides Hec. 396. Or. 1206. Med. 238. Alc. 699. Iph. A. 1252. Iph. T. 1004. 1066. Rhes. 759. Heracl. 444. 963. 1016. Ion. 1401. Herc. 289. El. 1265. Sed idem sæpius θνήσκειν et similia usurpavit, quam ut sollicitari debeat φεύγειν Med. 768. 910. 913. Ita Andr. 1235. κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Iph. A. 312. ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ. Ibid. 490. σκοπῶν ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Herc. 70. ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον. Ibid. 156. τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, οὐ θνήσκειν χρεών. Ibid. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεών. Hæc exempla ostendunt, nihil referre utrum quintus

---

[n] Mavult Reisigius p. 190. πόσιν δὲ σόν. Sed hoc esset, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ σὸν πόσιν στύγει. Noster Phœn. 632. κἄν τι σοι, πόλις, γένηται, μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ.

pes senarii tragici spondeus an iambus sit, modo utraque syllaba eadem voce contineatur. Hoc semel iterumque jam monui. Vide ad v. 88. 277. Dedi igitur μὴ φεύγειν χθόνα cum Brunckio aliisque, ut in primis tribus locis.

942. κόσμον διδόντες.] Flor. 2. Vict. Mag. κόσμον φέροντες. Vulgatam agnoscunt scholiastes et Par. B.

942, 943. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ, Εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.] Rom. A. a corr. C. Flor. 2. ἐκείνης. Rom. A. ante corr. B. D. Flor. A. 10, 15. Lasc. Par. B. D. Put. ἐκείνην, quod ex Porti conjectura admisit Barnesius. Scaliger ἐκείνῃ.

946. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς,] Porsonus ζόας. Idem ζόης Hec. 1108. [1090.] *Si quis cum Brunckio*, inquit, *primam in* ζωῆς *corripi posse contendat, judicio suo fruatur.* Matthiæ ζοῆς in Hecuba, ζωᾶς in Medea dedit, licet syllaba prior utrobique corripiatur. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur præterea apud Æschylum Theb. 945. (ubi Blomfieldius ζοὰ) apud Euripidem Phœn. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. t. II. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producatur. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζοᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωὸς, *vivus*, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, *animal*, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῷον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. t. XVI. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζώειν pro ζῆν dixit Sophocles Œd. C. 1213. El. 158.

947. οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.] Rom. C. οὐκ ἔστι. Vide ad κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος v. 76. Idem εἰς φόνον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. ἐς φόνον.

948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,] Rom. A. B. C. ἀναδέσμων. Par. B. ἀνὰ δέσμων deinde ἀναδέσμων. Lasc. ἀναδεσμέων. Porsonus ἀναδεσμῶν. Matthiæ iterum ἀναδέσμων. Hesychius: Ἀναδέσμη. μίτρα, ἀνάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμῶν, vel potius ἀναδεσμᾶν.

949. δέξεται δύστανος ἄταν,] Rom. A. B. D. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. δέξεται δύστηνος. Rom. C. Flor. 2. Vict. Mag. δέξεται ἁ δύστανος. Lasc. δέξετ' ἁ δύστανος, unde Brunckius δέξεθ' ἁ δύστανος. Porsonus vulgatam revocavit. Matthiæ ut Brunckius.

950, 951, 952. ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ Θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.] Brunckius τὸν Ἀΐδα κόσμον. Deinde Rom. C. Lasc. Flor. 2, 10. αὐτὰ χεροῖν. Rom. A. B. Par. A. Flor. 15. Haun. αὐτὴ χεροῖν. In Rom. A. supra scriptum γρ. αὐτά. Hi omnes ταῖν omittunt. Rom. D. etiam αὐτά. Par. B. κόσμον χεροῖν λαβοῦσα (λαβοῦσαν sec.) Hervagiana prima typographi errore ταὐτὰ ταῖν χεροῖν. Eodem vitio laborant pleræque sequentium ante Commelinianam, quæ ex emendatione Porti *ταῦτα ταῖν χεροῖν* exhibet. Ab hac scriptura deceptus Reiskius, *κραιπνὰ*, *velociter*, *avide*, legendum conjecit. Musgravius *αὐτὰ ταῖν χεροῖν* edidit, sed ex corrupta superiorum edd. scriptura *τ* retinuit, et *κόσμον τ'* pro *κόσμον* dedit. Copulam recte expulit Brunckius. Porsonus *αὐτά γ' ἐν χεροῖν*. Matthiæ iterum *αὐτὰ ταῖν χεροῖν*. Suspiciosum est hoc *ταῖν*, quod non agnoscunt codices. Sive servetur, sive omittatur, versus cum antistrophico 959. non congruit. [Vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

953, 954. *Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου, Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.*] Rom. C. *ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέπλου*. Rom. A. ante corr. D. *ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλων*. Rom. A. a corr. B. *ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων*. In A. supra scriptum *πέπλου*. 3 Florr. Lasc. Par. A. Mag. Vict. Haun. Cott. etiam *πέπλων*, quod admisit Brunckius. Schol. *Αὐτὰ πέπλων.*) *τὸ ἑξῆς, αὐτὰ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει παραθέσθαι* (sic) *χροῒ χρυσότευκτον στέφανον*. Is igitur in exemplo suo *πείσει χάρις ἀμβρόσιος αὐτὰ πέπλων* habuit. Par. B. *ἀμβρόσιος αὐγὰ* (scripserat *αὐτὰ*) *πέπλων*. Gl. *αὐτὴ ἡ λαμπηδών*. Sive *πέπλου* legatur, sive *πέπλων*, ineptam sententiam præbet vulgata scriptura, novæ nuptæ scilicet persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Reiskii conjecturam, *πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον*, a Musgravio aliisque omnibus omnino neglectam esse miror. Reiskium secutus, *πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον* admittere haud dubitavi. De *χρυσότευκτον* mox. *Πέπλον* vero potius quam *πέπλους* scripsi, quia fluctuant libri inter *πέπλου* et *πέπλων*, quorum utrique similius est *πέπλον* quam *πέπλους*. Ceterum intellige *τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου*.

954. Porsonus: *Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον.* Quod ad metrum attinet, idem efficit *χρυσότευκτόν τε* quod *χρυσεόπλεκτον*. Hinc est, quod *χρυσότευκτον* potius quam *χρυσεότευκτον* edidi. Illam formam exhibet scholiastes: ut et Par. B. Æschylus Theb. 666. *εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα*. Idem *Περραιβίσιν* apud Athenæum p. 499. A. *Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια; Ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;* Apud Euripidem Phœn. 228. scripti codices *χρυσεοτεύκτοις*, sed metro convenientius est *χρυσοτεύκτοις*, quod exhibet Aldina. Apud Euripidem etiam vulgo leguntur *χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος, χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέφανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος*, quorum nonnulla metro adversantur. Matthiæ *τὰν χρυσοστέφανον κόραν* reposuit Ion. 1085. *ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει* præeunte Seidlero El. 470. *χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν* ibid. 725. [Vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

955. *νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.*] Rom. C. D. Par. B. *νερτέροις δ' ἤδη*. Rom. A. B. *νερτέροις ἤδη*. Barnesiana typographi errore

νερτέροις δ' ἤθη. Deinde Rom. A. ante corr. C. D. Lasc. παρανυμφοκομήσει. Rom. A. a corr. B. Par. B. Haun. παρανυμφοκοσμήσει. 3 Florr. Vict. νυμφοκοσμήσει. Schol. Νερτέροις.) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτέροις καὶ τοῖς κατοιχομένοις αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμῆσαι δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκομήσει (vulgo νυμφοκοσμήσει) δὲ, ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται. Dicitur νερτέροις πάρα νυμφοκομήσει ut νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ τῷδε v. 1303. Notandum autem νυμφοκομεῖν, *nubere*, cujus sensus alterum exemplum in promtu non habeo. "Νυμφοκομεῖν h. l. non est *nubere*, sed quum, quæ stu-" "diose facta in perniciem alicujus vertunt, ea hic apud inferos" "tractaturus dicatur, Creusa apud inferos se ornatura esse di-" "citur, quod nunc cupide eam facturam esse Chorus prævidet." Matthiæ.

956. τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,] Lasc. ἐς ἕρκος. Ἕρκος pro δίκτυον accipiendum monet Musgravius. Hesychius: Ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Idem: Ἕρκος. ἤγουν φραγμὸς, ὡς τὸ, Αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος (Od. ω΄. 223.). καὶ λίνον· [Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι,] ἕρκει ἐνιπλήξωσι (Od. χ΄. 469.). Plura congesserunt interpretes.

957, 958. καὶ μοῖραν θανάτου Προσλήψεται δύστανος,] Rom. B. C. D. Lasc. Par. A. B. προσλήψεται omittunt. In Rom. A. additum legitur ab alia manu. Brunckius προσλήψεθ' ἁ δύστανος. Beckius προσλήψεται δύστανος ut vulgo.

958, 959. Ἄταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.] Rom. A. B. D. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. ὑπερφεύξεται, cujus compositi exempla mihi non succurrunt. Rom. C. ὑπεφεύξεται (sic). Porsonus propter metrum ὑπεκδραμεῖται edidit e sola conjectura. *Alterum*, ait, *facile pro interpretatione irrepere potuit.* Vulgatam revocavit Matthiæ, quem sequor. Non mala est Porsoni conjectura, sed incerta. Codd. scriptura ὑπερφεύξεται aliam emendationis viam fortasse aperiet.

960. Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,] Κηδεμὼν pro κηδεστά. Hesychius: Κηδεμόνες. φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Gl. apud Brunckium γαμβρέ. Plura de hac re Valckenarius ad Phœn. 431. De metro hujus versus vide Gaisfordium ad Hephæstionem p. 341.

961, 962. παισὶν οὐ κατειδὼς Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,] Non miror ὀλέθριον βιοτὰν pro certa morte dictum viris doctis displicuisse. Quod Reiskius conjecit, ὄλεθρον, οὐ βιοτὰν, etsi non valde bonum, melius est Musgravii interpretatione, *exitiales opes* sive *facultates.* Is enim βιοτὰν eodem sensu sumendum contendit, quo βίοτον v. 1070. 1076. Melioris scripturæ vestigia exhibent nonnulli libri. Rom. A. B. C. D. ὀλέθριον βιοτάν. Sed in A. supra scriptum ᾶ, ut sit βιοτᾷ. Par. B. ὀλέθριον βιοτᾷ (βιοτὰν sec.) Gl. οὐ γινώσκων τῇ τῶν παίδων βιοτῇ ὄλεθρον προσάγεις. Mag. Flor. 2. Vict. ὄλεθρον. Hinc oritur vera scriptura ὄλεθρον βιοτᾷ, quam agnoscit scholiastes, cujus verba ita legenda sunt: Σὺ δ' ὦ τάλαν.) τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει.

κηδεμὼν δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. βιοτᾷ δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παίδων. Vulgo quidem legitur βιοτὰν δὲ παισὶν, sed sequentia verba satis ostendunt grammaticum βιοτᾷ in exemplo suo habuisse. Schol. in Par. B. βιοτᾶν (sic) δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ ζωῇ τῶν παίδων. Eadem est ratio duorum dativorum παισὶν et βιοτᾷ, quæ duorum accusativorum in Homerico illo τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος similibusque. Noster Iph. T. 852. 'Εγὼ δ' ἁ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον Δέρᾳ θῆκέ (f. 'φῆκέ) μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 630. Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhes. 266. Ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί. Herc. Fur. 178. τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη. [Vulgatam defendit Hermannus in Annot. ad h. l.]

962, 963. ἀλόχῳ Τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.] Par. A. ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν.

964. δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ.] Hunc versum omnino prætermisit Buchananus. Vertit Portus, *O infelix, quantam calamitatem ignoras.* Mihi sensus esse videtur, *quantum a pristina fortuna excidisti.* Cf. Æsch. Suppl. 461. ἢ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. [Vide Herman. in Annot. ad h. l. qui etiam hoc exemplum citat.]

965, 966. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων Μᾶτερ,] Μεταστένομαι, *simul gemo, in partem doloris sumo.* Noster Hec. 211. σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου, Κλάω πανοδύρτοις θρήνοις· Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ', Οὐ μετακλάομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

966, 967. ἃ φονεύσεις Τὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,] Rom. C. φονεύσεις. Rom. A. B. D. φονεύεις. Futurum habet noster v. 1248.

967. Rom. A. B. C. D. Par. B. Flor. A. 2, 10, 15. Haun. Lasc. τέκνα sine τά. Brunckius, quem sequuntur Beckius et Porsonus, σὰ τέκνα. Matthiæ τὰ τέκνα. Recte scripti libri τέκνα. Additum est τὰ propter ὀλέθριον v. 562. [Hermannus τέκεα sine articulo.]

Ibid. Rom. C. D. ἕνεκεν. Rom. A. B. ἕνεκε. Rom. A. ἕνεκε etiam v. 1054. 1083.

968, 969. ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως, Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.] Matthiæ ἄλλᾳ.

974. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς; Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Secundum tertiumque versum Valckenario apud Piersonum Verisim. p. 59. Musgravioque obsecutus delevit Brunckius, revocavit et uncinis inclusit Matthiæ. Musgravii quidem sententia retineri posset tertius versus, quamquam non valde repugnat quo minus cum secundo deleatur. Totidem verbis supra leguntur v. 983, 4. nisi quod ibi

pro *τί σὴν ἔτρεψας* legitur *στρέψασα λευκήν.* Illud autem *ἔτρεψας* manifestum *νοθείας* indicium est. Si per metrum licuisset, *ἔστρεψας* scripsisset falsarius, idque metro repugnante exhibent Rom. A. C. Mag. Flor. 2. Vict. *Pro ἔτρεψας correxeram ἔστρεψας*, inquit Piersonus. Recte quidem, si solius sententiæ ratio habenda esset. Dixit enim Euripides *στρέψασα πάλλευκον δέρην* v. 30. *λευκήν τ᾽ ἀπέστρεψ᾽ ἔμπαλιν παρηΐδα* 1117. *καὶ πάλιν στρέψεις κάρα* v. 1121. *πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα* Hec. 343. *σύ τ᾽ αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε* Phœn. 460. Quo sensu non dicitur *τρέπε.*

975. *Αἶ αἶ.*] Rom. C. D. Par. B. *αἶ. αἶ.* Rom. A. B. Flor. 15. Haun. *αἶ. αἶ. αἶ. αἶ.* Brunckius *αἶ, αἶ, αἶ.* Porsonus bis ut vulgo. De accentu vide ad v. 272.

977, 978. *Μῶν τιν᾽ ἀγγέλλων τύχην Οὐκ οἶδα, δόξης δ᾽ ἐσφάλην εὐαγγέλου;*] Rom. B. C. uterque a corr. Par. B. *ἀγγέλλων.* Rom. A. C. ante corr. Lasc. 3 Flor. *ἀγγέλων.* Sic etiam Hervagiana secunda aliæque. Rom. B. ante corr. *ἀγγέλω.* Gl. in Rom. A. B. *μηνύων.* Mag. Vict. *ἀγγέλλω.* Schol. *Μῶν τιν᾽ ἀγγέλω τύχην.) ἡ μὲν Μήδεια* etc.

977. *Τύχην* pro *συμφορὰν*, ut Heracl. 714. *Ἢν δ᾽ οὖν (ὃ μὴ γένοιτο) χρήσωνται τύχῃ.* Non opus igitur Reiskii conjecturis *στυγνὰ* et *λύπην.* Aliam rationem vide ad v. sequentem. Rom. C. ante corr. *τύχης.*

978. Rom. A. ante corr. *δόξης ἐσφάλην.* Nimirum fuisse videntur, qui hæc verba ita ordinarent: *Μῶν ἀγγέλλων οὐκ οἶδα τίνα τύχην, δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου.* Hinc fortasse est, quod Lasc. *τίν᾽* cum accentu exhibet. Par. B. *δόξης δ᾽ ἐσφάλην.*

980. *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;*] Rom. A. C. D. Haun. Vict. *τί δὲ κατηφεῖς.* Rom. B. Lasc. Par. A. B. Flor. 10. Mag. *τί* (Lasc. *τι*) *δαὶ κατηφεῖς.* In Rom. C. etiam supra scriptum *αί.* Lasc. in margine *ἢ* habet. Pseudogregorius v. 730. *τί δ᾽ αὖ κατηφεῖς*, probante Valckenario ad Phœn. 1668. improbante vero Brunckio. Cujus scripturæ exemplum præbet v. 333. *Τί δ᾽ αὖ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;* Sed præstare videtur *Τί δὴ κατηφεῖς. Δαὶ* tragicis abjudicarunt Brunckius et Porsonus.

Ibid. Noster Heracl. 633. *Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ᾽ ἔχεις;* Plutarchus de Vitioso Pudore p. 528. E. *Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν.* De hac voce dixit Schleusnerus Lexico N. T. occasione sumta a Jacobi verbis c. iv. 9. *ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν.* Apud Homerum exstant *κατηφὴς, κατηφίη, κατηφεῖν*, necnon *κατήφονες* Il. *ω'.* 253. de quo consulendi interpretes. *Κατηφὴς* nostra lingua significat *dejected.*

981. *Πολλή μ᾽ ἀνάγκη, πρέσβυ.*] Noster Phœn. 1667. AN. *Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;* KP. *Πολλή σ᾽ ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;* Hic *Πολλή γ᾽ ἀνάγκη* Barnesius, quod utrobique reponendum censet Valckenarius, propterea quod ita legitur apud Sopho-

clem Œd. C. 293. El. 309. Euripidem Hec. 395. Alc. 378. Apud Sophoclem quoque Trach. 295. πολλή γ' ἀνάγκη pro πολλὴ δ' ἀνάγκη legendum arbitratur. Sed exemplorum numerum minuerunt nuperi editores. Apud Sophoclem Œd. C. 293. Trach. 295. πολλή 'στ' ἀνάγκη edidit Brunckius. Apud Euripidem Alc. 378. neminem esse credo, quin cum Monkio legere malit, Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις. Nulla igitur caussa est, quare sollicitetur vulgata nostri loci scriptura, quam agnoscunt scholiastes. et Par. B. Plena oratio est, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί με δακρύειν, et in altero, quod mutavit Barnesius, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί σε γαμεῖσθαι. Noster v. 787. ἐπεὶ κακὴν κακῶς Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις. Cum dativo v. 242. In nostro l. πολλή τ' ἀνάγκη legit Haun.

981, 982. ταῦτα γὰρ θεοὶ, Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.] Notanda constructio.

983. Θάρσει. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Schol. Θάρσει.) ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις, τῇ τῶν παίδων ὑποστάσει καὶ ζωῇ ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σὲ, καὶ εὔελπις εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας, καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις. ὡς εὔελπις εἶ πρὸς τὸ μέλλον. Ita vulgatam explicare conatur grammaticus. Gl. in Par. B. κρατεῖς. νικᾷς. Buchananus, probante Heathio; *Animo bono es, per liberos potentiæ Adhuc prioris magna superest portio.* Portus: *Confide tu: obtines n. adhuc*, et in tua potestate habes *liberos.* Ut constet hæc interpretatio, verba κρατεῖς πρὸς τέκνων ἔτι pro τέκνων κρατεῖς προσέτι per tmesin poni monet. Secundum Portum Latine vertit et explicat Barnesius. Reiskius vero κρατεῖς πρὸς τέκνων, *vincis per liberos.* Sed respondet Medea, Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. Ubi fieri nequit, quin κατάξω, de cujus interpretatione mox dicetur, e pædagogi verbis derivatum sit. Confert Musgravius Euripidem Iph. A. 658. ΙΦ. Ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. ΑΓ. Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἁμὲ διολέσαντ' ἔχει. Sic etiam El. 221. ΗΛ. Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν. ΟΡ. Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν. Musgravius igitur pro κρατεῖς τοι scribendum censet κατάξῃ, *redux fies, redibis.* Activum futurum usurpat Æschylus Theb. 652. δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησὶν, ὡς τὰ γράμματα Λέγει· Κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν Ἕξει πατρῴαν, δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. Ibid. 966. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα, Ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Euripides Phœn. 430. Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε, Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ. Musgravii conjecturam admisit Brunckius. *Felices hujusmodi in Euripidem prolatæ conjecturæ non paucæ*, inquit, *Poëtam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant.* Porsonus vero, repudiato κατάξῃ, literarum vestigiis paullo propius insistens κάτει τοι edidit, quod non solum hoc nomine præstat, verum etiam quia κατέρχομαι, cujus futurum est

κάτειμι, sæpius legitur eo sensu, quem his verbis tribuit Musgravius, quam κατάγομαι. Æschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος Κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum III. 45. IX. 26. Suspicatur Porsonus, vulgatam κρατεῖς τοι ortam ex Sophoclis Aj. 1352. Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

984. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.] Schol. Ἄλλους κατάξω.) τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Αΐδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24. ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, Ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αΐδου δόμους Μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medeæ verba accipiat pædagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duportus, teste Barnesio, 'Αλλ' οὓς κατάξω, *Sed quos ego liberos perdam.* Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reiskius, qui addit: *Forte quoque* καταλείψω *leg. est pro* κατάξω, *quod, quamvis videatur Medeæ sententiæ congruere, non tamen convenit pædagogi responso. Et ne ipsi quidem Medeæ sententiæ respondet* κατάξω, *nisi velis per* κατάξω εἰς Αΐδου *interpretari, quod durum et insolens est. Nam* κατάγειν *alias et proprie est* in patriam reducere. Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse.

989. ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἐστι δὴ πόλις,] Sic Lasc. et Aldus, nisi quod Aldus σφῶν habet. Idem tamen recte σφῷν v. 993. 1004. Porsonus σφῷν μὲν ἔστι, consentientibus, quod ad accentus attinet, Rom. A. Par. B. Haun.

990. καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,] Schol. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν Αΐδην. καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. Pædagogus quidem jam e scena discessit, nec puto Medeam amplius διπλᾶς ἐννοίας sectari, quæ eo frigidiores sunt, quo propius ad eventum pervenit res. Celat a liberis animi propositum, dolorisque, quem excitat venturi facinoris meditatio, caussam reddit satis probabilem. Postea clarius loquitur, sed pueri nihil audiunt, saltem nihil intelligunt.

991. οἰκήσετ' αἰεὶ, μητρὸς ἐστερημένοι.] Rom. C. D. Par. B. αἰεί. Rom. A. B. ἀεί.

992. ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,] Rom. C. εἰς ἄλλην. Idem εἰς ἄλλο v. 1007.

993. πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,] Votum maternum ὄνασθαι τῶν τέκνων, quod explicat ipsa Medea v. 1000. Aristophanes Thesm. 476. καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' (οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων) Μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.

994. πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους Εὐνὰς ἀγῆλαι,] Reiskius γυναῖκας. *Neque obest*, inquit, *tot tautologorum coacervatio,*

γυναῖκες *et* λέκτρα *et* γαμήλιοι εὐναί. *Sæpe ad vitium luxuriat Euripides, alias ad obscuritatem usque et solœcismum breviloquus. In versu* 1338. [1305.] *conjungit* λέχος *et* εὐνήν. Hoc verum est, sed nihil ad rem. Legendo enim γυναῖκας neque augetur neque minuitur tautologia. Tres Romani γυναῖκα habent. Quartus D. mutilus est. Par. B. γυναῖκα. Beckius γυναῖκας tacite edidit. *Ob silentium ejus*, inquit Porsonus, *operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Nihil deterior plurali singularis. Aristoph. Plut.* 592. οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Vide ad σῶμα v. 1080.

995. Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι.) Φρύνιχος. ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλοισιν· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Aristophanis verba ita in metrum redegit Kusterus ad Suidam t. III. p. 717. διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμέν σ' ἀεὶ Ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus. Plura comicorum testimonia attulerat Phrynichus, quæ ut recte constituantur, cum grammatico nostro conferendi sunt Suidas, Etymologici Magni scriptor atque alius grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 328. I. Eupolis Δήμοις: A. Ἀναθῶμέν νυν χἠμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. B. Δεχόμεσθα. Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porsonus apud Gaisfordium ad Hephæstionem p. 278. II. Aristophanes Pac. 395. καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διὰ παντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ita fere vulgo, rectius quam apud grammaticos. III. Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἵους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Legendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. IV. Theopompus Penelopa: καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Hactenus hæc. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμῆσαι, de quo sensu consulendus Ruhnkenius ad Timæum p. 4. Gl. in Par. B. θεάσασθαι a grammatico valde indocto profecta est. Hesychius: Ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.

Ibid. λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.] Dedi ἀνασχεθεῖν. Ἔσχεθον enim aoristus est, nec nisi forma diversum ab ἔσχον, quod ejus locum invasit apud Euripidem Phœn. 411. Hipp. 1289. Idem Alcmæone Fr. xii. xiii. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σχεθρῶς ὁρᾶν Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ubi solœcum esset σχέθῃ, si præsens esset σχέθω. Vide ad Heracl. 272.

Ibid. Similem querelam edit Jocasta Phœn. 346. ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς Νόμιμον ἐν γάμοις, Ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ· Ἀνυμέναιά τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη Λουτροφόρου χλιδᾶς. Nam τοπαλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν, monente scholiasta ad Apollonii IV. 1145. Meminit hujus moris noster etiam

Iph. A. 732. *Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα;* Clytæmnestræ verba sunt domum redire jussæ relicta filia.

Ibid. Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi vacuum spatium exhibet.

996. *ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.*] Sic pleræque editiones. Nonnullæ, auctore Beckio, ni fallor, *ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.* Quæ ratio longe melior est. Noster Heracl. 448. *ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν.* Hipp. 570. *ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.* Ibid. 1407. *Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.* El. 1109. *οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.* Plato Phædone p. 58. E. *εὐδαίμων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα.* Hoc exemplum attulit Matthiæ Gramm. Gr. §. 348.

997. *ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,*] Hunc v. et sequentem propter *ἄλλως* allegant scholiastes Venetus ad Il. ψ'. 144. et Etymologus p. 68, 39. monente Valckenario ad Phœn. 1152. De *ἄλλως ἄρα* vide ad v. 1229. Flor. 15. *ἄλλως τ'.*

998. *ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,*] Noster Tro. 752. *ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα Ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε, Μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις.* *Quandoquidem interpolatum est Medeæ drama,* ait Valckenarius, *versus illic videri posset e Troasin intersertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea.* Hæc ad verba *πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς* Phœn. 1152. *Καταξαίνειν* proprie est *carminare*, vel potius *carminando consumere.* Euripides Ion. 1266. *Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους Κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες, Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.* Aristophanes Ach. 318. *Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;* Tragici vero, ut alia multa, ita hoc verbum longissime a vera significatione deflectunt. Dixit Euripides Herc. 284. *ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων Διδόντας, οὑμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.*

999. *στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.*] Rom. A. *στεράς.* Femininum *στεῤῥὰ* legitur etiam apud Æschylum Prom. 1051. Euripidem Hec. 1295. Iph. T. 206. Sed hic *στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις* dixit Hec. 296.

1000, 1001. *ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας Πολλὰς ἐν ὑμῖν,*] Herodotus V. 36. *εἰ δὲ τὰ χρήματα καταιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχίδῃσι, τὰ Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀνέθηκε, πολλὰς εἶχε ἐλπίδας ἐπικρατήσειν τῆς θαλάσσης.*

1001, 1002, 1003. *γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.*] Noster Alc. 665. *τοίγαρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, Οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε Περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν.*

1003, 1004. *νῦν δ' ὄλωλε δὴ Γλυκεῖα φροντίς.*] Rom. C. D. Par. B *ὄλωλε δή.* Rom. A. B. *ὄλωλε δήν.*

1006, 1007. ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.] Schol. Ἀποστάντες βίου.) ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν Αἴδην, ὡς κἀν τοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας.

1008. φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;] Flor. 10. προσδέρκεσθ' ἐμ'. Haun. προσδέρκεσθ' ἐν. Rom. B. C. D. Par. B. ὄμμασιν τέκνα. In Rom. B. et Haun. supra scriptum γρ. φίλοις. Rom. A. ὄμμασι φίλοις supra scripto γρ. τέκνα. Huc retractum φίλοις e v. 1006. Utramque lectionem conjunxit Flor. 2. ὄμμασιν τέκνα φίλοις.

1010, 1011, 1012. αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων, Οὐκ ἂν δυναίμην.] Ita pleræque edd. ante Musgravium, qui minimam distinctionem post οἴχεται, plenam post τέκνων ponendam recte monuit. Hanc rationem secutus est Buchananus: *Hei misera, quid agam? mulieres, mihi deficit Cor intuendo blanda lumina liberum. Nequeo.* Schol. Γυναῖκες ὄμμασιν.) πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν ἀτενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.

1011. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Cott. ὄμμα τερπνόν. Præstat vulgata ὄμμα φαιδρὸν, licet hoc adjectivum alibi apud Euripidem non exstet. Sed dixit Or. 891. τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις. Æschylus Ag. 529. εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι Δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ. Sophocles Œd. C. 319. οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρά γ' οὖν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα.

1012, 1013. χαιρέτω βουλεύματα Τὰ πρόσθεν.] Sic Par. B. at Flor. 10. Cott. ἐῤῥέτω βουλεύματα. Schol. Χαιρέτω βουλεύματα.) διὰ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐλθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ φράξαί μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός. Scripsisse videtur, καὶ ἀπελθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι etc.

1016. οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλεύματα.] Schol. Οὐ δῆτ' ἐγώ.) ἔτι ἐν μετανοίᾳ ἐστίν. οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω μοι ὁ κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύομαι βουλευμάτων. Sic emendatum edidi ex Par. B. Barnesius, γράφεται δὲ καὶ παύσομαι βουλευμάτων. Præstat παύομαι quod exhibet Par. D. pro var. lect.

1017. καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,] Post hunc versum mutilus est Rom. D. usque ad finem tragœdiæ. Quæ sequuntur igitur in tribus tantum Romanis exstant.

1019, 1020. τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.] Rom. C. φρενί. Rom. A. B. Par. B. Flor. A. 2, 15. Haun. Lasc. φρενός. Qui genitivum invexerunt, legisse videntur κακῆς, ita vero distinxisse: ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός. Id est, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους. Ita fere noster Hipp. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Sed recte se habet substantivum κάκης. Hesychius: Κακή. πελία. ἡ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Vide an legendum: Κάκη. κακία. Πελιάσιν· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Huic conjecturæ non valde repugnat, quod verba τῆς ἐμῆς κάκης in Medea leguntur. Fieri potest ut in utraque tragœdia fuerint, quod v. 676. monet scholiastes. Sed veri similius est, grammaticum in fabulæ nomine errasse. De quo errore nonnihil dixi v. 73. Plerique tamen interpretes aliter corrigunt, nempe ita: Κάκη. δειλία ἢ κακία. etc. Allegant Euripidem Iph. T. 676. καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι, Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί. Plura de κάκη si quis requirit, præter Hesychii interpretes adeat Ruhnkenium ad Timæum p. 152. Vertit Buchananus: *Sed meæ est ignaviæ Hoc crimen: animo molliora suggero Verba.* Portus: *Nam ignaviæ meæ est Hoc, quod et istos molles sermones animo* cogitatos *protulerim.* Sed προέσθαι neque *suggerere* neque *proferre* significat, sed *projicere, perdere*, quo sensu ἀναλῶσαι usurpat noster v. 319. ῥίψαι v. 1371.[o] Addit autem φρενὶ eodem fere sensu quo Hec. 299. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ Τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

1021, 1022. χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,] Rom. C. θύμασιν. Rom. A. B. 3 Florr. Lasc. Par. omnes, Vict. Mag. δώμασιν. *Malo nihilominus vulgatam*, inquit Musgravius. Eam quoque longe præstare monet Porsonus.

1023. αὐτῷ μελήσει.] Hervagiana prima aliæque nonnullæ solenni vitio μελλήσει. Hæc verba cum superioribus ita explicat scholiastes: Ὅτῳ δὲ μή.) ὅτῳ δὲ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας (vulgo τοιαύταις θυσίαις), οὗτος ἀπίτω. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ὄντων θεῶν τινων χαιρόντων ἀνδροφονίᾳ, οἷον, Ἐριννύων, Ἄρεως καὶ τινῶν ἑτέρων. Ὅμηρος· Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει συναπτέον τὸ μὴ παρεῖναι. Longe diversa est Reiskii interpretatio: *Introite quantocyus, o liberi, forte enim fiat, ut maritus superveniat, quem adesse sacrificio, quod nunc paro, fas non est.* Hunc sensum cum vulgata scriptura non admittat, ἀντῶν με λήσει, *latebit me superveniens*, vel ἥκων aut μολὼν, legendum censet. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

Ibid. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.] Hæc verba non æque bene ac superiora explicat scholiastes, cujus verba sunt: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.) πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchananus: *Meam profecto dexteram non polluam.* Portus etiam clarius: *manum vero* meam cæde *non corrumpam*, neque polluam. Reiskius iterum conjecturis indulget. Scribendum putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, *tempus opportunum non sinam elabi*, aut πεῖραν οὐ διαφθερῶ, *institutum hoc non sinam disperire.* Recte Heathius: *Verte*, Manum meam non corrumpam, *misericordia scilicet. Adhuc enim in proposito*

---

[o] Noster Iph. A. 1191. ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσοις τέκνοισι σοῖς; Ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά; Musgravius προσπεσῇ. Porsonus ad Phœn. 1373. ὅτων ἂν προθέμενος. Utramque conjecturam admisit Matthiæ. Dubitanter corrigo ἵν' αὐτῶν, audacter προέμενος.

perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit. Heathium, vel potius glossographos veteres, sequitur Musgravius. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. D. in quo χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiæ illustrandæ conferant Creontis verba v. 343. αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quæ significant, interprete Buchanano, *quin sæpe damno mihi meus pudor fuit.* Magis ad rem sunt Platonis verba Phædone p. 117. B. οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgravius, si Æschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ᾽ ἐμέ. Id est, οὐ μαλακὸς γενήσομαι.

1024. ἆ ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ᾽ ἐργάσῃ τάδε.] Hic legantur quindecim senarii e Neophronis Medea a Stobæo tit. XX. p. 172 [Vol. I. p. 385.] allati: Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς, Πρὶν ἢ ᾽ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα Ἔχθιστα θέσθαι. ποῖ πότ᾽ ἐξῇξας, τάλας; Κάτισχε λῆμα καὶ σθένος (an μένος) θεοστυγές. Καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν Ὁρῶσ᾽ ἔρημον, καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα, μαλθακοὶ δὲ δὴ Τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά; Οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς; Οἴμοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων Ἀπέλθετ᾽. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν Δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες, Πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ Τάλαινα τόλμης, ἣ πολὺν πόνον βραχεῖ Διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ. Ita fere Brunckius e cod. ad v. 1062. suæ ed. Porsonus ad Hec. 728. ταῦτα δύρομαι pro ταῦτ᾽ ὀδύρομαι v. 5. Notandum διαφθεροῦσα ἔρχομαι v. 15. ut ἔρχομαι λέξων et similia apud Herodotum. Attici hac constructione raro utuntur. Usus ea est Plato Theage p. 129. A. quem allegat Matthiæ Gramm. Gr. §. 566. 7. p. 810. Ὦ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ, διότι Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι. [De ἔρχομαι in hac constructione v. Herman. in Annot. ad h. l.]

Ibid. Extra versum est ἆ ἆ, ut Or. 275. ἆ ἆ. τί δῆτα μέλλετ᾽; ἐξακρίζετ᾽ αἰθέρα Πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ᾽ αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio quo casu factum sit, ut in Musgravii editione hæc interjectio in sequentem versum rejecta sit, vel potius media inter duos posita.

Ibid. Rom. C. μὴ σύ γ᾽ ἐργάσῃ τάδε. Rom. A. B. Par. B. μήποτ᾽ ἐργάσῃ τόδε. In A. τόδε supra scriptum habet τά. Flor. A. 10. Haun. μήποτ᾽ ἐργάσῃ τάδε. Flor. 15. μήποτε δράσῃ. Vide ad v. 72.

1025. ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν. φεῖσαι τέκνων.] Malim ὦ τάλας. Par. B. ut vulg. Haun. ὦ τάλαινα.

1026. ἐκεῖ μεθ᾽ ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.] Gl. in Par. A. ἐν Ἀθήναις. Deinde Rom. C. εὐφρανοῦσί σε. Rom. A. B. εὐφρανοῦσί με. [Hermannus legit κεἰ μὴ μεθ᾽ ἡμῶν, ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.]

1027. μὰ τοὺς παρ᾽ Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,] Rom. C. Schol. παρ᾽ ἅδην. Rom. A. B. Par. B. παρ᾽ ἅδῃ. In A. supra scriptum ν. Præstat dativus in hac sententia, quem vel ex conjectura admittendum monui Mus. Crit. Cant. t. I. p. 365. Sophocles Œd. T. 971. τὰ δ᾽ οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα, Κεῖται παρ᾽ Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι᾽ οὐδενός. Aj. 634. Κρείσσων παρ᾽ (vulgo γὰρ) Ἅιδῃ κεύθων ἢ (alii ὁ) νοσῶν μάταν. Euripides Herc. 146. ἢ τὸν παρ' Ἅιδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον Πιστεύεθ' ἥξειν. Idem Heracl. 949. ὃς καὶ παϱ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες. Hic recte se habet accusativus. Dativum tamen exhibent tres scripti codices, quos inspexi. Errores nati videntur e confusione literarum ν et ι adscriptæ. Quod de τυράννων v. 927. monuit Porsonus. Vid. Matthiæ Gram. Gr. p. 863. not. 1.

1028, 1029. οὔτοι πότ' ἔσται τοὖθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβϱίσαι.] Par. B. Lasc. οὔτοί ποτ', ut jam dixi ad v. 185. Rom. A. οὔτοι πόθ' (sic) supra scripto γϱ. πῶς. Idem ἔσται τόδ' supra scripto γρ. τοὖθ'.

1030, 1031. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.] Iidem versus vulgo leguntur etiam post v. 1208. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic tamen delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. cui assentitur Musgravius. Secus videtur Valckenario ad Phœn. 1286. priore scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab histrionibus invectos. Hunc sequuntur Brunckius, Beckius Porsonus et Matthiæ: hic tamen utrobique eos exhibet, sed posteriore loco uncinis inclusit.

1031. Utrobique fluctuant libri inter κτενοῦμεν et κτανοῦμεν. Rom. C. utrobique κτενοῦμεν ut Aldus. Rom. A. B. Par. B. utrobique κτανοῦμεν. Lasc. hic κτενοῦμεν γ', infra κτανοῦμεν. Vide ad κατακτανῶ v. 774.

1032. πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.] Rom. A. C. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. πέπρακται. Rom. B. Lasc. Par. E. Flor. 2. Vict. Mag. Put. Cott. πέπρωται, quod admisit Brunckius. In Rom. A. etiam supra scriptum ω. Æschylus Prom. 49. Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Abreschius ἐπρώθη legendum contendit, quæ forma nescio an nusquam exstet.

1033, 1034. καὶ δὴ 'πὶ κϱατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε Νύμφη τύραννος ὄλλυται,] Rom. C. ἐν πέπλοισί τε. Rom. A. B. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. ἐν πέπλοισι δέ.

1034. σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Sic Aldus v. 933. ubi Lasc. σάφ' οἶδ' ὅτι. Hic uterque σάφ' οἶδ' ἐγώ. Schæferus Meletem. Crit. p. 92. utrobique mavult σάφ' οἶδ' ὅτι, quia scilicet legitur Phœn. 1611. ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Equidem utramque formam bonam puto.

1035, 1036, 1037. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι Παῖδας. προσειπεῖν βούλομαι.] Ita distinguit Aldus, secundum quem reddit Buchananus: *ingrediar iter Miserrimum jam, miserius etiam meos Missura natos per iter. alloqui lubet.* Rectius edd. recentiores post ἔτι plenam aut mediam distinctionem, post παῖδας vero nullam habent. Sed ne sic quidem omnino recte. Distinguendum: ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. Similiter v. 1311. ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐκπέφυκέ σοι θϱάσος, Ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε. Magnam exemplorum copiam congessit Schæferus Meletem. Crit. p. 76, 7. cujus liber ad manus meas nondum pervenerat, cum annotationem ad Heracl. 481. scripsi. E meis duo hic apponam. Euripides Phœn. 1318. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.

1036. Non video quibus rationibus adductus hunc versum Euripidi abjudicet Piersonus Verisim. p. 60. *Unde pedem intulerit,* inquit, *dici non potest.*

1037, 1038. δότ', ὦ τέκνα, Δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.] Reiskius δότ' ἀσπάσασθαι, *date ad osculandum.* Sic Rom. B. C. Par. A. B. D. E. Flor. 2, 15. Haun. Pseudogregorius v. 1316. Admisit hanc scripturam Musgravius. Rom. A. Flor. A. 10. δότ' ἀσπάσασθε, et a corr. μητρί τε. Id est, ἀσπάσασθε, δότε τε μητϱὶ δεξιὰν χέρα. Nonius Marcellus c. ii. p. 531, 32. Cette *significat* dicite, *vel* date, *ab eo quod cedo.*——Ennius Medea: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mercerus ex Euripide citat δότ' ἀσπάσασθαι.

1039. ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,] Beckius φίλτατόν τε. Alteram particulam, quam revocavit Porsonus, recte se habere ostendunt exempla ex hac fabula petita, quorum pleraque licet ad Heracl. 874. dederim, non abs re erit hic iterum afferre. V. 97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. V. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν Τᾶς δυστάνου Κολχίδος. V. 393. Πικϱοὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. V. 748. νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν. Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην. V. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χϱυσοῦ; V. 997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. Plura indicavi ad Sophoclis Aj. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ. Vide Mus. Crit. Cant. t. I. p. 474. Recte Vigerus p. 534. Μὲν, δὲ, *serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: ut apud Xenophontem;* Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. *Sic apud Gregorium,* Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. Nihil refert, quod ad particulas attinet, utrum eadem vox in secundo membro repetatur, necne, modo eadem sit significatio. Sophocles Phil. 530. Ὦ φίλτατον μὲν ἦμαϱ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ, Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς Ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ. Sæpe etiam deest μὲν in priori membro, manente tamen δὲ in altero. Ea est nostri loci ratio, aliorumque quos congessi.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1319. στόμα. Rom. A. B. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. Lasc. Cott. κάρα, quod tacite admisit Porsonus. Matthiæ revocavit στόμα. Librariorum oscitationi tribuendum videtur φίλτατον κάρα, eidem scilicet caussæ cui πάλλευκον κάρα v. 30. Dum hæc dicit, liberos osculatur Medea. Στόμα igitur fortasse melius quam κάρα, licet legatur v. 1110. κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα Παίδων. Noster v. 1366. Αἶ αἶ, φιλίου χρήζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Phœn. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.

1040. καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,] Hoc exemplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. Σχῆμα, qui idem valere putat Gallicum *maintien*.

1041. εὐδαιμονοῖτον,] Lasc. εὐδαιμονεῖτον eodem errore quo προσείσομεν v. 77. οἰκεῖμεν v. 546. Ald. ἀλλ' εὐτυχείτην Iph. A. 716. Imperativus εὐδαιμονεῖτον huic sententiæ non convenit. Non enim dicitur εὐδαιμόνει sed εὐδαιμονοίης. Vide Euripidem Phœn. 1093. Hipp. 105. Alc. 1140. El. 231. Reposui autem εὐδαιμονοίτην. Secundam personam dualem a tertia diversam non fuisse primus, ni fallor, monui ad Aristophanis Ach. 733. Recte vulgo legitur apud Sophoclem Œd. T. 1511. σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, Πόλλ' ἂν παρῄνουν. Brunckius, qui εἴχετόν γ' ἤδη celato lectore reposuit, sanam scripturam corrupit. Recte etiam Euripides Alc. 663. κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν Τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. Frustra Valckenarius ad Phœn. 1310. ἠλλάξατον. Vitiosa sunt apud Æschylum ἤλθετον Ag. 1216. apud Sophoclem ἔφυτον Œd. C. 1379. ἔβητον ibid. 1696. ἀπεφύγετον ibid. 1739. ἐλάχετον ibid. 1746. apud Euripidem ὁρῷτον Alc. 273. ἠρκέσατον El. 1300. apud Aristophanem ξυνώμνυτον Eq. 236. ξυνέβητον Vesp. 862. ἤλθετον Av. 112. Thesm. 1169. ἐμέλλετον Plut. 103. φθάνοιτον ibid. 485. In his omnibus nihil metri refert, utrum ultima syllaba τον sit an την. Apud Aristophanem vero Nub. 1508. Aldus ὑβρίζετόν γ' edidit, eodem errore quo Brunckius εἴχετόν γ' apud Sophoclem. Plura vide ad Ach. 733.

1041, 1042. ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε Πατὴρ ἀφείλετ'.] Ἐκεῖ, quod v. 1026. ἐν Ἀθήναις explicatur, hic ἐν Ἅιδου significat. Noster Hec. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Iph. T. 481. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω[p].

1042. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,] Schol. προσβολὴ δὲ περίπτυξις, ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτη θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει. Noster Suppl. 1136. τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, Καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων. Idem Hec. 409. ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα Δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι. Recte dixit φίλιαι προσβολαί. Fuerunt enim etiam diversi generis amplexus. Hesychius: Προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὁρμή. Anglice, *a hug*.

1044. χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς,]

---

[p] Ita pro ἀεὶ κάτω legendum monui Mus. Crit. Cant. t. II. p. 288. Contrarium errorem exhibet noster Ion. 24. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ Νόμος τίς ἐστιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις Τρέφειν τέκν'. Lego, ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἀεὶ Νόμος τίς ἐστι, nisi legendum ἔτι. Iph. T. 959.

Rom. B. C. οἷα τ' ἐς ὑμᾶς. Haun. Rom. A. οἷά τε πρὸς ὑμᾶς ante corr. οἷα τε πρὸς ὑμᾶς a corr. Par. B. οἱάτε (scripserat οἷά τε) προσμᾶς (πρὸς ὑμᾶς sec.) Flor. A. 10. οἷά τε πρὸς ἡμᾶς.

1045. ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.] Pseudogregorius v. 594. 874. πόνοις.

1046, 1047. καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,] Vertit Chalcidius in Platonis Timæum p. 274. apud Valckenarium Diatrib. p. 21. *Nec me latet nunc quam cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris.* Ipsa poëtæ verba citant Arrianus in Epictetum I. 28. Simplicius in Epicteti Enchiridion c. iv. p. 40. c. x. p. 68. c. xi. p. 74. Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis III. 3. p. 117. D. IV. 6. p. 148. E. Clemens Alex. Stromat. II. p. 462, 23. Synesius de Regno p. 11. A. Lucianus Apologia pro Mercede Conductis t. I. p. 717. (qui παρῳδῶν pro θυμὸς posuit πενία), omnes a Gatakero Adv. Misc. Posthum. c. x. p. 528. indicati. Hieroclem in Aurea Carmina p. 60. addit Barnesius, Alcinoum de Doctrina Platonis c. xxiv. Valckenarius, Porsonus vero Simplicium in Categorias p. 61. a. 18. Priorem tantum versum allegat Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. monente Gatakero. Hi omnes οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ legunt, quam scripturam agnoscere videtur Aristides t. II. p. 413. a Porsono allegatus: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Clarius Eustratius ad Aristotelis Ethica VI. p. 85. 6. οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν ἅπερ ἔμελλε δρᾶν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως, ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε. Hujus testimonium Gaisfordio debeo. Pseudogregorius v. 1883. ὡς συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως. *Unde liquet*, inquit Porsonus, *eum in suo Medeæ codice habuisse* τολμήσω. Hoc habent tres Romani, et Par. B. Sed Lasc. Par. E. Flor. 2. Vict. Burn. δρᾶν μέλλω, quod admisit Porsonus. Hoc distichon multi contulerunt cum duobus Euripidis fragmentis, quæ in ejus Chrysippo exstitisse contendit Valckenarius. I. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς· Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. II. Αἶ αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅτ' ἂν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή. Ovidius Metamorph. VII. 20. *Video meliora, proboque: Deteriora sequor.*

1048. ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.] Hic versus cum superiore legitur apud Stobæum tit. XX. p. 173. [Vol. I. p. 386.] Alter cod. Par. ὅστις, monente Gaisfordio. Præstat ὅσπερ, ut v. 14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία.

1049, 1050. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων Μύθων ἔμολον,] Quid sit διὰ μύθων ἔμολον jam dixi ad v. 842. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. Λεπτῶν μύθων meminit noster etiam Fragment. Incert. xcvii. μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, Μή μοι, ψυχή. τί περισσὰ φρονεῖς; Εἰ μὴ μέλλεις Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις[q].

---

[q] Alterum μή μοι, quod vulgo deest, ex conjectura supplere malo, quam cum Valckenario Diatrib. p. 248. legere, ψυχή γε φίλη.

1050, 1051. *καὶ πρὸς ἁμίλλας Ἦλθον μείζους,*] Sic tres Rom. (et Par. B.) nisi quod C. *ἀμίλλας* habet. Brunckius clam edidit *μείζους ἤλυθον.* Vulgatam revocavit Porsonus. Deterior est Brunckii scriptura, tum quia idonea auctoritate carere videtur, tum quia versum minus numerosum reddit. Raro enim apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiæ anapæsticæ sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut hujus fabulæ v. 354. *ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν.* Mallem igitur *μείζονας ἤλυθον* quam *μείζους ἤλυθον.* Sed utrique præstat vulgata *ἦλθον μείζους.* Olim legebatur *παῦρον δὴ γένος* v. 1055. *Πημαίνουσα σὲ* v. 1365. Sed hæc exempla, quæ sola in hac fabula exstabant, non amplius comparent. Nullum locum ob hanc solam caussam sollicitandum censeo, quæ tamen in locis alioqui suspiciosis suspicionem haud parum auget. Hoc argumento Musgravii conjecturam *ἐκ σοῦ* v. 1381. impugnaturus sum[r].

1051, 1052. *εἰ χρὴ γενεὰν Θῆλυν ἐρευνᾶν.*] Sic tres Rom. aliique plerique. Sic etiam Schol. Πολλάκις ἤδη.) *πολλάκις, φησὶ, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν λογιζομένη καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὔ.* Verba igitur *εἰ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν* significant *utrum mulieres philosophari debeant.* Acquieverunt in hac interpretatione Buchananus aliique. Longe melius Par. A. 3 Florr. *ἢ χρὴ,* quod admisit Musgravius. *ἤ* Haun.

1052, 1053. *ἀλλὰ γάρ ἐστι Μοῦσα καὶ ἡμῖν,*] Sic Rom. A. Lasc. ut Aldus. Brunckius *ἀλλὰ γάρ ἐστιν,* ut Par. B. Porsonus *ἀλλὰ γὰρ ἔστιν.* Vide ad *δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός* v. 82.

1053—1057. *ἢ προσομιλεῖ Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ· Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν Εὕροις ἂν ἴσως, Κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.*] Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 10. Haun. *παῦρον δὲ δὴ γένος.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. δέ τι.* Rom. C. *παῦρον δέ τι γένος.* Deinde omnes, ut videtur, aut *ἐν πολλαῖς* aut *ἐμπολλαῖς.* Illud habent Rom. A. B. Flor. 10. Haun. Lasc. hoc Rom. C. *ἐν πολλαῖσιν* Flor. 2, 15. Vict. Bentleius ad Phalarin p. 141. *παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσίν γ'.* Quam conjecturam Heathio digniorem quam Bentleio censet Porsonus. Reiskius, *παῦϱον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν Εὔροις ἂν ἴσως Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.* Brunckius ex conjectura Musgravii, *παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς Εὔροις ἂν ἴσως, Κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.* Porsonus, *παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς Εὔροις ἂν ἴσως Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.* Matthiæ ut Brunckius. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse *δὲ*, propter superiora verba *πάσαισι μὲν οὔ.* Ita Sophocles Ant. 255. *ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις.* Phil. 545. *ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ· Τύχῃ δέ πως εἰς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.* El. 905. *καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ· Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.* Ibid. 1036. *Ἀτιμίας μὲν οὔ, πϱομηθείας δέ σου.* Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque *παῦρον τόδε δὴ γένος* cum Musgravio, neque *παῦρον γὰρ δὴ γένος* cum Porsono scribendum esse? Si codex *ἀρχέτυπος* hujus fabulæ superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, *παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς.* Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, *παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς Εὔροις ἂν ἴσως) Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.* *Μίαν* inserendum patet ex Heracl. 328. *ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως Εὔροις ἄν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.* Ex scholiastæ verbis, *οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω,* eum *μίαν* in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur. Matthiæ Musgravium sequitur. [Vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

---

[r] Apud Sophoclem sequentia exempla reperi. I. Œd. C. 146. *Δηλῶ δ'. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις Ὄμμασιν εἶρπον.* II. Ibid. 1766. *ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν.* Hic malim *ἔκλυεν.* III. Ibid. 1773. *Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν.* IV. Ant. 129. *πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους.* V. Trach. 1272. *Λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων.* VI. Phil. 1463. *δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.* VII. El. 96. *φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε.* Recte Brunckius e schol. *οὐκ ἐξένισεν.* Apud Euripidem non multo plura leguntur quam apud Sophoclem. I. Andr. 1228. *δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα Πορθμευόμενος.* II. Iph. A. 161. *θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς.* III. Ion. 84. *ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος Εἰς νύχθ' ἱεράν.* IV. V. Ibid. 102. *ἡμεῖς δὲ πόνους, οὓς ἐκ παιδὸς Μοχθοῦμεν ἀεὶ, πτόρθοισι δάφνης, Στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου Καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον Ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγελὰς, Αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, Φυγάδας θήσομεν.* VI. Ibid. 866. *φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι Χρῄζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνήθην.* VII. El. 1319. *Θάρσει. Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις Πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου.* VIII. Ibid. 1351. *οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.*

1058—1061. *καὶ φημὶ βϱοτῶν οἵτινές εἰσι Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν Τῶν γειναμένων.*] Reiskius, quem nulla unquam metri cura sollicitum habet, *καὶ δὴ φημὶ*, *dico ergo. Alias pendet nexus ratiocinii*, ait, *et transitus ab uno argumento ad alterum.* Pendet *καὶ* a superioribus verbis *Πολλάκις ἤδη—ἐϱευνᾶν*, quorum corrupta scriptura Reiskium fefellit.

1060. Rom. A. *προσφέρειν*, eraso tamen *σ*. Flor. A. Haun. *προσφέρειν* Schol. *καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιΐας, πολλῷ προφέρειν καὶ ὑπεϱβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας.* Hoc sensu frequentius dicitur *ὑπερφέρειν*, de quo dixi ad Sophoclis Œd. T. 381. Euripidis Heracl. 554.

1062—1065. *οἱ μέν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.*] Reiskius *οἱ μέν γ' ἄτεκνοι.* *Hoc loci*, inquit, *valet* γε *idem atque* γὰρ, *ut sæpe alias.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Addit tamen: *Sed cum illæ particulæ* μέν γε *rarissime a Tragicis copulentur, si quis* τ' *expungat, non vehementer repugnem.* Apud Aristophanem singulis fere paginis occurrit *μέν γε.* De tragicis autem recte statuisse videtur Porsonus, qui solum allegat Agathonem apud Aristotelem Rhet. II. 19. p. 568. E. *Καὶ μὴν τὰ μέν γε χϱὴ τέχνῃ πϱάσσειν, τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται.* Vulgo τὰ μέν γε τῇ τύχῃ [s]. Neque hoc exemplum aptum putat, quippe ubi γε non nisi propter particulas καὶ μὴν additum sit. Quod sæpe fieri ipse monuit ad Phœn. 1638.

1062. Rom. B. C. ἀπειροσύναν. Rom. A. ἀπειροσύνην supra scripto αν. Vide ad v. 95.

1064. Rom. A. B. οὐχὶ τυχόντες. Rom. C. οὐχ οἱ τυχόντες. Reiskius repetendum ἀπὸ κοινοῦ monet τέκνων. *Cogitavi tamen οὐχὶ τεκόντες*, inquit. Haun. οὐ τυχόντες.

1066, 1067. οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις Γλυκερὸν βλάστημ',] Rom. A. B. οἷσι δὲ τέκνων. Rom. C. Par. B. Lasc. οἷσιν δὲ τέκνων, quod admisit Brunckius. Sed mox legitur ἤλυθε τέκνων v. 1077. σῶματα τέκνων v. 1080. Revocavi igitur οἷσι δὲ τέκνων. Deinde Rom. A. ἔστιν ἐν οἴκοις. Lasc. ut Aldus.

1067. Rom. A. C. Par. A. B. γλυκερὸν βλάστημ'. Rom. B. γλυκερὸν βλάστιμ'. Huc spectat Gl. in A. τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.

1067, 1068. ἐσορῶ μελέτῃ Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,] Rom. B. C. ἐσορῶ. Rom. A. Par. A. ὁρῶ. Schol. Ὁρῶ μελέτῃ.) τούτους, φησὶν, ὁρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ καταπονουμένους μελέτῃ [t]. Simili errore ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν edidit Aldus Phœn. 618.

1069. πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,] Rom. A. B. Par. B. ὅπως θρέψωσι. Rom. C. ὅπως ἂν θρέψωσι. Subjunctivum agnoscit Schol. πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες. Vulgatam etiam sine vitii suspicione citat Valckenarius Diatr. p. 247. Recte ὅπως θρέψουσι Brunckius, quem vide ad v. suæ ed. 325. nostræ 317. Ὅπως hic non significat ἵνα, sed ὅτῳ τρόπῳ. "Ὅπως θρέψωσι non damnandum." Herman.

1070. βιοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.] Rom. A. a corr. Par. B. βιοτόν θ'. Rom. C. βίοτον θ'. Rom. B. βίοτον δ'. Rom. A. ante corr. βίον θ'.

1071, 1072, 1073. ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.] Par. A. φαύλοις. Flor. 2. Vict. εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς, εἴτ' ἐπὶ φαύλοις. Schol. τρίτον ἐπὶ τούτοις, οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. Hoc sensu φλαῦρος potius quam φαῦλος dicendum statuunt grammatici, licet Aristophanes ea confuderit, auctore Mœride p. 385. Timæus p. 268. Φαῦλον. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές. Idem p. 271. Φλαῦρον. πονηρόν. Vide hujus fab. v. 789.

1073. Lasc. ut Aldus τόδ' ἔστιν ἄδηλον. Rom. A. τόδ' ἐστὶν ἄδηλον. Par. B. τόδ' ἐστιν.

1074, 1075. ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.] Schol. ἓν δὲ τὸ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν. Tres Rom. Lasc. πᾶσι. Deinde Rom. C. κακόν. Rom. A. B. κακῶν. Par. B. κάκον deinde κακῶν.

---

[s] Vid. Reisig. ad Sophocl. Œd. Col. p. 177. Ed. Lips.

[t] Brunckius ad Theb. 784 hoc exemplo utitur in corrigendo Sophocle Phil. 1381. Ἅ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ὁρῶ τελούμενα. Sed ἐσορῶ, ἐσιδὼν et similia in senario tragico locum non habent. Vide ad Euripidis Iph. T. 64. 333. Mus. Crit. Cant. t. II. p. 275. 285. Rectius alii κάλ' ἂν ὁρῶ, τελούμενα, id est, καλὰ ἂν γενόμενα ὁρῶ, εἰ τελοῖτο.

1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον εὗρον,] Rom. A. ante corr. C. Par. B. βίοτον εὗρον. Rom. A. a corr. B. Lasc. Par. E. Flor. 2. Vict. βίοτόν (Rom. B. βίοτον) θ' εὗρον, quod admisit Musgravius. Heathius βιότου εὗρον.

1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,] Rom. C. σώματ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων. Rom. B. Lasc. Haun. σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Rom. A. Par. A. B. Flor. 2, 10. Vict. Mag. σῶμά (Rom. A. σῶμα) τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod recte admisit Brunckius. Cott. etiam ἤλυθε. Σῶμα an σώματα dicatur, nihil sententiæ refert. Noster Phœn. 1368. ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. Suppl. 61. ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι Νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον. Vulgo σώματα λάϊνον τάφον. Ordo est, ἐμάν τ' εἰς χέρα ταλαίνας etc. Herc. 702. χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. Similiter τέκνων δέμας Suppl. 273. Aoristum ἤλυθον etiam in senariis usurpant tragici. Euripides Tro. 374. ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους. El. 598. σὺ δ', ὦ γεραιὲ (καίριος γὰρ ἤλυθες), Λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός. Incertus Rhes. 660. ὧν οὕνεκ' εὐνὰς ἤλυθον πρὸς Ἕκτορος. Nescio igitur quare Porsonus σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων ex ingenio edere maluerit, quam σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod Brunckio suppeditarant membranæ Parisienses, consentiente nisi in accentibus Lasc. Hanc scripturam revocavit Matthiæ.

1078, 1079, 1080. χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει Δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς Ἀΐδαν Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.] Rom. A. B. κυρήσας. Gl. in A. a pr. m. κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ. In eodem supra scriptum αι ab altera manu cum Gl. τύχοι συμβῇ. Rom. C. κυρῆσαι τύχῃ συμβαίῃ. Lasc. Mag. Par. B. 3 Florr. Haun. κυρῆσαι. Gl. in Par. B. ἀντὶ τοῦ κυρήσειεν καὶ τύχοι. Deinde tres Rom. Par. B. οὗτος ut vulgo. Sed in A. supra scriptum γρ. οὕτως, et ita Flor. 2. ante cor. Legi posset κυρήσαι, sed præstat κυρήσει, quod agnoscit Schol. εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ &c. Hic tamen minus recte κυρήσει et προφέρων conjungit. Rectius alii κυρήσει absolute sumunt, pleneque post τέκνων distinguunt. Recte etiam Reiskius οὗτος cum δαίμων conjungendum monet. Verborum igitur εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος sensus est *si tamen ea fortuna eveniat.* Vide ad v. 1314.

1079. Rom. C. Lasc. ἐς ἀΐδαν. Rom. A. B. Par. B. Flor. 10. Haun. εἰς ἀΐδην. Brunckius ἐς Ἀΐδην. Porsonus ἐς Ἀΐδαν. Matthiæ ἐς Ἀΐδαν. Dedi ἐς Ἀΐδην.

1080. Cott. προφέρει. Male. Dixit noster. v. 137. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. Item v. 479. ὅρκων δὲ φρούδη πίστις.

1081—1084. πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην Παίδων ἕνεκεν Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;] Tres Rom. Flor. 10, 15. Haun. τήνδ' ἐπὶ λύπην. In Rom. A. supra scriptum γρ. τήνδ' ἔτι λύπην. Schol. πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς παῖδας εὔξασθαι τοὺς θεοὺς παρασχεῖν, λύπην ἄντικρυς ὄντας; Par. B. τήνδ' (τῆνδ' pr.) ἐπὶ λύπην. Gl. sec. περισσὸν ἡ ἐπι. De ἔτι et ἐπὶ vide ad v. 349. de λύει ad v. 553.

1085. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,] Sic tres Rom. ceterique fortasse omnes. Legendum tamen πάλαι δὴ, si quid in his rebus video. [Hanc conjecturam confirmant Par. B. Flor. 10, 15. ubi legitur πάλαι δὴ et Flor. A. ubi legitur πάλαι τε δή.] Æschylus Prom. 977. Ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε. Sophocles Œd. C. 1627. Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Phil. 806. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά. Euripides Palamede Fragm. viii. Αἴας, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, Σχολή μ' ἀπεῖργε. Aristophanes Av. 922. Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν. Xenophon Pæd. VIII. 7, 1. καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐτετελευτήκεσαν αὐτῷ. Iterum confusa δὴ et τοι v. 1088.

1086. καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.] Noster Heracl. 278. Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις, Καραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει. Herodotus VII. 163. πέμπει—Κάδμον τὸν Σκύθεω—ἐς Δελφοὺς καρηδοκήσοντα τὴν μάχην, τῇ πεσέεται. VII. 168. ἀνεκώχευον τὰς νέας, καρηδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, τῇ πεσέεται. VIII. 67. Πάριοι δὲ ὑπολειφθέντες ἐν Κύθνῳ, ἐκαρηδόκεον τὸν πόλεμον, τῇ ἀποβήσεται.

Ibid. Noster Or. 509. κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον Λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Hipp. 342. Ἔκ τοι πέπληγμαι. ποῖ προβήσεται λόγος; Ibid. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Alc. 788. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται. Prosæ orationis scriptor, ni fallor, dixisset ὅποι προβήσεται tam in Medea quam in Alcestide. Cujus suspicionis caussam breviter exponam. Nemo nescit idem inter οἷ et ὅποι interesse, quod inter ὃς et ὅστις. His igitur utamur, utpote magis familiaribus, potius quam illis. Optime Græce dicitur, οἶδά σε, ὃς εἶ, *novi te, quis sis*, minus bene vero οὐκ οἶδά σε, ὃς εἶ. Rectius ὅστις εἶ, vel etiam τίς εἶ. Idem obtinet, quocunque modo vel quibuscunque verbis se aliquid ignorare declarat quis. Non violavit hanc legem Sophocles, cum dixit Aj. 1259. οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, Ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, Ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Neque Euripides Alc. 643. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὃς εἶ, Καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι. Probe enim scit Agamemnon apud Sophoclem, quo genere ortus sit Teucer; Admetus apud Euripidem, quali ingenio sit Pheres. Aliter se res habet apud hunc Iph. T. 767. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν Πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν. Recte quidem ὅτι, secus vero ᾧ, quod in ὅτῳ mutandum esset, si per metrum liceret. Jam, opinor, satis intelligit lector, quare mihi displiceat οἷ in hoc versu, καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται. Ita tamen scripsisse Euripidem haud diffiteor. Scripsit etiam v. 334. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν, Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ᾗ (vel οἷ) φευξούμεθα. Sophocles etiam El. 1101. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι. Ἔνθα enim non ὅπου sed οὗ valet. Ita scilicet subinde loquuntur tragici. Valde autem falleretur, qui hujusmodi exemplis, τὸ τῆς τύχης γὰρ φανερὸν, οἷ προβήσεται, in ejus constructionis defensione uteretur.

1087, 1088. καίτοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στείχοντ᾽ ὀπαδῶν,] Rom. C. Pseudogregorius v. 123. καίτοι. Rom. A. B. Flor. 2, 10. Vict. Haun. Lasc. Par. A. B. καὶ δὴ, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Flor. 15. καὶ νῦν. Euripides Hipp. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ᾽ εἰσορῶ Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁϱμώμενον. Hinc καὶ μὴν in Medea quoque legendum censet Valckenarius. Sed non eadem est utriusque sententiæ ratio. Hæc enim, de qua nunc agitur, pendet a superioribus verbis Φίλαι—προβήσεται. Altera nullum cum præcedentibus nexum habet.

Ibid. Rom. B. a corr. τῶν—ὀπαδῶν. Idem ante corr. τὸν—ὀπαδῶν. Par. B. Lasc. τῶν—ὀπαδόν. Rom. A. C. Mag. Vict. Haun. τὸν—ὀπαδόν. In Rom. A. bis supra scriptum ῶν.

1088, 1089. πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον. Δείκνυσι δ᾽ ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.] Lasc. ἠρεσθιμένον. Verba πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον vulgo a præcedentibus minima, a sequentibus vero plena distinctione separantur. Hinc Musgravius: *Malim, quia copula hoc in loco invenusta est*, πνεῦμά γ᾽. Deinde Flor. A. 2, 15. Vict. Pseudogregorius v. 126. δείκνυσι δ᾽. Flor. 15. δείκνυσι δή. Lasc. Par. A. D. δείκνυσιν. Par. B. δείκνυσιν ὥστι. Brunckius: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον· Δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Porsonus: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Matthiæ: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ᾽ ἠρεθισμένον, Δείκνυσι δ᾽, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Ego Porsonum sequor. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

1090, 1091. Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε,] Rom. C. παρανόμως εἰργασμένη. Rom. A. παρανόμως τ᾽ εἰργασμένον. Rom. B. παϱάνομόν τ᾽ εἰργασμένη, nescio an recte; [hanc lectionem probat Hermannus.] Aristophanes Av. 1175. Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος. Desunt hi versus in Flor. A. 10, 15. Deest v. 1090. in Par. B. Haun.

1091. Rom. C. φεῦγε semel tantum.

1091, 1092. μήτε ναΐαν Λιποῦσ᾽ ἀπήνην, μήτ᾽ ὄχον πεδοστιβῆ.] Jortinus apud Musgravium: *Quid sibi velit* λιποῦσα, *non video. Forsan* αἰτοῦσα, petens. *Nemo enim tibi vel navim, vel currum, commodabit.* "Λιποῦσ᾽ est *omittens*, ut Iph. T. 617. ἀλλ᾽ ὧν γε δυνατὸν οὐδ᾽ " ἐγὼ λείψω χάριν, i. e. παραλείψω." Matthiæ [Vide Herman. in Annot. ad h. l.] Recte, ni fallor, hæc interpretatur scholiastes: Λιποῦσ᾽ ἀπήνην.) καταχϱηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰϱ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι᾽ ὀχήματος, εἴθ᾽ ὁπωσοῦν φεῦγε. Navem ναΐαν ἀπήνην appellavit noster, πολύκωπον ὄχημα ναὸς Sophocles Trach. 658. Ita Æschylus Prom. 466. θαλασσόπλαγκτα δ᾽ οὔτις ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ Λινόπτερ᾽ εὗρε ναυτίλων ὀχήματα. Cf. Eurip. Ion. 1237. δέσποινα, τίνα Φυγὰν πτερόεσσαν, ἢ

Χθόνος ὑπὸ σκοτίων μυχῶν, Ποϱευθῶ, θανάτου λεύσιμον Ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθϱίππων Ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ', ἢ Πρυμνὰς ἐπὶ ναῶν;

1093. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;] Euripides Or. 1326. Τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.

1094. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,] Rom. A. C. τύραννος. Rom. B. δύστηνος.

1095. Κϱέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.] Rom. B. C. Par. B. Κρέων θ'. Rom. A. Κρέων δ'.

1096, 1097. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις Τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.] Rom. C. τολοιπόν. Rom. A. B. Par. B. τὸ λοιπὸν, quod admisit Matthiæ. Vide ad v. 786. 1350. Sæpe ἤδη addunt tragici. Sophocles Œd. C. 1619. τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον [u]. Trach. 81. τὸ (sic pro τὸν Rom. C.) λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Ibid. 168. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ. Phil. 454. τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον Καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Euripides Andr. 1259. τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεῷ.

1098. τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι,] Schol. Τί φῄς; φρονεῖς μέν.) πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παϱαφρονεῖν ἄν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν hæc verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη; Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanusne es*, Aristophanes Av. 1214. Μέν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ; Eurip. Hip. 316. ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις; Alc. 145. ἔλπις μὲν οὐκετ' ἐστὶ σώσασθαι βίον; [Vide de μὲν interrogativo Herman. in Annot. ad h. l.]

1099, 1100. ἥτις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη, Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;] Rom. A. C. τυράννων. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἑστίαν. Rom. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Par. A. B. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturæ diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἑστίαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων ἑστίαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἑστίαν certissime posthabendum est. Inter τύραννον vero et τυϱάννων difficilius est eligere. Dixit noster Andr. 3. Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. Sed hunc locum ab eo, de quo nunc ago, diversum facit genitivus Πριάμου. Retinui igitur τυράννων, pro quo facit v. 1265. εἰ μὴ τυϱάννων δώμασιν δώσει δίκην.

1099. Rom. C. ᾐκισμένη. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B.

---

[u] Bruuckius: *Aldus edidit* τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον διάξετον, *metro ruente ob syllabæ defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur,* αὖ *inseruit, quod nihili est. Recte Wesselingius Observat. p. 97. reponit* εὖ.——*Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum* αὖ *tuetur nulla auctoritate invectum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.* Ne tu quidem, Bruncki, ipsam Saturni filiam amplexus es. Apud Suidam v. Τητᾶσθαι legitur τολοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάξετε, unde feci τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διαξετον.

ᾐκισμένην. Gl. in Rom. A. ἀφανισθεῖσαν καὶ τιμωρηθεῖσαν. *Præstat vulgata*, inquit Porsonus, *licet illa non sit inelegans.* Eadem fuerat Musgravii sententia, qui ἠκισμένη passivum pro activo male appellat. Simili errore ad Heracl. 42. ὑπηγκαλισμένη præteritum passivum pro activo dicit. Exstant quidem αἰκίζειν et ὑπαγκαλίζειν, sed hæc præterita mediam formam exhibent, quæ nonnisi in paucissimis verbis diversa est a passiva. Aliud exemplum ἐσπεῖσθαι mox sequitur v. 1109. De hac re videndus Matthiæ Gramm. Gr. §. 493. Ideo autem melius mihi videtur medium ᾐκισμένη quam passivum ᾐκισμένην, quod post ἑστίαν facilius mutatur nominativus in accusativum, quam accusativus in nominativum. Vide ad λεχρία v. 1137. Scholiastæ verba, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων, eum ᾐκισμένην legisse ostendere videntur.

1101, 1102. ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον Λόγοισιν εἰπεῖν,] Tres Rom. Par. B. τοῖς γε σοῖς. Lasc. τοῖσδε σοῖς, quod admisit Porsonus.

1102. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est. Σπέρχου autem hic potius ὀργίζου quam σπεῦδε significare videtur. Herodotus I. 32. Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοις. Κροῖσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, etc. Gl. ταραχθεὶς, θυμωθείς. V. 33. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης, καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Succensuit* vertit Wesselingius. Plura dabunt lexica.

Ibid. Φίλος ironice, ut apud Homerum Il. φ'. 106. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τιὴ ὀλοφύρεαι αὔτως;

1103. λέξον δὲ πῶς ὤλοντο.] Sic Rom. C. Flor. 2. Vict. Sed Rom. A. B. Flor. 10, 15. Par. A. B. Lasc. Cott. λέξον δ' ὅπως ὤλοντο (Rom. B. Par. B. Lasc. ὄλοντο), quod admisit Brunckius. Parum refert. Aristophanes Eq. 611. ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω. Eurip. Iph. A. 153. πιστὸς δὲ φράσας τάδε πῶς ἔσομαι Λέγε παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ' ἀλόχῳ. Menander apud scholiasten ad Sophoclis Œd. C. 1375. ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς; Simili modo τίς pro ὅστις Aristophanes Plut. 23. Λῆρος. οὐ γὰρ παύσομαι, Πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. Ibid. 52. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ, Ὅστις πότ' ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν, Καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ, Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅτι νοεῖ. Idem ποῦ pro ὅπου ibid. 1172. Τίς ἂν φράσειε ποὖστι Χρεμύλος μοι σαφῶς; Hanc constructionem si comici sibi permittunt, exempla e tragicis afferre supervacaneum est. Dixit Euripides, si vulgatis libris fides habenda est, Iph. A. 695. τοὔνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατῄνεσας. Γένους δὲ ποίου χὠπόθεν, μαθεῖν θέλω. Porsonus Advers. p. 252. γένους δ' ὁποίου. Opinor, quia statim sequitur ὁπόθεν. Quod attinet ad verba λέξον δὲ πῶς ὤλοντο, cum nihil sententiæ intersit, utrum πῶς an ὅπως legatur, eam scripturam amplexus sum, *quæ plures et meliores habet auctores.* Vide ad v. 296.[x]

---

[x] Euripides Ion. 958. ΠΡ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; ΚΡ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Hoc Πῶς δ' solœcum est. Debebat enim esse Ὅπως. Aristophanes Eq. 127. ΔΗ. Ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται. ΝΙ. Καὶ

1103, 1104. δὶς τόσον γὰρ ἂν Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.] Rom. B. C. Par. B. τέρψειας. Rom. A. τέρψειαν supra scripto ας.

1105, 1106. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,] Rom. C. παρῆλθεν. Lasc. δόνους. Παρῆλθε pro εἰσῆλθε. Ita v. 1242. παρέλθω δόμους; Hipp. 108. Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμους, Σίτων μέλεσθε.

1107, 1108. ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς Δμῶες.] Rom. A. a corr. B. C. Par. B. ἥσθημεν. Rom. A. ante corr. Lasc. ᾔσθημεν. Simili errore Aldus apud Aristophanem Nub. 174. Ἤισθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους. Paullo melius apud Euripidem Bacch. 178. Ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων, Σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς, ἐν δόμοισιν ὤν. Græcum enim est ᾐσθόμην, secus atque ᾔσθην et ᾔσθημεν. Sed ἡδόμην sensu flagitante reposuerunt Musgravius aliique [y]. Ibid. 605. contrario vitio ἥσθηθ', ubi nunc legitur ᾔσθεσθ' vel ᾔσθησθ'. Hoc prætulit Matthiæ.

1108. εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος.] Flor. A. 10. Haun. εὐθὺς ἡμῶν ἦν λόγος, omisso πολὺς, sed in Haun. γρ. ἦν πολὺς λόγος. Flor. 15. εὐθὺς ἦν λόγος sine πολύς.

1110, 1111. κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα Παίδων.] Hic et v. 1176. κυνεῖ reposuit Brunckius. *Quocirca*, inquit Porsonus, *magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere.* Apud Sophoclem scilicet Phil. 371. πλησίον γὰρ ὢν κύρει in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutare maluit, quam præsens κυρεῖ præteriti imperfecti sensu admittere. Noster Alc. 181. κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Omnes ante Porsonum sine suspicione κύνει et δεύετο. De augmento a Tragicis omisso Matthiæ citat Reisig. Conject. in Aristoph. p. 79.

Ibid. Abest τις a simili sententia v. 1146. εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν. Sed hunc pleonasmum frequenter exhibent Attici, monente Weiskio p. 51. Euripides Hec. 623. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, Ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν, Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. Iph. T. 1407. χὠ μέν τις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσὶν, Ἄλλοι δὲ κ. τ. λ. Hel. 1613. οὐκ οὖν ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ;

1111, 1112. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο, Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.] Schol. Στέγας γυναικῶν.) τοὺς οἴκους ἔνθα αἱ γυναῖκες

πῶς; ΔΗ. Ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει, etc. Ibid. 1070. ΔΗ. Πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ; ΑΛ. Ὅπως; Ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὠ κύων, ταχύ. Nub. 677. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; ΣΩ. Ὅπως; Τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην. Ibid. 688. ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ; ΣΤ. Ὅπως ἄν; ὡδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Legendum paullo ante v. 664. ΣΤ. Πῶς δή; φέρε, πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών. Eadem est ratio pronominum τίς et ὅστις. Hanc regulam ab aliis acceptam exemplis illustravit Matthiæ Gramm. Gr. §. 488. Apud Euripidem vero metrum ὅπως non admittit. Itaque legendum, Ὡς οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. De qua scriptura vide ad v. 596. [Cf. Herman. in Annot. ad h. l.]

[y] Heathius: *Malim* ᾑσθήμην, ut lætatus sum, *prout et legisse videtur Interpres vulgaris.* Ego nullum ᾑσθήμην sive ἡσθήμην novi, neque ᾐσθήμην, eo excepto, quod ab αἰσθάνομαι derivatur. Suspicor Euripidem scripsisse ἥσθημεν κλύων. De qua constructione consulendus Porsonus Præfat. ad Hec. p. xli.

διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ’ ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. κἀγὼ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον (f. συνεισῆλθον) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν’ ᾖ τέκνα. Barnesius, ἵν’ ᾖ, εἰς στέγας. Hoc exemplo utitur Bosius p. 408=424.

1113. δέσποινα δ’, ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,] Nostri, *to whom we now look up*. Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ’ Ὀρέστην τόνδ’ ἐθαύμαζες φίλων. “ De θαυμά- “ ζειν *colere*, vid. Casaub. ad Theophr. p. 63. ed. Fisch. Valckn. “ ad Eur. Hippol. p. 177.” Matthiæ.

1114. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,] Noster Phœn. 1092. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ’ ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru ducta, ut ζεῦγος ab aratro.

1116. ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ’ ὄμματα,] Notandum ἔπειτα μέντοι præcedente μέν. Similiter Sophocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, Ὅπως ἴδοιμ’ ἄθαπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. Ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν, etc.

1118. παίδων μυσαχθεῖσ’ εἰσόδους.] Rom. A. ante corr. μυσαχθείς. Hesychius: Μυσάσσει. μιαίνει. Μυσάττεται. δυσχεραίνει. Μυσαττόμενος. σικχαινόμενος, βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος.

1118, 1119. πόσις δὲ σὸς Ὀργάς τ’ ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. A. Flor. 10. ὀργὰς ἀφῄρει καὶ νεάνιδος χόλον, quod admisit Brunckius. Par. B. Flor. A. 15. Haun. ὀργὰς ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος. Vulgatam revocavit Porsonus. De copulæ omissione vide ad v. 102. Quod autem ad verba καὶ χόλον νεάνιδος attinet, non temere improbanda est altera scriptura. Dixit noster v. 1333. Ἀλλ’ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Hoc est, Ἀλλ’ ἡ σὴ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Scribere quidem potuisset, monente Brunckio, Ἀλλ’ ὕβρις ἡ σή, χοἰ νεοδμῆτες γάμοι. Sed magis ei placuit quod vulgo legitur. Simili modo Æschylus Prom. 1014. οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία Ἔπεισ’ Ἄφυκτος. Ubi κακῶν non minus ad χειμὼν quam ad τρικυμία pertinere videtur, nec quidquam obstabat, quo minus καὶ τρικυμία κακῶν diceret. Similia passim occurrunt. Nihil igitur sententiæ refert, utrum καὶ χόλον νεάνιδος an καὶ νεάνιδος χόλον legatur. Sed hoc paullo exquisitius videtur. Quod si numerorum caussa νεάνιδος χόλον invexit Brunckius, sententiam brevi mutavit. Vulgo enim legitur apud Euripidem Phœn. 930. Ὦ πρός σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Brunckius vero e cod. Flor. καὶ τριχὸς γερασμίου reposuit. Haud raræ sunt hujusmodi varietates. Edidit Aldus Or. 591. ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Sed plerique codices, ut videtur, νέμει σαφέστατον. In hac re non sibi constant tragici, nec certis regulis statui potest, uter ordo melior. Dixit Euripides in fine senarii ἐκ τυραννικῶν δόμων Hec. 55. Saltem e nullo libro ἐκ δόμων τυραννικῶν enotatum video. Idem tamen πρὸς δόμους τυραννικοὺς Or. 1356. Phœn. 205. καὶ δόμος τυραννικὸς Med. 723. εἰς δόμους τυραννικοὺς Hel. 1186. εἰς θρόνους τυραννικοὺς Ion. 1572. [De hac re vide Herman. in Annot. ad h. l.]

1120—1124. λέγων τάδ· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, Παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα, Φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν, Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς, Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;] Schol. Λέγων τάδε.) αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι, μὴ δυσμενὴς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. Æschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, Κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει, Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰὼν, Μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Ibid. 791. Οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν, σώσει τόδ', ἢ σοι πάλιν ἀναστέψω δίκην; El. 383. οὐ μὴ φρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων Πλήρεις πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς Κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς; Ibid. 982. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ; Aristophanes Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Nub. 295. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι; 'Αλλ' εὐφήμει. Ibid. 366. Ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις; Ibid. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ, Ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον; Vesp. 396. Ὦ μιάρ' ἀνδρῶν, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει; Thesm. 1119. Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ; Ran. 300. Οὐ μὴ καλεῖς, Ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα; Ibid. 465. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, Καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων; Ibid. 527. Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, 'Αλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα[z]; Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Græce vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Hoc enim μὴ μένε vel μὴ μείνῃς significat. Hunc quidem futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Græci, qui particulas οὐ et μὴ sæpe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, οὐ μὴ μενεῖς eodem sensu dixerint, quo οὐκ ἄπει, *non abibis?* Μὴ μένειν enim valet ἀπιέναι. Simili ratione Jasonis verba οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις accipienda sunt quasi dixerit οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις. A particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba δυσμενὴς ἔσει φίλοις: ab οὐ vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quæ sequuntur futura, παύσει, στρέψεις, δέξει, παραιτήσει, omnia jubendi sensum habent. In verbis παύσει δὲ θυμοῦ, idem valet δὲ quod ἀλλὰ in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si καὶ παύσει θυμοῦ dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim καὶ non prioris tantum sed utriusque negativæ vim sequentibus verbis continuat. Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Præter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiæ primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. Hæc habui, quæ de particulis οὐ μὴ cum futuro conjunctis dicerem. Caveant autem tirones, ne Dawesium, Brunckium aliosque secuti, οὐ μὴ μενεῖς cum οὐ μὴ μείνῃς confundant. Illud μὴ μένε vel μὴ μείνῃς significat, ut modo dixi, hoc οὐ μενεῖς. Vix dici potest, quot tragicorum et Aristophanis loca corruperit Brunckius, cum omnia ad unam normam redigere vellet. [Multa de οὐ μὴ habet Hermannus in Annot. ad h. l.]

---

[z] Ibid. 620. ΞΑ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον. ΑΙ. Εἶεν. καὶ μάχει. Malim, Οὐκ ἐς κόρακας; οὐ μὴ πρόσιτον; Ita Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Hæc conjectura si vera est, fortasse delendum καί.

1122. Plena oratio est, φίλους νομίζουσ᾽, οὕσπερ ἂν φίλους νομίζῃ πόσις σέθεν. Supplendum esse subjunctivum ostendit particula ἄν. Similem ellipsin habet noster Hipp. 659. νῦν δ᾽ ἐκ δόμων μὲν, ἕς τ᾽ ἂν ἔκδημος χθονὸς Θησεὺς, ἄπειμι, σῖγα δ᾽ ἕξομεν στόμα. Id est, ἔστ᾽ ἂν ᾖ ἔκδημος. Non assentior Dawesio dicenti p. 340. *Desideratur ad orationis integritatem verbum substantivum, quo referatur* ες τ αν: *quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.* Reponit igitur ἔστ᾽ ἂν ᾖ ᾽κδημος.

1125. ἥδ᾽ ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,] Sic Rom. C. ut Aldus. Lasc. ἥδ᾽ ὥστ᾽ ἐσεῖδε. Rom. A. B. 3 Florr. Haun. ἡ δ᾽ ὥς τ᾽ ἐσεῖδε. Par. B. ἣ δ᾽ ὥστ᾽ ἐσεῖδε. Brunckius ἣ δ᾽ ὡς ἐσεῖδε. Beckius ἡ δ᾽, ὡς ἐσεῖδε.

1126. ἀλλ᾽ ᾔνεσ᾽ ἀνδρὶ πάντα.] Noster Alc. 12. ᾔνεσαν δέ μοι θεαὶ, Ἄδμητον Ἀΐδην τὸν παραυτίκ᾽ ἐκφυγεῖν, Ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

1126, 1127. καὶ πρὶν ἐκ δόμων Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,] Rom. C. Par. B. παῖδας. Rom. A. B. τέκνα. Similis confusionis exempla præbet noster ad Phœn. 16. 1443. Pors. Mirari subit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν, vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

1128. λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.] Portus: Ἠμπέχετο [sic]. Ἠμπίσχετο *potius videtur legendum, ab* ἀμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφὶ, καὶ ἴσχομαι. Ego quoque ἠμπίσχετο legendum puto, [et sic Haun. a pr. m.] non quidem ἠμπ-ίσχετο, quæ Porti sententia fuisse videtur, sed ἠμπί-σχετο. Illud præteritum imperfectum est ab ἀμπίσχω, hoc aoristus ab ἀμπέχω. Suspicor enim hoc verbum augmentum in medio non recipere. Vulgo quidem legitur apud Aristophanem Thesm. 164. καὶ Φρύνιχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας) Αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπέσχετο. Sed etiam si nostro loco recte legeretur ἠμπέσχετο, apud Aristophanem reponendum esset præteritum imperfectum. Sensus enim est καλοῖς εἱματίοις ἐχρῆτο, non ἐχρήσατο. Nostro loco excepto, apud Atticos poëtas pro aoristo semper legitur ἤμπισχον. Euripides Ion. 1177. τοίχοισιν δ᾽ ἐπὶ Ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Hoc ἤμπισχεν respondet aoristo ἤνεγκεν v. 1164. Tragicus apud Plutarchum Sympos. II. 1. p. 632. E. ὅς με ῥάκη τ᾽ ἤμπισχε, κἀξηνάγκασε Πτωχὸν γενέσθαι καὶ *δόμων ἀνάστατον.* Aristophanes Eq. 889. *Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ.* Lys. 1159. *κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης, Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν.* Eccl. 536. *ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην.* Ubi *ἠμπεσχόμην* Lexicon Seguerianum apud Bekkerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiæ multo convenientior est aoristus quam præteritum imperfectum. Euripides Iph. A. 1438. *Μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχὸς, Μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους.* Hunc aoristi subjunctivum esse liquet ex constructione, quam tetigi ad *ἀνασχεθεῖν* v. 995. Contra *ἠμπίσχετο* præteritum imperfectum est apud Platonem Phædone p. 87. B. *ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἄν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἠμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν, καὶ οὐκ ἀπόλωλε.* Sed *ἠμπείχετο* præbent non solum scripti codices apud Wyttenbachium, verum etiam membranæ Bodleianæ, in quibus supra scriptum *ίσ* a recentiore manu. Suspicor Platonem aut *ἠμπίσχετο* aut *ἠμπέχετο* scripsisse. Verbum ejusdem fere significationis *ἀμφιέννυμι* non nisi in initio augmentum accipit. Xenophon Pæd. I. 3, 17. *παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.*

1129. *χρυσοῦν τιθεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,*] Rom. A. Lasc. Vict. *χρυσοῦν τεθεῖσα.* Rom. B. C. Flor. A. 10, 15. Par. A. Mag. *χϱυσοῦν τε* (Rom. B. C. Mag. *τὲ*) *θεῖσα,* quod e Scaligeri conjectura tacite admisit Barnesius. Par. B. *τεθεῖσα* pr. *τὲ θεῖσα* sec. Haun. *χρυσοῦν δὲ θεῖσα.* Rectius fortasse *χρύσεόν τε θεῖσα.* Scribimus enim *χϱυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ* apud Homerum, neque alia ratione *χρύσεος* disyllabum a tragicis usurpatur, quam *θεὸς* monosyllabum. Euripides Hipp. 82. *'Αλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης 'Ανάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.* Andr. 147. *Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, —δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην.* Cycl. 181. *τὴν προδότιν, ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους Περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα, καὶ τὸν χρύσεον Κλοιὸν φοϱοῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα.* Comicorum esse videtur *χρυσοῦς,* qui neque *χρύσεος* trisyllabum nisi in melicis usurpant, neque hujusmodi crases in scansione admittunt, præter eas, quas exhibet etiam scriptura. Infra v. 1169. legitur *ὀστέων* disyllabum. Eodem jure scriberetur *ὀστῶν* quo *χρυσοῦν.*

Ibid. Put. Mag. *ἀμφὶ βοστϱύχους.* Dativum *χϱοῒ* v. 769. *κόμᾳ* v. 950. in simili sententia usurpat noster. Accusativum incertus Rhes. 208. *Λυκεῖον ἀμφὶ νῶτα θήσομαι δοράν.*

1130. *λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,*] Tres Rom. *κόμην.* Sed A. ante corr. *δόμοις.*

1131. *ἄψυχον εἰκὼ πϱοσγελῶσα σώματος.*] Rom. C. a corr. Schol. *εἰκώ.* Rom. A. C. ante corr. Par. B. Haun. Lasc. *εἰκῶ,* quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus accusativi, quæ accusativorum *ἀμείνω, μείζω* et similium. Sed præter nominativum *εἰ-*

κὼν, altera erat forma εἰκὼ, ut ἀηδὼ, γοργὼ, χελιδώ. Genitivum εἰκοῦς usurpat noster Hel. 74. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ Γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ 'Απόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

Ibid. Schol. ῎Αψυχον εἰκώ.) γράφεται προσβλέπουσα σώματος. Languidam hanc varietatem censet Porsonus.

1133. ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,] Rom. C. πανλεύκῳ. Noster Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις 'Εν οἰνοχόαις ἁβϱὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ, Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Senex Philocleon ἁβρὰ βαίνειν docetur a filio apud Aristophanem Vesp. 1163. ῎Ανυσον πόδ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως 'Ωδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. De quo loco copiose dixit Reisigius p. 55, 6, 7. Noster Tro. 506. ἄγετε τὸν ἁβρὸν δήποτ' ἐν Τϱοίᾳ πόδα. Pro βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ Haun. habet κινοῦσα παλλευκὸν πόδα. Eustath. ad Il. p. 146, 27. vulg. confirmat.

1134, 1135. πολλὰ πολλάκις Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.] Buchananus, *et colla fixo sæpe spectans lumine*. Portus, *multum* et *sæpe cervicem ad erectam oculis respiciens*. Probat hanc interpretationem Musgravius, qui præter alia affert Hesychii verba: Τένων. τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Atqui res ipsa mihi declarare videtur, non cervicis sed pedum τένοντας hic intelligendos esse. Noster Bacch. 933. ΔΙ. Ζῶναί τε σοι χαλῶσι, κοὐχ ἑξῆς πέπλων Στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. ΠΕ. Κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. Τοὐνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est, παρὰ τὸν ἀϱιστερὸν πόδα. Vide etiam Phœn. 42. Cycl. 309. 'Ορθὸν interpretor ἄκρον.

1136. τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.] Noster Bacch. 759. οὗπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.

1137, 1138. χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα,] Rom. C. λεχρία. Rom. A. (qui σείουσαν pro σείουσα v. 1160.) B. Haun. λεχρίαν. Par. B. λεχρία Gl. πλαγία. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχηϱὶ, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχϱίη. πλαγία. Λέχϱιον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν Λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Sæpius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phœn. 1536.

1138. Rom. A. B. Par. B. τρέμουσα. Rom. C. Flor. 2. Vict. Mag. τρέχουσα.

1138, 1139. καὶ μόλις φθάνει, Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.] Aliter ac vulgo hæc verba accipit Hermannus ad Vigerum n. 203. Græce dicitur οὐκ ἔφθασε δειπνήσας, καὶ ἀπῆλθε, hoc est, *cœnatus statim abiit*. Cujus constructionis exempla dedit Marklandus ad Euripidis Suppl. 1218. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν, Καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Quæ verba significant, ἀλλὰ εὐθὺς ξυσκιάζοντας γένυν χρὴ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Hinc Hermannus: καὶ μόλις φθάνει Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, Καί τις γεραιὰ πϱοσπόλων etc. Mihi vero recte vulgo post πεσεῖν plene distingui videtur: [et ita placet Matthiæ.] Ordo est, καὶ θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

1140, 1141. καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,] Schol. Πανὸς ὀργάς.) τὰ πανικὰ δείματα, τουτέστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας, Ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, Ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhes. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ Μάστιγι φοβεῖ.

1141. Par. B. Lasc. ἢ τινὸς θεῶν, quod vulgatæ ἤ τινος θεῶν prætulit Porsonus, [et ita Herman. in Annot. ad h. l.] Supplendum ἄλλου monet Schæferus ad Bosium p. 17 = 17. quem vide etiam in Indice v. Ἄλλος. Lucas Act. Apost. v. 29. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Anglice redditur, *Then Peter and the* other *Apostles answered and said*, etc.

1142. ἀνωλόλυξε,] Gl. ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782.

1142, 1143. πρίν γ' ὁρᾷ κατὰ στόμα Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν,] Barnesius in Marg. *an* ὁρᾷν? Πρὶν cum indicativo *donec tandem* significat. Æschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων Χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Sophocles Œd. T. 775. ἠγόμην δ' ἀνὴρ Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων Ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, etc.

1142. Rom. C. Flor. 2. κατὰ στόμα. Rom. A. B. Par. B. Haun. Flor. 10, 15. Cott. διὰ στόμα, quod admisit Musgravius. Lasc. διαστόμα. Schol. καί τις τῶν θεραπαινίδων γεραιὰ πρότερον ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν, etc. Utrumque bonum, sed ex interpretatione natum videtur κατά. Legitur διὰ στόμα. Or. 103.

1143, 1144. ὀμμάτων τ' ἄπο Κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.] Rom. C. ὀμμάτων τ' ἄπο. Rom. A. B. Par. B. Flor. 10, 15. Haun. ὀμμάτων δ' ἄπο. Schol. ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα. Male Reiskius ἄνω Κόρας στρέφουσαν, *sursum evertentem oculos.* Heathius ἄπο κόρας στρέφουσαν per tmesin pro κόρας ἀποστρέφουσαν dici censet. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.] Noster Bacch. 1120. ἡ δ' ἀφρὸν ἐξιεῖσα, καὶ διαστρόφους Κόρας ἑλίσσουσ', οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν, Ἐκ Βακχίου κατείχετ', οὐδ' ἔπειθέ νιν Herc. 931. ὁ δ' οὐκέθ' αὑτὸς ἦν, Ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος, Ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, Ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.

1145, 1146. εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν.] Schol. Ἀντίμολπον.) ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θϱῆνος. Vetula enim eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse. v. Eustath. ad Il. ζ΄. p. 643.

Ibid. εἰς πατρός] Par. B. ἐς πατρός.

1148. φράσουσα νύμφης συμφοϱάν.] Rom. C. συμφοράν. Rom. A. B. Par. B. Flor. A. Haun. συμφοράς. De qua varietate copiose dixi ad v. 34.

1150, 1151. ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο.] Quomodo hæc verba acceperint plerique interpretes, dicere supersedeo. Schol. Ἤδη δ' ἀνέλκων.) ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέϱμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. Deinde multis interjectis: πλέθρον δέ ἐστιν μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ μέγα πήδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. Idem: Ταχὺς βαδιστής.) τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ ἐξ οὗ ἄναυδος ἦν μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται ῥοπὴν (vulgo τροπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβῖδος ἀφεθεὶς μέχρι καμποῦ (paullo ante καμπτῆρος), τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν. Recte. In eandem interpretationem incidit Musgravius. *Et mihi quidem*, inquit, *conferenti Electr.* v. 824. *verisimile fit, tempus, quod cursores in stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse.* Locus quem confert, ita se habet: θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς Δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε. Δισσοὶ δίαυλοι quatuor sunt stadia, pedes bis mille et quadringenti. Nostro loco nullum certum spatium designant vulgati libri, neque facile explicantur verba ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον. Dixit quidem Æschylus Ag. 352. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Sed huic sensui neque ἀνέλκων convenit, neque ἔκπλεθρον, quod *enormem* significare putat scholiastes. Utrique difficultati subvenit Reiskii conjectura ἐκπλέθρου δρόμου. *Nam stadium sex jugera implet*, inquit. Simili errore vulgo legebatur apud Euripidem El. 883. ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν Ἀγῶν' ἐς οἴκους. Ubi ἔκπλεθρον reposuit Musgravius, auctore Tyrwhitto, qui altero loco ἐκπλέθρου legendum vidit. Attica forma est ἔκπλεθρος, ut ἔκπους, ἔκπηχυς, ἔκμηνος et alia[a]. Πλέθρον non esse *jugerum*, sed sextam stadii partem, id est, centum pedum spatium, nemo ignorat[b]. Designatur igitur spatium temporis, quantum unius stadii cursui faciendo sufficit. Κῶλον autem *crus* sive *pedem* significat, quo sensu κῶλον δεξιὸν dixit noster Phœn. 1421. His positis, locum ita constituit Musgravius in annotatione: ἤδη δ' ἀνεικῶς κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο. 'Ανεικῶς κῶλον, ut ἀνεὶς σειραῖον ἵππον apud Sophoclem El. 721. πῶλον ἀνέντες apud Euripidem Herc. 122. Ita Brunckius: ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετ' ἄν. Sic etiam Beckius. Porsonus τερμόνων ἂν ἥπτετο ut Musgravius, cetera ut Brunckius. Matthiæ omnia ut Brunckius. Recte, ni fallor, reposui ἂν ἕλκων, præeunte Schæfero. Compositum enim ἀνέλκων *ascensum* significat, quæ notio ab hac sententia aliena est. [Matthiæ ἀνέλκων de *reditu a meta ad carceres* interpretatur.] Admisso ἂν ἕλκων, non opus ut sollicitetur ἀνθήπτετο. Non invitus quidem legerem ἂν ἥπτετο, si codices consentirent. Sed vulgatam improbare nolo. Par. B. ἀνθήπτετο.

---

[a] Sophocles Œd. T. 1136. ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδϱὶ τϱεῖς ὅλους Ἐξ ἦϱος εἰς Ἀϱκτοῦϱον ἐκμήνους χρόνους. Vulgo ἐμμήνους. Unus cod. ἐκμήνους, unde ἐκμήνους Schæferus ad Bosium p. 312=338. Adjectivum ἕκπους Atticis literis scriptum exstat in inscriptione veteri apud Chandlerum p. 38. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΔΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ. Item p. 38. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕΠΑΛΑΣΤΟ. Paullo post: ΜΕΚΟΣ ΗΕΚ ΠΟΔΟΝ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟΝ. Unde constat, Atticos non solum ἕκποδες dixisse, verum etiam divisim ἓκ πόδες, quamvis reperiatur etiam ἓξ πόδες. Vulgo legitur ἐξμέδιμνον apud Aristophanem Pac. 630. Sed reponendum videtur ἐκμέδιμνον. Quod alii quoque monuerunt. Porsonus ad Hec. 1166. p. 97. *poteram denique quædam de vocibus* ἐκμέδιμνον, ἐξμέδιμνον, *et* ἑξαμέδιμνον *edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.* Caveant autem qui Græce scribunt, ne hoc Atticisimo abutantur. Attici quidem πεντέπους, ἕκπους, ὀκτώπους dixerunt, non vero πεντεπλοῦς, ἐκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἐκπλάσιος, ὀκτωπλάσιος, sed πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ὀκταπλοῦς, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Aristophanes Eq. 69. ἡμεῖς δὲ δίδομεν. εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι Ὑπὸ τοῦ γέϱοντος, ὀκταπλάσιον χέζομεν. Idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. Caussa hujus diversitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum est, secus atque ὀκταπλάσιον. Nulla

1152, 1153. ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος Δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο. Mallem ὄμματα *legi*, ait Barnesius, *ut sit* ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. Reiskio φθέγματος supplendum videtur. Male. Qui τυφλὸν πόδα et τυφλὴν χεῖρα dixit, eodem jure ἄναυδον ὄμμα dicere potuit. Μύσαντος ex Homeri Il. ω'. 637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν. Hoc exemplum attulit Heathius. *Prava Barnesii conjectura*, inquit Porsonus, *videtur tamen quodammodo confirmari a* X. Π. [i. e. Pseudogregorio.] 903. 1329.

1153. Rom. A. B. Par. B. ἠγείρετο. Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. ἀπώλλυτο. Cujus scripturæ auctor in animo habuisse videtur v. 272. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.

1154. διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.] Gl. ἐπέκειτο. De constructione verbi ἐπιστρατεύειν vide Valckenarium ad Phœn. 292. ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν 'Αργεῖοι πόλιν.

1155. χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος.] Rom. C. Par. B. κείμενος πλόκος. Rom. A. B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Hunc librarium criticum egisse plus semel monui.

1156. θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·] Vox non valde tragica παμφάγου. Φαγεῖν enim apud eos non exstat nisi in satyrica fabula.

1157. πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,] Rom. C. πέπλοι δὲ λεπτοί. Rom. A. B. Par. B. Lasc. πέπλοι τὲ λεπτοί. Flor. A. 10, 15. πέπλοι τε λευκοί.

---

enim pars orationis est, quæ cum ὄκτω conjuncta ὀκτωπλάσιον facere possit. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

[b] Euripides Ion. 1137. πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγωνίαν, Μέτρημ' ἔχουσαν τοὐν μέσῳ γε μυρίων Ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Male vulgo εἰς εὐγώνιον. Area quadrata, cujus latera sunt πλεθριαῖα, decem millia pedum quadratorum habet. Portus tamen vertit *sexcentorum*, quem secutus Barnesius, μυρίων de numero indefinito dici monet; aream vero, de qua loquitur Euripides, re vera pedes 409600 continere. Πλέθρον igitur pedes DCXL. Unde hanc doctrinam hauserit Barnesius, equidem ignoro. Meliora præbet Musgravius.

1158. *λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.*] Sic Par. B. at tres Rom. Flor. A. 2, 10. Vict. Par. A. Mag. Put. *λεπτήν.*

1159. *θρόνων.*] *δόμων* Flor. A. 10.

1161, 1162. *ἀλλ' ἀρηρότως Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε.*] Rom. A. *ἀραϱϱότως.* Rom. B. C. Lasc. Par. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. *ἀραρότως*, quod admisit Brunckius. Gl. *ἀσφαλῶς.* Hesychius: *Ἀραρῶσαι* (*Ἀϱαρότως* reponunt interpretes). *ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ ἀϱαρῶς παγίως δέδεικται.* Legunt nonnulli, nescio quam recte, *ὅθεν καὶ τὸ ἀραϱότως, παγίως, ὡς δέδεικται.* Æschylus Suppl. 951. *τῶνδ' ἐφήλωται τοϱῶς Γόμφος διαμπὰξ, ὡς μένειν ἀραρότως.* Ita vulgo per *α*. Vulgo etiam Prom. 60. *Ἄραϱεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.*

1162, 1163. *πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσον δ' ἐλάμπετο.*] Reiskius: *ἔσεισι*, *ut semet in comam penetraverat ignis.* Ita enim hæc explicat. *Verum etiam vulgata non inelegans*, ait. Nesciebat *εἶμι* futurum esse.

1163. Rom. B. Lasc. *δὶς τόσον τ' ἐλάμπετο.* Rom. C. *δὶς τόσον ἐλάμπετο.* Rom. A. Par. A. *δὶς τόσως.* (Rom. A. *τοσῶς* supra scripto *τόσον*) *τ' ἐλάμπετο*, quod admisit Brunckius. Flor. A. 2, 10. Vict. Par. E. Mag. Put. *δὶς τόσως ἐλάμπετο.* Par. B. *δὶς τόσως* deinde *δὶς τοσῶς* pr. *δὶς τόσον τ'* sec. Inter *δὶς τόσον* et *δὶς τόσως* parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. *δὶς τόσον γὰρ ἂν Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.* El. 1091. *κοὔτ' ἀντιφεύγει, παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, Οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ Κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν.* Incertus Rhes. 159. *πατρὸς δὲ καὶ πϱὶν εὐκλεᾶ δόμον, Νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον.* Sic pro *δὶς τοσοῦτ'* Musgravius e codd. Sed fortasse præstat *δὶς τόσως.* Quo admisso, altera quæstio est, utrum retinenda an delenda copula, quam omittunt nonnulli libri[c]. [Retinendam esse judicavit Hermannus.]

1164. *πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας, συμφορᾷ νικωμένη,*] Rom. A. B. Par. B. *πιτνεῖ.* Rom. C. Mag. Flor. 2. Vict. *πίπτει.* Vide ad *πίτνοντα* v. 54.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1086. *ἐπ' οὖδας.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. E. Flor. 10, 15. Haun. *ἐς οὖδας*, quod admisit Brunckius.

Ibid. Rom. C. *συμφορὰ νικωμένη.* Lasc. *συμφορᾷ νικομένη.* Noster Hipp. 458. *στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.*

1165. *πλὴν τῷ τεκόντι, κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.*] Schol. *Πλὴν τῷ τεκόντι.*) *λείπει τὸ πᾶσι. τουτέστι, πᾶσιν ἄλλοις δυσεπίγνωστος ἦν πλὴν τῷ τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπείπεϱ ὀξύτερον κατενόει τὴν κόρην. τὸ γὰϱ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὅμως. εὐθὺς δ' ἀπήμων κᾶδος ἐπ' ἀλλότϱιον. Πίνδαϱος.* Apud Pindarum Nem. I. 82. vulgo legitur *εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότϱιον.*

1169. *σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,*] Hesychius: *Πεύκινον δάκρυ. πίσσα.*

---

[c] Hesychius: *Διστόση. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀϱχίλοχος.* Imo, *Δὶς τόση*, *twice as old.* *Δὶς τόσος* pro *διπλοῦς*, dixit noster Hec. 292. Med. 1015. Cycl. 147. incertus Rhes. 281. 757.

1170. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέῤῥεον,*] Rom. C. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις.* Lasc. Par. E. Cott. *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων.* Rom. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Par. A. B. D. Put. *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων.* Mag. *γνάμπτοις ἀδήλων φαρμάκων.* Schol. *Γναθμοῖς ἀδήλοις.) αἱ δὲ σάρκες, φησὶ, τῶν γναθμῶν κατέῤῥεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται.* Hic igitur *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων* legisse videtur, licet *ἀδήλοις* in lemmate exhibeat. Idem *γναθμοῖς* pro *γνάθοις* accepit, haud secus ac ceteri plerique interpretes. Buchananus: *avulsa ossibus Caro venenis per genas tacitis fluit, Ceu tæda lentis læsa sudat lachrymis.* Hesychius: *Γνάθμοι. γνάθοι, σιαγόνες.* Apud Euripidem Hipp. 1223. *γναθμοῖς* pro *γνάθοις* e Par. A. admiserunt Valckenarius et Brunckius. Nostro loco significat *morsibus.* Reiskius: *Recta est lectio scholiorum* [quam improbaverat Barnesius] *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον*, mandibulis, *hoc est dentibus*, invisibilibus, *seu corrosione oculis non observanda*, venenorum deliquebant. Admisit hanc scripturam Musgravius.

1171, 1172. *δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν Νεκροῦ.*] Rom. A. B. Par. B. *θίγειν.* Rom. C. Mag. Vict. Haun. *θιγεῖν*, quod tacite admisit Barnesius. Aldus Etiam *θιγεῖν* Hipp. 885, 1044. Suppl. 1107. Iph. A. 1351. Iph. T. 1045. et fortasse sæpius.

1174. *ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ.*] Rom. C. Pseudogregorius v. 1085, 1221. *προσπιτνεῖ.* Rom. A. (in quo supra scriptum *γρ. καὶ προσπιτνεῖ*) B. Par. A. B. Flor. A. Haun. *προσπίπτει*, quod admisit Brunckius. *In hac senarii sede nihil interest*, inquit, *scribatur προσπιτνεῖ, an προσπίπτει.* Vulgatam revocavit Porsonus. Etsi numerorum nihil refert, præstat *προσπιτνεῖ*, vel potius *προσπίτνει*, propterea quod hanc formam in communem etiam metro repugnante frequenter mutarunt librarii. Vide ad v. 54. ubi Stobæus, *κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.*

1175. *ᾤμωξε δ' εὐθὺς, καὶ περιπτύξας χέρας,*] Rom. C. Flor. 2. Vict. *χέρας.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. Cott. *δέμας*, quod admisit Porsonus. Confert Hec. 734. *οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι Δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.* Item Iph. A. 992. *βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;* Pseudogregorium quoque, qui v. 1087. *περιπτύσσει πέδον*, v. 1222. vero *περιπτύσσει πόδας* dixit, potius *δέμας* quam *χέρας* apud Euripidem legisse suspicatur. Contra dixit Euripides Alc. 349. *σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, Ὧι προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας*, &c. Andr. 417. *καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, Δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας, Λέγ' οἷ' ἔπραξα.* In his dativum *ἀπὸ κοινοῦ* repetendum censet Porsonus, quem miror non animadvertisse, æque bene dici *περιπτύξας χέρας νεκρῷ* ac *περιπτύσσων χέρας πατρί.*

1176. *κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'·*] Rom. C. *κύνει.* Rom. A. B. *κυνεῖ*, quod admisit Brunckius, ut supra v. 1110. Gl. *κατεφίλει δὲ προσφωνῶν.* Par. B. *κύνει* Gl. sec. *ἐφίλει.*

Ibid. *Ὦ δύστηνε παῖ,*] Sic Rom. B. C. Par. B. Sed Rom. A. *ὦ* δύστηνε σὺ, supra scripto γρ. παῖ. Noster Andr. 68. Τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σὺ, Κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου. Ibid. 170. εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ, &c. Sed Creonti magis convenire videtur ὦ δύστηνε παῖ.

1177. τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;] Sic Rom. A. ante corr. Idem a corr. Vict. τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε; Pronomen priore tantum loco habent Rom. B. Lasc. Par. A. B. quos sequitur Brunckius. Rom. C. Flor. A. 2, 10, 15. Haun. neutrobique.

1178, 1179. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν;] Schol. Τίς τὸν γέροντα.) ὠμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Noster Heracl. 166. ἢ κακὸν λόγον Κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα Τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, Παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. *Alias unico verbo vocant* τυμβογέροντα, inquit Barnesius. Hoc scholiastæ restituendum videtur pro ὠμογέροντα, quod primus addidit Matthiæ. Hesychius: Τυμβογέρων. ἐσχατογήϱως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Quam diversum ab hoc sit ὠμογέρων, idem ostendit grammaticus.

1181. χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,] Rom. B. C. Par. B. γεραιόν. Rom. A. γηραιὸν, ut jam monui ad v. 62.

1182, 1183. πϱοσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔϱνεσιν δάφνης, Λεπτοῖσι πέπλοις.] Schol. Προσείχεθ' ὥσπερ κισσός.) προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔϱνεσιν. Rom. B. ἕρνεσιν ut Aldus. Rom. C. Par. B. Lasc. ἕρνεσι. Rom. A. ἔρνεσι addita ἐν ab alia manu, ut sit ἐν ἔρνεσι. Barnesius recte ἔρνεσιν. Aldus δασέως etiam Tro. 761. Hel. 183. ψιλῶς Phœn. 199. 656. Iph. A. 116. Tro. 761. Bacch. 874. 1305. Cycl. 611. Hel. 183. Ion. 920. Idem ὦ φίλτατ' ἔρνη apud Sophoclem Œd. C. 1108.

1182. Tres Rom. Pseudogregorius v. 1230. δάφνης ut vulgo. Idem v. 1318. δρυὸς, quod usitatius esse monet Porsonus. Confert Euripidem Hec. 398. Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.

1184. ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,] Tres Rom. γόνυ. Sed in A. supra scriptum γϱ. δέμας. Quæ scriptura e v. 1181. manavit.

1185. ἣδ' ἀντελάζετ'.] Rom. A. C. ἣδ' ἀντελάζετ'. Par. B. (etiam in Schol.) Lasc. ἡ δ' ἀντελάζετ'. Schol. Ἡ δ' ἀντελάζυτ'.) ἡ δ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. Mag. Flor. 2. Vict. ἀντελάζυτ', quod admisit Porsonus. Altera forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456. B. οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθὲς, Καὶ θὦπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε.

1185, 1186. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ᾽ ἀπ᾽ ὀστέων.] Tres Rom. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 2, 10. Vict. Mag. Put. Burn. ἐσπάρασσ᾽, quod admisit Musgravius. Edd. recentiores ante eum ἐσπάραξ᾽, quod deterius est. Euripides Hec. 1164. παισὶ δ᾽ ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς, Εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν, Κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας, Πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας. Hipp. 1226. κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ Γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον, Προυφαίνετ᾽ εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ᾽ ἀναστρέφειν, Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων δρόμον. Εἰ δ᾽ εἰς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας, Σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο Εἰς τοῦθ᾽, ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, Ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος. Iph. T. 325. ἀλλ᾽ εἰ φύγοι τις, ἅτεροι προσκείμενοι Ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ᾽ ὠσαίατο, Οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις. Tro. 1004. εἰ μὲν τὰ τοῦδε κρείσσον᾽ ἀγγέλλοιτό σοι, Μενέλαον ᾔνεις, παῖς ὅπως λυποῖτ᾽ ἐμὸς, Ἔχων ἔρωτος ἀνταγωνιστὴν μέγαν, Εἰ δ᾽ εὐτυχοῖεν Τρῶες, οὐδὲν ἦν ὅδε. Thucydides VII. 79. εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρουν, εἰ δ᾽ ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο. Hoc exemplo utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 521. p. 740. qui recte monet, præteritum imperfectum in hac constructione usitatius esse aoristo. In his locis εἰ significat ὁπότε, quod in simili sententia posuit Euripides Suppl. 896. λόχοις δ᾽ ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς, Ἤμυνε χώρᾳ, χὠπότ᾽ εὖ πράσσοι πόλις, Ἔχαιρε· λυπρῶς δ᾽ ἔφερεν, εἴτι δυστυχοῖ[d].

1187, 1188. χρόνῳ δ᾽ ἀπέστη, καὶ μεθῆχ᾽ ὁ δύσμορος Ψυχήν.] Portus, *Tandem vero defecit, et infelix dimisit animam.* Heathius, *Tandem vero se extricavit.* Pertinet ad hanc interpretationem Gl. ἡμίφλεκτος. Musgravius ἀπέστη reddit *desiit.* Valckenarius Diatrib. p. 57. ἀπέσβη, *extinctus est*, quod recte admisit Brunckius. In eandem conjecturam inciderat Scaliger. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 422. Ἀπέσβη. ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Similia vide apud Hesychium, Photium aliosque v. Ἀπέσβη, Ἔσβη, Κατέσβη, etc. Copiose de hoc verbo dixit Ruhnkenius ad Timæi glossam p. 40. Ἀπέσβη. τέθνηκεν. Aut Ἀπέσβηκε aut ἀπέθανεν scribere debuit grammaticus. Tantum enim interest inter ἀπέσβη et ἀπέσβηκε, quantum inter ἀπέστη et ἀφέστηκε. Apud Platonem legitur ἀπέσβηκε Polit. p. 269. B. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ᾽ ἀλλήλων. Aoristum ἀπέσβη usurpat Euripides Fragm. Inc. cxxvii. ὁ δ᾽ ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ᾽ ἀφεὶς εἰς αἰθέρα. Quo exemplo conjecturam suam confirmavit Valckenarius. Sæpius hodie non legitur apud probatos scriptores hoc verbum, quod sophistis magnopere placuisse docent exempla ex eorum libris a Ruhnkenio allata.

1189, 1190. κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ, Πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.] Rom. C. Pseudogregorius, v. 1109. δακρύοισι. Rom. A. B. Par. B. Flor. 15. Haun. Lasc. δακρύουσι. Schol. Πέλας ποθεινή.) οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρῆνον κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὓς ἂν τις ἰδὼν ποθήσειε δακρῦσαι, ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι. Is igitur δακρύοισι legisse videtur. Alteram scripturam nec sententiam juvare, et metro nocere recte monet Porsonus[e]. Musgravius primum ποθεινὴ δυσνοοῦσι, *optabilis inimicis*, deinde ποθεινὴ βασκάνοισι conjicit. Vulgata recte se habere videtur, licet parum constet, qua ratione ποθεινὴ δακρύοισι pro ποθοῦσα δάκρυα dixerit poëta.

---

[d] Euripides El. 1076. μόνην δὲ πασῶν οἶδ᾽ ἐγώ σ᾽ Ἑλληνίδων, Εἰ μὲν πατρῷ᾽ ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην, Εἰ δ᾽ ἧσσον᾽ εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα. Matthiæ ex conjectura Canteri, εἰ μὲν τὰ Τρῷ᾽ ἦν εὐτυχῆ. Rectius Musgravius, εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ. Constructio est: μόνη δὲ πασῶν Ἑλληνίδων ἔχαιρες μὲν, εἰ τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, etc. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

1191. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.] Buchananus, *De te quid opus oratione?* Portus, *Quare mihi tua quidem* persona *e medio recedat* audito hoc *sermone*. Heathius, *De salute autem mea interponam minime est necesse.* Musgravius, *Quare mihi tua quidem* persona *e tumultu recedat.* Quæ interpretatio ut constet, pro λόγου conjicit κλόνου. Bothius, *Drum, ist das Leben dir noch lieb, fleuch die Gefahr Der Strafe.* Hoc est, *Quocirca, si vita tibi adhuc cara est, pœnæ periculum fuge.* Miror locum minime difficilem interpretes tantopere exercuisse. Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Euripides Hec. 1195. καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει. Πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.

1192. γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.] Pseudogregorius v. 799. γνοίης. Schol. Γνώσῃ γὰρ αὐτή.) γράφεται καὶ γλώσσῃ, ἵν' ᾖ, τῇ ἑαυτῆς γλώσσῃ καὶ φλυαρίᾳ ὄψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς. Quomodo hæc interpretatio cum recepta scriptura, etiam admisso γλώσσῃ, concilianda sit, ignorare me fateor. *Tradit Scholiastes*, inquit Musgravius, *olim scriptum fuisse* γλώσσῃ, *unde non absurde conjicias:* λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Vertit igitur, *Optimum enim hoc pœnæ effugium.* Ego malim cum vulgata scriptura, *Reperies enim ipsa pœnæ effugium.*

1193. τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.] Ita Jason v. 434. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

1194, 1195. οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,] Schol. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν.) τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῷ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσέα καλεῖ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δέ φησιν οὕτως (Nem. VI. 7.)· ἀλλὰ τί προσφέρομεν ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς; ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.

1196. τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.] Par. B. Flor. 10, 15.

---

[e] Δακρύω secundam corripit apud Æschylum Cho. 79. στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων Ματαίοισι δεσποτᾶν Τύχαις κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Sed scripturam corruptam censet Porsonus.

Lasc. τούτοις. Deinde tres Rom. Par. B. Flor. A. 2, 10, 15. Vict. Haun. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. ζημίαν ὀφλισκάνειν. Dixit Medea v. 567. ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sed ei sententiæ, quam nunc præ manibus habemus, convenientius est μωρίαν. Noster Alc. 1096. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις. Iph. T. 487. ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς Κακὼ ξυνάπτει. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, Θνήσκει θ' ὁμοίως. Similiter ἀμαθίαν Hec. 327. Phœn. 770.

1197. θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.] Rom. A. Par. B. Lasc. οὐδείς ἐστιν ut Aldus. Porsonus οὐδεὶς ἐστίν.

Ibid. Pseudogregorius v. 1013. ὄλβιος φύσει, unde Valckenarius ad Hipp. 750. εὐδαίμων φύσει, quod admisit Brunckius. *Quod ad* φύσει *attinet*, inquit Porsonus, *si quis codex præberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus.* Imprudens tamen e Brunckiana retinuit φύσει. In Addendis errorem suum ita agnoscit ad v. 1196. *In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet* ἀνὴρ, *aut* φύσει *retinebit.* Matthiæ φύσει retinuit. Ego vero ἀνὴρ revocavi, quod eodem modo παρέλκει in initio Euripideæ Antigones: Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ, Εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν. Εὐδαίμων autem *ab omni parte beatum* significat. Schol. Εὐδαίμων ἀνήρ.) ἀδαίμονα (sic ed. Ven.) δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακόν. Quo sensu noster Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς, Οὐδ' εὐδαίμων. Οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος. Item Herc. 103. οἵ τ' εὐτυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.

1198, 1199. ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.] Rom. B. C. Par. B. εὐτυχέστερος. Rom. A. εὐτυχεστέρως altero ab eadem manu supra scripto. Pseudogregorius v. 1014. εὐκλεέστατος.

1199. Pseudogregorius v. 1015. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Is igitur bis ὄλβιος habet, ubi vulgati libri εὐδαίμων. Secundum ὄλβιος Valckenario obsecutus admisit Brunckius. Beckius εὐδαίμων revocavit.

1200, 1201. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.] Rom. C. Par. B. ξυνάψειν. Rom. A. B. ξυνάπτειν. Pseudogregorius v. 1093. συνάπτειν. Melior est vulgata. Noster Or. 766. Ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά. Phœn. 1435. τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλήσειν θεός. Sic Aldus. Alii ἐκπλῆσαι. Nullam scripturæ diversitatem enotatam video ad ejusdem fab. v. 1210. Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων, Τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.

1202, 1203. ὦ τλῆμον, ὥς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, Κόρη Κρέοντος,] Rom. A. B. C. Par. A. E. 3 Florr. Vict. Haun. Put. συμφορὰς, quod prima litera mutata admisit Porsonus. Par. B. Lasc. συμφορᾶς. *Non male scriberetur*, inquit Brunckius, ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. *Imo hoc elegantius esset.* Cujus constructionis exempla passim occurrunt. Æschylus Prom. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας

Τύχας, Προμηθεῦ. Ag. 1330. Ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. Sophocles El. 920. Φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι. Euripides Phœn. 1434. Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. (Vulgo deest σ'.) Hipp. 1409. Στένω σε μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἁμαρτίας. Heracl. 233. Ὤικτειρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ. Ita tres codices, quorum is quem Musgravius G. appellat, a correctore habet τάσδε συμφοράς. Hæc varietas, ut vides, magnam speciem Brunckii conjecturæ addit. Sed vulgatam confirmare videtur Sophocles El. 788. Οἴμοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν. Euripides Hipp. 1405. Ὤιμωξα κἀγὼ καὶ πατρὸς δυσπραξίας. Idem apud Aristophanem Thesm. 1067. Σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος; Neque aliter infra v. 1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' (i. e. τὴν ἐμὴν ξυμφορὰν) αἰάζειν πάρα. Plura colligere supersedeo. Dedi igitur ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν, licet plerique libri συμφορὰς habeant.

1203, 1204. ἥτις εἰς Αΐδου δόμους Οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.] Rom. C. Flor. A. 2. Vict. Pseudogregorius v. 877. δόμους. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Flor. 10, 15. Haun. πύλας, quod admisit Brunckius. Revocavi δόμους, nec legere memini apud tragicos εἰς Αΐδου πύλας οἴχεσθαι, aut aliquid ejusmodi [f]. Qui apud eos ad inferos descendunt, non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰς Αΐδου δόμους. Euripides Hipp. 895. ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Αΐδου δόμους Θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων. Alc. 25. ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αΐδου δόμους Μέλλει κατάξειν. Ibid. 74. ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Αΐδου δόμους. Ion. 1273. εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων, Ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Αΐδου δόμους. Herc. 610. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Αΐδου, τέκνον. Αΐδου πύλας memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπὼν ἵν' Αΐδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hipp. 56. οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας Αΐδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε. Ibid. 1447. Ὄλωλα. καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας. Alc. 120. Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν Ὄμμασιν δεδορκὼς Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' Ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, Αΐδα τε πύλας. Ubi πύλας suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui Σοφία Σολομῶντος dicitur c. xvi. 13. σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Αΐδου καὶ ἀνάγεις.

1205, 1206. Φίλαι, δεδόκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,] Rom. C. τοὔργον ut Aldus. Rom. A. B. Lasc. τοὖργον. Par. B. τ' οὖργον. Vide ad τἆλλα v. 888. Ordo est, δέδοκταί μοι τοὖργον, ὡς τάχιστα παῖδας κτανούσῃ. De κτανούσῃ vide ad v. sequentem.

1207, 1208. καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα Ἄλλῃ φονεῦσαι

---

[f] Matthiæ citat Alc. 123. ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Αΐδα τε πύλας. Sed memoria lapsus est, ibi enim legitur προλιποῦσ' ἦλθεν κ. τ. λ.

δυσμενεστέρᾳ χερί.] Schol. *Σχολὴν ἄγουσαν.) διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούσῃ.* Exempla *τοῦ συνήθους σχήματος* vide ad v. 727. Si per metrum licuisset, *ἀγούσῃ* fortasse reposuissent librarii. Eorum enim culpa legi mihi videtur *κτανούσῃ* superiore versu. [*κτανούσῃ* defendit Herman. in Annot. ad h. l.] Conferendus omnino Sophocles El. 958. *ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν, Πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, Πάρεστι δ' ἀλγεῖν εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.* Ita quidem vulgo legitur. Sed quis vulgatæ scripturæ ita addictus est, ut non fateatur, poëtam ante accusativum *γηράσκουσαν* potius *ἐστερημένην* quam *ἐστερημένῃ* fuisse scripturum? Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si *ἀγούσῃ* et *γηρασκούσῃ* ante vocalem stare possent. Eidem caussæ haud dubie tribuendum est, quod *πάσχουσαν* v. 797. exhibent omnes libri.

Ibid. Sequebantur duo versus 1031, 2. qui nunc semel tantum leguntur.

1209. *ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία.*] De accentu *τοῦ εἶα* vide ad v. 395. Hic tres Rom. cum Aldo consentiunt. A. et Par. B. etiam *εἶα* sine elisione. Par. B. *καρδίᾳ.*

1209, 1210. *τί μέλλομεν Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;*] Sic tres Rom. Par. B. aliique fortasse omnes. Legendum tamen videtur *μὴ οὐ πράσσειν.* Æschylus Prom. 628. *Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;* Sophocles Aj. 540. *Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;* Euripides Tro. 792. *τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ Χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός;* Aristophanes Ach. 319. *Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;* In his exemplis particula interrogativa negativum sensum exprimit. Idem valent verba *τί μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν* quod *μὴ μέλλε γεγωνίσκειν*, idem *τίνος ἐνδέομεν* quod *οὐδενὸς ἐνδέομεν.* Si secus esset, non diceretur *μὴ οὐ*, ut obiter post alios monui ad v. 215. p. 292. not. y. In hujusmodi locis librariorum negligentia sæpius excidisse *οὐ* monet Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 221. In Æschyli Sophoclisque locis supra allatis *οὐ* omittunt nonnulli codices. Apud Sophoclem *μὴ παρουσίαν* habet ed. utraque Juntina[g].

---

[g] Corrigendus Euripides Phœn. 305. *τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;* Incertus Rhes. 673. *τί μέλλετε, Σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον;* Legendum *θιγγάνειν* et *σώζειν.* *Μέλλειν* cunctandi significatione ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi, adsciscit. Æschylus Ag. 917. *δμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος, Πέδον κελεύθου στρωννύναι* (an *στορνύναι*) *πετάσμασιν;* Sophocles Œd. T. 678. *Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;* Œd. C. 1627. *Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.* Euripides Hec. 726. *Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ;* Or. 1283. *τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ Σφάγια φοινίσσειν;* Phœn. 1152. *τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις, Γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;* Heracl. 1045. *Τί δῆτα μέλλετ' (εἰ πόλει σωτηρίαν Κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν) Κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;* Hel. 1609. *Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, Σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεώς τ' ἄπο Ῥίπτειν ἐς οἶδμα;* Aristophanes Vesp. 402. *Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν, Ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;* Longe diversum esset *κινῆσαι.* Idem Av. 365.

1211, 1212. *ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος, Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.*] Schol. Πρὸς βαλβῖδα.) *βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις. ἄγε δὴ, ὦ Μήδεια, πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου.* Rectius, opinor, *πρὸς ἀγῶνα.* " Nobis " rectius videtur Scholiastes sensum verborum indicasse, quum " dixit *ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου.* Nam *βαλβὶς* *limen* significat. Vide " ad Antig. Soph. 131." Herman.

1213. *καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,*] Gl. *μαλακισθῇς.* Supra v. 1023. dixit Medea, *χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.*

Ibid. Mallet Beckius *μήτ' ἀναμνησθῇς*, eodem errore quo Brunckius *μήτ' ἐρετμῶσαι* v. 4.

1214. *ὦ φίλταθ', ὡς ἔτικτες,*] Tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Lasc. Par. omnes, Mag. Vict. Haun. Burn. Reiskius e conjectura, *ὡς φίλταθ'*, quod admisit Musgravius. Hæc scriptura inutilem reddit Scaligeri conjecturam *ὧν ἔτικτες*, ut *ὧν ἔτεκες* v. 1247. Brunckius *ὥς σφ' ἔτικτες.* *Quod inserui*, inquit, *pronomen facile excidere potuit.* Beckius pronomen expulit, probante Porsono.

1214, 1215, 1216. *ἀλλὰ τήνδε γε Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, Κἄπειτα θρήνει.*] Flor. 2. Vict. Mag. *σε* pro *γε*. Par. B. *τῆνδέ γε* pr. *τήνδέ γε* sec.

1215. Rom. C. *λαθοῦ.* Par. B. Lasc. *λάθου.* Rom. A. B. *λαβοῦ.* In A. supra scriptum ab eadem manu *ἀττικῶς*, a diversa *γρ. λαθοῦ.*

1216. *καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως,*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. B. Flor. A. 10, 15. Lasc. *εἰ κτενεῖς* (Lasc. *κτενεῖσα*) *σφ' ὅμως*, quod admisit Porsonus, distinctione tamen ante *ὅμως*, ut vulgo, posita. De hac re vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. t. I. p. 351. Exemplis addatur Euripides Iph. T. 1232. *τἄλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως, Τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θεά.* Bacch. 1315. *ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὢν ὅμως, Τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων.* Ita distinguendum hoc argumento docemur, quod *ὅμως* interdum sententiam claudit. Æschylus Theb. 718. *Πιθοῦ γυναιξὶν, καίπερ οὐ στέργων ὅμως.* Cho. 113. *Μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.* Euripides Alc. 938. *Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.*

1217. *φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.*] Rom. C. *φίλοι γ' ἔφυσαν.* Rom. A. B. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. Lasc. *φίλοι τ' ἔφυσαν.* Omnes, ni fallor, *δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.* Nescio an legendum, *φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ' ἐγὼ γυνή.* Æschylus Pers. 210. *ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, Ὑμῖν δ' ἀκούειν.* Malebat Stanleius *δεῖμά τ' ἔστ' ἰδεῖν*, ut sensus esset, *et mihi terribile visu, et vobis*

Εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, Ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι, Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενεῖ καὶ φυλέτα; Altero sensu nihil refert, *τί μέλλεις*, an *μὴ μέλλε*, an *μέλλεις* cum interrogatione dicatur. Sophocles Phil. 1449. *Μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.* Euripides El. 576. *Ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις;* Aristophanes Av. 351. *ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τῶδε τίλλειν καὶ δάκνειν.* In his solœca essent *πράξειν, προσπεσεῖσθαι, τελεῖν, δήξεσθαι*, nec meliora *πρᾶξαι, προσπεσεῖν, τῖλαι, δακεῖν.* [Multis de v. *μέλλειν* contra Elmsleium disputat Hermannus in Annot. ad h. l.]

auditu. Recte Blomfieldius in annotatione, ταῦτ' ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, Ὑμῖν τ' ἀκούειν. II. Euripides Phœn. 1619. Σοί γ' εὖ λέλεκται. γόνατα μὴ χρῴζειν ἐμὰ, Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Ita Valckenarius pro σοί τ' εὖ λέλεκται, quod servari non posse monet, nisi scribatur ἐγώ τε. Valckenarium sequitur Porsonus. Ego scripsissem ἐγώ τε ναίειν, quod admisit Matthiæ. III. Hel. 1343. χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ' Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιὰς, Ῥίπτει δ' ἐν πένθει Πέτρινα κατὰ δρία πολυνίφεα. Scribendum χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρασ'—ῥίπτει τ' ἐν πένθει—[Vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

1218—1259. Hujus carminis ἔκδοσιν fecit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 290—3. in qua nonnulla rectius quam in superioribus constituta sunt. Primos quatuor versus ita Latine reddit Ennius Medea Exsule apud Probum in sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo, summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cœlum ac terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Ita Porsonus. Vulgo *qui res omnes inspicis—mare—prohibe.* [De hoc carmine vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

1218, 1219. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς Ἀκτὶς ἀελίου,] Wakefieldius Sylvæ Crit. I. p. 130. pro γᾶ scribendum censet Ζᾶ, quod Ζεῦ significare putat. Cui scripturæ Ennium favere monet. Vulgatam paullo subtilius explicat scholiastes his verbis: Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαής.)—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις (an τῆς μιαιφονίας) τὸ αἷμα. Exclamationem ὦ γῆ καὶ ἥλιε usurpant Demosthenes aliique. Tragici formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ, Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα. Quæ cum nostris contulit Valckenarius. Quod voluit Wakefieldius, Tellurem et Jovem conjungit noster El. 1177. Ἰὼ γᾶ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα Βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνια, μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν Χθονὶ κείμενα πλαγᾷ Χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Ita quidem vulgo legitur, nisi quod versus aliter distributi sunt. Sed metri caussa reponendum videtur, Ἰὼ γᾶ τε καὶ πανδερκέτα[h]. Solem potius quam Jovem πανδερκέταν βροτῶν appellari existimo.

1219. Primam corripit ἀελίου, ut apud Sophoclem Trach. 83. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Plura exempla attulit Seidlerus p. 103.

1219, 1220. κατείδετε, εἴδετε τὰν Ὀλομέναν γυναῖκα,] Tres Rom. Par. A. Flor. 10. Haun. κατίδετε. Lasc. Par. B. D. κατείδετε. Hi omnes εἴδετε omittunt. Par. E. etiam κατίδετε habet. Utrum vero εἴδετε omittat, necne, non dixit Musgravius. Aldus εἴδετε pro ἴδετε. Or. 128. Schol. Κατείδετε.) κατοικτείρατε καὶ ἐλεήσατε ἐπιβλέψαντες (vulgo ἀποβλέψαντες), καὶ προνοήσασθε δι' οὗ τρόπου δυνατὸν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων. Grammatici interpretatio ad κατίδετε spectat, licet in lemmate indicativum exhibeat. Reiskius κατείργετ', εἴργετε, *cohibete*, *cohibete*, ut κάτειργε mox v. 1225. Heathius κατείδετ', εἴδετε. Tandem recte Musgravius κατίδετ', ἴδετε. Notandum autem verbum simplex composito ejusdem significationis subjectum. Cujusmodi repetitiones apud tragicos satis frequentes sunt. Euripides Hec. 166. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες, Ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι Βίος ἀγαστὸς ἐν φάει. Or. 180. ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς Διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita pro διοιχόμεθα διοιχόμεθα primus edidit Kingius. Ibid. 1465. ἁ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, οἴμοι μοι. Aldus bis ἴαχεν. Alc. 400. ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ Μᾶτερ, ἀντιάζω[i]. Cum his conferre nolim quod dixit noster Bacch. 1062. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, Κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.

---

[h] His quinque versibus respondent v. 1190—4. sic distribuendi: Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν, Ἄφατα φανερὰ δ' ἐξέπραξας ἄχεα, φοίνια δ' ὤπασας Λέχε' ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος. Τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος. Legendum quoque ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπραξας ἄχεα, φόνια δ' ὤπασας Λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος. Ἄφαντα de meo dedi, cetera ex aliorum conjectura. Tres sunt iambici dimetri, quibus respondent, βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνια, μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν Χθονὶ κείμενα πλαγᾷ. Tertius versus corruptus est.

1220. Rom. C. Par. B. ὀλομέναν. Rom. A. B. Lasc. Mag. Flor. 2. Vict. οὐλομέναν metro repugnante.

1220, 1221. πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.] Rom. A. a corr. B. C. Lasc. Mag. 3 Florr. Vict. πρὶν φονίαν. Rom. A. ante corr. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρίν. Quod ad φονίαν attinet, eadem varietas mox v. 1226. Vide etiam ad v. 835. Scripserat Par. B. αὐτοκτόνων.

1221. Rom. A. B. τέκνοις. Rom. C. τέκνοισι. Flor. 2. τέκνοισιν.

1222, 1223. σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς Ἔβλαστεν.] Tres Rom. ἔβλαστε, cetera ut vulgo. Verbis σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς non bene respondent δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς v. 1232. Musgravius igitur σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ conjicit, quod admisit Brunckius. Porsonus vulgatam revocavit. Seidlerus et Matthiæ τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς.

1223, 1224. θεῶν δ' Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.] Tres Rom. Flor. A. 2, 10. Haun. Mag. θεοῦ, quod cum tacite ediderit Brunckius, non dubito etiam in Par. A. legi. Par. B. θεῶν (θεοῦ sec.) Vict. θεούς. Beckius θεῶν revocavit. Schol. Θεῶν δ' αἷμα.) γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμώρησαι.

1224. Rom. A. a corr. B. C. αἷμα. Rom. A. ante corr. Flor. Lasc. Par. A. B. D. αἵματι, quod admiserunt Seidlerus et Matthiæ[k]. Deinde tres Rom. πιτνεῖν. Sed A. ante corr. recte πίτνειν.

---

[i] Sophocles Œd. C. 1491. Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ etc. Legendum videtur, Ἰὼ παῖ, πρόβαθι, βᾶθ'. Ita v. 840. πρόβαθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι.

[k] Si αἵματι scripsit Euripides, facile absorberi potuit ultima syllaba a prima sequentis vocis litera. *Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eædem vel valde similes lineæ diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur*, IT, Π, TI. Ita Porsonus ad Phœn. 1277, 8. Syllabæ τι ante π amissæ exempla nonnulla apponam. I. Æschylus Theb. 1074. Δράτω

Par. B. πιτνεῖν supra scripto πτ. Vide ad v. 54. Sive αἶμα πίτνειν sive αἵματι πίτνειν legatur, versus ἀντίστοιχοι non bene congruunt. Musgravius αἶμα φθίνειν conjicit, Porsonus in antistrophico versu καὶ ζαμένης.

1225, 1226. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,] *Delendum fortasse ὦ*, inquit Porsonus, cujus conjecturam metrum corrumpere monet Seidlerus.

Ibid. Tres Rom. κάτειργε, quod κώλυε significat. Sed A. ante corr. κάθειργε, cui diversum sensum tribuunt grammatici, nempe σύγκλειε.

1226, 1227. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν, Τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] Par. B. Flor. 15. κατάπαυσ'. Par. B. 3 Florr. Vict. Tres Rom. Lasc. Mag. φονίαν, ut paullo ante v. 1220. Seidlerus τάλαιναν φονίαν τ'. *Transposui verba φονίαν τάλαιναν*, inquit, *quamquam metrum quidem vulgarem ordinem ita ferret, si φονίαν ut disyllabon acciperetur.* Brunckius, Beckius et Matthiæ φονίαν τάλαινάν τ'. Melior mihi videtur Seidleri ratio, [ut etiam Hermanno.] Cum vero scriptura nimis incerta sit, vulgatam revocavi.

1227. Rom. C. ἐριννύν. Rom. A. Par. B. ἐρινῦν. Rom. B. ἐριννῦν. Hi omnes ut vulgo ὑπ' ἀλαστόρων. Mag. ὑπ' ἀλλαστόρων. Hæc verba alii aliter explicant. Scholiastæ ὑπὸ cum ἔξελε conjungendum videtur, ut sit ὑπέξελε. Meliorem interpretationem præbet Rom. A. in quo supra scripto Gl. πεμφθεῖσαν. Musgravius in annotatione 'Ερινύσ' ὑπ' (voluit ὕπ') ἀλάστορον. *Quod neque ipse interpretatur*, inquit Porsonus, *neque ego intelligo*. Ipse præpositionem delendam censet, recte improbante Seidlero.

1228. Μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων.] Articulum omittunt tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Haun. Lasc. Par. A. B. D. Put. quibus obsecutus est Musgravius. Heathius ἔρρει δὲ τῶν τέκνων, quæ verba verbis καὶ παμφαὴς ἀκτὶς respondere credidit. Versus nunc melius distributi leguntur. Schol. μόχθος δὲ τέκνων, ὁ μοχθηρὸς βίος τῶν τέκνων. Rectius explicat Medea v. 997, 8, 9. Noster Suppl. 1134. 'Ιὼ ἰώ. ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; Ποῦ γυχευμάτων χάρις, τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, Καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;

1229. καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες,] Rom. A. B. Flor. 10, 15. Haun. Par. A. B. D. ἄρα μάταν, quod admisit Seidlerus. Rom. C. Flor. 2. Lasc. Put. μάταν sine καὶ et ἄρα. Musgravius μάταν ἄρα.

πόλις καὶ μὴ δράτω Τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Arridet mihi conjectura viri docti, cujus nomen ignoro, δράτω τι πόλις. II. Euripides Alc. 545. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Vide an legendum Αἰσχρόν τι. Alias conjecturas vide apud Monkium. III. Hel. 362. θῦμα τριζύγοις θεοῖσι, τῷ τε σύραγγ' (aliæ edd. σύριγγ') 'Αοιδαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Recte σεβίζοντι Musgravius, cetera minus bene. Ita fere legendum: θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, Τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς 'Εντραφέντι Πριαμιδᾶν "Ιδας πότ' ἀμφὶ βουστάθμους. Dedi ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῷ Πριαμιδᾶν, *illi Priamidarum*, ut τῷ 'Ατρειδᾶν Iph. T. 139. IV. Aristophanes Pac. 394. Εἰ Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς. Ita Aldus in textu, sed in scholiis recte Εἴτι. V. Cratinus 'Οδυσσεῦσιν apud Suidam aliosque v. "Αθυρμα: νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα. Legendum νεοχμόν τι. Pars est anapæstici tetrametri.

Brunckius μάταν ἆρα. Hunc sequuntur Beckius et Porsonus, Musgravium Matthiæ. Recte additum videtur ἄρα. Sophocles El. 772. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν. Euripides Alc. 672. μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν. Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις Ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ, Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Herc. 339. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, Μάτην δὲ παιδός τοι νεῶν ἐκλήζομεν[1]. Incertus Rhes. 950. Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος διφρηλάτης Ἐδέννασ', Ἕκτορ, τῷδε βουλεῦσαι φόνον. Eodem sensu ἄλλως ἄρα noster Med. 997. Idem Tro. 752. ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα Ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε. Rectius igitur μάταν ἄρα quam ἄρα μάταν, licet hoc præbeant plerique codices.

Ibid. Tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Lasc. Par. A. B. E. Vict. Haun. Mag. ἔτεκες, quod admisit Musgravius.

1229, 1230, 1231. ὦ Κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.] Rom. C. Lasc. ὦ omittunt. Vide ad ὦ γύναι v. 135.

1230. Rom. C. Par. B. Lasc. κυανεᾶν, ut Aldus. Rom. A. κυανέαν supra scripto ῶν cum Gl. δωρικῶς. Genitivus pluralis κυανεῶν nihili vox est. Dorice autem rectius scribitur κυανεᾶν quam κυανέαν. Attice quidem genitivus pluralis adjectivorum femininus eodem accentu effertur qno masculinus, quoties iisdem literis scribitur. Dicitur e. g. τῶν ἄλλων γυναικῶν, licet substantivorum, quorum nominativus pluralis in αι desinit, genitivus accentum circumflexum in ultima habeat. Femininum enim ἄλλων a masculino suo non magis diversum est, quam femininum τῷ a masculino τῷ. In dialecto vero Dorica aliter se res habet. Genitivus pluralis femininus a masculino scriptura differt, neque magis scribendum Dorice τᾶν ἄλλαν γυναικῶν, quia scribitur τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, quam scribitur Attice πάσων γυναικῶν, quia scribitur πάντων ἀνδρῶν. Scribendum igitur apud Sophoclem Œd. C. 1248. νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν, non, ut vulgo, νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν. Quo exemplo corrigendi omnes loci, in quibus legitur genitivus in αν προπερισπωμένως, e. g. Andr. 284. ὀρείαν πιδάκων.

1231. Rom. C. πετρᾶν ἀξενωτάταν. Rom. A. B. πετρῶν ἀξενωτάτων. Schol. Πετρᾶν ἀξενωτάτων.) περιφραστικῶς τὴν Προποντίδα, παρόσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς διατίθενται. Recte ἀξενωτάταν, εἰσβολὰν scilicet.

1232, 1233. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς Χόλος προσπιτνεῖ,] Rom. B. C. δειλαία. Rom. A. δειλέα supra scripto αι. Versus strophico 1222. melius responderet, si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus. Δειλαίαν spondeus esse videtur apud Euripidem Suppl.

---

[1] Codd. Par. τὸν νεών. Conjicit Hermannus, μάτην δὲ παίδων γονέα νῷν ἐκλήζομεν. Mihi magis arridet γονέ' ἐμῶν. Noster El. 1206. κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσι; Seidlerus: *Pro* ἑῶν *in mentem venerat legendum* ἔξω, *aut saltem* ἑόν; *nam languere certe videtur* ἑῶν. *Reiskius* ἐκ τῶν. Imo legendum ἐμῶν πέπλων Ἐλάβετ'.

277. πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, Ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα σὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν Οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν [τάφου]. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina indiget. Musgravius legendum suspicatur, δείλαιόν τί σοι φ. β. χ. προσπιτνεῖ, *miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* De qua conjectura ipse ait: *Juvat autem metrum non minus, quam sensum, hæc emendatio.* Ego quidem non video, quid metri referat, utrum δειλαία, τί an δείλαιόν τι scribatur. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 257. τί σε φρενῶν legendum censet.

1233. Omnes libri, ni fallor, προσπιτνεῖ. (Par. B. προσπίτνει.) Vide ad πίτνοντα v. 54.

1234. καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;] Porsonus ad strophicum versum 1224. pro δυσμενὴς legi posse monet ζαμενὴς, quod exstat apud Sophoclem Aj. 147.

Ibid. Rom. A. B. Par. B. φόνος ἀμείβεται. Rom. C. Lasc. Flor. 2. ἀμείβεται (Rom. C. ἀμείρεται) φόνος. Verbi ἀμείβεται sensus non nimis perspicuus est. Vertit Buchananus *cumulatur*, Portus *respondet*, Barnesius et Musgravius *succedit.* Ita explicat Reiskius: Ἀμείβεται *est metaphorice dictum pro* περαίνεται, *ab iis qui limen domus* ἀμείβουσι, transeunt. Conferendus Noster El. 1093. εἰ δ' ἀμείψεται Φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ Καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι. Nescio an Anglice significet *to ensue.* "Φόνος "ἀμείβεται sc. φόνῳ, *cædes cæde permutatur, cædem cædes sequi*-" *tur.*" Matthiæ.

1235, 1236, 1237. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ Μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοιδα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.] Schol. Αὐτοφόνταις.) τοῖς αὐτοχειρίοις. τούτοις (Matthiæ mavult τουτέστι,) σύμφωνα καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστι προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι, χαλεπὸν μίασμα καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνῳδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἑξῆς, ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' (ed. Ven. πιτνούτ', Flor. 6. πίπτοντ') ἄχη. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις. Ultima turbata sunt, ut jam sciri non possit, quo ordine poëtæ verba collocanda monuerit grammaticus. Recte ξυνῳδὰ, ut mox videbimus. Reliqua scripturæ diversitas, quam præbent codices, nihil interpretationi confert. Musgravius pro ἐπὶ γαῖαν legendum suspicatur, ἐπιτεῖναι, pro ξύνοιδα vero ξύνοικα. Vertit: *Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus* (χαλεπὰ ἐπιτεῖναί εἰσι) *luctus, qui divinitus in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Sed præstat ξυνῳδὰ, *consona, congrua.* Ξυνῳδὰ *reddendum videtur* εἰκότα, δίκαια, ait Porsonus. Neque metrum ἐπιτεῖναι admittit. Optima ratio mihi videtur: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστιν ὁμογενῆ μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Verba ἄχη πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις eandem constructionem habere mihi videntur quam λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ. Quanquam nihil obstat, quo minus αὐτοφόνταις pro adjectivo accipiatur. [Hæc verba aliter interpretatur Herman. in Annot. ad h. l.]

1235, 1236. Rom. A. B. Par. B. ὁμογενῆ μιάσματα. Rom. C. αἱμογενῆ μιάσματ'.

1236. Rom. A. C. Par. B. 3 Florr. Vict. Haun. Lasc. Mag. αὐτοφόνταις, quod admiserunt Seidlerus et Matthiæ. Rom. B. Flor. A. αὐτοφόντες.

1236, 1237. Tres Rom. Lasc. Par. omnes, Mag. Flor. 2, 15. Vict. Haun. Cott. συνῳδὰ vel ξυνῳδά. Illud admisit Brunckius, hoc Porsonus. Rom. A. B. Par. A. συν-, Rom. C. Lasc. ξυν-. Tres Rom. Lasc. ω pro ῳ. In Rom. A. supra scriptum γρ. σύνοιδα.

1237. Rom. A. ante corr. πίτνοντ'. Idem a corr. B. Par. B. πιτνόντ'. In A. supra scriptum ῶν. Rom. C. Lasc. Mag. πιτνοῦντ', quod admisit Porsonus. Scholiorum ed. Ven. πιτνούτ'. Brunckius et Beckius πιτνοῦσ', media distinctione post μιάσματ' posita. Attice non dici ἄχη πίπτουσι, sed ἄχη πίπτει, monet Porsonus.

Ibid. Tres Rom. ut vulgo ἐπὶ δόμοις ἄχη. Sed in A. eadem manus ους super δόμοις scripsit, recentior super ἄχη.

1238. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;] Dawesius p. 207. mavult πῆ (rectius πῇ) φύγω. Ita Æschylus Prom. 587. ἄδην με πολύπλανοι πλάναι Γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη Πημονὰς ἀλύξω. Ibid. 905. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ Μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Euripides Or. 1375. αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι. Hipp. 877. πᾶ φῦγω Βάρος κακῶν; Ita Valckenarius pro ποῦ φύγω. Rectius ποῖ φύγω. Ita Æschylus Suppl. 784. Sophocles Œd. C. 828. 1738. Aj. 403. Euripides Or. 597. Phœn. 984. 1668. (Πολλή σ' ἀνάγκῃ. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;) Iph. T. 291. 1204. (ΙΦ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθές. ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;) Ion. 1253. Aristophanes Av. 353. Thesm. 696. 1103. Plut. 438. Nec quidquam refert, utrum sensus sit ποῖ an πῶς.

Ibid. Lasc. φύγῳ. Aldus μόλῳ v. 664. κτάνῳ v. 766. ἴδῳ v. 1282. Ea scilicet scribendi ratio frequens est in codicibus.

1239. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.] Par. B. Flor. 15. Lasc ὀλλύμεθα.

1240. 'Ακούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;] Schol. 'Ακούεις βοάν.) τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν. Hujusmodi repetitiones apud tragicos frequentes sunt. Ita noster mox v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος etc. Sic etiam v. 110. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων ῎Αξι' ὀδυρμῶν. Plerumque, non tamen semper, utrumque membrum idem metrum habet. Æschylus Theb. 153. ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου. Ibid. 177. κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκους Χειροτόνους λιτάς. Ibid. 910. δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα. Euripides Hec. 1063. τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν. Hipp. 836. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας Μετοικεῖν σκότῳ θανὼν, ὦ τλάμων. Alc. 253. 'Ορῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος. Suppl. 622. εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν τύχας, Bacch. 576. 'Ιὼ, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς. Aristophanes Ach. 1212. *Λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους. πάπαι.* Sensus est, ni fallor, *λάβεσθέ μου τοῦ σκέλους.* Plura collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 278, 9. sed non omnia ejusdem generis cujus nostra. In verbis *τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον*, quæ leguntur apud Euripidem Or. 323. neutrum *τινύμεναι* abesse posset.

1241. *ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι.*] Rom. A. B. *ἰὼ τλᾶμον.* Rom. C. Flor. 2. *ἰὼ τλῆμον.* Deinde Rom. A. *ὦ κακότυχὲς γύναι*[m]. Rom. B. C. Par. B. 3 Florr. Vict. Haun. Lasc. Mag. *ὦ κακοτυχὲς γύναι*, quod admisit Porsonus. Schol. *τὸ δὲ ὦ κακοτυχὲς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται.* Aristophanes Ach. 566. *'Ιὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπὰς, Βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς.* Hic etiam bis legebatur *ἰώ.* Correxit Hermannus.

1242, 1243. *παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέκνοις.*] Schol. *τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν.* Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis *παρέλθω δόμους* tribuunt, quem haberent *πάρειμι δόμους*, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter.* Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si *παρέλθωμεν* scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter.* Is optime conveniret, si constaret, æque bene dici *παρέλθω*, *let me enter*, ac *παρέλθωμεν*, *let us enter.* Sed singulari plerumque præponitur *φέρε.* Sophocles Phil. 1452. *Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.* Euripides Or. 1282. *Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω.* Phœn. 283. *φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, Καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.* Interdum quidem deest *φέρε*, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla præbet Euripides I. Hipp. 567. *'Επίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.* Non magis hic subaudiendum *ἵνα* quam apud Sophoclem Phil. 539. *'Επίσχετον, μάθωμεν.* II. Ibid. 1354. *σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.* Nostri, *Hold, let me rest my weary body.* III. Andr. 842. *Τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω; 'Απόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν 'Ερείσω πλαγάν. τί με βρόχων εἴργεις;* Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. *῞Ινα* a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. *ὃ μὴ πάθῃς σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα Κισσῷ), μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου.* Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy.* *Δεῦρο* enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. *Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.* IV. Herc. 1059. *Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὖς βάλω.* *Σῖγα* etiam imperativus est. His accedat Homerus Il. χ΄. 450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται. ζ΄. 340. Ἀλλ' ἄγε νυν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω. ψ΄. 71. θάπτε με (malim θάπτετέ μ') ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. Hic etiam frustra sunt, qui ἵνα subaudiri arbitrantur. Revertor ad verba παϱέλθω δόμους, quibus signum interrogationis recte addidit Musgravius. Tandem igitur evadit vera sententia, *Shall I enter?* Incertus enim est chorus, quid faciat. Ita noster Herc. 1109. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Quo exemplo utitur Matthiæ Gramm. Gr. §. 515.

---

[m] Incertus erat librarius, utrum *κακοτυχὲς* scribendum esset, an retracto accentu *κακότυχες.* Propter similem caussam edidit Aldus apud Aristophanem Av. 1346. *Ποίων νόμων. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοί.* Rectius *κακοτυχὲς* scribi videtur. Æschylus Theb. 120. *ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς, Πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.* Ibid. 261. *῏Ω παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.* Pers. 706. *τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι.* Euripides Phaëthonte Fragm. x. 1. *῏Ω χρυσοφεγγὲς ῞Ηλι', ὥς μ' ἀπώλεσας.* Incertus Rhes. 231. *ὦ παγκρατές.* Aristophanes Thesm. 324. *καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα, Γλαυκῶπι, χρυσόλογχε.* Idem. *Γεωργοῖς* Fragm. viii. *῏Ω πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς 'Αττικὴ, Χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.*

Ibid. *Scholiastes* ἀρήξειν, *forte pro* ἀρήγειν, inquit Musgravius. Facilius αι in ειν mutatur, quam γ in ξ. Constructionem verborum ἀρῆξαι φόνον τέκνοις uno exemplo explicat tragicus Rhes. 787. ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι Πώλοισιν.

1244. Ναὶ πρὸς θεῶν, ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.] Rom. A. B. Par. B. ἀρήξατ'. Lasc. ἀρρήξατ'. Rom. C. ἀϱήξετ', quod sublata distinctione ferri posset. Sed altera ratio præstat.

Ibid. Noster Or. 211. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, Ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε. Hipp. 923. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ. Alc. 820. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Aristophanes Pac. 270. Εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν Ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει. Καιρῷ supplendum monet Bosius p. 128=130. improbante Schæfero.

1245. ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.] Noster Herc. 728. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν Στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται (an κεκλήσεται) Ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν, Ὁ παγκάκιστος. Flor. 10. legit ἤδη δ' ἐσμὲν, et e Flor. A. enotatum est ἤδη δεσμάς.

1246, 1247. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος,] Noster Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄϱ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ Ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Phœn. 421. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.

1247, 1248. ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, Ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.] Rom. B. C. Par. B. ὧν ἔτεκες. Rom. A. ὧν ἔτεκε. Schol. Ἅτις τέκνων.) ἥτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων ὧν ἔτεκες αὐτόχειϱι θανάτῳ κτενεῖς. Sic Matthiæ. Ed. Ven. bis τέκνον. *Non mihi displiceret*, inquit Porsonus, *si quis codex* ὧν ἔτεκες *omitteret.* Dedi ὃν ἔτεκες, auctore Seidlero. Carmen, quod post v. 1237. monostrophicum esse credidit Porsonus, quodammodo antistrophicum esse sagaciter vidit Seidlerus. Versus in utroque membro sunt undecim, quorum quatuor senarii, septem dochmiaci. Dochmiaci quidem ita recte procedunt, ut vix quidquam sola metri caussa mutandum sit. In mea editione ne una quidem est syllaba, quin syllabam ejusdem mensuræ respondentem sibi habeat. Senarii vero obstant, quo minus carmen vere antistrophicum sit. Prioris enim ἑνδεκάδος primi duo versus iambici sunt, quos excipiunt duo dochmiaci. Contra in altera ἑνδεκάδι primo venit par dochmiacorum, deinde duo senarii. Porro quatuor prioris ἑνδεκάδος senarii a Medeæ pueris post scenam stantibus proferuntur, secus ac quatuor posteriores, qui choro tribuuntur, neque a reliqua ejus oratione separari possunt.

1249, 1250. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος Γυναῖκα, φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,] Tres Rom. μίαν bis. Priore tantum loco Par. A. quem secutus est Brunckius. Porsonus utrobique, ut vulgo. Deinde Rom. A. B. Flor. A. Par. A. B. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, quam scripturam admisit Brunckius, et ita Haun. nisi quod hic λαβεῖν pro βαλεῖν. Rom. C. Lasc. Flor. 2. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Par. E. Mag. Put. 3 Florr. etiam γυναῖκ' ἐν φίλοις. Par. D. γυναικῶν φίλοις. Hi omnes, ni fallor, προσβαλεῖν habent. Flor. 10. legit βάλλειν. Flor. 15. βαλεῖν. Barnesius in annotatione senarium exhibet, γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις, metri caussa conferens Homericum Φῖλε κασίγνητε. Heathio φιλίοις scribendum videtur, cum φίλος apud Atticos priorem semper corripiat. Huic conjecturæ favent sexcenta tragicorum loca, quæ mendose φίλος pro φίλιος exhibent. Euripides Hec. 858. τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατός. Ibid. 932. Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος Λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα. Sic edd. pleræque. Non male igitur Heathius, γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Sic etiam legendum monet Musgravius, modo versus iambicus sit. Sed longe melius Porsonus, qui versum dochmiacum esse vidit, γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Ordo est, μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος κλύω ἐμβαλεῖν χέρα φίλοις τέκνοις. Vide ad ἐμβαλεῖν ξίφος v. 1292.

1251. Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν,] Schol. Ἰνὼ μανεῖσαν.) Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψεν αὑτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὑτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὑτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος. Idem: Μανεῖσαν.) κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λέαρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὤργιστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι. Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp. 1405. Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis argumentum his verbis inesse putat: Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψε αὑτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὑτῆς Μελικέρτῃ. Mihi autem vero similius videtur, Inonem in cognomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fragm. ii. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων Δράσασα μηδέν. Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quæ in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quæ bis apud scholiasten occurrit.

1251, 1252. ὅθ' ἡ Διὸς Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.] Tres Rom. Lasc. ἄλη. H. Stephanus ἄλῃ. Sic etiam Barnesius, quique post eum hanc fabulam ediderunt omnes. Par. B. ἐξέπεμπε δωμάτων ἄλῃ (ἄλῃ sec.) Flor. 10, 15. ἐξέπεμπε—ἄλῃ. Haun. ἄλλῃ pro ἄλῃ. Vertit Buchananus, *insanientem Juno quum miseram domo Exegit.* Qui cum μανεῖσαν non prætermiserit, videtur *insanientem* ad ἄλῃ retulisse. Similiter Musgravius, *quando Jovis illa conjux ipsam emisit extra domum insania.* Ceteri plerique non mentis sed pedum errorem significari putant. Hesychius: Ἄλη. πλάνη, ἄθροισμα. Idem: Ἄλης. πλάνης. Idem: Ἀλᾶσθαι. πλανᾶσθαι. ἄλη γὰρ ἡ πλάνη. Vox haud dubie utriusque significationis capax est, quemadmodum nostri utroque sensu dicunt *to wander.* Sed hic convenientius ad corpus refertur. Cf. Or. 55. δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον Ἄλαισι πλαγχθείς.

1253, 1254. πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ Τέκνων δυσσεβεῖ,] Rom. C. Lasc. Flor. 2. πιτνεῖ δ' ἡ τάλαιν'. Rom. A. ante corr. πίτνει δ' ὦ τάλαιν'. Rom. A. a corr. B. πιτνεῖ δ' ὦ τάλαιν'. Mag. etiam πιτνεῖ, quod tacite admisit Brunckius. Par. B. Flor. 2, 15. Vict. πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν'.

1254. Rom. A. B. δυσσεβεῖ. Rom. C. Lasc. δυσεβεῖ. *Legendum videtur* δυσσεβῆ, inquit Musgravius, *quod cum* πόδα *construendum est.* Vide versum seq. Præstat φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ. Ita v. 1350. ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Vertit Portus, *propter cædem impiam liberorum.* Hinc constat, participium ξυνθανοῦσα eo sensu accipiendum esse, quasi liberis jam interfectis mortem sibi consciverit Ino. Vide ad v. 1251.

1255. ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,] Par. B. ἀκτῆς ὑπερ (sic) τείνασα. Inepte Buchananus, *progressa littus ultra.* Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Præcipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum, p. 228.

1256. δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.] Rom. C. δυοῖν δὲ παίδοιν. Lasc. δυοῖν δὴ παίδοιν. Rom. A. B. (qui δυεῖν) Par. A. Flor. 10. δυοῖν τε παίδοιν, quod admisit Brunckius. Par. B. δυοῖν τε παίδων (supra scripto οιν sec.) συνθανοῦσ'. Quod ad δυεῖν attinet, eam formam probat Seidlerus ad Euripidis El. 95. *Atticum* δυεῖν *hauddubie præstat,* inquit, *frequentissimum illud in Græca Tragœdia, et fortasse ubique reponendum.* Apud Euripidem tantum non semper vulgo legitur δυοῖν.

1257. τί δῆποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;] Sic tres Rom. ut vulgo. Seidlerus τί δέ ποτ' οὖν, quod non admisit Matthiæ. Scripsi τί δῆτ' οὖν, quod metro paullo convenientius est, et ita Herman. de metr. p. 248. Eadem varietas apud Sophoclem Œd. T. 1337. Τί δῆποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον, Ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι; Ubi multi codices, imo fortasse plerique, τί δῆτ', quod recte admisit Erfurdtius. Frequentes etiam librorum errores sunt οὔποτε pro οὔτε, μήποτε pro μήτε. Vide Æschylum Prom. 155. Theb. 1067. Sophoclem Œd. T. 652. Euripidem Phœn. 1233. Thucydidem I. 90. Xenophontem Pæd. VIII. 1, 43. Si quis autem οὖν in ἂν mutatum velit, non desunt exempla, quæ hanc conjecturam confirmare videantur. Sophocles Phædra Fragm. iii. 1. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, &c. Euripides Hipp. 960. ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι, Τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν; Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, &c. El. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; Aristophanes Av. 830. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις, Ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν Ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα; Sed dixit Euripides Iph. T. 1017. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν, Λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα; Aristophanes Thesm. 779. πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; In his præstat οὖν.

1257, 1258. ὦ Γυναικῶν λέχος πολύπονον,] Sic Rom. C. Par. B. Sed Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. Aldina interrogationis signum post πολύπονον habet, quod nunc rectius legitur post δεινόν.

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.] Tres Rom. ut vulgo. Par. B. Flor. 2, 15. Lasc. ὅσσα δὴ βροτοῖς. Flor. 10. ὅσσα δέ. Seidlerus ὅσα βροτοῖς deleto δὴ, et particulam omittit Haun. Facile Seidlero assentior, etsi non video, cujusnam rei gratia δὴ a librariis additum sit. Non enim senarium efficit, quæ dochmiacorum corrumpendorum præcipua fuit caussa. Sed quoties bona emendatione privaremur, si caussam corruptæ scripturæ indicare necesse esset? Matthiæ vulgatam non mutavit.

1261, 1262. ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;] Rom. C. Flor. 2. Lasc. τοῖσιν. Rom. A. B. Flor. A. 10, 15. Haun. Par. A B. D. Put. τοῖσδέ γ', quod admisit Musgravius. Porsonus τοῖσιδ' ex emendatione Canteri, quam probavit Heathius. Matthiæ iterum τοῖσδέ γ'. Dedi τοισίδ'. Sic scribendum. Non enim τοῖονδε scribimus, sed τοιόνδε.

1263. δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,] Sic tres Rom. ceterique, opinor, omnes. Par. B. δεῖν γάρ νιν. Schol. Δεῖ γάρ νιν.) δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα (vulgo εἰ μὴ ἄρα) πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων. Barnesius e conjectura δεῖ γάρ νυν edidit, quod adoptarunt omnes post eum editores. Particulas μέν νυν sæpe conjungunt tragici. Ita Sophocles Œd. T. 31. Œd. C. 96. Trach. 441. El. 73. Euripides Or. 1216. Hipp. 20. 1338. Andr. 956. Heracl. 834. El. 664. 873. 1244. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio[n]. Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quæ scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulæ γε exemplis haud paucis illustrabo. Euripides Ion. 431. ἤτοι φιλοῦσά γ' ἧς ὑπερμαντεύεται, Ἦ καί τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών. Incertus Rhes. 816. εὖ νυν τόδ' ἴσθι (Ζεὺς ὀμώμοται πατὴρ), Ἤτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος Μένει σε δρῶντα τοιάδ. Herodotus I. 11. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δέει ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Idem III. 83. δῆλα γὰρ δὴ ὅτι δέει ἕνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἤτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθεϊ τὸν ἂν ἐκεῖνοι ἕλωνται, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. Idem VIII. 108. ἐπιχειρέοντι δὲ αὐτῷ καὶ ἔργου ἐχομένῳ, πάντα τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην οἷά τε ἔσται προσχωρῆσαι κατὰ πόλις τε καὶ κατὰ ἔθνεα, ἤτοι ἁλισκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογεόντων. Plato Apol. Socr. p. 27. C. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας. Idem Phædone p. 76. A. ὥστε, ὥσπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὓς φαμὲν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι, καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. Idem Gorgia p. 460. A. ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἤτοι πρότερόν γε, ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. Ibid. p. 467. E. Ἆρ' οὖν ἐστι τι τῶν ὄντων ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ' ἐστὶν ἢ κακὸν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. Tragici γε plerumque omittere videntur. Vide Æschylum Ag. 671. 858. Cho. 495. Sophoclem Ant. 1182. Trach. 150. Euripidem Or. 1497. Hipp. 1193. Hel. 1191. [Aliter de h. l. quam Elmsleius judicat Hermannus q. v.]

---

[n] Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ Μανίαις (ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν), Σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. Καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδ-

1264. ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,] Tres Rom. Par. B. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita noster Or. 1631. ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Ibid. 1636. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος. Hel. 44. λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος. Ibid. 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phœn. 84. ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας apud Euripidem Phœn. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες sed πτυχαὶ, licet νοτερὰν πτύχα semel dixerit noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Euripides Fragm. Inc. cxxxii. 3. νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων Τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος.

1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.] Rom. A. ante corr. C. Par. B. εἰ μή. Rom. A. a corr. B. et Haun. in marg. ἦ μὴν, quod optimum esset, si hæc verba a superioribus commode separari

---

μείων, ὅσαι Γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων. Recte Aldus et codd. Parisienses νιν αὐτὰς, *eas ipsas*. Opponuntur αὐτὰς et πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων. Pleræque edd. νῦν vel νυν.

possent. Aristophanes Vesp. 1323. Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην Ἡμῖν ἅπασι, κεὶ σφόδρ' εἶ νεανίας. Sed altera ratio melior est.

Ibid. Rom. B. C. τυϱάννων δώμασιν. Par. B. τυράννων δώμασι. Rom. A. τυράννω δώμασι. Wakefieldio fortasse placuisset τυϱάννῳ δώματι. Vide ad v. 76.

1266. πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,] Par. B. Rom. C. a corr. κοιράνους, ante corr. κοιϱάννους. Rom. A. B. Flor. A. Haun. τυράννους. Vide ad κοίρανος v. 70.

1267. ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;] Schol. ἀθῶος, ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος. Scribendum ἀθῷος. Olim enim ἀθώϊος. Par. B. ἀθῶιος. Hesychius: Θώη. ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῶος. Ita quidem recentiores, sed Archilochus θωϊὴ, monente Etymologo p. 26, 24.

1268. ἀλλ' οὐ γὰϱ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω,] Vide ad v. 1035.

1269. κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.] Sophocles Phil. 958. κἄμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν. Euripides Ion. 648. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν δόμοις. Verba οὓς ἔδρασεν, οὓς ἐθήρων πρόσθε, οὓς ἐγὼ φιλῶ, nominativi loco accipienda sunt. Explicant grammatici, quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. Exempla ab his paullo diversa vide v. 257. 502. 1066.

Ibid. Rom. B. C. ἕρξουσιν κακῶς. Rom. A. ante corr. ἕρξουσι κακῶς, a corr. ἔϱξουσι κακῶς. Lasc. ἔρξουσιν κακῶς. Schol. ad Aristophanis Ach. 330. τὸ δὲ ἕρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄϱ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων (Hom. Od. σ'. 196.). Sic etiam ἕρδειν, quod diserte improbat Brunckius ad Sophoclis El. 83. Flor. pro κακῶς habet χθονὸς, supra scripto tamen κακῶς. Hinc oritur varia lectio εἵρξουσιν χθονὸς, meo quidem judicio vulgatæ posthabenda.

1270. ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,] Rom. C. Flor. A. 10. Haun. ἐκσῶσαι. Rom. A. B. Par. B. Flor. 2, 15. Vict. Lasc. Mag. necnon plerique apud Musgravium, ἐκσώσων, quod admisit Porsonus. Matthiæ infinitivum revocavit. Dixit Euripides Iph. T. 976. ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακὼν Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Ion. 1559. ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι. Ubi neque melius neque pejus esset ληψόμενον—ἐγκαθιδρύσοντα—φϱάσοντας. Utriusque enim constructionis exempla passim occurrunt. Sed ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν et similia longe frequentius cum participio construuntur quam cum infinitivo.

1271, 1272. μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.] Vertit Portus, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam cædem matris.* Paullo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam cædem a matre* eorum *perpetratam.* Sed quam ineptum est illud, *ne ali-*

quid mihi faciant Creontis cognati. Nec solum ineptum, verum etiam poëtæ solœcismum tribuit, qui, si eam sententiam reddere voluisset, μή με τι δράσωσι scripsisset. Vide v. 92. 278. 283. Haud dubie scripsit Euripides, μή νιν τι δράσωσ᾽ οἱ προσήκοντες γένει. Recte Buchananus, *ne scelera matris vindicantes impiæ Genere propinqui adversus illos sæviant.* Eandem sententiam in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothius. Cum supra v. 278. dixerit noster, μή μοι τι δράσῃς παῖδ᾽ ἀνήκεστον κακὸν, erunt fortasse qui hic etiam μοι servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc nimis durum videtur, et altera ratio lenissima est. Facile permutantur νιν, μιν, μὲν, μοι [o]. [Vide omnino Herman. in Annot. ad h. l.]

1275. Τί δ᾽ ἔστιν; ἦπου κἄμ᾽ ἀποκτεῖναι θέλει;] Par. B. Lasc. τί δ᾽ ἐστιν ut Aldus. Rom. A. τί δ᾽ ἔστιν. Sic etiam Lasc. et Aldus. v. 62.

Ibid. Interrogationis signum in fine versus exhibent edd. omnes, et Par. B. Lascaris, qui sæpissime solus eam omittit, hic cum Aldo consentit. Sed particulæ ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς ἔοικε, aliæque similes loquendi formulæ, quibus ejus, qui loquitur, de re aliqua declaratur conjectura. Ita Euripides Or. 748. ΟΡ. Οὗτος ἦλθ᾽ ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Idem valet ἦπου quod hoc ἴσως, in ejusque locum substitui posset, si per metrum liceret. Anglice significat *I suppose*, ut monui ad Heracl. 55. Simili ratione, in Jasonis verbis, ἦπου κἄμ᾽ ἀποκτεῖναι θέλει, æque bene sententiæ conveniret ἴσως vel ὡς ἔοικε atque ἦπου. Ἴσως et ἦπου conjungit Sophocles Aj. 1008. ἦπού με Τελάμων, σὸς πατὴρ, ἐμός θ᾽ ἅμα, Δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ᾽ ἴσως, Χωροῦντ᾽ ἄνευ σοῦ. Alia particularum ἦπου exempla vide ibid. 176. 382. 622. 850. 1229. Eorum quæ apud Euripidem occurrunt, nonnulla in tironum gratiam plenius apponam. Quibus tamen auctor sum, ut singulorum cum superioribus verbis nexum suis locis expendant. Hec. 775. Ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν. Or. 435. Τίς δ᾽ ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ᾽ Αἰγίσθου φίλων. Ibid. 842. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ᾽ ἀφώρμηται δόμων Τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς. Phœn. 379. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασιγνήτα δύο; Ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς. Ibid. 1079. Ὦ φίλτατ᾽, ἦπου ξυμφορὰν ἥκεις φέρων Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ᾽ ἀσπίδα Βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη. Suppl. 153. Ἦπού σφ᾽ ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται. Ibid. 762. Ἦπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου. Iph. T. 930. Ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους.

---

[o] Νιν et ἢ confusa sunt, ni fallor, apud Sophoclem Phil. 591. Λέγω. ᾽πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ᾽, ὥπερ κλύεις, Ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ᾽ Ὀδυσσέως βία, Διώμοτοι πλέουσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ Πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Longe numerosius esset ἢ μήν νιν λόγῳ. Νιν et ἂν apud Euripidem Herc. 232. εἰ δ᾽ ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν, Λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους Καθημάτωσ᾽ ἂν, ὥστ᾽ Ἀτλαντικῶν πέρα Φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ. Pro tertio ἂν legendum arbitror νιν.

Tro. 59. Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, Εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην[p]. Bacch. 937. Ἦπού με τῶν σῶν πρῶτον ἡγήσει φίλων, Ὅτ’ ἂν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς. Heracl. 55. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ’ ἕδραν καλὴν δοκεῖς, Πόλιν τ’ ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. Hel. 134. Ἦπού (Aldus οὔπω) νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. Ibid. 581. Ἦπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ’ ὄμμα μου νοσεῖ. Ibid. 606. τίδ’ ἐστιν; ἦπου βαρβάρων συλᾶσθ’ ὑπό. Ibid. 797. Ἦπου προσῄτεις βίοτον. ὢ τάλαιν’ ἐγώ. El. 235. Ἦπου σπανίζων τοῦ καθ’ ἡμέραν βίου. Ibid. 630. Ἦπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ’ ἰδὼν, γέρον. Eadem sententia, ac si dixerit, Ἴσως τις, ὅστις γνωριεῖ μ’ ἰδὼν, γέρον. Hinc facile cernitur, quam male vulgo legatur supra v. 678. Ἦπου τετόλμηκ’ ἔργον αἴσχιστον τόδε; Etiam pejus cum Pseudogregorio legeretur v. 14. ἦπου μεγίστη γίγνεται σωτηρία, Ὅτ’ ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Ἦπου enim non significat ὄντως, quam Gl. e cod. protulit Matthiæ. Male quoque, ni fallor, legitur apud Aristophanem Vesp. 724. Ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, Οὐκ ἂν δικάσαις. Vide an legendum, Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς, ὅστις ἔφασκεν. Æschylus Prom. 886. Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς, ὃς Γνώμᾳ τόδ’ ἐβάστασε, καὶ Γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν, etc. [Alia prorsus de v. ἦπου censet Hermannus, q. v. in Annotat. ad v. 14. h. f.]

1276. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.] Barnesius: *Scholiastes videtur hunc versum ita legisse:* Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερί. Idem monet Musgravius. Scholiastæ verba sunt: τὸ ἑξῆς, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί. Non igitur varia lectio, sed explicatio, ut recte observat Porsonus. Noster Suppl. 133. Τῷ δ’ ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Hoc est, Τῷ δ’ Ἀργείων ἐξέδωκας παῖδας σέθεν;

1277. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ’ ἀπώλεσας, γύναι.] Noster Hel. 785. Πῶς φῄς; τί λέξεις; ὥς μ’ ἀπώλεσας, γύναι. Hipp. 353. Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ’ ἀπώλεσας. Sæpius legitur Οἴμοι, τί λέξεις; Hec. 511. Οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ’ ὡς θανουμένους Μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά. Ibid. 713. Οἴμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών. Ibid. 1124. Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Ion. 1113. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα Κρυφαῖον εἰς παῖδ’ ἐκπορίζουσαι φόνον. Aldus οἴμοι Hec. 511. Med. 1277. Hipp. 353. Ion. 1113. ᾤμοι Hec. 713. 1124. Hanc formam suspiciosam esse monui ad Sophoclis Aj. 900. Mus. Crit. Cant. t. I. p. 471.

1278. Ὡς οὐκέτ’ ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.] Sophocles Aj. 904. Ὡς ὧδε τοῦδ’ ἔχοντος, αἰάζειν πάρα. Par. B. παίδων pro τέκνων.

1279. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν’; ἐντὸς, ἢ ’ξωθεν δόμων;] Noster Hel. 475. Ποῦ δῆτ’ ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ ’ν δόμοις;

1281, 1282. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι. Ἐκλύεθ’ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,] Euripides Hipp. 808. χαλᾶτε κλῇθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων. Ἐκλύεθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ᾽ ἀπώλεσεν[q].

---

[p] Vulgo, Ἦπου δὴ ἐχθρὰν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, Εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης. Marklandus ad Suppl. 109. conjecit ἦπου γάρ. Sed γὰρ post ἦπου positum nusquam legitur. Musgravius, quem sequitur Matthiæ, Ἦπού νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δή. Burgesius, Ἦ πόλεος ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Proxima vero mihi videtur codicis Harleiani scriptura, Ἦπου νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Lego, Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, Εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Supplendum scilicet ὁρῶσα. De qua constructione vide ad Med. 880.

1283. τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.] Exspectasses τὴν δὲ τὴν εἰργασμένην, vel tale quid. Schol. διπλοῦν δὲ κακὸν, ἢ τὸν θάνατον φησὶ τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Priorem sententiam falsam esse ostendunt particulæ μὲν et δὲ, quæ διπλοῦν κακὸν in duas partes dividunt. Verba τὴν δὲ τίσωμαι δίκην accipienda sunt quasi dixerit Jason, τὴν δὲ τὴν ἀποκτείνασαν, ἣν τίσομαι δίκην. Haun. habet τοὺς δὲ pro τὴν δέ.

Ibid. Rom. C. Flor. 10, 15. τίσωμαι δίκην, cum Gl. in Rom. ἀνταποδώσω, quæ ad τίσομαι spectat. Rom. A. B. Par. A. B. D. Flor. A. 2. Haun. τίσομαι φόνῳ. In Rom. A. supra scriptum γρ. δίκην. Brunckius τίσομαι φόνῳ admisit, τίσομαι φόνου in annotatione proposuit. Burn. φόνῳ et φόνον, quarum lectionum neque hanc contemnendam esse monet Porsonus. Ipse τίσωμαι φόνῳ edidit. Ego δίκην quoque revocavi, quod in δίκῃ mutatum voluit Reiskius, cui hæc constructio minus nota fuit. Vide ad v. 256. ubi nunc recte legitur, πόσιν δίκην τῶνδ᾽ ἀντιτίσασθαι κακῶν.

1284. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,] Schol. ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει. Rectius ad v. 1287. Huc respicit, monente Porsono, Aristophanes Nub. 1399. σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν (alii libri λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Apud Heliodorum quoque Æthiopicorum I. p. 15. dicit quis: Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Pseudogregorius etiam v. 120. 436. τούσδε—λόγους pro τάσδε—πύλας habet. Vix fieri potuisset, judice Porsono, ut tres scriptores tam dissimili ingenio verba κινεῖς κἀναμοχλεύεις ad sermones detorsissent, nisi olim scriptum esset, Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Idem de hoc versu quod de v. 293. sentit Porsonus, scripturam scilicet ab ipso poëta mutatam esse, qui primo λόγους scripserit, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram derisus, in altera editione πύλας exhibuerit. Speciosam hanc conjecturam vocarem, si certum esset, eam scripturam, quam nunc habemus, ab ultima antiquitate profectam esse. Sed non video, quid obstet, quo minus iidem librarii, qui v. 1203. πύλας pro δόμους reposuerunt, hic πύλας pro λόγους, invexerint. Quamquam potius credam, Aristophanem, Heliodorum et Pseudogregorium fortuito in eandem metaphoram incidisse, quam Pseudogregorium recensionem hujus fabulæ secutum esse a vulgatis valde diversam.

1286, 1287. εἰ δ᾽ ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, Λέγ᾽ εἴτι βούλει.] Euripides

---

[q] Aldus, ἐκλύσαθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα Γυναικὸς, nullo sensu. Sed verba ἐκλύεθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quæ vulgo v. 825. leguntur, in hanc sedem transtulerunt viri docti. Idem Aldus edidit Phœn. 1594. ἐπεὶ δ᾽ ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ Κτείνει με, νομίσας πολέμιον δυσδαίμονα. Pro δυσδαίμονα nunc recte legitur πεφυκέναι. Non mirum igitur, si altero etiam loco eadem vox scripturæ longe diversæ locum occupavit.

Suppl. 566. KH. Βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; ΘΗ. Λέγ' εἴτι βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. Sophocles Trach. 421. Λέγ' εἴτι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. In his εἴτι valet ὅτι.

1287. χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.] Par. B. Tres Rom. οὐ ψαύσεις. Sed in Rom. A. supra scriptum γρ. οὐχ ἅψῃ. Quæ varietas ex interpretatione nata videtur. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν. ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

1288. τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ Δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.] Flor. 2. Vict. Mag. ἡλίου.

1290. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γυνὴ] Rom. A. ante corr. C. Par. B. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Haun. Pseudogregorius v. 282. μῦσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit H. Stephanus. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μῖσος hoc sensu passim apud tragicos legitur. Noster Heracl. 52. ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὡ πέμψας ἀνήρ. Ibid. 941. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ.

1292, 1293. ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος Ἔτλης τεκοῦσα,] Noster Phœn. 596. Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Κατὰ τμῆσιν supra v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Paullo ante v. 1221. τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.

1293. κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.] Supplendum ποιήσασα vel θεῖσα. Noster Hec. 946. ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν.

1294, 1295. καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.] Rom. A. B. Par. B. τλᾶσα. Rom. C. Lasc. Flor. 2. Vict. Mag. Cott. δρῶσα, quod temporibus non satis convenire monet Porsonus. Noster supra v. 777. ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον. Alc. 626. πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον Γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

1295. Rom. B. δυσσεβέστατον. Rom. A. C. Lasc. δυσεβέστατον. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Vide ad v. 27.

1297, 1298. ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,] Rom. A. B. Par. B. ἐκ δόμων. Rom. C. Lasc. Flor. 2. Vict. ἐκ δόμου. Deinde Rom. B. C. Par. B. Lasc. σε ut Aldus. Rom. A. σὲ supra scripto γρ. σου.

1299. πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.] Flor. 2. Vict. Mag. προδότην. Simili errore libri nonnulli Πηλιώτην v. 471.

1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.] Rom. C. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ'. Rom. A. B. ante corr. Par. B. 3 Florr. Haun. τὸν σὸν ἀλάστορ'. Rom. B. a corr. τὸν σόν γ' ἀλάστορ'. Deinde Lasc. ἐς ἐμ' ἔσκηψαν.

1301. κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,] Schol. Παρέστιον.) παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον, ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶ, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. Corruptam scripturam ὡς Ἄψυρτον alii aliter corrigunt.

1306, 1307. οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ Ἔτλη πόθ' Sic

Rom. C. Sed Rom. A. B. *οὐκ ἔστι τοὔθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή.* [Hermannus *οὐκ ἔστι, τοῦτ' ἂν ἥτις.*]

1307, 1308, 1309. *ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ Γῆμαί σε (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ), Λέαιναν, οὐ γυναῖκα,*] Verba *κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ* non pendent a pronomine *σὲ*, sed a verbo *γῆμαι.* Non ipsam Medeam sed ejus conjugium *κῆδος ἐχθρὸν* appellat Iason. Parentheseos igitur notas addidi.

1309, 1310. *τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.*] Schol. *Τῆς Τυρσηνίδος.) τῆς Σικελικῆς. Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφὼς γεγονέναι.*

1313. *ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.*] Schol. *Ἔῤῥ' αἰσχροποιέ.) ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι. διὸ καὶ κεχίασται.* Macho apud Athenæum p. 582. C. *Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, Ἔῤῥ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; Οὐκ αἰσχροποιός*[r]*; ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη· Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ;* *Acerbissimus jocus,* inquit Porsonus, *si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde is versus desumtus est, argumentum.*

1314. *ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα.*] Hoc est, *τὴν ἐμὴν τύχην, τὴν ἐμὴν ξυμφοράν.* Multa de hac significatione Valckenarius ad Hipp. 809.

1315. *ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,*] Noster Alc. 335. *ἅλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι Θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.*

1316, 1317. *οὐ παῖδας, οὓς ἔθρεψα κἀξεθρεψάμην, Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.*] Reiskius *οὔτε παῖδας* ob præcedens *οὔτε.* *Diphthongus αι*, ait, *est anceps.* Qui diphthongum ancipitem esse negant, *οὔτι* pro *οὔτε* superiore versu scribere possunt. Æschylus Prom. 449. *ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν.* Porsonus *κοὔτι πλινθυφεῖς.* Sophocles Œd. C. 972. *ὃς οὔτε βλαστάς πω γενεθλίους πατρὸς, Οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ.* Brunckius *ὃς οὔτι βλαστάς.* Sed has emendationes non esse necessarias multis exemplis ostendit Schæferus ad Bosium p. 135 = 142. alienissimo quidem loco. Euripides Or. 39. *ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, Ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρην ἐδέξατο, Οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί.* Ibid. 46. *ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις, Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε* (nescio an hic præstaret *μηδὲ*) *προσφωνεῖν τινα Μητροκτονοῦντας*. Ibid. 1086. *μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἰ σ' ἐγὼ πϱοδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε*. Hoc exemplum attulit Schæferus.

---

[r] Vulgo, *σὺ γὰρ εἶναί τις, ἔφη, δοκεῖς, Αἰσχροποιός.* P. Leopardus Emend. I. 7. *σὺ γὰρ εἶναι, ἔφη, δοκεῖς Τὶς αἰσχροποιός.* Brunckius ad Aristophanis Ran. 1475. *καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Σύ γ' αἰσχροποιός.* Porsonus, *σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός.* Reisigius p. 22. *οὐ σὺ γάρ τις, ἔφη, δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός;* E mera conjectura additum videtur *δοκεῖς.* Cod. Venetus apud Schweighæuserum, *σὺ γὰρ ἔφη τις εἶναι αἰσχροποιός.* Epitome apud eundem, *σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ αἰσχροποιός.* In *εἶναι* latet *εἶ γύναι.* Lego, *σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; Οὐκ αἰσχροποιός;* Ita Aristophanes Ach. 122. *ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων.* Vesp. 854. *Ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;* Eccl. 327. *Τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν.*

1318, 1319. *Ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία Λόγοισιν*,] Rom. C. *ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα*. Lasc. *ἦ μακρὰν ἐξέτεινα*. Rom. A. Flor. A. 10, 15. Haun. Par. B. D. *μακρὰν ἂν ἐξέτεινα*. Rom. B. *μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα*. Par. A. *μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα*. Schol. *Ἦ μακράν*.) *μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις*. Ita Matthiæ ut vulgo, et in Par. B. Sed Rom. A. *Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα*.) *μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις*. Gl. in eodem cod. *λείπει ῥήματα* haud dubie ad *μακρὰ* pertinet. Quicquid legerit grammaticus, *μακρὰν* melius videtur quam *μακρά*. Æschylus Ag. 924. *ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. Μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας*. Ibid. 1305. *Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Γύναι, μακρὰν ἔτεινας*. Sophocles Aj. 1040. *Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ Φράζου τὸν ἄνδρα, χὤτι μυθήσει τάχα*. Iph. A. 420. *ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὔρυτον παρὰ Κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν*. Recte igitur, aut non multo secus, Musgravius *μακϱὰν ἂν ἐξέτεινα* admisit. Brunckius vero *μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα* edidit. *Sic euphoniæ*, inquit, *non metri*, *gratia scribendum*.—— *μακϱὰν*, *ut cetera adverbia in* *αν* *desinentia*, *ultimam producit*. De particula *γε* post syllabam longam in *ν* desinentem euphoniæ caussæ addita dixit Brunckius etiam ad Sophoclis Œd. T. 1415. et alibi. Sed id non nisi Argentorati factum arbitror. Non ita eruditæ fuerunt Atheniensium aures, ut duarum literarum *αν* repetitionem improbarent, præsertim cum prior *α* longa esset, altera brevis. Recte igitur *μακρὰν ἂν ἐξέτεινα* revocasse mihi videtur Matthiæ. Hinc solenni librariorum errore natum *μακρὰν ἐξέτεινα*, unde *ἦ μακρὰν ἐξέτεινα*, quod in *ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα* mutatum est.

Ibid. Rom. C. Flor. 2. *ἐναντία*. Rom. A. B. Flor. A. 10, 15. *ἐναντίον*. In Rom. A. supra scriptum *α*. Utraque scriptura bona. Noster supra v. 1101. *Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον Λόγοισιν εἰπεῖν*. Or. 915. *ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία*. Nostro loco omnes libri fortasse *ἐναντίον* exhiberent, nisi in nonnullis *μακρὰν* in *μάκρ' ἂν* mutatum esset.

1319, 1320. *εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω*.] Malim *οἷα δ' εἰϱγάσω*, vel potius *οἷα δ' εἴργασαι*. De particula vide ad v. 1039. [Hermannus *τε* defendit in Annot. ad h. l.] Quod ad *εἰϱγάσω* et *εἴργασαι* attinet, hæc fere promiscue a tragicis usurpari nemo ignorat. Sophocles Œd. C. 824. *Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον. οὔτε γὰρ τὰ νῦν Δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι*. Ibid. 853. *ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ Δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων*. Phil. 927. *Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, Οἷ' ἠπάτηκας*. Ibid. 1172. *τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι*. Apud Sophoclem Phil. 928. Euripidem Med. 1320. præstaret fortasse *εἴργασαι* propter *ἠπάτηκας* et *πέ-*

πονθας. Apud Sophoclem Phil. 1172. malim εἰργάσω propter ὤλεσας. Sed nihil invitis libris mutandum censeo. Tres Rom. ni fallor, οἷά τ' εἰργάσω ut vulgo.

1321. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,] Noster Heracl. 286. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμὲ, Ἄξειν βίᾳ τούσδ'. Nostri, *You were mistaken, when you expected*, etc. Similiter Sophocles Phil. 1081. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον Θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ' Οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, Λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι Καὶ θνάσκοντι συνείσει. Contrarium habet Euripides Cycl. 689. δώσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκην.

1322. τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,] Tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Vict. Lasc. Par. omnes, Mag. διάξειν, quod tacite reposuit Barnesius. Sic etiam Scaliger[s]. Flor. A. 15. ἀγγελῶν.

1323, 1324. οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προθεὶς γάμους Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.] Tres. Rom. Par. B. οὔθ' bis ut vulgo. Scribendum οὐδ' jam monui ad μηδ' ἐρετμῶσαι v. 4. Pendent enim hæc verba a superioribus οὐκ ἔμελλες. [Aliter censet Hermannus in Annot. ad h. l.]

1323. Rom. A. B. Par. A. B. Flor. 15. Haun. προθείς. Rom. C. Flor. A. 2, 10. Vict. Lasc. Mag. προσθεὶς, quod admisit Brunckius. Codicis Flor. testimonium attulit Valckenarius ad Phœn. 583. Ὦ κακὰ μνηστεύματα, Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον Ἀπωλόμεσθα.

1324. Rom. C. ἀνατεί. Rom. A. ἀτίμως supra scripto γρ. ἄτιμον. Rom. B. Par. B. Flor. A. 10, 15. ἄτιμον. Schol. Ἄτιμον. ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατὶ, ἤτοι ἀτιμωρητὶ ἢ ἄνευ ἄτης. Hoc scholium primus edidit Matthiæ. Hesychius: Ἀνατί. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. Vide Æschylum Eum. 59. 76. Sophoclem Ant. 485. Aristophanem Eccl. 1012. Apud Aristophanem recte vulgo legitur ἀνατί. Exempla e Platone indicavit Ruhnkenius ad Timæum p. 31. De hac adverbiorum familia consulendus in primis Blomfieldius ad Æschyli Prom. 216. (208.) ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

Ibid. Rom. C. τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν. Rom. A. B. τῆσδ' ἔμ' ἐκβαλεῖν.

1325. πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,] Hunc versum citat Macho apud Athenæum p. 577. D. ubi vulgo legitur κράτει pro κάλει. Similis sententia apud nostrum Heracl. 978. πρὸς ταῦτα, τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ, Καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ, Λέξει. τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.

1326. καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.] Rom. B. σκύλλαν. Rom. A. C. σκύλαν. Sed uterque alterum λ additum a correctore habet.

Ibid. Tres Rom. Par. A. aliique fortasse omnes, πέδον. Gl. in Par. A. σπήλαιον, cujus auctorem non πέδον sed σπέος legisse suspicatur Musgravius. Hesychius: Σπέος. σπήλαιον, ἄντρον. Par. B. ᾤκησεν πέδον, sed in rasura præter ᾤκ. Ipse Musgravius neque πέδον neque σπέος legendum censet, sed πόρον, quod in πέδον corruptum putat etiam apud Euripidem Herc. 80. Lycophronem quoque fretum Siculum πορθμὸν Τυρσηνικὸν v. 649. πόρον Τυρσηνὸν v. 1085. appellasse monet. Brunckius ᾤκησε σπέος tacite edidit, nec Musgravii argumentis respondere dignatus est. Matthiæ vulgatam revocavit. Ego vero scripsi ᾤκησεν πέτραν. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.] Ita Æschylus Ag. 1241. εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ Οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην; Similiter de Charybdi noster Tro. 435. οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας Δεινὴ Χάρυβδις. Incertus Rhes. 972. Βάκχου προφήτης, ὅς τε Παγγαίου πέτραν Ὤκησε, σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός. Ad hanc scripturam spectat Gl. σπήλαιον, quam ad σπέος respicere putavit Musgravius. Πέτρα enim apud tragicos frequentissime ἄντρον significat. Ulysses apud Sophoclem Phil. 15. ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, Σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα Τοιάδ', etc. Cui respondet Neoptolemus v. 26. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. Δοκῶ γάρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν. Plura exempla in eadem fabula præbet Sophocles, in Cyclope Euripides, apud quem legitur v. 18. ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας, Ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, Ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, Ἵν' οἱ μονῶπες ποντίου παῖδες θεοῦ Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι. Item v. 662. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας Χαίροντες.

---

[s] Aristophanes Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Imo, ἐξάξειν. Ibid. 250. Οὔκ. ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν. Ran. 1467. Ὁπότερος ἂν οὖν τῇ πόλει παραινέσειν Μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

1327. τῆς σῆς γάρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.] Reiskius χρῆν, *oportebat*, quod admisi. [Χρὴ defendit Hermannus in Annot. ad h. l.]

Ibid. Noster Hel. 966. καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται. Simile est καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται supra v. 54.

1329. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.] Schol. Λύει δ' ἄλγος.) λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Hanc interpretationem amplexus est Valckenarius ad Hipp. 441. De ea vide ad v. 553. 1081. Melior tamen mihi videtur Porsoni sententia, qui λύει hic *minuit* vel *levat* significare putat. Conjicit Valckenarius Σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος. Vulgatam præfert Brunckius, cui assentior.

Ibid. Rom. C. Par. B. 3 Florr. ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς. Rom. A. B. Par. A. ἢν σὺ μὴ γελᾷς, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ad eam respicit Gl. in Rom. A. ἐὰν σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Ejusdem generis error est μὴ γελαν, cujus μὴ μένων v. 737. Edidit Aldus apud Euripidem Bacch. 840. Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί. Matthiæ μὴ 'γγελᾶν ex emendatione Piersoni et Reiskii. Aristophanes Pac. 59. κατάθου τὸ κόρημα. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Plut. 859. διὰ τὸν θεὸν τοῦτον τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι. Rectius μὴ 'κκόρει et μὴ 'λλίπωσιν. Illud habet Ravennas, hoc ex Dawesii conjectura admisit Brunckius.

1331. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.] Rom. C. ὤλεσθε. Rom. A. B. Par. B. ὄλεσθε.

1332. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.] Par. B. οὔτοί νιν, sec. οὐ τοίνυν. Nescio an scribendum, Οὔτοι νυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Noster Alc. 721. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε. Ion. 1292. οὔτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα. Haun. legit οὔτοινυν. [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

1333. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.] Rom. A. B. Par. B. Flor. A. 10, 15. Haun. οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες. In utroque supra scriptum οι. Rom. C. Lasc. Flor. 2. Vict. οἵ τε σοὶ νεόδμητοι. Par. A. οἵ τε νεοδμῆτες. Scribi etiam potuisse monet Brunckius, ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Quam conjecturam elegantem sed minus necessariam appellat Porsonus. Vulgatam defendit Sophocles Œd. C. 1399. Οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας. Idem Œd. T. 417. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. Plura congessi ad Heracl. 131. Quod ad νεοδμῆτες et νεόδμητοι attinet, utrumque rectum censet Porsonus, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutari. Confert ἀμβλώψ, ἀδμὴς, ἄζυξ, εὔκρας et similia, pro quibus dicuntur etiam ἀμβλωπὸς, ἄδμητος, ἄζυγος, εὔκρατος.

1334. Λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;] Sic Rom. C. Flor. A. 2, 10. Sed Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. Flor. 15. σφέ γ' ἠξίωσας, quod inconsiderate, ut mihi videtur, admisit Brunckius. Particulæ γε in sententiam interrogativam admissæ nullum novi exemplum, quod bene cum hoc conferri possit. [Vide de hac re Herman. in Annot. ad h. l.] Dixit quidem Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος, Ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, Καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; Sed nemo non videt, πρός γε τήνδε cum emphasi dici, fere ut nostræ fabulæ v. 487. dicitur πρός γε σοῦ, quod nostra lingua significat *from such a wretch as you*. Recte etiam dixit Euripides Suppl. 343. τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν, Ὅθ' ἡ τεκοῦσα χὐπεροῤῥωδοῦσ' ἐμοῦ Πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον; Iph. A. 513. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κτανεῖν; Talia si exstarent sexcenta, non defenderent Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν[t]; Potius legerem σφ' ἐπηξίωσας. Sophocles ἐπαξιῶ dixit El. 658. ἐπαξιοῖ Œd. C. 1497. ἐπηξίωσα Phil. 803. ἐπαξιώσας El. 1274. Adjectivum ἐπάξιος legitur apud Euripidem Tro. 383. Bacch. 715. legendum quoque Or. 614. Bacch. 246. ut jam monui p. 314. not. v. Sed fortasse recte se habet κἠξίωσας, in sententia scilicet interrogativa. Ita Sophocles Ant. 726. Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ibid. 770. Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; Euripides Or. 1331. Ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;

---

[t] Quæ sequuntur, omnia fere corrupta sunt. I. Æschylus Pers. 239. Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερός γ' αὐτοῖς πρέπει; Multi libri διὰ χερὸς αὐτοῖς πρέπει. Alii διὰ χερῶν. Scribendum διὰ χεροῖν. Noster Suppl. 590. αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων. II. Sophocles Œd. T. 815. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος; Recte, ni fallor, edidi τοῦδε τἀνδρός. III. Œd. C. 977. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Prius γε librariis debetur, alterum a poëta est. IV. Ant. 502. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον Κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ Τιθεῖσα; V. Ibid. 736. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Γε, si sanum, ad sequentia pertinet, ut sit τῆσδέ γε χθονός. Χρὴ dativum regit etiam apud Euripidem Ion. 1314. τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν, Ἀλλ' ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν Θεῶν πονηρὰν χεῖρα. τοῖσι δ' ἐνδίκοις Ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν. Secundum ἐχρῆν in ἔδει mutat Matthiæ Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed æque rarum est δεῖ σοι τύπτεσθαι ac χρή σοι τύπτεσθαι. VI. Euripides Hec. 773. ΑΓ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; ΕΚ. Τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσεν ξένος. Nonnulli codd. Τίνος ὑπ'

1336. Ἥτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.] Lasc. σὺ δέ. Deinde Rom. B. Par. B. ἐστίν. Rom. C. Lasc. ἔστιν. Rom. A. ἐστί. Sæpius fortasse, quam oportebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lector, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partim codicum auctoritate dirimendas esse.

ἄλλου; Porsonus ex ingenio Τίνος πρὸς ἄλλου. Legi posset etiam Οὔτινος ὑπ' ἄλλου sine interrogatione. VII. Phœn. 620. ΠΟ. Ὦ κασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας γ' ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν; Porsonus: γ', *quod addit Aldus post* ἀνακαλεῖς, *nesciunt MSS.* VIII. Andr. 884. Ἔγνως. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνῃ τάδε; Ita Musgravius et Matthiæ, nisi quod Matthiæ πυνθάνει scripsit. Musgravii annotatio ita se habet: τίς ὢν γε. *Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald.* δὴ τίς ὢν, *unde Barnesius* τίς ὢν σύ. Fallitur. Barnesius enim ἀτὰρ δὴ τίς συ admisit ex conjectura Canteri. Quod ei tribuit Musgravius, ἀτὰρ τίς ὢν σὺ, ipse admittere debebat. Cf. Iph. T. 1360. τίνος τὶς ὢν, τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθόνος; IX. Ibid. 1215. Ὦ κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον, Τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολοιπὸν ἕξεις; Lascaris aliique, τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις; X. Suppl. 1048. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν Δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα; Marklandus aliique δόμων ὑπερβᾶσ'. XI. Iph. A. 867. Οἶσθα δῆτά γ', ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν; Porsonus Οἶσθα δῆτά μ'. XII. Ibid. 894. Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον, οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Porsonus φέρων σὺ δέλτον. XIII. Tro. 241. αἶ, αἶ, τίνα γ' ἢ Θεσσαλίας πόλιν ἢ Φθιάδος εἶπας γ', ἢ Καδμείας χθόνος; [Ita Ald. sed Burgess. γε omissum esse in utroque v. in cod. Harl. notavit] XIV. Ibid. 1050. Τί δ' ἔστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάρος γ' ἔχει; Recte cod. Flor. aliique ἢ πάροιθ' ἔχει. XV. Bacch. 1176. ΧΟ. Τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γε; ΑΓ. Ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας; Matthiæ, Τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γ'; Ἐμὸν τὸ γέρας. Malim πρῶτον. XVI. Cycl. 376. Τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε θοινᾶται σέθεν Φίλους ἑταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ; Reiskii conjecturam μῶν τεθοίναται admisit Matthiæ. XVII. Aristophanes Ach. 453. Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος; Admisi Bentleii conjecturam, Τί δ', ὦ τάλας, σὲ τ. ἔ. π. χ. XVIII. Ibid. 1021. ΔΙ. Τί δ' ἔπαθες; ΓΕ. Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε. ΔΙ. Πόθεν γ'; ΓΕ. Ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι. Particulam omittunt scripti codices, delevit Brunckius. XIX. Eq. 162. ΔΗ. Ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε. Τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν; ΑΛ. Ὁρῶ. Facile reponi posset σὺ vel δή. XX. Nub. 638. Οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ Πῶς γ' ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ; Sic Invernizius. Recte edd. superiores πῶς ἂν καλέσειας. XXI. Ibid. 937. Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν; Ita Brunckius pro πρότερος ὑμῶν. Rav. Φέρε δὴ, πότερος λέξει πρότερος; XXII. Ibid. 1508. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; Libri nonnulli ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Scribendum ὑβριζέτην jam monui ad v. 1041. XXIII. Av. 57. παῖ, παῖ. ΠΕΙ. Τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔποπα παῖ καλεῖς; Οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν; Scripsit Aristophanes, ni fallor, οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν; XXIV. Ran. 137. εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ Ἄβυσσον. ΔΙ. Εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι; Hoc γε uno cod. consentiente expulit Brunckius. XXV. Ibid. 527. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, Ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα; Particulam metri caussa additam omittunt nonnulli codices, probante Brunckio. XXVI. Plut. 1102. ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς; Hanc scripturam non defendunt exempla ad v. 83. allata. Tacet Brunckius. E septem codd. Oxoniensibus unus tantum eam exhibet. Duo δὴ pro τι, quatuor neutram particulam exhibent. Euripides Hec. 258. ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι, Εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; Cycl. 84. Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις;

1338. Οἴδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.] Rom. C. Par. B. οἴμοι. Rom. A. B. Haun. ὤμοι. Vide ad v. 1277.

Ibid. Μιάστορες hic sunt ἀλάστορες, hoc est, τιμωροὶ δαίμονες, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἑλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece.* Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62. Matthiæ addit Androm. 605. αὐθέντην δὲ σὲ, Μιάστορ' ὥς τιν', ἐσδέδορκ' Ἀχιλλέως.

1340. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.] Tres Rom. Par. B. Flor. A 2. 10. 15. Vict. Lasc. Mag. σήν γ'. Particulam tacite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. ἀπόπτυσον.

1341. Par. B. ἐχθραίρω, priore ρ eraso.

1342. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. ῥᾴδιοί γ' ἀπαλλαγαί.] Rom. A. ῥᾴδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. A. 2, 10, 15. Haun. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥᾴδιοι δ', quod admisit Musgravius.

1344. Par. B. καῦσαι.

1345. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,] Rom. A. ante corr. Par. B. ἐπεί σφας. Rom. C. Lasc. ἐπί σφας. Rom. A. a corr. B. ἐπεὶ σφᾶς, quod admisi. Sic etiam Zimmermannus. Ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Œd. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Œd. T. 1508. σφὰς apud Æschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Œd. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Æschylum Prom. 480. apud Sophoclem Œd. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schæferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.] Rom. A. B. Par. B. ἀκραίας. Rom. C. ἀραίας. Schol. Φέρουσ' ἐς Ἥρας.) Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἑορτὴν ἐκτιθείς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Locum sepulturæ extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medeæ verba. Livius XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acræam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum.

1347, 1348. ὡς μήτις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ, Τύμβους ἀνασπῶν.] Sic Rom. A. a corr. B. C. Sed Par. B. Rom. A. ante corr. Flor. 10, 15. αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι, supra scripto ab eadem manu γρ. καὶ καθυβρίσει.

1348, 1349. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν,] Schol. Venet. et Leid. ad Il. κ'. 56. Etymologus M. p. 750, 43. τέλος, monente Valckenario ad Hipp. 25. Deinde Rom. A. a corr. B. C. Schol. Hom. προσάψομεν. Flor. A. 10, 15. μυστηρίων ex Hipp. 25. σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Etymologus προσάξομεν. Rom. A. ante corr. Par. A. B. D. Flor. 2. Haun. προσάψομεν, quod admisit Musgravius. Media forma προσάψομαι ab hac significatione aliena est. Simili errore Aldus πέμψομαι dedit apud Euripidem Or. 111. προσήκομαι ibid. 769. λήσομαι Iph. A. 516. ὑμνήσομαι Tro. 361. ὠθήσομαι apud Aristophanem Eccl. 300.

1350. τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.] Rom. A. C. τολοιπόν. Rom. B. Par. B. τὸ λοιπόν. Deinde Rom. C. Lasc. δυσεβοῦς. Sed Rom. C. alterum σ subscriptum habet.

1351, 1352. αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.] Athenæus p. 585. D. Θαῒς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστὴν, ἐπεί τις αὐτὴν ἠρώτα, πῇ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.

1354. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,] Schol. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ.) ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταυτῆς ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν· Τέλος &c. Verba Νεόφρων—εἰποῦσαν ex cod. emendate edidit Matthiæ. Ed. Ven. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Unde Barnesius, Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Neophronis versus ita exhibet ed. Ven. Τέλος γὰρ αὐτεχθίστω μόρω φέρεις. Βροτὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας ἔρη. Τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. Διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτούς. Eos ita emendare conatus est Barnesius: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, Βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. Τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. Διδάξεις δέ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, Θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἵρεσθαι βροτούς. Quartum versum, qui apud Barnesium non valde numerosus est, ita scribendum censet Heathius: ἄλλους (præstaret κἄλλους) διδάξεις μυρίους ἐφημέρους. Codicis Flor. scriptura, quam protulit Matthiæ, talis esse videtur: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, Βρόχῳ τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρην. Τοῖά σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. Διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτοῖς. Legendum arbitror: Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ Φθερεῖς ********** Βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. Τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει, Δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις, Θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἵρεσθαι βροτούς[u]. [Hoc fragmentum emendavit Hermannus in Annot. ad h. l.]

---

[u] V. 1. addidi αὐτόν. Vide Brunckium ad Sophoclis Œd. C. 853. Deinde melius sententiæ convenit αἰσχίστῳ quam ἐχθίστῳ. De hoc etiam consulendus Brunckius ceterique interpretes ad Sophoclis Aj. 1059. V. 2. pro φέρεις scripsi φθερεῖς. In

1355. *πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.*] Tres Rom. Par. B. Flor. 2, 10, 15. Haun. Lasc. *τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών.* Alter ordo melior mihi videtur. Similia habet Æschylus Ag. 753. *ἐπέκρανεν Δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς Δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν Πομπᾷ Διὸς ξενίου Νυμφόκλαυτος Ἐριννύς.*

1356. *Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,*] Rom. C. *ἐριννύς.* Rom. A. Par. B. *ἐρινύς.*

1358. *Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,*] Rom. C. *κλύει σου.* Rom. A. B. *κλύει σοῦ.* *Mallem κλύοι, ut sit optativus*, inquit Portus, cujus conjecturam probat Barnesius. Noster Or. 1605. ME. *Τίς δ' ἂν προσείποι σ';* OP. *Ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.* Salva constructione abesse nequit *ἄν.* [Vide Herman. in Annot. ad h. l.]

Ibid. Noster Hec. 163. *ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, Στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν, Ἦ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;*

1359. *τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;*] Rom. B. Par. B. *ξειναπάτα.* Rom. A. C. *ξειναπάτου.* In A. supra scriptum *α* ab eadem manu. Haun. *ξυνωμότου* et in marg. *ξυναπάτου.* Admisso *ξειναπάτου*, in his anapæstis nullus restat Dorismus. De ea quæstione vide ad v. 96. *Ξεναπάτης* legitur etiam apud Euripidem Tro. 864. *ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με, Γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ', ὃς ἐξ ἐμῶν Δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλῄσατο.* Photius: *Ξεναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοίᾳ· τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην;*

1360. *Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.*] Rom. A. ante corr. *μυσσαρά.* Par. B. *μυσαρὰ* Gl. *μιαρά.* Deinde tres Rom. Par. B. *παιδολέτορ*, sed in Rom. A. supra scriptum *γρ. παιδολέτωρ.* Nescio an rectius.

1362. *Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.*] Particulam, quam exhibent tres Romani, auctoritate Par. A. expulit Brunckius. Revocavit eam Porsonus. Sic positum *γε* prorsus otiosum esse affirmat Brunckius. *Particulam retinuissem*, ait, *si positam hoc modo reperissem: στείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.* At neque otiosa est, neque mala posita. Dixit Medea, *Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.* Cui satis erat respondere, *Στείχω.* Sed addit aliquid Jason, nempe *δισσῶν ἄμορος τέκνων.* Hujusmodi additamenta fere *γε* sibi sumunt, idque potius post primam vocem quam post secundam. Similiter noster Alc. 376. ΑΛ. *Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.* ΑΔ. *Δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.*

Ibid. Rom. C. *ἄμορος* altero *μ* subscripto, ut *ἄμμορος.* Par. B. *ἄμμορος παίδων.* Rom. A. B. Par. A. Flor. 10. Haun. *ἄμοιρος.* Si quis codex *ἄμμοιρος* præberet, plures scripturæ diversitates non

---

altero Neophronis fragmento, quod ad v. 1024. attuli, *διαφέρουσα* pro *διαφθεροῦσα* simili errore habet Trincavellus. Hunc versum non integrum attulit grammaticus. Ad v. seq. commode allegat Matthiæ Euripidem Hipp. 782. *λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων.* Neque negligendus ejusdem tragœdiæ v. 802. *Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.* Cetera recte correxit Barnesius, præter verba *διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους*, pro quibus reposui *δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις.* *Δίδαξις* apud Euripidem Hec. 601. legitur, licet non eodem sensu quo apud Neophronem, apud quem *παράδειγμα* significat.

desiderarem. Hinc legitur auctore Porsono apud Sophoclem Œd. T. 248. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον. Ἄμμορος tum ab aliis usurpatur, tum ab Euripide Hec. 421. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Unde Hesychius: Γάμμοροι. ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Apud Sophoclem vulgo legebatur ἄμοιρον, apud Euripidem ἄμοιροι addito δὴ propter metrum. Ἄμμοιρος fortasse Æschylo restituendum Eum. 353. παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην. Hic etiam vulgo ἄμοιρος, [quam defendit Hermannus.]

1363. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.] Huic scripturæ litem primus movit Heathius, qui γῆρας ante vocalem positum metro repugnare monet. Delendum igitur censet καὶ, ut versus sit catalecticus, qui ultimam syllabam ἀδιάφορον habet. Brunckius audacter edidit, οὔπω θρήνει. γῆράς σε μένει. *Vulgatum* θρηνεῖς *minus commodum sensum præbet*, inquit, *et clausula* μένε καὶ γῆρας *metro adversatur*. Porsonus οὔπω θρηνεῖς revocavit, simul monens, οὔπω θρήνει solœcismum esse. Deinde Heathio respondet, male adhiberi catalecticum, ubi personæ singulos versus alternis loquantur. Brunckii vero scripturam, γῆράς σε μένει, æque vitiosam esse propter hiatum, ac vulgatam μένε καὶ γῆρας propter brevem syllabam. Edidit igitur μένε καὶ γήρασκ'. *Subauditur talis sententia*, inquit, καὶ τότε θρηνήσεις. Matthiæ ut vulgo. Plura ad v. sequentem.

1364. ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.] Miror viros doctos, qui v. superiorem metri caussa sollicitarunt, facillimam hujus v. emendationem prætermisisse, Φεῦ τέκνα φίλτατα. Ita noster paullo ante v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. Sophocles etiam Ant. 1299. φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία. φεῦ τέκνον. Apud Æschylum Prom. 98. αἲ αἲ pro φεῦ φεῦ omnes edd. ante Porsonum. Sed vulgatam defendere videtur simile violatæ συναφείας exemplum apud Euripidem El. 1333. ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου. ΗΛ. Ὦ χαῖρε πόλις, χαίρετε δ' ὑμεῖς Πολλά, πολιτίδες. De formula ὦ χαῖρε dixit Porsonus ad Or. 470. Quinquies etiam in una fabula συνάφειαν propter mutatam personam violavit Sophocles. Vide Œd. C. 139. 143. 170. 173. 1757. Idem Ant. 931. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Quod reposuit Brunckius, βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει, vulgatam, si sana est, corrumpit, si corrupta est, vitium non tollit. Multa hujus licentiæ exempla collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 80, 1, 2. sed fere omnia falsa. Nostrum locum prætermisit.

1365. Κἄπειτ' ἔκτας;] Tres Rom. Par. B. Flor. A. 10, 15. et 2. sec. Haun. ἔκτανες, unde non male legeretur ἔκανες, nisi æque bene impressi ἔκτας.

Ibid. Πημαίνουσα σέ.] Tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Vict. Lasc. Par. omnes, Mag. σέ γε πημαίνουσ' (Rom. Par. B. πημαίνουσα), quod admisit Musgravius.

1366, 1367. Αἶ αἶ, φιλίου χρῄζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.] Rom. C. αἶ. αἶ. φιλίου. Rom. A. B. Par. A. B. Flor.

15. Haun. ὤμοι φιλίου, quod admisit Brunckius. Edidit quidem ᾤ μοι, sed suspicor codicem cum Romanis consentire. Vulgatam revocavit Porsonus. Rom. A. supra scriptum habet γρ. αἶ αἶ φίλου.

Ibid. Dixit noster Phœn. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι. Quo exemplo usus, genitivo στόματος bellum indixit Brunckius, cujus verba sunt: *Nimis verecundum fuisse me pœnitet: corruptclam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poëta:* ᾤ μοι· φίλια χρῄζω σώματα Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Addit alteram conjecturam, φίλια στόματα χρῄζω, priorem tamen præfert. Respondet Porsonus, genitivum στόματος a χρῄζω pendere, constructionem autem esse, χρῄζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Cujus duo exempla attulit. Euripides Hipp. 1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. Herodotus V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1371. Οὐκ ἔστι. μάτην λόγος ἔῤῥιπται.] Rom. C. Flor. A. 2, 10. Lasc. μάτην λόγος. Rom. A. B. Par. A. μάτην δ' ἔπος. In Rom. A. supra scriptum λόγος. Par. B. D. Flor. 15. Haun. μάτην ἔπος, quod admisit Musgravius. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει, Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 232. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔῤῥιψας ἔπος; Hec. 334. Ὦ θύγατερ, οὑμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα Φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hinc fortasse legendum apud Æschylum Prom. 931. Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδε ῥίπτων ἔπη; Vulgo τοιάδ' ἐκρίπτων.

1372. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεσθ'] Tres Rom. ut vulgo ἀκούεις. Sed in A. supra scriptum γρ. ὁρᾷς, et sic legunt Flor. A. 10. Noster Hipp. 1363. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς; Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, etc. Hinc in Medeam manavit ὁρᾷς. Par. B. Ζεῦ τάδ' ἀκούεις. γρ. ἰὼ Ζεῦ τάδ' ἀκούεις.

Ibid. Rom. C. Flor. 2, 10. ἀπελαυνόμεσθ'. Rom. A. B. Par. B. Flor. 15. ἀπελαυνόμεσθα. Bentleius ad Phalarin p. 142. ἀπελαυνόμεθ', quod admisit Musgravius. Haun. ἀπελαυνόμεθα.

1375. ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,] Lasc. ἀλλ' ὁππόσον γοῦν. Dedi ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν, quod valet ἀλλ' οὖν ὁπόσον γε. Sophocles Ant. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς σε τοῦτο μηδενὶ Τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

1376. τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω,] Tres Rom. Flor. A. 2, 10, 15. Vict. Haun. Lasc. Par. omnes, Mag. τάδε καὶ θρῆνω, quod admisit Musgravius. Sophocles Ant. 948. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ, Καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. Trach. 1279. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. Κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς. Euripides Suppl. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, Μέρος καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. Tro. 1279. πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς δ' ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς Δούλας (malim δούλους). ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ. Καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι. In his omnibus alterum καὶ omisit Aldus.

1377. μαρτυρόμενος δαίμονας] Rom. A. ante corr. C. Par. B. μαρτυρόμενος. Rom. A. a corr. B. Flor. 10. μαρτυράμενος. Flor. A. μαρτυρήμενος.

1377, 1378, 1379. ὥς μοι Τέκνα κτείνασ᾽, ἀποκωλύεις Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,] Rom. C. Flor. 2, 10. Lasc. τέκνα κτείνασ᾽. Rom. A. B. Par. A. B. D. Flor. 15. Haun. τέκν᾽ ἀποκτείνασ᾽, quod admisit Brunckius.

1380, 1381. οὓς μήποτ᾽ ἐγὼ φύσας ὤφελον Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.] Tres Rom. Par. B. ὤφελον. Sed Rom. A. ante corr. ὄφελον. Cujusmodi varietates sunt ὄλοντο v. 1103. ὄλεσθε v. 1331. Deinde tres Rom. Par. B. πρὸς σοῦ φθιμένους ut vulgo. Lasc. πρὸς σοῦ φθινομένους, quod eodem redit. Metro laboranti alii aliter succurrunt. Bentleius ad Phalarin p. 142. ὄφελον, quod probat Heathius. Musgravius ex conjectura edidit ἐκ σοῦ, quod retinuerunt Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiæ vulgatam revocavit. Harum conjecturarum melior est ὄφελον. Quis enim sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librariorum errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi fuisse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum contra Musgravii conjecturam a metro duci potest. Rarissima apud Euripidem dipodiæ anapæsticæ forma dactylus spondeo vel anapæsto subjectus, ut ad μείζους ἤλυθον v. 1051. monui. Miror Brunckium, qui tragicos etiam in senariis augmentum metri caussa nonnunquam abjicere statuit, Musgravii scripturæ lenissimam Bentleii conjecturam non prætulisse. Nemo enim ignorat, majorem in anapæsticis quam in senariis licentiam concessam esse. In Brunckii editione legitur apud Æschylum Pers. 911. (918.) εἴθ᾽ ὤφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ᾽ ἀνδρῶν Τῶν οἰχομένων Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Quæ scriptura si ceteroqui recte se habet, haud dubie reponendum ὄφελε e Turnebiana. Quod reposuit Blomfieldius, ὤφελες, ὦ Ζεῦ, sola ejus conjectura nititur. Alterum augmenti in hoc metro omissi exemplum præbet Æschylus Ag. 1560. Οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν Τοῦτο. πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. Καὶ καταθάψομεν etc. Sed neque hunc locum sanum agnoscunt omnes. Apud Euripidem legitur Iph. A. 46. σῇ γάρ μ᾽ ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως Πέμπεν φερνὴν, Συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Ubi πέμπει reponendum monuerunt viri docti. Melius exemplum præbent ejus Cretenses Fragm. ii. 10. ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν. Quæ verba in legitimo systemate anapæstico leguntur. Si neque ὤφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit, quin aliquid exciderit. Non indignum esset Euripide, οὓς μήποτ᾽ ἐγὼ φύσας ὁ τάλας Ὤφελον ὅσσοις Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est, quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est, quid re vera scripserit conjicere.

1382. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.] Rom. A. ante corr. Ζεῦ. Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides.

1383. πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.] Hic versus cum duobus sequentibus leguntur apud Stobæum tit. CXI. p. 581. [Vol. III. p. 407.] Trincavellus et Gesnerus πόλλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.

1385. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.] Aldus εὗρεν etiam Alc. 1165. Andr. 1288. Bacch. 1389. Sed εὗρε Hel. 1707. Nostro loco tres Rom. tres Flor. Haun. Lasc. Par. A. B. Stobæus, εὗρε, quod admisit Brunckius.

1386. τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.] Rom. C. Par. B. τόδε πρᾶγμα. Rom. A. B. Haun. τόδε τὸ πρᾶγμα.

Ibid. Par. B. D. in fine addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα τῶν Διδύμου.

COLLATIO NUMERORUM

PRÆCIPUARUM EDITIONUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
10	10	10	10	10	418	423	418	420	410
20	20	20	20	20	432	437	431	430	420
30	30	30	30	30	443	448	443	440	430
40	40	40	40	40	452	457	453	449	440
51	51	50	51	50	462	467	463	459	450
61	61	60	61	60	473	478	473	470	460
71	71	70	71	70	483	488	483	480	470
81	81	80	81	80	493	498	493	490	480
91	91	90	91	90	503	508	503	500	490
101	101	100	101	100	513	518	513	510	500
111	112	111	112	110	523	528	523	520	510
121	122	121	122	120	533	538	533	530	520
131	132	131	132	130	543	548	543	540	530
142	143	142	143	140	553	558	553	550	540
151	153	152	153	150	563	568	563	560	550
163	165	164	165	160	573	578	573	570	560
173	175	174	175	170	583	588	583	580	570
183	187	186	187	180	593	598	593	590	580
193	197	196	197	190	603	608	603	600	590
203	207	206	207	200	613	618	613	610	600
215	219	217	218	210	623	628	623	620	610
225	229	227	228	220	635	640	634	632	620
235	239	237	238	230	647	652	645	644	630
245	249	247	248	240	657	662	655	652	640
255	259	257	258	250	667	672	665	662	650
265	269	267	268	260	677	682	675	672	660
275	279	277	278	270	687	692	685	682	670
285	289	287	288	280	697	702	695	692	680
295	300	297	299	290	707	712	705	702	690
306	310	307	310	300	717	722	715	712	700
316	320	317	320	310	727	732	725	722	710
326	330	327	330	320	737	742	735	732	720
336	340	337	340	330	747	752	745	742	730
346	350	347	350	340	757	762	755	752	740
356	360	357	360	350	767	772	765	762	750
366	370	367	370	360	777	782	775	772	760
376	380	377	380	370	788	793	784	783	770
386	391	387	390	380	798	803	794	793	780
396	401	397	400	390	808	813	804	803	790
406	411	407	410	400	818	823	814	813	800

COLLATIO NUMERORUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
831	836	827	825	810	1141	1150	1138	1131	1110
846	851	842	835	820	1151	1160	1148	1141	1120
859	864	855	848	830	1161	1170	1158	1151	1130
870	875	866	859	840	1171	1180	1168	1161	1140
880	885	876	869	850	1181	1190	1178	1171	1150
890	895	886	879	860	1191	1200	1188	1181	1160
900	905	896	889	870	1201	1210	1198	1191	1170
910	915	906	899	880	1211	1220	1208	1201	1180
920	925	916	909	890	1221	1230	1218	1211	1190
930	935	926	919	900	1231	1240	1228	1221	1200
940	945	936	929	910	1243	1252	1238	1233	1210
950	955	946	939	920	1253	1263	1249	1243	1220
960	965	956	949	930	1263	1274	1260	1253	1230
970	975	966	959	940	1273	1284	1270	1263	1240
980	985	976	969	950	1283	1294	1280	1273	1250
991	996	987	980	960	1293	1304	1290	1283	1260
1002	1007	998	989	970	1303	1314	1300	1293	1270
1012	1019	1008	1001	980	1313	1324	1310	1303	1280
1022	1029	1018	1011	990	1323	1334	1320	1313	1290
1032	1039	1028	1021	1000	1333	1344	1330	1323	1300
1042	1049	1038	1031	1010	1343	1354	1340	1333	1310
1052	1059	1048	1041	1020	1353	1364	1350	1343	1320
1062	1070	1058	1051	1030	1363	1374	1360	1353	1330
1072	1080	1068	1061	1040	1373	1384	1370	1363	1340
1082	1090	1078	1071	1050	1383	1394	1380	1373	1350
1092	1100	1088	1081	1060	1393	1404	1390	1383	1360
1102	1110	1098	1091	1070	1403	1414	1400	1393	1370
1111	1120	1108	1101	1080	1413	1424	1410	1403	1380
1121	1130	1118	1111	1090	1419	1430	1416	1409	1386
1131	1140	1128	1121	1100					

GODOFREDI HERMANNI
ANNOTATIONES
AD MEDEAM AB ELMSLEIO EDITAM.

PARS I.

(Diar. Classic. Fasc. XXXVIII. p. 267.)

P. ELMSLEIUS, vir ingenii doctrinæque laude florentissimus, quum jam a. 1815 adnotationes in Medeam edidisset, nunc etiam textum exhibuit, adjuncto commentario, qui præter illas adnotationes hic illic auctas mutatasque etiam alias novas contineret. Propositum erat ei, ut, quum duplex editoris officium sit, alterum emendandi scriptoris, alterum interpretandi, interpretationem potissimum, quam Porsonus fere totam neglexisset, adnotationibus suis consectaretur: in qua re quum Valckenarii Marklandique exemplum sibi imitandum sumpsisset, concessum sibi existimavit, quod et illi et alii fecissent, ut occasione data vel locos alios, quam de quibus ageretur, corrigeret atque explanaret, vel quidquid non nimis ab instituto alienum videretur, adjiceret. Præsidia ad emendationem poëtæ habuit nonnulla, quibus aut caruit, aut non usus est Porsonus, codices quinque Vaticanos, totidem Parisinos, aliosque libros, quorum accurata descriptio subjecta est præfationi. Adnotatione fere omni jam typis descripta, scholia ad eum perlata sunt, quæ A. Matthiæ edidit: ex quibus quum intellexisset, partem telæ sibi retexendam esse, aliis negotiis præpeditus, id se alio fortassis tempore facturum ait. De hac igitur editione sententiam nostram dicere sic decrevimus, ut quum universe, quid nobis de P. Elmsleii opera videretur, exponeremus, tum judicium nostrum exemplis, quantum quidem in hac, quæ nobis concessa esset, spatii brevitate fieri posset, confirmaremus.

Ac laudamus diligentiam, qua Editor diversitatem scripturæ etiam in minutissimis rebus indicavit; qui ut molestissimus labor sit ei, qui eum in se recepit, at utilissimus sæpe est utentibus eo. Laudamus etiam curam in explicatione verborum et rerum grammaticarum adhibitam, gratique accipimus emendationes aliorum quam Medeæ locorum copiosissimas. Non diffitemur tamen, universam hanc rationem adnotationum, licet illustrissimorum virorum exemplis monstratam, non ex omni parte nobis probari, ut quibus interpres ea tantum videatur afferre debere, quæ ad id ipsum, ut intelligatur scriptor, aliquid conferant. Ea sunt autem, primo verborum significationes et constructionum rationes, deinde mens et sententia scriptoris, ad quam, in poeta potissimum, etiam illud pertinet, ut quæ apte, venuste, graviter dicta sint, vel etiam quæ incommode, ostendantur; tum historiarum omnisque rei antiquariæ explanatio; denique judicium de toto opere, ejusque compositione, ac virtutibus vitiisve. Non requirimus, ut quis hæc simul omnia complectatur: immo bene scimus, alias alio fine institui scriptorum editiones: sed quemcumque quis sibi finem proposuerit, ad eum quæ non pertinent, omittenda potius, etiam si utilissima sint, censemus. Nihil enim nisi morantur lectorem, quem consentaneum est intelligendi scriptoris caussa commentarios legere. Nunc si de rebus alienis in commentariis scriptum est, non tam hi scriptoris caussa facti esse, quam scriptor, ut commentarius scribi potuerit, editus videtur. Quamobrem nostra quidem sententia hujusmodi res alienæ, aut iis locis, in quibus apte afferuntur, reservandæ, aut peculiari aliquo variarum observationum libello comprehendendæ sunt. Locis enim non suis positæ onerant commentarios, et pro elegantia, qua aliter placituri essent, molestos eos ad legendum reddunt. Vellemus Elmsleius hac in re Porsonum imitatus esset, qui quum plurima dare posset, tamen ea tantum, quæ ad rem pertinerent, afferenda judicavit: unde quis est, qui ejus adnotationes non maxima cum voluptate legat? Numeramus autem in his, quæ nobis aliena videntur, etiam aliquot obiter allatas emendationes, quæ partim quod brevissime indicatæ sunt, lectori rationes requirenti molestiam creant, partim ex tempore fusæ videntur, ut p. 255. ubi Æschyli locum in Choephoris parum pensitata conjectura tentatum videmus. Præter illa vero, quæ aliena sunt et nihil ad rem faciunt, haud pauca sunt in Elmsleii commentario, quæ propterea mallemus omissa esse, quia pervulgata sunt, et nemini ignota: qualia multis exemplis communiri quid opus est?

Contra sunt etiam, quæ omissa ægre feramus. Nam quum totus fere commentarius in rebus grammaticis versetur, quas quidem opinamur propterea afferri, ut mens scriptoris intelligatur, id ipsum Editor doctissimus aliquanto, quam debebat, minus curasse nobis videtur. Neque enim dubitamus, si id potius egisset, ut sententiam scriptoris in quoque loco diligenter explanaret, nonnulla eum additurum fuisse, quæ non dixit, aut aliter quam dixit, propositurum. Hæc autem sententiarum in quoque loco diligens consideratio, quam sæpius ab eo neglectam videmus, monet, ut de eo dicamus, in quo omnium maxime a viro præstantissimo dissentimus. Quamquam enim maximopere laudandam putamus sagacitatem illam ac diligentiam, qua ad res grammaticas, quæ alicui dubitationi possint obnoxiæ esse, attendere solet: tamen rationem illam, qua in inveniendis et constituendis regulis grammaticis uti consuevit, nullo pacto probamus, immo, ut libere profiteamur, tanto censemus damnosiorem et perniciosiorem esse, quod jam esse quosdam videmus, qui quod non ita pridem in Porsono faciebant, ut, quidquid is dixisset, ipsa veritate verius haberent, id nunc idem in Elmsleio facere incipiant. Leges habere Græcam linguam quis negabit? At non minus certum est, nullam esse linguam, quæ liberior sit et majorem in formandis vel ipsis verbis vel eorum constructionibus varietatem admittat. Quo major iis, qui hanc tam infinitam copiam explicare student, cautio adhibenda est, ne regulas confingant, quas mox appareat non satis certo fundamento niti. Sed, ut ingenue fateamur, videtur nobis vir doctissimus prorsus vestigia sequi Atticistarum, quos constat exiguo numero exemplorum adductos regulas condidisse, quas postea diligentior pervestigatio aut plane falsas, aut certis tantum conditionibus veras esse intellexit: ut dubitemus, an non satis exploratum habeat, quid sit illud, quod regulam dicimus: quæ non est fortuita aliquot exemplorum consensio, sed necessaria parilitas. Atqui necessarium nihil est, nisi quod habet certam rationem, quare sic sit, ut est, neque aliter. Hæc ratio in rebus grammaticis pro diversa earum natura diversa est. Est autem triplex: prima, quæ solo usu continetur: eaque in his tantum rebus locum habet, in quibus, cur quid ita sit, nulla omnino præter experientiam caussa inveniri potest, ut cur *ναὶ* non significet *οὔ*; secunda, quum quale quid sit, ex eo cognoscendum est, quod alia linguæ lex, unde illud pendet, verum aut falsum esse docet: cujusmodi est *ἀμπλακεῖν* et *ἀμπλάκημα* dixisse Græcos, ubi prima syllaba longa est. Nam quod Elmsleio p. 270. una cum aliis placet, etiam producta prima syllaba *ἀπλακεῖν* et *ἀπλάκημα* dictum esse, id nulla auctoritas vincet, ne barbarum, et non minus barbarum esse contendamus, quam si quis nobis *ἀβλὺν* et *ἀβροσίαν* vellet obtrudere. Tertia denique ratio, quæ in significationibus maxime vocabulorum et varia constructionum potestate cernitur, ea est, quæ fontem habet justum quum ipsorum vocabulorum interpretationem, tum accuratam locorum, in quibus inveniuntur, contemplationem, unde apparere necesse est, cur quid aut nequeat dici, aut posse dici censendum sit. Hoc enim nisi quis doceat, ne centena quidem exempla unum, quod illis repugnet, convellere poterunt. Ad hæc igitur quum Elmsleius non satis attendisse videatur, non est mirum, multas ab eo regulas afferri, quas certo scimus ipsum aliquando improbaturum esse.

Sed convertamus nos ad singula, ut, quæ diximus, exemplis comprobemus. Afferemus autem talia potissimum, in quibus dissentimus ab Editore clarissimo, non quo reprehendere velimus virum, quem maximi facimus, sed quia censuram, quæ nihil aliud quam liber ipse, cujus ea censura est, contineat, inutilem esse existimamus. Sed ne hinc illinc decerpendo cupide quæsivisse dissentiendi materiam videamur, consistemus in adnotationibus ad argumentum fabulæ ejusque prologum.

Incipit liber doctis observationibus ad argumentum Medeæ a scholiastis scriptum. In his illud mirati sumus, quod vir doctissimus p. 235. ubi, quod in scholiis ad v. 20. de Medea scriptum est, affert, *ὅτι δὲ ἐβασίλευσε Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης, λέγων οὕτως· οὐδὲ κατ᾽ εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος Θράνου Λεχαίου τ᾽ ἄνασσε*, non modo non adnotavit, quæ Eumelus narraverat, ex eo scriptore relata esse a Pausania II. 3, 8. quin partem ipsorum Eumeli de hac re versuum exstare apud schol. Pind. Ol. XIII. 75. Tzetzen ad Lycophr. 174. qui eos etiam ad v. 1024. respicit, et in Catal. Bibl. Matrit. p. 263. tractatosque esse ab Ruhnkenio Ep. crit. II. p. 221. s. sed etiam quod Simonidis verba sic scribenda esse conjecit, *Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ᾽ ἵκετ᾽ ἐς Μαγνησίαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Λεχαίου τ᾽ ἄνασσε.* Ingeniosam esse hanc conjecturam quis neget? Sed quis non etiam fateatur audaciorem esse, quam ut ita scripsisse Simonidem credibile sit? Nos quidem etsi scimus quam periculosum sit, tam brevia fragmenta, si gravius corrupta sint, emendare, tamen ita potius scripsisse Simonidem conjicimus: *ὁ δὲ χαρεὶς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν, ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συννάστιος, Θράνου Λεχαίου τ᾽ ἄνασσε.* Thrani nomen ignotum geographis.

Quæ mox p. 236. dicit Elmsleius, scribendum esse in argumento Medeæ, *τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας*, in hoc, ut in omnibus iis, quæ accurate de hac re disseruit, neminem fore putamus, qui ab eo dissentiat.

P. 237. Observat ad verba scholiastæ *παῤ οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα*, Scaligerum scribere *παρ᾽ οὐδενὶ*, ut in argumento Orestis legitur. Dein, " nostro loco," inquit, " exspectasses, *παρὰ Νεόφρονι* " *κεῖται ἡ μυθοποιΐα*:" similiaque affert ex argumento Baccharum et Philoctetæ. Non inutile fuisset admonere, illud *παῤ οὐδετέρῳ* de Æschylo et Sophocle intelligendum esse. Nam qui ista argumenta scripsit, Thomas M. sive alius supparis ævi grammaticus, eos tantum, qui adhuc superstites sunt, tres tragicos norat. De horum duobus ergo illud *παρ᾽ οὐδετέρῳ* intelligendum: ac vereor ne idem etiam in Orestis argumento reponendum sit.

Quæ sequitur pagina, ea quum alia recte exposuit vir doctissimus, tum illud, has quattuor Euripidis fabulas, Medeam, Hippolytum, Alcestidem, Heraclidas, cæteris antiquiores videri, quod numeros haberent severiores et puriores, quam reliquæ, quarum aliæ alias negligentia superent, ut Orestes Hecubam. In subjecta adnotatione, " melius," inquit, " de ea re judicare possemus, si " pauciores essent Euripidis tragœdiæ, quarum ætas nobis pror- " sus ignota esset." Nobis quidem minime dubia videtur hæc ratio tempora tragœdiarum ex scribendi incuria constituendi. Nam nos, qui hoc primi observavimus, quum ante hos XII. annos, caussam tantæ tragœdiarum dissimilitudinis cognoscere cupientes, omnes, quæ hodie exstant, Græcorum tragœdias intra paucos dies in id unum intenti perlegeremus, ad singulas, quæ melior, quæ pejor videretur, adnotavimus: quæ judicia quum deinde conferremus cum historicis, quæ quidem in promptu essent, argumentis, nullam vidimus negligenter scriptam fabulam priorem esse Olympiade LXXXIX. nullam autem accurate scriptam ea Olympiade posteriorem, sed quo quæque recentior esset illo tempore, eo plura et majora continere incuriæ documenta. Unde jure nobis videmur collegisse, etiam de illarum tragœdiarum temporibus judicari posse, quæ quando editæ essent aliunde non constaret. Neque ad hunc usque diem quidquam se nobis obtulit, quo non confirmari eam opinionem animadverterimus. Et illas quidem quattuor, quas Elmsleius nominavit fabulas, in nostris quoque Adversariis ut antiquæ et puræ notatæ sunt. Nec minus de Hecuba et Oreste cum eo consentimus. Meminerint vero lectores, caute in hoc genere procedendum esse in iis fabulis, quæ cæteroquin puræ, hic illic tantum negligenter scriptæ videntur, ut Alcestis, quam putamus bis editam esse, et iterum quidem eo tempore, quo jam irrepserat ista incuria.

Ingeniose deinde disputat Elmsleius de eo, quod in argumentis adnotari solet, οὐ σώζεται, deque numero fabularum Euripidis. Sed redeunt hæc ad conjecturas, in quibus multa non possunt non incerta manere. Unum notabimus, in quo, licet non omnino sua culpa, erravit vir doctissimus. Nam quod in vita Æschyli scriptum est, fecisse Æschylum δράματα σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε, sic putat intelligendum esse, non amplius quinque servatas fuisse satyricas fabulas. At de tam exiguo numero non ita dubitanter loquutus esset scriptor iste. Vexavit et fefellit hic locus etiam Boeckhium in libro, quem scripsit de tragicis Græcis, p. 27. Longe aliud quid, sed illud aperte verum duo codices, quos ipsi inspeximus, præbent: καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφίβολα πέντε.

Ad titulum Medeæ docte disseruit Elmsleius de versibus quibusdam, qui ex Medea Euripidis citantur, quum tamen non exstent in ea fabula; affertque quum alia utilia, tum illud, et veteribus sæpe accidisse, et recentioribus, ut alios ac volebant auctores librosve nominarent. Et ita lusit casus, ut ipsi id in ea adnotatione accideret, p. 74. [primæ editionis,] Aristophanem pro Euripide dicenti.

Veniamus vero ad ipsum Euripidis textum. Et statim ad v. 2. ubi Ξυμπληγάδας cum Brunckio edidit, de illo ξὺν ubicumque metrum ferat reponendo pauca affert, adjecta longa enumeratione locorum Medeæ, in quibus Aldus et Lascaris vel ξὺν vel σὺν exhibuerint. Vellemus nos quidem magnopere, desinerent critici talia contra libros mutare. Tragicos sibi in hac re non constitisse, nec regulam aliquam, sed quod in quoque loco auribus magis blandiretur, vel usitatius esset, sequutos esse, ut metrum, ita rei ipsius natura docet. Similia in Virgilio adnotavit A. Gellius. Omnino autem cogitare debemus, multo facilius hujusmodi constantiam in Thucydidem, quam in tragicos cadere, siquidem hic uno utitur dicendi genere, quod illo tempore in usu erat, tragici autem dictionem usurpant ex patrii sermonis certo temperamento atque epicorum et lyricorum usu compositam, in qua multa sunt, quæ eo ipso, quod non sunt Attica, poetica habentur. Quis hodie a poetis exigat, ut hujusmodi in rebus sibi constent? Et tamen antiquos illos, ut morosi ludimagistri pueros, castigamus, quod quæ nos scilicet eos observasse volumus non observarint. Simile præceptum est de præpositione ἐς et εἰς, de qua dixit Elmsleius ad v. 55. quo in genere utilius fuerat, quærere, quibus in formulis altera forma magis usitata fuisset, quam constantiam poetæ obtrudere nimis profecto dubiam. Vellemus vir doctissimus in his tam recto et prudenti judicio usus esset, ut ad v. 88. ubi egregie de usu formarum communium et poeticarum disseruit.

Ad v. 4. 5. hæc scripta legimus: “*Mallem* μήτ' ἐρετμῶσαι, inquit “ Brunckius. Male. Μήτε post μὴ vel μηδὲ solœcum est. Negant “ hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad “ Sophoclis Aj. 423. (428.) Reisigius in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiæ Gram. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. καὶ μηδὲ “ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ. Ubi μήτε οἴκτῳ habent omnes “ fere codices scripti, et primæ quattuor editiones. Sed hujusmodi “ errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad “ v. 1213. 1323.” In Thucydidis loco μήτε scribendum esse, non est dubium. In censuris Edinburgensibus, quarum auctoritatem Elmsleius ad Ajacis locum affert, quid aut a quo scriptum sit, nescimus: sed idem est, proferre falsam regulam, et prolatam sequi. Putamus autem luculentissime in hoc exemplo ostendi posse, quid sit illud, quod supra in P. Elmsleii regulis grammaticis reprehendimus. Solœcum est, inquit, οὔτε post οὐ, μήτε post μή. Nihil continet hæc regula, quod non pridem notum fuerit omnibus, qui Græca bene didicerant. Satis habeo Im. Bekkerum commemorare, qui multa hujus generis vitia in Theognide sustulit. Nec profecto Elmsleium quisquam vituperabit, si idem fecit. At quod id propter regulam facit, quæ falsa est, id vero non possumus non improbare. Dupliciter autem falsa est ista regula. Nam primo, si post οὐ et μὴ non potest οὔτε et μήτε dici, potest autem οὐδὲ et μηδὲ, luce clarius est caussam hujus rei non esse in prægresso isto οὐ vel μὴ, sed in diversa significatione particularum οὔτε et οὐδὲ, μήτε et μηδέ. Deinde etiam si non præcessit οὐ vel μὴ, non οὔτε et μήτε, sed οὐδὲ et μηδὲ dicitur: ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν· Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει. Et mirandum sit, a F. A. Wolfio in Odyss. β'. 82. servatam esse vulgatam scripturam, quæ aperte falsa est: ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν: compara Iliad. δ'. 22. 429. θ'. 459. Itaque nullo modo propter prægressum οὐ vel μὴ, sed propter suam ipsarum naturam particulæ οὔτε et μήτε certis in locis poni nequeunt. Hoc ergo ostendendum erat, quæ esset illa harum particularum natura, quæ eas non ubique poni pateretur; non autem ratio afferenda, quæ neque esset ulla, nec posset esse. Falsa vero regulæ ratio hoc duplex damnum affert, quod neque intelligi potest regula, et transfertur ad ea, ad quæ adhiberi non potest. Quod si οὐ et μὴ non sunt in caussa, quare οὔτε et μήτε sequi nequeat, quomodo vincet vir doctissimus, nusquam eas particulas jungi posse? Sed ne hanc quæstionem ita in suspenso relinquamus, age, ipsi paucis hunc locum grammatices explicemus.

Apertum est autem, rem omnem a vi particularum τὲ et δὲ repetendam esse. Καὶ particula est conjunctiva; τὲ adjunctiva; δὲ disjunctiva. Ἐγὼ καὶ σὺ πορευόμεθα est, *ego et tu imus:* quo indicatur conjunctos ire duos, et instar unius habendos esse, i. e. unum par. Ita dicitur *Castor et Pollux*, i. e. Dioscuri. Ἐγὼ σύ τε πορευόμεθα est *ego tuque imus;* quod qui dicit, se ire significat, altero comitante quidem, sed ita, ut, etiam si non comitaretur, ipse nihilominus iturus esset. Sic dicitur *Senatus Populusque Romanus:* non enim conjuncti in unam communitatem intelliguntur, sed senatum censuisse, idque populum deinde approbavisse. Nemo vero dicet ἐγὼ σὺ δὲ πορευόμεθα, quia disjunctiva particula repugnat, ubi quid a conjunctis fieri dicendum est. Contra recte dictum est, ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι: nam quum commune sit hoc, quod multum est, disjungitur id in diversas sibique oppositas partes, miseriam et scientiam. Apparet autem inepte dicturum, qui si miseriam et sapientiam conjunctas dicere vellet, ita diceret, πολλὰ τάλαινα, πολλά τε σοφή: non enim sapientiam adjungeret miseriæ, sed copiæ notionem eidem notioni adnecteret, quod absurdum est. Quare semper in hujusmodi repetitione ejusdem notionis, aliud, quo in diversas partes disjungatur, additum habentis, δὲ usurpari videmus, quum quidem illa notio pro communi partium nota est. Aliter minime. Sic quod apud Homerum est, πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον, si communem voles notionem esse multitudinis, dicendum erit, πολλὰ ἄναντα, πολλὰ δὲ κάταντα, πολλὰ δὲ πάραντα, πολλὰ δὲ δόχμια; sin minus, necessario dices, πολλὰ ἄναντα, κάταντά τε πολλὰ, πάραντά τε πολλὰ, δόχμιά τε πολλά. Redeamus nunc ad οὔτε et μήτε. Atque apparebit jam, opinor, non eas particulas omnino, sed certa tantum conditione non posse post οὐ et μὴ poni. Etenim ubi conjuncta in unum cogitari volumus, quorum communis sit negatio, diversa autem ea, quæ negantur, ibi necessario οὐδὲ et μηδὲ dicendum est. Absurdum foret enim, negationem cum negatione, i. e. idem secum ipso in unum conjungi. Dividi vero in partes, quod unum est, recte potest: cui rei inservit disjunctiva particula δέ. Fac enim vel maxime natura sua conjuncta esse, quæ sic enunciantur, e. c. hoc Theognidis v. 425. πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· aut illud ejusdem v. 1214. ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη, οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· tamen ineptum quid et absurdum habebis ubi μήτε et οὔτε posueris, idque tanto magis, quo illa sunt magis similia. Hoc enim dices: *optimum est, na-*

tum non esse, prætereaque lucem non videre: non adest servitus, prætereaque non vendunt nos. Clare intelligetur discrimen, ubi copulam ab negatione removeris. Recte enim jam dices, μὴ φῦναι, μὴ ἐσιδεῖν τε αὐγὰς ἡλίου· οὐκ ἔπι δουλοσύνη, οὐ περνᾶσί τε ἡμᾶς. Ut hic ineptum foret δὲ, quia hæc adjuncta sibi, non disjuncta sunt, ita ineptum est οὔτε et μήτε, quia adjungit idem eidem. Nam illud est, *aio non servire et non vendi;* hoc autem, *nego servitutem et nego venditionem*, quod est discreta seorsim negantis, non conjuncta negantis simul. Similis ratio est, ubi nulla negatio præcessit. Nam quum negativa sententia natura sua opposita sit sententiæ affirmativæ, non potest conjungi cum ea, sed disjungenda est. Remove particulam τε a negatione, quo facto habebis duas affirmativas sententias, et recte ea utere: ut in illis Homericis, quæ supra attulimus: ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐκ ἔβαλόν τέ μιν· Θάρσει, μὴ τάρβει τε. Utrumque recte dices etiam sic, καὶ οὐκ ἔβαλόν μιν· καὶ μὴ τάρβει. Tantumdem est enim atque ἥμαρτόν τε, εὔθυμος ἴσθι. Sed pone δὲ in sententia affirmativa, et senties repugnare: ἔγχος ἠΐχθη ἐτώσιον, ἥμαρτον δέ· θάρσει, μὴ τάρβει δέ. Eadem vero ratione, qua negativa sententia affirmativæ opposita δὲ requirit, etiam affirmativa, si negativæ opponitur, hanc sibi particulam vindicat: οὐκ ἔτυχον, ἥμαρτον δέ· μὴ τάρβει, θάρσει δέ.

Hactenus quæ attulimus, iis hoc nos putamus effecisse, ut regulam istam non ita exprimi debuisse appareat, οὔτε et μήτε non post οὐ et μὴ poni. Jam vero ostendamus, etiam eo falsam esse eam regulam, quod negat fieri, quæ est ubi recte fiant. Nolo talia commemorare, quale hoc Theognidis est v. 535. οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν, Ἀλλ' αἰεὶ σκολίη, καὐχένα λοξὸν ἔχει· Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος, Οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον: quamquam hæc quoque regulæ isti repugnant. Sed utar aliis. Est autem hæc duplex ratio. Ac primo recte ponitur οὔτε et μήτε post οὐ et μὴ, ubi οὐ et μὴ pro οὔτε et μήτε dictum est. In hujusmodi enim locis non additur negatio negationi, sed una negatio distinguitur in partes. Οὔτε ἀνὴρ, οὔτε γυνὴ nemo negabit recte dici. Οὐκ ἀνὴρ, οὔτε γυνὴ, si hæc conjuncta cogitari volumus, perperam dici, ex iis, quæ supra disputavimus, sequitur. At idem ubi sic dicitur, ut οὐ pro οὔτε sit, quod quum fit, aliter pronunciari hæc verba debent, quam quum dicitur οὐκ ἀνὴρ, οὐδὲ γυνὴ, recte junguntur istæ particulæ. Quis nescit illud: ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα? Illa, οὐδὲ φυὴν, ad οὐ δέμας, adjecta sunt cum oppositione quadam: hæc vero, οὐ δέμας, οὔτε φρένας, οὔτε ἔργα, distinguuntur ut partes, quarum communis est negatio. Æschylus Pers. 586. τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκ ἔτι περσονομοῦνται. Οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσιν δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις, Οὔτ' ἐς γᾶν προπιτνοῦντες ἄρξονται· Heathius (jam hic enim regulam istam norat) scribi volebat οὐδ' ἐς γᾶν, quod in nullo libro est. Homerus Od. δ. 566. οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε πότ' ὄμβρος: quod Josephus de B. J. II. 8. p. 165. apte citatus a Windeto, cujus notitiam debemus doctissimo Barkero in Recreationibus Classicis p. 348. ex illo ipso Homeri loco ita expressit: χῶρον οὔτε ὄμβροις, οὔτε νιφετοῖς, οὔτε καύμασι βαρυνόμενον. Odyss. ι. 136. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Ac ponitur etiam οὔτε et μήτε omisso οὐ vel μὴ, quod quidem pro οὔτε et μήτε sit. Æschylus Choeph. 292. δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά. Isæus de Philoctemonis hered. p. 132. ed. Reisk. παραδοῦναι οὔτε λαβεῖν ἠθέλησαν. Et p. 147. ἐκεῖ μὲν γάρ ἐστι, νόθῳ μήτε νόθῃ εἶναι ἀγχιστείαν μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων. Sic scribendum videtur pro μηδὲ νόθῃ. Admodum libere enim particulas hujusmodi tractat lingua Græcorum. In his quidem particulis rariora sunt hæc, alterum οὔτε plane omissum apud Æschylum Eumen. 502. vel ὡς δ' αὔτως pro eo positum apud Theognidem v. 1159. 1270. At δὲ quidem sæpius infertur, ut Iliad. η. 33. Intelliget jam, ut opinor, vir doctissimus, cur in Ajacis loco, quem in adnotatione sua attigit, servandum esse οὔτε contenderimus. Non minus μήτε servandum videtur in Sophoclis Œd. Col. 495. λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν. Ubi si μὴ pro μήτε dictum accipimus, recte se habet, quod sequitur, μήτε. Apertum est autem, tum esse conjunctim pronunciandum μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν; sin μηδὲ scribimus, divisim, μὴ δύνασθαι, μηδ' ὁρᾶν. Hujusmodi autem multi loci sunt. Hesiodus O. et D. 188. οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, οὔτ' ἀγαθοῦ. Potuit sic, potuit vero etiam, ut apud Stobæum legitur, οὐδὲ δικαίου, οὐδ' ἀγαθοῦ, si divisim ut diversa, non ut copulata et partes unius proferri voluit. Theognis v. 1. οὔποτε σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος. Potuit οὔτε scribere, si vel οὔποτε pro οὔτε ποτὲ dixit, vel οὔτε ante ἀρχόμενος intelligi voluit. Pariterque v. 125. οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός: ubi Bekkerus οὐδὲ dedit, ut est apud Aristotelem Eth. Eudem. VII. 2. In Sophoclis Œd. R. 817.—ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι, μηδ' ἀστῶν τινὰ Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ, alii habent μήτ' ἀστῶν τινὰ, recte, si μὴ ξένων pro μήτε ξένων dictum. Eodemque modo defendi potest hoc v. 824. καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος. In Œd. Col. 731. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακὸν, nonnulli libri, ὃν μήποτ'. Quod si quis ὃν μήποτ' ὀκνεῖν scribendum putabit, recte habebit oratio, dum illud pro μήτε ποτὲ accipiatur.

Sed dicatur jam de altera ratione. Ac videndum erat his, qui οὔτε post οὐ poni posse negant, ne cogitari posset ejusmodi conformatio sententiarum, qua etiam necessaria redderetur istarum particularum conjunctio. Notum esse putamus iis, qui accuratiorem habent Græcæ linguæ scientiam, id quod supra dicebamus, particulam τε usurpari, ubi quid adnectitur, quod ad rem, de qua sermo est, non pertinet, neque cum ea cohæret. Pleni exemplorum sunt præter Homerum historici. Thucydides I. 25. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, κατὰ τὸ μαντεῖον παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα, καὶ τὸ χρηστήριον δηλοῦντες· ἐδέοντό τε μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους· i. e. *prætereaque orabant.* Nullo modo poterat ἐδέοντο δὲ dicere: quod si fecisset, aut hoc, auxilium petere legatos, ut rem primariam commemorasset: *orabant autem*; aut utrumque, quod fecisse legatos dicit, in unum conjunxisset, divisissetque in duas partes sibi ipsis adversantes: παρέδοσαν (μὲν) τὴν ἀποικίαν, ἐδέοντο δέ: quod propter rem ipsam hic facere non licebat. Fac jam, utramque sententiam negativam esse: quomodo jungi eas voles? utrumne per δὲ, quo vidimus jungi non posse, an per τὲ, qua particula jungi necessario debent? Hoc vero, opinor. Itaque si negasset Thucydides, quæ nunc affirmat, sic scribere debuisset: ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, οὐ παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν· οὔτε ἐδέοντο μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους. Et profecto ita loquuti sunt. Afferamus primo dubia quædam exempla. Hesiodus O. et D. 184. μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσιν, Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὔτε μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. Sic aliquot codd. in iisque Vitebergensis. Alii οὐδὲ μέν. Homerus Iliad. χ. 265. ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι· οὔτε τι νῶϊν Ὅρκια ἔσσονται. Hoc servavit Wolfius etiam in novissima editione. Aliquot libri οὐδέ. Certiora sunt hæc: Odyss. ι. 146. ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν· Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον Εἰσίδομεν. Et ibidem v. 119. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει· Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες· Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Iliad. χ. 199. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν. Atque in hujusmodi locis, in quibus οὔτε—οὔτε est, erunt fortasse, qui sententiam explicationis caussa sine copula adjectam putabunt: sed his accurata observatio sermonis Homerici meliorem viam monstrare poterit. Cæterum illud οὔτε—οὔτε sæpe etiam affirmativæ sententiæ adjicitur, ut Iliad. α. 490. β. 203. ρ. 357. Hesiod. O. et D. 663. Sed redeamus ad οὔτε post οὐ positum. Et quædam quidem ex illis quæ attulimus exemplis certa sunt, minimeque dubia. Sed considerabimus pauca ex illis, quæ Werferus attulit in Actis Monacens. t. I. p. 261. Mirum est hoc Herodoti I. 2. et 3. de Græcis Medeam regi Colchorum reddere nolentibus: τοὺς δὲ ὑποκρίνασθαι, ὡς οὐδὲ ἐκεῖνοι Ἰοῦς τῆς Ἀργείης ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς, οὐδὲ ὦν αὐτοὶ δώσειν ἐκείνοισι. δευτέρῃ δὲ λέγουσι γενεῇ μετὰ ταῦτα Ἀλέξανδρον τὸν Πριάμου, ἀκηκοότα ταῦτα, ἐθελῆσαί οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος δι' ἁρπαγῆς γενέσθαι γυναῖκα, ἐπιστάμενον πάντως ὅτι οὐ δώσει δίκας· οὔτε γὰρ ἐκείνους διδόναι. Quis non pro οὔτε hic οὐδὲ, pro geminato isto οὐδὲ autem οὔτε exspectet? Sed hoc quidem recte dictum est, etsi potuerat etiam per οὔτε. At etiam alterum, licet et Werferus οὐδὲ scribi voluerit, et Schæferus id in textu posuerit, videtur defendi posse: defendendumque erit tanto magis, quo minus veri simile est, librarios insolens illud οὔτε, præsertim prægresso paucis ante versibus οὐδὲ in eadem formula, tam constanter hic exhibituros fuisse, ut οὐδὲ ex uno tantum codice adnotatum habeamus. Nobis quidem hic οὔτε egregie convenire videtur stilo Herodoti. Paullo ante bis dixerat οὐδὲ, ut relationem comparationemque duorum inter ipsa indicaret: *ne illos quidem satisfecisse; itaque ne se quidem satisfacturos.* Hinc jam, οὔτε dicens, abstinet a comparatione: quumque dicere velit, Medeæ exemplo edoctum Alexandrum certo credidisse non repetitum iri Helenam, non opus habet afferre rationem (jam attulerat enim) sed satis ducit allatam repetere. Quæ si non fuisset ante commemorata, dicere debebat, οὐδὲ γὰρ ἐκείνους διδόναι: *nam etiam illos non reddere.* Nunc vero mentionem ejus tantummodo faciens, recte, quasi in parenthesi addit, *namque illos non reddere*, οὔτε γὰρ ἐκείνους διδόναι. Non minus recte se habet alius Herodoti locus III. 155. verba Zopyri continens, qui Babylonis capiendæ caussa se ipse diris cruciatibus affecerat: οὐκ ἔστι οὗτος ὡ 'νὴρ ὅτι μὴ σὺ, τῷ ἔστι δύναμις τοσαύτη ἐμὲ δὴ ὧδε διαθεῖναι· οὔτε τις ἀλλοτρίων, ὦ βασιλεῦ, τάδε ἔργασται, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ἐμεωυτόν. Si οὐδὲ dixisset, sensus foret, ut paucis comprehendam, hic: *nemo hoc nisi tu fecisti; non vero per alium, sed per me ipsum.* Nunc quum οὔτε dixerit, hoc ait: *tu hoc fecisti, idque non per alium, sed per me ipsum.* Finem faciamus in loco Isocratis, quem Werferus attulit, in Panegyr. c. 29. Purgat ibi orator cives suos propter supplicium Meliorum et Scionæorum, cujus crudelitas ipsis vitio vertebatur. Ea in re his utitur verbis: ἔπειτα, εἰ μὲν ἄλλοι τινὲς τῶν αὐτῶν πραγμάτων πρᾳότερον ἐπεμελέθησαν, εἰκότως ἂν ἡμῖν ἐπιτιμῷεν· εἰ δὲ μήποτε τοῦτο γέγονε, μήθ' οἷόν τέ ἐστι τοσούτων πόλεων τὸ πλῆθος κρατεῖν, ἣν μή τις κολάζῃ τοὺς ἁμαρτάνοντας, πῶς οὐ δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς ἐπαινεῖν, οἵτινες ἐλαχίστους χαλεπήναντες, πλεῖστον χρόνον τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν ἠδυνήθημεν; Poterat quidem hic quoque μηδὲ dici: sed quis mutari librorum scripturam volet, qua nihil hic aptius fingi potest? Plane enim quo debet officio fungitur particula τὲ, ut adnectat, quod ad rem ipsam non pertinet: argumentum enim oratoris hoc est: si alii mitiores fuissent, jure nos reprehendent: sed si numquam se tales præbuerunt, laudare nos debebunt. Quidquid ex illo μήτε pendet, fortuitum est et casu accedit, ut minime ad illos, qui reprehendunt, pertinens, sed ad solos spectans Athenienses: *sed si numquam se tales præbuerunt, prætereaque tanta civitatum multitudo coerceri sine pœnis nequit, laudare nos debebunt.* Sed satis dictum videtur, ut ostenderemus, cæcam esse regulam, quæ numero, non vi exemplorum niteretur. [Vide infra ad v. 1321.]

Ad v. 5. nonnulla attulit Elmsleius de formula χεῖρας ἐρετμῶσαι. Hic non debebat negligi, quod Ruhnkenius ad Orph. Arg. 360. (356) et nos ad Orphica p. 815. adnotavimus, Nonnum hac ex Euripide sumpta formula delectari. Omninoque non est Nonni imitatio negligenda interpreti Euripidis: quod si reputasset Monkius ad Alcest. 460. non repudiasset verissimam emendationem Scaligeri. Ad eumdem Medeæ versum observat Elmsleius, Wakefieldium, Porsonum, Schæferum ἀνδρῶν ἀριστέων scribendum censere, et, quum nonnulla de voce ἀριστεὺς adjecisset, "nihil," inquit, "lenius hac conjectura, cui tamen objici potest, quod æque "bene dicitur ἀνδρῶν ἀρίστων. 'Αριστεὺς quidem non usurpatur eo "sensu, quo dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέ-"του. Sed *optimates* non minus bene ἄριστοι quam ἀριστῆς ap-"pellantur." Mirum vero, virum doctissimum, qui ab exemplis, etiam ubi nihil exemplis efficitur, præsidium petere soleat, hic, ubi quam maxime opus erat exemplis, nulla attulisse. Recte illi, qui ἀριστέων scribendum contendunt. Nam hoc solum huic loco aptum est, quia de sola hic nobilitate sermo esse potest. Etenim ἄριστοι ubi optimates intelliguntur, non proprie sunt optimates, sed, ut necesse est, præstantissimi. Quo autem in genere quisque sit præstantissimus, utrum natalibus, an corporis robore, an ingenio, an sapientia, loci cujusque conditio ostendere debet. Quod si optimates hic intelligi volebat Elmsleius, demonstrandum ei erat, etiam ubi nihil additum esset, unde cognosceretur, qua re aliquis optimus esset, optimatem ita dici. Ad id autem exemplis opus erat; quæ non putamus inveniri posse, nisi corrupta.

12. Quum vulgo legeretur, ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα, Porsonus ex Brunckii conjectura πολίταις edidit. Vulgatam in constructione laborare putat Elmsleius, ut ad quam defendendam hujusmodi exempla proferri debeant, ut si Virgilius dixisset, *vestra est urbem quam statuo.* Itaque quod eos omnes, qui hunc locum tentarunt, fugisse ait, φυγὴ scribendum esse, id ipse in textu posuit, ut hæc verba omnia in appositione essent ad illa, quæ de Medea dicuntur, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν. Cujusmodi appositionem etsi exemplis quibusdam communire studet, tamen non persimilis iis est hic locus. Possemus hoc explicatius demonstrare: sed ne longi simus, durissimam hic monemus talem appositionem fore, quum propter alia, tum quia statim sequitur αὐτή τε, non ad φυγὴ, sed ad Medeam spectans. Nobis, si quidquam, sincera videtur vulgata. Ipse Elmsleius quum simillimum attulerit exemplum ex Heracl. 67. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, Ἄξω κομίζων, οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως, i. e. Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι, vel οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως, τούτῳ· si Medeæ locum paullo accuratius considerasset, vidisset, non πολιτῶν pro πολίταις, sed χθόνα pro χθονὶ dictum esse: πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα, ταύτῃ ἁνδάνουσα.

13. "Stobæus," inquit, "αὐτὴ δὲ, quod recte admisit Beckius, "neglexit Porsonus. Opponuntur ἁνδάνουσα μὲν φυγὴ, et αὐτὴ δέ." Injuria reprehendit Porsonum, qui nobis multo accuratius videtur mentem poëtæ perspectam habuisse. Recte enim libri Euripidis αὐτή τε. Nam verbis ἁνδάνουσα μὲν aperte respondent hæc v. 16. νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα.

14. Iterum notat Porsonum, ἧπου, quod apud Pseudogregorium legitur, non male se habere affirmantem, quod ipse hic usurpari non posse contendit, si vera sint, quæ ad v. 1275. dicturus

sit. At et quæ illo loco, et item ad v. 678. de particulis ἦπου affert, minime vera sunt, sed, quum ad veram earum vim non attendisset, atque illud *I suppose*, quemadmodum eas vertendas putat, ubique locum habere existimaret, fieri non potuit, quin de aliquot locis aliter ac debebat judicaret. Hoc quoque luculentum exemplum est, quantum referat, recte an male regulam constituas. Nam non ἦπου significat *I suppose*, sed ea tantum posterioris particulæ vis est, et ne hujus quidem sic, ut ubique ita verti possit; ἦ autem, quod ei præmittitur, plerisque in locis ὄντως significat, recteque sic interpretatus est glossator in Medeæ v. 14. quem reprehendit Elmsleius ad v. 1275. Plene utramque particulam explicat Hesychius: ἦπου, ὄντως που. Conferat Sophoclis Aj. 622. Trach. 846. 847. Philoct. 1230. Alibi illud ἦ particula est interrogativa, ut in Æschyli Prom. 520. ἦπου τὶ σεμνόν ἐστιν, ὃ ξυναμπέχεις;

30. De verbis ἣν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον, "in vulgata," inquit, "ἣν μήποτε accipi-" endum pro πλὴν ὅτ' ἂν, constructione minus usitata. Quo sensu "nescio an præstet ἀποιμώζῃ." Sensum recte indicavit: nec miramur, quod hanc constructionem minus usitatam dicit. Quin plane falsa est. Sed quid est, quod vir doctissimus non, quod quivis faciat, qui locum accuratius inspiciat, divisim scripsit μή ποτε? Sic nihil nec perperam, neque insolenter dictum. Non esse autem idem μήποτε et μή ποτε per se planum est. De ἀποιμώζῃ reponendo non dubitamus accedere. Dolemus vero, quod iis in rebus, quæ non exemplis, sed ratione reddenda opus habent, nimis brevis, simulque anceps animi esse solet. Si aoristus id, quod vel semel fit, vel celeriter peragitur, præsens autem vel rem sæpius repetitam, vel diuturniorem significat, facile judicari, quid quoque loco præferendum sit, potest. Et hoc argumento uti debebat etiam ut ἁρπάζητε in Sophoclis Antig. 311. reponi vellet, potius quam illo, Doricum esse ἁρπάξητε, quod ne satis quidem verum est. Quod addit de Euripidis loco, "nec male se habet ἀποιμώζει, "modo legatur εἰ μήποτε," valde dubitari potest, an εἰ hic non recte se habiturum esset, quærique ea de re diligentius non sine fructu poterat.

34. Observat nominis συμφορὰ singularem et pluralem sæpe a librariis permutatos esse. Sed quod ait de Hippolyti v. 1255. αἶ αἶ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν, "ita olim solœce legebatur," veremur, ne hic quoque cautius loqui debuerit. Nam primo dubitatur adhuc, an κέκρανται etiam pluralis esse possit. Deinde verbum singulare, præpositum illud nomini plurali, certa conditione nec solœcum, nec schema Pindarium, sed usitatum etiam Atticis est. Non fugit hoc Buttmannum in Gramm. Gr. §. 116. not. 2, 6.

41. Bene disputat Elmsleius ad hunc locum de scriptura τυράννων et τύραννον, ostenditque, non hic de Creonte, sed de filia ejus

debere sermonem esse. Itaque quum glossa cod. A. habeat θηλυκῶς, τὴν Γλαύκην, et glossa cod. B. τὴν atque ἤτοι τὴν Γλαύκην, ita statuit, τύραννον hic Anglice reddendum *the princess*, affertque verba γήμας τύραννον v. 847. De interpretatione loci neminem non habebit assentientem. Vellemus tamen accuratius hic et subtilius disputasset vir doctissimus. Nos quidem certe magnopere veremur, ne solœcismum reliquerit. Verba poetæ sunt, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. Concedimus, ex additis τόν τε γήμαντα facile intelligi posse, τύραννον de femina dictum esse. Verum id nihil ad rationem grammaticam. Τύραννος enim adjectivum est, quod de viro dictum in substantivum vertit. De muliere substantivi loco usurpatum esse, neque exemplo ullo nobis constat, nec veri simile putamus propter ambiguitatem. Videmus autem, ubicumque de muliere dicitur, aperte adjectivum esse, ut νύμφη τύραννος in Medea v. 1034. et alibi, ideoque, ubi substantivum non additur, articulum adjici. Nec probare poterit Elmsleius illo loco, quem affert, v. 847. per se substantivi vicem sustinere hoc nomen. Nam quod ibi dicitur, non minus quam reliqui loci omnes, adjectivum requirit, quia idem est ac si dixisset γήμας γυναῖκα τύραννον οὖσαν. Quod si v. 41. sensus mulierem dici postulat, grammatica autem id fieri vetat, videndum erat, ne τυράννην potius vel τύραννιν scripsisset Euripides. *Tyrannas et tyrannides* dixit Trebellius Pollio de mulieribus, ad quem v. Salmas. p. 322. Et in glossis quidem, quas ille affert, et in libro Esther 1. 18. (Stephanus nominat caput 2.) scribitur τυραννίδες. Verum etsi canon grammaticus τυραννὶς, τυραννίδα dici postulat, tamen suspicari licet, significationis diversitatem fecisse, ut ad aliam analogiam, de qua Eustathius p. 381, 6. 1403, 63. τύραννις, τύραννιν de regina diceretur. Sed ne voces minus usitatas obtrudere Euripidi velle videamur, (quamquam non pauca in glossis illis et scriptoribus sacris perantiqua vocabula latent) quid est, cur Elmsleius, quum scholio ad h. l. præfixum legeretur τυράννοις, id in τύραννον mutare, quod etiam Matthiæ fecit, quam verioris scripturæ vestigium agnoscere, et τυράννους non modo in scholio, sed etiam in ipso textu Euripidis reponere maluerit? Ita Creon et Glauce comprehendentur hoc nomine, nec quidquam erit, quod aut ad sensum, aut ad grammaticam desideretur.

67. Hic quoque in iis, quæ de superlativo et comparativo dicit vir doctissimus, observantiorem eum regulæ, quam studiosiorem justæ sententiarum interpretationis deprehendimus, qui et apud Homerum Od. λ'. 481. et apud Euripidem Androm. 6. comparativum reponendum censeat. Neque enim animadvertisse videtur, Græcos ibi superlativum pro comparativo dicere, ubi hæc duo simul indicare volunt, et majus quid esse alio, et omnino maximum. Æschylus Eum. 30. καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. Herodotus III. 119. ὃς καὶ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων, καὶ ἧσσον κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Et II. 103. ἐς τούτους

δέ μοι δοκέει καὶ οὐ προσώτατα ἀφικέσθαι ὁ στρατός. Ubi non debebant editores quidam οὐ cum perpaucis codicibus delere. Conficit rem alius locus ejusdem scriptoris II. 35. ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκύνων τὸν λόγον, ὅτι πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώϱη.

78. Acute observat Elmsleius, πϱὶν δεδειπνηκέναι a cœnante, πρὶν δειπνῆσαι a cœnaturo dici; ab utroque autem diversum esse πρὶν δειπνεῖν, quod non esse *priusquam cœnavero*, sed *priusquam cœnatum eo.* Accuratius tamen dixisset, ut nobis videtur, perfecto statum indicari, qui factum sequitur; aoristo perfectionem rei; præsente initium: itaque πρὶν δεδειπνηκέναι esse *priusquam a cœna surrexero;* πρὶν δειπνῆσαι, *priusquam cœnavero;* πρὶν δειπνεῖν, *priusquam cœnem.* Sic πρὶν ἐμπεπρῆσθαι, *priusquam quid ardeat;* πϱὶν ἐμπρηθῆναι, *priusquam exarserit;* πρὶν ἐμπίμπρασθαι, *priusquam incendatur.*

85. Hic quoque prodidit Editor clarissimus studium suum veteres servili cuidam regularum obsequio adstringendi. Nam quum sæpe dicant οἱ πλησίον, Herodoti locum III. 142. et Thucydidis I. 32. qui singulari numero usi sunt, corruptos esse suspicatur. Addit autem bis legi τὸν πλησίον apud Theognidem v. 221. et 611. nescimus, utrum hæc quoque exempla corrigenda putans, an ut suspicionem suam de Herodoti et Thucydidis locis ipse labefaciat. Multo rarius est ἄνθρωπος pro plurali: et tamen quis propterea suspectum habeat illud Thucydidis I. 140. τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου? Talia emendare nihil profecto est aliud, quam docere velle eos, a quibus discere ipsi debemus.

87. Valde miramur offensum esse virum doctissimum his verbis, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέϱγει πατήϱ. Solœcum enim putat εἰ sequente οὐ. Itaque audacter καὶ pro εἰ posuit, quo non dubitamus dicere eum et verba poëtæ et sententiam corrupisse. Quid? num putavit, si hic tantus esset solœcismus, non id Porsonum visurum fuisse? quem nos quidem sæpe, etiam ubi tacet, aliquid dicere animadvertimus. Magna enim ars est, σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια. Recte οὐ post εἰ poni, ubi negatio cum verbo conjuncta notionem negativam præberet, cujusmodi hic est οὐ στέργει pro μισεῖ dictum, pridem adnotatum ab nobis erat ad Vigerum not. 309. p. 833. Thucydides I. 121. ἢ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν, καὶ ἐπὶ τῷ μὴ ὑπ' ἐκείνων αὐτὰ ἀφαιρεθέντες αὐτοῖς τούτοις κακῶς πάσχειν. i. e. εἰ καϱτερήσουσιν et εἰ φεισόμεθα. Hinc intelliget vir præstantissimus, etiam tragici loco apud Aristotelem Rhet. II. 23. non medelam, sed vitium a se allatum esse, quum εἴπερ in ἐπεὶ mutari voluit. Obiter adjicimus, etiam ubi εἰ *an* significat, recte sequi οὐ, ut apud Platonem Protag. p. 341. B. (574. Heind.) si nulla est negationis ad affirmationem oppositio: aliter enim μὴ dicendum, ut in ipso illo, cujus modo mentio facta est, Aristotelis loco: δεῖ γὰρ

σκοπεῖν, εἰ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον ὑπάρχει· ἀναιροῦντα μὲν, εἰ μὴ ὑπάρχει· κατασκευάζοντα δὲ, εἰ ὑπάρχει.

Hæc quidem potissima sunt eorum, quæ ad prologum nobis adnotanda videbantur. Excessimus vel sic modum paginarum, qui nobis præfinitus erat: sed etiam hæc sufficere poterunt ad confirmandum nostrum de P. Elmsleii opera judicium: quem virum eo esse ingenio videmus, ut, si se illo regularum servitio liberaverit, ante multos alios Græcis litteris profuturum confidamus. Sic autem existimamus, et sua hoc quemque experientia docere potest, quo quis plus in litteris profecerit, eo eum paucioribus indigere regulis, quæ nihil sunt nisi adminicula titubantium. Præstat rationes regularum intelligere, quas qui perspexerunt, simul etiam, quos terminos regulæ habeant, sciunt.

PARS II.

(Diar. Classic. Fasc. XLII. p. 338.)

QUID universe de opera, quam P. Elmsleius Medeæ præstitit, sentiremus, in prima parte censuræ nostræ diximus. Pergamus nunc reliqua deinceps persequi, de quibus aliquid nobis adnotandum videtur, non tamen ut omnia, præsertim adnotationes secundarias in imis paginis attingamus. Has enim si pertractare vellemus, liber nobis scribendus esset multo major, quam Elmsleii liber est, quum plurimos ille in adnotationibus istis veterum scriptorum locos brevissime indicatis rationibus corrigere tentaverit, quarum correctionum cur plurimæ nobis non probentur, dicere longum est. Videtur autem Elmsleius corrigendi opportunitates nimia cum cupiditate quærere: id quod eum non dubitamus ipsum aliquando improbaturum esse. Est enim hæc communis sors eorum, qui arti criticæ operam dant, ut initio nihil non corruptum esse suspicentur, ubi autem maturuit scientia, paullatim intelligant, multo minus corruptos ad nos pervenisse veteres scriptores, quam a criticis esse corruptos.

In anapæstis, qui sunt a v. 95., quum libri fluctuent inter Doricas et communes formas, Doricas Elmsleius Medeæ, communes nutrici restituit, Porsonumque dicit majorem sibi in hoc genere licentiam sumpturum fuisse in Hippolyto, quam in Medea fecit. Veremur ne non satis idoneus in hac re auctor sit Porsonus, siquidem non potest dubitari, quin tragici etiam in ejusdem personæ verbis pro rei, de qua sermo est, natura animique affectionis diversitate communes Doricasque formas conjunxerint. Quamquam his quidem in anapæstis non est, quod magnopere pugnare cum Elmsleio velimus.

97. Non possumus quin adnotationem ex eo genere commemoremus, quales permultas in hoc libro inveniri in prima parte censuræ nostræ diximus, quæ cur scriptæ sint, plane intelligi non potest. “Ante Euripidem,” inquit, “κραδία in anapæsto usurpat “ Æschylus Prom. 880. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.” Cur hoc, obsecro, dixit? An quemquam adeo ineptum esse putavit, ut καρδία dici posse in anapæstis credat? In iambis si κραδία posuisset Æschylus, dignum memoratu fuisset, quia hi καρδία potius postulant.

102. Corrigit ἄγριόν τ' ἦθος, copulam sæpius in priore membro omitti ab librariis observans. Qua opportunitate utitur, ut locos nonnullos corrigat. Sed ut recte emendaverit Eurip. Androm. 424. et Suppl. 87. at in Æschyli Agam. 810. non erat idonea caussa, quare scribi vellet, κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, Οὔτ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων, pro eo, quod legebatur, κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος, Οὐδ'. Aliquanto pejus res cessit Blomfieldio, ἀπομούσων scribenti. Non magis probandum putamus, quod in Aristoph. Lys. 551. Elmsleius reponi vult, ἀλλ' ἥνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χή Κυπρογένει' Ἀφροδίτη. Facilius erat et aptius, ἀλλ' ἥνπερ γ'.

105. Difficilis locus est: δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει Μείζονι θυμῷ. Disserit vir doctissimus de scripturæ varietate, constructionemque fortasse dicit hujusmodi esse: δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Intelligi hic potest, quid differant constructionis explicatio, in qua Elmsleius, ut alii ejus populares, multam operam collocavit, et explanatio sententiæ. Constructionem enim explicuit: sed quid juvat, construi posse orationem ad leges grammaticas, si, quem sensum habeat, et an is aptus sit, non ostenditur? Atqui quid est ἀρχῆς ἐξαιρόμενον? Porsonus id per anastrophen dictum accipit pro ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον, eumque sequi videtur Elmsleius. At iterum quærimus, quid hoc sit. Nam si ἐξ ἀρχῆς est *ab initio*, negamus admitti posse anastrophen, quæ, ubi præpositio cum nomine suo vim habet adverbii, nullo modo locum inveniet, ut appareat, alienum esse, quod Porsonus affert, σώματα ἥβην εἰσῆλθε, pro σώματα εἰς ἥβην ἦλθε. In cujusmodi exemplis recte se habet anastrophe, quia singula verba suam propriam vim et potestatem retinent. At quod est, ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος βαίνειν, *ab initio usque ad finem ire*, i. e. perpetuo ire, neque ἀρχῆς ἐκβαίνειν, neque τέλος εἰσβαίνειν dici potest. Itaque si anastrophe hic usus esset Euripides, proprie singula verba accipienda forent, nubesque diceretur sublata ex suo initio, quod dici absurdum esset, quia nihil est, quod non nascatur ex suo initio. Apertum vero, hoc dici debuisse, ex initio, quod fecisset Medea, cognosci, multo eam graviora nubila concitaturam esse. Quare sic distinguendum putamus, δῆλον δ' ἀρχῆς, ἐξαιρόμενον Νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει Μείζονι θυμῷ. Insolentius quidem dictum, δῆλον ἀρχῆς, sed tamen ut recte dictum videatur. Et habet hanc interpretationem scholiastes, neque alio spectat ἐξ, quod libri

quidam ante ἀρχῆς inserunt. Hæc explicatio si cui displicebit, ei non video quid reliquum sit, quam ut νέφος ἀρχῆς οἰμωγῆς conjungat, *nubem initii gemituum*, quod neque elegans, neque satis aptum est. Cæterum etiam de ἀνάψει paullo accuratius quæri potuerat. Nam sic si legitur, idque verbum de Medea accipitur, facilius quis δήλη, quam δῆλον exspectet. Quod nomen quum arguere videatur, verbum illud ad νέφος spectare, melior videtur altera lectio, ἀνάξει: sic enim pro ἀνάξει scribendum, recte monuit Elmsleius. Atque optime congruunt ἐξαιρόμενον et ἀνάξει.

115. Miramur, quod Elmsleius, quum Porsonus edidisset, τί δὲ σοὶ παῖδες Πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι, vulgatam τί δέ σοι paullo meliorem, saltem non deteriorem videri dicit. Ne multo quidem meliorem, sed unice veram dici oportebat, siquidem quod Porsonus dedit, plane frigidum et omnino non aptum est.

121. Probamus, quod Elmsleius vulgatam, τὸ γὰϱ εἰθίσθαι, restituit. Sed vellemus, vir doctissimus, qui alias leviora et quæ vix cuiquam prosint adnotare solet, hac opportunitate ostendisset, cur, quod Porsonus ex Brunckii conjectura posuerat, τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι, hic quidem ferri posset, aliis autem in non paucis tragicorum locis, in quibus δ' ἄρ' pro γὰρ reponi voluerunt critici, non esset admittendum.

126. Valde miramur virum doctissimum, qui non acquiescens in ea interpretatione, quam nos dederamus, verba τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται sic explicanda putet, ut δύναται sit ἰσχύει, σθένει, quæ nostra quoque sententia erat, οὐδένα καιρὸν autem significet, οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίϱως, idque hic non sit *intempestive*, sed *immoderate*, *supra modum*. Unde sensum esse vult: *plus æquo valent mortalibus*, i. e. *potentiores quam expedit, reddunt homines; ad tempus scilicet*. Pergere enim poëtam, μείζους δ' ἄτας ὅταν ὀργισθῇ Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. Vix putamus infeliciorem horum verborum interpretationem excogitari posse. Nam ne οὐδένα καιρὸν pro ἀκαίϱως dictum urgeamus, quid τὰ ὑπερβάλλοντα, quum mediocritatem laudet, aliud sunt quam *immodica?* Quod si etiam οὐδένα καιρὸν est *supra modum*, quid aliud dicetur, quam, *immodica supra modum valida sunt?* Illud præterea, quod sibi invenire vir doctissimus in his verbis videtur, *justo potentiores reddi homines ad tempus*, ipse viderit, quomodo elicuerit. Accedit, quod, si posset hæc in his verbis esse sententia, tamen inepta foret hoc loco, in quo planum est, ita et procedere et debere procedere sententias: *optima est mediocritas: quod autem modum excedit, nihil tempestivum efficit mortalibus, majoraque, quum Deus irascitur, affert mala.* Cæterum καιρὸν pro καίρια dixit Pindarus Pyth. i. 157. Neque aliena sunt apud eumdem πολλῶν καιρὸς Nem. i. 28. et καιρὸς ὄλβου vii. 86. pro πολλὰ καίρια et ὄλβος καίριος.

131. Numerorum, ut videtur, insolentia offensus Elmsleius post Κολχίδος aliquid excidisse suspicatur, fortasse οἰκτρὰν vel αὐδάν. At utrumque valde friget. Jure videtur postulari posse ut, qui tra-

gicum edat, eum habeat numerorum usum, ut, præsertim in tam facili loco, quæ metra usurpata sint animadvertat. Et vidit quidem hic aliquid hujus rei Elmsleius, quum v. 134. γόον pro βοὰν scribendum conjecit, et v. 135. ὦ γύναι scripsit: sed quos dedit v. 131—135. numeros, ut verum dicamus, partim insolentes et pravi, partim elumbes sunt. Ita describi verba debebant:

τᾶς δυστάνου
Κολχίδος, οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλὰ γεραιά.

Inde sequi debebat hexameter dactylicus acatalectus, et pentameter acatalectus.

136. Dedit Elmsleius, ἐπεί μοι φιλία κέκρανται, comparans ἔριν κραίνειν in Androm. 478. Videtur eum hæc phrasium comparatio movisse, ut hanc scripturam, quam unus codex a Puteano collatus præbet, in textum admitteret. At quid ad rem, si similis phrasis alibi invenitur? Plerique libri φίλον, quod vel propter hanc caussam, et magis etiam propter sensum recipi debebat. Κέκρανται nihil est quam *effectum est.* Et ita legit etiam scholiastes.

137, 138. Bene ostendit Elmsleius, Porsonum errasse in emendando hoc loco. Ipse καὶ δὴ γὰρ ἔχει conjicit, has particulas ita positas inveniri observans v. 1076., quam conjecturam dignam quidem commemoratu, sed non in textu ponendam dicit, in quo Musgravii emendationem posuit, τὸν μὲν γὰρ ἔχει, pro ὁ μὲν γὰρ ἔχει, quod libri habent. Verissime Musgravius. Nam et veteres librarii, et nemo non sæpe in scribendo quæ eodem redeunt, maximeque quæ inverti possunt, permutant. Suam vero conjecturam Elmsleius neque commemorare et profecto ne facere quidem debebat. Quid enim ad hunc locum, quod istæ particulæ alio in loco leguntur? Hic non sunt aptæ, neque alterutra sola posita, neque ambæ conjunctæ. Idque non vidisse virum doctissimum tanto magis mirum est, quod ipse, quæ vis sit particularum καὶ δὴ, ad v. 380. docet.

147. "Si certum esset," inquit, "ἰαχὰν mediam apud Atticos "semper producere, facile reponi posset ἀχάν." Optamus, ut numquam obliviscatur vir præstantissimus, quod ipse sapienter dixit in subjecta adnotatione: "si unum tantum de his quinque "exemplis exstaret, quis vulgatam scripturam defendere auderet?" Itaque etiam atque etiam rogamus, procul habeat istud ἀχὰν, quod in Æschyli quidem S. ad Th. 921. recte restituit, versum illum ingeniosa, sed minime tamen probabili conjectura tentans: δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει. Quid enim prodest conjectura quamvis elegans, si ab sensu loci aliena est, ut omittam, quod simul etiam antistrophicus versus emendandus erat, quem attingit quidem vir doctissimus p. 323. sed ut non afferat medelam. De sensu autem quod dicebamus, quem criticus ante omnia debet respicere, quid aliud nobis dedit Elmsleius quam hujusmodi sententiam: *ædium luctum meus luctus mihi ad aurem admovet?*

149. Scribendum conjicit, τίς σοί ποτε τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔρος,

eo sensu, quo v. 423. τᾶς ἀνάνδρου κοίτας. Nam πελάζειν, πλάθειν, πλησιάζειν de conjugio usurpari, quod aliquot exemplis demonstrat. Non diffitemur, hanc quoque ingeniosam esse conjecturam: sed istorum, quibus utitur, verborum exempla nihil ad rem faciunt. Illud erat demonstrandum, etiam ἄπλατος ita dici, quod veremur ne demonstrari nequeat. Ita enim huic nomini videtur rei gravis et metuendæ significatio adhæsisse, ut valde dubium sit, an non recte de eo, quod simpliciter vetitum et prohibitum est, dicatur. Cæterum, ut solet vir doctissimus ubique occasionem corrigendi quærere, parum circumspecte quum de aliis locis judicat, tum de Rhesi v. 310. in quo Piersonum ad Mœr. p. 25. recte ἄπλατον scribere ait. At male Piersonus, cujus disputatio de verbis ἄπλετος, ἄπληστος, ἄπλητος, omnino parum explicata est. Unice ἄπληστος illi loco convenit, idque libri etiam in Medeæ versu recte, ut nobis videtur, præbent.

156. Bene disputat de forma verbi εὐνέταν, sed quod ait, in hoc metri genere epitritum primum et diiambum bene sibi respondere, etsi per se verum est, tamen quæ exempla affert, non quadrant: sunt enim ex aliis metris deprompta, et alterum quidem etiam corruptum. Quo numero esse putet versum, quem dedit,

μὴ λίαν τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν,

non potest ex iis, quæ dicit, intelligi. Accuratior observatio usitata præbuisset metra, in quibus Cretici ac Molossi permutatio offensione caret:

Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει· μὴ λίαν
τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν.

162. Si interpretis officio fungi, ut promiserat, volebat Elmsleius, mallemus omisisset longam adnotationem ad v. 160. qua usitatissimam et nemini non notissimam formulam αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους multis exemplis confirmat, et potius, cur in his, οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν, additum sit πρόσθεν, docuisset. Hoc enim ejusmodi est, ut, quum facile possit inutiliter adjectum videri, aliqua adnotatione indigeat. Paucis indicabimus, monendum fuisse, dici ita propter prægressum ὅρκοις ἐνδησαμένα, siquidem Græci, ubi de pacto et fœdere sermo est, illud maxime urgere solent, si quis prior fidem solverit, quo facto alter, si idem facit, jure agere videtur. Sic jam Homerus:

ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὁρκία πημήνειαν.

179. Scribendum putamus, σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι, ut cod. Rom. D. habet, nisi quod cum cæteris libris δὲ omittit. Τὶ in his non cum σπεῦσον, sed cum κακῶσαι jungendum. Similes encliticarum collocationes indicavimus ad Vigerum p. 893. seq.

210. In verbis, οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, juxta ac reliqui interpretes dubius hæret Elmsleius. Verum vidit Seidlerus sensum esse: *novi multos homines austeros, alios quos ipse oculis meis vidi, alios de*

quibus audivi. Comparat ille Æschyli Agam. 997. πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων Νόστον, αὐτόμαρτυς ὢν, et Soph. Œd. Col. 14. πύργοι μὲν οἳ Πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω: i. e. *ut adspectu cognoscitur.*

215. Laudamus diligentiam, qua de constructione voculæ πρὶν disseruit Elmsleius, licet non in omnibus ei assentiamur. Statim quod ait, "subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore "membro adsit negandi aut prohibendi significatio," ita dictum est, ut lectores credere debeant, qui ita loquatur, aut a cæteris scriptoribus non esse observatam hanc regulam dicere, aut se præter tragicos nihil legisse significare. Atqui non proprium hoc tragicorum est, sed commune omnium, qui Græce scripserunt. Paullo aptius πρὶν sine ἂν cum subjunctivo tragicis, sive rectius omnibus poëtis, qui non familiarem sermonem imitantur, tribuisset. Et abjudicat sane hanc omissionem particulæ ἂν cum Porsono a familiari sermone: jure an injuria alibi quæremus. Nunc si Græci omnes a conjunctivo cum πρὶν conjungendo abstinent, nisi negatio sit in altero membro, operæ pretium fecisset vir doctissimus, ut nobis videtur, si hujus rei caussam aperuisset. Permirum enim videatur necesse est, οὐ ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς recte dici, male autem ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς, quum præsertim neque Latina, neque aliæ linguæ hujusmodi discrimen norint. Verumtamen si omnes Græci illud discrimen observarunt, quid aliud, quam caussam aliquam subesse censebimus, cur necessario ita loqui debuerint? Aliter enim ne millena quidem exempla vincent, ut non potuisse etiam discedi ab illa consuetudine credamus. Videamus vero. Recte dicitur et ποιήσω et οὐ ποιήσω, πρίν σε κελεῦσαι. Quid ita? Quia hoc idem est, ac πρὸ τοῦ κελεῦσαί σε. Atqui quæ præcedunt mandatum, sive fiant, sive non fiant, certum est et planum quo tempore fiant vel non fiant: fiunt enim aut non fiunt ante mandatum. Longe aliud est πρὶν ἂν κελεύσῃς. Quod qui dicit, non solum illud, *ante mandatum,* dicit, sed primo subindicat, incertum esse, utrum tu sis mandaturus, an non; deinde autem, quoniam apud Græcos in omni conjunctivo significatio quædam futuri exacti inest, mandatum illud etiam ut jam datum commemorat, hoc modo, *prius quam quo tempore tu mandaveris,* sive Græce, πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς. Jam οὐ ποιήσω πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς planum est, nihil aliud significare, quam ποιήσω ὅταν κελεύσῃς. Vide vero quid sit ποιήσω πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς. Nihil profecto aliud, quam *faciam prius, quam quo tempore tu mandaveris, quod nescio an sis umquam mandaturus.* Atqui si facies quid quo tempore id, quod nescis futurumne sit an non, nondum factum erit, quando tandem facies? Certum enim esse debet non modo esse futurum, sed etiam quando futurum sit, si ante, quam fiat, facere quid vis. Quare nisi infinitivo uti voles, dicere debebis aut ποιήσω πρὶν κελεύσεις, aut ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσαις, i. e. *priusquam jubere poteris.* Sed ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς non magis Græce dicas, quam

Latine, *facies priusquam jusserim*. Eadem enim in utroque perversitas est. Sed redeamus ad ea, quæ dixit Elmsleius. Ac laudamus, quod monuit, non illud spectandum esse, utrum ipsa particula *οὐ* vel *μὴ* in altero membro sit, sed utrum sententia sit negativa, an non. Nam etiam in affirmativa sententia particulam negativam usurpari, et negativam posse sententiam esse sine particula negativa. Sed erravit tamen in loco Orestis v. 1218.

> φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
> ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
> ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ.

Neque enim in verbis *φύλασσε δ' ἤν τις*, quæ idem sint ac *φύλασσε μή τις*, quærenda negatio est, sed adest in ipso verbo *φθῇ*, de quo verbo dictum ad Vigerum adnot. 320. Simonides fr. 231. apud Stobæum Serm. XCVI. (XCVIII.)

> φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
> πρὶν τέρμ' ἵκηται.

Aliud hujusmodi exemplum ex Synesio adnotavit Devarius. Cæterum operæ pretium erat errorem eorum notare, qui in Sophoclis Antig. 618. interpunxerunt, *εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει, Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσψαύσῃ*, siquidem et linguæ lex, de qua dictum, et sententia verborum *οὐδὲν* cum *ἕρπει* jungi postulat. Eleganter Seidlerus ita hunc locum emendat: *εἰδότι δ' οὐδὲν ῥέπει, Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ*, nihil mutans in strophicis, nisi quod *ἀκάμαντοι* scribit.

218. Hic non abs re fuisset adnotare, in Cleonem hæc dicta esse, qui tum maxime civibus incommodabat.

223. Recte putamus Elmsleium dixisse, scripturam *γιγνώσκειν καλῶς* a scholiasta tribui videri histrionibus. Apposuit autem verba scholiastæ, ut in ed. Ven. leguntur: Κατθανεῖν χρήζω.) *τοῦτο ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται.* Κάκιστος *ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν· οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς.* “Hæc,” inquit, “acutioribus corrigenda relinquo.” Cur obsecro corrigenda? nisi quod ita censuerit, corrigendo initium facere, quod fieri interpretando debet. Adeo plana sunt omnia, ut miremur profecto, quid corrigi velit. Nam illud quidem nemo non videt, *κάκιστος ἀνδρῶν* ante *ἐν ᾧ* poetæ verba esse, quibus suam deinde explicationem addit scholiastes. Iam quid ille? Κατθανεῖν *χρήζω* moribus convenienter dictum ait. Ferox enim Medea et animi impotens est. Quæ sequuntur, sic construenda significat, *ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἐκβέβηκεν.* Ex quo apertum est, eum non *γιγνώσκειν καλῶς*, sed aliter legisse. Quid legerit, non dicit: sed veri simile est, legisse eum *γιγνώσκεις καλῶς*. Histriones enim, non accommodantes se ingenio Medeæ, *γιγνώσκειν καλῶς* pronunciare dicit. Hoc videlicet vult, Medeam, qua est animi affectionum vehementia, ea etiam in amore uti, ideoque dicere, *in quo mihi, ut bene scis, omnia sita erant*. Id fugisse histriones: unde eos aliter pronunciare et construere hæc

verba. Quomodo vero? Res ipsa monstrat. Nam si γιγνώσκειν illi pronunciabant, πάντα cum hoc verbo, non cum ἦν debebant conjungere: ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι, πάντα γιγνώσκειν καλῶς, *in quo mihi situm erat, ut omnia recte instituerem.* Nam γιγνώσκειν est etiam *decernere, constituere.* Iphig. Aul. 107. ἃ δ' οὐ καλῶς Ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν. Jam vero alia oritur quæstio, verumne sit, quod de histrionibus refert scholiastes, an fictum. Ac magnopere vereor, ne, quod ille legisse videtur γιγνώσκεις καλῶς, emendatio sit critici cujuspiam, convenire id ingenio Medeæ, infinitivum autem ab histrionibus invectum rati. Quare nescio an Matthiæ etiam laudandus sit, quod γιγνώσκειν revocaverit, quod optime cum iis, quæ ante dixerat Medea, congruit, ψυχὴν διέφθαρκα et κατθανεῖν χρῄζω. Intelligit enim hæc choro videri debere μὴ καλῶς ἐγνωσμένα: unde addit, non mirum esse, si quid minus recte consulat: per quem enim sibi steterit, omnia recte facere, ab eo se desertam esse.

224. Non perutilem quæstionem movisse nobis videtur Elmsleius de eo, utrum in quinta sede trimetri ἐμὸς an οὑμὸς præstet. In qua re judicanda si vellet recto judicio procedere, nonnisi ejusmodi exemplis uti debebat, in quibus pariter et ἐμὸς et οὑμὸς dici licebat. Nam quid mirum, ubi non poterat οὑμὸς dici, ἐμὸς, ubi non poterat ἐμὸς, οὑμὸς dictum esse?

256. Mirabar, quum legerem, πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν et similia me in Obss. crit. p. 64. nullo pacto cum Græcæ linguæ legibus conciliari posse contendisse, librumque inspexi. Et quamquam neque quæ olim adolescens scripsi, defendere, si falsa sint, velim, neque, si nunc me errare quis doceat, non libenter sententiam mutem, tamen non hoc, quod Elmsleius ait, ibi a me dictum est, sed illud, τοὺς κτανόντας ἀντικατακτανεῖν δίκην Græcæ linguæ legibus repugnare. Id vero nondum refutavit Elmsleius.

257. Non satis circumspecte scripsisse eum putamus ἥ τ' ἐγήματο pro ἥν τ' ἐγήματο, quod et libri omnes et Eustathius tuentur. Non intercedam equidem, quominus quis Antiphanis auctoritatem elevet, quoniam non exstat locus, ut judicare possimus; neque defendam grammaticum, qui diserte scribit de illo Antiphanis loco, ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. At illud non injuria postulari poterit, ut, qui apud Euripidem ἥ τ' ἐγήματο scribendum contendat, prius quærat, quid sit γήμασθαι. Mirum enim, quum vir γῆμαι dicatur, mulierem non modo dici γαμηθῆναι, sed plerumque γήμασθαι. Ex quo facile conjicias, γήμασθαι proprie esse, *dare in matrimonium*, se scilicet, vel suos, quemadmodum γαμέσασθαι est *expetere puellam in matrimonium:* ex quo γαμεθεῖσα, *expetita, desponsata*, fefellit interpretes Theocriti viii. 91. ut ostendimus in Diar. litt. Lips. 1817. m. Februar. n. 37. p. 294. Verum vidit nuper etiam Kiesslingius. Itaque apud Euripidem omnia sana sunt, ipsis poetæ verbis veram interpretationem monstrantibus: neque enim de Jasone, sed de Creonte verbum illud intelligi vo-

luit, quum dixit, τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο, *et qui dedit ei filiam, et quam dedit.*

274. Nihil Elmsleii adnotationes legenti tam molestum est, quam pruritus ille corrigendi, etiam ubi omnia integerrima sunt. Exemplis vix ulla pagina caret. Sed hæc pleraque omnia intacta præterimus. Tantum hic illic aliquid ex hoc genere adnotabimus. Ad verba, κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις, scholiastes adscripsit: εὐπρόσοιστος, εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥαδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. "Immo," inquit, "πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro "εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video." Neque hoc mutandum, et pessime αὐτὴν, quod nemo non ad ἄτην referet, in hanc ipsam vocem mutavit, quam si posuisset scholiastes, scripsisset τὴν ἄτην. Quid est autem, quod in εὐεπιβούλευτος reprehendat? Nam si ἐπιβουλεύειν proprie est *agitare aliquid animo, moliri*, quod constat non semper in malam partem dici, quidni etiam εὐεπιβούλευτος recte significabit id, quod quis facile mente concipiat atque aggredi conetur?

291. Recte quidem ἄλλης servavit Elmsleius in verbis χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, sed quo argumento utitur, sæpe abundare ἄλλος, uti minime debebat. Insani profecto fuissent Græci, si verba orationi inseruissent nihil significantia. Aptus hic locus erat longæ et non inutili dissertationi, quæ de nomine ἄλλος, quod nimis sæpe lusit interpretes, contexi poterat. Quem id usum habeat in his Medeæ versibus,

χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ,

is sic explicandus est: *nam præter alia, nominatim ignaviam, etiam invidia laborant.* Satis putamus, hæc tribus verbis indicasse, qui non ipsi interpretationem, sed censuram interpretationis scribamus.

310. Bene atque acute ostendit vir doctissimus, scripsisse Euripidem, ἀλλ' εἴσω φρενῶν Ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακὸν, non, ut legitur, βουλεύσῃς, quia non metuat Creon, ne aliquando Medea malum machinatura sit, sed ne id jam nunc faciat. Non ex omni parte tamen, quæ disputat, nobis satisfaciunt. "Legitur," inquit, "apud Sophoclem Trach. 550. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις "μὲν Ἡϱακλῆς Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Ubi futurum tem-"pus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. "865. δέδοικα γὰϱ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, Ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ "τῶν χρημάτων. Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla "reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent "scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod γράφῃ pro "γράψῃ nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat γϱάψῃ "pro γράφῃ usurpari posse." Laudamus quidem, quod exemplis se non moveri dicit: sed in re ipsa tamen nonnihil fallitur. Nam neque γράφῃ pro γϱάψῃ dicitur, neque omnino illa, quæ affert exempla, aut si qua similia reperiuntur, præsens pro aoristo poni

posse evincunt. Etenim ubique in his verbi modis videndum, utrum de re permanente vel aliquamdiu durante, an de eo, quod cito transit, agatur. Recte dicit Deianira, φοβοῦμαι μὴ καλῆται, quia hoc manet, neque semel, sed semper ita vocatum iri Herculem putet, ne illud commemorem, ex iis, quæ ante dixerat, conjici posse, eam omnino non de re futura, sed de præsente loqui. Si κληθῇ dixisset, significaret, *metuo ne hanc appellationem accipiat*, quod unius momenti est. Eodem modo Aristophanes μὴ προσποιῇ dixit, *ne affectes mea:* προσποιήσῃ si dixisset, id esset *ne petas:* quod semel et paucis fit, quum illud diuturnum sit et permanentem voluntatem indicet. In adnotatione ita scribit: "Aristophanes Vesp. 1432. ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. Quis non mallet καλέσῃ, si per metrum liceret?" Hoc alius generis est. Nam iidem modi sæpe etiam propria temporum suorum significatione usurpantur, neque id tamen temere et sine caussa. Si καλέσῃ dixisset, sensus esset: *jace contumelias, usque dum litem vocaverit archon.* At hoc minus accurate dictum foret: jam enim dum ille vocat, cadet spiritus Philocleoni. Itaque recte dicit, ἕως ἂν καλῇ, *usque dum vocet*, i. e. quamdiu non vocabit. Valde idoneum huic rei illustrandæ est illud Xenophontis Cyrop. iii. 3, 18. καὶ οὐκ ἀναμένομεν, ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται· *neque exspectamus dum nostram regionem vastare incipiant.* Κακωθῇ si dixisset, nemo non videt quam id alienum foret: *dum vastaverint.* Herodotum vero, qui vii. 141. scripsit, ἀλλ' αὐτοῦ τῇδε μενέομεν, ἔστ' ἂν καὶ τελευτήσωμεν, apertum est nullo modo scribere potuisse τελευτῶμεν. Addit Elmsleius in alia adnotatione, si vera sint, quæ nos ad Ajacem v. 272. dixerimus, apud Euripidem potius μή τι βουλεύεις scribendum fore. Sed veretur, ne id non recte contenderimus, siquidem non meminerit, se apud Atticos poetas legere δέδοικα μὴ ἔστι, nec putet eos nisi in præteritis verborum temporibus indicativo uti. Non negamus, pleraque hujus constructionis exempla præteritum habere: sed quum per se intelligatur, ubi præterito perfecto locus sit, recte etiam præsens poni, apparet nihil esse, quod præsentis indicativum usurpari prohibeat. Sed operæ pretium est, hanc rem accuratius considerare, ut ejus caussæ in clara luce conspici possint. Bene Schæferus in Meletem. p. 115. seq. docuit, quid differat, utrum dicas, ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρεῖ, an, ὅρα μὴ κυρῇ. Indicativo enim significari, *vide num dormiat;* conjunctivo, *vide ne dormiat*, i. e. vereor, ne dormiat. Horum illud est nescientis, sitne quid, an non sit; hoc autem metuentis, ne sit. Utrumque aut est, aut non est: sed qui nescit, utrum sit, an non sit, nihil nisi veritatem rei cognoscere vult, i. e. eum, in quo nunc res est, statum; qui autem metuit, ne sit, cupit non esse, operamque dari vult, ut, si non est, ne fiat; si est, ut esse desinat: quod est futuri temporis. Quare ille indicativo, ut qui verum rei statum indicet, hic conjunctivo, in quo futuri significatio inest, utitur. Neque enim existimandum est, diversas esse significationes particulæ μὴ, ut quum Latine *num* et *ne* dicimus, quorum altera indicativum, altera conjunctivum requirat. Nam si ita esset, non posset illa particula uno eodemque in loco simul utramque significationem habere, quod necessarium foret, ubi cum utroque modo conjuncta est, ut apud Euripidem in Phœn. 90.

> ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
> μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
> κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος ὡς δούλῳ ψόγος,
> σοὶ δ', ὡς ἀνάσσῃ.

Nam ut priora recte vertas, *num quis in via appareat*, at mox necessario debebis dicere, *ne reprehendar.* Recte vero utrumque sic dices: *ne quis appareat, reprehendarque.* Quod si non in particula caussa inest, cur indicativus aut conjunctivus adhibeatur, num forte inest in verbo, ex quo pendet particula? Ne hoc quidem. Esto enim, ut ὅρα μὴ εὕδει et ὅρα μὴ εὕδῃ duplicem admittat verbi significationem, alteram cognoscendi, alteram cavendi: at ea ipsa verba, quæ quam maxime cavendi metuendique notionem habent, indicativo junguntur. Homerus Od. ε'. 300.

> δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.

Thucyd. iii. 53. νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Vide Matthiæ Gr. Gr. §. 520. not. 5. Cur vero alter non εἴπῃ, alter non ἡμαρτήκωμεν dixit, quum utrique liceret? Homerum dicat quis ambiguitatem vitare voluisse, quum εἴπῃ et *dixerit* et *dicat* significare possit. Esto: (sane enim ambiguum est εἴπῃ, ut de uno deæ sermone. Nulla ambiguitas apud Platonem Cratyl. p. 517. A. ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μή ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται: ubi quum de pluribus factis sermo sit, ἐργάσηται necessario est *perfecerit*, ut Heindorfius interpretatur: nam de præsenti tempore ob eamdem caussam ἐργάζηται dicendum erat, quod quidem Basileensis secunda habet, ne unum, idque breve factum intelligatur.) Sed quid Thucydidem censebimus? Nam in perfecti conjunctivo nulla ambiguitas est. Nimirum de præteritis proprie non possumus metuere, quia omnis metus de futuro est. Itaque ubi de re præterita metuimus, nihil aliud possumus metuere, quam ne cognoscamus factum esse, quod nolimus evenisse. Aliter, si de tali re nos metuere dicimus, abutimur verbo metuendi, ut nihil nisi nescire nos, quid factum sit, significemus. Ut si quis de amici vita sollicitus sit, is si dicit, δέδοικα μὴ τεθνήκῃ, hoc dicit, *metuo ne mortuum esse accipiam.* Sin dicat, δέδοικα μὴ τέθνηκε, non sollicitudinem suam et metum, sed opinionem significabit. Jam quum in plerisque rebus præteritis frustra sit metuere quidquam, satis plerumque est, si tantummodo opinionem nostram indicamus. Eadem vero etiam præsentium ratio est. Nam quod jam est, cœpit esse, eoque non amplius metui ut futurum potest. Ut si Euripides dixisset, ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύεις κακόν· i. e. *opinor te aliquid mali agitare.* Pertinent huc etiam ea, quæ semper sunt. Lucianus Hermotim. c. 53. t. I. p. 797. εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. Schæferus in Meletem. p. 115. δεῖται scribi jubet, quod neque necessarium et minus elegans est. Quum enim, quod non potest particula aliqua diei perfici, non continuo integros multos dies impleat, distincte apteque Lucianus indicativum de eo, quod certum videretur; conjunctivum de eo, quod dubitationi obnoxium esset, posuit: *non particulæ diei, opinor, est, sed vereor ne sit multorum dierum.* Etiam in futuris hæc ratio obtinet. Xenophon Anab. I. 8, 24. ἔνθα δὴ Κῦρος δείσας μὴ ὄπισθεν γενόμενος κατακόψει τὸ Ἑλληνικὸν, ἐλαύνει ἀντίος. Sic edd. vett. i. e. *putans eum a tergo impetum facturum.* Recentiorum edd. scriptura κατακόψῃ metum potius indicat, *veritus ne impetum faceret.* Sed satis dictum ad illud illustrandum, quod volebam. Infinita enim hæc et inexhausta materia est. Unum tamen addam: ad quod velim attendant, qui de his rebus quærunt. Quum omnis metus ad futura spectet, non est idem, præsentisne conjunctivo, an conjunctivo aoristi, an futuro utare. Nam conjunctivus, cujuscumque ille temporis sit, ad ea refertur, quæ certo tempore, et quidem, si non diserte est definitum, eo, quod nunc instat, futura esse metuimus; ita quidem, ut præsentis conjunctivus de re vel diutius durante, vel sæpius repetenda, aoristi autem de uno eoque celeriter peragendo facto intelligatur. Futuro autem ibi locus est, ubi quid infinito tempore, i. e. aliquando eventurum metuimus. Tria harum trium formarum vicina exempla sunt in Aristophanis Ecclesiazusis: primum v. 465.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ καταλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ᾽ ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν
κινεῖν ἑαυτάς.

Secundum v. 481.

φύλαττε σαυτὸν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.

Tertium v. 486.

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
κύκλῳ περισκοπουμένη τἀκεῖσε καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.

Non obstant his talia, qualis Xenophontis locus est, quem modo vidimus. In quo etsi scribi potest, quod Schneidero in mentem venit, κατακόψειε, tamen futurum, si de opinione accipitur, recte se habet; non, si de metu. Scilicet hoc illud est, in quo difficultas linguæ Græcæ posita est, quod multa, quæ eodem modo dicuntur, alibi alios explicatus habent. In eadem adnotatione quod de Herodoti loco vii. 103. Elmsleius nobis contradixit, recte fecit. Nam sane, quod ibi scriptum est, ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη, non debebamus interpretari, *vide ne fuerit,* quum optativus, licet sæpe de præteritis usurpetur, tamen non aliter ad præterita referatur, nisi si alio verbo id tempus indicatum sit. Sed minime tamen in eo accedendum putamus Elmsleio, quod sine dubio ἔῃ apud Herodotum scribendum esse dicit. Nam ᾖ consuevit ille dicere, etsi in plurali ἔωσι scribit. Sanum vero est, nisi vehementer fallimur, quod libri omnes habent, εἴη, sed aliter, quam ad Ajacem diximus, explicandum. Quod intelligetur, considerata omni verborum complexione, quæ hæc est: εἰ γὰρ κείνων ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν τῆς στρατιῆς τῆς ἐμῆς ἀντάξιός ἐστι, σὲ δέ γε δίζημαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον· καὶ οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος ὁ παρὰ σεῦ εἰρημένος· εἰ δὲ τοιοῦτοί τε ἐόντες καὶ μεγάθεα τοσοῦτοι, οἷος σύ τε καὶ οἳ παρ' ἐμὲ φοιτῶσι Ἑλλήνων ἐς λόγους, αὐχεῖτε τοσοῦτον, ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη. Hoc dicit: *si non majore, quam tu atque alii Græcorum, quos ego vidi, robore præditi tantopere gloriamini, vide ne vana ista jactatio foret.* Loquitur, ut sæpe fit, negligentius, apodosi ad aliam rationem protaseos conformata: id quod alio modo etiam in priore parte hujus periodi fecit. Debebant enim omnia hoc ordine procedere: *si singuli vestrum decem ex nostris pares essent, recte se haberet, quod dicis; sed si nihilo nobis meliores ita gloriaremini, vana diceretis.* At, inquiat aliquis, si hoc volebat, addere debebat ἂν. Potuit addere: sed potuit etiam omittere. Recte enim omittitur hæc particula in altero membro orationis, quod ita comparatum est, ut pro parte ejus sententiæ, cui additum est ἂν, haberi possit. Æschylus Agam. 1058.

πείθοι' ἂν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

Alia exempla vide apud Xenophontem Hier. vi. 15. xi. 11—13. Ita hic, si in pauca contrahas, hoc dicit Herodotus: καὶ οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος, ἄλλως δὲ μάτην κόμπος εἴη.

313. Præfert Elmsleius ὡς δ' αὕτως cum spiritu aspero. Accentum enim docere, non ab αὐτὸς derivatum esse hoc adverbium, sed a feminino αὕτη, ut οὕτως a masculino οὗτος. Non intercedimus, quin ita videatur formam verbi intuentibus. Sed qui etiam significationem respiciunt, iis aliter videri debere contendimus. Mirum primo, a feminino derivatum esse adverbium. Verum esto ita: quid est, quod, si οὗτος et αὕτη significatu non differunt, nisi quod sunt genere diversa, οὕτως et αὕτως diversissimas habeant significationes, et quidem αὕτως eam, quæ non ab αὕτη, sed unice ab αὐτὴ, si femininis utendum est, petita sit? Unde quis non potius colligat, αὕτως veram scripturam esse, accentum autem ab regula recedere? Cæterum ad sensum Euripidis versuum quod attinet, non satis planum est, quid statuat vir doctissimus. Verba sunt hæc:

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Affert scholiastæ auctoritatem, qui φυλάσσειν pro φυλαχθῆναι, i. e. τηρηθῆναι, dictum ait, activum pro passivo. Sed de hac re nullam controversiam esse. Fuisse autem, qui ῥᾴων φυλάσσειν, etsi Græcum esset, tamen ab hoc loco alienum esse censerent, quod hic φυλάσσεσθαι dicendum fuisset, ut Dawesium. Respondere huic Dorvillium, φυλάσσειν esse *observare aliquem, ne aliquid faciat*, auctore Demosthene. Hanc interpretationem probare Heathium et Musgravium. Nisi fallimur, ipse quoque probat. Debet certe. Quamquam aliquid suspicionis præbet, se in illo acquiescere, quod dixerat, activum pro passivo positum esse. At eo nihil efficeret. Nam etiam φυλάσσεσθαι si hic scriptum esset, activi vim haberet, ut *cavere* significans. Itaque de eo potius agebatur, utrum id verbum hic *cavere*, an *custodire* significaret. Non potest autem aliud quam *custodire*. Præterea aliud erat in his versibus, de quo accuratius quærere debebat Elmsleius, quam eum fecisse videmus. Ubi scholiastæ verba attulit ῥάων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνὴ, Dawesium dicit scripsisse ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὣς δ' αὔτως γυνή; sed vulgatam agnoscere alterum scholiasten, πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνὴ, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη, ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργὴν, eamque stabiliri poëtæ verbis in Andr. 673.

καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρὸς, ὣς δ' αὔτως ἀνὴρ,
γυναῖκα μωϱαίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.

Accidit hic quoque viro doctissimo, quod sæpius, ut in verbis hærens sententiam verborum negligeret. Nihil prorsus similitudinis est inter hos duos locos, quam quod in utroque verba sunt ὣς δ' αὔτως ἀνήρ. Nam in Andromacha hoc dicit poëta: par mulieri, si ei a marito injuria fit, jus est, ac viro: sed vir in se ipso præsidium habet, mulier in parentibus et cognatis. In Medea vero, de viro an de muliere agatur, nihil interest: sermo est enim de omnibus, qui ad iram proni sunt, sive viri sint, sive mulieres. Quod si in Andromacha necessario dici debuit ὣς δ' αὔτως ἀνὴρ, hic autem etiam ὣς δ' αὔτως γυνὴ dici potuit, quid Andromachæ locus ad stabiliendam vulgatam in Medea confert? At dicet fortasse, etiam in Medea de muliere agi. Vero: at non quia mulier, sed quia homo est. Itaque alio modo quæri debebat, utra scriptura melior esset: notandaque erat negligentia poëtæ in opponendis iis, quæ sibi non recte opponuntur. Nam primo ὀξυθύμοις σιωπηλοὶ opponendi erant. Nunc opponit σιωπηλοὺς σοφοὺς, quod sic demum recte fecisset, si antea μωροὺς ὀξυθύμους commemorasset. Deinde etsi de muliere sermo est, tamen, quia non proprium est mulierum, quod de Medea prædicat, sed commune omnium hominum, nec mulieres nec viros, sed homines dicere debebat. At id non fecit, sed prouti hanc aut alteram scripturam probaveris, mulierem aut virum nominat, et deinde sese corrigens, alterum sexum addit. Utrumque aliquam rationem habet. Nam si dixit, ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὣς δ' αὔτως γυνὴ, existimandus erit in generali sententia virum ut potiorem nominasse, sed quoniam hic de Medea loquitur, diserte deinde, ne propter ambiguitatem vocabuli de solis loqui viris videretur, adjiciendum putasse, eamdem esse etiam mulieris conditionem. Sin dixit, γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὧς δ' αὔτως ἀνὴρ, quoniam Medeam in mente haberet, de muliere dicere incepisse, sed, ne quis id in solas mulieres dictum putaret, adjecisse deinde viros. Et hoc quidem veri similius videtur, ut quod metui, in quo est, magis consentaneum sit. Neque vero prætereundum erat, quum illud σοφὸς addit, respicere eum, quod ipse ante dixerat, σοφὴ πέφυκας, et quod Medea responderat, σοφὴ γὰρ οὖσα, et quæ sequuntur, tum, εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

318. Repudiavit Elmsleius scripturam MS. Cott. et ed. Lasc. γούνων, negans ea forma usos esse tragicos contra Porsonum ad Phœn. 866. qui nobis quidem sapienter scripsisse videtur: "neque ratio fingi potest, cur tragici hac forma abstinuerint." Meminerit velimus Elmsleius suorum ipsius verborum, quæ supra ad v. 147. attulimus.

326. Non dixerim ego quidem utrumque bonum esse, μὴ λάθῃ et μὴ λάθοι. Hic, ubi aperte optat, non jubet Medea, optativus unice præferendus.

326. Quæ Elmsleius ad hunc versum in subjecta adnotatione de elisionibus ante penultimam arsin in iambicis et trochaicis versibus disputavit, non libet persequi. Satis ducimus monere, non ipsas esse elisiones per se spectandas, sed verborum quoque in loco et interpunctionum rationes. Aliter et cæca manet hæc diligentia, et corrumpendis aliquot locis ansam præbet.

328. Laudandum quidem censemus Elmsleium, qui, quod Matthiæ quoque fecit, librorum scripturam revocaverit, πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα, neque admiserit conjecturam Musgravii, quam non modo Brunckius, sed, quod mirere, Porsonus ut certissimam recepit, πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνων κεχρήμεθα; sed quem sibi frigidum in his verbis jocum invenire Elmsleius videtur, ab eo alienissimus fuit Euripides. Fraudem scilicet fieri sibi passus est V. D. a scholiasta et Buchanano, qui vertit, *curæ premunt me, nec egeo curis novis*. Mirum profecto, latuisse viros doctos usitatissimam dicendi rationem, qua Græci, ut quid confirment et corroborent, idem iterum dicunt negando contrario, qualia sunt γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα, et millena alia. Itaque quum Creon dixisset, *desine mihi laborem facessere*, respondet Medea, *ego vero laboro, neque indiga sum laborum*, i. e. immo ego, et quidem plus satis laborum habeo. Similiter in Herc. fur. 1245.

γέμω κακῶν δὴ, κοὐκ ἔτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ.

335. "Nescio," inquit, "an legendum οἷ φευξούμεθα." Cur vero, quum ᾗ φευξούμεθα hic potius, quam οἷ φευξούμεθα dicendum fuerit? Quid intersit, diximus ad Herc. fur. 1236.

348. Iterum hic, ut supra ad v. 87., solœcum videtur Elmsleio εἰ οὐ: unde in Herc. fur. 1315. ubi legebatur, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ

ψευδεῖς λόγοι, recte in Matthiæ editione repositum dicit ἀψευδεῖς. Monuimus jam ad v. 87. esse, ubi recte dicatur εἰ οὐ. Sed ne exempla requirantur, en quædam. Homerus Od. β'. 274.

εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης.

Antiphanes ap. Athen. iii. p. 99. A.

ἐκ τοῦ γὰρ εἶναι γέγονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν, ὅθεν,
πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος;

Herodotus vii. 9. καὶ γὰρ δεινὸν ἂν εἴη πρᾶγμα, εἰ Σάκας μὲν καὶ Ἴνδους καὶ Αἰθίοπας καὶ Ἀσσυρίους, ἄλλα τε ἔθνεα πολλὰ καὶ μεγάλα, ἀδικήσαντα Πέρσας οὐδὲν, ἀλλὰ δύναμιν προσκτᾶσθαι βουλόμενοι, καταστρεψάμενοι δούλους ἔχομεν· Ἕλληνας δὲ, ὑπάρξαντας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα. Eodem modo Andocides de myster. p. 13. (51. Reisk.) οὐκοῦν δεινὸν, εἰ ὑπὸ μὲν τούτων διὰ τοῦτ' ἂν ἀπωλόμην, ὅτι εἰς τὴν πόλιν οὐδὲν ἥμαρτον, ὥσπερ καὶ ἑτέρους ἀπέκτειναν, ἐν ὑμῖν δὲ κρινόμενος, οὓς οὐδὲν κακὸν πεποίηκα, οὐ σωθήσομαι; et Æschines c. Ctesiph. p. 641. seq. ed. Reisk. cujus locum, quia longior est, nolo adscribere. Andocides de myster. p. 5. (17. Reisk.) εἰ δὲ οὐδὲν ἡμάρτηταί μοι. Pythagoreus incertus in Galii Opusc. p. 725. ἀλλὰ γὰρ φαντὶ ὡς ταῦτα μὲν λέγοντι, ὅταν τις αὐτοὺς ἐρωτῇ· ἀλλὰ τοὶ μὲν σοφοὶ, τῷ δέοντι· τοὶ δὲ μαινόμενοι, εἰ οὐ δεῖ.

409. Facile accedimus viro doctissimo, futurum reponendum indicanti. Sed quod στρέφουσι in στέψουσι mutari vult, non probamus, multoque melius esse censemus, quod, si illud displiceat, proponit, στρέψουσι. Nam non solum mutatio minor est, sed ipsum etiam verbum huic loco longe est convenientius, ut in quo id ipsum dicere velit poëta, conversum iri contemptum mulierum in laudem.

420. Adscivit Elmsleius, quod Porsonus ex sola Aldina posuit, πατρίων pro πατρῴων, eodem argumento, quo v. 428. μένει potius quam μίμνει legendum sit. Negamus vero, parem utriusque verbi conditionem esse. Nam μένει et μίμνει, præterquam quod durissima foret correptio ante μν, neque significatu, neque colore differunt: quod non est in πάτριος et πατρῷος, quæ quum significatu differant, differunt etiam colore, i. e. potestate, quam ad animi affectionem habent per ea, quæ adsignificantur, etiam ubi ad rem ipsam idem est, utro vocabulo utare. Obscure differentiam indicavit grammaticus in Bekkeri Anecd. t. I. p. 297, 30. πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες χρήματα καὶ κτήματα καὶ τόπους, πάτρια δὲ τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτὰς, πατρικὸν δὲ φίλον ἢ ἐχθρόν. Differunt hæc ita: πάτρια sunt, quæ sunt patris; πατρῷα, quæ veniunt a patre; πατρικὰ, qualia sunt patris. Ita Pindarus proprie dixit πατρία ὄσσα, πατρία ὁδὸς Ol. VI. 106. Nem. II. 9. Πατρῷα autem tantum abest ut eadem sint quæ πάτρια, ut sint ea, quæ sunt κατὰ τὰ πάτρια. Ut ad Euripidem revertar, ad rem ipsam quidem idem est, utrum ἐκ πατρίων, an ἐκ πατρῴων οἴκων profuga dicatur Medea, sed vim tamen non eamdem utrumque verbum habet. Nam patris domum qui relinquit, non videtur suam relin-

quere domum; patria domo autem qui excedit, sua domo caret, in qua habitare eum jus erat. Ita spurio filio πάτριος οἶκος est, genuino πατρῷος, si proprie verba usurpamus. Quod autem ad mensuram mediæ syllabæ attinet, quid impedit, quin, si γεραιὸς, δείλαιος, atque alia, media correpta dicuntur, idem etiam in vocabulo πατϱῷος fieri potuerit? Modo apte fiat. Neminem autem opinamur tam invenustum esse, ut non sponte sentiat, eam correptionem in vocabulo primam syllabam natura brevem habente non aliter sine elegantiæ detrimento admitti posse, nisi si ictus in ultimam incidat, prima autem, licet propter duplicem consonantem produci possit, brevis maneat. Quare nihil offensionis habent talia,

σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρῴων ἔπλευσας·
ξείνου πατρῴου φυλακαῖσιν.

At turpissimus foret versus Glyconeus Pindari Nem. II. 9. si sic scriptus esset:

ὀφείλει δ' ἔτι πατρῴαν.

431. Quum pro vulgato τῶν δὲ λέκτρων Porsonus σῶν τε λέκτρων conjecisset, (sentiebat enim et articulum languidum esse, et prægresso οὔτε respondere aliquid debere) recepit eam conjecturam Elmsleius. Et σῶν quidem nemo erit quin verum esse intelligat, δὲ autem nollemus mutatum, quod recte et apte hic ad οὔτε refertur. Sæpe sibi τε et δὲ respondent, ubi singula membra et verbum suum habent, et res ejusmodi est, ut quæ per τε et partes disjungi cœperant, etiam opponi sibi possint. Sophocles Œd. Col. 367.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν.

Vide Brunckium ad Æsch. S. c. Theb. 835. Sic etiam Latini *et* et *autem* conjungunt. Est autem in his rebus illa quam dicunt grata negligentia posita, quæ libera ab exili grammaticorum severitate ita quoque in loco conformat orationem, uti sententia postulat. Eo fine enim inventa est oratio, ut id, quod sentiamus, apte accommodateque exprimat. Et hoc in genere sæpius videmus Elmsleium veteres scriptores ad eum modum corrigere, quo ludimagistri pueros solent, quum primum scribere discunt. At illi regulas discere debent: sed has qui jam didicerunt, his licet eas etiam aliquando prudenter negligere.

PARS III.

(Diar. Classic. Fasc. XLIV. p. 402.)

QUOD instituimus, ut ex P. Elmsleii adnotationibus ad Euripidis Medeam ea potissimum adferremus, in quibus dissentiendum ab editore doctissimo putamus, in eo jam pergemus, ut cœpimus, omissis quæ vel leviora sunt, vel, qualia multa esse jam alio tempore diximus, præter necessitatem tentata nobis videntur.

438. " Apud Euripidem," inquit, " Hec. 1028. (1011. Pors.) " non optime Græce dictum videtur ἐκπέσῃ, quod defendit Porso- " nus." Verba sunt, Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν Λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρδίας. Miramur vero, non optime Græce dicta videri viro doctissimo, quæ Homeri exemplo dixit Euripides. Ita Iliad. χʹ. 93. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν. Et sæpe alibi. Sed sæpius videtur Elmsleius injuria reprehendere Porsonum.

477, 478. Disputat hic de verbis, εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους, scripturamque librorum nonnullorum, σύγγνωστον ἦν σοι, defendi posse ait Sophoclis verbis in Œd. R. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν, sed rectius addi ἂν, ut in Eurip. El. 1024. κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος, Ἢ δῶμ' ὀνήσων, τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα, Ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν. Cur tandem rectius? In Sophoclis quidem exemplo non recte adderetur particula; in Euripidis autem locis et addi eam et omitti potuisse, qui hujus particulæ vim et potestatem perspexerit, intelliget. Sed de hac re alio loco dicemus.

480. Non audemus nos quidem quæstionem difficillimam, quam hic movit Elmsleius, dirimere, sed illud videmus, eum neque recte satis, neque caute judicasse. Verba sunt: οὐδ' ἔχω μαθεῖν, Ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι, Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν. Quum lib. Put. Reiskius, Musgravius, Porsonus, εἰ θεοὺς dedissent, vulgatam ἢ θεοὺς revocavit Elmsleius. Nam pro πότερον in priore membro etiam ἢ dici. At quibus tandem id exemplis confirmavit? Multorum hæc res, si quidquam, exemplorum erat, eorumque et certorum et accommodatorum. At Elmsleius quinque tantum exempla dedit, quorum duo plane aliena sunt, unum Æschyli Prom. 779. ἑλοῦ γὰρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σου (ita scribit) Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Nam ut πότερον hic dici potuerit, non tam de hoc, quam de eo quærebatur, an εἰ et ἢ permutari liceret. Atqui εἰ hic dici non potuit. Alterum Homeri est Il. εʹ. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἄπο θυμὸν ἕλοιτο. Neque in Matthiæ Gr. Gr. §. 609. quem auctorem citat, aliud quam unum huic simillimum exemplum profertur ex Iliad. αʹ. 190. Utroque in loco, pariterque in Æschyli exemplo plane abesse prius ἢ poterat: ex quo satis patet, non posse hæc exempla cum Euripidis verbis comparari, nisi quis apud hunc præferendam censeat elegantissimam lectionem, quæ apud scholiasten Æschinis exstat, ἢ θεοὺς νομίζω, quam mirum est neque Porsono neque Elmsleio aliqua commendatione dignam visam esse. Cætera, quibus Elmsleius utitur, exempla hæc sunt. Æschyli in

Choëphoris 783. οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις, Ἢ λιμὸς, ἢ διψῆ τις, ἢ λιψουρίαν Ἔχει. Ita Elmsleius scribit. Nobis εἰ, ut Porsono aliisque, requiri videbatur, nec cætera recte constituisse Elmsleium putamus. Deinde Sophoclis in Œd. C. 79. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε, Ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν. Ubi particula γε offensus, cujus vim non perceperat, κρινοῦσιν εὖ scribendum putat, quo nihil fingi potest frigidius. Sed ἢ χρὴ veteres libri: at jam Turnebi et Stephani edd. εἰ χρὴ, quod nobis verum videtur. Denique apud Homerum Iliad. β'. 299. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, Ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκὶ, recte sic Heynium pro εἰ ἐτεὸν scripsisse dicit. Quid vero his tribus, iisque tam dubiis exemplis efficitur? Apertum est, ea toto cœlo ab illis, quæ ante commemorata sunt, differre. Præterea quum nihil neque facilius neque frequentius sit commutatione particularum εἰ et ἢ, ejusmodi exempla proferenda erant, in quibus aut certo non esse εἰ positum credi posset, aut, quod optimum fuisset, neutra particula in priore membro inveniretur. Hoc enim solum genus idoneam hac in re probandi vim habet.

487. Non intercedimus, quominus, quod scholiastes quoque habuit, δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς scribatur, ut id sit, *nihil a te quidem commodi* exspectans: sed illud miramur, quod scribit Elmsleius: " Par. D. pro var. lect. Burn. δοκοῦσα μή τι, " quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν " καλῶς, sed δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς." Idque confirmat duobus exemplis, quibus tertium in auctario addidit. Silet vir doctissimus de Porsono, reverentia quadam. Nam etiam Porsonus μή τι recepit. At itane imperitum Græcæ linguæ fuisse Porsonum, ut, si δοκῶ μὴ non dicatur, id nescierit? Immo Elmsleius, exempla, quorum forte meminerat, non rationem linguæ, respiciens, novam illam, sed falsissimam regulam commentus est. Nam ubi οὐ dicendum, οὔ; ubi μὴ, μὴ cum hoc verbo conjungitur. Æschylus Prom. 740. εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις. Sept. ad Th. 621. δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις.

Simile nobis videtur, quum ad v. 496. πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα non putavit stare posse, nisi etiam πολλοῖς legatur. Unde Ἑλληνίδων recepit, quod facilius quis interpretibus deberi suspicetur. Hic quoque nollemus a Porsoni acutiore judicio recessisset.

Etiam ad v. 513. diligentiam desideramus, quum notandum dicit καὶ λίαν, quod paullo majorem vim habeat, quam λίαν. Neque enim καὶ λίαν conjunctim dicuntur, ut sæpe καὶ δὴ, sed καὶ ad totam sententiam pertinet. Eadem ratio est, ubi καὶ πολὺ dicitur, de qua re infra dicit ad v. 871.

Acute disputat Elmsleius de v. 552. in quo εὐδαιμονοῖμεν ab Euripide scriptum conjicit, quod non diffitemur majorem quamdam humanitatis speciem præbere, quam quod libri habent εὐδαιμονοίην. Non videtur tamen hæc satis idonea caussa esse reponendi pluralis, probamusque, quod non est in textum receptus. Eodem versu quum libri habeant, σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ, Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι, perelegans est Elmsleii conjectura, σοί τε γὰϱ παίδων μέλει. Sed non putamus tamen quidquam mutandum esse. Nam qui est mos Græcorum, ut sine ambagibus dicant, quæ hodie si quis dicat, rudis et parum elegans videatur, eo hic quoque Jasonem uti voluit poeta, idque tanto magis, ut ex ipsius oratione eluceret, eum sui ipsius maxime studiosum esse. Ut igitur propter hanc caussam etiam illud εὐδαιμονοίην defendendum putamus, ita non offendimur, si, quo initum ab se novum connubium excuset, his duobus argumentis utitur, neque Medeam, ut cui jam sint liberi, prole indigere, et se, quos ex ea susceperit liberos, eos præsidium habere velle ab iis, qui ipsi ex novo illo conjugio nascituri sint. Quid quod ipsa Medea, ubi se in Jasonis sententiam concedere simulat, v. 850. utrumque argumentum repetit: οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα Φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων; Non debebat autem Elmsleius, qui sine interpunctione scripsit, ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι, illud præterire, male a Porsono, et repugnante sensu loci comma post τέκνοις positum esse, quum alii recte post λύει distinxissent. Hoc quoque confirmat Medea infra v. 847. dicens, καὶ κασιγνήτους τέκνοις ἐμοῖς φυτεύων. Cæterum in adnotatione ad h. l. sine idonea ratione Elmsleius in Æschyli Prom. 81. scribit προμηθίας, atque in ejusdem poetæ Eumen v. 94. τί δεῖ corrupta putat.

581. Acute conjicit, γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, quia vulgatum βασιλέως potius uxorem regis, quam filiam significaturum esset. Sed prorsus alienum est, quod affert, βασιλῆς interdum *reginam* significare. Neque enim id hoc loco fieri potest, sed λέκτρα βασιλέων regum, i. e. regium torum notat.

587. Librorum scripturam, οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ, sic mutandam censuit, eamque mutationem in textum recepit, οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). Idque præceperat jam ad Soph. Œd. R. 543. At ut ita loqui soliti sint Attici, ex eo non sequitur, ubique ita loquutos esse. Quin ipsa cogitandi celeritas, cui hæc formula originem debet, suadet, ut pro diversa sententiarum conjunctione aliis in locis aliter loquutos esse censeamus. Atque ut Euripides in Iph. Taur. 759. scripsit, ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω, ita quid est quare non potuerit dicere, οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ? Neque movet me, quod ex Troad. 721. affert Elmsleius, ἀλλ' ὡς γενέσθω, καὶ σοφωτέρα φανεῖ. Nemo enim non videt diversissima hæc esse, siquidem illic primarium est ὡς γενέσθω, hic autem σοφωτέϱαν φαίνεσθαι.

614. In carmine chorico non videtur Elmsleius satis perspectas habuisse leges numeri Dorii. Aliter non recepisset conjecturam Porsoni, inserto ἐν versum præbentis heroicum,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι.

Est enim is alienus ab hoc genere numeri. Id quod et tragicorum et maxime Pindari exempla docent. Debebant in duos versus, sive κῶλα appellare mavis, dividi,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι,

et in antistropha,

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη.

Ultima enim syllaba anceps est. Eadem metri ignoratione in Æschyli Prom. 531. versus ita distinguit:

βουφόνοις παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
ἄσβεστον πόρον.

At talibus numeris isto in carmine non erat locus.

Neque vero in Medeæ v. 640. ᾤκτισεν probandum erat, quod ex Musgravii conjectura admisit Porsonus. Nam vel brevis syllaba, quæ præter morem in Porsoni descriptione utrobique præcedentem versum terminat, de prava distinctione metrorum debebat admonere. Versus isti sic constituendi sunt:

τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα δυσπέ-
ρατον αἰῶν'.
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ᾤκτει-
ρεν παθοῦσαν.

Denique aliter quidem, quam Porsonus, sed non hercle melius, ultimos strophæ versus disposuit Elmsleius:

ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσα-
σα. μόχθων οὐκ ἄλλος ὕπερ-
θεν, ἢ γᾶς πατρίας στερέσθαι.

Qui numeri, ita distributis vocabulis, pessimi sunt, omninoque a colore hujus carminis videntur alieni esse. Debebant ita distingui:

ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μό-
χθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ
γᾶς πατρίας στερέσθαι.

Ut τὶς pro οὐκ conjiceretur, non erat idonea caussa. Illud recte factum, quod v. 632. οἰκτροτάτων, et v. 641. δεινότατον revocatum est.

633. Non immerito hæret Elmsleius in explicanda vulgata, θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, quum dici debuisse videatur, ἢ vel πρὶν ἐξανύσαι τήνδε ἡμέραν. Nihil tamen caussæ est, quare hunc locum de vitio suspectum habeamus. Eadem enim dicendi forma usus est poeta, qua δείξω γεγὼς et similia sæpissime dicuntur, quæ proprie conversio quædam est sententiarum. Ita ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, θανάτῳ πάρος δαμείην, proprie est, *hoc die perfuncta, prius moriar:* quod nihil aliud esse apparet, quam *moriar potius, quam hunc diem exegerim.* Nam πάρος, πρὶν, et similia, ut apud Germanos, sæpe nihil aliud quam *potius* significant. Ita Homerus: τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπει-

σιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ. Simili forma dicendi, ut in Medea, etiam in Alcestide v. 900. ed. Monk. usus est Euripides: τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου. In quo loco frustra hæserunt interpretes et critici. Hoc dicit: ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου, τί τούτου μεῖζον ἀνδρὶ κακόν;

659. Dedit Elmsleius cum Porsono, θέμις μὲν, ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ; quæ est librorum prope omnium scriptura. Ald. male, θέμις δ' ἄν. At non satis erat, quod nullo pacto dici potuit, damnasse; ostendendum erat etiam, quo pacto stare posset, quod grammaticæ quidem non repugnaret, sed sensum tamen non videretur idoneum præbere. Nam quid μὲν sibi velit, vereor, ut quisquam docere queat. Nobis et δ' ἂν et μὲν supplementa videntur a grammaticis illata ad versum sustinendum, quum θέμις scribi cœpisset. Euripidem dedisse putamus:

θεμιστὸν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Quod mox dicit Medea v. 661. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν, in eo tantum abest, ut abundet εἰ θέμις κλύειν, ut verissima sit Brunckii observatio, εἰ ratiocinantis esse. Nam quum Ægeus ad superiora verba respondisset μάλιστα, recte infert Medea, *ergo, si fas est me scire, edissere.* Non magis verum est, quod vult Elmsleius, eodem modo v. 1287. εἴ abundare: εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, λέγ', εἴ τι βούλει. Quis enim non videt, horum verborum hunc esse sensum: *si me indiges, dic, quod vis dicere.* [Vide infra ad v. 1098.]

667. Distinxit Elmsleius cum Porsono, παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος, quod mavult, quam cum Aldo et Lascari post Πέλοπος distingui, quia melior sit ea ratio, quæ Pittheum non solum εὐσεβέστατον, sed Pelopis filiorum εὐσεβέστατον faciat. Eam rationem nos quidem minime meliorem esse putamus. Nam hic non agitur de eo, quis Pelopis filiorum magis minusve pius sit, sed illud quæritur, an is sit pius, ad quem devertere vult Ægeus: quem nihil cogebat ad Pelopis filiorum aliquem accedere, quem non putaret impium esse, sed quærere virum bonum, quicum communicare oraculum posset, sive is Pelopis, sive alius viri esset filius. Quare omnino probanda distinctio illa, παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος, εὐσεβέστατος. Duo enim respondet, et qui sit, ad quem eat, et cur eum adeat.

672. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε. “An dicitur ὄμμα “ συντέτηκε? Non opinor. Supplendum igitur τέγγεται vel aliquid “ hujusmodi.” Cur vero? Non hic, quid diceretur, sed quid esset, quæri debebat. Quod est autem, quidni dicatur esse? Afflicti enim et oculis et colore corporis languescunt.

673. Αἰγεῦ κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις. “Rom. A. ut Aldus “ κάκιστός ἐστί μοι. Lasc. κάκιστος ἐστί μοι. Ita Brunckius, quem “ sequuntur Porsonus et Matthiæ.” Et jure quidem sequuntur. Nam quum duo hic dici possint, *est mihi maritus, qui pessimus est,* et *maritus meus pessimus est,* prius illud non modo aperte

melius convenit ordiendæ orationi, sed etiam ex pronomine μοι verum esse intelligitur. Alterum enim si voluisset poeta, κάκιστός ἐστ' ἐμὸς πόσις dixisset.

678. Etsi jam ad v. 14. diximus, neque hoc loco, neque ad v. 1275. satis accurate de particulis ἤπου disputatum esse, tamen valde laudandum putamus Elmsleium, qui hic alienas eas particulas esse viderit, et pro iis ἦ γὰρ, licet nullo in libro repertum, reposuerit. Vellemus vero, qui hic præclare, quid verum esset, intellexerit, eodem judicio usus esset v. 686.

σύγγνωστα μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Non minus enim ab hoc loco μὲν γὰρ, quam ab illo ἦπου, alienæ sunt. In promptu vero est facillima emendatio, μεντἄρ'.

Difficillimus locus est v. 717. quem Elmsleius cum Porsono ita scriptum dedit:

Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

'Ανώμοτος est ex conjectura Musgravii, legiturque pro varia lectione in duobus [quatuor] codd. Vulgo ἐνώμοτος. Dein κἀπικηρυκεύματα olim lectum fuisse, ex scholiis cognoscitur. Τάχ' ἂν πίθοιο debetur Porsono. Libri omnes οὐκ ἂν πίθοιο. Elmsleius, commemorata varietate lectionis et virorum doctorum conjecturis, præterita tamen conjectura Schæferi, κἀπὶ κηρυκεύμασι νοῦν ἂν τίθοιο, quam ille Porsoni adnotationi subjecit, denique in eo acquiescit, ut videndum dicat, an πίθοιο potius, quam οὐκ ἂν corruptum sit. Non postulamus, ut quis omnia emendet: sed illud tamen jure videtur ab editore postulari posse, ut, quæ adsunt præsidia, iis quam accuratissime utatur. Atqui animadvertit quidem Elmsleius, apud scholiastas duplicem exstare posteriorum Medeæ verborum explicationem, sed neque collegit inde, quod debebat colligere, et neglexit, quam utraque difficultatem haberet, indicare. Nam quum alii scholiastæ posteriorem partem Medeæ dictorum in hanc sententiam interpretati essent, in quam vulgo accipitur: *si non juraveris, amicus fies hostibus meis, flecterisque eorum legationibus*, quam interpretationem etiam ipse probat Elmsleius: primo monere debebat de ambiguitate verborum λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος. Ea ipse videtur cum Mureto sic intelligere: *si nudis tantum sermonibus mecum conveneris, neque deos testes adhibueris.* At demonstrandum erat, λόγοις ita nude positum, posse hanc vim habere: de qua re et nos dubitamus, et alios dubitaturos credimus. Vix enim aliud verba λόγοις δὲ συμβὰς videntur significare posse, quam *si dictis accedis*, i. e. *si facere vis, quod postulatur*. Cujus vero dictis, Medeæne, an Creontis? Non sane Medeæ, si sententia hæc est, *non juratus, illis obtemperabis.* Nam quum oppositum sit ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, in quo jam inest illud λόγοις συμβὰς ἐμοὶ, non poterunt sibi opponi ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς et λόγοις δὲ συμβάς. Itaque τούτοις, Peliæ et Creonti, συμβὰς λόγοις dici putabimus. At ne sic quidem recte procedit oppositio, quia quod jurato et injurato fiat, opponi sibi debet. Quod senserunt quum alii, tum Wyttenbachius, qui λόγοισι δὲ ξυμβὰς θεῶν ἀνώμοτος conjiciebat. "Sed numerosior "est," respondet Elmsleius, "vulgata, cujus eadem est sententia." Numerosiorem esse, concedimus; non concedimus, sententiam esse eamdem. Nam si illud θεῶν ἀνώμοτος per copulam adnectitur prioribus, λόγοις συμβὰς jam per se debet opponi posse illis, ὁρκίοισι μὲν ζυγείς. At non est ita, nisi diserte quis dicatur injurato λόγοις συμβῆναι. Itaque, si numerorum elegantiam servari vellet, certe conjicere debebat, λόγοις δὲ συμβὰς, ὧν θεῶν ἀνώμοτος. Tantis difficultatibus quum hæc interpretatio prematur, accedit denique plura mutandi necessitas, quam quæ corrupta esse credibile sit. Nam et ὧν pro καὶ scribendum erit, et plerorumque omnium librorum scriptura ἐνώμοτος cum ἀνώμοτος permutanda, et denique οὐκ ἂν in τάχ' ἂν aut aliud quid convertendum. Videamus vero alteram interpretationem, quæ in scholiis his verbis perscripta est: εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γινόμενα πρὸς φιλίαν. "Certum est," inquit Elmsleius, "hunc grammaticum in exemplo suo habuisse ἐνώμοτος et οὐκ ἂν "πίθοιο." De ἐνώμοτος nemo refragabitur. Sed οὐκ ἂν πίθοιο illum habuisse, quo tandem argumento vincetur? Immo quum interpretatio ista accusativum ἐπικηρυκεύματα, quam veterem lectionem esse alia scholia testantur, agnoscere videatur, verbumque προκρίναις habeat, quidni potius legisse illum censeamus, κἀπικηρυκεύματα οὐκ ἂν προθεῖο? Ita mediam formam προθέσθαι usurpavit Sophocles Œd. C. 419. Damnat autem Elmsleius hanc interpretationem, quia sic nulla maneat oppositio inter hæc verba et superiora, ὁρκίοισι μὲν ζυγείς. At quis credat, grammaticos, qui hanc interpretationem in medium attulere, adeo cæcos fuisse, ut non modo oppositionem illam corruere hac ratione non animadverterent, sed ne illud quidem viderent, ineptissime idem eidem opponi, ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, et λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἐνώμοτος, eodemque modo etiam utramque apodosin idem continere? Immo certissimum illa interpretatio indicium præbet, qui sic explicabant, ita legisse:

τούτοις δ', ὁρκίοισι μὴ ζυγεὶς,
ἄγουσιν ἂν μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύματα
οὐκ ἂν προθεῖο.

Ita vero recte illud habet, καὶ θεῶν ἐνώμοτος. Jam enim jure opponuntur, ὁρκίοισι μὴ ζυγεὶς, et λόγοις δὲ συμβὰς, quia illud λόγοις συμβῆναι in eo ipso positum est, ut quis se ὁρκίοις ζυγῆναι patiatur, et propterea addita est explicatio καὶ θεῶν ἐνώμοτος. Unde vero tantæ turbæ in hoc loco? Nolo hic quidem abuti commemoratione duplicis recensionis. Omnis enim et scripturæ et interpretationis fluctuatio a duobus facillimis repeti potest erroribus. Fac enim in primo versu pro μὴ scriptum ab aliquo librario fuisse μὲν, in ultimo autem πίθοιο pro προθεῖο, et cætera sponte videbis sequi debuisse.

735. Quum libri præberent, ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, vel λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, vel λαμπρὸν ἡλίου φάος, nostra sententia critici erat, postremum illud præferre, quum cæteræ lectiones interpretibus et correctoribus deberi videantur. Et ita censuit etiam Porsonus, qui tamen ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος dedit, quod Musgravius, quum pro varia lectione ad v. 729. adscriptum esset in nonnullis libris, huc pertinere animadvertit. Et inclinat quidem ad hoc probandum etiam Elmsleius: quod etsi minime reprehendimus, tamen, si altera lectio in textu servaretur, servandam eam ita fuisse existimamus, ut λαμπρὸν ἡλίου φάος scriberetur. Cæterum quid illud, quod v. 1076. legitur, καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, ad confirmandam particulæ τε post duo verba collocationem conferat, non intelligere nos confitemur.

750. νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην, quum Pseudogregorius τῖσαι habeat, ansam ea scriptura dedit Elmsleio exempla afferendi, in quibus ἐλπὶς infinitivos vel futuri, vel aoristi, vel præsentis adjunctos habet. Laudamus hanc diligentiam, sed lucri ex ea nihil percipi putamus, quin in errorem inducere potest tirones, nisi addatur, quibus conditionibus singuli hi infinitivi adhiberi possint. Id quod non fecit Elmsleius. Multum autem interesse, quo eorum quis utatur, facile animadvertant, qui bene imbutum Græcæ orationis elegantia sensum habent. Aoristi enim infinitivus de re exigui temporis eaque instante usurpatur; futuri de re diuturniore vel olim futura; præsentis de re præsenti aut præsens complexa. Exempla ipsa, quibus utitur Elmsleius, hoc docere poterant. Ex iis pauca attingemus. Recte dixit Æschylus Ag. 684. Μενέλεων πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Nam et unius momenti est advenire, et brevi futurum significat. Recte vero etiam idem v. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἥξειν πάλιν; Nam ἥκειν constat non *venire*, sed *venisse* significare. Quare diuturnitatis notio inest, quum ἥξειν dicit, i. e. *ecquid spei est, eum affore?* Euripides in Medea v. 1000. εἶχον ἐλπίδας Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. Non potuit γηροβοσκῆσαι dicere: diuturnum est enim, simulque olim futurum, ut illud, quod per se exigui temporis est, περιστελεῖν. Unde licuisset ei dicere κατθανοῦσαν περιστεῖλαι, re a mortis tempore suspensa. Æschylus autem in Ag. 1443. οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, Ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος, recte usus est præsenti, quia hoc vult, *nec metuo vivo Ægistho, nec metuam, quamdiu ille vivet.* Cæterum

miror, quum Elmsleius alias valde ad conjectandum inclinet, quod in his versibus non *φόβον* ei scribere in mentem venit.

760. Bene defendit Elmsleius versum, quem Porsonus, cujus, ubi ei adversatur, sæpius nullam mentionem facit, cum Brunckio deleverat. Sed quum *ἔχειν*, ut ipse fatetur, ex sola conjectura natum videatur, veremur, ne rectius fecisset, si servata librorum scriptura *ἔχει* diversas recensiones Medeæ distinxisset, quarum in una, *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει*, in altera pro hoc versu illi duo, qui sequuntur, scripti fuissent.

Versum 768. recte tuetur Elmsleius, sed omisit illum, *λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον*, quem infra v. 919. ubi iterum legitur, aptiorem esse censet. Sed quum sæpius in Medea eadem verba repetita sint, eo potius uti argumento debebat, quod hic versus in cod. Par. A. non, ut vulgo, post v. 768. sed ante eum legeretur: quod indicio esse potest, ex margine eum in texta venisse. Fatemur tamen non displicere nobis illum versum, quum ea, quæ sequuntur, *κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῒ*, quodammodo requirere videantur, ut quale donum mittere velit, antea indicaverit. Ordo versuum is, qui est in cod. Par. A. elegantior videtur.

Ad v. 770. miramur, quod verba *ὃς ἂν θίγῃ κόρης* Euripidea quidem esse, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta putat: hic enim longe præstare *ὃς ἂν θίγῃ νεκροῦ*, propter v. 1171. *πᾶσι δ᾽ ἦν φόβος θιγεῖν νεκϱοῦ.* Primo enim, quid opus alia ex fabula hæc sumpta putare, quum una tantum vocula discrepent, facillimeque librarius, universe sententiam in animo habens, ut fit, *κόρης* pro *νεκροῦ* scribere potuerit? At nihil peccarunt librarii: immo ipse Euripides *κόρης* posuit. Minatur enim Creonti, vel ipsi etiam Jasoni mortem Medea, si Glaucen attigerit, opem laturus. Mortuam attingere timebant, qui videbant, quomodo esset mortua: idque dici debuit v. 919. Hic vero mirum, ne dicam absonum foret, non de ope morienti ferenda potius, quam de mortuæ tactione cogitari. Nam ubi semel periisset, nemo tam stultus futurus erat, ut veneni contagionem non reformidaret.

774. Permira sunt, quæ scribit ad h. l. "Futurum *κατακτανῶ* Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo *κτείνω* duo futura *κτενῶ* et *κτανῶ* tribuere, quam duos aoristos *ἔκτεινα* et *ἔκτανον*." Scire vero vellemus, qua analogia futurum *κτανῶ* tueri velit. Magis autem miramur, quod *ἀπέκτανε* ab solo Rhesi scriptore, ut ait, usurpatum, si in comico versus iste legeretur, audacter in *ἀπέκτονε* se mutaturum dicit, Æschyloque in Eum. 590. *κατέκτανες* obtrudit, quod, etsi *ἀπέκτονα* comici et prosæ orationis scriptores dicant, tamen *κατέκτονα*, quantum meminerit, nemo usurpaverit. Quid vero? Num vir doctissimus temporum rationem pensi habuit?

775. *οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται.* Hujus constructionis alterum exemplum se reperisse negat. Nam *οὐκ ἔστιν, οὐδείς ἐστιν, τίς ἐστιν,*

ὅστις dici solere, οὔτις autem plerumque ὃς, non ὅστις sibi habere subjectum. Utriusque constructionis exempla affert. Tam singularis observatio aut ad casus ludibria ablegenda erat, aut advertere virum doctissimum debebat, ut caussas ejus indagaret. Atqui apparet, si usus iste non casui debetur, rationem ejus a differentia repetendam esse, quæ et inter οὐδεὶς et οὔτις, et inter ὅστις et ὃς, eorumque pronominum diversas consociationes intercedat. Atque Elmsleius quidem caussam, quare οὔτις non soleat cum ὅστις conjungi, in repetito pronomine τὶς posuisse videtur, ut colligi licet ex locis, quibus defendi hanc constructionem putat. Habent enim ii loci omnes τὶς ὅστις. Et est sane hac in re aliquid veri. Nam quum jam οὔτις infinitum sit, non opus est ei aliud pronomen infinitum ὅστις addi. Sed non satis hoc est, latiusque patet harum constructionum ratio. Eam paucis conabimur adumbrare. Οὔτις est *non aliquis*, et negat quid de uno aliquo; οὐδεὶς est *non ullus*, negatque de omnibus. Itaque οὔτις infinitum, οὐδεὶς finitum est. Similis ratio est pronominum ὃς et ὅστις: vide quæ diximus in Erfurdtii ed. min. Œdipi R. ad v. 688. Ὃς enim finitum est, et ad certum aliquem refertur; ὅστις infinitum, referturque ad unum aliquem de multis quemcumque. Jam si rem universe spectamus, qui dicit, *non est aliquis, qui*, οὔτις ἐστὶν ὃς dicere debebit, quia de illo aliquo, quem esse negat, aliquid prædicaturus est, non de uno alterove ex pluribus. Qui autem *non est ullus qui* dicit, etsi recte uti poterit eodem pronomine ὃς, quia ne unum quidem, qui talis sit, qualem dicere vult, esse contendit, tamen recte etiam οὐδείς ἐστιν ὅστις dicet, quia, quum de omnibus neget, prædicaturus est aliquid de quolibet ex istis omnibus. Recte ergo Sophocles in Ajace v. 724. εἶτ' ὀνείδεσιν Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ. Neque vero perperam idem in Œd. R. 372. ἃ σοι Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα. Usitatius tamen, ut Euripides Hel. 932. Ἑλένην γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν. Hæc quidem universe. Sed multæ sunt conditiones, quæ vel alteram constructionem efflagitent, vel utramque admittant, vel ambas conjungi postulent. Rem exemplis quibusdam declarabimus. Recte Æschylus et necessario in Eum. 739. μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν, ἥ μ' ἐγείνατο, h. e. *non est aliqua mater, quæ me peperit.* Est enim, qui vere genuit Minervam: quare ἣ dicit, non ἥτις: sed unde nata est, non mater, sed pater est: itaque οὔτις μήτηρ dicit. Ineptissime dixisset, μήτηρ οὐδεμία ἐστὶν, ἥτις μ' ἐγείνατο. Significaret enim, *non est ulla mater*, (i. e. nulla est ex iis, quæ matres sunt,) *quarum aliqua me pepererit.* Sæpe vero utraque constructio admitti potest. Quum enim, quod nullus faciat, id recte non facere aliquem concludamus, jure οὔτις pro οὐδεὶς poni potest. Ut quum Euripides in Alcest. 505. dicit, ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον Τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὄψεται, quis offenderetur, si dixisset οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις Ἀλκμήνης γόνον τρέσαντά ποτ' ὄψεται? Quod si conjungitur aliquando utrumque, et οὔτις ὅστις atque οὐδεὶς ὃς dicitur, non solet hoc temere, sed subtili quadam cum notatione ejus, quod res quæque requirit, fieri. Valde similia sunt hæc Æschyli in Choeph. 170. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν, et illud Xenophontis in Mem. S. iii. 5, 3. καὶ μὴν προγόνων γε καλὰ ἔργα οὐκ ἔστιν οἷς μείζω καὶ πλείω ὑπάρχει ἢ Ἀθηναίοις. Sed alter rectius dixit ὅστις, alter οἷς. Etenim Electra non absciderat sibi cincinnum: itaque pronomine isto quum utitur, mirabunda significat, *qui eum absciderit, quisquis ille fuit, præter me nemo est.* Sed apud Xenophontem οἷς scriptum est, quia rem certam in mente habet: *qui maxime omnium gloriantur majoribus, Athenienses sunt.* Eleganter distincteque Lucianus Dial. deor. ii. 1. ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας. Apparet μηδὲν ὃ dici, quia definita est et certa sententia, πάντα ταῦτά με πεποίηκας: contra οὐδεμίαν ἥντινα dicit, quia infinitum est atque incertum, quod vult: *quamcumque feminam circumspiciam, ab nulla me expeti fecisti.* Hinc apparet, etiam prægresso τις, aliquando ὅστις vel posse vel debere inferri. Exempla exstant apud Elmsleium: v. c. in Eurip. Androm. 915. σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; quæ est oratio nescientis an adjutor cædi affuerit: *ecquis tibi adjutor, quisquis sit, affuit?* Quod si ex hujusmodi exemplis Elmsleius colligit, non esse mutandum, quod in Medea legitur, οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται, vereor ut satis idonea ratione usus sit. Nam in illis exemplis omnibus et τὶς necessarium, ὃς autem non aptum erat. In illo Medeæ vero proprie ὃς dici debebat: *non est aliquis, qui eos servet.* Itaque aut sic statuendum est, ea quam supra diximus ratiocinatione οὔτις pro οὐδεὶς dictum esse, aut, quod magis placet, hic quoque ὅστις hanc vim habere, ut significetur, *non est aliquis, qui, quisquis sit, eos servet.* Singulare est, sed nequaquam corrigendum quod in Alcestide v. 80. legitur: ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδεὶς, Ὅστις ἂν ἐνέποι.

798. Miro argumento sprevit Elmsleius σὼ παῖδε, quod, quum sæpissime Medeæ liberi παῖδες et τέκνα appellentur, tamen nusquam παῖδε dicantur vel τέκνω. Hoc ita demum aliquid valeret, si dubium esset, an Euripides eos plures, quam duo fuisse, statuisset. At duali, tametsi non in illis vocibus, alibi utitur, ut v. 939. 989. 1041.

800. Jure quidem tuetur Elmsleius præeunte Porsono particulam γε, quam removerat Brunckius: sed quod ait, significare hanc particulam, Chorum iis, quæ a Medea dicta sunt, aliquatenus assentiri: sensum esse enim, δηχθείη μὲν ἂν Ἰάσων, σὺ δὲ γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνὴ, id nihil neque ad vim particulæ, neque ad sententiam illustrandam facit. Nam etiam omissa particula idem ille sensus prodiret. Similia dicit de loco quodam Plutarchi. Res hæc est. Duplicem vim habet particula, alteram minuendi, *quidem, certe;* alteram augendi, *quin, vel.* Utriusque unus communis fons est, qui positus est in restrictione, qua quid nunc ad

minora, nunc ad majora rejicitur. In Medeæ loco, prouti quis rem considerat, utravis ratio admitti potest. Nam quum se liberos suos interficere velle dicit, ut Jasoni dolorem faceret, chorus autem ei respondet, σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνὴ, hæc verba aut hoc significant: *at tu certe infortunatissima mulier eris;* aut hunc sensum habent: *quin tu eris infortunatissima mulier.* Quorum alterum est, *si Jason dolebit, tu non vacabis dolore;* alterum, *si Jason dolebit, tu dolebis magis.* Hoc postremum volebat Porsonus, et recte, quia ipsum verbum ἀθλιωτάτη gravius quid significari prodit, quam quod Medea dixerat. Elmsleius vero utramque potestatem particulæ commiscuit, ut ex eo apparet, quod, quum altera quæ affert exempla augendi vim confirment, unum ad minuendi significationem pertinet, ideoque alienum est, Herculis furentis dico v. 1248. s.

804. Recte putamus Elmsleium dedisse λέξῃς δὲ μηδὲν, pro λέξεις δὲ μηδέν; recte etiam sentire de Aristophanis loco, Av. 130. seqq. sed quod hæc in ejusdem Pluto v. 487. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, sic interpretatur, ut χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς idem esse velit quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς, et inde pendere ἐνδώσετε, in eo veremur ne sibi neminem habiturus sit consentientem. Immo commate post ἀντιλέγοντες posito, ᾧ etiam ad ἐνδώσετε referendum erat, quo facto et μηδὲν recte se habet, neque in constructione difficultas est. *Meditatam vos orationem habere oportet,* inquit, *qua et vincatis hanc, neque ei latus nudum præbeatis.*

807. Nullo pacto accedere possumus Elmsleio in his, quæ de formis femininis, quales ἀπορθήτας, ἀθανάτας sunt, disputat: quæ quum summis viris, Valckenario et Porsono, sinceræ visæ essent, ab Elmsleio non damnantur tantum, sed violentissime exstirpantur. Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirat, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homœoteleuton hiatumve vitandum conferant. Ad hæc si volet vir doctissimus attendere, ubique, ubi tales formæ reperiuntur, idoneam rationem, quare prælatæ a poetis sint, inveniet. Nunc quidem satis habemus, de quibusdam emendationibus dicere, quas hac opportunitate profert. Et primo ἀπορθήτοι', καλλιδίφροι', κιρκηλάτοι', quæ Euripidi et Æschylo obtrudit, prorsus inaudita Græcis auribus esse, et pridem ad Orpheum p. 722. seq. diximus, et hodie asseveramus. In Æschyli quidem versibus etiam illud neglexit, Τηρεΐας scribendum esse, quo uti poterat ad v. 806. In subjecta adnotatione bis infeliciter reprehendit Porsonum, semel in Agam. 1534. πολυκλαύτην corrigentem, ubi ipse τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας scribi jubet, deleto nomine Iphigeniæ, quo nihil neque durius, neque insolentius, neque ab Æschyli dictione alienius excogitari potuit; iterum in Chœph. 654. εἴπερ φιλοξένη 'στὶν Αἰγίσθου βία scribentem, qua conjectura etsi gravius quam quis cre-

didisset lapsus est Porsonus, tamen haud melior est Elmsleii emendatio, εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία. Nam etsi aliquot exemplis munire istud τὶς studuit, tamen, qui ea attentius considerare voluerit, omnia aliena esse videbit, nec, quem plura attulisse dicit, Matthiæ in Gr. Gr. §. 487. talia, qualibus hic opus foret, aut dedit, aut dare voluit. Unum tamen attulit Elmsleius, quod conjecturæ ipsius convenit, modo certum esset, ex Eurip. Hel. 911. ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἔκδικός τις ὤν. Sic quidem ipse tacite scripsit. Vulgo, ἐατέος ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν. Δ' ex MS. additum. Matthiæ, ἄδικος ὥς τις ὢν, ex Porsoni adversariis. Vereor ego quidem, ne hic versus nihil sit, nisi adnotatio librarii, metro politico scriptus in margine. Certe, si cui genuinus videbitur, aliter eum emendare debebit, quam vel Porsonus vel Elmsleius fecerunt. Cæterum ad eamdem quæstionem de formis femininis pertinet etiam Boeckhii parum pensitata disputatio ad Pind. Nem. ix. 16. Nam neque ἀνδροδάμαν illo loco sollicitandum, neque Isthm. iv. 75. (v. 66. ed. Boeckh.) γυιοδάμαις aliter quam cum χερσὶ construendum; denique in Fragm. Pindari inc. 60. de cujus metro recte indicavit Boeckhius, non ἀνδροδάμαντα, sed ἀδάμαντα legendum est, de quo non dubitabit, qui Athenæum inspexerit.

813—819. putat ob oculos fuisse Sophocli in Œd. C. 685. Nam apud utrumque poetam Veneris, Musarum, et Cephissi mentionem fieri. Vereor vero, ut cuiquam persuasurus sit, Sophoclem eum fuisse, qui Euripidem imitaretur. Immo veri similius est, loci ipsius conditionem, delubraque, quæ ibi erant, utrumque poetam monuisse, ut ista commemorarent. Simul emendat Elmsleius locum Sophoclis, scribens ex Aldina, οὐδὲ χρυσήνιος 'Αφροδίτα, et in strophico versu θεαῖς monosyllabum reponi jubens. At codd. certe οὐδ' ἁ χρυσήνιος. Videndum ne οὐδὲ μὰν scribendum sit. Nam de θεαῖς vel metri caussa non vincet Elmsleius. Postremos enim versus eum non recte disposuisse, apertum est.

814. Aliena nobis videntur, quæ Elmsleius de littera σ in ἀφυσσαμέναν duplicata affert. Talia recentiores poetæ ab epicis accepta in quibusdam verbis constanti usu servarunt. Si ἤφυσσα dixisset Euripides, non abs re fuisset aliquid adnotari. Sed ubi non est augmentum in hoc verbo, usus stabilivit geminatam litteram. Neque νάσσασθαι ex Æschylo afferendum erat, quod etiam ex Euripide confirmari potuisset: nam quis νάσσασθαι uno σ dixit? Quod autem vir doctissimus ex Æschyli Sept. ad Th. 1064. γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως affert, quæ ipsius correctio est, id est profecto μεῖζον προσάψαι τῆς νόσου τὸ φάρμακον. Nam ut facile ὀλέσσαι tragicus dicere audeat, tamen vix dicere ausit ὤλεσσα.

Metri scientia quam necessaria sit critico, docere potest v. 816. in quo Elmsleius ἡδυπνόους αὔρας sine vitii suspicione servavit. Spondeus hic, etiam si nullus exstaret versus antistrophicus, qui de dactylo admoneret, in hoc genere metri, quod leges habet certissimas, non magis ferri potest, quam dactylus in sexta sede versus heroici. Conveniret et metro et sententiæ ἡδυπνόους τε πνοάς; sed quum ἡδυπνόους in aliquot codd. desit, videndum ne verba ἡδυπνόους αὔρας grammaticis debeantur, lacunam, quæ hic in antiquis libris erat, utcumque explere conantibus. Etiam v. 817. quod dicit Elmsleius, "Matthiæ χαίταις: vulgata metro convenientior "est," ostendit eum metri hujus leges minime cognitas habuisse. Nullo pacto enim χαίταις metro convenit; et si in omnibus id libris legeretur, tamen χαίταισιν reponendum foret. [Imo Elmsleius χαίταισιν dedit.]

Impeditissima est pars carminis chorici, quæ est a v. 820. Elmsleius ἱερῶν ποταμῶν πόλιν, duce scholiasta, de Athenis intelligit: sed manet tamen præter insolentiam dicendi, implicata collocatio verborum ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις. Nobis Porsonus, qui τις ad ποταμῶν addi volebat, non longe a vero abfuisse videtur, modo πῶς in τὶς mutavisset, quæ quantillum in libris differant, neminem fugit. Legimus enim, τὶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν, ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα τὰν παιδολέτειραν ἕξει; *Ecquis te sacrorum fluminum, an urbs, an amicorum prosecutrix regio prolis tuæ interfectricem habebit?* Sane enim Athenæ, fluviique Ilissus et Cephissus intelliguntur: aliter inutiles forent duæ quæ præcedunt strophæ. De τὶς, *ecquis*, speramus mutasse Elmsleium sententiam, quam in Diario Classico fasc. xvii. p. 64. protulit. Posset tamen hic quidem etiam τίς scribi, modo ne mente repeteretur ad πόλις et φίλων.

823. Probamus quod verba μετ' ἄλλων non sequentibus jungenda censet: sed quod τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων interpretatur, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται, languidum nobis videtur, præsertim quum post τὰν παιδολέτειραν gravius quid inferri debeat. Scribendum putamus, τὰν οὐχ ὁσίαν μέγ' ἄλλων, i. e. τὰν μέγα ἀνοσίαν ἄλλων, positivo, ut sæpe, superlativi vicem sustinente.

827. Si nos aliquem sensum eorum, quæ numeri sibi postulant, habemus, non recte scripsit τέκνα φονεύσῃς pro μὴ τέκνα φονεύσῃς. Anacrasin enim in hac metrorum compositione efflagitare videtur numeri concinnitas.

828. Qui locus vexatissimus est, e mala scriptura meliusculam effici dicit Elmsleius scribendo, πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψει, δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordinem verborum esse vult, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. At, ne quid dicamus de constructione, quæ tam impedita est, ut vix intelligi queat, valde otiose putamus καρδίαν τε λήψει additum esse. Nobis quidem scribendum videtur, πόθεν δὲ θράσος φρενὸς ἢ χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίᾳ τε λήψει, δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; *Unde vero audaciam animi vel manui vel cordi capies, dirum admovens liberis tuis ausum?* Ἢ et τε copulari pro ἢ—ἢ vel τε—τε, non opus est ut exemplis demonstremus. At, inquiat aliquis, non minus hæc impedita verborum collocatio est. Minime vero. Nam quia prægressum ἢ nondum absolutam esse constructionem indicat, sine of-

fensione deinde in medio ponitur reliqua ejus pars, *καρδίᾳ τε λήψει*, quod secus est in Elmsleii ratione, in qua illud *καρδίαν τε*, quod nullo modo exspectabatur, turbat et confundit animum legentis vel audientis.

833. "Quidquid legerit scholiastes," inquit, "scripsit Euripides "*ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου*;" et mox: "dicitur *μοῖραν φόνου*, ut "*μοῖραν θανάτου* v. 957." Versus hi sunt:

> *πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα*
> *τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν*
> *σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει*

etc. Jam si quærimus, quid illa adnotatione voluerit vir doctissimus, hæremus, neque invenimus quod respondeamus. Nam primo, quod ita confidenter, quid scripserit Euripides, indicat, tanto minus probamus, quo certius nobis persuasum est, rudem istum hiatum *φόνου οὐ* non esse ab Euripide admissum. Habent autem multi libri *φόνον*. Deinde non putamus lectoribus bene consultum esse comparando v. 957. qui nobis plane ab hoc loco alienus videtur. Vellemus vero sensum loci declarasset Elmsleius. Nam, ut ipse edidit, verba significant: *quomodo liberos intuens lacrimis carentem sortem cædis cohibebis?* At quid hoc est? Si, ut v. 957., *μοῖρα θανάτου* pro *θάνατος* dictum, ita hic *μοῖρα φόνου* pro *φόνος* positum est, chorus, qui interrogare vult, an Medea, liberos occidens, a lacrimis temperatura sit, hoc potius quæreret, an sine lacrimis temperatura a cæde sit, i. e. siccis oculis liberos non occisura. Id vero absonum est. Nimirum credas Elmsleium *σχήσειν* idem esse, quod *ἕξειν*, putavisse. At hoc eum quis fugisse adducatur? Quæ quum ita sint, quid aliud quam tantum abesse dicamus, ut emendatus hic locus explanatusque sit, ut eum sensu carere, ideoque pro corrupto habendum esse appareat. Neque vero dubitamus, quin scripserit Euripides: *πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνον*; Quæ satis usitata tragicis figura dicendi est, idem significans, quod *πῶς οὐ δακρύσεις φόνον*; Vide Porsonum ad Eur. Phœn. 300. Seidlerum ad Iph. Taur. 1061. et quæ nos ad Vigerum diximus p. 899. Aptissime comparari potest Æschylus in Agam. 822. *δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες, ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο*, i. e. *φθορὰς ἐψηφίσαντο*. Ita hic *ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνον* idem est ac si dixisset, *πῶς ἀνέξει μὴ δακρύουσα τὸν φόνον*, sive explicatius mavis, *πῶς σχήσεις μοῖραν τὴν σὴν, ὥστε ἀδάκρυτον φόνον εἶναι*, vel *ὥστε μὴ δακρύουσαν εἶναι τὸν φόνον*. Nam *ἄδακρυν μοῖραν* dicit, effectum complexus, quum satis fuisset dicere *σχήσεις δάκρυα*. Simillime Sophocles in Electra v. 141. *γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων*, quem locum recte explicuit Seidlerus ad Eur. El. 442. Ut Euripides *φόνον*, ita Sophocles potuerat etiam *γονέας* scribere.

835. Quum quidam libri præberent *ἐν τλάμονι θυμῷ*, Elmsleius cum Porsono omisit *ἐν*, quod propter metrum, de quo ad v. 827.

diximus, non probamus. Scribendum vero putamus εὐτλάμονι θυμῷ. Eadem scripturæ varietas in Æschyli Persis v. 28.

836. Non audemus quidem plane improbare οὔτ' ἂν, quod Porsono auctore pro plerorumque librorum scriptura οὐκ ἂν reposuit Elmsleius: sed non satis fuisse putamus, de confusione istarum particularum admonere, vellemusque fecisset vir doctissimus, quod ad Ajacem v. 1318. cujus adnotationis mentionem facit, suasimus, ut de vi et potestate particularum οὔτ' ἂν disputaret. Nam illud ipsum hic requirebatur, ubi Aldinæ scriptura, οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις, ad sensum aptissima est, ut ostenderetur, quomodo, quum καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς præcessisset, etiam οὔτ' ἂν recte potuisset dici. De qua re etiamnum dubitamus: non dubitaremus, si præcessisset καὶ γὰρ φίλη οὖσα.

848. In his, οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι θυμοῦ; imperativum primæ personæ, si ita loqui liceat, notari jubet Elmsleius. Negamus quidem in hac formula talem imperativum esse, quæ potius interrogatio est: et ipse Elmsleius interrogandi signum apposuit: nam si imperativus esset, μὴ θυμώσομαι, vel potius μὴ θυμοῦμαι dici deberet, licet non sim nescius, etiam οὐ imperativo junctum inveniri apud Theocritum, posseque jungi, certa quidem conditione. Sed imperativum primæ personæ, ut μὴ θυμοῦμαι, non esse somnium putamus, velimusque viri docti attendant, si qua iis exempla occurrant. Nobis alibi fortasse de hac re conjectandi opportunitas dabitur.

864. δεῦτε, quod cum δεῦρο commutavit Elmsleius, ut non Atticum, satius fuisset, ut nos quidem censemus, notari, præsertim agnitum a Pseudogregorio. Non putamus in hoc genere nimis caute precedi posse.

871. Quid sentiamus de iis, quæ de verbis καὶ πολὺς adnotata sunt, paucis indicavimus jam ad v. 513. Ne longi simus, ex ipsis Euripidis verbis sententiam nostram declarabimus. Qui quum dicit, ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον φίλην ὀρέξετ' ὠλένην, non retulit καὶ ad πολὺν, sed ad totam sententiam. Poterat enim dicere, ἆρα καὶ δαρὸν οὕτω φίλην ὀρέξετ' ὠλένην. Alia plane ratione καὶ πολὺς in illis locis, quos ex Aristophane Archytaque affert Elmsleius, dicta sunt, sed in nullo, quin καὶ aut *et* aut *etiam* significet.

872. Diversa sibi videri dicit ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς; prius illud esse, *qui multum*, alterum, *qui facile lacrimetur*. De priore nemo non assentietur. At qui multum, idem etiam facile lacrimatur. Nec novimus aliud ab ἄρτι compositum vocabulum, quod facilitatem potius, quam recens quid factum esse indicet. Atqui quum Medea dicit, ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα, non illud significare potest, se modo lacrimasse, sed pronam esse ad lacrimas. Unde quis non conjiciat scripsisse poetam, ὡς κἀρίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα? Comparet quis Aristotelis verba, ab Elmsleio ad v. 898. allata. At et libri omnes ὡς ἀρτίδακρυς, et Pseudogregorius, et

hunc ipsum, ut videtur, locum respiciens Hesychius, qui ἀρτίδακρυς, εὐχερὴς πρὸς δάκρυον interpretatur. Velimus tamen doceri, quomodo hæc explicatio defendi possit, idque ipsum agere debebat Elmsleius, aut usitatam significationem, si fieri posset, tueri.

875. Quum libri τερείνην vel τερεινὴν haberent, Elmsleius recte quidem ad leges grammaticas ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων scripsit. Sed ægre tamen desideramus viri doctissimi diligentiam in eo, in quo præcipue versatur interpretis officium, sensus explicationem dicimus. Quid enim grammatica prodest, nisi ut recte intelligamus, quæ scripta legimus? Sic ad v. 870. cujus duplicem scholiastæ interpretationem protulerunt, nihil videmus adnotatum esse, etsi multum refert, quomodo hic versus intelligatur. Hoc autem loco non satis erat, formam reponere grammaticæ legibus convenientem, nisi etiam sensui accommodata esset. Atqui quis non offendetur, ubi Medeam, ira, odio, dolore agitatam, ocellos suos audiat τέρειναν ὄψιν appellantem? Adeone hebetem atque insulsum fuisse credamus Euripidem, ut non senserit, nihil tali epitheto hic alienius atque ineptius inveniri posse? At nimirum non sic ille, sed ὄψιν τερείνων τήνδ' ἔπλησα δακρύων scripsit. Molles enim illa et miseratione prolectas lacrimas dicere volebat, ut, quemadmodum Homerus loquitur, τερὲν κάτα· δάκρυ χέουσα.

876. χλωρὸν δάκρυ qua ratione humidas lacrimas significare velit Elmsleius, non intelligimus. Hujus quoque vocis veram explicationem monstrare poterat, qui fons est uberrimus scientiæ, Homerus, cujus quis non meminit θαλερὸν δάκρυ? Comparari potest etiam Pindari illud Nem. viii. 68. χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει. Quod non minus obscurum videtur Elmsleio, πολιὸν δάκρυον in Herc. fur. 1209. nos non magis obscurum esse putamus. Significat enim *senilem lacrimam.* Eadem significatione dicta lusit interpretes πολιὰ γαστὴρ apud Pindarum Pyth. iv. 175. ut ibi indicavimus.

884. ὑμῖν δὲ παῖδες οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν. Porsonus ex Valckenarii conjectura, ὑμῶν. Sed docte monet Elmsleius, ita requiri ἔθετο. Pauci libri σωτηρίαν, quod si probamus, et ὑμῖν et ἔθηκε recte se habebunt. Elmsleius, ut de scriptura incertus, vulgatam servavit, sed in Addendis animadvertit, hanc quoque, si recte intelligatur, defendi posse. Hunc enim præbet sensum: *vobis effeci ut sedulo prospectum sit*, sive, ut aliis verbis dicamus, *vobis paravi præsidium.*

912. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα. "Id est," inquit, "*si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre* "*petere jube.* Hoc ἀλλὰ nostra lingua valet *then.*" Non videtur hæc interpretatio, quæ rectius in particulam τοίνυν quadraret, exhaurire potestatem particularum δ' ἀλλὰ, quæ significant *at saltem.*

940. Quæ hic docte disputat Elmsleius de usu particularum τε

et δὲ, quod ad summam rei attinet, valde probamus; sed quum non satis distincte rem exponeret, factum putamus, ut in quorundam locorum explicatione a vero aberraret. Nimirum ubi describere aliquem et quis sit indicare volumus, necessario μὲν et δὲ adhibendæ sunt, quarum μὲν quidem omitti potest, παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὅμαιμον. At non omnes, quos attulit, loci ejusmodi descriptionem continent. Et quidem statim ipse Medeæ versus, sic ille in libris scriptus, πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν, non δεσπότιν δ' ἐμὴν, ut edidit Elmsleius, requirebat: nihil enim caussæ erat, quare mulierem satis notam liberis suis ita describeret: sed potius, quod etiam ad mutationem facilius est, δεσπότιν γ' ἐμήν. Argumento enim opus est, cur exorare illam debeant: *orate novam patris uxorem, quæ quidem hera mea est, potestatemque habet concedendi, quod petetis.* Eadem ratio est in Euripidis Androm. 25. ubi Brunckius recte γε reposuit. Neque Sophoclis illud in Trachiniis v. 741. afferri debebat, τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα, ubi descriptio quidem est, sed, ut λέγω indicat, diversissimi generis. Illud scribi debet, τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα. Nam etiam de absente interdum dicitur ὅδε, ut apud Æschylum Sept. ad Th. 637. Æschyli locum in Choëphoris v. 187. ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, Ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον Φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη, in quo Porsonus ἐμή γε μήτηρ dedit, adhibere quidem Elmsleius ad confirmandam sententiam suam poterat, sed non ita ut fecit. Nam si hic aliqua descriptio est, ad eam non pertinet ἡ κτανοῦσα: neque apte quis hæc, quæ diversissima sunt, ita conjungat, ἡ κτανοῦσα, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Debent enim, quæ ita copulari volumus, consimilia esse, et unius generis diversæ formæ. Hic vero ἡ κτανοῦσα nominandæ ei, de qua jam dicendum sit, inservit: postea demum describenda est. Nos quidem non dubitamus, quin ante illa verba ἐμὴ δὲ μήτηρ exciderit versus hac ferme sententia, ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντῆρος Αἰγίσθου δάμαρ. Denique de Euripidis Iphig. A. 1455. etsi assentimur Elmsleio, πόσιν γε σὸν scribenti, tamen, quod ait, Reisigii conjecturam, πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν δὲ σὸν, significaturam esse, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ σὸν πόσιν στύγει, iniquius dictum est. Quidni enim etiam hoc significetur, μὴ στύγει πατέρα μὲν τὸν ἐμὸν, σὸν δὲ πόσιν?

950. metra ita disposuit:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Non potest dubium esse, qui hæc et tragicis et Pindaro usitatissima metra satis cognita habeat, describi versus hoc modo debere:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ θή-
σει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐτά γ'
ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Ultima ita emendavit Porsonus. Elmsleius nihil certi pronunciare ausus est, quia antistrophæ verba, *ἄταν δ’ οὐχ ὑπεκφεύξεται*, non congruant. At illud tamen, non Pindari quidem, sed tragicorum usus docet, stropham hujus generis finiri versu ithyphallico, ita ut de strophici versus scriptura non videatur dubitandum esse. In antistropha valde nobis blanditur Porsoni conjectura, *ἄταν δ’ οὐχ ὑπεκδραμεῖται*, vulgatam ex interpretatione ortam putantis. Ita Hesychius, *ὑπεκδράμω, φεύγω*, per compendium scribendi, ni fallor, pro *ὑπεκφεύγω*.

954. Laudamus Elmsleium, qui, quum Reiskius *πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον* conjeciscet, *τε* adsciverit, et *χρυσότευκτον* scripserit, repudiata Porsoni conjectura *χρυσεόπλεκτον*. Sed quod scripsit, *πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ’ αὐγὰ πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι*, eo non satisfecit nobis, nec dubitamus, quin, si accuratius locum considerasset, ipse, quod displiceret, deprehensurus fuisset. Libri omnes *πέπλων* vel *πέπλου*. Quumque hæc præcedant, *ξανθᾷ δ’ ἀμφὶ κόμᾳ θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον, αὐτά γ’ ἐν χεροῖν λαβοῦσα*, quid attinebat iterum dicere, vestem eam coronamque indui? Illud satis erat, indutum vere ista iri. Quare scripsisse poetam putamus: *πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ’ αὐγὰ πέπλων χρυσότευκτός τε στέφανος περιθέσθαι: ut illa induat, pulcritudo suadebit et splendor divinus vestium, ex auroque facta corona.* Apparet jam, opinor, offensos librarios nudo infinitivo *περιθέσθαι*, quum præcedentes versus non respicerent, accusativos posuisse.

961. Quum legeretur, *παισὶν οὐ κατειδὼς ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις, ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον*, Elmsleius, reperto in uno libro, cui duos alios postea addidit Matthiæ, *ὄλεθρον*, in alio varia lectione *βιοτᾷ*, utrumque recepit, ita habuisse scholiasten ratus. Et *βιοτᾷ* quidem sane habuit scholiastes, sed *ὄλεθρον* minime: nam quum dicit, *ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις*, verbum *θάνατον* interpretatur: *ὀλέθριον* vero se legisse ostendit his verbis, *οὐ συνεὶς τὸ ἐπ’ ὀλέθρῳ μηχάνημα.* Quæ sane ineptissima interpretatio est, sed tamen, ut illud, *ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ παρασκευάζεις*, partem veri continet. Nam Elmsleii correctio vel propterea displiceat necesse est, quod frigide idem bis dicitur, *παισὶν ὄλεθρον βιοτᾷ*, et *ἀλόχῳ θάνατον*, quasi hæc diversa sint. Recte se habet vulgata, modo recte interpungatur: *παισὶν, οὐ κατειδὼς ὀλέθριον βιοτὰν, προσάγεις ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον. Liberis tuis, ignarus letalis eorum vitæ*, (i. e. morti a Medea destinatæ,) *paras uxorique diram necem.*

964. Verba *μοίρας ὅσον παροίχῃ* interpretatur, *quantum a pristina fortuna excidisti.* Videtur hoc verum esse: ne quem enim offendat, quod illud *pristina* non est in Græcis, reputet id tantum perspicuitatis caussa additum esse. Proprie enim dici debebat *a fortuna tua.* Cæterum comparari poterat Æschylus in Suppl. 461. *καὶ κάρτα νείκους τοῦδ’ ἐγὼ παροίχομαι.* Ita ibi legit scholiastes.

967. Dedit Elmsleius *τέκνα* sine articulo cum plerisque libris.

Alii ex Brunckii conjectura σὰ τέκνα. Si, ut nos existimamus, in strophico versu ὀλέθριον genuinum est, a pæone quarto incipere debet versus. Recte tamen articulum deletum censemus. Nam vel numerorum elegantia τέκεα scribi postulat.

Sed hæc hactenus. Alio tempore reliquam libri utilissimi partem persequemur.

PARS IV.[a]

RELIQUUM est ut postremam partem Medeæ perlustremus, et, quemadmodum instituimus, potiora ex iis commemoremus, in quibus vel dissentimus a P. Elmsleio, vel habemus, quod addi cum aliquo fructu posse videatur. Ac primo adverterunt nos verba, quæ v. 1021. leguntur: χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. Quorum postrema quum Elmsleius recte Heathio et scholiastis quibusdam ducibus sic interpretetur, ut Medea nolle se misericordia irritum reddere facinus suum dicat, anceps animi fuisse videtur, quomodo quæ præcedunt interpretanda essent, siquidem quid alii senserint, dicit, non etiam, quid ipse censeat. Atqui perdifficilia sunt hæc verba, et maxime indigent idonea explicatione, præsertim quum permirum sit, quod in plerisque libris δώμασιν pro θύμασιν legitur, scholiastæ autem adnotatio ex parte plane non quadret ad hunc locum. Sed hæc quidem infra alio loco attingemus. Nunc satis habemus, monere lectorem, aposiopeseos figura usum esse poetam post θύμασιν, et deinde apodosin aliter conformatam subjicere. Nam quum hoc vellet Medea: *quem nefas est adesse meo sacrificio, absit,* quod debebat per imperativum exprimere, ut ἐκποδὼν ἔστω, non per futurum, in quo nulla plane vis foret, si esset pro imperativo positum, ita loquitur: *quem nefas est adesse meo sacrificio,—ipse viderit: facinus ego non reddam irritum.* Intelligit Jasonem: sed quum non possit jubere hunc abessse, quid, inquit, ad me attinet, adveniat ille an absit: videat ipse de hac re: ego perpetrabo, quod destinavi.

Ad v. 1024. affert Elmsleius versus Neophronis ex Medea, servatos a Stobæo, qui ei duarum observationum opportunitatem præbuerunt, in quibus uti diligentiam laudamus, ita dubitamus tamen, an non sint veræ. Unam hic expromit, διαφθεροῦσα ἔρχομαι ut vix Atticum notans. Sed hoc quidem ipse in Addendis Platonis auctoritate retractavit. Enimvero etiam si nullum exemplum in promptu esset, non debebat hæc constructio ab Atticis abjudicari. Quum enim εἶμι, ἐλεύσομαι, ἦλθον, cum participio futuri conjungant, quidni etiam ἔρχομαι? Sed si rara sunt exempla, caussa hæc est, quod omnino rarus est usus præsentis ἔρχομαι, ut non sit mirum, si in tanta paucitate exemplorum verbum hoc habentium multo rarius etiam inveniantur loci, participium futuri adjunctum habentes. Ejusdem generis altera observatio est, prolata ad v. 179. quod Neophron dixerit, τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς, πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, Euripidem πρὶν ἐξαμαρτεῖν dicturum fuisse, siquidem Attici poetæ non videantur πρὶν ἢ dixisse. At etiam in prosa oratione rarum est πρὶν ἢ, si ad exempla nudi πρὶν compares. Cur vero? Nempe quia plerumque πρὶν dici res postulat, rarius πρὶν ἤ. Differunt enim. Similiter non idem est, utrum *priusquam* dicas, an *prius*, *quam*. In Neophronis verbis si πρὶν nudum positum esset, ante capiendum esse salutare consilium diceretur, quam quis peccaret: quasi is peccaturus esset capto consilio. At hoc vult, potius esse, rectum consilium capere, quam peccare: ita enim non peccatum iri. Ita in Aristophanis Pace v. 273. Buttmannum accepimus conjecisse πρὶν ἤ γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι, quæ perelegans conjectura est, et loco illi accommodatissima. Nam εἰ πρίν γε, quod scholiastes legit, friget.

---

[a] Quum in diario classico tres tantum harum adnotationum partes editæ essent, quartam nobis, ut publici juris faceremus, tradidit vir summus. *Ed. Lips.*

Ægre desideratur interpretatio ad v. 1026. ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε. Nihil Elmsleius, nisi glossam attulit, ἐν 'Αθήναις. Sed etsi verba ipsa, si sic intelliguntur, *Athenis te, anime, liberi mecum viventes oblectabunt*, sensum aliquem præbent, tamen valde dubitari potest, an is jam non aptus sit. Petierat Medea, ut liberis, qui cum ipsa in exsilium abituri erant, manere Corinthi concederetur, idque impetraverat. Itaque etsi id non ea mente fecerat, ut vere eos manere vellet, sed ut occideret, tamen nunc, quum hæsitat facinus illud perpetratura, non recte potest eo argumento a cæde facienda se revocare, quod liberi sui Athenis secum habitaturi sint: non sunt enim ituri istuc, nisi iterum contrarium atque antea petat atque impetret. Deinde, ut putet se abducere secum posse liberos, non aptum tamen argumentum adhibet ad refutandam hanc sententiam, quum statim dicit, οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. Nam hoc in manentes quadrat, non autem in abductos, quum ne exsilium quidem pro injuria haberi possit, ut in quod liberatos ab exsulandi necessitate ipsa ultro secum ductura sit. Quæ quum ita sint, non videtur hic versus vitio carere. Nisi aliud quid latet, putem scribendum esse, κεὶ μὴ μεθ' ἡμῶν, ζῶντες εὐφρανοῦσί σε. *Eo, quod vivent, etiamsi non mecum, me oblectabunt.*

Valde ingeniosam emendationem protulit Elmsleius ad v. 1053. ubi quum in edd. legeretur παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν, in codd. autem fere παῦρον δὲ δὴ vel δέ τι γένος ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, inserto μίαν ita scribendum judicavit, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως) οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, adductus maxime tum eo, quod semper post μὲν οὖ sequatur δὲ, quare non probat Porsonum παῦρον γὰρ δὴ γένος scribentem, tum simili Heraclidarum loco, v. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Laudare hanc conjecturam quis dubitet: non puto tamen in textum recipiendam fuisse. Nam neque parenthesis ista valde placet, nec quod de particula δὲ post μὲν οὖ scribit: “ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque “ παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος “ cum Porsono scribendum esse?” idoneum mihi argumentum videtur. Est illud ex eo genere, cui mea sententia nihil plane tribuendum. Non enim sequitur, si sæpe δὲ post μὲν οὖ ponitur, semper id fieri debere: quid prohibet enim, quominus alio modo conformetur oratio, modo id apte fiat? Atqui aptissime dictum, quod Porsonus posuit γάρ. Nam si accuratius perpendas, videbis sententiam, quæ per δὲ opponi debebat, omissam esse, quia sponte ex eo, quod in medio positum est, intelligi poterat. Plena oratio hæc foret: *nos quoque sapimus: omnes quidem non: nam rara est apud feminas sapientia: sed quædam.* Comparari potest Sophocles Œd. R. 227. κεἰ μὲν φοβεῖται τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν Αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν Ἀστεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής. Præterea exquisitius dictum videtur παῦρον γένος ἐν πολλαῖς, quam quod cum illo nimis humili, μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως, commutari velis. Denique pro κοὐκ nolim οὐκ positum esse, Reiskio et Porsono ducibus. Certissime enim eadem ratione παῦρον κοὐκ ἀπόμουσον dictum est, qua usitatissimum illud πολλὰ καὶ μεγάλα.

1069. ὅπως θρέψωσι non damnandum.

Quum plerumque insignem diligentiam in usu particularum observando adhibeat Elmsleius, tamen v. 1088. seqq. accidit ei, ut aliquam in hoc genere culpam admitteret. Porsonum enim sequutus, edidit: καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Alii δείκνυσι δ', interpunctione ante posita. Præstare nos quoque putamus δείκνυσιν, sed τε prorsus negamus hic locum habere. Non poterat homo Græcus aliter, quam πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν dicere. Eamque veram puto scripturam esse. Nam quod Musgravius conjecit, πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον, parum apte dictum videtur. Quod autem aliis placuit, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον· δείκνυσι δ', plane ferri non potest. Longe diversum ab eo, quod mox sequitur, v. 1090. ὢ δεινὸν ἔργον παράνομόν τ' εἰργασμένη, quod merito placuit Elmsleio pro vulgato παρανόμως εἰργασμένη, vellemusque recepisset. Ferri fortasse posset πνεύματ' ἠρεθισμένον, etsi vereor ut exempla pluralis numeri hoc significatu apud tragicos inveniantur. Sed si δείκνυσι δὲ scripsisset poeta, ἀγγελῶν potius, opinor, quam ἀγγελεῖ subjecisset.

1091. In verbis nuncii, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ, quum Musgravius non sane temere participio λιποῦσα offensus esset, Elmsleius satis habuit dicere recte sibi hæc explicata videri a scholiasta, εἴτε διὰ νηὸς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε, ac deinde docet ναΐαν ἀπήνην navem esse. Bene quidem, sed hoc si omisisset, æquius ferrent lectores, quam quum illud omisit, quomodo participium λιποῦσα intelligi deberet. Neque enim intelligi potest, quomodo is ei sensus inesse possit, quem dicit scholiastes, nisi quis λιποῦσα velit *negligens* vertere, quod inauditum est. Nobis, si vitio caret locus, hyperbolice loqui videtur nuncius: *fuge, nec navi ulla, nec curru relicto,* quo ne quis persequi te possit.

1098. Non attenderam, quum in parte tertia hujus censuræ de v. 659. dicerem, ad ea, quæ hic de μεν interrogativo attulit Elmsleius, illum ipsum versum et recte quidem ad hoc genus referens. Vellem tamen distinctius dixisset de ea re vir doctissimus. Quantum enim colligi potest, non ita, uti debebat, hoc μὲν intelligit, qui illud Aristophanis, ὑγιαίνεις μέν; interpretetur, *sanusne es?* Si sic esset, etiamnum contenderem, non potuisse μὲν poni v. 659. Sed lubens confiteor errorem meum, qui non reputaverim, posse versum istum etiam sic explicari, ut μὲν recte se habeat. Et hæc est illa ipsa ratio, quæ commemorata hic est ab Elmsleio, sed, ut videtur, non recte explicata. Nam μὲν illud non ita interrogativum est, ut rectæ interrogationi conveniat, i. e. ei, qua nescientes aliquid interrogamus, sitne an non sit: ut in isto versu 659. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ, si hic sensus est, *estne fas me cognoscere oraculum, an non?* non potuit μὲν poni. Sed ponitur hæc particula tantum in interrogatione figurata, qua significamus, opinari nos illud esse, de quo interrogamus. Ut isto in loco: *opinor certe fas esse cognoscere oraculum?* Itaque ὑγιαίνεις μέν; non est, *sanusne es?* sed, *certe non insanis, opinor?* Apertum est autem, cur hoc genus interrogationis μὲν requirat. Nam si explices, quæ in breve contracta sunt, hoc habes: *opinor quidem ita esse, sed dubitare cogor.* Id egregie declarat locus Euripidis in Ione, quem attulit Elmsleius. Continet enim plenam sententiam, addito opposito: εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνέ τις βλάβη; *sanum quidem te esse opinor, nisi quid mentem tuum perturbavit?*

Leve est, sed tamen non prætereundum, quod de πῶς et similium vocabulorum usu in obliqua interrogatione dicit Elmsleius ad v. 1103. "hanc constructionem si comici sibi permittunt, exempla e tragicis afferre supervacaneum est." De istis quidem vocabulis nulla dubitatio est. Sed ne quis abutatur auctoritate viri doctissimi, quem hæc putamus minus circumspecte scripsisse, quum ipse optime sciat, multa vulgaris sermonis propria esse, quæ non liceat eo, quod in comœdia reperiuntur, etiam in tragœdiam inferre, monendum putamus, esse hunc communis sermonis usum, ut πῶς et similia etiam in obliqua interrogatione ponat, sed eam etiam in tragœdia admitti. In subjecta adnotatione tractat Elmsleius hæc ex Ione v. 958. ΠΡ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; ΚΡ. πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Quo in loco ὡς οἰκτρᾲ legendum censet, fretus iis, quæ ad v. 596. dixerit.

Ibi ὡς in responsione graviter affirmare ostendit. Recte sane: sed ea affirmatio plane aliena ab hoc loco est, ubi nihil est, quod affirmetur, sed narrandum est, quod interrogatum erat. Concedimus viro doctissimo, solœcum esse πῶς δὲ, sed ita tantum, si dictum accipiatur pro ὅπως. At id vetat adjectum δὲ, omninoque frigidum hic esset ὅπως, ut quod significet: *quomodo ausa sim interrogas?* Nisi fallor, multo gravior hic est interrogatio, repetens ipsum senis verbum: *quomodo vero?* i. e. *tu vero dicere potes*, "*quomodo.*" Similis, sed tamen alius generis repetitio est apud Æschylum in Choeph. 764. si Canterus recte emendavit eum locum X. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; ΤΡ. τί πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

1118. Laudabili diligentia etiam ad collocationem verborum attendit Elmsleius, quæ res nimium neglecta est a criticis. Non assentimur tamen ei, quum certas hujus rei regulas inveniri negat. Sunt illæ plerumque certissimæ, et pleræque quidem rhetoricæ, quibus etiam in prosa oratione sua auctoritas constat; quædam vero etiam ex numeris versuum pendent, ut hoc in versu, ad quem hæc adnotavit: ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος. Quam collocationem Porsonus recte prætulit alteri, καὶ νεάνιδος χόλον. Nam quum in trimetro, cujus membra non per interpunctiones mutantur, prima, tertia, quinta arsis potissimos locos habeant, consentaneum est, in eos locos etiam verba potiora, et quidem etiam syllabas eorum verborum potiores incidere: ex quo intelligitur, parum suaviter ita collocari verba καὶ νεάνιδος χόλον, non secunda prioris verbi syllaba, quæ potissima est, sed ultima, quæ nihil est nisi terminatio casum designans, in quintam arsin deposita. Multo gravius est alterum genus. Affert Elmsleius ex Hecuba v. 55. ἐκ τυραννικῶν δόμων, et aliquot alios locos, in quibus sunt δόμοι τυραννικοί. Nihil in his arbitrarium: nam in omnibus, etiam sine metro, necessaria erat hæc collocatio. Etenim δόμοι τυραννικοὶ ita dicuntur, ut primarium sit domus, quæ deinde amplius describitur addito adjectivo. Τυραννικοὶ δόμοι autem cum oppositione dicuntur, domus, quæ regum, non aliorum est. Itaque necessario in Hecuba dicendum erat, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων δούλειον ἦμαρ εἶδες, quia regia conditio servili opponitur. Nolo hanc rem pluribus explicare: permulta enim dicenda essent, in iisque etiam hoc, quibus conditionibus adjectivum ad oppositionem faciendam etiam post nomen poni debeat.

Ad v. 1120. recte observat Elmsleius, voculas οὐ μὴ cum futuro conjunctas proferendas esse cum interrogatione. Exemplorum in eam rem magnam vim adjicit: sed ex his illa tantum observationem istam veram esse demonstrant, in quibus duo membra orationis unam negationem οὐ communem habent, μὴ autem in altero tantum membro est. Ut in Aristoph. Nub. 505. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί; Eurip. Hipp. 498. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα, Καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους; In cujusmodi exemplis quia οὐ sine μὴ aperte interrogativum est, necesse est etiam μὴ, quod pendet ex isto οὐ, interrogativum esse. Hac igitur observatione motus Elmsleius differentiam inter οὐ μὴ μενεῖς et οὐ μὴ μείνῃς ita constituit, ut futurum significet μὴ μένε vel μὴ μείνῃς, conjunctivus autem οὐ μενεῖς. Similia dixerat in Commentariis trimestribus VII. p. 454. Ibi vero tres sibi locos occurrisse ait, quibus nesciat quid faciendum sit, quod in iis οὐ μὴ non sint prohibitivæ. Hi loci sunt Sophoclis in Œd. Col. 176. οὔτοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων, ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει In Electra 1052. ἀλλ' εἴσιθ'· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε, Οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς. Aristophanis in Ran. 508. μὰ τὸν 'Απόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομἀπελθόντα. Intelligi potest hic, quam nihil lucis sit, ubi non caussas rerum indages. Quamvis enim ingenti exemplorum copia ad Medeam demonstraverit Elmsleius, futurum cum οὐ μὴ constructum vim prohibendi habere, tamen, ut aperte dicam, nihil in ea re veri inest. Nimirum non in futuro illa vis est, sed in secunda persona, quam ista exempla habent omnia. Itaque non verior est illa observatio, quam si quis contendat, οὐ cum futuro junctum jubendi significationem habere, quia οὐχὶ συγκλείσεις στόμα et similia jubentis sint. Quod si ad id attendisset Elmsleius, in quo cardo rei versatur, nihil offensus esset tribus illis exemplis, sed vidisset, prohibendi significatum ab iis propterea abesse, quia non secundam personam verbi habent. Nihilo minus illud verum manet, interrogativam esse eam formulam. Interrogatio enim non ex persona verbi, sed ex negatione οὐ pendet. Itaque sensus in illis tribus exemplis proprie hic inest: *non te quisquam ex his sedibus non abducet invitum?* i. e. non te sinet manere? Sinet vero. *Non te ego non sequar umquam, quamvis flagitantem?* i. e. non ego tibi resistam? Resistam vero. *Non ego te non abire sinam?* i. e. non ego te retinebo? Immo retinebo.

Est vero operæ pretium etiam de οὐ μὴ cum conjunctivo quærere. Cui formulæ recte sane futuri significationem inesse contendit Elmsleius. Et quamquam ea formula videri possit elliptica esse, quæ plena talis sit, ut sæpius apud Herodotum, v. c. I. 84. οὐ γὰρ ἦν δεινὸν, μὴ ἁλῷ ποτέ. tamen, quum valde dura sit hujusmodi ellipsis, quid impedit, quin eadem illa analogia, qua futurum, etiam conjunctivum cum οὐ μὴ conjunctum interrogantis esse censeamus? Notum est conjunctivum interrogative prolatum quærentis esse quid fieri debeat: ἴω; οὐκ ἴω; Itaque addita altera negatione, οὐ μὴ ἴω necesse est significet, *non non eam?* i. e. non maneam? Hoc est autem ejus, qui esse manendum significat, ex quo consequitur mansurum esse. Habet hoc autem in omni persona locum. Æschylus S. ad Th. 38. καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ; *His auditis, non ego non capiar dolo?* i. e. non sim tutus a dolo? Omnino vero. Ibidem v. 287. οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον; *Non magis non effugias fata?* i. e. minus patiare quod in fatis est? Immo æque patieris. Sophocl. Ai. 560.

οὔτοι σ' Ἀχαιῶν οἶδα μή τις ὑβρίσῃ; *non te non lædat quis?* i. e. *non te quis illæsum sinat?* Sinet profecto.

Apertum est, sive cum futuro, sive cum conjunctivo construantur voculæ οὐ μή, οὐ interrogationi inservire, μὴ autem facere ut verbi notio negativa fiat: ideoque negatio illa non οὐ, sed μὴ est, quia μὴ non rei, sed cogitationis negans est. Itaque οὐ μὴ μενεῖς; idem est quod οὐκ εἶ; et οὐ μὴ μείνω; idem quod οὐκ ἴω; Jam intelligi potest, cur quum οὐ μὴ junctæ cum secunda persona futuri prohibendi vim habeant, eædem particulæ conjunctivo consociatæ, quæcumque sit verbi persona, vi illa prohibendi careant, et nihil nisi simplex futurum significent. Nam οὐ cum futuro mirantis est, si quid non futurum sit. Quod quum secunda persona dicimus, *non tu facies?* exspectare nos indicamus, facturum esse eum, cui id dicimus. Id est autem monere, ut faciat. Quum autem οὐ jungimus conjunctivo, ejus formulæ longe alia ratio est. Nam nudus conjunctivus, ut ἴω; deliberantis est, i. e. dubitantis an non sit eundum, sive ire verentis. Addita negatione, dubitantis est an sit eundum, i. e. non ire, sive manere verentis. Id est autem in omni persona idem. Nam omnis deliberatio interrogatio est nostrummet ipsorum, quæ etiamsi oratione ad alium directa profertur, tamen re ad nos ipsos pertinet. Nam οὐκ ἴῃς; et οὐ μὴ ἴῃς; postremo nihil aliud est, quam οὐ δόξω ἰτέον σοί; et οὐ δόξω μὴ ἰτέον σοί; Quibus verbis neque jubemus neque vetamus, sed conjicimus, quid futurum sit.

Cæterum errare puto eos, qui aoristum conjunctivi ita in hac formula necessarium esse existimant, ut negent aliorum temporum conjunctivis locum dari. Nam quod fere ubique aoristum usurpari videmus, nihil mirum, quum fere omnis deliberatio ad futura spectet, cui tempori aoristi conjunctivus propterea congruus est, quia futuri exacti notionem continet. At fieri potest, ut etiam de re præsente deliberetur, quum quidem quærimus, quale esse jam nunc debeat id, quod nondum compertum, quale sit, habemus. Ejusmodi videtur illud esse, quod in Soph. Œd. Col. 1023. veteres libri præbent: ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς. Correxerunt eo in loco grammatici, alii ἐπεύξωνται, alii ἐπεύξονται. Quorum neutro opus videtur. Loquitur Theseus de iis, qui Œdipi filias per vim abduxerant. Eos alii, inquit, persequuntur, quos quod effugerint, et ex nostris finibus evaserint, non, opinor, vota faciunt diis. Si ἐπεύξονται vel ἐπεύξωνται scribitur, hoc dicit: *non agent diis gratias, quod evaserint.* Præsentis autem conjunctivus eam vim habet, ut jam nunc captos esse, ideoque diis non gratulari indicet. Id per aoristi conjunctivum non potest nisi per hujusmodi ambages exprimi, οὐ μὴ εὑρεθῶσιν ἤδη ἐπευχόμενοι.

1138. Quam nos ad Vigerum proposueramus hujus loci interpunctionem atque explicationem, non probat Elmsleius: idque recte videtur facere, licet non dixerit, qua ratione ductus faciat.

Putamus autem hoc eum, et jure quidem, sensisse, non apte hæc conjungi: *vix illa in lecto procubuerat, quum anus quædam clamorem sustulit.* Nihil enim ad rem, utrum statim an aliquanto post anus ista clamaverit. Tametsi vero recte vulgo post πεσεῖν plenam distinctionem poni dicit, tamen in eo non possumus ei accedere, quod ordinem verborum hunc esse vult: καὶ θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Nam ita distinctis verbis tamen, si Græcam esse orationem volumus, ad φθάνει repetendum est ἐμπεσοῦσα. Itaque cur non potius statim conjungemus, μόλις φθάνει ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν? Nam sensum esse apparet: *vix in lectum inciderat, quum in eo fuit, ut, nisi in lectum incidisset, humi procumberet.*

Ad v. 1141. vellemus prætulisse Elmsleium vulgatam accentus adjectionem, δόξασά που ἢ Πανὸς ὀργὰς ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν, cui tuendæ Schæferum citat in indice ad Lamb. Bos. v. ἄλλος. Hanc enim vocem suppleri vult, addens ex Actis Apostolorum, Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι. At hoc quidem longe alius generis esse, facile quivis intelligat. In Euripidis loco si ellipsis ista admittetur, nullum usquam erit tam necessarium vocabulum, quod non omitti posse censeamus. Quare nobis considerate Porsonus ἤ τινὸς θεῶν ex ed. Lasc. recepisse videtur, quod est *alicujuspiam deorum:* quod contra ex vulgata scriptura necessario consequeretur, Panem non in diis numerari.

1143. ad verba, ὀμμάτων τ' ἄπο κόρας στρέφουσαν, Heathii sententiam commemorat Elmsleius, ἄπο per tmesin a verbo disjunctam censentis. Ipse quid sentiret, non indicavit, sed assentiri eum Heathio putamus. Nam quod anastrophen accentus in præpositione servavit, quum alii in tmesi aut prorsus omittant accentum, alii in ultima collocent, non videtur inconsiderate fecisse. Nos quidem, ut alibi demonstravimus, nihil putamus certius esse, quam præpositiones per se non esse oxytonas, ideoque, ubi aut post nomen, ad quod pertinent, aut ante nomen quidem, sed cum singulari quadam vi, aut pro adverbiis, aut, quod eodem redit, in tmesi ponantur, retinere naturalem accentum suum, qui in disyllabis est in penultima. Nam quod ἄνα et διὰ grammatici excipiunt, meræ sunt nugæ. Nam quis credat, Homerum, nisi δία pronunciasset, talem versum fecisse,

δία μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος.

1150. In iis, quæ ad hunc versum in ima pagina adnotata sunt, verissime dictum putamus, Atticos, etsi πεντέπους, ἕκπους, ὀκτώπους dixerint, tamen non dixisse πεντεπλοῦς, ἑκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἑκπλάσιος, ὀκτωπλάσιος. Sed quod addit Elmsleius, ubi ὀκταπλάσιος ex Aristophane attulit, fatemur, nos non intelligere: “ idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. Caussa hujus diver-“ sitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum est, secus atque ὀκτα-“ πλάσιον. Nulla enim pars orationis est, quæ cum ὄκτω conjuncta “ ὀκτωπλάσιον facere potest.” Videtur hoc dicere voluisse, numerorum vocabula primitivam formam non nisi in compositione cum nominibus rerum numeratarum servare. Nam etiam ὀκταπλοῦς et ὀκταπλάσιος origine composita sunt, sed ejusmodi, ut nomen numero adjectum non rem numeratam, sed multiplicationem numeri ipsius significet. Cæterum si Attici in quibusdam compositionibus primitivam numeri formam servarunt, non sunt id existimandi fecisse in omnibus: sed spectandus in his usus est. Neque ita facile crediderim, dixisse Atticos etiam ἐκ πόδες divisim, quod ex inscriptione apud Chandlerum affert Elmsleius. Multa enim in inscriptionibus vel ab iis, qui eas descripserunt, vel ab ipsis sculptoribus peccata esse constat.

1163. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο. Quum hic alii libri δὶς τόσον τ', alii δὶς τόσως, omisso τ', habeant, quærit Elmsleius, utrum retinenda sit an delenda copula, quam, ut ex nota marginali colligi licet, deletam malebat. Si deletur, sensus est: *ubi comam movere cepit, potius duplicata vi exarsit flamma.* At cur illud *potius* hic addatur, nulla plane caussa est. Quare præstat, servari copulam: *magis, et bis tanta exarsit flamma.* Nam quum eam magis emicare dixisset, auget hoc etiam, non paullo majorem, sed bis tantam factam esse indicans.

Ad v. 1185. quum probat Elmsleius, quod Matthiæ in Gram. Gr. §. 521. dixit, usitatius esse imperfectum quam aoristum in ejusmodi sententia, qualis hæc est: εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων, non abs re fuisset, adjicere, eamdem, quam ubique, horum temporum rationem esse, ut aoristus de re cito transeunte, imperfectum de durante dicatur. Hinc recte utrumque tempus conjunxit Thucydides VII. 71. quem affert Matthiæ: εἰ μέν τινες ἴδοιέν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας ἐτρέποντο. Spem enim concipere brevis momenti est; longius, orare deos. Sæpe vero imperfectum etiam sæpius repetitæ rei rationem habet, ut in hoc Medeæ loco. Homerus Iliad. γ'. 232. quum dicit, πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο, si πολλάκι omisisset, dixisset ξείνιζεν.

1205. libri præbent: φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι Παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα, Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί. Ibi quod Elmsleius κτανούσῃ in κτανοῦσαν mutari vult, pariterque in simili loco Sophoclis El. 958. ἐστερημένῃ in ἐστερημένην, non magis probo, quam quod nonnulli apud Æschylum Prom. 216. προσλαβόντα scripserunt contra plerosque libros in his verbis: κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντι μητέρα, Ἑκόντ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Nam quum utraque constructio recte se habeat, quid impedit ambas conjungi? Talia corrigere, id est, mea sententia, libertatem, in qua maxima venustas est, ereptum ire sermoni Græcorum.

Ad v. 1209. speciosius nobis, quam verius disserere videtur

Elmsleius de constructione verbi μέλλειν. Quod ubi cunctari significat, ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi adsciscere contendit: ideoque in Phœnissis v. 306. θιγεῖν in θιγγάνειν, et in Rheso v. 674. σῶσαι in σώζειν nulla adjuvante librorum auctoritate mutat. Nos primo quærimus, cur aoristi infinitivum magis etiam, quam futuri ab isto verbi μέλλειν significatu alienum putet. Aoristus enim cur excludendus sit, caussa nulla apparet: cur autem futurum non adhibeatur, satis planum est. Μέλλειν quum proprie esset *curare*, *deliberare*, duas accepit significationes pro iis, quæ opposita cogitantur. Nam qui deliberat, aut cupit facere, aut facere dubitat. Si cupit, facturum credibile est: unde μέλλω ποιεῖν idem fere est quod ποιησείω: quare non est mirum sæpe in hoc significatu infinitivum futuri adjungi. Sin dubitat quis facere, consentaneum est, eum non esse facturum. Hunc igitur si dicere volumus quid agat, non recte futuro utemur, quia nihil facturus est, sed nominare debebimus id, quod nunc agit: id est autem deliberare. Itaque quem cunctari isto verbo indicamus, eum semper deliberare, numquam facere dicimus. Ideoque præsentis infinitivo utimur, μέλλει ποιεῖν dicentes, quod est, οὐ ποιεῖ, ἀεὶ μέλλων. Nihil vero obstat, quin etiam aoristi infinitivo locus concedatur, ubi quidem de re cito transeunte sermo sit. Ita in duobus illis exemplis, quæ corrigi vult Elmsleius, apertum est recte positum esse aoristum, ut in cæteris, quæ attulit, recte est præsentis infinitivus positus, quum omnia rei diutius durantis significationem admixtam habeant, nisi illud unum velis excipere in Heraclidis v. 1045. τί δῆτα μέλλετε κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδε. At hoc quoque recte dictum, quia κτείνειν sæpe nihil aliud est quam *parare cædem:* unde paullo ante v. 1026. similiter κτεῖνε, non κτεῖνον scriptum videmus. Quod existimare videtur Elmsleius, longe alio sensu aoristi infinitivum adjungi, motus videtur uno tantum, quod affert, exemplo ex Aristoph. Av. 365. εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, Ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε καὶ διασπάσαι, Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενέε καὶ φυλέτα; At ibi aoristus propter illam, quam dixi, rei cito transeuntis notionem positus est, quæ si aliena ab hoc loco esset, præsentis infinitivum adhibuisset Aristophanes, quemadmodum fecit Æschylus Suppl. v. 1065. τί δὲ μέλλω φρένα Δῖαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον; Sed veniam nunc ad Euripidis locum, ad quem illa adnotavit Elmsleius. In eo loco quum hæc verba legantur: τί μέλλομεν τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά; Elmsleius ad aliorum exemplorum similitudinem μὴ in μὴ οὐ mutandum censet. Ita dici potuisse, non est dubium: sed si ita scripsisset Euripides, sensus foret: *quid cunctamur, quo minus dirum illud et necessarium malum perpetremus?* Quum autem omisit οὐ, multo est fortius loquutus: *quid cunctamur, ut illud malum ne faciamus?* i. e. quid cunctor, tamquam non factura, quod fieri debet? De ea diversitate disputavi ad Vigerum p. 800. Itaque tantum abest ut μὴ οὐ reponendum sit, ut multum præstet μὴ sine οὐ.

1214. ita loquitur Medea: *ἀλλὰ τήνδε γε Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,* Κἄπειτα *θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,* Φ*ίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.* Ibi quum aliquot libri *φίλοι τ'* exhibeant, Elmsleio scribendum videtur, *φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ' ἐγὼ γυνὴ,* simulque ad eamdem normam tres alios locos in quibus *τε* et *δὲ* oppositæ sunt, corrigi jubet. Atque hoc quidem sæpe a nobis monitum est, recte inferri *δὲ* pro *τὲ*, ubi quidem, quæ ut partes disjungi cœperant, sibi opponuntur, quoniam aliquid continent, quo possint sibi opponi. Nam ubi nulla cogitari oppositio potest, nemo non videt, *δὲ* non posse admitti. Itaque vellemus abstinuisset vir doctissimus manum ab istis tribus locis, in quibus nihil est, quod *τε* et *δὲ* conjungi prohibeat. Ad Medeæ autem verba quod attinet, ne ferri quidem posse geminum *τε* existimamus. Posset, si hæc tantum diceret Medea: *καὶ γὰρ φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ' ἐγὼ γυνή.* Nam ita tum procederent sententiæ: *postea luge: nam et illi cari sunt, et ego sum infelix.* Duplex enim caussa lugendi afferretur, et quod liberos, qui cari essent, amisisset, et quod ipsa esset infelix. Posset vero etiam secundo loco *δὲ* poni, quemadmodum Latine vertens recte diceres: *nam et illi cari sunt, ego autem infelix.* Inciperes enim orationem, ut partiturus lugendi caussam in duas partes, caritatem liberorum, et infortunium matris: sed exorsus partitionem, quoniam etiam oppositæ sunt illæ partes, opponeres, hoc modo: *nam illi cari sunt, ego autem misera.* At neutro modo loqui potuit Medea insertis illis *εἰ κτενεῖς ὅμως*, quia utrovis modo perversa enasceretur sententia. Nam si bis ponatur *τε*, sensus erit: *nam etiamsi occidis, et illi cari sunt, et ego misera.* At illi quidem, etiamsi occiduntur, cari sunt; non autem ipsa, etiamsi occidit, misera est, sed potius ob id ipsum, quia occidit. Non melius res procedet, si *τε* et *δὲ* conjungas. Tum enim sensus hic erit: *nam, etiamsi occidis, et illi cari sunt, ego autem misera.* Hoc est enim idem, ac si dicas: *nam etiamsi occidis, cari sunt illi, ego vero misera.* Qua in sententia eadem inest perversitas, quia mater interficiendo liberos, non, etiam si interficiat, misera est. Nam quæ tandem hæc ratiocinatio est: interficiam vos, et deinde lugebo infortunium meum: nam etiamsi vos interficiam, misera ero. Immo si misera est, etiamsi occidat liberos, nece liberorum se indicat videri posse liberari a miseria, sed tamen non liberari. Quod si non liberatur, non opus habet interficere liberos, ut lugere infortunium suum possit. Apertum est alienissima hæc esse ab hujus loci natura. Itaque sola reliqua est vulgata, in qua nihil est quod reprehendas, ut quæ hunc sensum præbeat, *postea lugebo: nam etiamsi vos occidam, cari certe fuistis, ego autem misera sum.* Ita duæ quidem lugendi caussæ, sed illæ non conjunctæ commemorantur, una, quod liberi, etiamsi eos interficiat, tamen cari fuerint, altera, quod interfectis miseram se fore sentiat.

Non satisfecerunt nobis viri docti in carmine melico, quod est a v. 1218. quod qui consideraverit, facile videbit, quum jam antiquitus corruptum esset, a metricis utcumque correctum esse. Sed ut aliquot versuum insolentes numeri de vitio admonere poterant, ita magis etiam, quod primum omnium respici debet, sed sæpe a criticis aut postremum, aut non respicitur omnino, sensus verborum, quid corrigi debeat, ostendit. Ad eum ipse in Elem. d. metr. p. 257. ubi hunc locum attigi, non satis attendi. Versu 1219. Elmsleius Seidlero auctore ἀελίου prima brevi esse putat, eamque ob caussam in antistrophico dedit μάταν ἄρα γένος. De ista correptione paucis dixi ad Soph. Trach. 832. quod exemplum vereor ne unicum sit, quod jure afferri possit. At non eadem in omnibus numeris licentia conceditur, nec quod in trimetro solutionibus pleno fieri licet, continuo etiam ad alios versus transferri poterit. Hic quidem tanto magis dubia est illa correptio, quod in antistrophico versu alii libri solum μάταν, alii ἄρα μάταν, alii καὶ μάταν, nullus μάταν ἄρα habet. Ἄρα quidem si admittitur, recte omnino μάταν ἄρα scripsit Elmsleius. Nam ἄρα μάταν, quod Seidlerus recepit, ne ipsi quidem hodie probari puto. Durum autem foret, si quis ita vellet interpungi:

μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων
ἄρα, μάταν γένος φίλιον ἔτεκες.

Mihi codicum discrepantia nihil nisi correctiones metricorum videtur continere, quum excidisset particula, quæ a poeta posita fuerat. Is ita, nisi fallor, scripserat: μάταν τοι γένος φίλιον ἔτεκες. Ex quo verisimile est, Ἁλίου in stropha scribendum esse. Sequuntur mox hæc:

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν. θεῶν δ'
αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.

Ita versus distinctos præbuit Elmsleius. Respondent his in antistropha:

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται.

Metra hæc ex parte apparet et insueta esse et corrupta. Libri nihil variant, nisi quod nonnulli αἵματι præbent, quod et Seidlerus recepit, et præferre videtur Elmsleius. Ac Seidlerus quidem duos primos versus ita scripsit:

τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν· θεῶν δ' αἵματι πιτνεῖν,

quibus respondeant hæc:

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπιτνεῖ, καὶ δυσμενής.

At nec libris firmatur τᾶς σᾶς, et languet articulus, versusque ex dochmio et dipodia iambica constantes, non, uti decebat, singulis inter se syllabis congruunt, omninoque parum venusti sunt.

Aliam memini, audaciorem quidem, sed multo elegantiorem conjecturam Seidleri:

σᾶς γὰρ χρυσέας
ἀπὸ γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'.
δειλαία, τί σοι
φρενοβαρὴς χόλος προσπιτνεῖ.

At quocumque modo ista scribantur, utraque in stropha sensus laborat. Primum αἷμα πιτνεῖν cum parte librorum et scholiastes legit et scriptor Christi patientis, estque ea certissime vera scriptura. Nam hoc dicere debet chorus, metuendum esse, ne liberi Medeæ, divinitus ortum genus, pereant. Illud vero inepte diceret, liberis metum esse, ne pereant. Nam et nesciunt illi, quid mater agitet, et si scirent, ac metuerent, nihil aliud diceret chorus, quam sibi mortem timere eos, qui ab diis oriundi essent, non illud, quod debet, indignum esse, perire genus divinum. Quum ergo αἵματι omnino prava scriptura sit, nihil aliud relinquitur, quam, si quid in ea scriptura veri est, syllabam τι alius vocabuli vestigia continere. Alia dubitatio de antistrophicis est. Nam quid hoc est: δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ, καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται; Scholiastes: φόνος τῶν παίδων ἀμείβεται καὶ διαδέχεται τὸν χόλον. Patet necessitate, propter inopiam melioris explicationis, extortam esse hanc interpretationem. Inepta enim sententia est. Neque enim cædes dici potest in iræ locum succedere, cum eaque vices permutare, quia in occidendo ira ut quum maxime viget. Itaque quis non, semel hac de re admonitus, statim videat, longe aliud quid hic requiri: quod quid sit, non potest obscurum esse: nam Glaucæ necem excipit cædes ipsius Medeæ liberorum:

δειλαία, τί σε φρενῶν
βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνον
φόνος ἀμείβεται;

Primus horum versuum et tertius iambici ischiorrhogici sunt. Hinc strophicos ita, opinor, licebit refingere:

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν * *
θεῶν δ' αἷμά τοι πιτνεῖν
φόβος ὑπ' ἀνέρων.

Quid exciderit post ἔβλαστεν, non ausim conjectare. Si liber aliquis ἔβλαστεν γονᾶς præberet, elegantissimum et aptissimum foret, σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας, ἄναξ, ἔβλαστεν γονᾶς.

Versu 1226, 1227. miramur, quod Elmsleius quam probat Seidleri transpositionem verborum φονίαν τάλαινάν τ' in textum recipere dubitaverit, qua nihil nec facilius nec certius inveniri potest.

1235. quæ leguntur, explicatu perdifficilia sunt: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη. Ea Elmsleius sic construenda putat: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Ultima eo modo dicta censet, ut λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ, nihil tamen obstare monens, quo minus αὐτοφόνταις pro adjectivo accipiatur. Nobis hac in explicatione illud non placet, quod ἄχη θεόθεν ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ δόμοις πιτνεῖν dicuntur. Insuetum est enim tragicis, in hujusmodi quidem re, quæ ab diis veniunt, in terram venire dicere. Potius ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα ad μιάσματα pertinere, et sanguinem humi profusum intelligi, permultis confirmari exemplis posset. Itaque sic videntur hæc verba intelligenda esse: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα, ἄχη θεόθεν ξυνῳδὰ ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις: *gravis est enim mortalibus cognatus sanguis humi profusus, dolor divinitus congruus expetens in parricidam domum.* Ad ξυνῳδὰ intelligendum αὐτοῖς ex δόμοις: non enim hæc vox cum particula ἐπὶ construitur, sed ipsa μιάσματα dicuntur ἄχη esse ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις, i. e. in dolorem vertere expetentem in parricidas.

1263. librorum scripturam, δεῖ γάρ νιν ἤδη γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Elmsleius, quum alii νυν pro νιν posuissent, ita mutandam censet, ut pro σφε scribatur γε, multisque exemplis firmat consociationem particularum ἤτοι—γε—ἤ, illas autem voculas, γάρ νυν, qui conjunxerit, neminem se reperire ait. Nobis, an γάρ νυν hoc loco scribi possit, ex illa quæstione pendere videtur, an νὺν correptum temporis significationem recipiat. Id quod non putamus negandum esse. Sed missam facere possumus hanc quæstionem, quum neque νιν neque σφε ab hoc loco removendum videatur. Multis enim modis pronomina mutato tenore orationis iterari a Græcis solent: quorum unus est notissimus ille, cujus exemplum est apud Sophoclem Philoct. 315. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ τυχεῖν. Eo autem modo, quo Euripides hic pronomen iteravit, sæpius usus est Pausanias, ut II. 3, 6. ὧν ὀνόματα μέν σφισι Μέρμερος καὶ Φέρης. Et VIII. 11, 2. ταύτας φασὶν οἱ Μαντινεῖς μετοικῆσαι σφᾶς τὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς ὀνείδη φευγούσας. Et cap. 28, 2, τούτους ἐγώ φημι παρέχειν σφᾶς ὕδωρ ψυχρόν. Iterum dicetur de hac loquendi ratione ad v. 1332. Sed hæc quidem minima est, aut nulla potius in Euripidis loco difficultas. Aliam, quæ vere difficultas dici potest, ne animadvertisse quidem videntur critici. Vide enim, quid dicat Jason:

> δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
> ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
> εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
> πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
> ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

Quem enim in his non offendat illud εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην, quod saltem ita rectius diceretur, εἰ τυράννων δώμασι μὴ δώσει δίκην? quem autem porro non interrogatio illa, πέποιθε φεύξεσθαι, male habeat, quam oportebat per ἢ superioribus adnecti? Denique quid αὐτὴ sibi vult, quod plane hic otiosum et supervacaneum vocabulum est? Ab libris parum auxilii accedit. Nam quod unus codex a prima manu, alius a correctore præbet, ἦ μὴν pro εἰ μὴ, jure damnasse videtur Elmsleius. Est illa, ut ego quidem puto, correctio cujuspiam, qui sentiebat laborare hunc locum. Aliud legisse videtur scholiastes, cujus interpretatio eam ipsam sententiam præbet, qua hic opus esse apparet: δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ μὴ ἄρα πέποιθε μὴ δώσειν δίκην. Quem quum εἰ μὴ πέποιθε conjunxisse pateat, quo facto tollitur inepta ista interrogatio, facile intelligi potest, in verbis τυράννων δώμασιν δώσει δίκην aliquid latere, ad quod ἀθῷος αὐτὴ tanquam oppositum referendum sit. Poterit id, nisi fallor, lenissima mutatione restitui, loco ita refícto:

δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ, τυράννων δώμαθ' ἵνα δώσει δίκην,
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Oportet eam, inquit, aut terra occultari, aut in altum ætherem avolare, nisi, ubi regia domus pœnas dabit, sperat, occisis regibus, ipsa immunis pœna ex his ædibus evadere. Regiam domum quum dicit pœnas dare, Glaucen et Creontem intelligit, qui pœnas dent Medeæ divortii atque exsilii.

Recte Elmsleius v. 1271. vituperat eos, qui verba, μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, ita interpretati sunt, ut si μή μέ τι δράσωσι scriptum esset. Sed quod ipse existimat, haud dubie Euripidem scripsisse, μή νίν τι δράσωσ', id nobis non persuadet. Nam ut concedamus, paullo durius esse, αὐτοὺς intelligi, quamquam id non est ejusmodi, ut magnam offensionem habeat, quid obstat, quin nihil plane omissum statuamus, quum recte omnia procedant, si sic interpretamur: *veni ut vitam liberorum meorum conservarem, ne quid propinqui moliantur, cædem a matre eorum perpetratam vindicaturi.* Non magis in locis, quæ ex Philocteta et Hercule furente affert, ἢ et ἂν in νιν mutari opus est.

1306. legitur, οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ Ἔτλη πόθ'. Ubi quum duo codd. habeant, οὐκ ἔστι τοῦθ' ἥτις ἂν, præferenda videtur fortior verborum collocatio, οὐκ ἔστι, τοῦτ' ἂν ἥτις.

1319. scriptum est: εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω. Ibi Elmsleius, "malim," inquit, "οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἰργάσαι." Εἰργάσω quidem ipse concedit non opus esse mutari. Concedet etiam, ut speramus, de particula τε. Nam si illa spectavit, quæ ad v. 1039. attulit, (jubet autem illa conferri) fallitur. Neque enim hic exaggeratio est, ut in illis locis, aut in Œd. R. 1224. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος, sed, si hic δὲ scribitur, vere oppositio est, quam explicatius ita exprimas, οἷα μὲν πέπονθας, οἷα δὲ εἰργάσω. At quum hæc non minus recte ut conjuncta, quam ut opposita proferri possint, οἷα πέπονθας καὶ οἷα εἰργάσω, patet, etiam οἷά τε recte se habere.

1321. hæc leguntur:

> σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
> τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
> οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
> Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Elmsleius, illa opinione ductus, de qua in prima parte hujus scriptionis ad v. 4. disputavimus, edidit οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους, contra omnes libros. Non negamus, ex usitata construendi ratione ita scribendum fuisse: sed tamen contendimus, non debuisse vulgatam corrigi. Est enim hoc in loco eadem, quæ in multis aliis, negligentia orationis. Nam quum dicere vellet, οὔτε σὺ, οὔτε ἡ τύραννος, οὔτε Κρέων τερπνὸν διάξει βίοτον, in media oratione mutat dicendi formas, addito alio infinitivo. Similem aliis in particulis negligentiam ipse Elmsleius ad v. 1283. in his notavit: ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν, τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ. Sed ut ad οὔτε redeam, iis, quæ ad v. 4. atttuli, addam hoc Platonis de Rep. VI. p. 508. A. οὐκ ἔστιν ἥλιος ἡ ὄψις, οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Ita recte edidit Bekkerus, omissis codicum auctoritate verbis οὔτε αὐτὴ, quæ vulgo post ὄψις inserebantur. Hoc enim dicit Plato: *neque visus sol est, neque oculus.* Simillimus locus est lib. III. p. 398. A. εἴποιμεν δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν, οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι. Quæ si ut conjuncta cogitantur, neque esse illic talem virum, nec tolerari, recte positum est οὔτε. Sed ibi Bekkerus, codices, ut credi fas est, sequutus, οὐδὲ edidit: quo facto hæc ut disjuncta cogitantur, non adesse talem virum, neque vero posse adesse. Reisigius quum in commentationibus criticis ad Œdipum Coloneum p. 259. οὐ vel μὴ sequente οὔτε vel μήτε negat pro οὔτε et μήτε positum putari posse, quia sic etiam simplex τὲ posset duplicis vim obtinere, argute dicto incautum lectorem fortasse fallat, cautum non fallet. Nam quod primo adspectu absurdum est, semel positam vocem duplicis vim habere, desinit absurdum esse, ubi reputaveris, in sermone vocem, qua verba pronunciantur, audientem de omissione admonere. Itaque jam ad v. 4. dixi, aliter pronunciari οὐκ —οὔτε, ubi οὐ pro οὔτε positum sit, quam ubi secus est. Sed ut etiam prius τε omissum, quod fieri posse negat Reisigius, confirmem, quis negabit id factum esse in his Æschyli in Choeph. 756.

> τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ' οἴομαι
> ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
> γναφεὺς, τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος.

Nam prior vox, γναφεὺς, quoniam sine altera, τροφεὺς, nullum hic sensum præberet, necessario aliter pronuncianda est, ac si τροφεὺς etiam omitti posset; atque ita quidem pronunciatur, ut et voce paullum erigatur, et brevi pausa facta indicetur partem tantummodo nominatam esse rei, cujus jam altera pars nominanda sit. Id vero idem est, ac si plene dicatur γναφεύς τε τροφεύς τε. Intelligi potest ex hujusmodi rebus, non satis esse, grammaticum rigentibus oculis litteras intueri, sed vivam animo suo vocem loquentium repræsentare. Majus enim quiddam atque divinius est sermo humanus, quam quod totum multis litterarum figuris comprehendi queat.

1326. legitur, καὶ Σκύλλαν, ἢ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον. Ultimam vocem quum glossa codicis Par. A. σπήλαιον explicet, σπέος cum Brunckio edidit Porsonus. Probabilius Elmsleius πέτραν. Vereor tamen, ne non satis idonea caussa mutaverint librorum scripturam. Nihil videtur aliud dicere poeta, quam quod Apollonius Rhodius IV. 828. Σκύλλης Αὐσονίης.

Nec v. 1327. opus fuisse puto, ut χρὴ ex Reiskii sententia in χρῆν mutaretur, si quidem adhuc oportere lædi Jasonem recte dicit Medea.

1332. quod legitur, οὐ τοίνυν ἡ'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν, ita corrigendum conjicit Elmsleius, οὔτοι νυν ἡ'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν, afferens Alc. 721. οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε. Recte eum putamus particulam τοίνυν ab hoc loco alienam judicare: sed ne νυν quidem ferendum videtur, quod non minus abhorret ab hujus loci sententia. Erit fortasse, qui ad exemplum versus 1263. scribi posse conjiciat, οὔτοι νιν ἡ'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Verum id hic quidem reponi non licet. Nam hujusmodi iteratio pronominis ibi tantum admitti potest, ubi ex duabus locutionibus conflata est oratio, quum aliter incepta aliter ad finem perducitur: ut isto in loco: δεῖ γάρ νιν, post quæ verba paullum consistere vox debet, ἤτοι δεῖ γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω. Similiterque in exemplis, quæ ad eum versum ex Pausania attulimus. Itaque hic haud scio, an σφε debeatur librariis, quum νιν in νυν abiisset, ut sic potius scribendum videatur: οὔτοι νιν ἡ'μὴ δεξιά γ' ἀπώλεσεν. Γὲ ad δεξιὰ, non ad ἡ'μὴ addi debuisse, ex eo apparet, quod δεξιὰ opponitur νόσῳ.

1334. Laudamus, quod repudiavit Elmsleius vulgatam scripturam, λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν. Sed quæ hac opportunitate plurima affert exempla, in quibus γε in interrogatione positum deleri debeat, in iis non interrogatio caussam continet, cur delendum sit γε, sed quod in plerisque illorum exemplorum, etiam si abesset interrogatio, ferri ea particula non posset. Nihil enim interrogatio per se quidem impedit, quin γε ponatur. Ut in Antigona v. 502. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα; et v. 736. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Ubi non, ut Elmsleio videtur, γε ad sequentia pertinet, ut sit pro τῆσδέ γε χθονὸς, quod fieri per collocationem particulæ non potest, sed ad ipsum verbum χρή: *oportet adeo alium, quam me, huic regioni imperare?*

Ad v. 1354. in Neophronis fragmento a scholiasta servato quædam præclare emendavit Elmsleius. Sed et lacuna, quam in versibus istis esse putat, uno verbo transposito removeri potest, et non satis eleganter *βρόχον τὸν ἀγχόνης* dictum videtur, et denique displicet *ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις*, ubi potius aut *τοῖς ἄλλοις*, sine *μυρίοις*, aut *τοῖς μυρίοις* sine *ἄλλοις* exspectes. Quare emendationem fragmenti illius ita demum perfici putamus:

τέλος φθερεῖ γὰρ αὐτὸς αἰσχίστῳ μόρῳ,
βροχωτὸν ἀγχόνην ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει,
δίδαξις εἰς τοὺς μυρίους ἐφημέρους,
θεῶν ὕπερθε μήποτ᾽ αἴρεσθαι βροτούς.

Probamus etiam v. 1355. judicium Elmsleii, qui hunc ordinem verborum, *πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων*, præferendum viderit ei, qui est in aliis libris, *τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών*. Non abs re fuisset, si placuisset viro doctissimo rationem reddere hujus judicii. Sunt enim non pauci, qui collocationem verborum in poesi ex metro pendere rati, non respiciunt leges rhetoricas, quas ut in omni culta oratione, ita etiam in poesi observari par est. Et hic quidem quum verbis illis finiatur oratio Medeæ, exile foret verbum *ἰδών*, quod quum potiorem in illa sententia vim quam *γάμων* habeat, nimis breve est, quam ut apte numeroseque concludi orationem patiatur. Mala enim conclusio est, quæ, nisi propter aliquam singularem caussam, in ultimis syllabis erigi vocem atque intendi postulat.

1358. non dixerim in eo, quod Portus conjecit, *τίς δὲ κλύοι σοῦ*, salva constructione non posse *ἂν* abesse. Aliud est enim, *τίς δ᾽ ἂν κλύοι σοῦ*; *quis te audiet?* aliud, *τίς δὲ κλύοι σοῦ*; *quis te audiat?* i. e. quemnam putas te auditurum esse?

1362. Non recte putamus Elmsleium in Æschyli Eum. 353. *ἄμμοιροι* scribendum conjicere. Neque enim hæc forma Græca esse videtur, quum tantummodo in *ἄμορος* ab epicis introducta sit metri caussa duplicatio consonantis.

Attulimus potissima eorum, in quibus a P. Elmsleio dissentiremus. Reliquum est, ut etiam de iis pauca adjiciamus, quæ prætermissa sunt a viro doctissimo. Eorum illud satis est obiter commemorasse, quod Athenæus refert ex Clearcho, ex Calliæ tragœdia grammatica Euripidem in Medea cantica totamque dispositionem hausisse. Nam de hac re quid nobis quidem videretur, diximus in dissertatione, quæ observationes de Græcæ linguæ dialectis continet. Aliud autem idque non minus dignum, de quo diligentius quæreretur, illud erat, utrum duplex exstitisset Medeæ recensio. De qua re tanto magis videtur explicandum fuisse, quod et Porsonus ad v. 300. et 1314. correctam esse hanc fabulam ab Euripide judicat, et Boeckhius in libro de tragicis Græcis cap. XIII. accuratius in eam rem inquisivit. Disseruerunt eadem de re etiam Hieronymus Müllerus in Medea, quem librum Erfordiæ a. 1811. editum non vidimus, et Aug. Frider. Wolperus in dissertatione de Medea Euripidis tragœdia correcta et denuo edita, quæ dissertatio Gottingæ prodiit a. 1818. Est ea autem admodum lubrica materia, propterea quod valde ambiguum est, quid sit illud, correctam edere fabulam. Nam vel tota compositio fabulæ mutari potest, vel partes aliquæ refingi, vel hic illic verbum aliquod aut versus minus numerosus corrigi. Horum si aliquid, quid in Medeam Euripidis cadat, diversæ videntur doctorum sententiæ esse. Quum a quibusdam traditum sit quinque talenta a Corinthiis accepisse Euripidem, ut Medeam faceret suos ipsam filios interimentem, Boeckhius p. 167. ingeniose conjicit, in prima fabulæ editione a Corinthiis occisos fuisse filios Medeæ, nisi quis ab ipsis Corinthiis excitatum dicat poetam, ut quod facinus alii Corinthiis tribuissent, a Medea perpetratum produceret. Sed hoc postremum minus probabile et Boeckhio visum est et Wolpero. Ac Boeckhius quidem eo utitur argumento, quod v. 1348. Medea dicat:

γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

Significari enim illa sacra, quæ Corinthii ad expiandam cædem Medeæ filiorum ab se factam celebraverint: quæ ridiculum fuisse poetam si ob Medeæ facinus instituta tradidisset: nec Medeam, quæ ipsa liberos suos trucidaverit, cædem illam tam fœdo nomine appellare debuisse. Itaque hos versus, quos cum Boettigero in prima editione ab Junone pronunciatos putat, sive incuria, sive alia quacumque de caussa in altera editione servatos existimat, Corinthum præterea invidiose γῆν Σισύφου propter notos hujus dolos appellari ratus. Nobis hæc cupidius quam incorruptius, et speciosius quam verius disputata videntur. Ut a levioribus incipiamus, si Medea cædem a se factam δυσσεβῆ φόνον appellat, non fœdo, sed eo, quo debet, nomine utitur. Neque enim adeo ferox est et humanitatis expers, ut, quod necessitate coacta fecit, etiam pie factum existimet. Quod autem summum est, hic, ubi sacra ad expiandam illam cædem se instituturam ait, etiam necessarium est, ut ipsa improbet illud facinus. Aliter enim cur expiari vellet? Porro in verbis, γῇ τῇδε Σισύφου non plus invidiæ est, quam v. 399. in his, οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν τοῖς Σισυφείοις, sed Corinthii et nihil amplius intelliguntur. Illud ipsum autem, quod de instituendis illis sacris dicit, etsi fatemur melius Junoni convenire, quam mulieri in exsilium abeunti, cujus nulla potest amplius apud Corinthios auctoritas esse: tamen eam ipsam ob rem negamus, hos versus ex prima editione servatos esse. Nam quæ illa tanta esset incuria, quæ servaret, quod pugnaret cum correctis? Omnino autem si quid veri est in illa narratione de pecunia a Corinthiis data, multo minus verisimile est, Euripidem, quum ante a Corinthiis occisos fecisset Medeæ pueros, id argento corruptum mutavisse, quam munere illo adductum esse, ut, quod alii isto modo tradidissent, ipse aliter in scenam produceret. Quin etiam Corinthios credibilius est, si ab ipsis occisos Medeæ filios introduxisset Euripides, alium tragicum, ut ea se culpa liberaret, permovisse, quam Euripidem ipsum, ut jam contraria scriberet, adiisse. Quare etiam si bis edidit Medeam Euripides, statim ab initio eum ita, ut factum videmus, rem instituisse existimo. Quod quum faceret, consentaneum erat, ut etiam sacra illa, quæ ad expiandam illam cædem fiebant, a Medeæ facinore repeteret. Sed quum sentiret, opinor, nullam Corinthi potestatem habere Medeam, verbo ambiguo προσάψομεν usus est, quomodo illud effectura esset Medea, in incerto relinquens.

Alia ratione eadem, quæ Boeckhius, efficere studet Wolperus, qui p. 42. Aristotelis testimonium adhibet in A. P. XVIII. 12. φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ, ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ, ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν. Quæ ille verba, conferens cum his, quæ sequuntur: ἀλλὰ μηχανῇ χρηστέον ἐπὶ τὰ ἔξω τοῦ δράματος, ἢ ὅσα πρὸ τοῦ γέγονεν, ὃ οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα ὕστερον, ἃ δεῖται προαγορεύσεως καὶ ἀγγελίας· ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν· machinæ usum in ea, quæ hodie exstet Medea, vituperari potuisse negat: nam currum, quo Medea aufugiat, ad ipsam Medeæ personam spectare, atque ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου συμβαίνειν, neque ἔξω τοῦ δράματος esse. At ea in re magnopere fallitur. Μῦθος enim, quem dicit Aristoteles, non complectitur omnia, quæ de aliquo fabulis narrantur, in quibus sane est illud, curru per auras vectam esse Medeam, sed actionem, quam poeta composuit, cujus singulæ partes recte apteque cohærere interque se nexæ esse debent. At currus iste nihil est nisi adminiculum, ad quod confugit poeta, quum aliter eripere periculo Medeam nesciret. Estque illud tanto magis vituperandum, quod nemini non potest in mentem venire, cur Medea, quum talis currus copiam habeat, interficere liberos, quam una secum currui impositos abducere maluerit.

Illud levius est, quod a Boettigero allatum commovit alios, Medeam non esse fatidicam, nec proinde mortis genus prædicere posse Iasoni. Nam ut alibi Euripides, ubi vaticinantes introducit eos, qui non sunt rerum futurarum præscii, oracula eos aut vates commemorare faciat, ut in Hecuba Polymestorem et in Heraclidis Eurystheum, in Medea non opus habuit hujusmodi prætextu, ut quæ tamquam dei omnia videntis neptis et magicarum artium perita facile supra alios sapere videatur. Quin omnino quid opus est, ut dicat, unde sciat illud, quod futurum prædicit? Id an apud Neophronem fecerit, nescimus: sed apud hunc quoque prædixisse futura, fragmentum illud ostendit, quod supra emendatum dedimus.

Quod si non videtur insignem aliquam mutationem fecisse Euripides, consequitur, si correxit fabulam, constitisse eam correctionem fere in dictione expolienda. Hæc Porsoni opinio fuit: qui ut leve sit quod ad v. 300. attulit, majoris ponderis argumentum expromit ad v. 1314. (1284. Elmsl.) Nam ex illo Aristophanis, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, ubi codices quidam λόγων habent; tum ex Heliodori allusione, τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις, quod pariter ad orationem translatum est; denique ex eo quod scriptor Christi patientis bis hunc versum habet, τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, nisi quod altero in loco καὶ pro τί est, colligit, Euripidem, quum τούσδε λόγους scripsisset, idque ab Aristophane traductum vidisset, τάσδε πύλας posuisse. Elmsleius hanc scripturam librariis deberi existimat. Matthiæ Aristophanem ad alium quempiam Euripidis locum respexisse putat: deridendum enim fuisse Euripidem, si hic τούσδε λόγους scripsisset, ubi Medea Jasonem non propter ea, quæ dicat, sed quod fores effringere et impetum in ædes facere conatur, increpet. Quod ita est cogitate perspecteque dictum, ut, nisi Pseudogregorii auctoritas obstaret, facile videri possit vera dixisse. Hunc vero non est verisimile alium quam hunc ipsum locum in mente habuisse. Quamobrem assentior Porsono: ad ea autem, quæ Matthiæ objicit, respondendum puto, ut multo aptius sit τάσδε πύλας, tamen, quum non ipse Jason vim faciat foribus, sed ministros aperire valvas jubeat, recte potuisse Medeam dicere, τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, hoc sensu, *quid hæc tanto impetu tantaque contentione vociferaris?* Quod quidem quum esset tumidius atque insolentius dictum, correctum postea est, præsertim quum etiam ab Aristophane notatum esset. Quæritur vero, quis correxerit, poeta, an histriones, an grammatici, an denique librarii. Est hæc perdifficilis disputatio, quum et histriones quædam mutavisse scholiastes testetur ad v. 85. 383. 899. qui Elmsleio sunt 84. 375. 880. et grammaticos constet etiam tragicorum scriptis recensendis ingenia sua exercuisse. Ac faceret forsitan operæ pretium, qui de utroque genere accuratius quæreret, si forte indicia quædam reperirentur, quibus et deprehendi histrionum mutationes correctionesque grammaticorum et ab se invicem distingui possent. Poetæ ipsi an aliquid correxerint, nobis quidem ex eo maxime colligi posse videtur, si ejusdem loci duæ ita diversæ scripturæ inveniuntur, ut caussa, cur altera alteri substituta fuerit, neque ab histrionum, vel errantium, vel commoditati suæ aut temporibus inservientium, neque a grammaticorum, dictionis potissimum puritatem spectantium, rationibus repeti possit. Versantur ea autem fere in his, quæ ut quid magis perspicue, ut aptius, ut elegantius, ut ornatius, ut fortius dictum sit, mutata esse apparet. Cujusmodi exempla in qua fabula reperta sunt, in ea veri simile est illorum quoque multa ab ipso poeta correcta esse, quæ leviora sunt, et unius tantum aut paucorum verborum mutatione continentur. Atque in Medea quidem istiusmodi, quale diximus exemplum invenire nobis visi sumus illud, de quo diximus ad v. 760. Quumque etiam versus 1284. quoniam esset ab Aristophane irrisus, ab ipso esse Euripide correctus videatur, non temere, opinor, etiam aliæ scripturarum diversitates, quæ satis magnæ in hac fabula inveniuntur, ex eodem fonte derivari poterunt. Eodemque pertinent fortasse etiam repetitiones quædam eorumdem versuum. Sed hæc res intricatior est, quam ut nobis ei disceptandæ otium suppetat. Exempla scripturæ insignius variantis exstant v. 240. 496. 518. 651. 689. 718. seqq. 729. (conf. 735.) 760. seqq. 798. 876. 880. 885. 974. 1012. 1016. 1030. seq. 1046. 1153. 1175. 1176. 1184. 1196. 1203. 1264. 1284.

Sed finienda jam nobis est hæc dissertatio: in qua si fere ea tantum, in quibus dissentiremus a doctissimo editore hujus fabulæ, protulimus, fecimus id propterea, quod hanc scribendi rationem longe existimamus litteris fructuosiorem esse, quam commemorationes laudationesque earum animadversionum, in quibus nullam dubitandi materiam invenerimus. Est autem hic liber plenissimus talium observationum. Itaque tantum abest ut dissentiendo minuere laudem viri præstantissimi voluerimus, ut eum et ipsi valde admiremur, et dignum in primis putemus quem audiant omnes. Est enim P. Elmsleius, si quis alius, vir natus augendæ accuratiori Græcæ linguæ cognitioni, ut cujus eximia ac plane singularis in pervestigandis rebus grammaticis diligentia regatur præclaro ingenio, mente ab auctoritatibus libera, animo veri amantissimo, neque aut superbia, aut gloriæ studio, aut obtrectandi cupiditate præpedito. His ille virtutibus id est consequutus, ut, quum doctrina ejus maximi facienda sit, non minus ipse sit amandus atque venerandus. Ea autem maxima est et non interitura laus, non utilem tantum, sed etiam bonum virum esse.

INDEX SCRIPTORUM.

ÆLIANUS p. 255. 299.
Æschines p. 73. 92. 126. 127. 279. 407. 513.
Æschylus.
  Agamemnon p. 56. 58. 65. 66. 70. 82. 83. 85. 97. 100. 102. 114. 115. 121. 124. 126. 134. 136. 137. 139. 141. 142. 143. 147. 150. 153. 158. 159. 161. 165. 255. 260. 269. 279. 293. 296. 304. 326. 334. 346 363. 375. 383. 387. 402. 408. 415. 418. 420. 423. 440. 449. 462. 469. 471. 476. 479. 499. 503. 510. 522. 526. 529.
  Choephoræ p. 57. 59. 60. 62. 63. 66. 68. 71. 78. 97. 98. 102. 113. 116 127. 131. 147. 164. 165. 255. 257. 266. 274. 285. 291. 326. 336. 385. 387. 407. 415. 446. 450. 462. 491. 516. 525. 526. 532. 538. 549.
  Eumenides p. 57. 59. 60. 66. 99. 114. 142. 147. 149. 263. 267. 271. 278. 279. 282. 285. 321. 338. 345. 346. 359. 371. 375. 380. 383. 389. 415. 470. 477. 491. 496. 517. 524. 551.
  Persæ p. 49. 53. 57. 58. 61. 62. 63. 66. 82. 90. 96. 97. 98. 99. 102. 108. 113. 117. 118. 123. 126. 129. 133. 139. 140. 143. 144. 146. 149. 156. 159. 160. 165. 244. 255. 258. 267. 268. 280. 287. 297. 301. 303. 322. 338. 348. 349. 383. 401. 407. 450. 457. 472. 479. 490.
  Prometheus p. 47. 51. 52. 54. 58. 63. 68. 76. 83. 91. 98. 106. 110. 112. 116. 117. 125. 127. 128. 132. 138. 140. 142. 145. 150. 151. 153. 160. 164. 166. 251. 260. 263. 265. 269. 276. 277. 278. 280. 281. 283. 291. 296. 300. 303. 311. 317. 322. 325. 328. 336. 340. 346. 355. 357. 362. 363. 370. 375. 381. 382. 387. 402. 404. 417. 429. 430. 434. 439. 442. 447. 449. 456. 461. 465. 468. 470. 474. 477. 478. 495. 515. 516. 517. 518. 521.
  Septem adv. Thebas p. 50. 58. 62. 66. 68. 70. 72. 76. 78. 89. 105. 109. 114. 118. 122. 129. 132. 134. 135. 136. 137. 142. 144. 145. 146. 162. 163. 255. 258. 268. 277. 280. 282. 283. 287. 293. 305. 311. 321. 323. 327. 338. 340. 374. 387. 389. 406. 409. 410. 414. 415. 435. 450. 452. 456. 457. 461. 501. 516. 527. 532. 539.
  Supplices p. 48. 51. 53. 54. 57. 66. 69. 72. 79. 82. 83. 85. 89. 95. 98. 102. 103. 106. 108. 118. 126. 136. 138. 154. 165. 255. 263. 293. 304. 311. 314. 327. 383. 387. 399. 412. 442. 456. 533. 543.
  Fragmenta p. 64. 85. 149. 161. 304. 371. 410.
Æschyli Vitæ Scriptor p. 239.
Agathon p. 426.
Alcæus p. 78.
Alcinous p. 424.
Alciphron p. 120.
Alexander p. 338.
Alexis p. 73. 126. 254. 295. 319. 371.
Amipsias p. 257.
Ammianus p. 112.
Ammonius p. 254. 299.
Amphis p. 371.
Anacreon p. 299.
Andocides p. 69. 83. 108. 146. 513.
Antipater p. 297.
Antiphanes p. 112. 277. 299. 371. 513.
Antiphon p. 83. 104. 110. 129.
Apollodorus p. 59. 84. 86. 131. 148. 234. 276. 282.
Apollonius p. 248.
Apollonius Rhodius p. 135. 246. 550.
Aratus p. 54.
Archemachus p. 119.
Archilochus p. 146. 161. 296. 324. 364. 463.
Archytas p. 399.
Aristides p. 322. 388. 424.
Aristonymus p. 112.
Aristophanes.
  Acharnenses p. 51. 69. 87. 90. 111. 113. 120. 128. 146. 160. 238. 242. 260. 263. 268. 277. 292. 294. 311. 316. 340. 382. 385. 399. 405. 417. 435. 449. 457. 468. 473.
  Aves p. 47. 56. 57. 77. 103. 109. 128. 135. 139. 149. 262. 263. 267. 268. 281. 282. 292. 313. 320. 329. 343. 344. 345. 371. 374. 385. 387. 390. 401. 405. 423. 429. 430. 431. 449. 450. 456. 457. 461. 473. 543.
  Ecclesiazusæ p. 47. 49. 50. 51. 58. 69. 91. 102. 129. 141. 148. 160. 166. 241. 242. 257. 263. 292. 293. 301.

309. 312. 316. 333. 340. 380. 382. 384. 391. 437. 468. 470. 475. 509.
Equites p. 50. 58. 59. 86. 89. 97. 102. 137. 146. 149. 154. 156. 157. 235. 275. 281. 282. 285. 292. 301. 317. 340. 382. 384. 389. 423. 432. 437. 440. 473.
Lysistrata p. 49. 58. 63. 73. 77. 87. 109. 110. 112. 128. 140. 160. 257. 262. 263. 268. 269. 277. 292. 312. 322. 333. 359. 382. 389. 437. 440. 444. 499.
Nubes p. 59. 70. 83. 100. 102. 111. 115. 138. 146. 149. 161. 265. 277. 279. 281. 285. 290. 292. 305. 309. 316. 322. 323. 341. 343. 346. 353. 357. 382. 384. 385. 387. 423. 433. 435. 466. 473. 538.
Pax p. 48. 70. 102. 112. 120. 152. 160. 242. 266. 268. 277. 281. 285. 286. 292. 312. 333. 398. 416. 440. 453. 458. 471. 535.
Plutus p. 48. 50. 57. 58. 70. 90. 111. 113. 121. 130. 139. 265. 277. 282. 292. 321. 326. 343. 354. 371. 373. 382. 384. 385. 401. 416. 423. 432. 456. 471. 473. 526.
Ranæ p. 58. 73. 80. 91. 92. 113. 142. 160. 244. 251. 258. 259. 262. 278. 281. 284. 292. 293. 330. 344. 359. 386. 401. 435. 468. 470. 473. 539.
Thesmophoriazusæ p. 83. 127. 148. 235. 257. 281. 306. 319. 320. 322. 333. 343. 387. 415. 423. 435. 436. 448. 456. 457. 461.
Vespæ p. 51. 52. 58. 70. 87. 98. 130. 140. 164. 262. 263. 269. 277. 281. 282. 285. 292. 309. 312. 321. 322. 333. 344. 353. 374. 382. 384. 396. 403. 423. 435. 438. 449. 463. 465. 468. 470. 507.
Fragmenta p. 416. 457.
Aristoteles p. 52. 130. 151. 233. 241. 249. 264. 305. 403. 426. 491. 497. 553.
Arrianus p. 424.
Athenæus p. 48. 49. 56. 73. 77. 112. 119. 120. 126. 139. 145. 149. 254. 256. 257. 260. 262. 268. 277. 284. 285. 295. 313. 319. 371. 410. 468. 470. 475. 513.
Atticista MS. p. 110. 141. 147.
Bato p. 49.
Bekkeri Anecdota p. 69. 281. 299. 301. 306. 310. 319. 342. 416. 445. 457. 513.
Callimachus, p. 79. 100.
Chrysostomus p. 280.
Cicero p. 47. 78. 129. 141. 163. 240. 243. 257. 268. 288. 293. 316. 317. 322. 337. 341. 381.
Clemens Alex. p. 242. 339. 344. 354. 424.
Crates p. 257.
Cratinus p. 259. 280. 386. 453.
Demosthenes p. 46. 47. 48. 52. 73. 75. 83. 108. 114. 126. 133. 135. 137. 147. 152. 155. 247. 293. 308. 309. 311. 375.
Diodorus Siculus p. 63. 80. 90. 128. 129. 131.
Diogenes Laertius p. 93. 149. 236. 240.
Dion Chrysost. p. 289.
Dionysius Halicarnass. p. 128. tragicus p. 242.
Diphilus p. 275. 371.
Empedocles p. 100.
Ennius p. 234. 243. 254. 288. 298. 317. 322. 327. 381. 422. 451.
Ephippus p. 77.
Erotianus p. 474.
Etymologus p. 337. 463. 475.
Eubulus p. 48. 165. 353.
Eumathius p. 255.
Eupolis p. 117. 281. 322. 416.
Euripides
Alcestis p. 45. 47. 48. 49. 54. 58. 59. 62. 63. 65. 66. 67. 68. 74. 76. 77. 85. 86. 87. 92. 93. 96. 97. 101. 102. 105. 107. 109. 113. 114. 116. 122. 124. 125. 126. 130. 132. 140. 145. 150. 157. 159. 160. 162. 163. 241. 243. 251. 255. 273. 279. 291. 292. 293. 294. 300. 312. 314. 317. 326. 329. 331. 335. 346. 355. 364. 374. 375. 377. 380. 381. 389. 392. 394. 402. 404. 408. 414. 415. 417. 423. 429. 431. 433. 443. 447. 448. 450. 452. 453. 454. 456. 458. 467. 468. 472. 476. 479. 480. 519. 525. 550.
Andromache p. 46. 48. 52. 58. 63. 65. 85. 90. 91. 97. 100. 101. 102. 104. 105. 111. 122. 125. 127. 128. 129. 133. 138. 140. 144. 149. 152. 156. 157. 159. 160. 162. 240. 241. 250. 259. 264. 269. 274. 277. 278. 279. 280. 284. 285. 291. 292. 309. 310. 311. 312. 314. 319. 321. 326. 330. 331. 334. 335. 340. 347. 355. 360. 363. 377. 380. 383. 396. 403. 408. 425. 431. 435. 437. 443. 444. 454. 457. 461. 462. 473. 474. 479. 480. 496. 499. 511. 525. 532.
Bacchæ p. 47. 52. 55. 56. 58. 65. 66. 70. 72. 99. 102. 111. 113. 122. 143. 144. 145. 146. 147. 151. 152. 153. 154. 156. 158. 159. 163. 165. 246. 255. 267. 269. 273. 275. 290. 291. 296. 297. 314. 326. 327. 335. 345. 349. 352. 355. 379. 382. 387. 402. 408. 433. 435. 436. 438. 439. 444. 452. 456. 457. 461. 462. 465. 471. 473. 474. 479. 480.
Cyclops p. 51. 55. 58. 63. 64. 74. 77. 94. 102. 104. 113. 121. 139. 142. 280. 281. 292. 315. 334. 340. 351.

371. 399. 437. 438. 442. 444. 470. 471. 473.
Electra p. 46. 51. 58. 59. 64. 66. 71. 75. 76. 77. 94. 97. 103. 114. 115. 127. 128. 131. 132. 133. 137. 142. 145. 151. 153. 154. 162. 166. 254. 262. 268. 269. 273. 275. 277. 286. 292. 293. 295. 304. 308. 314. 315. 333. 335. 355. 357. 358. 362. 378. 380. 382. 384. 391. 397. 402. 407. 408. 409. 414. 417. 423. 425. 428. 434. 435. 440. 442. 445. 450. 451. 454. 455. 460. 461. 465. 474. 477.
Hecuba p. 47. 48. 49. 53. 56. 58. 62. 63. 66. 68. 69. 71. 72. 78. 86. 91. 96. 97. 103. 104. 109. 111. 112. 113. 114. 115. 120. 121. 123. 127. 128. 129. 132. 133. 138. 142. 145. 149. 150. 151. 153. 157. 160. 161. 164. 241. 262. 263. 268. 269. 280. 285. 288. 291. 295. 302. 304. 308. 314. 315. 316. 323. 326. 329. 332. 334. 335. 338. 340. 352. 357. 363. 373. 375. 380. 387. 389. 399. 401. 402. 404. 407. 408. 412. 413. 414. 417. 419. 423. 433. 434. 438. 439. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 452. 456. 459. 464. 465. 472. 473. 476. 477. 478. 538.
Helena p. 47. 48. 52. 55. 56. 57. 58. 59. 64. 65. 66. 69. 70. 73. 74. 79. 89. 92. 93. 102. 104. 114. 116. 119. 122. 123. 124. 128. 129. 130. 132. 134. 139. 140. 141. 145. 150. 151. 157. 160. 163. 165. 166. 254. 255. 263. 268. 272. 279. 287. 290. 295. 303. 305. 308. 309. 314. 315. 326. 329. 336. 337. 340. 346. 348. 349. 350. 352. 354. 358. 359. 374. 383. 387. 396. 399. 406. 433. 434. 438. 444. 449. 451. 453. 462. 465. 471. 479. 480. 524. 527.
Heraclidæ p. 47. 62. 66. 71. 113. 120. 139. 140. 248. 254. 255. 263. 264. 265. 267. 284. 285. 292. 297. 299. 305. 308. 312. 323. 327. 329. 330. 335. 337. 340. 348. 355. 359. 360. 365. 367. 376. 378. 380. 381. 389. 392. 398. 403. 404. 408. 412. 413. 417. 421. 426. 429. 432. 444. 448. 449. 461. 465. 467. 470. 543.
Hercules Furens p. 47. 48. 53. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 65. 66. 75. 81. 84. 85. 97. 98. 100. 102. 104. 108. 111. 112. 113. 116. 117. 120. 124. 125. 130. 132. 136. 140. 142. 149. 153. 159. 160. 163. 166. 234. 254. 255. 263. 264. 273. 275. 281. 293. 295. 299. 301. 303. 316. 317. 327. 328. 338. 341. 343. 344. 355. 356. 375. 378. 379. 380. 383. 385. 395. 396. 398. 402. 407. 408. 409. 412. 417. 421. 428. 439. 441. 447. 448. 454. 457. 458. 462. 464. 471. 512. 526. 531.
Hippolytus p. 47. 58. 66. 67. 68. 71. 72. 80. 90. 95. 96. 97. 98. 99. 101. 102. 104. 105. 106. 109. 111. 113. 114. 116. 118. 119. 120. 122. 128. 129. 132. 133. 140. 143. 145. 146. 152. 155. 157. 159. 160. 161. 162. 166. 249. 250. 251. 252. 255. 259. 263. 264. 266. 269. 270. 274. 275. 276. 281. 288. 289. 291. 295. 298. 303. 304. 307. 312. 314. 315. 317. 319. 323. 325. 326. 327. 329. 334. 342. 346. 347. 358. 361. 368. 373. 374. 390. 395. 402. 404. 408. 409. 416. 417. 418. 423. 429. 431. 433. 435. 436. 437. 439. 443. 445. 448. 451. 456. 457. 458. 461. 462. 465. 466. 475. 476. 478. 495. 538.
Ion p. 46. 52. 55. 64. 66. 69. 70. 71. 72. 77. 79. 80. 82. 88. 97. 101. 102. 113. 125. 127. 128. 129. 133. 139. 142. 145. 154. 157. 158. 161. 162. 163. 164. 165. 246. 249. 261. 262. 263. 264. 274. 281. 282. 291. 293. 300. 310. 321. 326. 334. 358. 359. 375. 380. 385. 386. 391. 398. 401. 408. 410. 417. 423. 425. 430. 431. 432. 434. 436. 441. 444. 448. 456. 462. 463. 465. 472. 537.
Iphigenia in Aul. p. 45. 54. 56. 57. 58. 65. 66. 67. 69. 71. 74. 77. 83. 85. 87. 90. 92. 93. 94. 97. 102. 103. 104. 105. 109. 110. 113. 114. 115. 120. 122. 123. 124. 127. 129. 132. 139. 140. 141. 149. 153. 156. 159. 160. 161. 162. 163. 243. 245. 246. 255. 257. 267. 268. 271. 275. 281. 285. 292. 297. 301. 305. 308. 312. 313. 314. 325. 342. 343. 346. 348. 349. 350. 352. 355. 365. 377. 380. 386. 387. 398. 400. 402. 403. 404. 408. 414. 417. 419. 425. 432. 437. 443. 444. 447. 469. 472. 473. 475. 479. 505. 532.
Iphigenia in Taur. p. 47. 50. 51. 52. 54. 57. 58. 59. 62. 63. 65. 66. 70. 71. 77. 80. 84. 87. 88. 91. 92. 93. 97. 98. 102. 110. 114. 115. 117. 120. 124. 128. 129. 130. 132. 138. 139. 142. 144. 145. 146. 150. 151. 152. 153. 155. 158. 159. 160. 162. 252. 254. 255. 257. 259. 260. 263. 265. 268. 274. 280. 282. 285. 291. 292. 295. 297. 300. 312. 314. 320. 321. 324. 329. 333. 338. 340. 346. 352. 355. 359. 361. 366. 372. 381. 385. 391. 402. 408. 409. 412. 417. 419. 423. 429. 433. 434. 443. 445. 447. 450. 453. 456. 461. 462. 463. 464. 473. 517.

Medea p. 47. 48. 50. 51. 53. 56. 57. 58. 68. 71. 75. 77. 78. 79. 83. 86. 90. 92. 93. 97. 98. 99. 103. 108. 111. 113. 114. 117. 119. 123. 124. 127. 128. 137. 145. 146. 149. 151. 153. 154. 157. 159. 161. 163. 164. 246. 252. 255. 280. 291. 314. 335. 382. 442. 465. 469. 522.

Orestes p. 48. 50. 53. 55. 57. 58. 63. 65. 66. 69. 70. 71. 80. 81. 83. 84. 85. 92. 96. 99. 101. 102. 110. 111. 113. 114. 116. 117. 121. 125. 128. 129. 130. 132. 137. 139. 141. 142. 144. 145. 146. 147. 149. 151. 153. 155. 158. 160. 163. 164. 234. 247. 248. 250. 252. 255. 258. 260. 265. 268. 269. 275. 276. 281. 290. 291. 292. 297. 302. 310. 314. 315. 316. 317. 320. 323. 329. 332. 333. 334. 336. 340. 343. 347. 358. 359. 361. 363. 364. 365. 374. 381. 385. 395. 400. 401. 402. 408. 418. 431. 434. 444. 447. 449. 452. 456. 457. 458. 460. 461. 462. 464. 468. 469. 473. 474. 475. 476. 504.

Phœnissæ p. 51. 54. 55. 57. 58. 66. 69. 70. 78. 79. 84. 86. 92. 95. 96. 97. 102. 103. 105. 106. 107. 108. 109. 111. 113. 114. 117. 123. 125. 129. 132. 133. 136. 140. 143. 144. 145. 146. 153. 154. 155. 156. 160. 162. 164. 166. 246. 252. 254. 257. 260. 262. 265. 267. 269. 270. 275. 280. 282. 284. 286. 291. 295. 303. 307. 308. 312. 317. 320. 321. 329. 333. 334. 335. 337. 340. 347. 348. 352. 353. 359. 363. 367. 372. 373. 374. 377. 380. 382. 385. 387. 390. 395. 405. 408. 409. 410. 413. 414. 416. 417. 421. 422. 423. 427. 428. 434. 436. 438. 441. 444. 447. 448. 449. 451. 452. 456. 457. 458. 461. 462. 464. 466. 467. 470. 473. 478. 508.

Rhesus p. 47. 49. 58. 65. 71. 75. 77. 82. 83. 86. 89. 90. 91. 98. 102. 107. 111. 113. 115. 123. 124. 125. 128. 129. 132. 137. 138. 140. 141. 145. 155. 159. 247. 262. 278. 287. 293. 298. 314. 337. 348. 361. 362. 373. 374. 380. 386. 408. 412. 428. 437. 439. 442. 449. 454. 457. 458. 462. 471. 502.

Supplices p. 47. 48. 53. 58. 60. 61. 65. 67. 70. 71. 72. 73. 75. 79. 80. 81. 83. 86. 88. 91. 92. 96. 97. 101. 104. 105. 110. 113. 117. 119. 120. 123. 129. 130. 133. 134. 135. 138. 139. 140. 141. 150. 154. 156. 158. 166. 257. 260. 265. 268. 269. 273. 280. 281. 291. 293. 297. 299. 300. 301. 302. 303. 308. 312. 314. 323. 326. 329. 335. 343. 344. 345. 346. 359. 360. 378. 380. 396. 423. 428. 435. 438. 443. 445. 453. 454. 456. 461. 462. 464. 465. 467. 472. 473. 478. 499.

Troades p. 47. 49. 53. 54. 55. 57. 58. 66. 71. 77. 78. 82. 87. 92. 93. 95. 96. 97. 100. 102. 103. 106. 108. 111. 114. 116. 117. 125. 129. 132. 136. 139. 143. 144. 145. 146. 150. 151. 153. 161. 166. 258. 262. 263. 269. 273. 286. 287. 291. 292. 295. 301. 302. 303. 305. 312. 313. 326. 329. 334. 336. 340. 349. 351. 352. 355. 374. 377. 382. 386. 391. 395. 409. 412. 417. 428. 438. 444. 445. 449. 454. 465. 471. 473. 475. 476. 478. 517.

Fragmenta p. 46. 49. 51. 52. 56. 64. 68. 69. 71. 75. 76. 77. 78. 86. 88. 89. 91. 92. 97. 101. 102. 108. 109. 111. 116. 119. 120. 122. 124. 125. 128. 131. 133. 140. 150. 156. 160. 162. 164. 234. 243. 254. 263. 264. 268. 269. 276. 293. 299. 308. 324. 333. 336. 344. 345. 346. 350. 351. 357. 372. 379. 380. 381. 397. 403. 407. 416. 424. 429. 445. 447. 457. 459. 462. 474. 479.

Eusebius p. 295.

Eustathius p. 48. 60. 69. 244. 246. 252. 255. 278. 325. 332. 349. 364. 438. 440.

Eustratius p. 92. 424.

Galenus p. 365. 424.

Gellius p. 91.

Gregorius p. 99.

Grotius p. 93.

Harpocratio p. 236.

Heliodorus p. 466.

Hephæstion p. 324. 386. 399.

Heraclides Ponticus p. 78.

Hermias p. 284.

Hermippus p. 265. 416.

Herodianus p. 338.

Herodotus p. 46. 47. 48. 51. 52. 53. 59. 64. 68. 73. 75. 77. 80. 81. 82. 89. 90. 95. 96. 98. 99. 100. 103. 106. 110. 112. 118. 120. 122. 128. 129. 130. 142. 143. 144. 146. 147. 149. 160. 164. 263. 266. 272. 273. 274. 278. 308. 310. 319. 340. 344. 361. 365. 401. 407. 415. 417. 422. 429. 432. 462. 478. 492. 493. 496. 497. 507. 509. 513. 539.

Hesiodus p. 79. 325. 328. 388. 491. 492.

Hesychius p. 48. 54. 59. 60. 76. 100. 114. 123. 136. 153. 162. 164. 165. 241. 242. 245. 249. 254. 255. 261. 262. 266. 278. 279. 280. 282. 287. 296. 299. 303. 305. 308. 320. 323. 324. 330. 340. 345. 346. 354. 359. 375. 389. 391. 397. 399. 409. 411. 416. 418. 423. 434. 438. 439. 442. 443. 444. 445. 460. 463. 470. 471.

477. 495. 531.
Hierocles p. 276. 424.
Hipponax p. 399.
Homerus p. 57. 64. 78. 79. 92. 95. 111. 118. 135. 142. 143. 144. 151. 153. 154. 156. 237. 246. 248. 259. 271. 273. 275. 287. 291. 305. 311. 325. 336. 362. 381. 389. 411. 413. 437. 441. 458. 459. 463. 488. 489. 490. 491. 492. 496. 508. 513. 515. 516. 518. 531. 542.
Horatius p. 325.
Hyginus p. 84. 234.
Hyperides p. 125. 153.
Inscriptiones Chandleri p. 314. 440.
Ion Chius p. 64.
Isæus p. 491.
Isocrates p. 49. 52. 54. 58. 110. 147. 297. 302. 372. 493.
Josephus p. 491.
Juvenalis p. 82.
Livius p. 474.
Longinus p. 322.
Lucianus p. 49. 54. 78. 245. 424. 509. 525.
Lycophron p. 145. 471.
Lycurgus p. 87. 128.
Lysias p. 83. 126.
Macho p. 468. 470.
Macrobius p. 100.
Martialis p. 299.
Melanthius p. 242.
Menander p. 371. 432.
Mœris p. 83. 259. 296. 355. 427.
Moschio p. 83.
Moschopulus p. 60.
Naumachius p. 342.
Neophron p. 236. 284. 347. 361. 420. 475.
Nonius Marcellus p. 234. 254. 298. 327. 422.
Nonnus p. 493.
Novum Testamentum p. 116. 144. 279. 382. 398. 400. 413. 439.
Olympiodorus p. 296.
Orpheus p. 245. 282. 334.
Ovidius p. 406. 424.
Pamphilus p. 50.
Pancrates p. 139.
Pausanias p. 64. 89. 105. 131. 148. 154. 547.
Pherecrates p. 83. 259.
Philemon p. 49. 69. 256. 285.
Philippides p. 277.
Photius p. 54. 65. 75. 83. 89. 129. 154. 160. 162. 164. 254. 266. 285. 288. 304. 355. 445. 476.
Pindarus p. 53. 61. 62. 68. 106. 116. 133. 136. 145. 146. 161. 278. 442. 446. 500. 513. 514. 527. 531.
Plato p. 46. 51. 58. 73. 74. 81. 83. 90. 119. 130. 135. 140. 145. 149. 152. 162. 247. 260. 283. 306. 308. 310. 323. 332. 348. 359. 360. 397. 404. 406. 407. 417. 420. 437. 445. 462. 470. 497. 508. 549.
Plato Comicus p. 160.
Plinius p. 136.
Plutarchus p. 47. 54. 84. 91. 93. 106. 117. 146. 240. 248. 268. 286. 304. 308. 313. 345. 351. 360. 383. 413. 424. 436. 444.
Pollux p. 125. 136. 142. 149.
Polybius p. 125.
Porphyrius p. 295.
Priscianus p. 160. 243.
Probus p. 451.
Proclus p. 235.
Psalmi p. 134.
Sappho p. 120.
Scholiastes Æschyli p. 60. 144. 274.
Scholiastes Apollonii Rhodii p. 54. 236. 416.
Scholiastes MS. Aristidis p. 322.
Scholiastes Aristophanis p. 50. 105. 135. 160. 235. 242. 268. 277. 281.
Scholiastes Homeri p. 57.
Scholiastes Sophoclis p. 46. 63. 85. 88. 119. 141. 260. 293. 300.
Seneca p. 378.
Shakspearius p. 86.
Simonides p. 135. 161. 235. 305. 486. 504.
Simplicius p. 424.
Solon p. 93.
Sophocles.
  Ajax p. 47. 50. 55. 57. 58. 63. 66. 67. 68. 75. 77. 85. 92. 96. 97. 98. 102. 103. 112. 114. 122. 126. 127. 131. 133. 135. 141. 142. 143. 149. 150. 154. 160. 161. 162. 163. 164. 257. 263. 264. 280. 286. 291. 292. 293. 294. 297. 309. 310. 311. 312. 315. 317. 318. 320. 322. 327. 331. 340. 346. 354. 361. 363. 373. 382. 383. 386. 387. 390. 394. 401. 403. 406. 415. 420. 429. 449. 464. 465. 469. 474. 491. 495. 524. 539.
  Antigone p. 46. 54. 66. 67. 70. 73. 83. 85. 90. 95. 104. 106. 117. 122. 126. 132. 133. 135. 138. 144. 145. 153. 157. 158. 159. 160. 164. 165. 247. 251. 263. 266. 279. 280. 283. 285. 286. 290. 292. 296. 297. 309. 310. 312. 329. 330. 340. 350. 355. 363. 384. 387. 394. 401. 425. 426. 448. 450. 462. 470. 472. 473. 474. 477. 478. 495. 504. 550.
  Electra p. 48. 55. 56. 57. 58. 62. 63. 65. 66. 67. 71. 75. 80. 87. 90. 92. 98. 102. 105. 106. 115. 117. 126. 127. 130. 131. 135. 137. 143. 146. 152. 155. 159. 160. 164. 234. 248. 252. 254. 258. 263. 271. 278. 279. 285. 297. 300. 301. 303. 305. 314. 322.

326. 330. 331. 333. 337. 340. 346. 350. 357. 362. 363. 367. 372. 382. 387. 400. 401. 402. 409. 414. 426. 429. 441. 448. 449. 454. 461. 472. 473. 474. 529. 539.
Œdipus Coloneus p. 49. 54. 56. 57. 58. 60. 62. 63. 65. 66. 67. 70. 71. 78. 82. 83. 84. 88. 92. 96. 97. 103. 106. 111. 115. 116. 117. 119. 120. 123. 125. 127. 130. 133. 136. 138. 139. 141. 142. 145. 146. 154. 156. 159. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 248. 250. 252. 263. 264. 267. 269. 271. 280. 283. 285. 286. 291. 294. 301. 306. 308. 321. 322. 329. 333. 336. 344. 347. 352. 354. 359. 363. 375. 380. 385. 388. 398. 406. 407. 409. 414. 418. 423. 425. 429. 431. 444. 449. 452. 454. 456. 461. 468. 469. 472. 473. 474. 477. 491. 503. 514. 516. 527. 539. 540.
Œdipus Tyrannus p. 45. 49. 51. 52. 54. 57. 58. 65. 66. 69. 70. 71. 79. 80. 83. 85. 86. 92. 96. 99. 103. 109. 110. 115. 118. 120. 125. 132. 135. 137. 139. 140. 145. 146. 149. 155. 156. 159. 161. 162. 166. 245. 258. 264. 276. 280. 285. 291. 292. 294. 297. 302. 304. 306. 309. 310. 313. 315. 319. 321. 330. 332. 334. 335. 351. 352. 355. 357. 361. 363. 371. 382. 383. 401. 406. 420. 423. 439. 440. 449. 460. 461. 469. 472. 474. 477. 491. 524. 536. 548.
Philoctetes p. 51. 59. 64. 66. 67. 68. 69. 71. 87. 88. 90. 111. 112. 117. 128. 129. 132. 138. 141. 151. 154. 158. 159. 160. 166. 250. 257. 263. 269. 271. 273. 277. 285. 287. 292. 297. 303. 304. 309. 310. 319. 326. 331. 340. 342. 345. 350. 363. 371. 382. 384. 396. 400. 422. 425. 426. 427. 429. 431. 433. 434. 450. 457. 463. 464. 469. 470. 471. 473. 495. 547.
Trachiniæ p. 49. 50. 55. 57. 58. 64. 66. 76. 83. 88. 96. 100. 111. 112. 119. 122. 127. 132. 133. 137. 138. 141. 149. 161. 164. 240. 257. 262. 277. 280. 282. 285. 287. 292. 293. 297. 305. 306. 309. 323. 329. 340. 345. 350. 352. 365. 383. 386. 396. 400. 406. 407. 408. 414. 425. 430. 431. 435. 451. 461. 462. 467. 478. 495. 532.
Fragmenta p. 56. 82. 117. 145. 242. 246. 251. 263. 306. 322. 336. 337. 345. 390.
Staphylus p. 235.
Stephanus Byzantinus p. 63. 76. 146. 148.
Stobæus p. 45. 49. 68. 79. 83. 85. 86. 91. 98. 112. 113. 115. 116. 118. 124. 149. 153. 155. 161. 162. 166. 242. 248. 254. 255. 270. 275. 293. 295. 297. 300. 304. 323. 329. 331. 339. 347. 351. 355. 371. 399. 420. 424. 480. 504.
Strabo p. 63. 64. 80. 82. 148. 149. 161. 165.
Suidas p. 89. 115. 127. 149. 164. 236. 240. 258. 259. 265. 306. 310. 346. 373. 416. 431. 453.
Synesius p. 424.
Terentius p. 294.
Theocritus p. 119. 153. 304. 505.
Theognetus p. 256.
Theognis p. 47. 78. 89. 115. 136. 264. 305. 330. 339. 344. 489. 490. 491.
Theophilus p. 342.
Theopompus p. 416.
Thomas M. p. 128. 239.
Thucydides p. 45. 49. 51. 55. 64. 73. 74. 75. 80. 82. 83. 86. 90. 101. 108. 110. 114. 117. 118. 122. 123. 125. 126. 128. 133. 135. 136. 138. 143. 144. 148. 149. 151. 153. 155. 161. 245. 258. 263. 267. 304. 375. 376. 445. 461. 491. 497. 508. 542.
Timæus p. 397. 427. 445.
Timotheus p. 47.
Trebellius Pollio p. 496.
Trypho p. 254. 257.
Tyrtæus p. 144. 343.
Tzetzes p. 76. 84. 268. 360.
Varro p. 234. 298.
Virgilius p. 92. 144. 323.
Xenophon p. 48. 49. 70. 72. 73. 79. 82. 83. 88. 90. 98. 100. 110. 116. 118. 137. 138. 143. 144. 154. 292. 306. 375. 429. 437. 461. 507. 509. 510. 525.
Zenobius 68. 162.

INDEX LATINUS.

Accentus p. 45. 99. 105. 243. 244. 246. 254. 255. 262. 266. 273. 285. 295. 298. 301. 304. 318. 322. 323. 335. 359. 409. 413. 449. 454. 457. 461. 462. 473. 541.
Accusativus absolutus 125. 400. 465.
Accusativus post dativum 319. 329. 346. 349. 358. 370. 382. 449.
Accusativus pendens 83.
Accusativus post ἐξὸν 48.
Activa forma et media confusæ 267. 269. 382.
Activa forma et passiva confusæ 396.
Activa forma pro media 379.
Activa forma pro passiva 311. 359.
Actus quinque 96.
Adjectiva et adverbia permutata 48.
Adjectiva feminini generis forma masculina 87. 110. 387. 527.
Adjectiva in ης 457.
Adjectiva plura eidem substantivo tributa 390.
Adjectiva plura sine copula 387.
Adjectivorum terminationes a librariis mutatæ 132.
Adjectivum neutrum cum substantivo diversi generis 403.
Adverbia comparativi gradus in ον, ως, superlativi in α, ως, 110.
Adverbia in αν 469.
Adverbia in ασι et ησι 333.
Adverbia in ῃ 342.
Adverbia in ι 470.
Ænigma 360.
Æon 151.
Æschyli dramata satyrica 239. 487.
Æschyli Λυκούργεια 235.
Æschyli mors 239.
Æschyli Τροφοὶ 235.
Alcathous 89.
Aldinæ lectiones sæpe meliores iis, quas præbent codices 275. 334.
Anapæstis, dactylorum ratio in, 121.
Anapæstorum Synaphia 387. 477.
Anapæstus in initio senarii 65. 163.
Anapæstus dactylo subjectus 132.
Anastrophe 499.
Anaxo 84.
Aoristi verborum, quorum aoristus activus nullus sit, medius autem sensum habeat vere activum, permutati 133.
Aoristus et παρακείμενος confusi 469.
Aoristus rem fieri solere significans 318. 319.
Argos et Mycenæ confusæ 80.
Aristophanis Acharnenses 238.
Articulus male insertus 260. 281. 294. 389. 403. 409. 411. 412. 427. 452. 453.
Articulus male omissus 252. 364. 389. 409.
Attractio 59. 114.
Augmentum a tragicis omissum 433. 454. 479.
Augmentum in anapæstico metro an omitti possit 479.
Augmentum verborum a diphthongo incipientium 91.
Brubachii editio 367.
Cæsura in medio versu 290.
Carcini Medea 241.
Comparativus et superlativus confusi 259. 343. 358. 370. 447.
Copreus 57. 104.
Copula a librariis addita 387.
Copula a librariis omissa 269.
Crasis vocalium 104. 257. 384.
Cratini Δραπετίδες 280.
Cratini Χειμαζόμενοι 239.
Creontis filia 233.
Cretici dochmiis præpositi 65.
Dactylus in metro anapæstico 425. 479.
Datismus 267. 284.
Dativi duo 382. 412.
Dativus et accusativus confusi 257. 258. 259. 299. 329. 346. 349. 358. 370. 378. 382. 389. 437. 449. 452. 542.
Dativus pluralis in ῃσι 286. 333.
Dativus participii et tertia pluralis indicativi confusi 344.
Dativus post accusativum 257.
Dativus post ἐξὸν 49.
Delphi ὄμφαλον γῆς 358.
Derivata a δίδωμι 151.
Dextræ mutuo datæ 92.
Dicæogenis Medea 241. 282.
Diitrephes Archon 313.
Dionysii Alcmena et Leda 242.
Dionysii Medea 242.
Diphthongus αι anceps 468.
Diphthongus cujus subjunctiva vocalis sit ι 64. 82.

Diphthongus in infinitivo 260.
Diphthongus male elisa 409.
Diphthongus οι et vocalis η eodem sono efferebantur 52.
Diphthongus soluta 386. 526.
Dochmiaci versus 103.
Dochmiaci versus pro senariis male accepti 459. 461.
Dorica dialectus 276. 325. 356. 454.
Dorica dialectus in metro anapæstico 267. 476. 498.
Dorica dialectus in trimetris 104.
Dualis numerus 383. 423.
Duplex accusativus 79.
Elegantior lectio sæpe falsa 279. 315.
Elisio in fine versus 144. 145. 339.
Elisio numerorum causa 291.
Elisio vocalium 104. 252. 326. 512.
Ellipsis 263. 275. 281. 298. 317. 320. 343. 352. 362. 373. 374. 378.
Ennii Medea 234. 243. 254. 257. 288. 289. 298. 316. 317. 318. 319. 322. 327. 337. 381. 451.
Ennii Phœnix 381.
Epitheton duplex 131.
Euphorio tragicus 239.
Eupolidis Δῆμοι 322.
Eupolidis Νουμηνίαι 239.
Euripides minor 242.
Euripides quando natus 238.
Euripides quot fabulas scripserit 239.
Euripides unam tantum Medeam docuit 241.
Euripidis Ægeus 234. 242. 282.
Euripidis Alcestis 238. 241. 487.
Euripidis dramata satyrica 239.
Euripidis Epeus 240.
Euripidis fabulæ antiquiores et recentiores 238. 487.
Euripidis Glaucus, Lamia, Temenus 240.
Euripidis Heraclidæ fabula, quando acta 45.
Euripidis Ino 459.
Euripidis Medea, quando acta 238.
Euripidis odium in præcones 90.
Euripidis Peliades 241. 362. 418.
Euripidis Phryges 240.
Euripidis prologi 362.
Euripidis Protesilaus 89.
Euripidis Syleus 101.
Euripidis Theristæ 240.
Eurysthei familia 161.
Eurysthei mors et sepultura 165.
Eurystheus ad Scironidas rupes captus et interfectus 148.
Eurystheus et Alcmena ἀνέψιοι 161.
Eurystheus promiscue Tirynthius et Argivus appellatus 77.
Eurystheus Stheneli filius 95.
Extruere 91.
Fax nuptialis 416.
Feminina in ις nunquam brevem vocalem ante terminationem adsciscunt 64.
Feminina in ος 327. 387. 417.
Feminina in τις et masculina in της confusa 334. 467.
Feminina in τρια antepenultimam producunt 280.
Futura mediæ vocis 475.
Futurum et imperativus confusa 351. 458.
Futurum et optativus confusa 317. 393.
Futurum et subjunctivus confusa 311. 384. 385. 427. 466.
Genitivus et accusativus confusi 373. 390. 409. 410. 440.
Genitivus et dativus confusi 247. 373. 400. 418. 443.
Genitivus in οιο 387.
Genitivus pluralis Doricus in ᾶν 454.
Genitivus post δυστάλαινα et similia 417.
Genitivus singularis et accusativus pluralis confusi 250. 298. 327. 390. 447.
Genitivus singularis et dativus pluralis confusi 407.
Genitivus singularis et pluralis confusi 410.
Glauce, Creontis filia 233. 253.
Harmonia, Musarum mater 388.
Heinsio-Scaligerianus codex 247.
Heraclea Marathonia 53.
Heraclidæ Pamphili 50.
Hercules promiscue Tirynthius et Argivus appellatus 77.
Herculis contra Amazonas expeditio 84.
Herculis cultus in Attica 53.
Herculis et Thesei affinitas 54.
Herculis fanum Marathonium 53.
Hiatus 318. 339.
Histriones duo tantum simul inducebantur 241.
Histrionum emendationes 263. 320.
Homœoteleuton 377.
Iambelegus 355. 386.
Imperativi præsentis et aoristi confusi 269. 404.
Imperativus et infinitivus confusi 422.
Imperativus et optativus confusi 269. 308. 423.
Imperativus primæ personæ 396. 457. 530.
Indicativus et imperativus confusi 451.
Indicativus et optativus confusi 344. 347. 351. 355. 356. 404. 476.
Indicativus et subjunctivus confusi 344.
Indicativus post δέδοικα μὴ et similia 309.
Infinitivi activi et passivi usus post adjectiva 163.
Infinitivi futuri et aoristi confusi 349. 372. 374. 458. 522.
Infinitivi præsentis et aoristi confusi 404. 408. 449.
Infinitivi præsentis et futuri confusi 372. 447.

Infinitivus et participium confusi 463.
Infinitivus in ᾶν 260.
Infinitivus post οἶδα 349.
Infinitivus pro subjunctivo 293.
Inonis historia 459.
Interjectiones extra versum 270. 276. 304. 420.
Ionica dialectus apud tragicos 325. 333.
Ironia 258.
Jasonis mors 475.
Juno Acræa 474.
Jupiter ἀγοραῖος 59.
Jupiter Ἀγώνιος 164.
Laidis dictum in Euripidem 468.
Lepara collis 98.
Lipsiensis editor Euripidis Porsoniani 255.
Lysidice 84.
Macaria 105.
Marathon 53. 63. 64.
Masculinum et femininum confusa 334.
Masculinum plurale pro feminino singulari 320. 374.
Masculinum pro feminino 391. 392.
Matthiæ ed. Porsoni non accurate contulit 306.
Medeæ historia in tres fabulas distributa 241.
Medeæ nutrix an ancilla 240.
Medeam docuerunt plures 241.
Medeam unam docuit Euripides 241.
Melanthius tragicus 268.
Mercurius πομπαῖος 373.
Moluris rupes 460.
Musæ Harmoniæ filiæ 388.
Musgraviana editio 50.
Musgravii tacitæ emendationes 340.
Mycenæ et Argos 80.
Negatio interrogatione expressa 337.
Neophron tragicus 236. 241. 284.
Neophronis Medeæ fragmenta 361. 420. 475.
Nescio an 405.
Nomina in ιη et ια 354.
Nomina in ιν 81.
Nomina propria in alia male mutata 258. 347.
Nomina propria male inserta 387.
Nomina quorum genitivus in ης corripiunt α in nominativo et accusativo 52.
Nominativus absolutus 54. 248.
Nominativus et accusativus confusi 245. 329. 390. 391. 404. 431.
Nominativus et dativus confusi 248. 296.
Nominativus et vocativus confusi 270. 304. 344. 384. 476. 479.
Nuptiarum ritus 416.
Nutrices tragicæ 240.
Omissæ voces propter repetitionem 270. 424. 430. 452. 459.
Optativus addito ἂν 159.
Optativus cum interrogatione 373.
Optativus et indicativus confusi 344. 347. 351. 355. 356. 404. 476.
Optativus post μὴ 313. 512.
Optativus post ὡς 260.
Ordo verborum perplexus 331. 465.
Oscitatio librariorum 248.
Pallene 146.
Pamphili Heraclidæ 50.
Parenthesis 468.
Parodia 314. 322.
Paroxytona 45.
Participia præsentis et aoristi confusa 396.
Participium aoristi pro part. futuri 377.
Participium masculinum a muliere adhibitum 391.
Participium præsentis post οὐκ ἂν φθάνοις 130.
Penestæ 119.
Perfectum passivum et medium 114.
Pes primus et tertius in trimetris 50. 66.
Pes quintus in trimetris 66. 89. 109. 145. 265. 295. 302. 314. 408. 443. 505.
Pes trisyllabus in senario 338.
Pherecratis Ἄγριοι 237.
Phthiotides, tragœdia Sophoclis 82.
Pirene fons 260.
Pleonasmus 306. 319. 330. 360.
Præpositio in secundo sententiæ membro posita 71.
Præpositio male inserta 269. 406. 459.
Præpositio male omissa 349.
Præpositio verbi compositi repetiti omissa 452.
Præsens et aoristus confusi 344.
Præsens et futurum confusa 138. 266. 300. 324. 347. 358. 402. 404. 412. 447. 450.
Præsens et præteritum imperfectum confusa 330. 433. 443.
Præsens sæpe voluntatem rei faciendæ exprimit, non aoristus 162.
Præterita media et passiva 114. 432.
Præteritum imperfectum et aoristus confusi 445.
Productio postremæ syllabæ ante mutam et liquidam 133.
Proverbia 68. 162. 324.
Proximus 46.
Psaltrius, barbarum 280.
Pythodorus Archon 238.
Repetitio ejusdem vocis in altero sententiæ membro 456.
Satyrica dramata pauca olim extabant 239.
Scaligeri emendationes unde sumptæ 247.
Scironides rupes 148.
Secunda persona dualis 423.
Senarius ἀκέφαλος 324.
Sigmatismus 332.
Singularis et pluralis confusi 393. 415. 428. 452. 467. 475.

Singularis post pluralem 291. 345.
Sol absolute θεὸς dictus 131.
Solœcismus 367. 384.
Solon 93.
Sophoclis Ajax 354.
Sparta ab Hercule eversa 131.
Spiritus confusi 94. 130. 156. 233. 246. 249. 251. 255. 298. 310. 325. 331. 335. 361. 375. 402. 440. 444. 460. 463. 510.
Spondeus in quinta sede senarii 265.
Staphylus Grammaticus 235.
Stephani H. Editio 246.
Stradæ Latinitas 280.
Subjunctivi præsentis et aoristi confusi 288. 309. 320.
Subjunctivi prima singularis subscripto ι. 456.
Subjunctivi primæ personæ usus quidam 111. 457.
Subjunctivi tres diversi 262. 371.
Subjunctivus et indicativus confusi 296. 321. 344. 406.
Subjunctivus et infinitivus confusi 291. 296.
Subjunctivus et optativus confusi 286. 288. 313. 362. 365. 367. 474.
Subjunctivus imperfectus 371.
Subjunctivus post μὴ 313. 512.
Subjunctivus post πρὶν 291.
Subjunctivus pro infinitivo 293.
Subjunctivus subauditus 436.
Superlativus pro comparativo 259.
Syleus, satyricum drama 101.
Syllaba brevis ante βλ vel γλ. 304.
Syllaba brevis ante μν 327.
Syllaba brevis ante mutam et liquidam 133. 277. 297.
Synaphia in anapæsticis 387. 477.
Tautologia 273. 303. 371. 415.
Terminatio corrupta propter terminationem vicinæ vocis 398.
Tretralogiæ 239.
Tetrapolis 63.
Tirynthius ager 77.
Trachis 81.
Tragœdiæ in quinque actus divisæ 96.
Transitus ab alio casu ad accusativum 126.
Transitus a genitivo aut dativo ad accusativum 126.
Transpositio a librariis facta 453. 455. 461. 467.
Tricorythus 165.
Trisyllaba vox in quarto pede 338.
Tuba Tyrrhenica 143.
Veneri arcus et sagittæ tribuuntur 355.
Verba accusandi genitivum personæ, accusativum rei postulant 101.
Verba in υμι et υω 370.
Verba media et passiva 133. 140. 141. 305.
Verbum simplex et compositum confusa 427. 471. 479.
Verbum plurale cum participio singulari 345. 433.
Verbis in αίνειν, præsens pro futuro passim posuerunt librarii 138.
Vereor ut 405.
Versus iidem vel similes in diversis fabulis positi 255. 306. 343. 362. 417.
Versus male inserti aut male expulsi 253. 307. 320. 331. 376. 378. 412. 417. 421. 422. 449.
Versus repetiti in eadem fabula 253.
Vocalis brevis ante ῥ producta 70.
Vocalis brevis ante mutam et liquidam 297. 304.
Vocalis longa ante aliam correpta 389. 409.
Vocativus adjectivorum in ὴς 457.
Vocativus et nominativus confusi 476.
Vocativus nominum in ης 322.
Wakefieldii canon metricus 261.

INDEX GRÆCUS.

α initiale non eliditur 252. 257.
α privativum et οὐ confusa 317.
α et ευ permutata 108.
α et οι confusa 77. 254.
α et ου confusa 317. 377. 378.
ἆ ἆ extra versum 420.
ἁβρὰ βαίνειν 438.
ἀγαθὸς 130.
ἀγάλλειν pro κοσμεῖν 416.
ἄγαν ultimam producit 83.
ἄγαν ἀλγεῖν, δακρύειν, &c. 279.
ἄγεσθαι 140.
ἀγῆλαι 416.
ἀγήτωρ 325.
ἁγνὸν σέβας 371.
ἄγριος 269.
ἀγχόνης πέλας 87.
ἀγὼν 130.
ἀδμὴς 472.
ἀεὶ 359.
ἀεὶ et ἐκεῖ confusa 423.
ἀεὶ non αἰεὶ 330. 388. 390. 415.
ἀέλιος 451. 545.
ἀερῶ futurum ex ἀείρω 93.
ἅζομαι 114.
ἄζυξ 472.
Ἀθάνα 94.
ἀθανάτη et similia feminina 387.
ἀθάνατος 387.
Ἀθήνα Ἡρακλεῖ σύμμαχος 154.
Ἀθήνησι non Ἀθήνῃσι 333.
ἀθροίζομαι 69. 94.
ἀθῷος non ἀθῶος 463.
αι diphthongus male elisa 409. 411.
αἶ αἶ non αἴ αἴ 301. 413.
αἶ αἶ extra versum 270. 276.
αἶ αἶ et ὤμοι confusa 477.
αι et ε confusa 252.
αι et ειν confusa 349. 374. 458.
αἰδεῖσθαι 55. 165.
αἵδου πύλας 448.
αἰδὼς 47. 82. 104.
αἰθέρος βάθος et πτυχαὶ confusa 462.
αἴρεσθαι et αἱρεῖσθαι 108. 165. 392.
αἰρῶ 93.
αις et ειας optativi 312.
αἴσεται et οἴσεται confusa 254.
αἰσυμνᾶν 249.
αἴσχιστος et ἔχθιστος confusa 475.
αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν 292.
αἰσχύνεσθαι 55. 82.
αἰσχύνη 82.
Αἰὼν, Deus 151.
Ἀκραία Ἥρα 474.
ἀλάστωρ 474.
ἀλάτης penultimam producit 116.
ἄλγος et Ἄργος confusa 134.
ἅλη 460.
ἀλήθεια 130.
ἀλίειν 100.
ἀλίζω et ἁλίζω 100.
ἅλις 354.
ἀλίτης 116.
ἀλλ’ ἦ 102.
ἀλλ’ οὖν—γε 125. 478.
ἀλλὰ, *saltem* 111. 405. 531.
ἀλλὰ γὰρ 105. 421. 463.
ἀλλὰ νῦν 401.
ἀλλὰ τῷ χρόνῳ 400.
ἀλλαχῇ 342.
ἄλλῃ 342.
ἄλλος abundat 306.
ἄλλος subauditum 439.
ἀλλότριος 290.
ἄλλως pro μάτην 417.
ἄλλως ἄρα 417. 454.
ἀλφάνειν pro εὑρίσκειν 306.
ἀμαλὲς 59.
ἀμβλὼψ 472.
ἀμείβεσθαι 455.
ἀμείνων et οὐ μείων confusa 353.
ἃ μὴ γένοιτο 109.
ἃ μὴ τύχοι ποτε 109.
ἄμμοιρος 477.
ἄμομφος et ἄμορφος confusa 263.
ἄμορος, ἄμμορος, ἄμοιρος, ἄμμοιρος, confusa 476.
ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν confusa 436.
ἀμπλακεῖν et ἀμπλάκημα 270. 485.
ἀμυναθεῖν non ἀμυνάθειν 285.
ἀμφέπειν et ἀμπέχειν confusa 334.
ἀμφὶ cum dativo aut accusativo 437.
ἀμφιθῇ 379.
ἀμφίπυλος 273.
ἀμφιτιθέναι pro ἀμφιτίθεσθαι 379.
-ᾶν non -ᾷν infinitivi 260.
ἂν cum futuro 134.
ἂν cum infinitivo 318.
ἂν cum participio 377. 427.
ἂν γε 394.
ἂν duplicatum 318. 461.
ἂν et ἀν confusa 441.
ἂν et αὖ confusa 383.
ἂν et οὖν confusa 460.

ἂν male insertum 427.
ἂν male omissum 510.
ἂν pro ἢν 164.
ἂν pro ἴσως 326.
ἂν subauditum 291.
ἀνὰ et κατὰ confusa 338.
ἀναγέστρια, *obstetrix* 280.
ἀναδέσμη 409.
ἀναίδεια, *crudelitas* 104.
ἀναιδίη non ἀναιδείη 354.
ἀναιρεῖσθαι πόλεμον 108.
ἀναλοῦν λόγους 312.
ἄναξ 104.
ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον 75.
ἀνασχεθεῖν 416.
ἀνατὶ, *impune* 470.
ἄναυδον ὄμμα 441.
ἁνδάνειν non ἀνδάνειν 246.
ἁνδάνειν τινὶ non τινα 248.
ἇνδρες 130.
ἀνδρῶν et ἀστῶν confusa 306.
ἀνειμένος εἰς 46.
ἄνειμι, *repetam* 83.
ἀνέλκειν 440.
ἄνευ δορὸς 99.
ἀνηβᾶν 78.
ἀνὴρ abundat 447.
ἁνὴρ et ἀνὴρ confusa 130. 361. 375.
ἀνὴρ priorem corripit 375.
ἀνὴρ pro ἄνθρωπος 359.
ἀνὴρ pro εἷς ἀνὴρ 140.
ἀνθάπτεσθαι καρδίας 471.
ἄνθρωπος 497.
ἀνιέναι εἰς 46.
ἀνίστασθαι 58.
ἀντὶ 92.
ἀντιλάζυσθαι pro ἀντιλαμβάνεσθαι 444.
ἀντίμολπος 439.
ἀντιτείνειν et ἀντιτίνειν confusa 397.
ἀντλεῖν 78. 261.
ἄντλος 78.
ἄνω ποταμῶν proverbium 324.
ἀνώμοτος et ἐνώμοτος confusa 368.
ἀξιοῦν 153.
ἀπάρχεσθαι cum genitivo 114.
ἀπαυδᾶν φίλοις 330.
ἀπειθῆσαι 158.
ἀπειρηκέναι cum dativo 330.
ἀπειστεῖν 158. 403.
ἀπέκτανον suspectum 380.
ἀπέκτονα non tragicum 380.
ἀπενάσθην pro ἀπῳκίσθην 282.
ἀπέραντος 287.
ἀπέσβη et ἀπέστη confusa 445.
ἀπέσβη, ἀπέσβηκε 445.
ἀπεχθέσθαι non ἀπέχθεσθαι 304.
ἀπιστεῖν 158. 403.
ἀπλακία non ἀμπλακία 270. 485.
ἄπλατος, ἄπλαστος, et ἄπληστος confusa 277. 502.
ἀπὸ abundans 95.
ἀπὸ et ἀμφὶ confusa 290.
ἀπὸ et ἐπὶ confusa 290. 389.
ἀποδιδράσκειν 50.
ἀποκτανῶ nusquam legitur 380.
ἀποκτείνειν et κτείνειν confusa 479.
ἀπολείπειν, *contemnere* 67.
ἀπολείπεσθαι, *privari* 252.
ἀποροῦμαι et ἀπορῶ 396.
ἀποστροφὴ et ἀπαλλαγὴ confusa 381.
ἀπρόσοιστος et ἀπρόσιτος confusa 301.
ἀπρόσφορος pro ἀπρόσιτος 301.
ἆρα interrogativum 120.
ἆρα male omissum 453.
ἀραῖος 352.
ἀράμενοι et ἄραντες 55.
ἄραρε 99. 311. 324. 370. 442.
ἀραρότως 442.
Ἄργος et ἄλγος confusa 134.
Ἀργῷος ut πατρῷος 333.
ἁρετὴ 130.
ἀρήγειν, *arcere* 145. 458.
ἀρίδακρυς 399.
ἀριθμὸς 161.
ἀριστεὺς et ἄριστος confusa 246. 494.
Ἁρμονία Musarum mater 388.
ἀρτίδακρυς 399. 530.
ἀρτίφρων 305.
ἀρχέτας 133.
ἀρῶ futurum priore producta 93. 392. 404.
-ᾶς genitivi singularis, et -ας accusativi pluralis confusa 250. 298. 327. 390. 447.
ἄση et ἄτη confusa 296.
ἄση et χόλος confusa 296.
ἄση pro λύπη 296.
ἀσκοῦ ποῦς 360.
ἀσπὶς 156.
ἀστῶν et ἀνδρῶν confusa 306.
ἀσωμένη et ἀτωμένη confusa 296.
ἀτὰρ—γε 262.
ἀτὰρ τί 123.
αὖ et οὖν confusa 307. 316.
αὐγὰ et αὐτὰ confusa 410.
αὖ λέγεις et ἀγγέλλεις confusa 364.
αὕτη et αὐτὴ confusa 402.
αὑτοὶ καθ' αὑτοὺς, *soli* 73.
αὑτοῖς ἵπποις, &c. 281.
αὐτὸς pro αὐτόματος 366.
αὑτὸς 130. 298.
αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν 141.
αὑτοῦ (ἑαυτοῦ) et αὐτοῦ confusa 249. 251. 331. 335.
αὑτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν 72.
αὔτως 310. 510.
αὐχεῖν pro νομίζειν 143. 348.
ἀφαιρεῖν cum genitivo 153.
ἄφαντος et ἄφατος confusa 451.
ἀφελέσθαι, *tollere* 152.
ἀφικνεῖσθαι 120.
ἀφύσσειν 389.
ἀχὰ pro ἰαχὰ 132. 276. 501.
Ἀχαιϊκὸς 81.

ἀχρεῖος 307.
ἀχρήμων 330.
ἀψευδὴς et οὐ ψευδὴς confusa 316.
ἅψω et ἄξω confusa 270. 475.
βάθος et πτύχας confusa 462.
βαίνειν 139.
βαλβὶς 450.
βαλεῖν et λαβεῖν confusa 393. 454.
βασιλεὺς 350.
βασιλῆς 350. 517.
βεβλήσομαι et βληθήσομαι 404.
βέλτιον et βέλτιστον confusa 343.
βίᾳ θεῶν 68.
βιασθῆναι passivum 133.
βίοτος et βίος confusa 427.
βίοτος et βιοτὰ confusa 276.
βλ et γλ syllabam præcedentem non semper producunt 304.
βλάστημα et βλάστιμα confusa 427.
βληθήσομαι 404.
βοὴν ἱστάναι 122.
βροτὸς et θνητὸς confusa 272. 395.
γ et γγ confusa 335. 382.
γαμεῖν ἀπὸ—γαμεῖν ἐκ— 91.
γαμεῖν et γαμεῖσθαι 299. 352.
γαμέσασθαι 505.
γάμος pro κῆδος 323.
γ' ἂν et γὰρ confusa 349.
γ' ἂν οὖν et τὰ νῦν confusa 337.
γὰρ et δὲ confusa 332.
γὰρ et δὴ confusa 252. 363.
γὰρ et μὲν confusa 337.
γὰρ male insertum 274. 298. 403.
γὰρ pro δὲ 271. 290. 347.
γὰρ parvo intervallo bis adhibitum 105.
γαρ ἐστι quo accentu scrib. 262.
γάρ νυν non legitur 461. 547.
γὰρ οὖν et γὰρ ἐν confusa 385.
γὰρ οὖν et γὰρ οὐ confusa 384.
γε, usus ejus 383. 427. 462. 472. 476.
γε emphaticum 369. 472.
γε et σε confusa 339. 395. 450.
γε et σφε confusa 461.
γε et τοι confusa 337.
γε euphoniæ causa nunquam additum est 469.
γε in sententia interrogativa 472. 550.
γε male insertum 83. 394. 469.
γε male omissum 263. 383. 385. 394. 474. 476. 477.
γε post ἀλλ' οὖν 120.
γε raro particulæ ἂν subjectum 394.
γεγὼς pro ὢν 344.
γέλωτα et γέλων 291.
γένος, *ætas* 55. 56.
γεραιὸς mediam corripit 273. 514.
γεραιὸς et γηραιὸς confusa 258. 273. 444.
γέρας et δέρας confusa 246.
γέρων τύμβος 77. 444.
γέων 319.
γῆ omissum 72.
γῆ pluralem habet 319.
γῆ καὶ ἥλιε 451.
γῆρας 477.
γῆρυς 349.
γίγνεσθαι et φαίνεσθαι confusa 348.
γίγνεται et γίνεται 249. 373.
γίνεσθαι et γινώσκειν rectius cum γ scribuntur 249. 344. 373.
γλῶσσα 331.
γλωσσαλγία et γλωσσαργία 340.
γλώσσῃ barbarum 331. 348.
γναθμοὶ, *morsus* 443.
γνάθοι et γναθμοὶ confusa 443.
γνῶμα 100.
γνωσιμαχεῖν 128.
γόνυ et δέμας confusa 444.
γόος et βοὴ confusa 273.
γοῦνα, γούνων, non tragica 312. 512.
γούνατα poeticum 265.
γυὴς masculinum 145.
γυνὴ et γύναι confusa 384.
δ et λ confusa 115.
δ et ρ confusa 54.
δαὶ 413.
δαΐζειν 153.
δαίμων pro τύχη 428. 468.
δαΐσσειν 153.
δαίω 153.
δακρύειν mediam producit 446.
δάφνη et δρῦς confusa 444.
δέ γε 68.
δὲ et γε confusa 310. 330. 339. 362. 366. 467. 476.
δὲ et δὴ confusa 309. 374. 413. 460.
δὲ et τε confusa 248. 249. 250. 252. 266. 295. 300. 324. 327. 329. 334. 335. 339. 344. 345. 407. 408. 421. 422. 439. 451. 514. 532. 544.
δὲ in exordio orationis 160.
δὲ male insertum 310. 363. 478.
δὲ male omissum 327.
δὲ repetitum 149.
δέδοικα μὴ 309. 507.
δεδόκησαι 374.
δεῖ pro δέῃ suspectum 321.
δεῖ σε usitatius quam σοι 345.
δεῖ μέ τι, *aliquid mihi deest*, solœcum 346.
δεικνύναι pro φαίνεσθαι 343. 370.
δείλαιος, an disyllabum 454.
δεῖν πρός τι 127.
δεινότατον παθέων 358.
Δελφοὶ et ἀδελφὸς confusa 281.
δέμας et χέρας confusa 342. 443.
δέρας et δέρος 246. 334.
δέργμα et δέρμα confusa 285.
δέρη et κάρα confusa 251.
δεῦρ' ἀεὶ 359.
δεῦρο cum subjunctivo 457.
δεῦτε non Atticum 57. 398.
δὴ et δαὶ confusa 316. 413.
δὴ et δ' αὖ confusa 316. 413.
δὴ et δὴν confusa 417.

δὴ et δ' οὖν confusa 316.
δὴ et τοι confusa 429. 430.
δὴ male insertum 461. 477.
δῆθε 378. 382.
δῆθεν 378.
δῆτα et δήποτε confusa 460.
δηοῦν, prima correpta 161.
διὰ et κατὰ confusa 439.
διὰ λόγων ἰέναι 395. 424.
διαδιδράσκειν 50.
διακναῖσαι 91.
διαπτάσθαι non διαπτᾶσθαι 243.
διὰ στόμα 439.
διαφθείρειν χεῖρα 419.
διάφορος cum dativo 348.
δίδαξις et διδάξεις confusa 476.
διδάσκειν et διδάσκεσθαι 305.
διδάσκειν τινα σόφον 112.
διδόντες et φέροντες confusa 409.
δίδυμος femininum 327.
δίδωμι, derivata a δίδωμι semper ο adhibent, 151.
Διειτρέφης nomen proprium 313.
διήγαγεν 137.
Διιτρέφης 313.
δίκαιος femininum 151.
δίκαιός εἰμι 135.
δίκη 299.
δίκη et κέρδος contraria 264.
δίκη et τύχη confusa 104.
δίκην et δίκῃ confusa 299. 466.
δίκην δοῦναι, *jus dare* 147.
δίκην ἐπίστασθαι 342.
δίκην λαβεῖν, *pœnas dare* 147.
δίκην τίσασθαί τινα 299. 466.
Διὸς et Ζηνὸς confusa 287.
διπλαῖ ἔννοιαι 406, 415.
δὶς τόσον 442.
διστιχία, δυστυχία, et δυστοιχία confusa 339.
δίψη, *sitis*, barbarum 336.
διωκαθεῖν non διωκάθειν 285.
διώκειν, *properare* 116.
δοκεῖν 259.
δοκῆσαν pro δοκοῦν 80.
δοκῶ μὴ πράξειν 337. 516.
δόμοι et πύλαι confusa 448.
δόμος et φόβος confusa 335.
δόξα et γλῶσσα confusa 304.
δορύξενος pro ξένος 362.
δορύσσειν 135.
δούλιος poeticum 265.
δουλοῦν, δουλοῦσθαι 141.
δοῦναι δίκην 147.
δρᾶν absolute positum 124.
δρᾶν μέλλω et τολμήσω confusa 424.
δρᾶν τι τινὰ non τινὶ 463.
δραπέτις non δραπέτρια 280.
δρασείειν τινά τι non τινί τι 266.
δραχμὴ priore producta 277.
δυεῖν suspectum 460.
δύεται et λύεται confusa 114.
δύνασθαι pro ἰσχύειν 272.
δύο cum plurali 383.
δυοῖν plurali non jungitur 383. 460.
δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι 279. 420.
δυσάλγητος pro ἀνάλγητος 292.
δυσγενὴς et δυσμενὴς confusa 162.
δυσδαίμονα librariorum oscitatione invectum 466.
δυσμήχανος pro ἀμήχανος 292.
δυσπρόσοιστος et δυσπρόσιτος confusa 301.
δυστάλας cum genitivo 417.
δωρηθῆναι passivum 133.
Δωρὶς, *cultrum* 76.
ε et αι confusa 252.
ε finale ante ἂν rarissime eliditur 326.
ε initiale non promiscue eliditur 374.
ἐὰν οὐ non Græcum 72.
ἑαυτὸν supplendum 51. 343.
ἑαυτοὺς pro ἡμᾶς αὐτοὺς 73.
ἐβλήμην aoristus 53.
ἐγγελᾶν et γελᾶν confusa 471.
ἐγγὺς, *propinqui* 53.
ἐγνωσμένα et εἰργασμένα confusa 377.
ἐγνωσμένα pro δεδογμένα 377.
ἐγχειρεῖν cum dativo 320.
ἐγὼ et ἔσω confusa 265.
ἐγὼ δὲ et ἔγωγε confusa 160. 340. 362.
ἐγᾦδα 252.
ἐγᾦδα et ἐγὼ δὲ confusa 252.
ἐδυνάσομαι suspectum 308.
ἕζομαι 94.
ἑζόμην aoristus 53.
ἔθενον 89.
ἔθετο 401.
-ει et -ῃ confusa 296. 344.
ει diphthongus olim scripta E 256.
ει diphthongus soluta 386.
εἰ abundat ante μὴ 319.
εἰ, *an* 497.
εἰ cum optativo in altero membro, in altero præteritum imperfectum 445.
εἰ et ἢ confusa 336. 339. 425.
εἰ et καὶ confusa 264.
εἰ et οι confusa 261.
εἰ et ου confusa 339.
εἰ post φόβος et similia 137. 284. 404.
εἰ pro ἐπεὶ 264. 360.
εἰ pro ὅποτε 445.
εἶα an εἴα 323. 449.
εἶ, γύναι et εἶναι confusa 468.
εἶεν ante interrogationem 97.
-είης opt. non contrahitur in -εῖς 367.
εἰκαθεῖν non εἰκάθειν 285.
εἰκὼν et εἰκὼ 437.
εἰ μὴ et ἦ μὴν confusa 462.
εἰμὶ male insertum 353.
εἶμι semper futurum 83. 442.
εἶναι subauditur 374.
εἴξασι 102.
εἰ οὐ solœcum 264. 497. 512.
εἰπεῖν cum accusativo personæ 258.
εἴπερ—γε 385.

εἶπον, *dic*, non Atticum 300.
εἶπον pro λέγω 300.
εἰργαθεῖν non εἰργάθειν 285.
εἴργασαι et εἰργάσω confusa 469.
εἴργασμαι significatione activa 114.
-εις futuri et -αις optativi confusa 317. 393.
-εις et -ειν confusa 393.
-εις et -ῃς confusa 311. 384.
εἰς et ἐπὶ confusa 442.
εἰς et ἐς confusa 89. 256.
εἰς et πρὸς confusa 424.
εἰς metro repugnante 300. 415.
εἰς subauditur 433.
εἰς μὲν et ἐσμὲν confusa 323. 359.
εἴς τι, *propter aliquid* 331. 343.
εἰς τὸ δεινὸν ἰέναι 323.
εἰς τοσοῦτον ἥκειν 347.
εἷς ἀνὴρ 49.
εἰσδεχθῆναι passivum 133.
εἰσήλθατε 398.
εἰσοιχνεῦσιν 325.
εἰσορᾶν et ὁρᾶν confusa 427.
εἴσω et ἔσω confusa 265.
εἴτι βούλει pro ὅτι βούλει 467.
εἴτις ἔσθ' ὅστις 159.
εἰχόμην et ἐσχόμην 119.
ἔκ pro ἔξ ante consonam 440.
ἐκ τῆς sc. γῆς 72.
ἐκδιδόναι 308.
ἐκδιδράσκειν 50.
ἐκδοῦναι et ἐκδόσθαι θυγατέρα 308.
ἐκεῖ 423.
ἐκεῖ et ἀεὶ confusa 423.
ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ 72.
ἐκεῖνος subauditum 300. 463.
ἐκεῖνος et κεῖνος 50.
ἐκίαθον 286.
ἐκκτείνειν non Græcum 348.
ἑκμέδιμνος 440.
ἔκπλεθρος et ἕκπλεθρος confusa 440.
ἔκτας et ἔκτανες confusa 477.
ἔκτεινα et ἔκτανον 380.
ἐκτείνειν et κτείνειν confusa 348.
ἐκτείνειν pro ἐκτείνεσθαι 138.
ἐκτήθη 133.
ἐλέγμην 60.
ἑλεῖν et κτανεῖν confusa 321.
ἐλείφθη et ἐλήφθη confusa 130.
ἐλεύθερος femininum 87.
ἐλευθέρως θανεῖν 111.
ἐλεύσομαι comicis inusitatum 83.
Ἕλλην femininum 69.
ἐλπίζειν de re præterita 143.
ἐλπὶς cum infinitivo 374. 522.
ἐλπὶς elisionem primæ literæ non patitur 374.
ἐλπίς ἐστι τίσειν et τῖσαι 374.
ἐλύμην 60.
ἐμβαλεῖν ξίφος, χέρας, &c. 467.
ἐμβατεύσω 149.
ἐμμέσω scriptum pro ἐν μέσῳ 384.
ἐμὸς et ἑὸς confusa 454.
ἐμὸς et οὑμὸς 294.
ἐμπεσεῖν τινα an dicatur 127. 267.
ἐν abundat 354.
ἐν additum post ἔνεστι 290.
ἐν, *apud* 133.
ἐν male insertum 336. 379.
ἐν male omissum 290. 354.
ἐν verborum compositorum post μὴ male omissum 373. 471.
ἐν δέοντι 458.
ἐν μέσῳ 80.
ἐν μεσῶ sine ι subscripto 384.
ἔν τινι εἶναι 294.
ἐναντία et ἐναντίον confusa 469.
ἐναντίον βλέπειν 157.
ἐνάρχεσθαι 114.
ἐνάσσατο 282.
ἐνδέες, *deterius* 78.
ἔνεστιν 290.
Ἐνετίῃσι analogiæ repugnat 333.
ἔνθα 430.
ἐνὶ rarum apud tragicos 150.
ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι confusa 396.
ἐντεῦθεν et ἐνθένδε confusa 379.
ἐξαθροίζεσθαι 69.
ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accusativo 159.
ἐξαιρεῖσθαι νείκος 399.
ἐξαντλεῖν κακὸν 262.
ἐξαπλοῦς 440.
ἐξέλθατε 398.
ἐξεπείρασε cum penultima brevi 356.
ἐξεργάζεται 402.
ἐξιᾶσι et ἐξίασι confusa 301.
ἐξόν μοι 48.
ἐξορίζειν sc. ἑαυτὸν 51.
ἔξω ἔχειν πόδα 68.
ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν 102. 124.
ἔοικε, *decet*, non Atticum 124. 340.
ἐπαγγέλλεσθαι cum accusativo personæ 365.
ἐπάξιος et ἔστ' ἄξιος confusa 314.
ἐπαξιοῦν pro ἀξιοῦν 473.
ἐπάχθομαι suspectum 304.
ἐπεὶ et εἴπερ confusa 264.
ἐπεὶ et ἐπὶ confusa 474.
ἐπεὶ pro ἐξ οὗ 250.
ἐπεὶ μὴ solœcum 274.
ἐπεί τοι καὶ 108.
ἔπειτα μέντοι 434.
ἐπέχειν 146. 155.
ἐπὶ et ἀπὸ confusa 389.
ἐπὶ et ἔτι confusa 317. 429.
ἐπικηρυκεύματα 369.
ἐπίνοια pro ἐπιθυμία 373.
ἐπίσταμαί σε ὄντα σοφὸν et εἶναι σοφὸν 350.
ἐπιστρατεύειν τινὰ et τινὶ 441.
ἐπιστρωφᾶσθαι et ἐπιστρέφεσθαι 358.
ἐπισχεῖν 155.
ἔπος et λόγος confusa 466. 478.
ἐπτάμην 244.

ἔργῳ κοὐ λόγῳ, οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις 47.
ἔρδειν non ἕρδειν 463.
ἐρεμνὸς 84.
ἐρετμῶσαι 245.
ἐρήσομαι et εἰρήσομαι confusa 302.
Ἐριννὺς an Ἐρινὺς 453. 476.
ἕρκος pro δίκτυον 411.
ἔρνος non ἕρνος 444.
ἕρξω et εἵρξω confusa 463.
ἕρξω non ἔρξω 463.
ἔρος et ἔρως confusa 278.
ἕρπειν et ἔῤῥειν diversa 315.
ἐῤῥέτω et χαιρέτω confusa 418.
ἔρχομαι et tempora ejus 83. 534.
ἔρχομαι cum participio 420. 463.
ἐρῶ et λέγω confusa 347.
ἐς et εἰς 89. 256.
ἐς metro repugnante 256. 364.
ἐς poeticum 256.
ἐς ἀμβολὰς 88.
ἐσιδὼν 427.
ἐσμὲν quo accentu scriptum 295. 359.
ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν 397.
ἐσορᾶν, ἔσοδος et similia trisyllaba in tragico senario non usurpantur 427.
ἐστάλης et ἱκάνεις confusa 358.
ἔστασαν et ἕστασαν confusa 156.
ἐστὶ in initio versus 97.
ἐστὶ et ἐπὶ confusa 314.
ἐστὶ et ἔτι confusa 261. 381. 409.
ἐστι quo accentu scriptum 262. 473.
ἑστία et οἰκία confusa 431.
ἔσχε pro κάτεσχε 154.
ἐσχέθην 119.
ἔσχεθον 89. 416.
ἐσχόμην aoristus 119.
ἔσω poeticum 265.
ἐτεκνώθη pro ἐτεκνώσατο 133.
ἔτι et ἐπὶ confusa 429.
ἔτι male insertum 381.
ἕτοιμος sine εἰμὶ 353.
εὐ et α confusa 108.
εὖ βαίνειν, εὐ προχωρεῖν 106.
εὖ ἔχειν cum genitivo 96.
εὖ θεῖναι et εὖ θέσθαι confusa 403.
Εὐβοιεῖς 64.
Εὐβοιὶς 64.
Εὐβοϊκὸς 64.
εὐβουλία ἀμείνων 68.
Εὐβωῒς 64.
εὐγενὴς et εὐμενὴς confusa 162.
εὐδαιμονοίης melius quam εὐδαιμόνει 423.
εὐδαίμων et ὄλβιος confusa 447.
εὐδιεινὸς et ἄδειπνος confusa 298.
Εὐθύδημος et Εὐθυμένης confusa 239.
εὔκρας 472.
εὐκταῖος 282.
εὐνήτης 280.
εὐπρόσοιστος 301.
εὗρον an ηὗρον scribendum 286.
εὐτυχέστερος et εὐκλεέστατος confusa 447.
εὔχαρις epitheton Veneris 151.
ἐφέλκομαι 344.
ἐφέστιος 364.
ἔφην aoristus 152.
ἐχέγγυος pro ἀσφαλὴς 321.
ἔχει μοι et ἔχοιμι confusa 308. 366.
ἔχειν, *cessare* 154.
ἔχειν, *cohibere* 154.
ἔχειν cum infinitivo 103.
ἔχειν cum participio 103. 251.
ἔχεσθαι 108.
ἔχ' ἥσυχος 343.
ἐχθαίρειν et ἐχθραίνειν confusa 344.
ἔχθραν θέσθαι, ξυνάπτειν, &c. 53.
ἐχρῆν 121. 471.
ἐχύμην 60.
ἕως ἂν γένοιτο solœcum 158.
ζ et ξ confusa 251. 402.
ζαμενὴς 455.
ζευγλῇσι 333.
ζευγνύναι ἀνάγκῃ 150.
Ζεῦς ἀγοραῖος 59.
Ζεῦς ἀγώνιος 164.
ζηλῶ σε pro μακαρίζω σε ironice 258.
ζημία et μωρία confusa 447.
ζημίαν ὀφλισκάνειν 447.
Ζηνὸς an Ζανὸς 287.
ζόη an ζοὴ 409.
ζώειν pro ζῆν 409.
ζωὴ, *vita*, non Atticum 409.
ζῶν et γῆς confusa 372.
ζῷον non ζῶον 409.
ζωὸς, *vivus*, non Atticum 409.
η correptum ante vocalem vel diphthongum 161.
η elisum ante ε 374.
ἦ inter duos comparativos 334.
ἦ male additum 469.
ἢ vocabulo subjectum quod præcedere debebat 390.
ἢ pro πότερον 336. 515.
ἢ et εἰ confusa 336. 339. 425.
ἢ et οὐ confusa 160. 393.
ἢ—ἢ et εἰ—ἢ confusa 336.
ἦ γὰρ et ἦπου confusa 363.
ἢ κατ' ἄνδρα 359.
ἦ μὴν 462.
ἦ πολλὰ 348.
ἦ πολὺ et ἦπου confusa 234.
ἠγείρετο et ἀπώλλυτο confusa 441.
ἥδεσθαι cum participio 397.
ἥδεσθαι et αἰσθάνεσθαι confusa 433.
ἤδη 431.
ἥκειν pro προσήκειν 84.
ἥκειν cum participio futuri rectius quam cum infinitivo aoristi 463.
ἤλυθον et ἦλθον confusa 428.
ἤμπισχον et ἠμπέσχον 436.
ἠμύναθον aoristus 285.
ην et ιν confusa 467.
ἢν μή ποτε 251.
ἡνίκ' ἂν et ἡνίκα δ' ἂν confusa 285.
ἥπερ et ἦπου confusa 249.

ἤπιος non ἥπιος 273.
ἦπου 58. 249. 464. 494.
ἦπου et οὔπω confusa 464.
ἦπου γὰρ auctoritate caret 465.
Ἡρακλέει non Ἡρακλέϊ 50.
ἠράμην 160.
ἠρόμην 160.
ἠρχόμην 83.
ἦσθα et οἶσθα confusa 58.
ἦσθ' ἄρα 58.
ᾐσθήμην 433.
ᾔσθην 433.
ᾐσθόμην 433.
-ησι vel -ῃσι dativi plur. 286. 333.
ἡσυχῇ 48.
ἥσυχον ἔχειν et μένειν 47. 139. 343.
ἥσυχος et ἡσύχως confusa 343.
ἥσυχος ποῦς 290.
ἡσύχως 47.
ἦ τἄρα 122.
ἤτοι γε 462.
ηὺ diphthongus in præteritis 286.
θακεῖν 161.
θακῶν 161.
θανάσιμος 319.
θανατήριος, θανατηρὸς, θανατηγὸς auctoritate carent 319.
θάνω 111.
θάρσει in parenthesi 129. 308.
θάρσος et θράσος 331.
θάτερον 333.
θαυμάζειν, *colere* 434.
θαυμάσομαι 300.
θεαθῆναι passivum 133.
θείνειν 89. 131.
θεῖα, τὰ 117.
θέλειν cum infinitivo 142.
θένειν 89.
θενεῖν 89.
θεοκλυτεῖν 287.
θεὸς, i. q. βωμὸς θεοῦ 68.
θεὸς, *Sol* 131.
θεὸν monosyllabon 152. 389. 527.
θεσμὰ et θέσμια confusa 336.
θεσμὸς apud Euripidem 336.
θεῶν τις et θεός τις 297.
θήσομαι 403.
θήσω 403.
θιγγάνειν et θίγειν confusa 449.
θιγεῖν non θίγειν 443.
θνητὸς et βρότος confusa 272. 395.
θοιμάτιον 333.
θράσος et θάρσος confusa 331.
θρασὺς, *crudelis* 104.
θρέομαι 255.
θρόνων et δόμων confusa 279.
θύειν, penultima longa 135.
θυηπολεῖσθαι 99.
θῦμα et δῶμα confusa 419.
θυραῖος pro ἀλλότριος 290.
θύρασι, *foris*, et θύραισι confusa 333.
θωϊὴ 463.
ι nunquam eliditur in dativo 126.
ι subscriptum 260. 294. 300. 317. 333. 337. 342. 362. 384. 409. 415. 433. 456. 463.
ι subscriptum et ν confusa 339. 396. 411. 420.
ι subscriptum et ς confusa 296. 353.
ἰὰ pro φωνὴ 255.
ἰακχεῖν 132.
ἰακχὴ 132.
ἶασι et ἴασι confusa 301.
ἰαχὰ 276.
ἰαχεῖν mediam producit 132.
ἰαχὴ mediam ancipitem habet 132. 276.
ἴαχος et ἰαχὴ confusa 286.
ἴδιος et οἰκεῖος quomodo differant 74.
ἵζεσθε 53.
ἱκέσιος 67.
ιν, nomina in, 81.
ιν et ην confusa 467.
ἵνα male insertum 457.
ἵππειος 145. 265.
ἵππιος poeticum 145. 265.
ἴστε που 65.
IT, TI, Π confusa 452.
ἴτω 381. 384.
ἰὼ extra versum 268.
κα Doricum pro ἂν 292.
καθείργειν et κατείργειν 453.
καὶ abundat 360.
καὶ interrogativum 472.
καὶ male insertum 283. 454.
καὶ male omissum 347. 478.
καὶ et γε confusa 472.
καὶ et ει confusa 264.
καὶ et οὐ confusa 323.
καὶ et οὖν fit χοὖν 79.
καὶ — γε 394.
καὶ δὴ 275. 321.
καὶ δὴ et καὶ μὴν confusa 430.
καὶ δὴ et καί τοι confusa 430.
καὶ δὴ γὰρ 275. 501.
καὶ λίαν 98. 340. 399. 516.
καὶ μάλα 98.
καὶ—μὲν γὰρ 275.
καὶ μὴν 68. 430.
καὶ μὴν—γε 426.
καὶ πολὺς 399.
καιρὸς 272. 500.
καίτοι 430.
κάκη pro κακία 418.
κακὸς κακῶς et similia 382. 392.
κακοτυχὲς 457.
κακῶς φρονῶν 297.
καλλίναος ut ἀέναος 389.
καλλινίκη non probum 374.
καλλίνικον ᾄδειν 254.
κάλλιον et βέλτιον confusa 343.
κάλλιον et κάλλιστον confusa 358.
καλχαίνειν 54.
καλῶς, ironice 78.
καλῶς ἔχειν 366. 376.

καλῶς τιθέναι 403.
κάμνειν 375.
κάρα ex oscitatione profectum 251. 422.
καραδοκεῖν 429.
καρτερεῖ μάχη 144.
καρτερεῖν et καρδίᾳ confusa 364.
κατὰ omissum 123.
κατὰ στόμα 138.
κατάγειν τινὰ εἰς πατρίδα 414.
καταξαίνειν 417.
καταπτυεῖν cum genitivo personæ 389.
κατάρχειν 109.
κατάρχεσθαι 109. 114.
κατασκῆψαί τινα an probum 266.
καταστέφειν χεροῖν 85.
κατασχεῖν 155.
κάτει et κρατεῖς confusa 414.
κάτειμι 415.
κατείργειν et καθείργειν diversa 453.
κατέκτανον et κατέκτονα confusa 380.
κατέχειν, *appellere* 64.
κατέχειν, intransitivum 155.
κατηγορεῖν 101.
κατήρης 119.
κατηφεῖν 413.
κατηφὴς 119. 413.
κατιέναι εἰς τὴν πατρίδα 414.
κατίσχειν, *appellere* 64.
κεἰ et κἂν confusa 321.
κεῖνος et ἐκεῖνος 50.
κεῖνος poeticum 265.
κεκλῄμην 90.
κεκλήσομαι non κληθήσομαι 404.
κεκλῄσεται et γενήσεται confusa 458.
κέκρανται 252. 495. 501.
κεκτῄμην 90.
κεκτῴμην 90.
κέλευμα 134. 144.
κέρδος 157.
κέρδος ἡγεῖσθαι 330.
κέρδος et δίκη opposita 264.
κεύθει pro κεύθεται 135.
κεύθειν, *in animo habere* 133.
κεύθεσθαι non Græcum 135.
κέχρημαι cum genitivo 139.
κεχυμένος et χύμενος 60.
κηδεμὼν pro κηδεστὴς 411.
κηδεύειν pro ἐκδιδόναι θυγατέρα 323.
κῆδος et γάμοι 323.
Κίμων et Γέλων confusa 322.
κίνδυνον ὑποστῆναι 299.
κινεῖν χόλον et χολὴν 269.
κίχρημαι 315.
κλαυστὸς et κλαυτὸς 103.
κληθήσεται 404.
κλήρῳ λαχόντας 53.
κοινοῦν et κοινοῦσθαι diversa 382.
κοινῶσαι et κοινώσασθαι 382.
κοινωνία et συνουσία confusa 298.
κοίρανος et τύραννος confusa 260. 396. 463.
κομίζω et νομίζω confusa 59.
κόρη absolute pro Proserpina 101.
κραδία 269. 499.
κραίνειν et κρίνειν confusa 82.
κραίνειν φιλίαν 274.
κρασπέδα 340.
κρατεῖν pro κρατεῖσθαι 150.
Κρέον et Κρέων confusa 304.
κρίνειν 82.
κρίνεσθαι, *litigare* 353.
κρύπτειν sc. ἑαυτὸν 51.
κτανεῖν et θανεῖν confusa 382.
κτανῶ Atticis abjudicatum 101. 379. 421. 523.
κτᾶσθαι passivum 133.
κτᾶσθαι δύσκλειαν 290.
κτείνειν, *interficere conari* 162.
κτηθεῖσα 133.
κῶλον pro πούς 441.
λ et δ confusa 115.
λ et λλ confusa 250. 419.
λαβεῖν et βαλεῖν confusa 393.
λαβέσθαι et λάζεσθαι confusa 398.
λάζυσθαι non λάζεσθαι 444.
λαιμὸς βρότειος 141.
λακῆσαι primam ancipitem habet 277.
λαμπρὸς, *vehemens* 89.
λανθάνειν et λαμβάνειν confusa 450.
λείπειν, *omittere* 430. 537.
λέκτρα, *uxor* non *filia* 350.
λέξαι et δείξαι confusa 370.
λεπαῖος 98.
λεπτὸς, *subtilis* 341.
λεπτὸς et λευκὸς confusa 441. 442.
λεύσιμος, *execrandus* 134.
λεύσιμος δίκη 58.
λέχριος 438.
λίαν priorem ancipitem habet 284. 403.
λίαν ultimam producit 83.
λίαν ἀλγεῖν, δακρύειν, &c. 279.
λῆμα et λῆμμα confusa 271.
λόγος, *res de qua deliberatur* 79.
λόγους ἀναλοῦν 312.
λόγους κινεῖν 466.
λόγους λέγειν 311.
λόγους προέσθαι 419.
λόγους ῥίπτειν 478.
λοίσθιος et λοῖσθος confusa 337.
λύειν pro λυσιτελεῖν 346. 471.
λύεται et δύεται confusa 114.
λυπρὸς et πικρὸς confusa 351.
μ omissum a librariis 57.
μ omissum ab Aldo in terminationibus 164.
μ et μμ confusa 271.
-μαι et -μεν confusa 475.
μαινομένᾳ κραδίᾳ 327.
μακρὰν ἐκτείνειν 469.
μανίαι 152.
μάτην ἄρα 454.
μάτηρ et μήτηρ 269.
μάχην συνάπτειν 140.
με male insertum 248. 365.
με δεῖ et μέλει confusa 346.
μεθιέναι, *tradere* 67. 88.

μεθιέναι et μεθιέσθαι confusa 367.
μεθίεσθαί τινα solœcum 367.
μεθορμίζεσθαι 328.
μέλει et τί δεῖ confusa 346.
μέλλειν 90. 470. 543.
μέλλειν cum infinitivo 128. 449.
μέλομαί σου 95.
μεμνήμην 90.
μεμνῆσθαι, an primam corripiat 327.
μεμνήσομαι et μνησθήσομαι confusa 404.
μὲν interrogativum 360. 431. 537.
μὲν male omissum 364.
μὲν subauditum 422.
μὲν et δ' ἂν confusa 360.
μὲν et -μεν confusa 140.
μὲν et μὴ confusa 337.
μὲν et μοι confusa 337.
μέν γε apud tragicos rarissimum 426.
μέν νυν 461.
μὲν οὐ 426.
μέν τι et μέντοι confusa 337.
μένειν et μίμνειν confusa 60. 327. 513.
μένειν ἥσυχον 47.
μεσοῦν 258. 349.
μεσοῦντος πέμπτη, &c. non dicebatur 258.
μεταστένομαι 412.
μέτεστι 80.
μετεύξῃ et με τεύξῃ confusa 351.
μὴ, *num*, *an* 106. 508.
μὴ cum imperativo aoristi 288. 322.
μὴ cum indicativo plerumque solœcum 384.
μὴ male insertum 392.
μὴ 'δει et μηδὲν confusa 242.
μὴ δείσῃς ὥς futurum postulat 87.
μὴ δῆτα 316.
μή νυν 348.
μὴ οὐ 292. 449.
μὴ πρός σε 312.
μὴ τρέσῃς 129. 308.
μηδὲ et μήτε confusa 245. 353. 450.
Μήδεια et Λήδα confusa 242.
Μήδεια et μηδὲν confusa 242.
μηδὲν pro μὴ 278.
μήποτε et μήτε 461.
μήτε—μὴ 116.
μήτε post μὴ vel μηδὲ solœcum 245. 488.
μήτοι et μή μοι confusa 283.
μίαν male omissum 426.
μιάστωρ 474.
μικρὸς et σμικρὸς confusa 283. 318.
Μιλτίαδες barbarum 322.
μίμνω et μένω 60. 327. 513.
μῖσος et μύσος confusa 467.
μνησθήσομαι non tragicum 404.
μοι crasin patitur 257.
μοι elisionem non patitur 257.
μοι et ἂν an coalescant 366.
μοι et μὲν confusa 337.
μοι male insertum 349.
μοῖρα 151. 393.
μολοῦμαι futurum 375.
μολῶ, μολῶν, μολῶντας, barbara 332. 361. 402.
μοῦνος poeticum 265.
μυθεῦσαι 325.
μῦθοι 395.
μύσαν ὄμμα 441.
μυσάσσεσθαι 434.
μύσος et μῖσος confusa 467.
μωρίαν ὀφλισκάνειν 447.
ν et νν confusa 453. 463. 476.
ν finale male additum 404. 409.
ν finale male omissum 376. 412. 413.
ν paragogicum 261. 304.
ναὸς penultimam producit 136.
ναὸς non νηὸς 340.
νεοδμὴς et νεόδμητος confusa 472.
νεόζυξ, νεόζυγος, νεοζυγὴς 381.
νέον et κακὸν confusa 252.
Νηρεὶς et Νηρηῗς 64.
νικᾶν pro νικᾶσθαι 150.
νιν et ἂν confusa 464.
νιν et δὴ confusa 465.
νιν et ἢ confusa 464.
νιν et μοι confusa 464.
νιν et νυν confusa 461.
νίφει 143.
νομίζω et κομίζω confusa 59.
Νόστοι poema cyclicum 235.
νόστος 120.
νυμφοκομεῖν, *nubere* 411.
νῦν et νυν 67.
νύχιος 287.
νωμᾶν 358.
νῳν encliticum 120.
ξ et σ in initio vocum 244. 456. 487.
ξεῖνος poeticum 265.
ξεναπάτης 476.
ξένῃσι 333.
ξένος et ξεῖνος confusa 327.
ξυγγνωστὸς et ξυγγνωτὸς 103.
ξύγκληρος 53.
ξυμφορὰ ἄβουλος, ἀμήχανος 75.
ξυνειχόμην et ξυνεσχόμην 119.
ξυνεργὸς et ξύνεργος 322.
ξυνῳδὸς 455.
ξυνωρὶς 434.
ὁ μὲν subauditum ante ὁ δὲ 275.
ὁ μέν τις—ὁ δὲ 433.
ὅδε et casus ejus 67. 72. 255.
ὅδε et ὅ γε confusa 426.
ὅδε et ὧδε 96.
ὅδε pro δεῦρο 63.
ὅδε pro οὕτως 254. 362. 399.
ὁδοὶ, *argumenta* 86.
ὁδὸν et ὅρον confusa 54.
ὁδόν τινι θεῖναι 156.
ὁδὸν subauditum 320.
ὀδύρομαι 279.
ὁ ἐν contractum fit οὖν 79.
οι et α confusa 77. 254.
οι et ε coalescunt in ου 257. 384.
οι et ει confusa 261.

οι et η crasin patiuntur 257. 384.
οι et η eodem sono efferebantur 52.
οι et ᾗ confusa 316.
οι et ου confusa 259. 358. 446. 447. 456.
οι et υ an coalescant 257. 384.
οἱ δοκοῦντες 151.
οἶδα cum participio 349.
οἶδά σε σοφὸν ὄντα et σοφὸν εἶναι 349.
οἶδ' ἐγὼ et οἶδ' ὅτι confusa 406. 421.
οἰκτείρειν τινὸς τύχην et τινὰ τύχης 448.
οἶμαι ironice 109.
οἶμαι γὰρ οἶμαι 401.
οἴμοι et ὤμοι confusa 465. 474.
οἴμοι, τί λέξεις; 465.
οἰμωζειν corruptum a librariis 251.
-οιο genitivi 387.
οἶος, *solus*, nunquam ab Euripide adhibetur 131.
οἶσθα et ἦσθα confusa 58.
οἶσθά που 65.
οἶσθ' ὡς ποίησον 351.
οἰστὸς non ὀϊστὸς 355.
ὀκνεῖν 87.
ὀκταπλάσιος non ὀκτωπλάσιος 440. 541.
ὀκταπλοῦς non ὀκτωπλοῦς 440.
ὀκτωδάκτυλος non ὀκταδάκτυλος 440.
ὄλεθρος et ὀλέθριος confusa 411.
ὀλόλυγμα 136.
ὀλολύζειν 137. 439.
ὀλόμενος et οὐλόμενος confusa 452.
ὀλοφυρθῆναι passivum 133.
Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι, &c. 333.
ὁμαρτῇ 72.
ὃ μὴ γένοιτο 109.
ὃ μὴ τύχοι ποτε 109.
ὀμμάτων ἄπο 289.
ὀμνύειν et ὀμνύναι non promiscue usurpata 371.
ὀμφαλὸς γῆς 358.
ὅμως cum distinctione 450.
ὄνασθαί τινος 415. 468.
ὀξύη 130.
ὀξύφρων 356.
ὀπαδὸς non ὁπαδὸς 255.
ὅπῃ et ὅπου 51. 56. 113. 342.
ὅποι 51. 56. 113. 429.
ὅποι pro ἐκεῖσε ὁποῦ 51.
ὅπως cum futuro 311. 427.
ὅπως et πῶς confusa 432.
ὅπως ἂν, *perinde ut* 313.
ὅπως μὴ 322. 385.
ὅρα μὴ 310. 507.
ὀργὴν ποιεῖσθαι 400.
ὄρθιος 143.
ὁρίζειν 51. 327.
ὁρμαθεῖν nihili vox 285.
ὃς cum verbo cujusvis casus locum tenet 299. 372. 463.
ὃς et ὅστις 159. 380. 429. 524.
ὃς, *suus* 406.
ὅσπερ et ὅστις confusa 424.
ὀστέων 437.
ὅστις plurali subjectum 291.
ὅστις et τις confusa 433.
ὅστις post οὔτις ἐστὶν 380.
ὅταν et ὅτ' ἂν 285.
-ου cum α sequentis vocis coalescit 257.
οὐ cum futuro imperativi sensum habet 396.
οὐ cum imperativo solœcum 399.
οὐ in fine senarii 164.
οὐ inter bina οὔτε 117.
οὐ male omissum 435. 449. 468.
ου et α confusa 378.
ου et η confusa 160.
ου et η crasin patiuntur 257.
οὐ et καὶ confusa 323.
οὐ et μὴ diversa 264. 329.
οὐ et μὴ post οὔτε et μήτε 116. 245.
οὐ δῆτα 160.
οὐ δῆτ' ἐπεὶ 58.
οὐ δοκεῖν dissimulare 259.
οὐ μέλομαι 95.
οὐ μὴ cum futuro 435. 539.
οὐ τἄρα 88.
οὐ φθάνειν 438.
οὐ χάζομαι 114.
οὐδὲ—οὐδὲ 319.
οὐδὲ et οὐκ confusa 400.
οὐδὲ et οὔτε confusa 319. 470.
οὐδεὶς et οὐθεὶς confusa 272.
οὐδείς ἐστιν, ὅστις 380.
οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ 80.
οὐδένα καιρὸν, *supra modum* 272.
οὐθεὶς recentioris Atticismi 272.
οὐκ ἂν ἁμάρτοις 286.
οὐκ ἂν φθάνοις 129.
οὐκ ἔμελλες 470.
οὐκ ἔστιν, ὅστις 380.
οὐκ ἔχω μαθεῖν 335.
οὐκ οἶδ' ἂν εἰ 404.
οὐκ οἶδα ὅστις ἐστι 429.
οὐκ οὖν non οὔκουν 88. 397.
οὐκέτι rectius quam οὐκ ἔτι 324.
οὑμοὶ 384.
οὑμός 294.
οὖν et ἐν confusa 384.
οὖν et οὐ confusa 384.
οὔνομα, poeticum 265.
οὔποτε et οὔτε 461.
οὔριος 141.
οὔτ' ἂν 394. 530.
οὔτε et οὐδὲ 319. 328. 468. 470. 488. 549.
οὔτε et οὔποτε confusa 461.
οὔτε et οὔτι confusa 468.
οὔτε post οὐ vel οὐδὲ solœcum 245.
οὔτε—οὐ 116. 468.
οὔτε—τε 328.
οὔτις ἐστὶν, ὅστις 159. 380.
οὔτοι—γε 58.
οὔτοι—et οὔτι confusa 254. 403.
οὔτοι—οὔτε solœcum 245.
οὗτος et casus ejus 72.
οὗτος pro δεῦρο 63.

οὔτω et οὔτως confusa 347. 354.
οὐχ οὕτως 96.
ὀφλεῖν non ὄφλειν 160. 323.
ὀφρύη 98. 99.
Π, IT, et TI confusa 452.
παῖδα et παῖδας confusa 381.
παῖδα, παῖδε, παῖδας confusa 383.
παῖδας et τέκνα confusa 436.
παιδολέτειρα 391.
παῖς, *liberi* 382.
παῖς παιδὸς 122.
παῖς et πᾶς confusa 129.
πάλαι δὴ et πάλαι τοι confusa 429.
πάλλειν sc. ἑαυτὸν 51.
Παλλήνη 146.
Πάλληνον 146.
πάμφαγος 441.
πανδερκέτης 451.
πάνλευκος 251.
Πανὸς ὀργαὶ 439.
πάντα κάλων ἐξιέναι 301.
πάντα κινῆται πέτρον 162.
πανταχῇ et πανταχοῦ confusa 317. 342.
πάντῃ 342.
παρὰ et περὶ confusa 302. 397.
παρὰ μικρὸν 91.
παρά τινι, *judicio alicujus* 95.
παρ' Αΐδῃ et παρ' Αΐδην confusa 420.
παραβάλλεσθαι ὀφθαλμοὺς non Græcum 149.
παραιρεῖν cum genitivo 152.
παράκλητος 279.
παραμπίσχειν 302.
πάρεδρος 390.
παρελθεῖν 433.
παρεμπολᾶν γαμοῦς 400.
παρέστιος 467.
παρθένος κόρη 101.
παρθένος pro adjectivo 136.
παριέναι pro εἰσιέναι 433.
παρίεσθαι 397.
πάροιθε 113.
πάροιθεν 113.
παροίχεσθαι μοίρας 412.
πάρος 82.
πάρος pro πρὶν 109.
πᾶς τις φίλος an φίλων 344.
πᾶς et παῖς confusa 129.
πᾶσι pro παντάπασι 103.
πάσχω, *sino* 67.
πατρικὸς 513.
πάτριος et πατρῷος 326. 357. 513.
πατρῷος mediam non corripit 326.
παύομαι 48.
πέδον et πόρον confusa 471.
Πειρήνης ὕδωρ 260.
πείσεται 67.
πελάζειν 55.
πέλας, οἱ 46. 263.
πέλει 68.
Πενέστης 119.
πενταπλοῦς non πεντεπλοῦς 440.
περᾶν et περαίνειν 287.
περὶ in compositis ante vocalem 302.
περιϊδεῖν 302.
πέσσοι 259.
πέτομαι 244.
πέτρα et πέτρος 251.
πέτρα pro ἄντρον 471.
πῇ et ποῦ 51. 113. 456.
πίτνειν, πιτνεῖν, πιτνᾶν, πίπτειν 60. 75. 117. 256. 442. 443. 452. 455. 456. 460.
πίτυλος 143.
πιφαύσκειν 152.
πλᾶτις, *uxor* 277.
πλέᾳ, *plenæ* 300.
πλέθρον 440.
πλεῖν, pro πλέον, non tragicum 313.
πλεῖστον sc. μέρος 49.
πλευραὶ 142.
πλημμελὴς 308.
πλὴν et πλεῖν confusa 313.
πνοὴ 102.
πνοιὰ 102.
ποδεῶν 360.
ποῖ 56. 429. 456.
ποῖ τρέψομαι 113.
ποῖ φύγω et πῇ φύγω confusa 456.
ποιὰ 102.
πόλεμον ἄρασθαι 108.
πολεύμεναι 325.
πόλιν ἥκειν 96.
πόλιος 531.
πόλις sine articulo 85. 104.
πόλις ἱερῶν ποταμῶν 390.
πόλις et πολὺ confusa 313.
πολλὰ δὴ 57.
πολλὰ πολλοῖς 154.
πολλή μ' ἀνάγκη 413.
πολλοὶ κἄλλοι 73.
πολλῶν ἕκατι 365.
πολυκλαύτη male Æschylo tributum 387.
πολὺς καὶ—73.
πομπαῖος Ἑρμῆς 373.
πόρπῃσιν 333.
πόσεως non exstat 400.
πόσον τὶ 123.
ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι 358.
ποτε 134. 244.
ποῦ, *alicubi* 122.
ποῦ cum indignatione negans 95.
πρὶν cum indicativo 439. 503.
πρὶν cum infinitivo 262. 284. 291. 497.
πρὶν cum subjunctivo 291. 503.
πρὶν et πρὸς confusa 452.
πρὶν ἂν, quam constructionem habeat 291.
πρὶν γένηται 158.
πρὶν ἢ 284.
πρὸ et πρὸς confusa 286. 304. 393. 426. 470.
πρὸ δίκης 155.
πρὸ τοῦ 364.

προδότις non προδότρια 280.
προέμενος et προθέμενος confusa 419.
προέχειν 52.
προθεὶς et προσθεὶς 470.
προΐεσθαι λόγους 419.
προμηθία et σωτηρία confusa 401.
προμηθίαν θεῖναι 401.
πρὸς βίαν 56. 342.
πρὸς ἡδονὴν 376.
πρὸς ἰσχύος χάριν 342.
πρός σου ἦν, *te decebat* 124.
πρὸς τὸ καρτερὸν 322.
προσάντης 307. 320.
προσάψομαι 475.
προσβάλλειν 105.
προσβολὴ, *amplexus* 423.
προσθεὶς et προθεὶς 470.
προσθέσθαι 74.
προσθῶ, προσθῇς &c. 105.
προσιέναι τινὶ et τινὰ 259.
προσπίτνειν, προσπιτνεῖν, προσπίπτειν confusa 443. 455.
προσπτύσσεσθαι στόμα 477.
προστιθέναι 105. 310.
προστροπαῖος 164.
προστροπὴ 68.
προσφέρειν 261.
προσφέρεσθαι pro προσιέναι 301.
πρόσφθεγμα 112.
πρόσφορος, *aptus* 106.
προσχωρεῖν pro συγχωρεῖν 293.
προσωφελῆσαι 53.
προτείνειν 52.
προτιθεὶς et προτίθῃς 125.
προύδωκας 333.
προύθηκας 333.
προυκαλύψατ' 333.
προυννέπω 333.
προυφείλειν 87.
προύχοντα 333.
προφέρειν pro ὑπερφέρειν 426.
προχωρεῖν 106.
πρύμνα et πρύμνη 52.
πρυμνήτης pro κυβερνήτης 375.
πρυμνίτης non probum 375.
πτάσθαι non πτᾶσθαι 244.
πτυχὰς non πτύχας 462.
πτῶμαι inusitatum 244.
Πυθόδωρος non Πυθιόδωρος 238.
πυργοῦν, *amplificare* 91. 341.
πω et πως confusa 318.
πῶς δὲ solœcum 432.
πωτᾶσθαι 358.
ῥ duplicis consonantis potestatem habens 70.
ρ et δ confusa 54.
ῥίπτειν et ἐκρίπτειν confusa 478.
ῥίπτειν κίνδυνον 75.
ῥίπτειν λόγους 478.
ῥιπτοῦντες 75.
ῥίψαι sc. ἑαυτὸν 51. 74.
ῥοιὰ 102.
σ et ξ in initio 244. 456. 487.
σ et σσ confusa 250. 389. 475. 527.
σ vocem claudens sæpe σ' elidit 57. 341. 444.
σὰ et τὰ confusa 412.
σὰ et τάδε confusa 404.
σαυτῇ, αὑτῇ, αὐτῇ confusa 301.
σαφ' οἶδ' ἐγὼ vel ὅτι 421.
σαφῆ et σαφῶς 79.
σε et με confusa 420.
σε male insertum 396. 444.
σε male omissum 57. 303. 312. 341. 353. 444. 447.
σεμνὸς pro ὑπερήφανος 289.
σήκωμα 125.
σημαίνει, impersonaliter 143.
σῆς male omissum 372.
σῖγα 457.
σῖγμα indeclinabile 332.
σῖγμα non σίγμα 332.
σίδηρος omissum 76.
Σισύφειος 323.
Σκείρων et Σκίρων 148.
σκέπτομαι et σκοπῶ 74.
σκῆπτρα et πτέρυγα confusa 355.
Σκίρα 148.
σκοπήσομαι et σκοπήσω 74.
Σκύλλα 470.
σμικρὸς et μικρὸς confusa 283. 318.
σοι cum ὀ—coalescit in σοὐ—257.
σοι et σε confusa 382.
σοι et συ confusa 329. 349. 366. 473.
σοι male insertum 349.
σόφος abundat 358.
σόφος pro δυσεύρετος 359.
σπέρμα et παῖδε confusa 383.
σπέρχεσθαι pro ὀργίζεσθαι 432.
σπεύδειν, *operam dare* 374.
σπεύδεσθαι, Datismus 284.
στένειν et σθένειν confusa 304.
στεῤῥὸς femininum 417.
στέφειν et στρέφειν confusa 324.
στοιὰ 102.
στόμα et κάρα confusa 422.
στρέφειν et τρέπειν confusa 413.
στρωφᾶν non στροφᾶν 358.
σὺ δ' ἀλλὰ 111.
συγγνωστὸς et συγγνωτὸς 103.
συγγνωστὸς et σύγγνωστος 335.
συλλᾶσθαι 87.
συμβάλλειν, *intelligere* 359.
συμβάλλεσθαι 303.
σύμβολα, *tesseræ hospitales* 353.
συμπαραμιγνύων 371.
συμπολίτης 142.
συμφέρειν 154. 248.
συμφορὰ et συμφοραὶ confusa 252. 255. 440. 447.
συναλίζειν 100.
συναλλάσσειν 47.
συνάπτειν εἰς λόγους 102.
συνάπτειν μάχην, &c. 140.

συναρτᾶν pro *συνάπτειν* 345.
συνάφεια anapæstorum 387. 477.
συνδικάζειν et *συνδικεῖν* confusa 279.
σύνδικος advocatus 279.
σύνδουλος et *σύγγονος* confusa 258.
συνεργὸς an *σύνεργος* 322.
συνήγορος 279.
συνθακεῖν 161.
σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται 354.
συνῳδὰ et *σύνοιδα* confusa 456.
συνωρὶς 434.
σύστασις 101.
σφάγιον et *σφαγεῖον* diversa 377.
σφᾶς non encliticum 474.
σφιν rectius quam *σφι.* 322. 474.
σχεθεῖν non *σχέθειν* 416.
σχῆμα 423.
σῶμα τόδε 65.
σῶμα pro *σώματα* 428.
τὰ θεῶν 117.
τὰ κείνου et *τἀκείνου* 50.
τὰ νῦν τάδε 120.
τὰ πρὸς θεῶν 97.
τὰ πρῶτα 401.
τάδε et *ταῦτα* confusa 314.
τάδε et *τόδε* confusa 261. 262. 279. 398. 420.
τάδε usitatius quam *ταῦτ'* in quinta sede 66.
ταλαιπωροῦμαι et *ταλαιπωρῶ* 396.
τἆλλα, τἆργα, &c. rectius quam *τἄλλα, τἄργα,* &c. 401.
τἂν, i. e. *τοι ἂν* 394.
τἀπ' ἐμοῦ 53.
τἆργα 401.
ταυροῦσθαι pro *ταυρηδὸν ἐμβλέπειν* 266.
ταῦτ' in quinta sede 66.
ταῦτα et *ταυτὰ* confusa 376. 409.
ταῦτα δοκεῖ μοι, *assentior* 376.
ταύτῃ 342.
ταυτὸ sine *ν.* 345.
ταυτὸν non *ταὐτὸν* 333. 345.
τάχα et *οὐκ* confusa 369.
τε et *δὲ* confusa 324. 335. 407. 422. 451. 514.
τε et *δὴ* confusa 364. 460.
τε male insertum 387.
τε male omissum 269. 298. 319. 410. 428. 434.
τε post plura vocabula positum 118. 372.
τε post *μὲν* 286. 299.
τε—τε et *γε—δὲ* confusa 450.
τε θεῖσα et *τιθεῖσα* confusa 437.
τέγξαι et *τεῦξαι* confusa 394.
τέκνα et *τέκνον* confusa 313.
τελεσσιδώτειρα et *τελεσσιδότειρα* 151.
τέμνειν κίνδυνον 133.
τένων 438.
τεὸς pro *σὸς* 153.
τέρεινα non *τερείνη* 399.
τέρην 399.
τεχθεὶς 119.
τῆς ἀμεινόνος sc. *γνώμης* 68.
τῆσδε male insertum ante *γῆς* 302. 364.
ΤΙ, ΙΤ, Π confusa 452.
τι et *τε* confusa 353.
τι omissum a librariis 452. 453.
τί δεῖ 345.
τί μέλλεις μὴ οὐ 449.
τί οὐ 128.
τί χρέος 65. 121.
τί χρῆμα 121.
τίειν 163.
τιθεῖς et *τίθης* 125.
τιθέναι προμηθίαν 401.
τίθεσθαι pro *ἡγεῖσθαι* 347.
τινὶ et *πότε* confusa 366.
τις abundat 387. 433.
τίς et *τι* confusa 277.
τις omissum 433.
τίς pro *οὐδεὶς* 292. 337. 357.
τίς ἄλλος 357.
τίς ἔστιν, ὅστις 380.
τῖσαι δίκην et *δοῦναι δίκην* confusa 381.
τλᾶσα et *δρῶσα* confusa 467.
τλημονέστατος, *fortissimus* 112.
τλήμων, *crudelis* 394.
τλῆναι pro *δρᾶσαι* 467.
τὸ et *τὰ* confusa 400.
τὸ λοιπὸν, τὰ νῦν, &c. divisim 381. 386. 431. 475.
τὸ λοιπὸν ἤδη 431.
τὸ λῷστον 78.
τὸ μηδὲν εἶναι 77.
τὸ σὸν 446.
τὸ σὸν et *τόσον* confusa 366.
τόδ' ἐκεῖνο 268.
τόδε et *τοῦτο* confusa 315.
τόδε usitatius quam *ταῦτ'* in quinta sede 66.
τοι elisionem non patitur 337.
τοι et *ἂν* coalescunt 394.
τοι et *μοι* confusa 283.
τοι et *σοι* confusa 343. 366.
τοιόνδε 461.
τοισίδ' et *τοῖσιν* confusa 461.
τοσοῦτο non veteris Atticismi 299.
τοσῷδα et *τοσόνδε* confusa 310.
τόσως et *τόσον* confusa 442.
τοτε 163.
τοὐμὸς 333.
τοὔπος 401.
τοὖργον non *τοὔργον* 401. 448.
τούσδε pro *τοὺς σοὺς* 86.
τοῦτ' ἐκεῖνο 268.
Τραχὶν et *Τραχὶς* 81.
τρέμειν et *τρέχειν* confusa 438.
τρίβων 362.
τρίτῳ et *τῷ* confusa 235.
τρόπαιον et *τροπαῖον* 99.
τρόχοι et *τροχοὶ* diversa 254.
τρωπᾶν 358.
τρωχᾶν 358.

τυγχάνειν τι et τινὸς 373.
τυμβογέρων et ὠμογέρων confusa 444.
τύμβος γέρων 77. 444.
τυραννικὸς et βασιλικὸς confusa 260.
τυραννὶς 496.
τύραννος, *regina* 253.
τύραννος et κοίρανος confusa 260.
τύχη pro δυστυχία 129. 413.
τύχη et δίκη confusa 104.
τύχη et ψυχὴ confusa 344.
τυφλὴ χεὶρ, τυφλὸς ποῦς 441.
υ cum articulo coalescit 257.
ὕβρεις tragicis abjudicatum 155.
ὕει 143.
ὑμνήσω, an primam corripiat 327.
ὑπαγκαλίζειν 55.
ὑπαγκάλισμα 55.
ὑπεκφυγεῖν et ὑπερφυγεῖν confusa 411.
ὑπερφέρειν 110.
ὑπήκοός τινος, ὑπηκοός τινι 90.
ὑπῆλθέ με et μοι 257.
ὑπιέναι an dativum regat 257.
ὑποδεχθεὶς pro aoristo medii 133.
ὑψηλῶν, ἀφ᾽ 116.
ὑψόθεν 116.
φ et ψ confusa 288.
φαγεῖν non tragicum 441.
φαιδρὸς et τερπνὸς confusa 418.
φάος et φῶς confusa 159. 312. 372.
φάος poeticum 265. 312.
φᾶσθαι 244.
φάσκω inusitatum 152. 310.
φαῦλος 307. 382. 427.
φέρε cum subjunctivo 457.
φερναὶ 378. 406.
φεῦ, φεῦ 109. 304.
φεύγειν et φυγεῖν confusa 378. 408.
φεύγειν φόνον 380.
φευξοῦμαι pro φεύξομαι 352.
φὴς non φῇς 362.
φθάνειν 438.
φθείρου 90.
φθινὰς ἁμέρα 136.
φίλησιν 333.
φίλιος et φίλος confusa 459.
φιλοξένη male Æschylo tributum 387.
φίλος, ironice 432.
φῖλος non Atticum 459.
φίλων τις et φίλος τις confusa 297.
φλαῦρος et φαῦλος confusa 427.
φόβος et δόμος confusa 335.
φόβος et φόνος confusa 300.
φόβος εἰ— 284. 404.
φοίνιος et φόνιος confusa 394. 452. 453.
φόνον αἵρεσθαι 392.
φόνος 380.
φρόνει absolute 279.
φρονεῖν μείζω τῆς τύχης 156.
φρονεῖν σμικρὸν, νέον, &c. 98.
φροῦδος subaudito ἔστι 428.
φροῦδος εἴς τι, *intentus* 365.
φυγὴ et φυγάδες 54.
φυλάσσειν 311. 511.
φῦναι et εἶναι confusa 340.
φῦσαι et φῦναι confusa 351.
φύτον pro γένος 295.
φῶ subjunctivus aoristi 310.
φῶς 159.
χαιρέτω et ἐῤῥέτω confusa 418.
χαλυβδικὸς, *ferrum* 76.
χάλυβες et χάλυβοι 76.
χαράσσεσθαι pro ὀργίζεσθαι 278.
χειρωθῆναι passivum 133.
χέρες poeticum 265.
χλωρὰ δάκρυα, &c. 399.
χορὸς et χρόνος confusa 255.
χοὔτως 347.
χρῆ et χρῆν confusa 121. 128. 157. 347.
  397. 471.
χρήζω 294.
χρῆν solenne in reprehensionibus 128.
χρῆσθαι τύχῃ et similia 129.
χρησθεὶς pro χρησάμενος 133.
χρήσω et χρίσω confusa 379.
χροιὰ 102.
χροΐζειν 153. 337.
χρύσεος an χρυσοῦς 153. 437.
χρύσεος primam corripit 355.
χρυσότευκτος et χρυσεότευκτος confusa 410.
χρῴζειν 153. 337.
χύμενος et κεχυμένος 60.
χώρει absolute positum 58.
ψ et φ confusa 288.
ψεύδομαι 96.
ψυχὴ et τύχη confusa 344.
ὦ male omissum 273. 454.
ὦ μῖσος 57. 467.
ὦ χαῖρε 358. 477.
ὧδε pro ἐνταῦθα 81.
ὧδε et ὅδε 81.
ὦκα 369.
ὠ᾽νὴρ non Atticum 375.
ὤπασε et ἔπνευσε confusa 325.
ὡς abundat 361.
ὡς cum genitivo absoluto 465.
ὡς et πῶς confusa 432. 433.
ὡς et ὦ confusa 450.
ὡς male additum 298.
ὡς pro ἴσθι ὡς 352.
ὡς ἄρα 458.
ὡς δ᾽ αὔτως 310.
ὡς ἔοικε et ὡς ἔοικα confusa 340.
ὠσθήσομαι non ὠθήσομαι 315.
ὥστε et ὥσπερ confusa 444.
ὥστε subauditum ante infinitivum 294.
  298. 378. 478.
ὡὐτος non Atticum 298.
ὦφλον 160.

62

3 0112 105646118